Constantin CHIPER

OMAGIU EROILOR ȘI VETERANILOR DE RĂZBOI PRAHOVENI

Colonel (rtr.) Constantin CHIPER

OMAGIU EROILOR ŞI VETERANILOR DE RĂZBOI PRAHOVENI

PLOIEȘTI, 2020

Colonel (rtr.) Constantin CHIPER

OMAGIU EROILOR ŞI VETERANILOR DE RĂZBOI PRAHOVENI

PLOIEȘTI, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Chiper Constantin

OMAGIU EROILOR ŞI VETERANILOR DE RĂZBOI PRAHOVENI / col. (rtr) Constantin Chiper; ediție îngrijită de Mihaela Radu .- Ploiești : Karta-Graphic, 2020.
230 p.
ISBN

355.292.3(498)

Fotografii: din arhiva personală a dlui Col. (rtr.) Constantin Chiper, Marian Dulă, Nicolae Duță, Teodor Bucur, Berendei Nicoleta, Elena Pișcociu, Valentin Caleașcă.

Coperta I: Catedrala „Sfântul Ioan Botezătorul”, Ploiești
Coperta IV: Monumentul Vânătorilor, Ploiești

Tehnoredactare: Constantin Chiper
Grafică coperte: Claudiu Voicu
Aranjare în pagină: Nicoleta Berendei
Corectură: Laura Constantin
Anexe foto: Nicoleta Berendei

Lucrare realizată sub egida Consiliului Judeţean Prahova,
Bibliotecii Judeţene „Nicolae Iorga”
şi a Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria”

Tipar: Karta-Graphic
www.kartagraphic.ro; Tel. 0722 730 710

CUPRINS

ARGUMENT: DESPRE CARTE ŞI AUTOR 11
PREFAŢĂ 14
PRESCURTĂRI ŞI ABREVIERI 17
ARMATA ROMÂNĂ ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENŢĂ 1877-1878 19
Unirea Principatelor Române – act hotărâtor în făurirea Armatei Române moderne 19
Contribuţia Armatei Române la obţinerea Independenţei de stat a României 22
EROI ŞI VETERANI PRAHOVENI ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENŢĂ 26
General de divizie Constantin CANDIANO 26
General de brigadă Grigore CANTILLI 28
General de brigadă Constantin CICĂ 29
General de brigadă Emanoil LĂZĂRESCU 30
General de brigadă Dumitru MIHĂIŢĂ 32
General de brigadă Ioan PARAPEANU 33
General de brigadă Ştefan ŞIŞMAN 34
Sergent Grigore ION 36
ARMATA ROMÂNĂ ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 1916-1919 39
Măsurile adoptate de Marele Cartier General al Armatei Române pentru reorganizarea Armatei în anul 1917 41
Prahovenii în campania militară din vara anului 1917 46
General de corp de armată Florin COMIŞEL 48
General de corp armată Ilie CREŢULESCU 49
General de corp de armată Ştefan-Gheorghe IONESCU 52
General de corp de armată Gheorghe IONESCU-SINAIA 55
General de divizie Octavian GEORGESCU 57
General de divizie Constantin PAPADOPOL 59
General de divizie Gheorghe ZAHARESCU 61
General de brigadă Haralambie IARCA 64
General de brigadă Filip ABEG 66
General de brigadă Gheorghe GHEORGHIU 67
General de brigadă Petre GHENĂDESCU 69
General de brigadă Alexandru MANOLESCU 70
General de brigadă Ion MANOLESCU 72
General de brigadă Gheorghe MOSIU 74
General de brigadă Grigore NIŢESCU 76
General de brigadă Ion PAVELESCU 78
General de brigadă David POPESCU 80
General de brigadă Ştefan POPESCU 83
General de brigadă Eraclie PRETORIAN 85

General de brigadă Aureliu SAEGIU 86
General de brigadă Constantin SLĂNICEANU 88
General de brigadă Alexandru TOMOROVEANU....91
General de brigadă Ion ŢONEA 92
Colonel Cristian HOMORÂCEANU 95
Colonel Aurel POPOVICI 97
Colonel Constantin ZAGORITZ 98
Locotenent Alexandru ZAGORITZ 100
Sublocotenent Aurelian MOŞOIU....101
Sublocotenent Ioan OPRAN....105
Sergent Ion MARINESCU 107
Sergent Nicolae RUGU 108
Eroi ploieşteni din Primul Război Mondial 112
ARMATA ROMÂNĂ ÎN AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1941-1945....115
Unităţile Militare Prahovene în anii 1941-1945 116
General de armată Ioan GHEORGHE....121
General de corp de armată Vasile ALEXA 122
General de brigadă Ion ANGHEL 123
General de brigadă Ioan BĂDICEANU 125
General de brigadă Ioan BURLACU....126
General de brigadă Lascăr CARACAŞ 128
General de brigadă Gheorghe CEREŞANU 131
General de brigadă Ion CONSTANTINESCU....132
General de brigadă Vasile DAVIDESCU....134
General de brigadă Vicenţiu DEMETRIAN....136
General de brigadă Laurenţiu FULGA 138
General de brigadă Pavel-Ioan GHIŢĂ 139
General de brigadă Ioan IONESCU 141
General de brigadă Niculae IONESCU 143
General de brigadă Theodor IONESCU 145
General de brigadă Constantin MALAMUCEANU....147
General de brigadă Constantin NEGOESCU 149
General de brigadă Gheorghe NICULESCU....151
General de brigadă Caton SORESCU 154
General de brigadă Hristea STĂNESCU....156
General de brigadă Ion STOICA 158
General de brigadă Nicolae STOICESCU....159
General de brigadă Ioan ŞTEFĂNESCU....162
General de brigadă Traian TETRAT 165
General de brigadă Augustin VLĂDESCU....167
General de brigadă Gheorghe VOINESCU....170
General de brigadă Nicolae ZĂGĂNESCU 171
Colonel Constantin BAICAN....174
Colonel Nicolae BRADU 176

Colonel George BURDUHOS 177
Colonel Nicolae IANCU 179
Colonel Gheorghe IORDĂCHESCU 180
Colonel Dumitru MIULESCU 182
Colonel Ştefan MOLDOVEANU 184
Colonel Eugeniu NIŢESCU 186
Colonel Dumitru N. RĂDULESCU 187
Colonel Haralambie SĂVULESCU 190
Colonel Nicolae VOINEA 191
Comandor Alexandru ZĂGĂNESCU 193
Locotenent-colonel Constantin CIOC 194
Locotenent-colonel Ion DOBRESCU 196
Locotenent-colonel Petre PÂRVU 197
Locotenent-colonel Dumitru POPESCU 198
Locotenent-colonel Ion SALCU 200
Maior Traian GEORGESCU 201
Căpitan Dumitru PETROVICI 203
Căpitan Nicolae RĂDULESCU-LEMNARU 204
Căpitan Gheorghe ENESCU 205
Căpitan Niculae TUDOSE 205
Locotenent Dumitru CHELARU 206
Locotenent Gheorghe MOCIORNIŢĂ 207
Locotenent Stelian MOCIORNIŢĂ 209
Locotenent Constantin STĂNILOIU 211
Sublocotenent Nicolae TEMISTOCLE 213
Sublocotenent Nicolae VOINOIU 214
Sublocotenent Alexandru CĂLĂVIE 214
Plutonier-adjutant Mihai IORGU 216
Plutonier-adjutant Dumitru ZAHARIA 217
Plutonier Neculai GOAGĂ 218
Plutonier Grigore JIPA 219
Plutonier Petre PREDA 220
Plutonier Gheorghe VOICU 222
Sergent-major Constantin BOBESCU 223
Sergent-major Ion-Constantin BUGA 226
Sergent-major Constantin DĂNCESCU 227
Sergent-major Gheorghe ENACHE 228
Sergent-major Ion GHEORGHE 229
Sergent-major Ion Petre 233
Sergent-major Ion UŢĂ 234
Sergent Ion ALDEA 235
Sergent Nicolae BONDOC 236
Sergent Ioan NICOLAE 238
Sergent TR Teodor ONEA 240
Sergent Mihai-Iorgu PĂPUŞĂ 242

Sergent Vasile PETRESCU 243
Sergent Gheorghe RĂDULESCU 244
Sergent Nicolae Stan 245
Sergent Nicolae ŢILIMPEA 246
Sergent Constantin NEMEŞ 248
Caporal Teodor JIPA 250
Caporal Ioan STĂNESCU 250
Soldat Marin ANCA 251
UNITĂŢI MILITARE ŞI CADRE MILITARE DECORATE CU ORDINUL „MIHAI VITEAZUL” 252
PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 252
UNITĂŢI MILITARE 253
CADRE MILITARE 253
AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 254
UNITĂŢI MILITARE 254
CADRE MILITARE 254
Eroi ploieşteni căzuţi în al Doilea Război Mondial 259
Ostaşi ploieşteni dispăruţi în lupte 261
Eroi şi veterani din Breaza 263
Eroi şi veterani din Băneşti 263
Eroi şi veterani din Câmpina 263
Eroi şi veterani din Sinaia 263
Eroi şi veterani din Azuga 264
Eroi şi veterani din Buşteni 264
Eroi şi veterani din Berceni, Corlăteşti 264
Eroi şi veterani din Băicoi 264
Eroi şi veterani din Boldeşti-Scăeni 264
Eroi şi veterani din Bărcăneşti şi Tătărani 264
Eroi şi veterani din Comarnic 265
Eroi şi veterani din Comuna Ciorani 265
Eroi şi veterani din localitatea Colceag 265
Eroi şi veterani din Călugăreni-Tătaru 266
Eroi şi veterani din Cosminele 266
Eroi şi veterani din Vărbilău 266
Eroi şi veterani din comuna Cornu 266
Eroi şi veterani din comuna Podenii Noi 266
Eroi şi veterani din Ştefeşti 266
Eroi şi veterani din oraşul Vălenii de Munte 267
Eroi şi veterani din Aluniş 267
Eroi şi veterani din Poseşti 267
Eroi şi veterani din Telega 267
Eroi şi veterani din Păcureţi 268
Eroi şi veterani din comuna Olteni 268
Eroi şi veterani din Măneciu Pământeni 268
Eroi şi veterani din Măneciu Ungureni 268

Eroi şi veterani din Albeşti Paleologu 268
Eroi şi veterani din Slănic Prahova.....268
Eroi şi Veterani din Urlaţi.....269
Eroi şi veterani din comuna Chiojdeanca 269
Eroi şi veterani din comuna Apostolache 269
Eroi şi veterani din comuna Bucov.....269
Eroi şi veterani din comuna Valea Călugărească 270
Eroi şi veterani din comuna Ariceşti Rahtivani 270
Eroi şi veterani din comuna Filipeştii de Târg.....270
Eroi şi veterani din Strejnic 270
Eroi şi veterani din Târgşoru Nou 270
Eroi şi veterani din Târgşoru Vechi.....270
Eroi şi veterani din Sângeru.....271
Eroi şi veterani din Brazi 271
Eroi şi veterani din Gornet Cricov.....271
Eroi şi veterani din Plopeni.....271
Eroi şi veterani din comuna Blejoi 271
Eroi şi veterani din comuna Ceptura 271
Eroi şi veterani din comuna Păuleşti 272
Eroi şi veterani din comuna Ceraşu 272
Eroi şi veterani din comuna Brebu 272
Eroi şi veterani din comuna Gorgota 272
Eroi şi veterani din Comuna Gherghiţa 273
Eroi şi veterani din Ciumaţi.....273
Eroi şi veterani din Ciupelniţa 273
Eroi şi veterani din Balta Doamnei.....273
Eroi şi veterani din comuna Drăgăneşti.....273
Eroi şi veterani din Starchiojd 273
Eroi şi veterani din comuna Drajna 274
Eroi şi veterani din comuna Fulga 296
Eroi şi veterani din comuna Lipăneşti 299
Eroi şi veterani din comuna Măgurele.....302
Eroi şi veterani din comuna Poenarii Burchii.....307
Eroi şi veterani din comuna Şoimari 310
BIBLIOGRAFIE GENERALĂ 317
ISTORICUL CULTULUI EROILOR 318
POSTFAŢĂ.....328
ANEXE.....330

ARGUMENT: DESPRE CARTE ŞI AUTOR

A aduce în actualitatea opiniei publice memoria eroilor care s-au jertfit pentru apărarea Patriei este o datorie de onoare a fiecărui truditor pe tărâmul istoriei.

Încă de la început se impune precizarea, că domnul col. (rtr.) Constantin Chiper şi-a îndeplinit cu multă responsabilitate această datorie, marcând preocupările istorice printr-o activitate prodigioasă, cu scopul de a aminti contemporanilor săi de sacrificiile făcute de poporul român pentru făurirea unui stat naţional unitar, suveran şi independent.

Şi această dorinţă de a avea un stat al românilor, nu a izvorât din intenţia de a ne separa de celelalte popoare, ci pentru a colabora şi a înfăptui cu toate naţiunile lumii civilizate, pacea şi progresul umanităţii. „Noi stăm pe aceeaşi înălţime a culturii pe care stau celelalte popoare ale Occidentului - menţiona la 1883 învăţatul filolog M. Gaster. Poporul român nu s-a izolat de celelalte popoare şi nu s-a hrănit în cursul secolelor cu fărâmături căzute la masa antichităţii clasice. Dimpotrivă, vedem pe poporul român, într-o veşnică mişcare, dezvoltând o energie intelectuală, cum e proprie tuturor popoarelor pline de viaţă şi de viitor."

Măreaţa operă şi împlinirea astfel a unui destin, prin înfăptuirea Marii Uniri de la Aba Iulia, din 1 Decembrie 1918, consfiinţită prin Tratatul de La Trianon din 4 iunie 1920, de la care se împlineşte un veac, a fost pecetluită cu valuri de sânge, râuri de lacrimi şi munţi de suferinţe ale înaintaşilor noştri. Fiecare localitate şi cătun îndepărtat al României păstrează la loc de cinste memoria cetăţenilor locului, deveniţi martiri, intraţi pentru totdeauna în panteonul nemuririi neamului românesc.

Activitatea domnului col. Chiper, ca ofiţer, cadru didactic şi apoi ca preşedinte al Asociaţiei Judeţene Cultul Eroilor „Regina Maria" Prahova şi vicepreşedinte al Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria", sunt o dovadă incontestabilă a responsabilităţii şi profesionalismului, cu care s-a dedicat promovării istoriei naţionale şi în acest context a cultului pentru eroii neamului. Aşa a înţeles ofiţerul patriot să-şi îndeplinească obligaţia morală de a cinsti memoria strămoşilor, care coboară spre începuturile istoriei, prin rădăcina lor străveche, traco-dacică.

Născut, crescut şi educat pe meleaguri vasluiene, a desfăşurat o lungă perioadă profesia de dascăl militar pe tărâmul educării patriotice a cadrelor militare din Trupele Radiotehnice şi cadrelor didactice din instituţii de învăţământ prahovene. A continuat să desfăşoare o activitate remarcabilă pentru a insufla tinerei generaţii spiritul dragostei faţă de ţară, fiind prezent în majoritatea instituţiilor şcolare prahovene, cu ocazia marcării unor momente importante ale istoriei. Pentru cadrele didactice, dar şi pentru elevi, domnul col. Chiper a fost şi este un exemplu de pasiune şi modestie, un model pentru toţi, cei care îşi iubesc cu adevărat Patria natală şi îşi cinstesc aşa cum se cuvine înaintaşii.

Am fost onorat să fiu alături de domnia sa la numeroase activităţi. Indiferent de auditoriul în faţa căruia s-a aflat a transmis cu multă claritate, într-o exprimare cursivă, coerentă şi logică, cu date până la cel mai mic detaliu fapte şi evenimente istorice, mesajul însufleţitor de a cunoaşte şi a cinsti cum se cuvine memoria înaintaşilor noştri.

Ambele judeţe - Vaslui şi Prahova - se pot mândri odată cu apariţia acestei lucrări, că posteritatea va avea la dispoziţie „un instrument împotriva uitării” şi că faptele „părinţilor şi bunicilor noştri”, cum domnul colonel spune adeseori, vor putea fi evocate peste timp.

În acest fel autorul lucrării pune în practică afirmaţia că „istoria este marea carte de învăţătură a oricărui popor” de la care fiecare dintre noi trebuie să se inspire. Şi pe bună dreptate, pentru că acel popor care nu-şi cunoaşte trecutul istoric, va fi uşor de manipulat în prezent şi scos în afara istoriei, printr-o abordare falsă a viitorului.

Împrejurări neprielnice şi uragane ale istoriei au pus în pericol şi din păcate ameninţă şi în zilele noastre fiinţa naţională. Cu siguranţă având drept chezăşie sacrificiul demonstrat de poporului român, acesta va reuşi să triumfe şi în aceste vremuri zbuciumate şi se va afirma cu demnitate între popoarele lumii! Nici în trecut şi nici în prezent, Marile Puteri nu au reuşit şi cu siguranţă vor eşua de fiecare dată, atunci când îşi propun să târguiască destinul poporului român la umbra unor întâlniri şi înţelegeri secrete.

Prezenta lucrare se constituie într-o contribuţie importantă la efortul pe care doar„istoricii adevăraţi”, îl fac pentru a arunca sămânţa patriotică, pentru a rodi în toate conştiinţele poporului român.

Înscrisă în seria altor lucrări care poartă semnătura domnului colonel Chiper, demonstrează încă odată că acesta şi-a asumat prin tot ceea ce a făcut, un destin de slujitor al istoriei şi că această menire care se naşte odată cu noi şi ne urmăreşte întreaga viaţă, merită toate sacrificiile.

Şi dacă din motive greu de explicat şi de înţeles, un proiect comun pe care l-am iniţiat cu domnul colonel (rtr.) Constantin Chiper, având ca finalitate instalarea unor plăci comemorative cu numele eroilor, cetăţeni ai Ploieştiului căzuţi în marile bătălii pentru apărarea Patriei din Cimitirul Eroilor „Bolovani”, a eşuat, domnia sa, lărgind cadrul de referinţă la întregul judeţ Prahova, a găsit o altă cale pentru a transmite peste timp memoria eroilor noştri, din judeţul Prahova.

Având drept sursă de documentare arhivele militare şi o bogată experienţă didactică şi în această nouă apariţie editorială reuşeşte să prezinte evenimentele istorice pe înţelesul oricărui auditoriu. Autorul şi-a structurat materialul pe baza analizării şi prezentării participării Armatei Române moderne la Războiul de Independenţă, Războiul de întregire naţională şi cel de- al Doilea Război Mondial, îndreptându-ne atenţia spre acţiunile militare la care au participat unităţi sau militari din judeţul Prahova.

Dincolo de arhitectura internă pe care autorul o conceput-o, lucrarea are din perspectiva noastră două părţi. Una mai puţin extinsă, în care cu modestie domnul col. (rtr.) Constantin Chiper se referă la principalele date ale unei bibliografii profesionale impresionante care, acoperă peste 55 de ani de activitate neîntreruptă în garnizoana Ploieşti. Domnia sa face referiri la propria personalitate cu multă delicateţe şi discreţie, pentru a nu supăra parcă pe cineva, supralicitând meritele unor colaboratori, şi lăsând în plan secund, meritele deosebite care îi revin, pentru afirmarea Asociaţiei Prahova a Cultului Eroilor. Cea de-a doua parte, desigur mult mai extinsă, răspunde scopului pentru care lucrarea a fost elaborată şi prezintă contextul istoric, dar şi numele eroilor prahoveni care s-au jertfit pentru Patrie. „Lucrarea - subliniază autorul - prezintă

eroi şi veterani din cele trei războaie la care România şi prahovenii au participat, cu dăruire, devotament şi înalt spirit de sacrificiu."

Concluzia generală care se desprinde din parcurgerea lucrării este una fără dubii. Toate angajamentele militare la care România a luat parte, poartă pecetea sacrificiului suprem al prahovenilor, alături de cel făcut de întregul nostru popor pentru a-şi făuri destinul. Pe cale de consecinţă este incontestabil şi imperios necesar de a fi luată în considerare de fiecare dată, jertfa supremă a înaintaşilor, atunci când se pun în discuţie aspecte privind statalitatea naţională.

Având drept far călăuzitor viața, activitatea și opera domnului col.(rtr.) Constantin Chiper ne revine la rândul nostru datoria sfântă să nu uităm istoria națională, constelația de eroi și personalități din toate timpurile și domeniile și să facem tot ce este posibil pentru ca toate acestea să fie transmise în lucrări și documente „urmașilor, urmașilor noștri, în veacul vecilor." Numai așa vom avea speranța că dreptul legitim de veșuire milenară în spațiul de zămislire a poporului român nu va îngenunchea în fața celor care nu ne-au privit niciodată cu simpatie.

Felicitări Stimate Domnule colonel CONSTANTIN CHIPER, impropriu spus în retragere, deoarece sunteți mereu activ, pentru întreaga carieră și opera Dumneavoastră în domeniul istoriei militare!

Col. (rez.) prof. univ. dr. Dumitru CODIŢĂ
Președinte Asociația Română de Drept Umanitar-Filiala Prahova

PREFAŢĂ

„Neamul este etern prin Cultul Eroilor”
(Nicolae Iorga)

În luna septembrie 2020 se vor împlini 55 de ani de la mutarea mea, în interesul serviciului militar, în Unitatea Militară 01959 Ploieşti. După un an de zile, am fost mutat la cerere în Unitatea Militară 01866 Ploieşti (Centrul de Instrucţie al Trupelor Radiotehnice), situat în Cazarma de pe str. Ştefan Gheorghiu nr. 279 (azi str. Mărăşeşti). Garnizoana militară Ploieşti m-a impresionat prin trecutul istoric, care s-a remarcat încă din Epoca veche, accentuându-se în Epoca medievală şi Epoca modernă. Ploieştenii şi prahovenii au participat activ la făurirea statului naţional român modern în anul 1859, la câştigarea Independenţei de stat a României în Războiul de Independenţă, 1877-1878, la desăvârşirea unităţii naţionale şi statale în anii 1916-1919 şi la Operaţiile militare desfăşurate în anii 1941-1945 pentru eliberarea teritoriilor răpite în mod samavolnic din trupul ţării în anul 1940.

Începând de la data de 1 octombrie 1966, am lucrat în Centrul de Instrucţie al Trupelor Radiotehnice, unitate militară care şi-a câştigat un bine meritat prestigiu în Comandamentul Apărării Antiaeriene a teritoriului şi a Armatei române, aducându-mi aportul la şcolarizarea cadrelor militare active şi în rezervă din Trupele Radiotehnice. Absolvind Facultatea de Istorie, un Curs de specializare în domeniul Istoriei Militare, la Academia Militară, am condus Cursul de Istorie Militară a poporului român. Am făcut expuneri şi am condus seminarii şi dezbateri cu ofiţerii, maiştrii militari şi subofiţerii activi şi în rezervă din Trupele Radiotehnice, elevilor de la Şcoala Militară Ofiţeri în Rezervă (absolvenţi ai Facultăţilor Electronică, Telecomunicaţii şi Automatizări) şi din 1973 militarilor cu termen redus.

Pentru aprofundarea documentării mele am studiat Registre istorice şi jurnale de operaţii din Arhivele Militare Râmnicu Sărat (din 1972 mutate la Piteşti), am absolvit două Cursuri post-academice în Academia Militară, îmbogăţindu-mi bagajul de cunoştinţe cu deosebite informaţii de la cadrele didactice din această prestigioasă instituţie de învăţământ.

În această cazarmă situată pe strada Mărăşeşti nr. 279 şi-a desfăşurat activitatea o unitate de elită a Armatei române – Regimentul 32 Infanterie „Mircea”. În anul 1893 unitatea a fost mutată de la Mizil şi a funcţionat în Cazarma de pe strada Alexandru al II-lea, azi str. Stadion, până în anul 1907. Unitatea şi-a continuat activitatea în cazarma situată pe str. Mărăşeşti nr. 279, de la data de 10 mai 1907 până la data de 31 august 1944, când Partea Activă a unităţii a fuzionat cu Regimentul 92 Infanterie Orăştie şi a participat în continuare la luptele de eliberare a părţii de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei şi a Cehoslovaciei. După data de 10 ianuarie 1949, Regimentul 92 Infanterie Orăştie s-a transformat în Regimentul 32 Infanterie şi a fost mutat de la Harghita la Timişoara, reprimind în titulatura sa, de la 23 octombrie 1969 denumirea de Regimentul 32 Infanterie „Mircea”.

Cursul de Istorie Militară pe care l-am condus, cuprindea şi marile unităţi şi unităţile militare prahovene, care împreună cu celelalte mari unităţi şi unităţi din

Armata română, au fost tratate cu multă atenţie şi, pe cât posibil, cu obiectivitate. Prahovenii au participat la Războiul de Independenţă cu Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Batalionul 2 Vânători (Infanterie) Ploieşti, Brigada a 4-a Călăraşi şi Regimentul 4 Călăraşi Ploieşti. În Primul Război Mondial 1916-1919, prahovenii au participat în Campaniile Militare din 1916, în Transilvania şi Muntenia, în vara anului 1917 la victorioasele bătălii de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz. După remobilizarea Armatei române la 28 octombrie 1918, prahovenii au participat la alungarea din Basarabia peste Nistru a unităţilor ruse bolşevizate şi a naţionaliştilor ucrainieni, cu Divizia a 13-a Infanterie Ploieşti, Brigada a 9-a Infanterie Ploieşti, Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti, Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Ploieşti, Regimentul 19 Artilerie Ploieşti şi Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti. În Campania Militară din Ungaria, în 1919 a participat Regimentul 3 Vânători (Infanterie). În cel de al Doilea Război Mondial, au participat unităţile enunţate pentru Campaniile militare din 1916-1919, adăugându-se efectivele Diviziei a 1-a Vânători de Munte Sinaia, Regimentele 7 şi 9 Artilerie Antiaeriană Ploieşti, Flotila a 2-a Aviaţie de vânătoare Târgşor, Regimentul 3 Călăraşi Ploieşti, Escadrilele de aviaţie de recunoaştere şi Observaţii Mizil, Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Rezervă nr. 1 Ploieşti şi alte formaţiuni militare.

Aprofundând cercetarea documentelor din Arhivele Militare Bucureşti şi Piteşti, Arhivele Muzeului Militar Naţional Ferdinand I Bucureşti, Arhivele Statului din Ploieşti, a lucrărilor Bibliotecii „Nicolae Iorga" Ploieşti şi a Muzeului de Istorie şi Arheologie Ploieşti am adunat materiale pe care le-am folosit în procesul de învăţământ şi în realizarea lucrărilor: *„Cronica militară a judeţului Prahova"*, *„Personalităţi militare prahovene"*, *„Omagiu veteranilor de război"* (patru volume), *„Istoria Radiolocaţiei"*, *„Personalităţi militare din Artileria Antiaeriană şi Radiolocaţie"* şi am contribuit la realizarea *„Marii Cărţi istorice a Prahovei"*, vol. 1.

Cu mari emoţii am studiat Registrele Matricole întocmite de Cercul Teritorial Prahova, împreună cu un grup de ofiţeri în rezervă, ingineri (Neculai Ursu, Cezar Dragomir, Dumitru Carp şi Dănuţ Stănescu şi soţiile lor), precum şi un grup de funcţionari din Primăria Filipeştii de Târg, conduşi de Sorin Tudorache, toţi membri ai Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria". Prahovenii au o situaţie clară a eroilor din al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

Marile unităţi şi unităţile militare prahovene oferă cadrelor didactice de istorie, geografie şi religie, precum şi tuturor iubitorilor de istorie suficiente materiale educative, care pot fi folosite în procesul de educare şi instruire a tinerilor şi chiar a celor vârstnici.

Faptele de arme ale înaintaşilor noştri – înfăptuite la Plevna, Griviţa şi Vidin în Războiul de Independenţă, comportarea deosebit de eroică în marile bătălii din vara anului 1917 la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz, precum şi în luptele desfăşurate pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, în iulie 1941 şi în luptele pentru eliberarea Prahovei în ultima decadă a lunii august 1944, eliberarea părţii de Nord-Vest a Transilvaniei, în septembrie-octombrie 1944, eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei până la capitularea trupelor germane la 9 mai 1945 – sunt inserate şi în această lucrare.

Lucrarea prezintă eroi şi veterani din cele trei războaie la care România şi prahovenii au participat, cu dăruire, devotament şi înalt spirit de sacrificiu.

Graţie ajutorului primit din partea Consiliului Judeţean Prahova şi a personalului Bibliotecii „Nicolae Iorga”, condus de doamna Director Mihaela Radu a fost posibil ca lucrarea să fie tipărită şi apoi să fie difuzată bibliotecilor din localităţi şi şcoli şi tuturor iubitorilor de istorie.

Autorul

PRESCURTĂRI ŞI ABREVIERI

I.D.R. – Înalt Decret Regal
A – Armată
A.R. – Armata Română
C.A. – Corp Armată
D. – Divizie
Bg. – Brigadă
R. – Regiment
Dn. – Divizion,
Cp. – Companie
Esc. – Escadron Cavalerie
Plt. – Pluton
Sec. Art. – Secţie Artilerie
Bt. Art. – Baterie Artilerie
Esc. Av. – Escadrilă Aviaţie
Flt. – Flotilă Aviaţie şi Marină
I. – Infanterie
Art. – Artilerie
Cav. – Cavalerie
Rş. – Roşiori
Int. – Intendenţă
G. – Geniu
M. – Marină
P. – Pionieri
Av. – Aviaţie
M.R. – Ministerul de Război
M.St.M. – Marele Stat Major
C.G. – Cartierul General
Gl. A. – General de Armată
Gl. c. A. – General corp armată
Gl. d. – General divizie
Gl. bg. – General brigadă
Col. – Colonel
Cd. – Comandor Av., M.
Lt. col. – Locotenent-colonel
Mr. – Maior
Cpt. – Căpitan
Lt. – Locotenent
Slt. – Sublocotenent
Plt. adj. – Plutonier-adjutant
Plt. maj. – Plutonier-major
Plt. – Plutonier
Sg. maj. – Sergent-major
Sg. – Sergent
Cap. – Caporal
Frt. – Fruntaș
Rtr. – Retragere

ARMATA ROMÂNĂ ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENŢĂ 1877-1878

Unirea Principatelor Române – act hotărâtor în făurirea Armatei Române moderne

Contribuţia locuitorilor de pe meleagurile prahovene la făurirea istoriei moderne s-a concretizat în secolul revoluţiilor – început cu Răscoala din 1784, condusă de Horia, Cloşca şi Crişan, continuat cu Revoluţia de la 1821, cu Revoluţia din anii 1848-1849, cu Unirea Principatelor Române Moldova şi Ţara Românească şi cu Războiul de Independenţă (1877-1878) – prin punerea bazelor sistemului militar, sistem care avea să fie o componentă esenţială a structurilor României moderne. În timpul desfăşurării revoluţiei burghezo-democratice de la 1848, în Ţara Românească, Regimentul 2 Infanterie a fost dislocat de la Bucureşti la Ploieşti, fiind atras de partea revoluţionarilor. În aceste condiţii trupele regimentului nu au intervenit împotriva maselor populare, care s-au ridicat la luptă, în localitatea Telega, contra nedreptăţilor sociale.[1]

Evenimentele marcante ale anului 1859 au avut la bază convingerea forţelor unioniste că „*o naţiune spre a fi curat independentă în exerciţiul drepturilor sale are trebuinţă de o putere publică capabilă de a-i face să i se respecte naţionalitatea în afară*”.[2]

În acest sens, încă de la începutul anului 1859, domnul Unirii Alexandru Ioan Cuza şi sfetnicii săi apropiaţi, Mihail Kogălniceanu, Constantin Milicescu şi Ion Emanoil Florescu au acordat o atenţie deosebită dezvoltării organismului militar românesc, capabil să apere fruntariile ţării.

Procesul reorganizării şi întăririi noii oştiri naţionale a impus, într-o primă fază, unificarea organizatorică a armatelor celor două principate române, Moldova şi Ţara Românească, contopirea lor marcând, de fapt, „*întâiul pas către unirea definitivă a celor două ţări surori*”.[3]

Oştenii prahoveni au participat la realizarea taberei militare de la Floreşti Prahova, în baza Înaltului Ordin nr.27, din 14 aprilie 1859. În tabără au fost concentraţi 12.000 de ostaşi moldoveni şi munteni, reuşindu-se să se obţină *„înfrăţirea între deosebitele trupe, care nu s-ar fi putut dobândi altfel în zeci de ani*” şi, mai mult, accelerându-se operaţia de omogenizare a celor două armate.[4]

Tabăra a fost pusă sub comanda generalului Constantin Milicescu, fiind preluată apoi de către domnul Alexandru Ioan Cuza, la 13 iulie 1859.

Prin mobilizarea acestor importante efective militare în zona subcarpatică a ţării, România îşi făcea cunoscută dorinţa fermă de a se apăra împotriva unei eventuale agresiuni, posibilă datorită concentrării de trupe turceşti în tabăra de la Şumla şi de trupe austriece în Transilvania.

---

[1]Pelimon, Al., *Revoluţiunea română din anul 1848*, Bucureşti, 1868, pag. 87.
[2]Căpitan Angelescu, G., *Organizarea sistemului militar al României,* vol. I, ianuarie 1864, pag. 54.
[3]*Monitorul Oastei*, nr. 30, 4 iunie 1861, pag. 460.
[4]*Zimbrul şi Vulturul*, anul I, nr. 80, 20 aprilie 1859, pag. 313.

Totodată, reuniunea trupelor române în tabăra de la Floreşti – în timpul conflictului franco-sardo-austriac, desfăşurat în perioada aprilie-august 1859 – a reprezentat o acţiune prin care se exercitau presiuni asupra Austriei în vederea recunoaşterii dublei alegeri a lui Alexandru Ioan Cuza. În acelaşi timp, Austria era obligată să menţină concentrate efective militare în Transilvania, uşurând astfel eforturile armatelor din Franţa şi Sardinia şi ajutând, indirect, la făurirea statului italian.

Unităţile concentrate la Floreşti au executat marşuri, şedinţe de instrucţie individuală, antrenamente la instrucţia focului, exerciţii tactice pentru unificarea comenzilor şi organizarea identică a diferitelor dispozitive de luptă, precum şi aplicaţii militare.

Tabăra de la Floreşti s-a încheiat cu o mare manevră militară, desfăşurată în ziua de 23 august 1859, şi cu trecerea în revistă a unităţilor participante de către domnul Alexandru Ioan Cuza şi alte înalte oficialităţi politice şi militare.

Principalele obiective fiind atinse, tabăra şi-a încheiat activitatea la data de 1 septembrie 1859. Referindu-se la importanţa şi semnificaţia ei, domnul declara, la 11 octombrie 1859:

„*Ostaşi români,*

Cât am stat între voi în tabăra de la Floreşti, ne-am încredinţat de spiritul de disciplină şi de simţirea onorului militar ce vă insuflă. Prin asemine virtuţi o armie se face tare, respectată şi folositoare ţării noastre.

Ostaşul bun este acela care ştie a-şi îndeplini îndatoririle cu hotărâre nestrămutată, acela care susţine cu tărie onorul steagului său, acela care, credincios giurământului său către guvern, îşi dă viaţa cu mulţămire ordinului legal şi apărării patriei sale.

Aceste nobile virtuţi le-am găsit în voi, ostaşi români din îmbele Principate şi pentru ca să vă dau o însemnătoare dovadă de stimă, am hotărât a vă apropia încă mai mult de persoana noastră, luând asupră-ne comanda superioară a întregii oştiri române.

De astăzi înainte, voi îţi privi în persoana noastră nu numai pe vechiul vostru tovarăş de arme, nu numai pe Domnul Ţării, ci chiar pe şeful vostru militar. Ear din parte-ne găsim de mulţămire a vă declara deplina încredere ce avem că în orice întâmplare veţi fi vrednici de stima noastră, vrednici de recunoştinţa Ţării, vrednici de deviza armiei române: Onor şi Patrie”.[5]

În luna noiembrie 1859, domnul Alexandru Ioan Cuza a unit Statul Major al Moldovei cu Statul Major din Ţara Românească în unul singur, Statul Major al Armatei Române.

De asemenea, în anul 1860, domnul Cuza a unificat Ministerul de Război din Moldova cu Ministerul de Război din Ţara Românească, rezultând Ministerul de Război al Armatei Române.

Tânărul stat modern, România a înfiinţat noi genuri de arme în armata română: arma artilerie, arma geniu, marina fluvială, arma intendenţă şi servicii,

[5]Giurăscu, C., *Alexandru Ioan Cuza*, Editura Militară, Bucureşti, 1973, pag. 31-32.

Serviciul Sanitar Superior condus de dr. Carol Davila, trupele teritoriale de Dorobanţi, miliţiile. A unificat şcolile militare într-una singură, dislocând-o în Bucureşti. A editat Regulamentele militare ale Serviciului Interior, Serviciului de gardă şi garnizoană şi regulamente de specialitate şi publicaţii militare.

Ca un corolar al acţiunilor de unificare, la data de 1 septembrie 1862, pe câmpul de instrucţie de la Cotroceni, unităţilor armatei române li s-au distribuit noi drapele de luptă, cu inscripţia HONOR ET PATRIA, în culorile roşu, galben şi albastru.

Cu acest prilej, domnul Alexandru Ioan Cuza s-a adresat participanţilor:

„*Ofiţeri, subofiţeri, caporali şi soldaţi,*

Astăzi va fi una din cele mai însemnate în datinile noastre.

Steagurile cele vechi aduceau aminte suvenire triste, de vreme ce ele înfăţişau ţările despărţite. Astăzi voi primiţi din mânile noastre steagul ce întruneşte coloarele ţărilor surori, aşa precum voinţa unanimă a românilor a unit pe capul Nostru coroanele ambelor ţări.

Steagurile noastre totuşi au fost marture la întâmplări care doresc a fi păstrate; ele vor împodobi arsenalul român.

Primind steagurile cele noi, aduceţi-vă aminte pururea că vă încredinţez onoarea ţării.

Steagul e România! Acest pământ binecuvântat al patriei, stropit cu sângele străbunilor noştri şi îmbelşugat cu sudoarea muncitorului. El este familia, ogorul fiecăruia, casa în care s-au născut părinţii şi copiii voştri.

Steagul este simbolul devotamentului, credinţii, ordinii şi a disciplinei ce reprezintă oastea.

Steagul este totodată trecutul, prezentul şi viitorul ţării, întreaga istorie a României.

Într-un cuvânt, steagul reprezintă toate victoriile şi toate virtuţile militare care se cuprind în acele două cuvinte săpate pe vulturii români: Onoare şi Patrie!

Ofiţeri, subofiţeri, caporali şi sodaţi,

Juraţi să păstraţi cu onoare şi fără pată steagurile voastre şi astfel veţi corespunde încrederii şi aşteptării ce am pus, cu ţara întreagă în voi. Juraţi a le apăra în orice întâmplare ca un sfânt deposit ce încredinţez bravurei şi patriotismului vostru".[6]

Preocupându-se de înzestrarea armatei, domnitorul a creat Arsenalul de Construcţii Militare şi Pirotehnia din Bucureşti, precum şi Fabrica de Pulbere de la Târgşor Prahova şi Lăculeţe-Dâmboviţa.[7]

Pentru îmbunătăţirea condiţiilor de cazare şi instrucţie s-au construit cazărmi noi în garnizoanele Bucureşti şi Iaşi, alături de care se înscrie şi cazarma

[6]Idem, pag. 102-103.

[7]*Monitorul Oastei*, anul II, nr. 50, 2 septembrie 1961, pag. 745-746.

din Ploieşti, construită în 1863, pe strada Rudului care adăpostea un escadron de cavalerie.

Din efectivele acestui escadron a luat fiinţă, în anul 1876, Regimentul 4 Călăraşi Ploieşti. În această perioadă s-au dat în folosinţă noi poligoane de instrucţie, între care şi cel de la Floreşti Prahova.

Până la începutul anului 1877 în Ploieşti s-a mai construit o cazarmă nouă, pe strada Torcători, în care a fost cartiruit Regimentul 7 Dorobanţi Prahova-Dâmboviţa.

Prin Ordinul Domnesc, nr. 63, din 1860, regimentele de infanterie au luat denumirea de regimente de linie. La Ploieşti a fost înfiinţat Regimentul 7 Linie, în baza Jurnalului Consiliului de Miniştri din 26 octombrie 1860. La sfârşitul anului 1864, Regimentul 7 Infanterie Linie era dispus în Ploieşti şi Bucureşti, şi era comandat de colonelul Dimitrie Creţulescu.[8]

Contribuţia Armatei Române la obţinerea Independenţei de stat a României

În anii 1875-1876, atenţia factorilor de conducere din România s-a concentrat în direcţia pregătirii politice, diplomatice şi militare a actului proclamării Independenţei de stat.

Perspectiva izbucnirii războiului ruso-otoman, necesitatea apărării ţării contra agresiunilor otomane repetate în lungul Dunării, ca şi iminenţa pătrunderii trupelor ţariste pe teritoriul statului român, pentru a se îndrepta spre Balcani, au determinat guvernul român să decreteze mobilizarea generală a armatei, la 6 aprilie 1877. Mobilizarea s-a încheiat la 25 aprilie, ea fiind minuţios pregătită, încă din anii 1875-1876, de către Ministerul de Război şi Ministerul Afacerilor Interne şi executată cu concursul comandamentelor diviziilor teritoriale şi ale organelor administraţiilor judeţene şi locale.[9]

Conform prevederilor Ordinului Domnesc, au fost mobilizate, cu excepţia gloatelor, toate structurile sistemului militar de apărare: trupele permanente şi cele teritoriale (inclusiv rezervele lor), miliţiile (care urmau să se organizeze în corpuri active) şi gărzile orăşeneşti (constituite pentru paza localităţilor urbane).

La 29 aprilie 1877 a fost reactivată şi garda orăşenească. Tot prin decret domnesc se stabilea obligativitatea tuturor locuitorilor oraşelor ţării, cu vârste cuprinse între 21 şi 46 ani, care nu intrau în componenţa trupelor permanente, teritoriale sau miliţii, să poarte arme şi să se constituie în formaţii de apărare a oraşelor şi localităţilor din mediul rural.

Efectivul armatei române mobilizate în primăvara anului 1877 s-a ridicat la aproximativ 125.000 de oameni. Dintre aceştia, armata de campanie (operativă) număra 58.700 de militari. La aceste efective se adăugau cele ale batalioanelor de miliţii, care numărau 31.000 de oameni, contingentul de recruţi al anului 1877, de aproximativ 14.000 de combatanţi (în curs de pregătire, care urmau a

[8]Maior Popovici, Ioan, *Organizarea armatei române*, partea a II-a, pag. 174.
[9]*Monitorul Oficial al României*, nr. 78, 8/20 aprilie 1877, pag. 2362.

completa efectivele unităţilor de linie) şi efectivele gărzilor orăşeneşti şi ale depozitelor militare a trupelor permanente.[10]

În paralel cu măsurile luate pentru mobilizarea armatei, în scopul participării la Războiul de Independenţă din 1877-1878, Guvernul României a pregătit măsurile pentru ratificarea de către Parlamentul ţării a Convenţiei militare româno-ruse, încheiată la 4 aprilie 1877 la Bucureşti. Convenţia româno-rusă a fost ratificată de Adunarea Deputaţilor la 16 aprilie şi de Senat la 17 aprilie 1877, cu majoritate de voturi.

De reţinut că, prin Ploieşti au trecut două mari coloane de trupe ruseşti, în deplasarea lor spre zonele de concentrare: Bucureşti, Alexandria şi Giurgiu. Din mai şi până în iulie 1877, oraşul Ploieşti a avut „*o importanţă mondială*", după cum spunea marele savant Nicolae Iorga. Aici a fost instalat Marele Cartier al Armatei ruseşti şi tot aici au locuit ţarul Alexandru al II-lea şi Marele Duce Nicolae, precum şi însoţitorii din suita lor militară.[11]

Ţarul Alexandru al II-lea împreună cu suita sa au sosit la Ploieşti în ziua de 25 mai 1877. Despre acest moment marcant pentru marea urbe prahoveană, istoricul Nicolae Iorga povesteşte: „*Gara e împodobită cu suliţe lungi în colori ruseşti şi româneşti şi cu trofee purtând cifra împărătescului oaspe: A şi A II. Aşteaptă oficialitatea militară rusească, în mijlocul căreia se afla* (n.a.) *fostul ambasador la Constantinopol, autorul războiului, generalul Ignatiev, gros, mustăcios, zâmbitor, cu aerul fin şi mustăţile dârze, bătând în roşu*".[12]

Împreună cu ţarul au sosit marii duci: cancelarul Gorceacov, prinţul Dolgoruchi, ministrul de război Miliutin şi guvernatorul Basarabiei, Şebeco.

Pe peron erau delegaţi ai bulgarilor din Ploieşti, Bucureşti şi Galaţi şi reprezentanţi ai administraţiei locale, în frunte cu primarul Istrate Negulescu.

Generoşi, ploieştenii au găzduit, din aprilie până în iulie 1877, şi cele trei detaşamente de voluntari bulgari, constituite în aprilie 1877 la Chişinău. Acestea însumau aproximativ 1.000 de luptători şi erau comandate de generalul N.G. Stoletov.[13]

Marele om politic Mihail Kogălniceanu a declarat în Parlamentul României, la 9 şi 10 mai 1877: „*Suntem independenţi; suntem naţiune de sine stătătoare (...); nu am nici cea mai mică îndoială şi frică de a declara în faţa reprezentaţiunei naţionale că noi suntem o naţiune liberă şi independentă*".[14]

Declaraţia a însufleţit poporul român, pe ostaşii săi, de la soldat la general. Aceştia s-au acoperit de glorie la Plevna, redutele Griviţa 1 şi 2, Rahova, Smârdan şi Vidin.

---

[10]General Rosseti, Radu, *Partea luată de armata română în războiul din 1877-1878*, Bucureşti, 1926, pag. 18.
[11]Sevastos, M., *Monografia oraşului Ploieşti*, Tiparul „Cartea Românească", Bucureşti, 1937, pag. 66.
[12]Idem, pag. 69.
[13]*Pagini din lupta poporului român pentru independenţa naţională, 1877-1878*, Bucureşti, 1967, pag. 99.
[14]*Românul*, an XXI, 5 noiembrie 1877, pag. 1018.

După efectuarea tuturor pregătirilor militare, ca urmare a atacurilor repetate asupra malului românesc al Dunării de către armata turcă, precum şi a eşecurilor trupelor ruseşti în prima şi a doua bătălie de la Plevna, din 8 şi, respectiv, 18 iulie 1877, care l-au determinat pe marele duce Nicolae, comandantul suprem al oştirii ruse, să solicite ajutorul domnitorului Carol I. Armata română a colaborat cu armata rusă la acţiunile militare desfăşurate pe teritoriul Bulgariei.

Prahovenii au participat la război cu trei unităţi militare: Batalionul 2 Vânători (creat în anul 1866, comandat de maiorul Alexandru Candiano-Popescu), Brigada a 4-a Călăraşi, Regimentul 4 Călăraşi şi Regimentul 7 Dorobanţi. O parte dintre prahoveni au fost încorporaţi şi în Regimentele 1 şi 6 Linie (Infanterie) Bucureşti. Batalionul 2 Vânători (Infanterie) din Prahova a primit botezul focului în zilele de 27-29 august, când s-au pregătit condiţiile pentru începerea celei de-a treia bătălii de la Plevna.

Luptând împreună cu Regimentul 13 Dorobanţi Vaslui-Iaşi şi Regimentul 5 Linie (Infanterie) Galaţi, batalionul ploieştean a dezvoltat atacurile celor şase baterii de artilerie din Divizia a 4-a română asupra redutelor Griviţa 1 şi Griviţa 2.

În ziua de 30 august, la ora 13:15, după ce a încetat ultimul bombardament al artileriei asupra fortificaţiilor otomane, pe cei 60 de km ai „potcoavei" frontului, unităţile române şi ruse au pornit la atac, fiecare în sectorul său de acţiune. Până seara au avut loc patru asalturi asupra redutelor Griviţa 1 şi 2, aceasta din urmă fiind descoperită abia în timpul luptelor. Între cele două redute Griviţa 1 şi Griviţa 2 exista o vâlcea, numită de istorici Valea Plângerii. Nu s-a făcut cu atenţie recunoaşterea poziţiilor de luptă şi drept urmare au rezultat pierderi de oameni şi mijloace de luptă.

Prahovenii – împreună cu vrâncenii, băcăoanii, brăilenii, gălăţenii, vasluienii, muscelenii, ieşenii, romaşcanii, sucevenii, ilfovenii, teleormănenii şi dâmboviţenii – au luptat cu mare eroism şi dârzenie la asediul Plevnei, în perioada 1 septembrie - 28 noiembrie 1877.

După victoria armatei române la Rahova, la 8 noiembrie 1877, locuitorii oraşului Ploieşti îşi arătau entuziasmul prin telegrama trimisă la Marele Cartier General al armatei române: „*Armatele noastre, intrând cu triumf pentru a doua oară în Rahova* (prima oară în anul 1595, sub domnitorul Mihai Viteazul, n.a.) *au dovedit şi de astă dată că în vinele fiilor patriei curge sângele acelor viteji care s-au combătut odinioară în contra Semilunei*".[15]

Prin căderea Rahovei s-a accentuat izolarea grupării otomane încercuite la Plevna. În dimineaţa zilei de 28 noiembrie s-a declanşat una dintre cele mai înverşunate şi sângeroase bătălii. După lupte crâncene, la care au participat şi ostaşii ploieşteni din Regimentul 7 Dorobanţi şi Batalionul 2 Vânători, la ora 12:30 s-a reuşit cucerirea Opanezului, blocând calea de înapoiere în Plevna a detaşamentului turcesc, care intenţiona să se îndrepte spre Sofia.

Această importantă victorie l-a obligat pe generalul Osman Paşa să capituleze, împreună cu cei 45.000 de ostaşi pe care i-a comandat. Cu prilejul predării, Osman Paşa şi-a întins sabia colonelului român Mihail Cristodulo-Cerchez (originar din Bârlad) şi i-a spus: „*Capitulez cu armata mea, predându-mă în mâinile junei şi bravei armate române*".

[15]Adăniloaie, Nicolae, *Independenţa naţională a României*, Bucureşti, 1986, pag. 347.

Colonelul Mihail Cristodulo Cerchez a refuzat preluarea sabiei, explicându-i, în limba franceză, că numai domnitorul României Carol I şi Marele Duce Nicolae al Rusiei pot decide în privinţa soartei forţelor otomane prizoniere.[16]

Imediat după capitularea grupării otomane comandate de Osman Paşa, armata română s-a îndreptat spre Belogradcik şi Vidin, cu misiunea de a înfrânge forţele otomane care acţionau în lungul Dunării, de la Rahova până la Vidin.

La data de 11 februarie 1878, gruparea turcească din fortăreaţa Vidin s-a predat, fiind urmată, la 13 februarie, de capitularea fortăreţei Belogradcik.

Dorobanţii din Regimentul 7 Dorobanţi Prahova şi călăraşii din Regimentul 4 Călăraşi Prahova s-au remarcat şi în luptele de la Smârdan, Tatargic şi Vidin.

În mod similar locuitorilor celorlalte judeţe din România, populaţia prahoveană a susţinut rechiziţiile, a trimis la oaste bărbaţii apţi de luptă, a cartiruit un mare număr de ostaşi ruşi şi bulgari şi a participat cu donaţii în bani, alimente, furaje, îmbrăcăminte şi material sanitar pentru nevoile armatei. Muncitorii de la puţurile de petrol şi din rafinăriile de pe Valea Prahovei au furnizat păcură şi petrol necesare frontului, în timp ce lucrătorii de la căile ferate şi din sate au asigurat transportul trupelor şi materialelor necesare ducerii războiului.

Războiul neatârnării României a confirmat faptul că poporul român a dorit enorm să-şi câştige libertatea şi demnitatea, contribuind la afirmarea deplină a potenţelor materiale şi umane.

În Războiul de Independenţă, Armata română a pierdut: 4.302 morţi şi dispăruţi, din care 40 de ofiţeri şi 15 medici; 3.376 răniţi, din care 70 de ofiţeri; 19.084 de bolnavi, din care 210 ofiţeri şi 74 de medici.

[16] Idem.

EROI ŞI VETERANI PRAHOVENI ÎN RĂZBOIUL DE INDEPENDENŢĂ

Armata română modernă a pierdut în Războiul de Independenţă, 1877-1878, circa 10.000 de luptători (morţi, răniţi şi dispăruţi).

Din judeţul Prahova au murit în timpul războiului 79 de luptători, din care 29 erau din Ploieşti: căpitanul Băjgoiu Ion, sublocotenentul Albulescu Alexandru, sergentul-major Pulbere Tudor, sergenţii Teodorescu Stan, Avram Stan, Mihalache Nae, Gheorghe Sin Gheorghe şi Albulescu Ion, caporalii Costea Costache, Constantin Dumitru, Ionescu Matei şi Dumitru Iancu, precum şi soldaţii Cârceanu Constantin, Duţă Gheorghe, Radu Nicolae, Costăchioaia Ivan, Dobre Mihai, Dimitriu Gheorghe, Popescu Radu, Constantin Ion, Ion Gheorghe, Mihţilescu Gheorghe, Dragomir Alexandru, Pătrăşcuţă Savu, Marin Ghiţă, Urloi Ion, Petrescu Ilie, Lepădatu Vasile şi Dumitru Mihalache.

General de divizie Constantin CANDIANO[17]

S-a născut la data de 1 august 1847 în localitatea Ploieşti. Părinţii săi, Nicolae decedat la o vârstă tânără şi Zoe au dat ţării doi fii inteligenţi, care au îmbrăţişat cariera militară: Constantin a ajuns general de divizie şi fratele Sergiu, colonel în armata română.

După absolvirea Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, Constantin Candiano s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Activi Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1864, cu gradul de sublocotenent.

Tânărul ofiţer a fost repartizat în Batalionul 1 Geniu din Bucureşti, în funcţia de comandant de pluton. Timp de şase ani a lucrat în această unitate, contribuind la instruirea recruţilor şi a rezerviştilor în frumoasa specialitate de genist.

Avansat la gradul de locotenent, la data de 8 aprilie 1870, Constantin Candiano a fost mutat în Batalionul 2 Geniu din Iaşi, fiind profund impresionat de frumuseţile oraşului şi a împrejurimilor sale, precum şi de valorile culturale în curs de amplificare.

La data de 1 aprilie 1871, Constantin Candiano a fost mutat în Batalionul 2 Vânători de câmp (Infanterie) Ploieşti, în funcţia de ajutor şef birou mobilizare. Această unitate s-a înfiinţat în Bucureşti în anul 1866, iar în anul 1869 a fost mutată în garnizoana militară Ploieşti.

Locotenentul Constantin Candiano a fost apreciat *foarte bine* de către şefii direcţi, pentru activitatea desfăşurată în procesul de instruire şi educare a ostaşilor şi la data de 8 aprilie 1873 a fost avansat la excepţional în gradul de căpitan şi mutat în Batalionul 2 Geniu Iaşi. Aici, ofiţerul a executat o bună practică cu ostaşii recruţi şi rezervişti.

Practica desfăşurată în unităţile de instrucţie l-a ajutat pe căpitanul Constantin Candiano să fie numit în Statul Major Geniu din Bucureşti, la data de

[17]gl.bg.(ret.) Constantin Ucrain, col.(ret.) Constantin Chiper, *Personalităţi militare prahovene*, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 11-13.

7 februarie 1875, în funcţia de ajutor la Biroul mobilizare, în calitate de specialist pentru realizarea lucrărilor genistice, contribuind la pregătirea unităţilor luptătoare pentru participarea la Războiul de Independenţă. A fost notat *foarte bine* de către Şeful de Stat Major Geniu, generalul Gheorghiu. În anul 1877, căpitanul Constantin Candiano şi-a adus contribuţia la realizarea lucrărilor genistice în cetăţile Plevna, Rahova şi Vidin.

Avansat în gradul de maior, la data de 8 aprilie 1879, Constantin Candiano a fost numit în funcţia de şef serviciu în Arma Geniu/Bucureşti, a aplicat foarte bine cunoştinţele acumulate în Campaniile militare din anii 1877-1878, aprecieri evidenţiate de colonelul Peiu, şeful de Stat Major în Arma Geniu din Bucureşti.

Elogioasele aprecieri din partea şefilor direcţi i-au adus ofiţerului numirea în funcţia de comandant al Batalionului 2 Geniu Iaşi, la data de 16 noiembrie 1880. În Notarea de serviciu semnată de colonelul Argetoianu se arăta: „Maiorul Constantin Candiano este un ofiţer inteligent, zelos şi exemplu pentru subordonaţi în serviciu executat permanent".

Experienţa acumulată la comanda unităţii ieşene l-au ajutat pe Constantin Candiano să fie numit la data de 1 aprilie 1883, la comanda Regimentului 1 Geniu Bucureşti, „preocupându-se permanent de asigurarea bunurilor materiale şi a instrucţiei efectivelor unităţii", consemna generalul Slăniceanu, comandantul Comandamentului de Geniu.

La data de 8 aprilie 1885, Constantin Candiano a fost avansat la gradul de locotenent-colonel. Ofiţerul „…preocupându-se permanent de asigurarea condiţiilor materiale şi a instrucţiei efectivelor unităţii, era iubit şi stimat de ostaşi", aprecia generalul Berindei, inspector în Arma Geniu.

Avansat în gradul de colonel, la excepţional, în ziua de 10 mai 1889, Constantin Candiano a fost numit la comanda Regimentului 8 Linie (Infanterie) Bucureşti, pe care l-a condus ferm şi cu bună credinţă, aprecia generalul Berindei, inspector în Arma Geniu.

Făcând parte dintr-o pleiadă de comandanţi dotaţi pentru conducerea unităţilor militare, la data de 10 mai 1990, colonelul Constantin Candiano a fost numit la comanda Regimentului de Infanterie 30 Muscel, din Câmpulung Muscel. Apoi la data de 1 decembrie 1891, la comanda Regimentului 1 Dorobanţi (Infanterie) Craiova, pe care l-a condus până în anul 1894 cu multă competenţă şi demnitate, ocupându-se cu mare atenţie de problemele administrative şi de instrucţie a efectivelor, îl apreciau generalii Anghelescu şi Iarca, inspectori în Arma Infanterie.

În anul 1895, colonelul Constantin Candiano a fost numit la comanda Brigăzii a 3-a infanterie Craiova pe care a condus-o cu multă competenţă la instrucţia desfăşurată în cazărmi şi la manevrele anuale până în anul 1897, îl notau generalii Corlăţeanu şi Berindei.

Numit la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti în anul 1898, ofiţerul avansat în gradul de general de brigadă „a condus cu multă pricepere efectivele din subordine, dovedind că cunoaşte foarte bine îndatoririle comandantului de brigadă", specifica în notarea de serviciu, comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău. Avansat în gradul de general de divizie (în 1890), în anii 1901-1903, Constantin Candiano a comandat Divizia a 5-a Infanterie Buzău la manevre, cu multă pricepere.

La sfârşitul anului 1903, generalul Constantin Candiano a fost trecut în rezervă cu drept de pensie. El a fost căsătorit cu Elena Coma-Gheorghiu.

În decursul carierei militare, generalul Constantin Candiano a fost decorat cu medalii şi ordine: Apărătorii Independenţei din 1877, Semnul onorific de argint pentru 18 ani de serviciu militar, Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu militar, Cavaler al Stelei României, Ofiţer al Stelei României, Coroana de fier clasa a II-a, „Sfântul Alexandru" al Bulgariei, clasa a III-a.

General de brigadă Grigore CANTILLI[18]

Grigore Cantilli s-a născut la data de 24 ianuarie 1839 în localitatea Valea Călugărească, judeţul Prahova. A fost unul din cei şapte copii ai familiei Panait Hagi – Hristu Cantilli din Ploieşti. Tânărul Grigore Cantilli a făcut studiile civile la pensionul „Lorent" din Ploieşti şi Şcoala Militară Ofiţeri Activi din Bucureşti, pe care a absolvit-o la 7 aprilie 1857 cu gradul de sublocotenent, fiind repartizat în Regimentul 1 Linie (Infanterie) Craiova.

Ofiţerul a fost avansat succesiv la gradul de locotenent în 1859, căpitan în 1864, maior în anul 1870, locotenent-colonel în 1873 şi colonel în 1875. După doi ani de serviciu la comandă de pluton, în anul 1859 a fost numit comandant de companie, apoi comandant de batalion în 1864 şi ataşat observator pe lângă armata italiană în anii 1865-1866.

În anul 1875, colonelul Grigore Cantilli a fost numit comandant al Regimentului 7 Linie (Infanterie) Bucureşti, pe care l-a instruit cu multă pricepere şi răspundere. La mobilizarea armatei române în anul 1877, ofiţerul a fost numit la comanda Brigăzii 1 din Divizia 4 Infanterie Iaşi.

La 30 august 1877, în Bătălia a treia de la Plevna, două din unităţile Brigăzii 1, Batalionul 2 Vânători (Infanterie) din Ploieşti şi Batalionul 1 din Regimentul 14 Dorobanţi (Infanterie teritorială) Roman, au pătruns primele în reduta Griviţa 1, reuşind împreună cu Regimentul 13 Dorobanţi Iaşi-Vaslui, şi alte unităţi militare să ocupe reduta şi să păstreze dispozitivul de luptă al armatei române. Ostaşii Batalionului 2 Vânători au reuşit să captureze un drapel cu semilună şi trei tunuri. Aduse în capitală, două tunuri au fost dispuse de o parte şi de alta a statuii lui Mihai Viteazul, din Piaţa Universităţii Bucureşti şi al treilea în faţa marelui corp de gardă de la Palatul domnesc din capitală.

Conducând foarte bine unităţile militare din subordine, colonelul Grigore Cantilli a fost avansat în gradul de general de brigadă şi decorat cu ordinele: Steaua României în grad de ofiţer, Sfântul Stanislav clasa a III-a (rusesc), Sfântul Vladimir clasa a IV-a (rusesc) şi medaliile: Virtutea militară de aur, Trecerea Dunării şi Apărătorii Independenţei.

Generalul Grigore Cantilli a decedat la 5 octombrie 1909, găsindu-şi odihna veşnică, alături de soţie, în cavoul de familie din Cimitirul „Eternitatea" din Bacău. Prin grija Consiliului Judeţean şi a Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria", filiala Bacău, mormântul a fost restaurat şi este foarte bine îngrijit.

[18]Revista „România Eroică", nr. 8-9/1999, pag. 36.

General de brigadă Constantin CICĂ[19]

Constantin Cică s-a născut la 1 august 1847 în Ploieşti, copilărind şi absolvind studiile civile în oraşul natal. Îndrumat de cadrele didactice şi părinţi s-a înscris şi a absolvit Şcoala Militară de Ofiţeri Activi, organizată de domnul Unirii Principatelor Române, Alexandru Ioan Cuza, în 1866, în specialitatea Artilerie Geniu. Constantin Cică a fost avansat în gradul de sublocotenent şi numit comandant de pluton în Regimentul 3 Linie (Infanterie) Iaşi. După două luni de zile, ofiţerul a fost mutat în Batalionul 2 Geniu din Iaşi, în funcţia de comandant de pluton, familiarizându-se cu specificul activităţii în Arma Geniu.

La 6 iulie 1872, sublocotenentul Constantin Cică a fost avansat în gradul de locotenent şi mutat în Batalionul 1 Geniu Bucureşti, în funcţia de comandant de pluton. În Aprecierea de serviciu, maiorul Poenaru, comandantul unităţii arăta: „Constantin Cică este un ofiţer cu mare dorinţă de perfecţionare a instrucţiei proprii şi a subordonaţilor".

În luna mai 1874, locotenentul Constantin Cică a fost mutat la Statul Major al Geniului, în funcţia de ajutor şef birou instrucţie, dovedind aşa cum îl nota şeful său maiorul Gheorghiu: „...pasiune pentru literatura de specialitate, conştiinciozitate şi seriozitate în îndeplinirea sarcinilor de serviciu", determinându-i pe şefii direcţi să-l avanseze, în ianuarie 1876 în gradul de căpitan.

Căpitanul Constantin Cică a participat în anul 1877 la Campania militară din Bulgaria, remarcându-se în luptele de la Plevna. Seriozitatea, dăruirea şi curajul dovedite în îndeplinirea misiunilor i-au adus frumoase recompense, fiind decorat cu Ordinele: Virtutea Militară de aur, Steaua României, în grad de ofiţer, Sfântul Stanislav, clasa a III-a cu spade (rusească), Trecerea Dunării, Apărătorii Independenţei şi medalia Comemorativă rusă 1877-1878.

În luna mai 1878, Constantin Cică a fost mutat la Batalionul 1 Geniu Bucureşti. În Aprecierea de serviciu, maiorul Donici, comandantul unităţii arăta: „ofiţerul s-a remarcat prin ţinuta militară şi conduita ireproşabilă, lărgirea cunoştinţelor de specialitate, de studiul literaturii beletristice, istorice şi juridice". A fost supranotat de generalul Slăniceanu.

Constantin Cică a fost numit în februarie 1880 comisar domnesc, iar în luna mai 1881 la Statul Major al Administraţiei Centrale de Resbel, fiind apreciat de către locotenent-colonelul Alexandru Lahovari şi generalul Dumitru Racoviţă „ca un ofiţer inteligent, cu un dezvoltat simţ al datoriei".

Avansat în luna mai 1883 în gradul de maior, directorul Serviciului Arme Speciale, locotenentul-colonel Crătunescu încheia Notarea de serviciu cu aprecierea: „maiorul Cică este un prea bun ofiţer, care-şi îndeplineşte atribuţiunile funcţionale cu foarte mare răspundere".

Seriozitatea, dăruirea şi hărnicia dovedite în muncă i-au adus lui Constantin Cică avansarea în gradul de locotenent-colonel, la data de 1 iulie 1887, mobilizându-l şi mai mult în îndeplinirea atribuţiunilor de serviciu. Mutarea succesivă a ofiţerului, în aprilie 1891 la comanda Regimentului Argeş nr.4 Dorobanţi (Infanterie) Piteşti şi în decembrie 1891 la Regimentul 2 Geniu Iaşi, i-a dat posibilitatea să transmită cunoştinţele de specialitate ofiţerilor şi

[19]Arhivele Militare Naţionale Române, Piteşti, Memorii Bătrâni, dosar 5.

soldaţilor din aceste unităţi, misiuni încheiate cu avansarea la excepţional în gradul de colonel, la data de 1 decembrie 1891.

Bogata cultură militară şi juridică i-au determinat pe şefii ierarhici să-l numească pe colonelul Cică la comanda Şcolii Fiilor de Militari din Iaşi în decembrie 1894, fiind apreciat de generalul Barozzi, în 1896: „Col. Constantin Cică este un foarte bun ofiţer sub toate aspectele, părinte şi comandant sub toate aspectele".

În luna aprilie 1898, col. Cică a fost numit comandant al Brigăzii 3 Infanterie Piteşti, pe care a condus-o la instrucţia desfăşurată în cazarmă şi la manevrele de toamnă, „manifestându-se ca un ofiţer foarte serios, care a condus foarte bine efectivele brigăzii la inspecţii şi manevre. Poate comanda o divizie", apreciau generalii Tătărăscu şi Popescu.

Ca urmare, la 7 noiembrie 1902, col. Constantin Cică a fost avansat în gradul de general de brigadă, comandând până la 15 aprilie 1904, Brigada 3 Infanterie şi apoi până în 1908 Divizia 3 Infanterie Târgovişte, când a fost trecut la pensie. În aprecierea de serviciu, generalul Istrate, comandantul Corpului 2 Armată Bucureşti, îl aprecia ca „un bun părinte, soţ, comandant care, a condus cu multă pricepere divizia". Generalul Constantin Cică a fost căsătorit cu Zoe Ruşecu, dând societăţii doi fii şi două fiice. A fost decorat cu Ordinele: Coroana României, Steaua României, în grad de ofiţer, Stanislav, clasa a III-a (rusesc), medalia Trecerea Dunării, Comemorativă (rusească).

General de brigadă Emanoil LĂZĂRESCU[20]

Emanoil Lăzărescu s-a născut la 18 decembrie 1847 în oraşul Ploieşti. Părinţii săi Lazăr şi Maria s-au bucurat foarte mult când s-a născut fiul lor, căruia i-au asigurat o copilărie frumoasă, condiţiile materiale pentru absolvirea şcolii primare şi a opt clase de liceu în Ploieşti.

La îndemnul cadrelor didactice şi a părinţilor, Emanoil s-a înscris după absolvirea liceului în 1866 la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi din Bucureşti, pe care a absolvit-o la 29 iunie 1866 cu gradul de sublocotenent, fiind repartizat la Regimentul 2 Artilerie Bucureşti, în funcţia de şef de secţie. La 16 octombrie 1868, tânărul ofiţer a fost mutat la cerere în Batalionul 4 Vânători (Infanterie) Bucureşti, întrucât iubea mult arma infanterie.

Avansat la gradul de locotenent în 1872, ofiţerul a fost mutat la Administraţia Centrală a Armatei, lucrând în Biroul Instrucţie. La data de 16 martie 1873, locotenentul Emanoil Lăzărescu a fost mutat la cerere la comanda Companiei a 7-a din Regimentul 2 Dorobanţi (Infanterie teritorială) Râmnicu Vâlcea. La 1 ianuarie 1874, lt. Lăzărescu a fost mutat în Şcoala Militară Ofiţeri, Secţia cavalerie, specializându-se în conducerea instrucţiei cu ajutorul calului, fiind apreciat cu calificativul *bine* de către generalul Budişteanu, comandantul Diviziei 2 Teritoriale Bucureşti.

[20]Arhivele Militare Naţionale Române, Piteşti, Memorii Bătrâni, dosar 7.

La 1 ianuarie 1876, lt. Lăzărescu a fost mutat în Regimentul 8 Dorobanţi (Infanterie teritorială) Buzău. Cu prilejul inspecţiei de toamnă, generalul Angelescu l-a notat cu calificativul *bine*. Lt. Lăzărescu a fost avansat în gradul de căpitan la 24 aprilie 1877 şi mutat în Regimentul 10 Dorobanţi (Infanterie) Putna, în funcţia de comandant de companie. A participat la Bătălia a 3-a de la Plevna din 30 august 1877, la Bătălia de la Rahova în zilele de 7-9 noiembrie 1877 şi apoi la asediul cetăţii Plevna, până la capitularea generalului Osman Paşa, cu cei 50.000 de ostaşi în ziua de 28 noiembrie 1877.

Avansat în gradul de căpitan, Emanoil Lăzărescu a fost mutat la data de 1 mai 1878 la Consiliul de Război al Diviziei a 2-a Teritoriale Bucureşti, în funcţia de comisar domnesc. În 1880, din nou la cerere, cpt. Lăzărescu a fost mutat în Regimentul 2 Dorobanţi (Infanterie teritorială) Râmnicu Vâlcea, în funcţia de comandant companie, iar după avansarea în gradul de maior, a fost numit şef de stat major în Regimentul 4 Dorobanţi (Infanterie teritorială) Piteşti.

Atestat ofiţer de stat major, maiorul Lăzărescu a fost mutat la 1 august 1884 la Administraţia Centrală a Resbelului şi la 15 octombrie 1884, şef de stat major la Regimentul 6 Dorobanţi (Infanterie teritorială) Bucureşti. O nouă mutare la Regimentul 31 Dorobanţi Calafat, la 18 aprilie 1885, în funcţia de şef de stat major, îi dă posibilitatea să fie evidenţiat de către generalul Angelescu, cu prilejul inspecţiei generale din anul 1886. În anul 1886, maiorul Emanoil Lăzărescu a absolvit Facultatea de Drept, la fără frecvenţă.

După inspecţia din anul 1887, mr. Emanoil Lăzărescu a fost numit şef de stat major la Divizia 1-a Infanterie Craiova şi apoi la Statul Major al Administraţiei Centrale a Resbelului. Timp de doi ani de zile s-a afirmat ca foarte bun ofiţer de stat major. Avansat în gradul de locotenent-colonel la 1 noiembrie 1889, ofiţerul a fost numit comandant al Regimentului 1 Linie (Infanterie) din Craiova, pe care l-a comandat bine. De la 1 ianuarie 1890 a comandat Regimentul 8 Dorobanţi Buzău şi de la 8 aprilie 1890 Regimentul 31 Dorobanţi Turnu Măgurele.

De la comanda regimentelor, locotenent-colonelul Emanoil Lăzărescu a fost numit la Statul Major din Administraţia Centrală de Resbel, fiind apreciat foarte bine de către generalii Iarca şi Fălcoianu. Mutat la cerere la comanda Regimentului 3 Olt, locotenent-colonelul Lăzărescu a fost notat foarte bine de generalii Iarca şi Caracaţeleanu, în anii 1894-1896.

La începutul anului 1897, ofiţerul a fost avansat în gradul de colonel şi numit la comanda Brigăzii 4 Infanterie, pe care a comandat-o foarte bine în anii 1897-1900. Generalii Paladi şi Arion îl apreciau ca „un prea bun ofiţer, energic şi cu mult tact în munca cu oamenii”.

În anul 1900, colonelul Emanoil Lăzărescu a fost numit la comanda Diviziei a 3-a Infanterie Târgovişte, pe timpul manevrelor regale, fiind apreciat cu calificativul *foarte bine* de către generalul Borănescu. Şi în anii 1902-1903, generalul Borănescu l-a notat cu calificativul *foarte bine*. În anii 1904-1905, generalul de divizie Ferdinand l-a propus pe colonelul Lăzărescu pentru avansare în gradul de general de brigadă, propunere materializată în practică în anul 1905 şi apoi a fost trecut la pensie.

Generalul de brigadă Emanoil Lăzărescu a fost căsătorit cu Alexandrina Dafinescu. În decursul carierei militare a fost decorat cu medalia Apărătorii

Independenţei, medalia Semnul onorific de argint pentru 18 ani de serviciu şi medalia Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu, Ordinul Steaua României-1878, Ordinul rusesc Stanislav, clasa a 3-a cu spade-1879, Ordinul Coroana României-1892 şi Ordinul austriac Coroana de fier-1896.

General de brigadă Dumitru MIHĂIŢĂ[21]

Dumitru Mihăiţă s-a născut la 8 iulie 1850 la Ploieşti. Părinţii săi Mihai şi Catrina i-au asigurat condiţiile materiale pentru a absolvi şcoala primară şi cinci clase la Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti. Dorind să-şi realizeze un statut social mai bun, Dumitru Mihăiţă s-a înscris soldat voluntar în Batalionul 2 Vânători de câmp (Infanterie) Ploieşti, la 28 mai 1871.

Tânărul Dumitru Mihăiţă a fost avansat la gradul de caporal (1 martie 1872), sergent furier (16 septembrie 1872), sergent-major (15 noiembrie 1873), plutonier-adjutant (15 iunie 1875) şi sublocotenent (1 iulie 1877). Ofiţerul a fost mutat în Regimentul 13 Dorobanţi Iaşi-Vaslui, comandând un pluton în Bătălia a 3-a la Plevna/30 august 1877 şi în Bătălia de la Vidin în decembrie 1877/ianuarie 1878.

La data de 1 iulie 1878, sublocotenentul Mihăiţă a fost mutat în Batalionul 2 Vânători (Infanterie, unitatea care l-a format ca militar), dislocat la Craiova, Iaşi şi garnizoana definitivă, Bucureşti, fiind notat de locotenent-colonelul Dimitrie Lecca: „ofiţer inteligent, supus la ordine, care promite a deveni bun ofiţer".

Avansat în gradul de locotenent, Dumitru Mihăiţă a fost numit ofiţer cu aprovizionarea în Regimentul 15 Dorobanţi (Infanterie teritorială) Piatra Neamţ, la 1 aprilie 1879, fiind apreciat de către locotenent-colonelul Nicolae Scheleti, comandantul unităţii: „locotenentul Mihăiţă este un ofiţer cu posibilităţi de afirmare în domeniul militar". La 5 septembrie 1880, ofiţerul a fost mutat la cerere în Regimentul 28 Dorobanţi Suceava-Fălticeni, în funcţia de ofiţer cu aprovizionarea, ofiţer cu îmbrăcămintea şi cazarmarea. La 28 noiembrie 1880, ofiţerul a fost avansat administrator clasa a II-a. La 1 iulie 1883, Dumitru Mihăiţă, a fost notat de colonelul Petrescu, care-l aprecia ca „un bun ofiţer ce se apropia tot mai mult de tânăra armă, Intendenţa". Numit adjutant clasa a II-a la Corpul 4 Armată Iaşi, la 16 octombrie 1883, se aprecia că „ofiţerul a progresat mult în domeniul intendenţei şi ca urmare a absolvirii unui curs de specialitate în domeniul serviciilor şi intendenţei".

Bunele aprecieri ale şefilor ierarhici au prins viaţă şi la 8 aprilie 1895, ofiţerul a fost numit la Serviciul Intendenţă al Diviziei 8 Infanterie Botoşani. În Notarea de serviciu din anul 1899, locotenent-colonelul Dumitru Pastia, comandantul unităţii, îl propunea pe Dumitru Mihăiţă „să fie înaintat în gradul de adjutant I". Înaintat în gradul de adjutant I în ziua de 8 aprilie 1890, ofiţerul a fost mutat la Administraţia Centrală a Armei Intendenţă.

În anul 1893, adjutantul I Dumitru Mihăiţă a îndeplinit bine o misiune specială în Franţa. Dumitru Mihăiţă a fost avansat subintendent la 28 octombrie 1895 şi mutat la Corpul 2 Armată Bucureşti, iar la 8 aprilie 1896 la Ministerul de

[21]Arhivele Militare Naţionale Române, Piteşti, Memorii Bătrâni, Generali, dosar 21.

Război. Ofiţerul a „verificat foarte bine stabilimentele centrale”, apreciau generalii Borănescu şi Al.C. Popescu. În anul 1897, „ofiţerul a condus Serviciul Intendenţă din Divizia a 3-a Infanterie Târgovişte în condiţii foarte bune”.

Numit în 1898 şef al Serviciului Intendenţă din Divizia a 7-a Infanterie Roman, Dumitru Mihăiţă „l-a condus ireproşabil până în anul 1902”, îl nota generalul Iarca. Mutat la Corpul 4 Armată Iaşi, Dumitru Mihăiţă a fost avansat în gradul de intendent, generalii Iarca şi Beller, regretând plecarea ofiţerului la Iaşi. Şi la acest eşalon, „generalul intendent Dumitru Mihăiţă a lucrat foarte bine, fiind regretat la trecerea la pensie la 1 aprilie 1908”, nota generalul Tătărăscu, comandantul Corpului 4 Armată din Iaşi.

Generalul de intendenţă Dumitru Mihăiţă s-a căsătorit în anul 1882 cu Elena Dumitriu din Fălticeni, dând societăţii pe fiul Dumitru, născut în anul 1890. În activitatea militară a fost decorat cu Ordinele Steaua României, Coroana României şi medaliile Apărătorii Independenţei, Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu.

General de brigadă Ioan PARAPEANU[22]

Ioan Parapeanu s-a născut la 8 septembrie 1855 în oraşul Ploieşti. Părinţii săi Teodor şi Maria şi-au dat fiul la şcoala primară în Ploieşti, apoi la Şcoala fiilor de militari din Iaşi şi Şcoala Militară de Ofiţeri Activi Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti, pe care a absolvit-o în 1876 cu rezultate bune, fiind avansat în gradul de sublocotenent. Numit la comanda Batalionului 2 Vânători de câmp din Ploieşti, tânărul ofiţer a fost încurajat şi susţinut în cariera militară de maiorii Scheletti şi Mateescu.

La 1 martie 1877, sublocotenentul Ioan Parapeanu a fost mutat în Regimentul 2 Artilerie Iaşi, înscriindu-se treptat în rândul artileriştilor. După două luni, la 24 aprilie 1877 a fost mutat în Divizionul de Pompieri din Bucureşti, iar după încheierea războiului ruso-româno-turc a revenit la Regimentul 2 Artilerie, în funcţia de şef secţie, fiind avansat în gradul de locotenent la data de 1 ianuarie 1880.

Mutat pentru doi ani la Arsenalul Armatei, locotenentul Ioan Parapeanu s-a străduit să aprofundeze cunoştinţele de specialitate, pentru a deveni un bun ofiţer de artilerie. Din aprilie 1882, ofiţerul a revenit la Regimentul 2 Artilerie, conducând o secţie de artilerie până în aprilie 1883.

Avansat în gradul de căpitan în anul 1884, Ioan Parapeanu a fost numit în funcţia de comandant de baterie în Regimentul 6 Artilerie Bacău, fiind notat *bine* de comandantul de regiment pentru eforturile depuse în instruirea ostaşilor artilerişti. Revenit la Regimentul 2 Artilerie, ofiţerul a condus foarte bine instruirea ostaşilor din baterie, a cărui şef a fost şi a absolvit cu rezultate foarte bune, examenele pentru gradul de maior în anul 1888, fiind avansat la data de 10 mai 1890.

După avansare, maiorul Ioan Parapeanu a comandat o baterie de artilerie şi a condus Biroul Instrucţie din Regimentul 4 Artilerie Roman, fiind apreciat de comandantul unităţii cu calificativul *foarte bine*. De la 15 aprilie 1896, ofiţerul a

[22]Arhivele Militare Naţionale Române, Piteşti, Memorii Bătrâni, dosarul 31.

lucrat în Regimentul 12 Artilerie Târgovişte, în funcţia de ajutor al comandantului de unitate. Muncind cu hotărâre şi perseverenţă a fost avansat la gradul de locotenent-colonel în anul 1900, fiind notat *foarte bine* de către generalul Cernat, comandantul Corpului 2 Armată Bucureşti. La data de 15 aprilie 1901, Ion Parapeanu a fost numit şef de stat major în Regimentul 11 Artilerie Focşani, fiind notat până în 1905 cu calificativul *foarte bine* de către comandanţii Brigăzii 3 Artilerie Galaţi, coloneii Băleanu şi Boteanu. La 10 mai 1905, ofiţerul a fost avansat la excepţional în gradul de colonel. Comandantul Corpului 3 Armată Galaţi, generalul T. Constantinescu aprecia că, colonelul Parapeanu comandă unitatea „…cu inima caldă şi cu mintea limpede".

În anul 1908, comandantul Diviziei 6 Infanterie Focşani, generalul Hârjeu, concluziona: „colonelul Ioan Parapeanu este un prea bun comandant de regiment". Numit la data de 1 aprilie 1909 la comanda Brigăzii 6 Artilerie Focşani „colonelul Parapeanu a condus foarte bine efectivele din subordine în procesul de instrucţie din Tabăra Hagieni/Ilfov şi la manevrele de toamnă, dovedind o deplină maturitate", îl aprecia generalul Hârjeu.

Propus să urmeze Călătoria de comandament pentru gradul de general de brigadă, organizată de Statul Major General, din motive întemeiate, îmbolnăvirea gravă a soţiei, nu s-a prezentat. De la 1 aprilie 1911 până la 1 aprilie 1912, colonelul Parapeanu a comandat Brigada 5 Artilerie. Trecut în rezervă la 1 aprilie 1912, ofiţerul a fost luat în evidenţa Comandamentului Corpului 2 Armată Bucureşti. Colonelul Ioan Parapeanu a fost avansat în gradul de gl.bg.(rz) în anul 1915.

Generalul de brigadă Ioan Parapeanu a fost căsătorit cu Ana Ianulescu. În cursul carierei militare a fost decorat cu medaliile: medalia Comemorativă a Războiului de Independenţă 1877/1878, Crucea trecerii Dunării, medalia Comemorativă Rusă, medalia Omagială Carol I/1906, medalia Semnul Onorific de Aur, pentru 25 de ani serviciu în armată/1901, Ordinele: Steaua României clasa a V-a, în grad de cavaler/1902, Coroana României clasa a V-a, în grad de ofiţer/1909.

General de brigadă Ştefan ŞIŞMAN[23]

Ştefan Şişman s-a născut în Ploieşti la data de 13 mai1839. A fost coleg de şcoală, bun prieten şi camarad cu generalul de divizie generalul Grigore Cantilli din Valea Călugărească, judeţul Prahova. În vara anului 1857, Ştefan Şişman a absolvit liceul şi s-a înscris la Şcoala Militară Ofiţeri din Bucureşti, înfiinţată cu câţiva ani mai înainte, pe care a absolvit-o la 10 iulie 1859, cu gradul de sublocotenent, în promoţia „Unirii". Tânărul ofiţer a fost încadrat comandant de pluton puşcaşi în Regimentul 2 Linie (Infanterie) Bucureşti, cu care a participat

[23] Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 162-164.

la instrucţie în Tabăra de la Floreşti Prahova, înfiinţată în aprilie 1859 de domnul Unirii, Alexandru Ioan Cuza.

Din 1860, Ştefan Şişman a instruit în garnizoana Iaşi ostaşi recruţi, fiind avansat în 1862 în gradul de locotenent, în 1863, la excepţional, în gradul de căpitan. Numit comandant de Companie, ofiţerul a lucrat în Iaşi până la 26 septembrie 1868, când a fost avansat în gradul de maior.

De la această dată a lucrat în Regimentul 8 Dorobanţi Buzău-Râmnicu Sărat, în funcţia de comandant de Batalion Instrucţie. Avansat în gradul de locotenent-colonel la 1 ianuarie 1875, Ştefan Şişman a fost numit la comanda Regimentului 8 Dorobanţi Buzău - R. Sărat.

Doi ani mai târziu, în 1877, Ştefan Şişman a condus Regimentul 8 Dorobanţi în războiul ruso-româno-turc, pentru cucerirea fortificaţiilor din jurul oraşului Plevna, iar în lunile septembrie- noiembrie 1877 în asediul grupării otomane, comandată de vestitul comandant de oşti Osman Paşa.

De la 12 octombrie 1877, Ştefan Şişman l-a înlocuit pe colonelul Constantin Budişteanu, la comanda Brigăzii a 2-a Infanterie din Divizia a 2-a Infanterie, comandată de generalul de brigadă Mihail Cristodulo Cerchez, deoarece acesta fusese grav rănit şi evacuat la Spitalul Militar din Turnu Măgurele. Până la capitularea lui Osman Paşa, locotenent-colonelul Ştefan Şişman a condus cu autoritate acţiunile de luptă ale Regimentelor 4, 6 şi 8 Infanterie Linie, din compunerea Brigăzii 2 Linie, obţinând laude din partea superiorilor şi îndeosebi din partea comandantului direct, generalul Mihail Cristodulo Cerchez.

După capturarea generalilor şi ofiţerilor din subordinele generalului Osman Paşa, locotenent-colonelul Ştefan Şişman a asigurat paza acestora şi nimicirea completă a grupării otomane. De la mijlocul lunii decembrie 1877, Ştefan Şişman a primit misiunea să organizeze loturi masive de prizonieri, să le asigure paza, hrănirea şi asistenţa sanitară în timpul deplasării la nord de Dunăre, în lagărele de prizonieri.

La data de 1 ianuarie 1878, Ştefan Şişman a fost avansat în gradul de colonel şi decorat cu ordinele Steaua României în grad de ofiţer şi Virtutea Militară de aur şi ordinele ruse, Sfântul Vladimir clasa a III-a şi Sfântul Stanislas clasa a III-a.

Colonelul Ştefan Şişman împreună cu un grup de ofiţeri a organizat Tabăra de cazare a unităţilor militare de la Băneasa, care au trecut pe sub Arcul de Triumf de pe Şoseaua Kiseleff. Înainte de defilare, Prinţul Carol I şi generalul Alexandru Cernat, ministru de război au decorat 43 drapele de luptă, în Tabăra de la Băneasa, între acestea fiind şi drapelele regimentelor din Brigada comandată de Ştefan Şişman.

Într-o zi frumoasă de toamnă, cetăţenii capitalei şi locuitorii din judeţele vecine au primit cu mare entuziasm defilarea unităţilor evidenţiate în Războiul de Independenţă 1877-1878.

Instalat cu Statul major al Brigăzii 2 Infanterie în oraşul Buzău, colonelul Ştefan Şişman a organizat şi condus operaţiunea de lăsare la vatră a rezerviştilor mobilizaţi pe timpul Campaniei militare din Bulgaria şi pe cea de restituire a carelor, căruţelor şi animalelor de tracţiune, rechiziţionate şi a despăgubirilor băneşti conform legii în vigoare. Colonelul Ştefan Şişman a stabilit măsurile

pentru continuarea instrucţiei efectivelor din subordine, paza depozitelor de muniţii, echipament şi alimente, cazarea, hrănirea şi asigurarea asistenţei sanitare a oamenilor.

După alţi câţiva ani de rodnică activitate, Ştefan Şişman a fost avansat în gradul de general de brigadă la 9 mai 1887, iar la 15 august 1889 a fost trecut în rezervă, având vârsta de 50 ani. În noua postură de veteran al Războiului de Independenţă, Ştefan Şişman a participat la ridicarea a două monumente de război şi în octombrie 1903, a participat la dezvelirea statuii generalului Carol Davila, medicul de origine italiană şi franceză, care în calitate de Inspector General al Serviciului Sanitar al Armatei Române a desfăşurat o neobosită activitate pentru îngrijirea răniţilor pentru coordonarea spitalelor, înfiinţarea Crucii Roşii în România, a Facultăţii de medicină militară din Bucureşti ş.a.

Generalul de brigadă Ştefan Şişman a decedat în ziua de 24 mai 1905, la câteva zile după ce sărbătorise 65 de ani de viaţă. Într-o zi frumoasă de mai, generalul Ştefan Şişman a fost însoţit pe ultimul drum, de numeroşi militari din garnizoana Ploieşti, de veterani de război, de fanfara militară a Regimentului 32 Infanterie „Mircea", de o Companie de onoare şi distinse personalităţi militare şi civile din Ploieşti.

Sergent Grigore ION [24/ 25 / 26 / 27]

Grigore Ion, zis şi Buziaşu s-a născut la data de 5 iunie 1850 în satul Dumbrăveşti, comuna Mălăeşti, judeţul Prahova. Părinţii săi Ion şi Ilinca au mai avut şi patru fete. Ei au murit în anul 1872.

Tânărul Grigore Ion a satisfăcut stagiul militar în Batalionul 2 Vânători (Infanterie), în perioada 1872-1875, fiind lăsat la vatră cu gradul de soldat. În primăvara anului 1877, soldatul Grigore Ion a fost mobilizat cu gradul de soldat, cu contigentele 1875 şi 1876, în Batalionul 2 Vânători Ploieşti.

Această unitate militară a fost înfiinţată în anul 1866 în Bucureşti şi transferată în Ploieşti în anul 1869. În anul 1876, unitatea a primit drapelul de luptă. După Războiul de Independenţă, unitatea a fost mutată în diferite garnizoane militare şi definitiv, în garnizoana militară Bucureşti, în anul 1884, în cazarma „Alexandru Ioan Cuza". În anul 1902, în titulatura unităţii s-a adăugat numele „Regina Elisabeta".

În prima etapă, unitatea a participat la operaţiuni militare de acoperire şi apărare a Dunării în zonele Olteniţa şi Corabia. După trecerea Dunării, pe teritoriul Bulgariei, unitatea s-a deplasat spre Nicopole şi a participat la asediul cetăţii

[24]Istoria Militară a Poporului Român, vol.IV, Editura Militară, Bucureşti, 1987, pag. 705, 711-712, 714-716, 719.
[25]Gl-lt Ion Şuţa, Infanteria Română, vol.1, Editura Militară, Bucureşti, 1977, pag. 217, 219.
[26]Prof. Paul Popescu, Grigore Ion, Povestea adevărată a unui erou necunoscut, Ploieşti, 1999, pag. 39-60.
[27]Col.(rtr) Constantin Chiper, Cronica militară a judeţului Prahova, Edit. Scrisul prahovean-Ceraşu, 2002, pag. 67-69.

medievale Plevna. La data de 30 august 1877, Batalionul 2 Vânători a trecut sub comanda maiorului Alexandru Candiano-Popescu, care l-a înlocuit pe maiorul Mateescu rănit cu câteva zile înainte în luptele desfăşurate în jurul Plevnei.

Grigore Ion a participat la a treia bătălie de la Plevna din ziua de 30 august 1877, în care trupele turceşti aflate în reduta Griviţa 1, comandate de colonelul Sevfet, au fost nevoite să execute o manevră de retragere sub presiunea celor patru asalturi ale trupelor române şi ruse. În cursul acţiunii de luptă, soldatul Grigore Ion a observat un soldat turc ce se retrăgea cu drapelul turcesc. Dând dovadă de curaj, soldatul Grigore Ion, ajutat de camarazii săi din batalion, sergentul Gheorghe Stan (născut în Piteşti) şi caporalul Vasile Nica (născut în Ploieşti), a reuşit să captureze drapelul de luptă verde, pe care l-a predat ulterior comandantului de batalion.

După două zile, la data de 1 septembrie 1877, maiorul Alexandru Candiano-Popescu, însoţit de Grigore Ion, Gheorghe Stan şi Vasile Nica, au dus drapelul capturat la Poradim unde se afla Cartierul General al Armatei Române şi l-au prezentat Domnitorului Carol I (rege de la 14/26 martie 1881), care i-a decorat cu „Virtutea Militară". La data de 2 septembrie 1877, cei patru au prezentat drapelul Împăratului Rusiei, Alexandru al II-lea care, l-a rândul lui, i-a decorat pentru fapta de vitejie cu „Crucea Sfântul Gheorghe". La data de 7 septembrie 1877, în cadrul unei parade militare, maiorul Alexandru Candiano-Popescu şi cei trei însoţitori au prezentat drapelul turcesc Doamnei Elisabeta (regină din 14/26 martie1881) şi populaţiei entuziaste din capitală.

Ziarul „Răsboiul" din 7 septembrie 1877, publica un material semnat de Ioan Georgescu-Arvatu, dedicat acestui eveniment: „Între trofeele capturate de români de la Osman Paşa, care conducea pe cei 50.000 de ostaşi turci în Cetatea Plevna este şi un stindard verde. Adus aseară la Bucureşti, azi a fost condus în aclamaţiile entuziaste ale poporului, care se îndesa pe străzile, pe unde avea să treacă cortegiul, până la cazarma din Dealul Spirei, unde a fost depus. Chiar junele soldat, un vânător, Grigore Ion, mic de statură care, a avut curajul şi fericirea de a-l smulge din mijlocul inamicilor, îl conducea. Mulţimea întâmpina pe junele soldat cu aclamaţii şi buchete de flori. A fost un moment solemn care, a făcut să treacă prin inimile tuturor un fior religios, când cortegiul a ajuns pe Bulevardul Universităţii şi junele soldat a înclinat stindardul turc, de trei ori, înaintea statuii lui Mihai Viteazul. Câţiva impegaţi de la primăria Capitalei i-au oferit în semn de admiraţie un ceasornic. Bătrânul colonel Papasolu şi alţii l-au îmbrăţişat de mai multe ori. În scurt, „azi am avut o frumoasă zi pentru inima românească".

În luna decembrie 1877 şi ianuarie 1878, Batalionul 2 Vânători a participat şi în luptele de la Smârdan, Tatargic, Inova şi Vidin. După încheierea păcii, Grigore Ion, a fost avansat în gradul de sergent. S-a înapoiat în satul natal cu o mică pensie viageră de 12 lei pe lună. Rămas văduv, Grigore Ion s-a recăsătorit şi din cele două căsătorii a avut şase copii. Neputând face faţă nevoilor familiei doar prin munca pământului, Grigore Ion s-a mutat la Bucureşti şi s-a angajat ca portar la Monitorul Oficial. La sfârşitul anului 1911, ziarul „Universul" şi Alexandru Candiano-Popescu au iniţiat o campanie de ajutorare a eroului de la Griviţa. Pensia lui Grigore Ion a fost mărită şi, prin subscripţie publică, a fost

adunată suma de 83.000 de lei cu care a cumpărat un car cu doi boi şi a construit o casă în satul natal, alături de casa părinţilor săi.

Grigore Ion a mai fost decorat cu următoarele medalii şi ordine româneşti şi ruseşti: Ordinul Steaua României în grad de cavaler-1877, Medalia Apărătorii Independenţei 1877-1878, Medalia Crucea Trecerea Dunării-1878, Medalia Comemorativă Rusă a Războiului din 1877-1878, Medalia Jubiliară Carol I-1906.

În oraşele Bucureşti şi Caracal există câte o stradă care, poartă numele eroului din Războiul de Independenţă. În comuna Dumbrăveşti din judeţul Prahova a fost dezvelit la 26 mai 1971, Monumentul Eroilor din Războiul de Independenţă. Monumentul a fost realizat de sculptorul Nicolae Kruch şi este format din: soclul prismatic pe care este fixat un basorelief din bronz ce redă scena capturării steagului otoman, bustul din piatră al sergentului Grigore Ion, în uniforma Batalionului 2 Vânători.

În Ploieşti s-a construit, prin subscripţie publică un monument dedicat eroilor Batalionului 2 Vânători, dezvelit la data de 12/24 octombrie 1897.

Eroul Grigore Ion a trecut în lumea veşnică la data de 19 septembrie 1915 şi a fost înhumat în localitatea natală. Ziarul „Universul” din 23 septembrie 1915 a publicat un material comemorativ, prin care a prezentat opiniei publice meritele eroului Grigore Ion în Războiul de Independenţă.

ARMATA ROMÂNĂ ÎN PRIMUL RĂZBOI MONDIAL 1916-1919

În anul 1916, pregătirile politico-diplomatice şi militare în vederea declanşării războiului de eliberare naţională şi întregire statală erau finalizate.

Oştirea, unanimitatea poporului, priveau cu încredere viitorul, fiind gata să răspundă ordinului de ridicare la arme pentru înlăturarea nedreptei frontiere în spatele căreia milioane de români sufereau privaţiunile şi represiunile impuse de samavolnica stăpânire austro-ungară.

În cadrul marilor operaţii militare desfăşurate în vara şi toamna anului 1916, Brigada a 9-a Infanterie, Regimentele 7 Infanterie Prahova, 32 Infanterie „Mircea", 3 Vânători (Infanterie), 6 Călăraşi şi 19 Artilerie din Ploieşti au fost concentrate la curbura Carpaţilor Meridionali, în subordinea Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, comandată de generalul Aristide Razu. Împreună cu Regimentul 8 Infanterie Buzău şi Regimentul 9 Infanterie Râmnicu Sărat, prahovenii au constituit gruparea „Bratocea", care făcea parte din Armata a 2-a Română, comandată de generalul de divizie Alexandru Averescu.

Divizia a 13-a Infanterie din Ploieşti, comandată de generalul Gheorghe Sănătescu având în subordine Brigada a 25-a Infanterie Ploieşti, cu Regimentul 47 Infanterie Prahova, dublura Regimentului 7 Infanterie Prahova şi Regimentul 72 Infanterie Mizil, dublura Regimentului 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti, precum şi Brigada a 26-a Infanterie Buzău, cu Regimentul 48 Infanterie Buzău, dublura Regimentului 8 Infanterie Buzău, Regimentul 49 Infanterie Râmnicu Sărat, dublura Regimentului 9 Infanterie Râmnicu Sărat şi Regimentul 23 Artilerie Buzău, a făcut parte, la începutul campaniei din Transilvania, din Detaşamentul „Olt", Corpul 3 Armată al Armatei 1-a Române.

Ceasul eliberării mult aşteptat a fost salutat cu entuziasm şi de ostaşii prahoveni, la fel ca şi în celelalte zone ale ţării, aşa cum consemna în jurnalul personal mama unuia dintre recruţii prahoveni: „*... oamenii vin valuri, valuri, spărgând văzduhul cu urale şi cântece. Şi pleacă la hora morţii doinind gătiţi cu flori, ca la nuntă, fericiţi fiecare că-şi pot jertfi viaţa pentru mărirea patriei*".[28]

Conform Directivei Operative nr. 1 şi a ordinelor Marelui Stat Major, unităţile şi marile unităţi de la curbura Carpaţilor au trecut la ofensivă, concomitent cu Armata de Nord, acţionând în trei etape:

- în prima etapă, desfăşurată în perioada 15-28 august, au pătruns în depresiunea Braşov;
- în etapa a doua, în intervalul de timp dintre 28 august şi 10 septembrie, trupele au ajuns pe aliniamentul: Covasna, Sfântu Gheorghe, Feldioara, Vlădeni, Braşov;
- în etapa a treia, care a avut loc între 13 şi 26 septembrie, trupele au forţat Oltul, ajungând pe aliniamentul: Mărtiniş, Rupea, Dacia, Boholţ, Ciucşor. Forţarea Oltului s-a executat printr-o sistematică pregătire de artilerie, realizarea unor capete de pod pe două sau trei direcţii în fâşia unei divizii şi dezvoltarea acestora în adâncimea frontului.

[28] *Însemnări din vremea războiului (Jurnal)*, Bucureşti, pag. 9.

Operaţia militară ofensivă strategică pe frontul din Transilvania, desfăşurată în prima jumătate de lună a războiului de către cele trei armate române (Armata de Nord, Armata a 2-a şi Armata 1-a), a fost planificată şi s-a derulat, pe ansamblu, în conformitate cu prevederile planului de campanie, obiectivele propuse fiind realizate în cea mai mare parte.

La încheierea operaţiei militare, trupele române au ajuns pe Mureş şi pe Oltul Superior şi au eliberat sute de localităţi din interiorul Carpaţilor (între care Braşov, Făgăraş, Sfântu Gheorghe, Odorhei, Gheorghieni, Miercurea Ciuc, Petroşani), ajungând practic la porţile Sibiului şi în apropierea bazinului Târnavelor şi Mureşului Mijlociu.

Succesele dobândite de trupele eliberatoare în cadrul primei părţi a operaţiei militare din Campania militară a anului 1916 au fost, în egală măsură, atât rezultatul firesc al eroismului, curajului şi hotărârii cu care au acţionat ostaşii români, cât şi cel al sprijinului permanent, şi deosebit de eficient, acordat armatei de către populaţia românească din întreaga zonă de desfăşurare a acţiunilor militare.

În momentul opririi ofensivei militare, la sfârşitul lunii septembrie 1916, forţele române destinate a acţiona în Transilvania erau mobilizate complet, unităţile având capacitatea combativă apropiată de cota maximă. Atingerea porţilor Someşului şi Mureşului se putea înfăptui într-un interval de timp mult mai scurt decât au durat mobilizarea, concentrarea şi ofensiva în podişul intracarpatic.

Debuşarea la vest de Apuseni ar fi dus la încercuirea în plan larg a trupelor inamice pătrunse în bazinul Mureşului Mijlociu, iar tăierea comunicaţiilor acestora şi consolidarea armatelor române pe un aliniament cu o dezvoltare de numai 400-500 de km ar fi dus la înfăptuirea integrală a obiectivului operaţiei militare, concepute de Marele Cartier General.

Această perspectivă a fost întrevăzută şi de analiştii din tabăra adversă. Astfel, generalul german Erich Ludendorff, recunoştea că „*drumul ar fi devenit liber pentru a merge către inima Ungariei şi împotriva comunicaţiilor cu peninsula Balcanică*", rezultatul militar fiind sintetizat în concluzia: „*Am fi fost învinşi*".

Deşi ofensiva armatelor române a fost oprită în aceste prime săptămâni ale campaniei militare a anului 1916, ea s-a înscris definitiv în cartea de aur a luptelor poporului român pentru eliberarea deplină a ţării şi făurirea statului naţional unitar român.

În lunile octombrie-noiembrie 1916, ostaşii prahoveni au participat la operaţiile de apărare de pe Valea Oltului, Trecătoarea Bran, Valea Dâmboviţei, remarcându-se în luptele desfăşurate la Bran, Rucăr, Dragoslavele, muntele Mateiaş, şi în defileul Prahovei (prin interzicerea pătrunderii inamicului în lungul râului Timiş, spre Predeal şi Azuga) şi în Valea Teleajenului.

Măsurile adoptate de Marele Cartier General al Armatei Române, pentru reorganizarea Armatei în anul 1917

La începutul anului 1917, efectivele armatei române care, au scăpat din dezastrul Campaniei militare a anului 1916 se aflau în Moldova. Puterea lor de luptă era aproape anihilată. Dar partida nu era pierdută. Încrezător în dreptatea sfintei cauze pentru care, intrase în lupta cea mare, încrezător în sprijinul marilor aliaţi alături de care, a acceptat să intre în luptă şi pentru care se sacrificase într-un ceas greu, poporul român trebuia să continue lupta, până la îndeplinirea ţelurilor pentru care sângera. Era necesară o încordare voinicească pentru ca sabia şi arma să se ridice din nou, fulgerând deasupra capului trufaşului duşman.[29]

Pentru îndeplinirea acestui obiectiv erau necesare măsuri ferme din partea factorilor de răspundere pentru destinele ţării. Casa Regală, Parlamentul şi Guvernul şi-au dat seama că trebuie să adopte măsuri ferme pentru a scoate la lumină poporul român, reînviind o armată mai puternică, capabilă să asigure întregirea statală şi eliberarea naţională. În Moldova, ştirbită în partea de nord-vest, se concentrase puterea statului român. Iaşiul, vechea capitală a Moldovei, sacrificat prin Unirea din 1859, devenise Capitala rezistenţei statului român. Toate preocupările instituţiilor de stat au fost îndreptate spre reorganizarea armatei pentru apărare şi în final spre biruinţă.[30]

Teritoriul României redus la o treime din teritoriul naţional, a găzduit de la 1 ianuarie 1917, un milion şi jumătate de suflete, militari şi civili refugiaţi care, s-au aşezat alături de populaţia Moldovei de centru şi de nord, dimprejurul Iaşului. Tinerii recruţi din Armata Română au sosit aici pentru instruire şi pregătire în scopul participării la Campania militară din vara anului 1917.[31]

În lunile noiembrie şi decembrie 1916, peste această populaţie au venit aproape un milion de ostaşi ai Armatei Ruse, care au fost bine hrăniţi. Conform înţelegerii dintre guvernele Rusiei şi României, plata urma a se face ulterior. Aceasta nu s-a înfăptuit niciodată.[32]

Ca şi cum aspra iarnă, foametea şi lipsa combustibililor, a îmbrăcămin̦ii, a medicamentelor şi mijloacelor de transport n-ar fi fost suficiente pentru nenorocita ţară şi pentru prăpădita armată, un nou flagel, mai teribil şi mai distrugător ca toate celelalte, s-a abătut asupra populaţiei Moldovei – tifosul exantematic. Lipsurile de tot soiul i-au înlesnit terenul pentru răspândirea tifosului. Împreună cu tifosul exantematic transmis de păduchi, s-a răspândit şi febra recurentă care, chiar dacă nu ucidea ca tifosul exantematic, slăbea şi distrugea puterea corpului omenesc.[33]

În luna februarie 1917, pentru cele 5000 de paturi ale spitalelor din Iaşi existau 11.000 de bolnavi. Mulţi bolnavi mureau pe străzi şi pe drumuri, în ciuda faptului că tot personalul medical fusese mobilizat. Au sărit în ajutor şi misiunile

[29]Kiriţescu, C., *Istoria războiului pentru întregirea României 1916-1919,* vol. 2, Bucureşti, pag. 508.
[30]*Apărătorii patriei*, Ploieşti, anul II, nr. 14, 15 mai 1921, pag. 2.
[31]Idem, nr. 15, 1921.
[32]Kiriţescu, C., lucrarea citată, pag. 365.
[33]Idem, pag. 370-371.

militare franceză şi engleză. Epidemia a costat atâtea vieţi câte s-ar fi pierdut în zece mari bătălii. Mulţi medici de mare valoare profesională au decedat în luptă cu aceste boli. Alături de ei au pierit peste 1.000 de sanitari, necunoscuţi eroi ai datoriei.[34]

Resturile Armatei române din Muntenia, Oltenia şi Dobrogea retrase în Moldova au fost împărţite în două. O parte formată din aproximativ şase divizii de infanterie, constituiau Armata a 2-a română, comandată de generalul Alexandru Averescu care, a rămas pe linia frontului de luptă în regiunea Vrancei, intercalată între unităţile militare ruseşti, ce ocupau restul frontului român. Cealaltă parte formată din restul diviziilor de infanterie şi cavalerie, mai dezorganizate a fost scoasă din luptă şi transportată în nordul Moldovei, în zonele de refacere, constituind Armata 1-a română.

Procesul de reorganizare a armatei române a fost însoţit de o schimbare importantă în compunerea Comandamentului de conducere. Regele Ferdinand I al României era conducătorul de căpetenie al frontului militar român al armatelor aliate, cuprinzând sub această titulatură totalitatea forţelor luptătoare ruse şi române, din Bucovina până la Marea Neagră. Comandantul de căpetenie Regele Ferdinand I avea două ajutoare: un general rus şi un general român. Până în luna aprilie 1917 a lucrat în acest comandament din partea Armatei ruse, generalul Zaharov, înlocuit apoi de loialul general Dimitri Şcerbacev. Ajutorul român de căpetenie a fost generalul Constantin Prezan, şeful Marelui Cartier General al Armatei române. Marele Cartier General al Armatei Române a fost cartiruit din decembrie 1916 până în martie 1917 la Bârlad şi apoi la Iaşi în localul fostului Liceu Militar.[35]

Principiile după care s-a condus Marele Cartier General în procesul de reorganizare şi instruire a Armatei române au fost următoarele:

- micşorarea efectivelor armatei române la numericul pe care îl îngăduiau resursele ţării, pentru o campanie militară de lungă durată: numărul diviziilor de infanterie s-a redus la 15 şi al cavaleriei la două divizii, adică atâtea câte existau înainte de război, desfiinţându-se marile unităţi şi unităţile care, au fost constituite în pripă până la mobilizarea din 14 august 1916, cu încadrare luată de la alte divizii, cu servicii şi armament redus;
- diviziile au fost grupate în Corpuri de Armată, considerate ca unităţi de comandament, putând fi formate dintr-un număr de divizii, după necesităţile operative. Pentru durata refacerii s-au constituit cinci Corpuri de Armată (1, 2, 3, 4, 5).

Numărul Regimentelor de infanterie s-a fixat la 80, a câte 3 Batalioane. Diviziile erau alcătuite din patru Regimente de infanterie, grupate în două Brigăzi de infanterie. Pe lângă fiecare divizie s-a mai ataşat un Batalion de pionieri. Regimentul de infanterie dispunea în 1917 de 24 mitraliere, faţă de 6 în 1916. Aproape toţi ostaşii erau şi grenadieri aruncând grenada la cel puţin 25m. Ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii purtau căşti de oţel, model francez, apărătoare împotriva gloanţelor şi măşti de protecţie împotriva gazelor asfixiante pe care le-a folosit inamicul.

[34]Idem pag. 373-374.
[35]Idem, pag. 379-381.

Artileria de câmp constituită din 15 Regimente a 9 Baterii (câte unul la fiecare D.), precum şi 15 Regimente Obuziere a două Baterii, de 105 mm şi 120 mm (un R. de D.). Artileria a fost ataşată Armatelor 1-a şi a 2-a. Artileria Antiaeriană şi 2 Divizioane Art. de Munte au completat Artileria.

Franţa a furnizat României un număr de 297 guri de foc, 292 de tunuri lungi şi scurte de 120 mm, 20 de obuziere grele şi 120 de mortiere de tranşee, de 58 mm.

Cavaleria a format 2 Divizii a câte 6 Regimente fiecare: Divizia 1-a Craiova şi Divizia a 2-a Iaşi. Un Regiment era format din 2 Divizioane, cu 3 Escadroane fiecare. Fiecare Armată avea câte o Brigadă de Călăraşi, din care un Divizion pe jos. Fiecare Divizie de infanterie avea un Divizion de Cavalerie, din care un pluton pe jos. La trupele de cavalerie era ataşat un Divizion de artilerie călăreaţă, Detaşamente de ciclişti şi motociclişti şi un Regiment de escortă regală.

Aeronautica aproape inexistentă în Campania militară din 1916, a căpătat o dezvoltare potrivită cu marea ei importanţă. S-au organizat 12 Escadrile, din care 6 escadrile erau de tip Farman, cu 6-8 avioane fiecare, 3 Escadrile Nieuport a 6-7 avioane fiecare, o Escadrilă Caudron a 4 avioane şi o Escadrilă Breguet-Morange de bombardament. Piloţii şi observatorii erau francezi şi români, pregătiţi în şcolile de piloţi şi comandament, sub conducerea misiunii militare franceze. Totalul forţelor Armatei Române se ridica la 400.000 de luptători (o armată mai suplă).[36]

În urma reorganizării Armatei, România a avut două armate: Armata 1-a şi Armata a 2-a, care s-au refăcut din punct de vedere organizatoric şi al instrucţiei până la sfârşitul lunii iunie 1917. Armata 1-a Română a fost organizată astfel:

- Corpul al III-lea de Armată Galaţi a fost compus din Diviziile a 5-a Infanterie Buzău, care s-a reorganizat şi instruit în localităţi din judeţul Botoşani, a 13-a Infanterie Ploieşti reorganizată şi instruită în localităţi din judeţul Botoşani şi a 14-a Infanterie Iaşi reorganizată şi instruită în jud. Iaşi;

- Corpul al V-lea de Armată Constanţa a fost compus din Diviziile a 9-a Infanterie Constanţa, reorganizată în fostul judeţ Vaslui, a 10 Infanterie Tulcea, reorganizată în fostul judeţ Vaslui şi a 15-a Infanterie Constanţa reorganizată în fostul judeţ Fălciu.

- Divizia a 2-a Cavalerie Iaşi şi-a refăcut şi instruit efectivele la Burdujeni, judeţul Suceava.

Armata a 2-a Română a fost organizată astfel:

- Corpul 1 Armată Craiova, cu Diviziile 1-a Infanterie Mehedinţi, a 2-a Infanterie Craiova şi Divizia 1-a Cavalerie Craiova, în refacere în judeţul Iaşi şi judeţul Vaslui (R. 18 I. Gorj s-a refăcut în localitatea Dăneşti, populaţia locală admirând-o pe Ecaterina Teodoroiu);

- Corpul al II-lea Armată cu Comandamentul la Coţofeneşti, judeţul Vrancea, format din Divizia a 3-a Infanterie Târgovişte, Divizia a 4-a Infanterie Bucureşti şi Divizia a 11-a Infanterie Slatina;

- Corpul al IV-lea Armată Iaşi, dislocat la Bacău, cu Comandamentul la Oneşti, judeţul Bacău, format din D. 6 I. Focşani, D. 7 I. Roman, D. 8 I. Botoşani şi Divizia 14 Infanterie Iaşi.

[36]Idem, pag. 382-384.

În procesul de reorganizare şi instruire a Armatei României un rol deosebit de important l-au avut Regele Ferdinand I, Regina Maria şi I.C. Brătianu, preşedintele guvernului Naţional al României, constituit la 24 decembrie 1916, alături de liberali venind şi Tache Ionescu, împreună cu trei prieteni conservatori. Aceste personalităţi au efectuat vizite în unităţile militare şi pe poziţiile de luptă ale ostaşilor români, ridicându-le şi însufleţindu-le moralul de luptă.

Pentru creşterea moralului membrilor Casei Regale, a Parlamentului şi Guvernului României, marele istoric Nicolae Iorga a ţinut o excepţională cuvântare, la data de 15 decembrie 1916, în localul Teatrului Naţional „Vasile Alecsandri" din Iaşi, la care au participat şi reprezentanţi ai Armatei Române, precum şi ambasadori şi ataşaţi militari acreditaţi în România.

De mare importanţă pentru însufleţirea ostaşilor ţării au fost măsurile adoptate de Regele Ferdinand I, sfătuit de Regina Maria, Parlamentul României şi Guvernul Brătianu cu privire la adoptarea Legii împroprietăririi cu pământ a ostaşilor participanţi la război, precum şi a Legii pentru acordarea votului universal. În perioada ianuarie-martie 1917, Casa Regală a fost găzduită de localitatea Zorleni, fostul judeţ Tutova, unde Regele Ferdinand I cumpărase un conac, situat pe moşia din localitate. De la 15 martie 1917, Casa Regală s-a mutat în Casa de pe strada Lăpuşneanu Iaşi, unde locuise domnul Unirii Principatelor Române, Alexandru Ioan Cuza.

În ianuarie 1917, Regele Ferdinand I adresându-se armatei, cu prilejul decorării drapelelor de luptă al unor unităţi militare participante la Campania militară din anul 1916, precum şi decorarea unor ofiţeri, subofiţeri şi ostaşi remarcaţi în lupte, cu cuvântul său grav şi cald, turna balsam în suflete şi deschidea perspective măreţe: „Vouă, fiilor de ţărani care, aţi apărat cu braţul vostru pământul unde v-aţi născut, unde aţi crescut, vă spun eu, regele vostru, că pe lângă răsplata cea mare a izbânzii care, vă asigură fiecăruia recunoştinţa neamului nostru întreg, aţi câştigat totodată dreptul de a stăpâni într-o măsură mai largă pământul pe care v-aţi luptat. Vi se va da pământ. Eu, regele vostru, voi fi primul a da pildă. Vi se va da şi o largă participare la trebile statului…".[37]

Pentru susţinerea Eforturilor Marelui Cartier General în reorganizarea şi instruirea Armatei Române, un aport deosebit l-a adus Misiunea Militară Franceză, condusă de generalul Mathias Henry Berthelot care, era formată din 277 ofiţeri, 37 piloţi şi observatori, 86 medici şi veterinari, 4 ofiţeri de marină şi 8 ofiţeri de intendenţă, precum şi un număr 1.150 de grade inferioare şi soldaţi, printre care numeroşi specialişti militari şi diverse meserii. Ofiţerii francezi au fost repartizaţi pe lângă Marele Cartier General, corpuri de armată, divizii, regimente de infanterie şi de artilerie de câmp, ca sfetnici şi instructori. Generalul Berthelot („Taica Burtălău") a devenit personajul legendar al reînvierii armatei române. România l-a proclamat cetăţean de onoare al ei şi armata i-a dăruit o sabie de onoare. Parlamentul i-a votat un lot de împământenire şi o casă pe teritoriul român dezrobit, în zona Haţeg, judeţul Hunedoara. Prin membrii misiunii militare, Franţa şi-a adus o mare contribuţie la renaşterea Armatei României şi la creşterea încrederii românilor în victorie.[38]

[37]Idem, pag.388.
[38]Idem, pag. 389-391.

În iarna şi vara anului 1917, reprezentanţi ai Puterilor Centrale, fostul ambasador al Austro-Ungariei în România, contele Czernin, prinţul francez Sixt de Bourbon, cumnatul Împăratului Carol al Austro-Ungariei, făceau presiuni la Paris, pentru a determina guvernul Franţei să încheie pacea între Puterile Centrale şi puterile Antantei, pe seama ţărilor mici: România, Belgia, Polonia, Serbia şi Cehia, urmărind salvarea imperiului bolnav al Austro-Ungariei.

Austriecii au făcut presiuni şi asupra militarilor din Comandamentele Armatei a 9-a Rusă care, avea sediul la Roman şi Armatei a 4-a Rusă care, a avut Comandamentul până la sfârşitul lunii mai 1917 la Bârlad şi apoi la Bacău. Comandanţii ruşi n-au acceptat propunerile făcute de austrieci.

Intrigile nu au reuşit datorită poziţiei loiale a guvernului Franţei faţă de România. Franţa a recunoscut importanţa intrării României în război de partea Antantei ca aliat. Mai mult de atât, intrarea Statelor Unite în război de partea Antantei, în anul 1917 şi vizita la Iaşi, în iunie 1917, a unei delegaţii americane, condusă de generalul Hugo Scott, a asigurat guvernul României de tot sprijinul guvernului american care, a furnizat muniţii de război armatei române. Deosebit de încurajatoare au fost şi vizitele ministrului muniţiilor din guvernul Franţei, Albert Thomas şi al Belgiei, Vanderwelde care, au asigurat guvernul României de sprijinul guvernelor Franţei şi Belgiei, în lupta pentru libertate.[39]

Cei trei milioane şi jumătate de români aflaţi sub monarhia austro-ungară au dat războiului 400.000 de soldaţi, din care au căzut în lupte peste 120.000, luptând sub steagul opresorului propriului lor neam. În Rusia în luna decembrie 1916 în Lagărul de la Darniţa, lângă Kiev erau internaţi 250 ofiţeri şi 12.000 de gradaţi şi soldaţi prizonieri români. Ei au constituit nucleul pentru organizarea Corpului voluntarilor români din Rusia. Colonelul român Pietraru a fost numit comandantul lagărului. Cu sprijinul său s-a editat Gazeta „România Mare" pentru desfăşurarea propagandei.

Guvernul rus a aprobat recrutarea a 30.000 de prizonieri români. Până la 14 noiembrie 1917 au fost trimişi în Moldova 374 ofiţeri şi 8261 ostaşi, în afară de cei aproximativ 2000 de ofiţeri şi ostaşi rămaşi să păzească depozitele militare româneşti. Alţi vreo 2000 au rămas în Rusia care, datorită evenimentelor politice şi militare ce au urmat, s-au strecurat cu mare greutate în România.

Voluntarii români din lagărele ruseşti au fost primiţi în Piaţa Unirii din Iaşi, în 8 iunie 1917, şi în amintirea Unirii Principatelor Române din 24 ianuarie 1859, s-a încins o mare horă, participând: miniştri, senatori, deputaţi, soldaţi şi ţărani. Au ţinut alocuţiuni: I.C. Brătianu, Nicolae Iorga, Octavian Goga şi Ion Nistor. La sfârşitul lunii iunie 1917, refacerea militară a României era încheiată.[40]

După perioada de refacere din iarna 1916/1917, pe teritoriul Moldovei rămase libere, Armata Română s-a acoperit de glorie în Campania militară a anului 1917, în crâncenele operaţii militare de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz, salvând fiinţa poporului român şi întregind teritoriul României.[41]

[39]Idem, pag. 405-408.
[40]Idem, pag. 409-413.
[41]Idem, pag. 425.

Prahovenii în campania militară din vara anului 1917

Cu pierderi mari în oameni şi tehnică de luptă, unităţile militare prahovene s-au retras pentru refacere, în luna decembrie 1916, în diferite localităţi din judeţele Iaşi şi Botoşani. Acolo s-au reorganizat şi instruit pentru marea Campanie militară din vara anului 1917.

Glorioasa pagină din istoria războiului de eliberare naţională şi întregire statală, Operaţia militară de la Mărăşeşti, a fost a doua mare confruntare militară, după Ofensiva de la Mărăşti, desfăşurată cu succes pe frontul român în campania anului 1917.

În Operaţia militară de apărare de la Mărăşeşti, au participat toate unităţile militare prahovene care, a constituit, prin amploare, complexitate şi consecinţele ei inedite şi de perspectivă, unul dintre momentele de maximă tensiune ale războiului purtat de poporul nostru pentru independenţa patriei şi împlinirea idealurilor sale naţionale.[42]

Luptând cu energie exemplară pentru apărarea pământului ţării şi salvarea fiinţei naţional-statale, Armata Română a opus, în vara anului 1917, un categoric *act de voinţă:* „*Nici pe aici nu se trece!*", puternicei maşini de război a Puterilor Centrale, repurtând o strălucită biruinţă.

Încă din primele ore ale dimineţii de 24 iulie 1917, generalul Eremia Grigorescu, comandantul Corpului 6 Armată din Armata 1-a Română, a ordonat introducerea în operaţia militară a Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, în ajutorul Diviziei a 34-a Infanterie ruse, care acţiona pe aliniamentul Moara Albă - Moara Roşie - Străjescu - Siret.

Abia sosite în zonă, efectivele Regimentului 3 Vânători (Infanterie) Ploieşti şi Regimentului 7 Infanterie Prahova au intrat imediat în luptă şi au oprit înaintarea trupelor germane în sectorul Moara Albă - Moara Roşie. În timpul nopţii, Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti, a efectuat mai multe contraatacuri în direcţia Străjescu, ajutat de artileriştii Regimentului 19 Artilerie Ploieşti şi cavaleriştii Regimentului 6 Călăraşi din Ploieşti.

Aşa cum arăta cunoscutul istoric şi geograf militar Constantin Kiriţescu, referindu-se la marea bătălie de la Mărăşeşti, preciza: „*bariera ruptă se refăcuse cu ajutorul prahovenilor şi buzoenilor din Divizia a 5-a Infanterie şi dobrogenilor din Divizia a 9-a Infanterie Constanţa*".[43]

Operaţia militară de apărare de la Mărăşeşti, care s-a desfăşurat între 24 iulie şi 21 august 1917, incluzând durele acţiuni militare din Valea Siretului şi de pe înălţimile din dreapta râului s-a încheiat cu o strălucită victorie a armatei române.

În etapa a 2-a a luptelor de apărare, desfăşurate din ziua de 6/19 august 1917, la marea izbândă şi-au adus contribuţia şi unităţile militare prahovene: Divizia a 13-a Infanterie Ploieşti, Brigada a 9-a Infanterie Ploieşti, cu Regimentul 7 Dorobanţi (Infanterie) Ploieşti, Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti, Brigada a 25-a Infanterie cu Regimentul 47/72 Infanterie Ploieşti/Mizil,

---

[42] col.(rz.) Chiper, C., *Cronica militară a judeţului Prahova*, Edit. Scrisul Prahovean, Ceraşu, 2012, pag. 19-21.

[43] Kiriţescu, C., lucrarea citată, pag. 428-430.

Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti, Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Ploieşti şi Regimentul 19 Artilerie Ploieşti.[44]

Din momentul încheierii acţiunilor militare de la Mărăşeşti şi Oituz, unităţile militare prahovene, împreună cu alte unităţi militare din Armata română au participat la importanta misiune de apărare a liniei frontului, până în luna martie 1918.

La data de 11/24 noiembrie 1917, s-a încheiat armistiţiul dintre Rusia şi Puterile Centrale, România fiind obligată să-l încheie la data de 26 noiembrie/9 decembrie 1917.

Răspunzând cererilor Sfatului Ţării de la Chişinău, guvernul României a trimis în ajutor în luna ianuarie 1918, Divizia 11 Infanterie Slatina, care a intervenit în asigurarea ordinei, liniştei publice în zona Chişinău şi alungarea peste Nistru a trupelor bolşevizate ruseşti şi ucrainiene.

Divizia 1 Cavalerie Craiova a fost trimisă în Zona Bălţi, Divizia 2 Cavalerie Iaşi în Zona Hânceşti – Cimişlia, îndeplinind misiuni de asigurarea ordinii publice, dezarmarea ostaşilor ruşi şi ucrainieni bolşevizaţi şi alungarea lor peste Nistru.

Unităţile militare prahovene şi buzoiene au participat, de la 9 martie 1918, împreună cu alte unităţi din armata română, la despresurarea Basarabiei de Sud, de bolşevici ruşi şi ucrainieni.[45]

După remobilizarea Armatei române la 28 octombrie 1918, prahovenii au participat la acţiuni militare pentru asigurarea ordinei interioare şi confiscarea armamentului şi muniţiilor de la populaţia civilă în Transilvania (Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul 3 Vânători/Infanterie Ploieşti). Din luna iulie 1919, Regimentul 3 Vânători-Infanterie a participat la alungarea unităţilor maghiare peste Tisa şi înfrângerea guvernului bolşevic de la Budapesta (Campania militară din anul 1919 în Ungaria).[46]

Celelalte unităţi militare prahovene au participat în anii 1919 – 1921 la misiuni în Basarabia, contribuind la asigurarea vieţii şi avutului populaţiei, siguranţa depozitelor făcute de statul român în Basarabia, asigurarea transporturilor pe calea ferată şi şosele, paza liniilor telefonice şi telegrafice, împiedicarea trupelor ruse şi ucrainiene de a pătrunde peste Nistru.[47]

În Revista România Eroică nr.1 (58) pe anul 2019, cercetătorul colonel (rtr) Petre Otu ne prezintă pierderile suferite de Armata română în anii 1916-1921: 1.913 ofiţeri şi 95.454 de soldaţi morţi pe front, în infirmerii sau spitale din ţară, ca urmare a bolilor sau rănilor (aceştia au fost identificaţi nominal); 248 de ofiţeri şi 51.177 de soldaţi morţi pe front, în ţară sau străinătate, în împrejurări necunoscute, în mare parte neidentificaţi; 169 de ofiţeri şi 70.345 de soldaţi morţi în lagărele de prizonieri. Numărul total al morţilor Armatei române se ridică la 2.331 de ofiţeri, şi 216.966 de soldaţi.

Numărul civililor morţi ca urmare a bătăliilor, rănilor ori tifosului exantematic este apreciat la circa 250.000. Nu intră aici decesele considerate normale. Cifrele de mai sus sunt pentru vechiul regat. Dar, în anii Primului

[44]Idem, pag. 433-434.
[45]Chiper, C., lucrarea citată, pag. 32, 40, 45, 54, 74, 85.
[46]Idem, pag. 66.
[47]Idem, pag. 44, 54, 85.

Război Mondial, sute de mii de români au luptat în armata austro-ungară şi armata rusă. Cercetările estimative ne prezintă circa 50.000 morţi pentru românii transilvăneni în anii 1914-1918.

General de corp de armată Florin COMIŞEL[48]

Veteran al Primului Război Mondial şi al celui de al Doilea Război Mondial, Pantelimon Comişel a fost unul dintre primii comandanţi ai Trupelor de grăniceri din perioada postbelică şi un brav stat majorist pe care i-a avut Armata română.

Născut în Ploieşti la 1 decembrie 1897, Florin Comişel a absolvit Liceul „Sfinții Petru şi Pavel" din oraşul natal şi Şcoala Militară de Ofiţeri Activi Infanterie din Bucureşti, la 1 iunie 1917 (evacuată la Dorohoi în 1916). A fost avansat în gradul de sublocotenent şi numit comandant de pluton în Regimentul 50 Infanterie (dublura Regimentului 10 Infanterie Focşani). Cu această unitate a participat în vara anului 1917 la luptele de apărare de la Mărăşeşti. În anii 1921-1923, ofiţerul a frecventat cursurile Şcolii Militare Speciale Infanterie din Sibiu. La încheierea cursurilor cu rezultate bune, Florin Comişel a fost avansat în gradul de locotenent şi numit comandant de companie, în Brigada 1 Vânători de Munte Sinaia. În anul 1926 a fost avansat în gradul de căpitan, instruind încă şase ani ostaşii vânători, fiind apreciat foarte bine de comandanţii de batalion şi brigadă.

Căpitanul Pantelimon Comişel a frecventat cursurile Şcolii Superioare de Război din Bucureşti în anii 1932-1934, clasându-se între primii absolvenţi şi fiind avansat în gradul de maior. A fost încadrat în Secţia 1-a Organizare din Marele Stat Major, în care a lucrat cinci ani de zile (1934-1939). Apoi a fost trimis în Turcia pentru a efectua un stagiu şi o lungă pregătire (1939-1940), în cadrul unui regiment de infanterie din Ankara. La înapoierea în ţară a fost avansat în gradul de locotenent-colonel şi a fost numit în funcția de Şef al Biroului 1, în Secţia 1 Organizare din Marele Stat Major. În această funcţie, ofiţerul a elaborat studii pentru reorganizarea Corpului Grănicerilor români.

După intrarea României în vârtejul celui de al Doilea Război Mondial a lucrat la Biroul 1, Secţia Organizare din Marele Stat Major, elaborând studii pentru perfecţionarea activităţii grănicerilor români. La data de 1 martie 1943, din motive operative, ofiţerul a fost mutat în funcţia de şef Stat Major al Grănicerilor. Împreună cu generalul Constantin Vasiliu-Răşcanu a condus grănicerii români până la 1 octombrie 1943, în luptele cu inamicul în zona Krâmskaia, Dolgaia, Neberdaievskaia.

De la 1 octombrie 1943, Florin Comişel avansat în gradul de colonel a condus Divizia 1-a Munte, respingând multe atacuri ale inamicului. Pentru faptele sale a fost decorat de Comandamentul german, cu Ordinul „Crucea de Fier" şi propus de generalul Constantin Vasiliu-Răşcanu să fie decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul" clasa a III-a. La sfârşitul lunii noiembrie 1943, ofiţerul

[48] Gl.bg.(rz) dr. Constantin Ucrain, col. (rz) Constantin Chiper, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 22-24.

a fost rechemat în ţară. Colonelul Florin Comişel a fost numit subşef al Direcţiei 1 Organizare din Marele Stat Major, funcţie pe care a îndeplinit-o foarte bine timp de un an şi jumătate.

La data de 6 martie 1945, Florin Comişel a fost numit Director al Cabinetului ministrului de război, general de corp armată Constantin Vasiliu–Răşcanu. Reamintindu-şi de propunerea de pe front, gl.c.a. Constantin Vasiliu-Răşcanu a intervenit să se rezolve. Conform Decretului Regal nr. 1783 din 4 martie 1945, Florin Comişel a fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul" cu spade, clasa a III-a. La mai puţin de două luni de zile, colonelul Florin Comişel a fost numit la comanda Regimentului 1 Grăniceri, iar la 1 decembrie 1946 a fost numit Şef de Stat Major al Comandamentului de Grănieri din Armata României.

Avansat în gradul de general de brigadă la 1 octombrie 1947, Florin Comişel a fost numit Şef de Stat Major al Ministerului de Interne, iar la 12 februarie 1948 Comandant al Trupelor de Grăniceri din România şi avansat general de divizie. Numit în funcţia de Preşedinte al Părţii Române a Comisiei mixte Româno-sovietice, pentru marcarea în teren a frontierelor de stat dintre România şi Uniunea Sovietică, generalul Florin Comişel s-a opus şi a respins pretenţiile sovieticilor pe braţul Chilia şi Insula Şerpilor. Conflictul de opinii s-a rezolvat la nivelul celor două guverne, România fiind nevoită să accepte pretenţiile sovieticilor.

Pentru frontiera româno-iugoslavă, generalul de divizie Florin Comişel s-a înfruntat cu locţiitorul său politic generalul Mihail Buică, cu care a intrat în conflict. În urma acestei dispute, gl.d. Florin Comişel a fost trecut în rezervă la 30 decembrie 1949. Avea 52 de ani, din care 33 de ani a slujit sub faldurile drapelelor de luptă ale Armatei Române. Cu ocazia împlinirii vârstei de 100 de ani, la 1 decembrie 1997, a fost avansat în gradul de general de corp de armată.

General de corp armată Ilie CREŢULESCU[49]

Ilie Creţulescu s-a născut la 2 octombrie 1892 în Ploieşti. A trăit primii ani ai copilăriei şi a urmat cursurile şcolii primare în Ploieşti. A absolvit Liceul „Petru Rareş" în Piatra Neamţ în anul 1911, întrucât tatăl său s-a transferat aici cu serviciul. Încă din primii ani de liceu, Ilie Creţulescu a făcut o mare pasiune pentru literatură şi pentru locurile încărcate de istorie ale acestui străvechi oraş şi a judeţului Neamţ. Frumoasele amintiri despre excursiile de documentare efectuate cu profesorul său de limba română şi colegii săi de clasă, pe Muntele Petricica sau la Cetatea Târgu Neamţ, Humuleşti, locul de naştere al marelui povestitor Ion Creangă, precum şi la mănăstirile Secu, Văratic şi Agapia au dăinuit până la adânci bătrâneţi.

Însufleţit de eroica istorie a Moldovei din epoca de glorie a marelui domnitor şi conducător de oşti, Ştefan cel Mare, Ilie Creţulescu s-a hotărât după absolvirea liceului să îmbrăţişeze cariera militară. În toamna anului 1911 s-a înscris la Şcoala Militară Ofiţeri Activi Infanterie din Bucureşti, pe care a

[49]Gl.bg.(rz) dr. Constantin Ucrain, col.(rz) Constantin Chiper, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 25-30.

absolvit-o la 23 iunie 1913, cu rezultate foarte bune. A fost repartizat în Regimentul 15 Infanterie „Războieni" din Piatra Neamţ, în funcţia de comandant de pluton. A instruit câteva contingente de tineri în această unitate. De la 1 iulie 1916, având gradul de locotenent, iar de la 1 iulie 1917 gradul de căpitan, ofiţerul în calitate de comandant de pluton şi apoi comandant de companie şi-a adus contribuţia la apărarea gliei străbune. Pentru merite deosebite pe câmpul de luptă a fost decorat cu Ordinul „Coroana României" cu spade, clasa a III-a.

De la data de 1 noiembrie 1920, ofiţerul a fost detaşat pentru o perioadă de trei ani în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Rezervă (dislocată la Roman), contribuind la instruirea şi educarea unor sute de ofiţeri în rezervă pentru Armata română. Comandantul şcolii l-a apreciat cu calificative bune şi f. bune.

La 15 octombrie 1923, căpitanul Ilie Creţulescu s-a înapoiat la unitatea din Piatra Neamţ, însă în aceeaşi lună a fost detaşat la Şcoala Superioară de Război din Bucureşti, pentru a urma cursurile acestei instituţii de învăţământ superior al Armatei române. În doi ani de studiu, ofiţerul a deprins lucrul de stat major, la diferite eşaloane tactice, modul de redactare a documentelor de stat major, interpretarea rapidă şi oportună a sintezelor de operaţii, elaborarea celor mai juste hotărâri privind adoptarea dispozitivului şi ducerea luptei unităţilor de infanterie în strânsă cooperare cu alte arme din structura oştirii ş.a.

În baza rezultatelor obţinute, căpitanul Ilie Creţulescu a fost mutat la 30 octombrie 1925 în Statul Major General, Secţia Operaţii, lucrând foarte bine până 28 martie 1931. Ofiţerul a fost avansat în gradul de maior la data de 24 noiembrie 1929.

O importantă etapă din cariera maiorului Ilie Creţulescu a constituit-o funcţia de ataşat militar în capitala Sebiei, Belgrad, de la 28 martie 1931 până la 1 octombrie 1935, reprezentând cu succes România în cadrul Ambasadei române din ţara vecină şi prietenă.

Reîntors în ţară, în 1935, locotenent-colonelul Ilie Creţulescu (avansat la 15 aprilie 1933) a fost numit în funcţia de locţiitor al comandantului Regimentului 15 Infanterie „Războieni" Piatra Neamţ, unitate în care şi-a făcut ucenicia în primii ani de carieră militară. După câteva luni de zile, la 1 octombrie 1936, ofiţerul a fost mutat din nou în Marele Stat Major, în funcţia de şef al Biroului Operaţii.

La data de 1 aprilie 1938, Ilie Creţulescu a fost avansat în gradul de colonel şi mutat pentru stagiu la comandă în Regimentul 15 Infanterie „Războieni". După efectuarea stagiului prevăzut în statutul ofiţerilor superiori, la 27 februarie 1939 s-a înapoiat la Marele Stat Major.

În condiţiile pregătirii şi dezlănţuirii celui de al Doilea Război Mondial la 1 septembrie 1939, ofiţerii din Birourile Statului Major General, deci şi colonelul Ilie Creţulescu, şi-au intensificat activitatea pentru elaborarea unor planuri de campanie, mobilizarea efectivelor armatei române, dislocarea unor unităţi militare în diferite zone ale ţării, dotarea cu tehnică de luptă a acestora, evacuarea unor instituţii de stat în condiţiile cedării Basarabiei şi Transilvaniei de nord-vest.

Nevoia încadrării unor mari unităţi operative cu ofiţeri bine pregătiţi, a făcut ca la 1 septembrie 1940, colonelul Ilie Creţulescu, să fie numit la Corpul 4 Armată Iaşi în funcţia de şef de stat major, iar în luna iunie 1941 să fie numit şef

de stat major în Divizia a 9-a Infanterie „Mărăşeşti” Constanţa, mare unitate care a avut misiunea să apere litoralul românesc.

La data de 5 septembrie 1944, având gradul de general de brigadă Ilie Creţulescu a fost numit la comanda Diviziei 103 Munte, aflată pe frontul din Moldova. La data luării comenzii, această divizie era formată din Comandamentele Diviziilor 103 şi 104 Munte, Regimentul 17 Infanterie Mehedinţi, Brigada 6 Artilerie şi alte unităţi şi subunităţi care, întorseseră armele împotriva trupelor hitleriste şi se aflau în zona localităţilor Roman, Bacău, Adjud.

Comandând cu fermitate forţele din subordine, generalul de brigadă Ilie Creţulescu le-a condus pe Valea Trotuşului, în Munţii Ciucului şi Gurghiului, reuşind până la 16 septembrie 1944 să parcurgă prin luptă 170 km în Transilvania. De la data de 28 septembrie, marea unitate a cooperat în lupte cu Detaşamentul Blindat românesc, reuşind la sfârşitul lunii să ajungă pe Mureş. La 13 octombrie 1944, efectivele Diviziei 103 Munte s-au contopit cu efectivele Diviziei 4 Munte, generalul de bg. Ilie Creţulescu fiind numit la Comanda Diviziei 4 Munte.

O lună de zile mai târziu, la 13 noiembrie 1944, generalul Ilie Creţulescu a fost numit subsecretar de stat în Ministerul de Război, iar la 1 decembrie 1944, subşef al Marelui Stat Major. În această funcţie a coordonat acţiunile de luptă ale Armatei 1-a şi Armatei a 4-a române pe teritoriul Cehoslovaciei şi Austriei. A asigurat suplimentarea forţelor umane şi materiale pe front. A asigurat desfiinţarea unor unităţi militare conform Convenţiei de Armistiţiu, dirijarea unor unităţi militare în cazărmi din Moldova şi alte măsuri, precum trecerea în rezervă a unor efective şi instruirea recruţilor.

Pentru întreaga activitate desfăşurată în al Doilea Război Mondial, generalul Ilie Creţulescu a fost decorat cu Ordinele „Coroana României” cu spade, clasa a III-a, „Steaua României” cu spade, clasa a III-a, Ordinul „Mihai Viteazul” cu spade, clasa a III-a, „23 august” clasa a IV-a şi a III-a, „Vulturul Alb” clasa a IV-a (sârb), „Leul Alb” clasa a IV-a (Cehoslovac).

După război, la 23 august 1946, Ilie Creţulescu a fost avansat în gradul de general de divizie. În 1948 a fost pensionat. În anul 1960, cu prilejul aniversării a 15 ani de la terminarea războiului a fost avansat în gradul de general de corp de armată. Generalul Ilie Creţulescu a realizat lucrarea „Peste crestele Carpaţilor”. Meritul generalului Ilie Creţulescu în elaborarea acestei lucrări este dat de constituirea cu fidelitate a drumului de luptă al diviziei pe care a comandat-o şi alte misiuni îndeplinite.

În toamna anului 1971, generalul de corp de armată Ilie Creţulescu şi-a sărbătorit la locuinţa sa din Bucureşti, 79 de ani de viaţă (1892-1971). A fost o mare bucurie pentru el şi invitaţii săi care, au depănat amintiri din crâncenul război, ce i-a marcat pe toţi. A fost o agreabilă sărbătoare pentru că la două luni de la acest eveniment, la 30 noiembrie 1971, inima generalului Ilie Creţulescu a încetat să mai bată.

General de corp de armată Ştefan-Gheorghe IONESCU[50]

Ştefan-Gheorghe Ionescu s-a născut la data de 6 februarie 1881 în localitatea Chiojdeanca din judeţul Prahova. După absolvirea şcolii primare din localitatea natală, părinţii săi, Ion şi Ghiţa, i-au îndrumat paşii către Şcoala Fiilor de Militari din Iaşi. La 1 iulie 1900 s-a înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti, pe care a absolvit-o în anul 1902. În notările de serviciu pentru anul 1903 comandantul unităţii semnala: *„elevul sergent Ştefan-Gheorghe Ionescu este un tânăr zelos la serviciu, inteligent, capabil, cu bune aptitudini pentru serviciu”*.

La 15 aprilie 1904 Ştefan-Gheorghe Ionescu a fost avansat la gradul de sublocotenent şi numit comandant de pluton la Batalionul 5 Vânători. Pe măsura înaintării în vârstă, *„ofiţerul căpăta experienţă şi îşi dezvolta aptitudinile, comandând prea bine plutonul”*, după cum aprecia comandantul unităţii în notările de serviciu. În notarea de serviciu pentru anul 1906 locotenent-colonelul Constantin Sănătescu, intuind calităţile deosebite ale ofiţerului, aprecia că *„sublocotenentul Ştefan-Gheorghe Ionescu este un ofiţer de mare viitor”*. La data de 10 mai 1907 a fost înaintat la gradul de locotenent.

Ofiţer de perspectivă, bun cunoscător al limbii germane, locotenentul Ionescu a fost trimis, în anul 1908, la un stagiu de doi ani, la Triest (Austro-Ungaria), în cadrul Regimentului 97 Infanterie. În primul an a îndeplinit funcţia de comandant de pluton recruţi, „*dovedind un viu interes pentru instrucţia soldaţilor, cunoaşterea regulamentelor şi tragerilor la ţintă”*. În al doilea an a comandat o companie de rezervişti, dovedindu-se *„un ofiţer foarte serios, modest, cu mult tact în relaţiile cu gradele inferioare şi superioare, având o comportare ireproşabilă în corp şi în societatea din Triest”*. Aşa îl nota comandantul unităţii şi ataşatul militar român de la Viena. Revenit în ţară ofiţerul *„a lucrat până la data de 1 septembrie 1911 în Regimentele Mehedinţi nr. 17 din Drobeta Turnu-Severin şi Constanţa nr. 34, împărtăşind soldaţilor şi camarazilor săi din cunoştinţele acumulate în instruirea militară, la specificul armei infanterie, dovedind permanent o bună camaraderie şi onoare şi datorie militară”*.

Avansat căpitan, ofiţerul a fost admis la Şcoala Superioară de Război, de la data de 1 septembrie 1911, pe care a absolvit-o, al 20-lea din cei 38 de elevi înscrişi, în iunie 1913. Cu Brigada 12 Infanterie a participat la campania militară din Bulgaria (23 iunie-31 august 1913). După înapoierea în ţară a fost numit şef de Stat Major la Batalionul 3 Vânători (Infanterie) din Ploieşti.

În scurt timp, la data de 1 aprilie 1914, căpitanul Ionescu a fost promovat la Statul Major al Corpului 3 Armată Galaţi, *„afirmându-se printr-o foarte bună judecată şi înţelegere a situaţiilor de luptă, însuşiri probate foarte bine în călătoria de instrucţie desfăşurată cu Corpul 3 Armată. Are cunoştinţe militare prea bune şi deosebite calităţi de muncă. Este energic, perseverent, consecvent şi prevăzător al momentelor de luptă”*, după cum nota generalul Constantin Prezan, comandantul Corpului 3 Armată (avansat mareşal al Armatei României la 30 octombrie 1930).

[50]Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 6.

Revenind la Statul Major al Batalionului 3 Vânători la data de 1 aprilie 1915, căpitanul Ionescu a stabilit măsuri eficiente de instruire a ostaşilor, în zona viitoarelor acţiuni de luptă de la Măneciu. Generalul Prezan arăta: *„Ofiţerul posedă cunoştinţe complete pentru gradul de ofiţer superior, dobândite în serviciul de stat major. Are aptitudini militare, atât la instrucţia trupei cât şi în serviciul de Stat Major. Ofiţer foarte bun din toate punctele de vedere”*.

Readus la Corpul 3 Armată la data de 1 aprilie 1916, căpitanul Ionescu a muncit peste programul de lucru, contribuind la elaborarea planurilor de operaţii, care de la 15 august 1916 s-au aplicat în practică. După începerea campaniei militare, *„căpitanul Ionescu s-a dovedit un ofiţer brav şi plin de curaj în conducerea luptelor, îndeosebi la Kohalom şi Hărman. Propun să fie înaintat la gradul de maior”*, îl nota şeful Statului Major al Corpului 3 Armată, colonelul Mărgineanu. Avansat la gradul de maior la data de 1 noiembrie 1916, ofiţerul a fost numit şef de Stat Major la Divizia 13 Infanterie Ploieşti. Generalul Mărgineanu, devenit comandant al Diviziei 13 Infanterie, a fost impresionat *„de calităţile ieşite din comun ale maiorului Ştefan Ionescu, care prin măsurile propuse în luptele de retragere la Dumitreşti, Măgura, Pârscov, Cislău ş.a. a dovedit că este un ofiţer de stat major de elită”*.

Maiorul Ştefan Ionescu a fost numit şef al Biroului Operaţii la Corpul 3 Armată Galaţi la data de 1 ianuarie 1917. În perioada scursă până la data de 15 februarie 1918, ofiţerul a stabilit o serie de măsuri realiste privind reconstrucţia, dotarea cu bunuri materiale şi instrucţia eşaloanelor din cadrul Corpului 3 Armată, care s-au comportat eroic în timpul luptelor purtate la Mărăşti. A fost notat de generalul Iancovescu, ministrul de război, la superlativ: *„ofiţer eminent, o podoabă a corpului ofiţerilor, militar desăvârşit din toate punctele de vedere”*. Ca recompensă Ştefan Ionescu a fost avansat la gradul de locotenent-colonel, la excepţional, la data de 1 septembrie 1917.

Detaşat în perioada 1 iulie-1 octombrie 1918 la Comisariatul General al Basarabiei, ofiţerul a fost apreciat de către şeful Statului Major General, generalul Cihoschi, *„ca un ofiţer eminent, energic, foarte priceput în rezolvarea problemelor de ordin militar din Basarabia”*.

La data de 1 octombrie 1918, Ştefan Ionescu a fost numit ajutor şef corp şi director de studii la Şcoala Superioară de Război, *„stabilind măsuri eficiente pentru redeschiderea cursurilor, iar în calitate de profesor a condus Cursul de Stat Major, dovedind că este un ofiţer cult, de mare valoare, o prea bună achiziţie pentru şcoală”*, după cum îl notau comandantul şcolii, colonelul Constantinescu şi şeful Marelui Stat Major, generalul Cihoschi.

În anul 1920, în vederea avansării la gradul de colonel, dar şi pentru că era bun cunoscător al limbilor franceză şi germană, ofiţerul a fost trimis în Franţa, la Versailles, pentru a urma „Cursul de informare al coloneilor şi generalilor”. Avansat colonel, la 1 ianuarie 1921, ofiţerul a îndeplinit funcţia de director de studii şi a condus foarte bine „Cursul de Tactica Infanteriei”, în cadrul Şcolii Superioare de Război. În notarea de serviciu din anul 1922, generalul Samsonovici, comandantul şcolii, regreta plecarea colonelului Ştefan Ionescu, *„ofiţer de înaltă probitate morală şi profesională, un bun exemplu pentru toate cadrele didactice din Ş.S.R.”*.

Colonelul Ionescu a fost mutat, la data de 1 noiembrie 1922, la comanda Grupului 2 Vânători de Munte, pe care *„l-a comandat foarte bine, conducând şi îndrumând personal instrucţia batalioanelor, luând hotărâri juste şi clare”*. La data de 1 februarie 1924, ofiţerul a fost numit în funcţia de şef al Secţiei 3 Instrucţie a Marelui Stat Major, fiind notat de către generalul Petre Dumitrescu astfel: *„... ofiţer de mare valoare, care se distinge în mod deosebit prin activităţile desfăşurate pentru instrucţia trupelor”*. Din notările anilor 1925-1926 făcute de generalul Lupescu, şeful Marelui Stat Major, cu referire la activitatea desfăşurată de colonelul Ionescu rezultă că acesta a întocmit *„directive de instrucţie, călătorii de comandament pentru concentrările ofiţerilor în rezervă şi a trupei, programe pentru exerciţiile din câmpurile de concentrare, lucrările de funcţionare a diferitelor şcoli, cursuri şi centre de instrucţie. În concluzie: este un ofiţer eminent din toate punctele de vedere, care merită cu prisosinţă, să fie admis la călătoria de comandament pentru gradul de general de brigadă”*.

În anul 1927 şeful Marelui Stat Major, generalul Samsonovici, îl nota: *„excelent ofiţer de stat major, perfect de bine pregătit pentru o comandă de brigadă”*. În anul 1928, acelaşi şef îl nota: *„colonelul Ştefan Ionescu este un ofiţer prea bun sub toate raporturile. A trecut toate probele cerute de art. 41, fiind declarat admis pentru un grad superior. Merită să i se încredinţeze comanda unei brigăzi pentru a fi înaintat la gradul de general de brigadă”*.

Colonelul Gheorghe Ionescu a fost numit la comanda Brigăzii 13 Infanterie Târgovişte, la data de 1 aprilie 1929. *„S-a detaşat sub raportul culturii generale şi militare. Este un ofiţer excepţional, destinat a urca treptele ierarhiei militare”*, îl nota comandantul Diviziei 13 Infanterie Ploieşti.

La data de 23 aprilie 1930 colonelul Ştefan Ionescu a fost avansat în gradul de general de brigadă, iar la 1 octombrie fost numit la comanda Şcolii Superioare de Război. Şeful Marelui Stat Major, generalul Samsonovici, referindu-se la activitatea desfăşurată de generalul Ştefan Ionescu, în perioada 1 octombrie 1930-1 octombrie 1931, la comanda Şcolii Superioare de Război, arăta: *„generalul Ştefan Ionescu conduce cu autoritate şi prestigiu activităţile Ş.S.R., este sever, dar drept cu subordonaţii şi inferiorii. Să fie admis la Călătoria de comandament pentru gradul de general de divizie”*.

În anul 1932, Ştefan Ionescu în calitate de inspector general de armată a condus Diviziunea a 2-a din Marele Stat Major, care avea în subordine Secţia Operaţii şi Pregătire de luptă. A participat la Conferinţa şefilor de Stat Major al ţărilor din Mica Înţelegere, din ianuarie 1932 de la Praga şi din octombrie 1932 de la Belgrad. A participat la călătoria de comandament pentru gradul de general de divizie şi a trecut-o bine, în anul 1933. A comandat foarte bine Divizia 13 Infanterie Ploieşti. Notările le-au semnat generalii Ţenescu, subşeful Marelui Stat Major, şi Mazarin, şeful Marelui Stat Major.

De la 15 noiembrie 1933 la 15 noiembrie 1936, gl. Ştefan Ionescu a comandat Divizia de Grăniceri Bucureşti, acordând mare atenţie administrării şi instruirii corpurilor din subordine. Conducând lucrările Secţiei a 3-a din Marele Stat Major, a pregătit lucrările Conferinţei româno-polone din primăvara anului 1937 şi cele ale şefilor Statelor Majore din Mica Înţelegere (Ankara).

Ştefan Ionescu a fost avansat general de divizie la data de 16 octombrie 1937 (I.D. 3482 din 1937) şi numit şef al Marelui Stat Major, *„desfăşurând*

activitatea cu mare responsabilitate şi fără reproş, fiind demn de toată lauda”, după cum îl nota ministrul apărării naţionale, generalul Argeşeanu. Aici a elaborat documente, planuri şi proiecte de mobilizare realiste. În vederea consolidării sistemului de apărare în vestul ţării, generalul Ştefan-Gheorghe Ionescu a pregătit din timp planul fortificării Porţii Someşului şi a continuat cu ardoare activitatea complexă de modernizare şi dotare a liniei fortificate Focşani - Nămoloasa - Galaţi.

Din 1938 generalul de divizie Ştefan Ionescu a luat măsurile necesare pentru constituirea centrelor de rezistenţă, iar trupele de grăniceri şi unităţile din primul eşalon din nord-vestul Transilvaniei au fost completate cu efectivele prevăzute în ştatele de mobilizare. Grănicerii au fost organizaţi în grupuri de pază. S-au mai înfiinţat 14 regimente de infanterie. Artileria a fost organizată pe 22 de brigăzi şi câteva regimente de artilerie grea moto. Aviaţia a fost organizată pe flotile de informaţii şi recunoaştere: trei flotile de vânătoare, două flotile de bombardament, două flotile de aerostaţie, două flotile de hidroavioane şi un regiment de geniu aero în Bucureşti.

La cerere generalul de divizie Ştefan Ionescu a plecat de la Marele Stat Major, la data de 15 februarie 1939 (înlocuit de generalul Florea Ţenescu), la comanda Corpului 4 Armată Iaşi şi apoi, din septembrie 1939, a preluat şi funcţia de comandant a Armatei a 3-a române până la 9 decembrie 1939, conducând instrucţia trupelor în zona viitoarelor acţiuni de luptă probabile, situate la vest de Nistru.

Datorită divergenţelor de opinii cu generalul Motaş, comandantul Grupului 1 de Armate, la data de 19 februarie 1940, generalul Ştefan Ionescu a fost trecut la Marele Stat Major, în calitate de subşef al Marelui Stat Major şi apoi trecut în rezervă la 17 septembrie 1940, fiind pus la dispoziţia Cercului Teritorial Bucureşti. La data de 11 mai 1945 a fost înaintat în gradul de general de corp de armată.

În frumoasa sa carieră militară, generalul Ştefan-Gheorghe Ionescu a fost decorat cu următoarele medalii şi ordine militare: medalia jubiliară „Carol I”, medalia jubiliară „Frantz Iosef”, medalia „Avântul Ţării”, medalia „Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918”, medalia „Victoria marelui război pentru civilizaţie”, medalia „Semnul onorific de aur pentru 25 ani de serviciu”, Ordinul „Steaua României”, clasa V-a, în grad de cavaler, Ordinul „Coroana României”, clasa a IV-a, cu panglică de virtute militară, Ordinul „Steaua României la pace”, Ordinul „Coroana României”, în grad de comandor.

General de corp de armată Gheorghe IONESCU-SINAIA[51]

Gheorghe Ionescu s-a născut la 18 aprilie 1888 în localitatea Breaza. După absolvirea Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel” din Ploieşti a urmat, în anii 1908-1910, cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri de Infanterie din Bucureşti, fiind avansat în gradul de sublocotenent la 1 iulie 1910.

În calitate de comandant de pluton, a luat parte la Războiul al doilea balcanic. A fost avansat la gradul de locotenent în 1913 şi căpitan în vara lui

[51]Arhivele Militare Naţionale Române, D.C.I./1974, volum 1, dosar 8355.

1916. Promovat în funcţia de comandant de companie a participat la luptele desfăşurate pentru întregirea neamului românesc. După participarea la luptele de la Mărăşeşti, ofiţerul a fost avansat, la 1 septembrie 1917, la gradul de maior şi promovat în funcţia de comandant de batalion infanterie.

Maiorul Gheorghe Ionescu în perioada 1920-1922 a frecventat cursurile Şcolii Superioare de Război din Bucureşti, după care, timp de două decenii, a îndeplinit funcţii de comandă şi de stat major în diferite unităţi şi mari unităţi de infanterie şi de vânători de munte, fiind avansat în gradul de locotenent-colonel în 1927, colonel în 1934 şi general de brigadă în 1939.

Generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a îndeplinit cele mai importante funcţii de conducere în perioada celui de al Doilea Război Mondial. La data de 1 octombrie 1941 a fost numit la comanda Brigăzii 2 Mixte Gardă, rezultată prin transformarea Diviziei 2 Gardă, la data de 20 octombrie 1940. Formată din Regimentele 2, 3 şi 4 Grăniceri şi 1 Artilerie Gardă, efectivele diviziei a avut misiunea să menţină ordinea în judeţele Prahova şi Dâmboviţa.

După mai bine de un an, cât timp s-a aflat la comanda acestei brigăzi, generalul Ionescu a fost avansat la gradul de general de divizie, în primăvara anului 1942, iar la data de 23 august 1942 a fost promovat în funcţia de comandant al Diviziei a 13-a Infanterie din Ploieşti. În fruntea acestei mari unităţi care, avea în compunere Regimentele 7 Infanterie Prahova, 22 Infanterie Dâmboviţa şi 89 Infanterie Braşov, precum şi Regimentele 19 Artilerie Prahova şi 41 Artilerie Braşov, cu un efectiv de peste 15.000 de cadre militare, gradaţi şi soldaţi, generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a luat parte la luptele grele din toamna anului 1942, de la Cotul Donului şi din sud-vestul Stalingradului.

Pentru modul exemplar în care au luptat, numeroşi militari componenţi ai diviziei au fost distinşi cu cele mai înalte ordine şi medalii de război: 13 ordine „Mihai Viteazul", clasa a III-a, 83 ordine „Steaua României", clasa a V-a, 181 ordine „Coroana României", clasa a V-a, 4 ordine „Regina Maria", 191 medalii „Virtutea Militară", 54 medalii „Meritul Sanitar," 135 medalii „Crucea Serviciului Credincios" ş.a.

Mărturie a spiritului de jertfă dovedită, Divizia a 13-a Infanterie a pierdut pe câmpul de luptă 209 ofiţeri, 41 subofiţeri, 6.614 gradaţi şi soldaţi. Sub comanda generalului Gheorghe Ionescu-Sinaia, resturile Diviziei 13 Infanterie, grupate în cadrul „Grupării nr. 1", au fost readuse în garnizoanele de reşedinţă, la sfârşitul lunii februarie şi începutul lunii martie 1943.

Înapoiat de pe front, generalul de divizie Gheorghe Ionescu-Sinaia a fost numit în funcţia de comandant al Etapelor de Est. În această calitate l-a înlocuit pe generalul Mircea Dumitru (şi el fost comandant al Diviziei 13 Infanterie Ploieşti) şi a avut ca principală sarcină menţinerea ordinii în zonele de operaţii ale armatelor române.

Odată cu înfiinţarea Comandamentului General al Teritoriului din Armata Română, la data de 1 octombrie 1944, la comanda acestuia a fost numit generalul de corp de armată Aurel Aldea, iar în funcţia de comandant secund generalul de divizie Gheorghe Ionescu-Sinaia. Sub conducerea lor, comandamentul *„ca organ central de conducere, supraveghere şi control"* al Marelui Stat Major, a avut ca sarcină pregătirea operaţiunilor de mobilizare a potenţialului uman apt să facă stagiul militar şi să asigure paza şi ordinea pe întreg teritoriul ţării. Pentru acest motiv, în compunerea statului major al comandamentului au fost grupate toate secţiile şi birourile pe profile din Marele Stat Major (Secţia 8 Teritoriu, Secţia

Mobilizare şi Organizare Naţională a Teritoriului, Secţia Statistică, Biroul Rechiziţii, Biroul Control Trupă).

În perioada 1 decembrie 1944 - 20 martie 1945 generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a organizat şi coordonat activitatea birourilor şi secţiilor pe profile, precum şi a comandamentelor teritoriale. Înlocuindu-l pe generalul Mihai Stănescu, în perioada 20 martie - 15 august 1945, generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a fost numit comandantul Corpului Grănicerilor, după care, la data de 15 august 1945, a fost numit la comanda Corpului 2 Teritorial Bucureşti.

La data de 9 august 1946 generalul Gheorghe Ionescu-Sinaia a fost trecut în cadru disponibil, cu gradul de general de corp de armată. În anul următor, la data de 9 august 1947, a fost trecut în rezervă. Avea vârsta de 59 de ani. Pensionar fiind şi-a trăit ultimii ani în locuinţa sa din Sinaia, unde a încetat din viaţă în anul 1969, la vârsta de 81 de ani.

General de divizie Octavian GEORGESCU[52]

Veteran al Primului şi cel de al Doilea Război Mondial, generalul Octavian Georgescu a fost unul din bravii generali ai Armatei române care, a comandat mari unităţi militare.

Octavian Georgescu s-a născut la 15 octombrie 1889 în localitatea Ceptura, judeţul Prahova. A absolvit Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti şi la vârsta de 19 ani s-a înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Artilerie, Geniu şi Marină din Bucureşti, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1910, fiind avansat în gradul de sublocotenent de artilerie. Timp de un an de zile a efectuat stagiu, la Regimentul 11 Artilerie din garnizoana militară Focşani.

În anii 1912-1913, tânărul ofiţer a frecventat cursurile Şcolii Superioare de Război din Bucureşti, absolvind-o cu rezultate bune şi avansarea în gradul de locotenent. A fost repartizat în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti în funcţia de comandant de Baterie Artilerie. În luna mai 1916 a fost avansat în gradul de căpitan, la excepţional şi la 1 septembrie 1917 în gradul de maior, la excepţional şi numit comandant de Divizion Artilerie. După unirea Transilvaniei cu patria mamă, ofiţerul a fost numit comandant de Divizion Artilerie în Regimentul 31 Artilerie Cluj, îndeplinind această funcţie până în anul 1928.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, Octavian Georgescu a fost numit la comanda Divizionului elevi din Şcoala Militară Ofiţeri Activi de Artilerie Timişoara, la 1 octombrie 1928. A muncit cu multă dăruire în funcţia de profesor de Tactica Artileriei până la 11 octombrie 1932. După această dată până la 1 octombrie 1936 a lucrat în Şcoala de Aplicaţie Artilerie fiind avansat în anul 1934, în gradul de colonel. A fost apreciat în acei ani pentru activitatea desfăşurată de generalul Oprescu, şeful Artileriei Terestre.

În anii 1936-1939, Octavian Georgescu a comandat Regimentul 2 Artilerie de Gardă din Bucureşti, cu rezultate foarte bune, fiind avansat în gradul de general de brigadă. A participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei şi în

[52] Gl.bg (ret) dr. Ucrain, C, col.(ret) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 39-41.

Operaţiunea militară Odessa, îndeplinind funcţia de comandant secund al Diviziei 1 Gardă, comandată de generalul Nicolae Şova, remarcându-se în luptele pentru forţarea râurilor Prut şi Nistru şi a centurilor de apărare a fortăreţei Odessa. În foaia calificativă a generalului Octavian Georgescu, comandantul Diviziei 1 Gardă, generalul Nicolae Şova menţionează: „A contribuit în mod hotărâtor la constituirea capetelor de pod de la Bogdăneşti şi Fălciu peste Prut şi de la Tiraspol peste Nistru, precum şi la victoriile de la Kakarlâk, Iosfesthal, Lennhal şi Dalnik în faţa Odessei".

După victoria de la Odessa, efectivele Diviziei 1 Infanterie Gardă s-au înapoiat în ţară pentru refacere. Generalul de brigadă Octavian Georgescu a fost numit la comanda Diviziei 10 Infanterie Brăila, având în subordine Regimentele 23 Infanterie Călăraşi, 33 Infanterie Tulcea şi 38 Infanterie Brăila, 3 Artilerie Brăila şi 20 Artilerie Tulcea. Efectivele sale erau dispuse în apărarea litoralului Mării Negre, între limanul Nistrului şi Staraea Vocinaia, asigurând ordinea în judeţele Odessa şi Ovidopol.

De la data de 9 decembrie 1941, în baza Ordinului M.St. M., efectivele Diviziei 10 Infanterie au fost dispuse în zona Nicolaev, înlocuind efectivele Diviziei 18 Infanterie Sibiu. La data de 6 ianuarie, efectivele Diviziei 10 Infanterie Brăila au fost deplasate în Crimeea, luând în apărare un aliniament lung de 260 km pentru paza litoralului între lacurile Kisil Jar şi Kisil Baj.

Îmbolnăvindu-se grav, generalul Octavian Georgescu a fost internat în Spitalul Militar din Bucureşti, la data de 13 martie 1942. La 26 iulie 1942, generalul Octavian Georgescu a revenit pe front în Peninsula Kerci, luând comanda Diviziei 10 Infanterie Brăila, iar la 26 septembrie 1942 a trecut în Caucaz, îndeplinind misiunea de apărare a litoralului Mării Negre, în zona Taman, Anapa, Novorosiisk, interzicând debarcarea trupelor sovietice în această zonă. Pentru buna conducere a efectivelor diviziei, Octavian Georgescu a fost avansat în gradul de general de divizie.

Confruntat cu o iarnă grea, generalul Octavian Georgescu uzat fizic s-a îmbolnăvit grav şi a fost internat în Spitalul Militar din Iaşi, la data de 27 ianuarie 1943. După câteva luni de profundă suferinţă, a încetat din viaţă la data de 20 mai 1943, la numai 54 de ani.

Generalul Octavian Georgescu a primit următoarele distincţii militare: medalia „Avântul Ţării", medalia „Victoria", medalia „Virtutea Militară" clasa a III-a, medalia „Virtutea Militară" clasa a II-a, Ordinul „Steaua României cu spade, clasa a IV-a, Ordinul „Sfânta Ana" cu spade, clasa a III-a, Ordinul „Coroana României" cu spade, clasa a IV-a, Ordinul „Steaua României" clasa a III-a şi a II-a.

General de divizie Constantin PAPADOPOL[53]

Constantin Papadopol s-a născut la data de 22 februarie 1866 (anul forţării abdicării de pe tronul României a domnului Cuza), în oraşul Vălenii de Munte, din judeţul Prahova. Părinţii săi, Filip (comerciant) şi Sevastiţa (casnică), şi-au ajutat fiul să termine bine şcoala primară şi cele opt clase de liceu, cu bacalaureat, la Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti.

După absolvirea liceului tânărul Constantin s-a înscris la Şcoala Militară de Infanterie şi Cavalerie, în anul 1905, încheind cursurile cu rezultate bune şi foarte bune, la 1 iulie 1907. La încheierea anului întâi de studii în şcoala militară, căpitanul Sturdza, comandantul de pluton, remarca faptul că *„tânărul Papadopol şi-a schimbat înfăţişarea, căpătând trăsături militare; se dezvoltă ca un bun instructor"*, iar la încheierea anului doi, căpitanul Dragu, comandantul de pluton, arăta că *„Constantin Papadopol va fi un bun ofiţer"*, întărită de şeful şcolii, colonelul Gărdescu.

Avansat la gradul de sublocotenent, Constantin Papadopol şi-a început cariera militară în renumitul Regiment 32 Infanterie „Mircea", din oraşul Ploieşti, instruind Plutonul 3, din Compania a 2-a a Batalionului al 2-lea. După anul I de instrucţie la comanda plutonului de recruţi, notarea de serviciu întocmită de colonelul Papazoglu, comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea", se încheia cu aprecierea: *„sublocotenentul Constantin Papadopol a depus mult suflet în pregătirea personalului şi a subordonaţilor săi"*. În anul 1908, *„tânărul ofiţer s-a remarcat în procesul de instrucţie, în Tabăra Hagieni (Ilfov) şi la manevrele brigăzii"*, aprecieri întărite de către generalul Herjeu.

Urmând cursurile Şcolii de Tragere a Infanteriei, în anul 1909, comandantul şcolii, maiorul Gheorghe Mărdărescu, l-a apreciat ca *„un bun instructor, prea bun apreciator de distanţă, bun ochitor şi un bun trăgător, încheind cursul cu media generală 7,91"*.

Mutat în Batalionul 3 Vânători (Infanterie), de la data de 1 noiembrie 1909 şi până la 1 iulie 1910 *„ofiţerul a îndeplinit cu multă răspundere şi conştiinciozitate, sarcinile ce derivau din funcţia de ofiţer cu aprovizionarea"*, însuşiri remarcate de comandantul Batalionului 3 Vânători Ploieşti şi comandantul Brigăzii 9 Infanterie Ploieşti, generalul Cotescu.

Avansat în gradul de locotenent, la data de 1 iulie 1910, Constantin Papadopol a continuat să lucreze în Batalionul 3 Vânători, în funcţia de comandant de pluton la Compania 1-a, *„pe care l-a comandat cu fermitate, evidenţiindu-se prin exigenţă şi tact"*, după cum aprecia comandantul unităţii, locotenent-colonelul Negruzzi. În anii 1913-1914 ofiţerul a fost promovat în funcţia de adjutant al comandantului de Batalion 3 Vânători şi ofiţer cu mobilizarea. În campania din Bulgaria *„a comandat Compania 1-a cu multă maturitate, stârnind invidia unor cadre mai în vârstă"*, conform notărilor locotenentului-colonel Prassa, comandantul unităţii, şi generalului Frunză, comandantul Diviziei 5 Infanterie Buzău.

[53]Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 56.

Avansat căpitan, la 1 aprilie 1915, Constantin Papadopol a fost numit comandant de companie al Batalionului 3 din Regimentul „Radu Negru" nr. 28 Piteşti. Comandantul Regimentului, colonelul Negulescu îl aprecia ca pe *„un ofiţer distins, capabil şi inteligent care şi-a instruit foarte bine ostaşii din subordine"*. În perioada 15 august – 28 noiembrie 1916 căpitanul Papadopol şi-a condus subordonaţii în luptele purtate în zona Rucăr - Bran, *„cu multă dârzenie şi curaj"*, după cum îl notau comandantul unităţii, colonelul Negulescu, şi comandantul Brigăzii 5 Infanterie, colonelul Anton Brătăşanu.

Ofiţerul a fost mutat, la data de 28 noiembrie 1916, la comanda Companiei a 2-a din Batalionul 1 al Regimentului „Vlaşca" nr. 5 Giurgiu, care s-a retras pentru refacere în Moldova. De la 25 decembrie 1916 a fost mutat în Batalionul 2 din Regimentul Roman nr.14, participând cu ostaşii din subordine la bătălia de la Oituz, de la 26 iulie 1917. Comandantul unităţii, colonelul Ion Constantin, l-a apreciat ca pe *„un foarte bun ofiţer şi comandant de batalion, care şi-a condus cu deosebit curaj subordonaţii în luptă"*.

De la data de 20 septembrie 1917 maiorul Papadopol a fost numit şeful Biroului Organizare-Mobilizare la Centrul de Instrucţie Recruţi nr.2, iar de la data de 1 aprilie 1918 ofiţer cu aprovizionarea. Comandantul unităţii îl nota: *„ofiţerul a depus foarte mult interes pentru desfăşurarea instrucţiei şi aprovizionarea cu materiale de tot felul: alimente, echipament, cazarmament ş.a.."*

La data de 10 aprilie 1919 maiorul Papadopol a fost numit şef al Serviciului Adjutanturii din Brigada 42 Infanterie, iar la data de 1 ianuarie 1920 a fost numit şi profesor la Şcoala Specială de Aplicaţie a Infanteriei, susţinând cursurile: „Armament şi muniţii", „Tragerile infanteriei", „Strategie şi tactică generală".

În anul 1921 maiorul Papadopol a lucrat la Serviciul Personal din Ministerul de Război, în funcţia de şef al Biroului 1, şi a participat şi la desfăşurarea procesului de învăţământ din Şcoala Specială a Infanteriei şi Cavaleriei, în calitate de profesor la Cursul „Arme portative", fiind notat cu calificativul *foarte bine* de către şeful şcolii, colonelul Aricescu şi de şeful Serviciului Personal de la Ministerul de Război, locotenent-colonelul Bereşteanu. În anii 1923 şi 1924 maiorul Constantin Papadopol a condus succesiv 10 birouri ale Secţiei Personal din Ministerul de Război, *„cu multă răspundere şi competenţă"*, după cum apreciau coloneii Pleniceanu şi Crasu.

De la data de 1 octombrie 1925 Constantin Papadopol a îndeplinit funcţia de şef al Biroului Personal din Şcoala de Subofiţeri Infanterie Oradea, iar în 1926 a fost ajutorul comandantului şcolii şi a condus personal trei aplicaţii pe hartă, fiind notat foarte bine de comandantul şcolii, colonelul Benghiu. În perioada anilor 1927-1928 ofiţerul a comandat foarte bine Batalionul Elevi la aplicaţiile în teren şi la manevrele desfăşurate la Beiuş, aşa cum l-a notat comandantul şcolii. A absolvit Cursul de formare locotenenţi-colonei, cu calificativul *bine*, fiind avansat în gradul de locotenent-colonel, la data de 31 martie 1928.

La data de 1 octombrie 1928 a fost numit la comanda Batalionului 10 Vânători de Munte, fiind notat *foarte bine* de către comandantul Grupului Vânători de Munte, colonelul Vechiu, şi comandantul Brigăzii 2 Vânători de Munte, generalul Ion Bădescu.

După ce a absolvit Cursul „Informaţii” pentru comandanţi de regimente, locotenent-colonelul Constantin Papadopol a fost numit la comanda Regimentului 87 Infanterie Satu-Mare, la data de 1 aprilie 1930. A fost avansat la gradul de colonel, la data de 10 mai 1930. A comandat foarte bine regimentul, până în anul 1936, acordând multă atenţie hrănirii, cazării şi instruirii efectivelor în Şcoala Ofiţerilor în corp, Şcoala Subofiţerilor, Şcoala Instructorilor şi a Elevilor cu Termen Redus (T.T.R.).

Aceste şcoli au fost inspectate şi apreciate bine, în 1934, de generalul Sirovy, inspector al armatei cehoslovace, generalul Prodan, comandantul Corpului 6 Armată şi generalul Oprescu, comandantul Diviziei 16 Infanterie. În anul 1936 comandantul Diviziei 16 Infanterie Bistriţa, generalul Coroamă, şi comandantul Corpului 6 Armată Cluj, generalul Florescu, l-au propus pentru Cursul „Comandanţi de brigăzi”. În anul 1937 a terminat şi Cursul de comandament şi a fost avansat la gradul de general de brigadă.

În perioada 1938-1939 generalul Constantin Papadopol a comandat foarte bine Brigada 16 Infanterie Satu Mare, notările de serviciu fiind semnate de generalul T. Şerb, comandantul Diviziei 16 Infanterie şi generalul D. Vasilescu, comandantul Corpului 6 Armată Cluj.

Generalul Papadopol a urmat Cursul „Comandanţi de divizii”, în anul 1940, şi de la data de 1 iunie 1940 a comandat Divizia 16 Infanterie Bistriţa Năsăud, fiind avansat general de divizie.

Generalul de divizie Constantin Papadopol a fost un bun cunoscător al limbilor română, franceză, germană şi maghiară. A fost trecut în rezervă în primăvara anului 1941, cu drept de pensie.

În decursul carierei militare a fost decorat cu: Ordinul „Coroana României”, cu spade, în grad de ofiţer, cu panglică de virtute militară, Ordinul rusesc „Sfânta Ana”, cu spade, clasa a III-a, Ordinul „Steaua României”, clasa a IV-a, Ordinul cehoslovac „Leul Alb”, în grad de cavaler, medalia jubiliară „Carol I”, medalia „Avântul Ţării”, medalia „Crucea Comemorativă”, cu baretele Carpaţi, Ardeal, Mărăşti-Oituz şi Târgu Ocna, medalia „Victoria”, medalia „Semnul Onorific de aur”, medalia „Peleş”.

General de divizie Gheorghe ZAHARESCU[54]

Gheorghe Zaharescu s-a născut la data de 7 aprilie 1889 în localitatea Râfov, judeţul Prahova. Tatăl său a fost arendaş, arendând 80 ha teren agricol. Părinţii: Tudor şi Zoia au cumpărat o casă în Ploieşti, Str. Rudului nr.93, asigurându-le fiului Gheorghe şi fiicei Filofteia o copilărie fericită. După absolvirea şcolii primare în localitatea Râfov, Gheorghe a absolvit Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel” din Ploieşti. Absolvind liceul cu rezultate bune îndeosebi în domeniul ştiinţelor exacte, Gheorghe Zaharescu s-a înscris la Şcoala Militară Ofiţeri Activi Artilerie, Geniu şi Marină, Secţia Geniu, din Bucureşti, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune, în anul 1910.

[54]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond D. C. I. /1974, dosar 17.248.

Avansat în gradul de sublocotenent, ofiţerul a fost repartizat la Batalionul 1 Cetate Bucureşti, în funcţia de comandant de pluton, „*…instruind prea bine concentraţii, secondând cu maturitate comandantul de companie în instruirea recruţilor în cazarmă şi la manevrele organizate de Regimentul 2 Artilerie Cetate Bucureşti*”, îl aprecia maiorul Stelian Ionescu, comandantul Batalionului Pionieri Cetate Bucureşti.

La data de 1 octombrie 1911, Gheorghe Zaharescu avansat la excepţional în gradul de locotenent este mutat în Batalionul 4 Pionieri Focşani, în funcţia de comandant de pluton. În notarea de serviciu pentru anul 1912, locotenentul-colonel Gheorghe Mătăsaru, comandantul unităţii aprecia: „*…ofiţer inteligent, sănătos, rezistent la eforturi fizice, călăreşte bine, bun trăgător cu armamentul din dotare. Cunoaşte cerinţele regulamentelor şi le aplică corect în practică. A participat la toate exerciţiile pe hartă, la manevrele pe garnizoană şi la eşalonul superior cu plutonul de recruţi*”.

În anul 1913, Gheorghe Zaharescu a frecventat cu succes anul unu în Şcoala de Aplicaţie Artilerie, Geniu şi Marină, clasându-se între primii ofiţeri din cadrul cursului. „Ofiţerul a participat la Campania Militară din Bulgaria în al Doilea Război Balcanic (23 iunie - 31 august 1913), comandând Secţia 1-a Telegrafie din Corpul 4 Armată, acţionând permanent pentru asigurarea legăturilor telegrafice şi telefonice. Iubeşte soldaţii şi manifestă grijă faţă de bunurile materiale”, îl notau locotenentul-colonel Mătăsaru şi generalul Lambrino, comandantul Corpului 4 Armată Iaşi.

Absolvind anul al doilea al Şcolii Speciale Artilerie, Geniu şi Marină şi Cursul de tragere cu mitraliera al infanteriei, cu rezultate bune, locotenentul Gheorghe Zaharescu a fost mutat în Batalionul Pontonieri din Brăila. În Notarea de serviciu pe anul 1915, locotenentul-colonel Nicolae Popovici, comandantul unităţii, arăta: „Gheorghe Zaharescu a comandat Compania a 5-a cu multă inteligenţă şi dăruire, reuşind să ocupe locul unu în unitate”.

Avansat în gradul de căpitan, Gheorghe Zaharescu a comandat în Primul Război Mondial (1916-1919), o companie din Batalionul Pontonieri Fluvii. S-a remarcat în mod deosebit în Bătălia de la Mărăşeşti, unde au pierit mulţi luptători, în frunte cu maiorul Ionescu, comandantul Batalionului 1 Pontonieri şi cu colonelul Nicolae Popovici, comandantul Regimentului de Pontonieri.

În luna septembrie 1917, Gheorghe Zaharescu a fost avansat în gradul de maior şi a fost promovat în funcţia de comandant al Batalionului 10 Pionieri. Colonelul Rujinschi, şeful de Stat major al Diviziei 10 Infanterie Tulcea (din 1923 în Brăila) îl nota: „Maiorul Gh. Zaharescu este un distins ofiţer de geniu, cu o cultură generală şi militară superioară, foarte bun gospodar. Iubeşte mult oamenii. Să fie promovat într-o funcţie superioară şi să fie trimis la Şcoala Superioară de Război Bucureşti”.

Din toamna anului 1919 până în vara anului 1921, maiorul Gh. Zaharescu a frecventat cursurile Şcolii Superioare Război, clasându-se al 28-lea din 72 ofiţeri elevi. Directorul Ş.S.R., colonelul Constantinescu l-a propus pentru avansare în gradul de locotenent-colonel, la excepţional.

În luna septembrie 1921, Gh. Zaharescu a fost numit şef Birou Aplicaţii în Divizia a 3-a Infanterie Târgovişte (din 1923 în Piteşti). Ulterior a îndeplinit funcţia de şef Birou Instrucţie, Organizare şi Mobilizare. În această mare

unitate a întocmit lucrările: „Planul de apărare al Diviziei a 3-a Infanterie, în Sectorul Poiana Teliţa, „Planul de mişcare al Diviziei a 3-a Infanterie pe sectorul de graniţă repartizat". A fost notat *foarte bine* de şeful de stat major al marii unităţi, col. Bianu şi de generalul Alexiu, comandantul Diviziei a 3-a Infanterie Târgovişte.

Avansat în gradul de locotenent-colonel în anul 1928, Gh. Zaharescu a fost numit comandant de batalion, profesor şi apoi director de studii în Centrul de Instrucţie Geniu. A condus cursurile de pionieri, poduri şi transmisiuni cu ofiţerii de geniu, stat major. A fost notat *foarte bine* de comandantul Centrului de Instrucţie, colonel Dediu şi Inspectorul Armei Geniu, general divizie Aistide Razu.

Locotenent-colonelul Gh. Zaharescu a îndeplinit în anul 1927 funcţia de profesor la Centrul de Instrucţie Geniu, la Şcoala Superioară de Război şi la Şcoala Militară ofiţeri Cavalerie, fiind apreciat de gl. Aristide Razu ca un ofiţer de mare valoare din toate punctele de vedere.

În anii 1928-1933, ofiţerul a lucrat la Marele Stat Major, Secţia a 4-a, conducând Biroul Geniu şi Transmisiuni. A condus lucrările de construire a Podului de la Flămânda (Cadrilater). A frecventat Cursul de Informaţii din Centrul de Instrucţie Aeronautică. A continuat activitatea de profesor la Şcoala Superioară de Război (a condus Cursul de transmisiuni), la Şcoala Militară Geniu (Cursul Tactica Geniului şi Infanteriei) şi la Şcoala Militară Cavalerie (Cursul organizarea terenului şi a transmisiunilor). A participat la Călătoriile de Stat Major. A fost notat *foarte bine* de şeful Marelui Stat Major, generalul Samsonovici.

La data de 3 ianuarie 1934, Gh. Zaharescu a fost avansat în gradul de colonel şi numit în funcţia de comandant al Regimentului 2 Transmisiuni Iaşi, depunând mari eforturi pentru asigurarea unor bune condiţii de cazare, hrănire, echipare şi instruire a cadrelor militare şi ostaşilor. L-a notat *foarte bine*, generalul de divizie Ignat, inspector al Geniului.

În luna octombrie 1934, colonelul Gh. Zaharescu a fost mutat la comanda Şcolii Militare Geniu, conducând-o foarte bine în procesul de învăţământ şi în calitate de profesor până în anul 1937. A fost profesor şi la Şcoala Superioară de Război, continuând să predea Cursurile de Tactica Geniului şi Cursul Transmisiuni. A participat la manevrele regale, conducând Serviciul Transmisiuni din Direcţia Manevrelor. A fost notat *foarte bine* de generalul de divizie, Gh. Manu, inspector general de armată.

La data de 3 ianuarie 1938, colonelul Gh. Zaharescu a fost numit şef de Stat Major al Inspectoratului de Geniu, lucrând cu multă dăruire pentru îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale. A participat la elaborarea noului regulament al marilor unităţi, partea de geniu. A pregătit lucrările de mobilizare a corpurilor de trupă geniu şi transmisiuni. A fost director şi profesor al Cursului de pregătire militară generală din Ş.S.R. A organizat şi condus Cursul de comandament, fiind avansat în gradul de general de brigadă şi numit la comanda unei brigăzi. A fost notat *foarte bine* de generalii: Iarca, inspector general al geniului, Motaş, Florescu, Iacobici, inspectori generali de armată.

Numit comandant al Brigăzii 2 Pionieri, la data de 1 aprilie 1939, gl.bg. Gh. Zaharescu a participat la manevrele Armei Geniu desfăşurat în zona Slatina, în calitate de şef de Stat Major al manevrelor militare. A condus, în calitate de inspector regional al fortificaţiilor, lucrările de fortificaţii pe linia: Ungheni,

platoul Corneşti, N.E. Chişinău, N.E. Tighina, fiind notat *foarte bine* în anii 1939 şi 1940 de inspectorul general al Geniului, generalul de brigadă Haralambie Iarca.

De la 6 iulie 1941, gl. Gh. Zaharescu a comandat foarte bine efectivele Diviziei 11 Infanterie Slatina în operaţiunile militare din Basarabia şi Ucraina, îl nota gl.d. T. Ionescu. De la 15 noiembrie 1941, gl.bg. Gh. Zaharescu a comandat foarte bine Divizia a 13-a Infanterie din Ploieşti, până la 13 aprilie 1942, fiind notat de gl. Sion, comandantul Corpului 5 Armată.

La data de 30 aprilie 1942, gl.bg. Gh. Zaharescu a fost numit la comanda Inspectoratului Geniu, muncind neobosit pentru cazarea, asigurarea cu mijloace de luptă şi instruirea trupelor de geniu. S-a ocupat şi de asanarea lucrărilor pe râul Nistru, aprecieri semnate de gl. Cameniţă. Până la 1 februarie 1943 a îndeplinit funcţia de comandant Geniu al Grupului de Armată de front.

Revenit de pe front, gl.bg. Gh. Zaharescu a condus Inspectoratul General Geniu până la 15 august 1946. La 23 august 1946, Gh. Zaharescu a fost avansat în gradul de gl.d. şi la 1 septembrie 1947 a fost disponibilizat cu drept de pensie. A fost căsătorit cu Elena Iliescu şi au avut un fiu, Gheorghe (n. 1930). În timpul serviciului militar a primit distincţiile: medalia „Avântul Ţării”, medalia rusească „Sfânta Ana”, medalia „Victoria”, medalia „Semnul Onorific de aur”, pentru 25 de ani de serviciu; Ordinul „Steaua României” clasa a IV-a, cu spade, Ordinul „Coroana României” clasa a IV-a, cu spade, Ordinul „Crucea de fier” clasa a II-a, german.

General de brigadă Haralambie IARCA[55]

Haralambie Iarca s-a născut la 30 noiembrie 1877 în localitatea Podenii Noi, judeţul Prahova, anul declarării Independenţei de stat a României şi al participării străbunicilor săi la luptele eroice desfăşurate pe teritoriul Bulgariei, la Plevna, Griviţa 1, Griviţa 2, Rahova, Smârdan, Tatargic, Inova şi Vidin.

Părinţii săi Spirache şi Ecaterina i-au asigurat condiţiile necesare pentru absolvirea şcolii primare şi a Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel” din Ploieşti. După absolvirea liceului, Haralambie Iarca a frecventat cursurile Şcolii Militare Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină din Bucureşti, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune în anul 1899, cu gradul de sublocotenent.

Tânărul ofiţer a fost repartizat în Regimentul 2 Artilerie Cetate Bucureşti. În anul 1890 a frecventat cursurile Şcolii de Aplicaţie Artilerie, Geniu şi Marină, situându-se printre primii ofiţeri din cei 50 absolvenţi. Sublocotenentul Iarca s-a înapoiat la Regimentul 2 Artilerie Cetate şi a început o intensă pregătire pentru admiterea în Şcoala Superioară de Război din Bucureşti, înfiinţată în anul 1889.

Avansat în gradul de locotenent în anul 1903, Haralambie Iarca a frecventat cursurile Şcolii Superioare de Război pe care le-a absolvit la 1 aprilie 1904, fiind numit adjutant al comandantului Regimentului 3 Artilerie Brăila. La 1 aprilie 1906, ofiţerul a fost mutat în funcţia de şef Birou Instrucţie în Regimentul 2 Artilerie Cetate Bucureşti. Frumoasele aprecieri ale şefilor direcţi

[55]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 36.

i-au adus promovarea în funcţia de ajutor şef Stat Major, în Brigada 2 Artilerie Bucureşti. A fost apreciat pentru întocmirea lucrărilor de stat major cu calificativul *foarte bine*.

La data de 10 mai 1909, ofiţerul a fost avansat în gradul de căpitan şi numit în Statul Major al Regimentului 2 Artilerie Cetate Bucureşti. Fiindu-i apreciată seriozitatea şi perseverenţa în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale, Haralambie Iarca a fost mutat la Arsenalul Armatei. Participând la recepţionarea materialelor fabricate la Arsenalul Armatei din Berlin, pentru Regimentul 5 Artilerie, a fost notat *foarte bine*. Atestat în realizarea lucrărilor de stat major, la scurtă vreme după obţinerea licenţei în Drept, căpitanul H. Iarca a fost mutat de la 1 noiembrie 1911 la Marele Stat Major, Biroul Organizare-Mobilizare, remarcându-se prin acurateţea lucrărilor pe care le-a realizat.

Dorind să-şi adâncească deprinderile în lucrul la trupe, Haralambie Iarca a solicitat mutarea în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti. A condus foarte bine Biroul mobilizare, remarcându-se „...prin inteligenţă, perseverenţă în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale", aprecia comandantul unităţii.

Ofiţerul a participat la Campania militară din al Doilea Război Balcanic, în Bulgaria cu Regimentul 20 Artilerie Călăraşi, de la 23 iunie 1913 - 31 august 1913 şi apoi s-a înapoiat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea". După o lună de zile a fost mutat la Statul Major al Regimentului 19 Artilerie Ploieşti, dovedindu-şi seriozitatea în realizarea lucrărilor de stat major.

Şefii ierarhici l-au readus pe H. Iarca în 1914 în Statul Major General. Avansat în gradul de maior la 14 martie 1916, H. Iarca a lucrat în continuare în această instituţie şi de la 15 august 1916 în Marele Cartier General al Armatei române. Aprecierea şefilor ierarhici pentru munca prestată, i-au adus ofiţerului binemeritata avansare la excepţional în gradul de locotenent-colonel. Ofiţerul şi-a adus o mare contribuţie în elaborarea documentelor pentru Campania militară din vara anului 1917, la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz.

De la 17 ianuarie 1917, H. Iarca a comandat Divizionul 1 din Regimentul 2 Bucureşti/27 Obuziere, punând accent pe aprovizionarea cu mijloace materiale şi conducerea instrucţiei pe materialul nou, fiind notat *foarte bine* de col. Demetrescu, comandantul regimentului.

Avansat la excepţional în gradul de colonel, la 1 aprilie 1919, H. Iarca a fost mutat la Marele Stat Major, lucrând până la 1 octombrie 1923, când a fost numit la comanda Regimentului 4 Artilerie Roman. În 1924 a frecventat Cursul de Informaţii al coloneilor, pentru avansare în gradul de general de brigadă, fiind foarte bine notat de generalul Păncescu, comandantul Diviziei 7 Infanterie Roman.

La 1 aprilie 1930, col. Iarca a fost numit la comanda Brigăzii 3 Artilerie şi de la 1 iulie 1933 a fost numit în funcţia de Inspector General Artilerie, fiind foarte bine notat de generalul Samsonovici.

Avansat general de brigadă la 10 mai 1934, H. Iarca a fost trecut în retragere pentru limită de vârstă. A fost căsătorit cu Alexandrina Marinescu. A fost decorat cu medaliile: „Jubiliară Carol I", „Avântul Ţării", „Crucea Comemorativă" de război 1916-1919, „Victoriei", „Semnul Onorific de aur" pentru 25 de ani de serviciu, „Sfânta Ana-rusească", Ordinele: „Coroana României "cu spade, „Sfântul Stanislav-rusesc", clasa a II-a, cu spade şi „Steaua României" cu spade.

General de brigadă Filip ABEG[56]

Filip Abeg s-a născut la data de 16 august 1875 în localitatea Ploieşti. Părinţii săi, Grigore Abeg, cadru militar (administrator clasa 1-a) şi Steliana Abeg i-au asigurat fiului lor o copilărie fericită şi condiţii materiale pentru absolvirea şcolii primare în Ploieşti şi Şcoala Fiilor de militari din Craiova. Din anul 1893 a frecventat cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri Activi, Infanterie şi Cavalerie, Secţia Infanterie Bucureşti, pe care a absolvit-o în 1896 cu gradul de sublocotenent. A fost repartizat în Regimentul 8 Infanterie Buzău, în funcţia de comandant de pluton.

După patru luni de zile, sublocotenentul Filip Abeg a fost mutat în Regimentul 11 Infanterie „Siret" din Galaţi, la comanda unui pluton de recruţi, dovedind reale calităţi de instructor şi educator, apreciau şefii direcţi. La 10 mai 1899, ofiţerul a fost avansat în gradul de locotenent. Comandantul unităţii, col. Costescu îl aprecia ca bun ofiţer, din toate punctele de vedere.

În anul 1900, lt. Filip Abeg a fost mutat în Centrul Teritorial Recrutare Covurlui, cu reşedinţa în Galaţi. Lt.col. Teodorescu, comandantul unităţii, îl aprecia: „lt. Filip Abeg a lucrat bine în funcţiile de ajutor al şefului Serviciului mobilizării şi ajutor al şefului Cercului Recrutare Covurlui".

La data de 16 ianuarie1902, lt. Filip Abeg a fost promovat la Corpul 3 Armată Galaţi, în funcţia de comandant al Companiei de subzistenţe, fiind notat *foarte bine* de comandantul Corpului 3 Armată.

Reuşind la examenul pentru stagiu militar în Austria, locotenentul Filip Abeg a făcut stagiul în Regimentul 93 Infanterie, în anii 1903-1904, înapoindu-se la Corpul 3 Armată cu foarte bune aprecieri, care i-au adus meritata avansare în gradul de căpitan. Timp de doi ani ofiţerul a instruit recruţii din Compania Instrucţie, cu rezultate foarte bune.

La data de 1 noiembrie 1906, cpt. Filip Abeg a fost mutat în Regimentul Infanterie Constanţa nr. 34, la comanda Companiei recruţi. Obţinând bune rezultate în instruirea ostaşilor, în anul 1909 ofiţerul a fost numit profesor la Şcoala Tinerilor cu Termen Redus, susţinând Cursul de Istorie Militară „...dovedind că posedă aptitudini pedagogice şi bogate cunoştinţe de istorie militară", fiind notat *foarte bine* de locotenent-colonelul Velicu, comandantul şcolii. Notat cu calificativul *foarte bine*, în anul 1910, de gl. Costescu, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie Constanţa, tânărul ofiţer a fost mutat în Batalionul 2 Vânători (Infanterie) „Regina Elisabeta" Bucureşti, unitate de elită a Armatei române.

În anul 1911, Filip Abeg a reuşit la examenele pentru gradul de maior, apreciindu-se că era foarte bine pregătit să comande un Batalion. Avansat în gradul de maior, Filip Abeg a fost numit în anul 1914 la comanda Batalionului 2 Vânători „Regina Elisabeta", pe care l-a instruit cu răspundere, în vederea participării la Războiul pentru întregire statală şi eliberare naţională (1916-1919).

Maiorul Filip Abeg a comandat în Campania militară din 1916, Regimentul 44 Infanterie (dublura Regimentului Infanterie 4 „Argeş"/Piteşti), „dezvoltând

[56]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 5.

actele de bravură în sufletele soldaţilor", aprecia generalul Burghelea, comandantul Brigăzii a 2-a Mixtă.

Avansat în gradul de lt.col. la 1 noiembrie 1916, Filip Abeg a fost numit la comanda Regimentului Infanterie „Dâmboviţa" nr.22 Târgovişte, pe care l-a comandat până la 23 noiembrie 1916, când a căzut prizonier de război. La 1 iulie 1917 s-a înapoiat din prizonierat, reluând comanda Regimentului 22 Infanterie Târgovişte, pe care l-a comandat în Bătălia de la Mărăşti şi Oituz. La data de 1 septembrie 1917, Filip Abeg a fost avansat în gradul de colonel.

La data de 10 mai 1919 a fost numit la comanda Regimentului 2 Infanterie Vâlcea pe care l-a comandat în Campania militară din Ungaria, în vara anului 1919. Generalul de divizie Aristide Razu, comandantul Corpului 1 Armată îl nota: „colonelul Filip Abeg este un ofiţer energic, calm şi cu mult tact în instruirea şi conducerea în luptă a trupei".

Propus pentru susţinerea examenelor de gl.bg. „col. Filip Abeg a fost numit la comanda infanteriei din Divizia a 5-a Infanterie Buzău. A ţinut conferinţe pe garnizoană la Şcoala de ofiţeri superiori. A tradus din limba germană „Teme tactice în baza experienţelor războiului". La 1 ianuarie 1924, col. Filip Abeg a fost avansat general de brigadă şi numit la comanda Brigăzii a 3-a Infanterie Târgovişte, fiind apreciat de generalul Rudenco cu calificativul *foarte bine* din toate punctele de vedere.

În anul 1926, gl.bg. Filip Abeg a comandat Brigada a 5-a Infanterie Buzău în exerciţiile pe hartă, fiind apreciat *foarte bine* de gl. Epure, comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău şi generalul de divizie Nicolae Petala, comandantul Corpului 3 Armată Galaţi. În anii 1928 şi 1929, gl.bg. Filip Abeg a comandat Şcoala ofiţerilor pe garnizoana Râmnicu Sărat, fiind apreciat *foarte bine* de gl. Epure, comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău şi gl. Ignat, comandantul Corpului 5 Teritorial Ploieşti.

Din anul 1932, gl.bg. Filip Abeg a îndeplinit funcţia de inspector de recrutare, iar în anul 1934 a fost trecut la pensie. A fost căsătorit cu Elisabeta Rudeanu. În cursul carierei militare a fost decorat cu: medalia jubiliară „Carol I", medalia „Semnul Onorific de aur", pentru 25 de ani de serviciu, medalia „Comemorativă" 1916-1919, medalia rusească „Sfânta Ana", Ordinul „Coroana României" clasa a IV-a, Ordinul „Steaua României" clasa a IV-a.

General de brigadă Gheorghe GHEORGHIU[57]

Gheorghe Gheorghiu s-a născut la 2 iunie 1882 în localitatea Ploieşti, judeţul Prahova. Tatăl său Ştefan, de profesie comerciant a decedat în 1909, lăsându-i pe mama şi doi copii fără sprijin material. A absolvit şcoala primară şi Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel", Secţia reală în Ploieşti. După absolvirea liceului s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Bucureşti, pe care a absolvit-o în 1903 (al 27-lea din 85 elevi), cu gradul de sublocotenent. Comandantul şcolii, colonelul Zottu îl aprecia ca „un tânăr inteligent şi studios care, va deveni un bun ofiţer pentru armată".

[57]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond D.C.I./1974, dosar 7169.

A fost repartizat în Regimentul 7 Prahova Infanterie din Ploieşti, în funcţia de comandant de pluton pe care l-a comandat până în 1906, „cu multă răspundere, prelungindu-şi programul de activitate şi după încheierea programului unităţii", îl nota comandantul unităţii col. Georgescu.

Avansat în gradul de locotenent la 10 mai 1907, ofiţerul a fost numit ofiţer instructor la plutoanele de recruţi şi prin cumul de funcţie, ofiţer cu armamentul pe unitate, fiind apreciat cu calificativul *bine* de comandantul unităţii, col. Minculescu. Decesul tatălui în 1909 l-a ambiţionat şi mai mult pe Gheorghe Gheorghiu care, în continuare şi-a ajutat mama şi sora.

La data de 1 aprilie 1912, Gheorghe Gheorghiu a fost avansat în gradul de căpitan şi numit comandant de Companie mitraliere, fiind notat *foarte bine* de comandantul unităţii, col. Racoviţă. În anul 1913, ofiţerul a condus tragerile unităţii în Tabăra Hagieni/Ilfov şi a participat la Campania militară din al Doilea Război Balcanic (23 iunie-31 august 1913), fiind avansat la excepţional în gradul de maior la 1 septembrie 1913. În anii 1913-1914, ofiţerul dovedind inteligenţă şi bună putere de judecată în executarea lucrărilor pe hartă şi a exerciţiilor în teren s-a comportat ca un ofiţer de elită fiind notat cu calificativul *foarte bine* de coloneii Cereşeanu şi Ghinescu. Ofiţerul a absolvit Facultatea de Drept în 1914, la fără frecvenţă.

În Campania militară din august-decembrie 1916, ofiţerul a comandat Batalionul 3 Infanterie din Regimentul 7 Prahova. A căzut prizonier de război la 20 noiembrie 1916 la Dragomireşti/Dâmboviţa şi s-a înapoiat din captivitate în vara anului 1918. La înapoiere, ofiţerul fost numit comandant de Batalion în Regimentul 7 Prahova şi din noiembrie 1918 a participat la restabilirea ordinei în Transilvania, capturarea de armament şi muniţii de la etnicii maghiari. A fost avansat locotenent-colonel cu vechime de la 1 septembrie 1917. Până la sfârşitul anului 1919, ofiţerul a contribuit la editarea Regulamentului de Educaţie în Armată, fiind notat *foarte bine* de colonelul Lascăr Caracaş, comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti.

Avansat la excepţional în gradul de colonel la 1 aprilie 1920, Gheorghe Gheorghiu a fost numit la comanda Regimentului 8 Infanterie Buzău. A desfăşurat Călătoria de Comandament în Basarabia fiind apreciat la sfârşitul anului 1920 şi în anul 1921: „un excelent ofiţer superior sub toate aspectele", îl nota colonelul Voinescu, comandantul Brigăzii 10 Infanterie.

În anul 1922 Gheorghe Gheorghiu a comandat Regimentul 19 Infanterie Romanaţi, în 1923 Regimentul 6 Vânători de câmp Focşani şi Brigada 1 Vânători câmp dislocată la Chişinău, determinându-l pe generalul Popovici, comandantul Militar al Basarabiei să-l noteze *foarte bine* şi să-l propună pentru acordarea comenzii unei Brigăzi de infanterie.

Revenit la comanda Regimentului 6 Vânători, col. Gheorghe Gheorghiu a condus şi Şcoala de Instrucţie a ofiţerilor, fiind un model pentru armată, îl nota generalul Jujescu, comandantul Brigăzii 14 Infanterie. În anii 1927 şi 1928, ofiţerul a îndeplinit funcţia de Director de studii şi locţiitor comandant în Centrul de Instrucţie al Infanteriei Făgăraş, fiind notat *foarte bine* de generalul Todicescu. În luna octombrie 1929, ofiţerul a fost numit la comanda Centrului de Instrucţie Făgăraş, conducând ca un excelent pedagog procesul de învăţământ, îl nota generalul Dragu, inspector al Infanteriei.

În anii 1930-1933, ofiţerul a condus excelent Centrul de Instrucţie fiind avansat în gradul de general de brigadă la 10 mai 1931, îl notau *foarte bine* generalii Panaitescu şi Florescu, inspectori generali ai Infanteriei. În luna martie 1934, ofiţerul a fost numit subinspector al Jandarmeriei, îndeplinind ireproşabil atribuţiunile de serviciu, îl aprecia generalul Petre Dumitrescu, inspector general al Infanteriei. În anul 1935 gl. Gheorghe Gheorghiu a fost trecut la pensie.

Generalul Gh. Gheorghiu a fost decorat cu medaliile: „Carol I"/1906, „Avântul Ţării", „Serviciul Credincios", „Semnul onorific de aur" pentru 25 ani de serviciu, ordinele: „Coroana României" clasa a IV-a, cu spade, Ordinul „Steaua României" clasa a III-a, în grad de ofiţer, Coroana României în grad de comandor.

General de brigadă Petre GHENĂDESCU[58]

Petre Ghenădescu s-a născut la 21 iulie 1870 în pitoreasca localitate Teşila, judeţul Prahova. Părinţii săi Gheorghe şi Paraschiva i-au asigurat condiţiile materiale necesare absolvirii şcolii primare şi liceului.

La 20 august 1889 Petre Ghenădescu s-a înscris voluntar (soldat) în Regimentul 1 Geniu Bucureşti. A fost avansat caporal la 20 aprilie 1890, sergent la 1 septembrie 1901. La 15 iulie 1902 s-a înscris elev guard de geniu în Serviciul Geniu din Corpul 2 Armată Bucureşti. La 10 noiembrie1902 s-a înscris şi a urmat Şcoala Specială Guarzi. La absolvire a fost avansat guard geniu clasa a III-a, primind diplomă de inginer hotarnic şi a fost repartizat la Serviciul Geniu din Corpul 2 Armată Bucureşti.

În luna aprilie 1905, Petre Ghenădescu a fost ataşat Serviciului Geniu al Cetăţii Bucureşti şi din 1906 Serviciului Geniu al Corpului 2 Armată Bucureşti, participând la organizarea Seviciului de alimentare cu apă a trupelor în zonele unde nu era apă. În Notarea de serviciu a fost apreciat ca „un ofiţer ambiţios, inteligent, cu judecată dreaptă în efectuarea lucrărilor şi cu simţul datoriei foarte dezvoltat".

La 10 mai 1910, Petre Ghenădescu a fost ataşat la Manutanţa Centrală a Armatei şi avansat căpitan intendent. În anul 1911 a condus lucrările de construcţie a unui nou cuptor la Manutanţa Centrală pentru uscat fructe, legume şi zarzavaturi. A făcut deplasări în ţară pentru a studia posibilităţile de aprovizionare cu alimente, fructe, legume şi zarzavaturi a trupelor, toate activităţile fiind apreciate cu calificativul *foarte bine* de către şeful direct, maiorul intendent Stănescu.

În anul 1912, căpitanul intendent Petre Ghenădescu pentru priceperea dovedită în gospodărirea şi folosirea fondurilor băneşti şi materialelor statului a fost notat *foarte bine* de maiorul intendent Dumitriu. Ofiţerul a fost avansat în gradul de maior intendent. Numit subdirector de serviciu, în anul 1913, maiorul intendent Ghenădescu a participat la construirea noii fabrici de pâine şi a fost notat *foarte bine.*

[58] Gl.bg.(rz) dr. Constantin Ucrain, col.(rz) Constantin Chiper, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 83-85.

Având calitatea de şef al Depozitului Regional de Subzistenţă Obor şi profesor la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie, în anii 1914-1916, Petre Ghenădescu a fost notat în fiecare an *foarte bine*. De remarcat că, în toamna anului 1916, după retragerea Armatei române în Moldova, Petre Ghenădescu a organizat retragerea treptată a Depozitelor militare de la Afumaţi, Moviliţa, Urziceni, la Adâncata/Suceava şi Hanu Conachi/Tecuci, a organizat centre şi brutării în Moldova, Depozitul Central la Bârlad. În anul 1917 a organizat toate morile din armată şi localităţi.

În ianuarie 1918, în momentul pătrunderii trupelor române în Basarabia, la cererea Sfatului Ţării din Chişinău, Petre Ghenădescu a fost arestat de bolşevici şi ţinut prizonier două luni de zile la Odessa. De aici a reuşit să evadeze şi să scape de chinuri şi mari umilinţe.

La 5 mai 1918, Petre Ghenădescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel intendent şi numit la Direcţia Aprovizionare, apoi la Direcţia Economică din Ministerul Industriei şi Comerţului. „Ofiţerul a depus mari eforturi pentru aprovizionarea populaţiei şi armatei din Basarabia”, îl nota generalul intendent Leonte, Directorul Direcţiei Aprovizionare.

După retragerea trupelor germane, bulgare şi turce la sfârşitul anului 1918, Petre Ghenădescu a descoperit peste 100 de Depozite de alimente şi echipament militar, a organizat paza acestor bunuri şi hrănirea şi echiparea populaţiei bucureştene.

Din anul 1920, Petre Ghenădescu a îndeplinit misiuni de cercetare pentru evaluarea pagubelor materiale (îndeosebi alimente) datorate războiului. În anul 1925 a fost avansat în gradul de colonel intendent în rezervă şi în anul 1927 în gradul de general intendent în rezervă. S-a căsătorit în anul 1898 cu Elisa Dimitriu, având împreună trei copii: Paula, Paul şi Nicolae. Generalul Petre Ghenădescu a fost decorat cu medaliile: „Avântul Ţării”, „Victoria”, „Semnul onorific de aur” pentru 25 de ani în serviciul militar, Ordinele: „Steaua României” clasa a V-a, cu spade, „Sfânta Ana-rusesc”, „Coroana României” clasa a IV-a, în grad de ofiţer, „Coroana României” clasa a III-a, în grad de comandor.

General de brigadă Alexandru MANOLESCU[59]

Alexandru Manolescu s-a născut la data de 25 mai 1885 la Sinaia, judeţul Prahova. Tatăl său, Grigore, proprietar de magazin şi primar al localităţii Sinaia, şi mama, Elena, i-au asigurat fiului lor o copilărie fericită şi condiţii bune pentru a urma cursurile şcolii primare şi ale liceului.

După absolvirea Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel” din Ploieşti, Alexandru Manolescu şi-a satisfăcut stagiul militar, ca voluntar, în Batalionul 2 Vânători (Infanterie) din Bucureşti. Prin Înalt Decret Regal nr.1.666 din 10 mai 1902, în titlul unităţii s-a adăugat numele de „Regina Elisabeta”. În al doilea an al serviciului militar a fost avansat caporal şi, respectiv, sergent, trecând în rezervă la data de 1 august 1905.

[59]Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 151.

La data de 16 august 1906 a fost concentrat două luni de zile, iar la sfârşitul etapei de instrucţie a fost avansat plutonier. Concentrat pentru a doua oară, în anul 1907, în Batalionul 2 Vânători (Infanterie) Bucureşti, plutonierul Manolescu a participat la înăbuşirea răscoalelor ţărăneşti. În toamna aceluiaşi an a fost trecut în rezervă, cu gradul de sublocotenent.

Fiind hotărât să facă o frumoasă carieră militară, sublocotenentul Alexandru Manolescu a fost activat la data de 1 iulie 1908. Numit comandant de pluton, el şi-a onorat cu seriozitate atribuţiunile funcţionale *„…remarcându-se printr-o foarte bună pregătire fizică la instrucţia subordonaţilor şi prin frumoase povestiri despre perla Carpaţilor – Sinaia”*, după cum îl nota colonelul Strătilescu, comandantul Batalionului 2 Vânători „Regina Elisabeta” din Bucureşti.

În anul 1909 ofiţerul a urmat cursurile Şcolii Ofiţeri Rezervă din Batalionul 9 Vânători Constanţa (unitate înfiinţată în 1904 la Ploieşti şi apoi mutată, în 1908, la Constanţa) fiind apreciat, la încheierea cursurilor, cu calificativul *foarte bine* şi notat elogios în dosar: *„aspect fizic agreabil, sprinten, inteligent, serios, fără vicii, cu o judecată sănătoasă, foarte pasionat de instrucţie şi sport, de geografie şi istorie”*.

Mutat în cadrul Regimentului 7 Infanterie Prahova, ofiţerul s-a remarcat în anul 1910, prin *„seriozitate în instruirea subordonaţilor”*, după cum apreciau colonelul Strătilescu, comandantul regimentului, şi comandantul Diviziei 5 Infanterie Buzău, generalul Iarca.

În perioada 1 octombrie 1911 - 1 august 1912 locotenentul Manolescu a urmat Şcoala Militară Specială Ofiţeri Infanterie, pe care a absolvit-o cu calificativul general *foarte bine*. Avansat în gradul de locotenent, la data de 3 octombrie 1912, ofiţerul a fost mutat la Liceul Militar de la Mânăstirea Dealu, judeţul Dâmboviţa (din anul 1929 în titlul liceului s-a adăugat numele lui „Nicolae Filipescu”), în funcţia de comandant de pluton elevi.

Mobilizat, la data de 23 iunie 1913, în Regimentul „Cantemir” nr. 12 Bârlad, locotenentul Alexandru Manolescu a participat, împreună cu subordonaţii din plutonul său, la Campania militară din Bulgaria, până la data de 31 august 1913, când s-a înapoiat la plutonul de elevi din Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu. Ofiţerul i-a captivat pe tineri povestindu-le impresiile adunate în timpul campaniei militare. Colonelul Lupescu, directorul superior al şcolilor militare, îl nota pentru sfârşitul anului 1913 şi anul 1914: *„ofiţer inteligent, pasionat de instruirea subordonaţilor pe terenurile de instrucţie şi de sport, precum şi în organizarea activităţilor educative”*.

În anul 1915 ofiţerul a fost mutat la Batalionul 2 Vânători (Infanterie) Bucureşti, *„evidenţiindu-se în pregătirea fizică şi de luptă a subordonaţilor din plutonul său”*, după cum preciza locotenent-colonelul Gheorghe Dabija, comandantul unităţii.

Mobilizat, împreună cu subordonaţii săi din Compania a 3-a, a Regimentului 2 Vânători (batalionul se transformase în regiment), locotenentul Alexandru Manolescu s-a remarcat în luptele desfăşurate pe Olt, în luna august 1916. La propunerea comandantului de regiment, colonelul Penescu, locotenentul Manolescu a fost avansat în gradul de căpitan, la data de 1 septembrie 1916.

De la data de 1 noiembrie 1916 căpitanul Alexandru Manolescu a fost mutat la Marele Cartier General, iar din data de 1 martie 1917, la Corpul Tracţiune Automobile, unde şi-a adus contribuţia la pregătirea Campaniei militare din vara anului 1917. Avansat maior, la data de 1 septembrie 1917, ofiţerul a fost mutat la primul Regiment Vânători de Munte, în funcţia de comandant Batalion nr.2, şi a participat la acţiunile militare din zona Oituz din 1917.

De la data de 1 august 1918 a fost mutat, ca profesor de sport, la Liceul Militar Mănăstirea Dealu, lucrând cu multă sârguinţă, perseverenţă şi dăruire până în anul 1922. Pentru activitatea desfăşurată a fost notat *foarte bine* de generalul Lupescu şi propus pentru mutare la Institutul Naţional de Educaţie Fizică, care era comandat de colonelul Virgil Bădulescu.

Până în anul 1927 ofiţerul (avansat locotenent-colonel la data de 15 februarie 1925) a pregătit şi condus detaşamentul sportivilor militari la Jocurile Olimpice Internaţionale Interaliate, fiind notat cu calificativul general *foarte bine* de colonelul Virgil Bădulescu, directorul Institutului Naţional de Educaţie Fizică şi Sport din Bucureşti.

La data de 1 aprilie 1927 ofiţerul a fost numit adjutant al comandantului Batalionului 1 Vânători de Munte „Principele Nicolae". În anul 1930 Alexandru Manolescu a fost avansat la gradul de colonel şi a mai lucrat până la data de 10 mai 1931, când a demisionat din armată şi a fost trecut în rezervă.

În perioada imediat următoare Alexandru Manolescu a urmat cu mult succes Şcoala Superioară de Comerţ din Bucureşti. După 8 ani, la data de 25 martie 1939, colonelul Alexandru Manolescu a fost concentrat la Regimentul 21 Infanterie Ilfov, comandat de colonelul Socrati Mardari, contribuind la pregătirea efectivelor unităţii pentru apărarea patriei.

Avansat în gradul de general de brigadă, la data de 3 octombrie 1940, Alexandru Manolescu a fost repartizat la Marele Stat Major şi apoi detaşat pentru lucru la Domeniile Coroanei Broşteni, din judeţul Neamţ, ale căror proprietar era Alteţa Sa Regală, Principele Nicolae. A fost trecut în rezervă în anul 1947 şi apoi în retragere, la data de 30 decembrie 1950.

În decursul carierei militare generalul Alexandru Manolescu a fost decorat cu mai multe ordine şi medalii militare: „Semnul onorific de aur" pentru 25 ani de serviciu, „Răsplata Muncii pentru Învăţământ", „Crucea Comemorativă" 1916-1918, „Coroana României", în grad de cavaler, „Steaua României", în grad de ofiţer, „Steaua României", cu spade, în grad de cavaler.

General de brigadă Ion MANOLESCU[60]

Ion Manolescu s-a născut la data de 9 aprilie 1869 în localitatea Breaza de Sus, judeţul Prahova, o localitate frumoasă, cu o climă deosebit de plăcută pentru tratarea bolilor cardio-respiratorii. Părinţii săi Niţă şi Ana au dat ţării un bărbat, care avea să fie dotat cu o superioară inteligenţă, cu deosebite înclinaţii pentru ştiinţele umane. După absolvirea Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel" din

[60]Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, , Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 106-109.

Ploieşti, Ion Manolescu a satisfăcut stagiul militar în perioada 10 februarie 1887 - 1 iunie 1889 în Regimentul 2 Artilerie Bucureşti, purtând gradele de soldat, brigadier, sergent şi sergent-major. La 12 septembrie 1890, Ion Manolescu a fost reangajat şi şi-a început cariera militară în Regimentul 9 Artilerie.

Hotărât să servească cu credinţă armata, Ion Manolescu s-a înscris în Şcoala Militară Subofiţeri şi Ofiţeri Artilerie Bucureşti, la 1 octombrie 1894, pe care a absolvit-o în 1896 cu gradul de sublocotenent, fiind repartizat pentru stagiu în Regimentul 7 Infanterie Prahova. A condus Şcoala recruţilor, fiind notat cu calificativul *bine*. În anul 1899, Ion Manolescu a fost avansat în gradul de locotenent.

Impresionat de calităţile sale, comandantul unităţii, col. Androne Georgescu l-a propus să candideze la Şcoala Superioară Război, înfiinţată în 1889. Timp de doi ani, 1 noiembrie 1902 - 1 noiembrie 1904, Ion Manolescu a frecventat cursurile Ş.S.R., pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune.

După absolvirea Ş.S.R., Ion Manolescu a fost repartizat la Marele Stat Major, în calitate de stagiar, confirmând rezultatele obţinute în învăţământul superior, aprecia şeful M.St.M., generalul Tătărăscu. În anul 1906, ofiţerul a executat stagiu în Regimentul 7 Infanterie Prahova în Biroul Mobilizare şi la Regimentul 2 Artilerie Bucureşti, în funcţia de comandant de Baterie.

Avansat în gradul de căpitan în 1906, ofiţerul a fost repartizat la Corpul 3 Armată, Secţia Operaţii, impresionând cadrele militare cu talentul său în realizarea lucrărilor de stat major. În anii 1908-1909, Ion Manolescu a lucrat la Marele Stat Major, Secţia Operaţii. În notarea de serviciu, şeful Secţiei, col. Popovici îl aprecia pe Ion Manolescu ca „un excelent ofiţer pentru Statul Major General".

Timp de doi ani, 1910-1911, căpitanul I. Manolescu a lucrat în Batalionul 2 Vânători Bucureşti, în Biroul Operaţii. În notarea de serviciu, colonelul Nicolae Petala, comandantul unităţii îl va aprecia ca pe un foarte bun ofiţer de stat major. Notarea a fost confirmată de generalul Gărdescu de la S. Mj. G.

Avansat în gradul de maior în anul 1912, Ion Manolescu a fost numit şef Birou Operaţii, în Regimentul 40 Infanterie „Călugăreni" din Giurgiu. După patru luni de zile, ofiţerul a fost repartizat în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie, în funcţia de comandant Batalion elevi şi profesor de pedagogie.

Ofiţerul a participat la al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei, în perioada 23 iunie- 31 august 1913, îndeplinind funcţia de şef Stat major în Divizia a 5-a Infanterie Buzău. Revenit în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Bucureşti, în funcţia de profesor de Pedagogie militară de la 1 octombrie 1913 până în 1915, cpt. I. Manolescu a fost apreciat de generalul Mladin, ca „un excelent profesor, instructor şi educator, deopotrivă pasionat de istorie, tactică şi pedagogie militară".

Avansat în gradul de locotenent-colonel, la excepţional în 1915, ofiţerul a lucrat în Statul major al Corpului 2 Teritorial Bucureşti şi la Marele Stat Major, fiind apreciat de generalul Burghelea ca un excelent ofiţer de stat major. Mobilizat la 14 august 1916, în funcţia de şef Stat major la Divizia 12 Infanterie Bucureşti, Ion Manolescu a elaborat cu mult realism planurile de operaţii pentru acţiunile desfăşurate în Dobrogea şi Câmpulung Muscel, fiind apreciat „foarte bine" de gl. Găiseanu, comandantul D. 12 Infanterie.

La propunerea generalului Traian Moşoiu, comandantul Diviziei 12 Infanterie, Ion Manolescu a fost avansat la 1 aprilie 1917 în gradul de colonel, remarcându-se prin clarviziunea elaborării planului de operaţii pentru luptele de la Mărăşti, aprecieri semnate de generalii Moşoiu, Văitoianu şi Alexandru Averescu.

De la data de 1 august 1917 până la 1 februarie 1918, col. Ion Manolescu a lucrat în funcţia de şef Stat major la Corpul 4 Armată Iaşi, apoi până la 1 iulie 1918 la Statul major al Armatei a 2-a Române. De la 1 iulie 1918, ofiţerul a lucrat în Comandamentul Militar General al Basarabiei. În anul 1919, ofiţerul a lucrat în Inspectoratul Tehnic al Armatei.

Din 1920 până la 24 noiembrie 1923, dată când Ion Manolescu a fost avansat în gradul de general de brigadă, a lucrat în funcţia de secretar în Ministerul de Război. Din anul 1923 până în anul 1929, generalul Ion Manolescu a lucrat în funcţia de Director al Societăţii „Mormintele Eroilor Căzuţi în Război", înfiinţată la 12 septembrie 1919, transformată în anul 1927 în Societatea „Cultul Eroilor" din România. Societatea a rezolvat următoarele probleme: a identificat locurile unde au fost înhumaţi ostaşii căzuţi în luptele din anii 1916-1919; a reînhumat osemintele ostaşilor în Cimitire militare şi civile; a ridicat monumente ale eroilor; a contribuit la educarea cetăţenilor ţării, îndeosebi a tinerilor în spiritul dragostei faţă de patrie ş.a.

Pe timpul desfăşurării serviciului în armată, generalul Ion Manolescu a fost decorat cu medaliile: „Jubiliară Carol I"-1906, „Avântul Ţării", „Semnul onorific de aur" pentru 25 ani de serviciu în armată, „Victoria", „Crucea Comemorativă" 1916-1919, „Răsplata Muncii desfăşurată în Învăţământ" şi Ordinele: „Coroana României" cu spade în grad de cavaler, „Coroana României" cu spade, în grad de ofiţer, „Steaua României" în grad de ofiţer.

Gl. Ion Manolescu a publicat multe articole în domeniul Pedagogiei militare şi al Istoriei militare şi din anul 1906 până în anul 1946 a publicat anual câte o carte despre ceilalţi combatanţi. În 1912 a publicat „Istoria războiului ruso-japonez din 1904-1906", care a fost cea mai documentată lucrare până în acel timp. În 1921 a publicat „Războiul Crimeei din 1853-1856", Războiul franco-german din 1870-1871", „Războiul româno-ruso-turc din 1877-1878". A publicat în 1921, trei volume din cele şase proiectate „Războaiele principale în legătură cu Istoria Universală". În 1924, împreună cu maiorul Găvănescu a publicat lucrarea: „Războiul cel mare 1914-1918", precum şi lucrarea „Operaţiunile pe apă de pe toate teatrele de operaţiuni navale din 1914-1918".

General de brigadă Gheorghe MOSIU[61]

Gheorghe Mosiu s-a născut la 29 mai 1892 în comuna Proviţa de jos, judeţul Prahova. A absolvit şcoala primară în localitatea natală şi Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" în Ploieşti. A frecventat Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină în Bucureşti pe care a absolvit-o la 1 iulie 1914, cu gradul de sublocotenent şi a fost repartizat în Regimentul 22 Artilerie „Matei Basarab" Bucureşti. Cu această unitate a participat la Campania militară din anul 1916, în luptele din Dobrogea, şi

[61]Col.(rz) Aurică Sitaru, Divizia 19 Infanterie pe front, Bucureşti, 1981, pag. 203.

de la 2 octombrie 1916, în luptele de la Rucăr, Dragoslavele şi muntele Mateiaş, îndeplinind funcţia de comandant de pluton şi de Baterie.

La 1 decembrie 1916 Gheorghe Mosiu a fost avansat în gradul de locotenent şi numit comandant de Baterie Tunuri, participând la luptele din Ţara Vrancei. De la 25 mai 1917 ofiţerul a participat la sprijinirea subunităţilor de infanterie în luptele de la Năməloasa şi apoi la Mărăşti în perioada 9-31 iulie 1917. De la 1 august la 20 noiembrie 1917, locotenentul Gh. Mosiu a sprijinit cu foc acţiunile de luptă ale infanteriei care luptau pe muntele Răchitaşu şi la Muncelu.

După încheierea războiului, Gh. Mosiu avansat în gradul de căpitan a frecventat Şcoala Specială Ofiţeri Artilerie, în anul 1920 şi Şcoala Superioară de Război, pe care a absolvit-o în anul 1926. Ofiţerul a fost avansat în gradul de maior şi numit instructor în Centrul de Instrucţie Artilerie. La 10 mai 1934, Gh. Mosiu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel şi numit în Marele Stat Major, la Direcţia Operaţii.

Cinci ani mai târziu, ofiţerul a fost numit la comanda Regimentului 8 Artilerie Roman şi avansat în gradul de colonel. Comandantul Brigăzii 7 Artilerie Roman, generalul Mihnea, îl nota la 13 noiembrie 1939: „Regimentul 8 Artilerie este pregătit pentru război. Colonelul Gh. Mosiu s-a dovedit a fi un bun comandant de regiment". Aceleaşi frumoase aprecieri le-a făcut comandantul Diviziei a 7-a Infanterie Roman.

Generalul Nicolau, comandantul Brigăzii 7 Artilerie Roman nota la 31 octombrie 1941: „În anul 1940, col. Gh. Mosiu a condus Regimentul 8 Artilerie, iar de la 20 ianuarie 1941 a condus întreaga brigadă de artilerie, insistând în mod deosebit asupra pregătirii de război a ofiţerilor din Regimentele 4 şi 8 Artilerie Roman. Aceste regimente s-au remarcat în luptele de eliberare a Bucovinei de Nord şi a părţii de Nord a Basarabiei, până la 26 iulie 1941".

Conform însemnărilor din Registrele istorice ale celor două regimente, col. Gh. Mosiu a condus efectivele celor două regimente în luptele de la Est de Nistru. În Registrele istorice se înserează următoarele date: „În ziua de 18 august 1941, comandantul grupării tactice de infanterie al Diviziei a 7-a Infanterie a fost rănit şi col. Gh. Mosiu a luat din proprie iniţiativă comanda acesteia, conducând-o mai departe în perfecte condiţii de eroism, curaj şi energie, contribuind la succesele diviziei. În continuare gruparea tactică a participat până la 16 octombrie 1941 la luptele pentru străpungerea liniilor fortificate din faţa fortăreţei Odessa. Ofiţerul a dat dovadă de desăvârşită pricepere a situaţiei, de calm, de sânge rece şi spirit de sacrificiu, îndeosebi în luptele de la Dalnic şi Tătarca". Ofiţerul a fost propus pentru decorare cu Ordinul „Mihai Viteazul" clasa a III-a.

În luna noiembrie 1941, Regimentul 8 Artilerie s-a înapoiat în ţară, fiind dislocat la Botoşani pentru refacere şi continuarea instrucţiei efectivelor. La 25 februarie 1942, col. Gh. Mosiu a fost numit şef de Stat major în Comandamentul etapelor de est şi comandant secund al acestui eşalon dislocat la Tiraspol. După un an, colonelul Gheorghe Mosiu a fost numit comandant al Brigăzii a 3-a Artilerie din Piteşti, subordonată Diviziei a 3-a Infanterie din garnizoana Piteşti.

La data de 15 septembrie 1943, Gheorghe Mosiu a fost mutat în Statul Major General, fiind însărcinat cu organizarea unităţilor subordonate Comandamentului etapelor de vest. Referindu-se la această misiune, subşeful Marelui Stat Major, generalul Mardari nota: „ofiţerul a luat măsuri de instalarea

Comandamentului, a unităţilor şi formaţiunilor subordonate. După directivele sale s-a început instruirea cadrelor şi a ostaşilor din unităţi. Foarte activ şi energic, ofiţerul a pus în mişcare, în scurt timp tot acest organism nou creat cu mijloace foarte modeste".

Colonelul Gheorghe Mosiu a fost avansat în gradul de general de brigadă data de la 23 martie 1944 şi numit în funcţia de comandant al Etapelor Armatei 1-a Române, cu reşedinţa la Slatina, iar la data de 22 aprilie 1944 a fost promovat în funcţia de şef Stat major al Comandamentului General al Etapelor Armatei române, cu reşedinţa în oraşul Tecuci, luând măsuri de aprovizionarea unităţilor operative cu bunurile şi echipamentele necesare desfăşurării luptelor.

În mod special generalul Gheorghe Mosiu s-a ocupat cu menţinerea graficului stabilit a transporturilor feroviare întrucât după data de 12 septembrie 1944, Comandamentul Frontului 2 Ucrainean, ignorând prevederile Armistiţiului, ocupase toată reţeaua feroviară. Totuşi, prin eforturile generalului Gh. Mosiu, unităţile şi marile unităţi române au primit alimentele, medicamentele, materialele şi echipamentele necesare desfăşurării luptelor în toamna anului 1944 şi în iarna anului 1945, pentru desfăşurarea operaţiilor militare de eliberare a teritoriului României, Ungariei şi Cehoslovaciei".

La 3 aprilie 1945, în urma rănirii generalului Mihai Lăcătuşu, comandantul Diviziei a 19-a Infanterie Timişoara, generalul Gh. Mosiu a fost numit la comanda acestei mari unităţi pe care a condus-o în luptele din Cehoslovacia, pe râurile Nitra, Vah şi Carpaţii Albi şi urmărirea inamicului în Câmpia Moraviei.

În zilele de 12 şi 13 aprilie luptele au fost deosebit de crâncene, în sectorul Diviziei a 19-a Infanterie Timişoara. Inamicul a executat peste 25 de dure contraatacuri. Zile şi nopţi, generalul Gheorghe Mosiu a fost prezent în mijlocul luptătorilor, împiedicând inamicul să zdruncine dispozitivul de luptă al diviziei, care a eliberat localităţile Moraviţa şi Kromeritz.

Ca o recunoaştere a activităţii desfăşurate, în lunga sa carieră militară, generalul Gh. Mosiu a fost distins cu Ordinele: Steaua României, clasele a V-a, a IV-a şi a III-a, Coroana României clasele a V-a şi a IV-a şi Mihai Viteazul clasa a III-a, cu spade şi mai multe medalii. La 15 august 1945, generalul Gh. Mosiu a fost numit comandantul Artileriei Române. La 14 august 1947, generalul Gh. Mosiu a fost pensionat şi a trăit până la 1 octombrie 1974 la Bucureşti, când a trecut în lumea veşnică.

General de brigadă Grigore NIŢESCU[62]

Grigore Niţescu s-a născut la data de 10 februarie 1880 în localitatea Mizil, judeţul Buzău, în prezent judeţul Prahova. Părinţii săi Filip şi Maricica l-au ajutat să absolve şcoala primară şi apoi l-au îndrumat către Şcoala Fiilor de militari Iaşi, absolvită la 1 iulie 1901. Grigore Niţescu a frecventat cursurile Şcolii Militare Ofiţeri Infanterie Bucureşti, absolvită la 1 iulie 1901, cursurile Şcolii Superioare de Război (1911-1913) şi ale Şcolii Militare Speciale Infanterie (1918).

[62]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond D.C.I./1974, dosar 11.175.

Ofiţerul şi-a început cariera militară în anul 1901 cu gradul de sublocotenent, la Regimentul 14 Infanterie Roman, îndeplinind funcţiile de comandant de pluton şi ofiţer cu aprovizionarea unităţii, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de comandantul unităţii, col. Segărceanu. În anul 1903 a fost notat cu calificativul *foarte bine*, remarcându-se la manevrele regale desfăşurate în luna septembrie. În 1904, ofiţerul a urmat un Curs de Istorie Militară în Gimnaziul militar Craiova. Înapoindu-se în unitate, Grigore Niţescu a condus cursurile de scrimă, dans şi gimnastică, fiind notat *foarte bine* de comandantul Regimentului 14 Infanterie Roman, colonelul Teodoru.

Avansat în gradul de locotenent, Grigore Niţescu a fost mutat în anul 1906 în Liceul Militar Iaşi, în funcţia de comandant de pluton şi instructor elevi, fiind notat *foarte bine*. Câştigând concursul pentru trimiterea la stagiu în străinătate, în anii 1907-1908, ofiţerul a executat stagiu în Armata austro-ungară. Înapoiat la Liceul Militar, în anul 1909, locotenentul Grigore Niţescu a fost profesor de scrimă şi dans în Şcoala Ofiţerilor din garnizoana militară Iaşi.

După avansarea în gradul de căpitan la 1 iulie 1910, ofiţerul a fost mutat în Regimentul 7 Racova nr. 25 Infanterie Vaslui, în funcţia de comandant de pluton şi instructor de scrimă şi dans, fiind notat în anul 1910 de comandantul regimentului, colonelul Popovici şi generalul Constantin Prezan, comandantul Diviziei a 7-a Infanterie Roman: „*ofiţerul posedă bune cunoştinţe de cultură generală şi militare. Îl creditǎm apt pentru rezultate foarte bune în serviciul militar*”.

În anii 1912-1913, cpt. Grigore Niţescu a instruit plutonul de recruţi din regimentul vasluian şi s-a pregătit pentru examenele de admitere în Şcoala Superioară de Război, fiind declarat admis, notările fiind semnate de colonelul Boureanu, comandantul unităţii şi comandantul Brigăzii 13 Infanterie, col. Anastasiade.

Rezultatele bune obţinute de Grigore Niţescu i-au îndreptăţit pe şefii direcţi să-l promoveze în funcţia de comandant al Batalionului 1. „*Ofiţerul a condus şi Biroul Mobilizare, obţinând prea bune rezultate la instrucţia batalionului*”, îl nota comandantul unităţii, col. Popescu. A participat la al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei, de la 23 iunie la 31 august 1913.

De la 1 noiembrie 1913 până la 1 iulie 1914, căpitanul Grigore Niţescu a frecventat anul unu în Şcoala Superioară de Război, încheindu-l cu rezultate bune. Ofiţerul a absolvit şi examenul pentru gradul de maior şi a fost propus să urmeze şi anul doi în Ş.S.R., îl nota subşeful Marelui Stat Major al Armatei române, generalul Constantin Cristescu.

În anul 1915, ofiţerul a comandat Batalionul 1 din Regimentul 7 Racova nr.25 Infanterie Vaslui „*obţinând rezultate foarte bune la inspecţia regimentului*”, îl nota comandantul unităţii col. Popescu şi comandantul Brigăzii 13 Infanterie, col Boureanu.

La 1 aprilie 1916, Grigore Niţescu a fost avansat în gradul de maior şi numit la comanda Batalionului 1 Infanterie din Regimentul 65 Infanterie Vaslui, dublura Regimentului 7 Racova nr.25 Infanterie Vaslui, pe care l-a condus de la 29 august în luptele din Dobrogea şi apoi la Oituz în lunile octombrie-decembrie 1916. Aşa cum aprecia istoricul Constantin Kiriţescu, în luptele de la Oituz, regimentele moldovene 13 Infanterie Iaşi, dublura sa Regimentul 53 Infanterie Iaşi, Regimentul 7 Racova nr. 25 Infanterie Vaslui şi dublura sa, Regimentul 65

Infanterie Vaslui au înroşit pământul cu sângele vărsat, drapelele acestor unităţi fiind decorate de Regele Ferdinand I, cu Ordinul „Mihai Viteazul" clasa a III-a.

Din luna martie 1917, Regimentele 53 Infanterie Iaşi şi 65 Infanterie Vaslui, datorită pierderilor suferite la Oituz s-au contopit în Regimentul 53/65 Infanterie Iaşi-Vaslui în localitatea Vorniceni, judeţul Botoşani, şi au completat efectivele, mijloacele de luptă şi instrucţia efectivelor de militari.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, la 1 aprilie 1917, Grigore Niţescu a fost numit comandant al Regimentului 73/78 Infanterie Tulcea-Brăila, „*pe care l-a condus în luptele de la Mărăşeşti-Răzoare cu calm, judecată şi destoinicie, contribuind la alungarea inamicului pe o distanţă de 4 km şi la salvarea liniei frontului*", aprecia col. Sachelarie, comandantul Brigăzii 29 Infanterie Brăila.

De la 1 aprilie 1918 până la 20 iunie 1918, Grigore Niţescu a condus unitatea dislocată la Matei Basarab. De la 20 iunie până la 1 octombrie 1918, ofiţerul a frecventat cursurile Şcolii Militare Speciale a Infanteriei şi a început cursurile anului doi la Ş.S.R. , încheiat bine la 1 iunie 1919.

Avansat în gradul de colonel la 1 aprilie 1919, după absolvirea Ş.S.R., Grigore Niţescu a fost numit la comanda Regimentului 44 Infanterie Piteşti, dislocat la Curtea de Argeş. A fost notat *foarte bine* de col. Voiculescu, comandantul unităţii şi de gl. Rujinschi, comandantul Diviziei 12 Infanterie Bucureşti.

La data de 19 septembrie 1920, col. Niţescu a fost numit şef de Stat Major în Divizia 13 Infanterie Ploieşti, „*muncind foarte bine până în anul 1924*", aprecia gl. Ioan Popescu, comandantul diviziei.

De la Ploieşti ofiţerul a fost trimis la Corpul 4 Armată Iaşi, în funcţia de şef Stat Major, la 1 octombrie 1924, „lucrând meticulos, perseverent şi conştiincios până la 1 aprilie 1928" îl nota gl. Iacob Zadic, comandantul Corpului 4 Armată Iaşi şi gl. Nicolae Petala Inspector general al Armatei Române.

De la 1 aprilie 1928 până la 1 aprilie 1029, col. Grigore Niţescu a comandat Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Bacău. Fiind admis la examenul pentru gradul de general, col. Grigore Niţescu a fost numit la 1 aprilie 1929 la comanda Brigăzii 3 Infanterie şi avansat în gradul de gl.bg. la 1 octombrie 1929, pe care a comandat-o foarte bine până în anul 1933, când a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie.

Gl. Grigore Niţescu a fost căsătorit cu Victoria Rădulescu şi au avut o fiică Viorica. În cursul carierei militare a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Semnul onorific de aur, pentru 25 ani serviciu-1926, Ordinele: Coroana României cu spade, în grad de ofiţer-1916, Coroana României în grad de comandor - 1924, Steaua României în grad de comandor - 1930.

General de brigadă Ion PAVELESCU[63]

Ion Pavelescu s-a născut la 1 ianuarie 1869 în Ploieşti, judeţul Prahova. Părinţii săi Nicolae şi Maria i-au asigurat condiţiile necesare absolvirii şcolii primare în Ploieşti şi apoi înscrierea la Şcoala fiilor de militari din Iaşi, pe care a absolvit-o în anul 1888. În perioada 1 septembrie 1888-16 iulie 1890, Ion Pavelescu a frecventat cursurile Şcolii Militare Ofiţeri Artilerie, Geniu şi

[63]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 11.

Marină, Specialitatea Geniu, Bucureşti. La absolvire a fost trimis la Şcoala Militară Specială Artilerie-Geniu, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1892 şi a fost numit comandant de pluton în Regimentul 2 Geniu Iaşi.

Avansat în gradul de locotenent în anul 1893, ofiţerul a executat lucrări de fortificaţii la Focşani-Nămoloasa-Galaţi şi Cetatea Bucureşti până în anul 1895. Din 1896, Ion Pavelescu a făcut parte din Comisia de experimentare a telemetrelor, binoclurilor şi scuturilor.

Ion Pavelescu a fost avansat în gradul de căpitan în anul 1898 şi numit în Serviciul Geniu din Corpul 2 Armată Bucureşti şi în aprilie 1899 a fost numit profesor de Geografie militară şi Topografie militară în Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină, contribuind la elaborarea unor instrucţiuni şi cursuri militare de specialitate pentru Arma Geniu.

Cunoştinţele acumulate în specialitate, îndeosebi după absolvirea Facultăţilor de Geografie şi Topografie l-au propulsat pe Ion Pavelescu la Serviciul Geografic al armatei în anul 1905, contribuind la elaborarea lucrărilor de Topografie militară şi Geografie militară, folosite în Şcoala Superioară de Război Bucureşti şi în Şcoala de Aplicaţie Artilerie, Geniu şi Marină. Din anul 1907 a fost profesor în Ş.S.R.

Avansat în gradul de maior în anul 1908, Ion Pavelescu a fost numit şeful Secţiei Topografice în Serviciul Geografic al armatei, realizând lucrarea Geografia militară a ţării, însoţită de un Atlas de crochiuri. Ofiţerul a condus Serviciul Geografic pentru realizarea hărţii României şi Serviciul de măsurare şi hotărnicii a islazurilor comunale. În aprilie 1913, Ion Pavelescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel şi a revizuit harta 1/100.000 în zona de operaţii a armatei (13.000 km pătraţi).

Locotenent-colonelul Ion Pavelescu a întocmit lucrarea, Topografia în campanie, fiind ales membru al Societăţii Geografice Române. În anul 1912, ofiţerul a fost numit şeful Secţiei Topografice a Cetăţii Bucureşti. La 1 aprilie 1916, Ion Pavelescu a fost avansat în gradul de colonel la excepţional şi de la 15 octombrie 1916 a fost numit şef al Serviciului Topografie şi Observaţie la unităţile militare de artilerie pe frontul armatelor române.

Până în anul 1918 în notările de serviciu ale lui Ion Pavelescu s-au înscris aprecieri, cum au fost: „ofiţer deosebit de inteligent, cu prea bună judecată, cultură generală şi militară întinsă, multă pricepere în jocurile de război şi rezolvări pe hartă şi pe teren a temelor tactice, energic şi prevăzător (cazul Taberei de instrucţie de la Mihai Bravu), ofiţer foarte disciplinat, cu simţul datoriei înnăscut, educaţie militară distinsă, ofiţer eminent al Armatei române din toate punctele de vedere”. Aprecierile au fost semnate de generalul Ionescu, director general în Serviciul Geniu al Armatei române şi generalul Gărdescu, director şi inspector general al Serviciului Geniu al Armatei române.

După avansarea în gradul de general de brigadă la 10 mai 1918, Ion Pavelescu a fost numit Director superior în Serviciul Geografic al Armatei. Generalul Ion Pavelescu a propus Marelui Stat Major organizarea Serviciului Topografic pe timp de pace şi înfiinţarea Şcolii Militare Topografie pentru pregătirea cadrelor din Secţiile topografice şi de observaţie.

Remobilizarea Armatei române la data de 28 octombrie 1918 şi reînfiinţarea Marelui Cartier General al Armatei Române i-a adus generalului

Ion Pavelescu numirea în funcţia de şef al Serviciului Geografic din Marele Cartier General al Armatei Române.

După pătrunderea Armatei române în Budapesta, la 3 şi 4 august 1919, generalul Ion Pavelescu a confiscat hărţile topografice, banii bolşevici realizaţi cu maşini tipografice şi materialele din pradă de război, întrucât ungurii nu aveau Institut Geografic Militar. Pentru activitatea desfăşurată în anii 1916-1921, când a condus Serviciul Geografic din zona Armatei române şi din zona interioară, generalii Constantin Prezan, şeful Marelui Cartier General şi Hârjeu, ministru de război l-au notat pe generalul de brigadă Ion Pavelescu ca „un eminent specialist al Armatei române".

La data de 1 aprilie 1921, generalul de brigadă Ion Pavelescu a fost demobilizat la Marele Cartier General al Armatei Române şi numit Director tehnic la Serviciul Geografic al Armatei. În anul 1932, generalul Jitianu l-a propus pe Ion Pavelescu pentru avansare în gradul de general de divizie (rz), însă nu s-a mai bucurat de acest grad, fiind trecut la pensie în anul 1935.

Cei 45 de ani de serviciu sub arme, au însemnat pentru gl. bg. Ion Pavelescu ani de mari eforturi şi împliniri în slujba patriei. A fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Bărbăţie şi Credinţă clasa 1-a-1913, Avântul Ţării-1913, Semnul Onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu, Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918, cu baretele Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz, Tg. Ocna şi Ordinele: Coroana României clasa a V-a-1910, Steaua României clasa a V-a-1913, Coroana României în grad de comandor-1918, Sfânta Ana-rusesc, în grad de comandor, cu spade-1918, Crucea „Regina Maria" clasa a II-a-1918, Legiunea de Onoare-Franţa, în grad de ofiţer-1920, Steaua României clasa a III-a-1919. Ion Pavelescu a fost căsătorit cu Cleopatra Georgescu şi au avut pe fiul Dan-Ion, născut în anul 1903.

General de brigadă David POPESCU[64]

David Popescu s-a născut la 25 mai 1886 în localitatea Comarnic, judeţul Prahova. Părinţii săi Iulian, preot şi Maria, casnică i-au dat fiului lor o deosebită educaţie care, i-a răsplătit printr-o frumoasă carieră militară. După absolvirea şcolii primare în Comarnic şi a Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, David Popescu s-a înscris voluntar pentru satisfacerea serviciului militar de la data de 1 noiembrie 1905 în Regimentul 2 Geniu Bucureşti.

După şase luni de zile David Popescu a fost vărsat la Regimentul IV Ilfov nr.21 şi a fost avansat în gradul de caporal la 16 aprilie 1906, sergent la 10 octombrie 1906. După această dată s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie pe care a absolvit-o la 1 iuliu 1908 cu gradul de sublocotenent.

Numit comandant de pluton în Regimentul „Vasile Lupu" nr. 36 Infanterie Constanţa a fost notat în 1909 de comandantul unităţii, colonelul Anastasiade: „sublocotenentul David Popescu are un fizic ostăşesc foarte plăcut, o ţinută ireproşabilă, judecată sănătoasă, manifestă mult bun simţ, spirit de ordine şi disciplină, fiind stimat de superiori şi ostaşii pe care-i instruieşte".

[64]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 15.

În anul 1910, David Popescu a fost trimis la Şcoala Militară Specială Infanterie, absolvind Cursul de perfecţionare în anul 1911 pe meritoriul loc şase din 200 ofiţeri elevi şi avansarea în gradul de locotenent. Comandantul şcolii îl nota: „ofiţerul are frumoase aptitudini fizice, este inteligent, judecă bine, o bună cultură generală, studiază din proprie iniţiativă probleme de instrucţie, pedagogie şi psihologie".

Numit comandant de pluton elevi la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, judeţul Dâmboviţa, în anul 1912, David Popescu a fost avansat la excepţional în gradul de căpitan şi a fost notat de comandantul liceului, maiorul Marcel Olteanu: „David Popescu este un ofiţer cult, inteligent şi foarte cinstit, foarte distins, cu deosebite calităţi pedagogice şi psihice". La Campania militară din Bulgaria, în cel de al Doilea Război Balcanic, de la 23 iunie-31 august 1913, cpt. David Popescu a condus o Companie din Regimentul 7 Infanterie Prahova din Ploieşti, fiind foarte bine apreciat de comandantul unităţii.

În anul 1914, cpt. David Popescu a comandat Compania a cincea din Batalionul 3 Vânători de câmp (Infanterie) Ploieşti, „...ocupându-se cu multă răspundere de hrănirea, echiparea întregii unităţi şi instruirea ostaşilor din subordinea sa", îl nota locotenent-colonelul Prassa, comandantul unităţii.

Din ianuarie 1915 până la 1 august 1916, ofiţerul a comandat cu mult tact un pluton de elevi în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie. Comandantul şcolii, col. Sturdza îl nota: „D. Popescu este un ofiţer foarte bun şi la fel de bun pedagog". Transformarea Brigăzii 6 Mixte în Regimentul 40 Infanterie Giurgiu a condus la participarea cpt. David Popescu cu această unitate la luptele din Dobrogea de la 20 august 1916, în fruntea plutonului 1 din Batalionul 2, iar de la 10 septembrie în fruntea Batalionului 2, fiind grav rănit la umărul drept în încleştarea cu inamicul bulgar şi german.

Refăcut în Spitalul Militar Iaşi, David Popescu, avansat în gradul de maior la 1 aprilie 1917, a fost numit comandant de Companie elevi şi lector de tactică în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie, mutată de la Bucureşti la Botoşani (21 septembrie 1916). Col. Stănescu, comandantul şcolii îl nota: „D. Popescu posedă o bogată cultură generală şi militară, blând şi energic când este necesar". De la 1 noiembrie 1917, ofiţerul a fost numit comandat Batalion elevi şi lector pentru Instrucţia Tactică a Infanteriei.

De la 1 aprilie 1918, „distinsul pedagog David Popescu" a fost numit la comanda Regimentului de voluntari transilvăneni „Avram Iancu", fiind foarte bine apreciat pentru eforturile depuse în conducerea unităţii de către generalul Marcel Olteanu, care l-a cunoscut la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu.

La sfârşitul anului 1918, D. Popescu a fost mutat la Cartierul Regal, Biroul Decoraţiilor. Col. Stârcea, şeful Biroului şi gl. Râmniceanu, şeful Cartierului Regal, îl notau: „ofiţer inteligent cu foarte bună cultură generală şi militară, foarte util Armatei".

Fiind admis pentru cursuri superioare în străinătate, în anii 1921 şi 1922, D. Popescu a frecventat cursurile Şcolii Militare Superioare de la Torino/Italia, încheind activitatea cu aprecieri la superlativ: „D. Popescu este eminent ofiţer sub toate aspectele. Mai presus de toate el este un soldat şi un om, în sensul cel mai clar al acestor cuvinte", aprecieri semnate de şeful şcolii de la Torino

general de divizie Liuzi Guydo şi ministrul de război în guvernul României, Alexandru Lahovari.

Înapoiat din Italia, David Popescu a lucrat în Biroul 2 din Secţia a 4-a din Marele Stat Major al Armatei Române. Şeful Secţiei, colonelul Linteş aprecia că „D. Popescu devine un foarte bun stat majorist". La sfârşitul anului 1923, D. Popescu a fost numit profesor de Tactică Generală în Şcoala Superioară de Război Bucureşti, instituţia care l-a adoptat pentru multă vreme, fiind notat de comandantul Ş.S.R., generalul Samsonovici şi supranotat de şeful Marelui Stat Major, gl. Lupescu: „Maiorul David Popescu are caracter de bronz, este icoana vie a adevăratului ostaş. Este foarte bun ofiţer de trupă şi de stat major".

În anul 1925, D. Popescu a fost profesor de Tactică Generală şi a realizat lucrarea „Războiul în munţi", apreciată foarte bine de generalul Samsonovici. În acest an a fost avansat în gradul de locotenent-colonel. Anul 1926 a fost şi mai plin de satisfacţii, fiind numit Inspector de studii la anul unu, profesor de Tactică Generală şi Stat Major în Ş.S.R. A condus călătoria de studii în Transilvania.

David Popescu a făcut parte din Comisia pentru redactarea lucrărilor de Stat major. A făcut parte din Comisia pentru admiterea în Ş.S.R. Directorul Ş.S.R., gl. T. Dumitrescu, îl aprecia ca „unul din cei mai buni profesori din Ş.S.R.", iar şeful Marelui Stat Major, gl. Samsonovici îl supranota: „Ofiţerul se distinge prin claritate şi metodă în învăţământ. Lucrările lui sunt modele pentru statele majore".

În anul 1927, lt.col. D. Popescu a fost profesor în Ş.S.R. predând Tactica Generală la Anul doi. A condus călătoria în Basarabia, fiind apreciat ca „un ofiţer de elită a Ş.S.R." de gl. Samsonovici, şeful Marelui Stat Major. În anul 1928, ofiţerul împreună cu gl. Sichitiu a finalizat lucrarea „Corpul de Armată", vol.1. Având nevoie de contact cu trupele de la unităţi, D. Popescu a solicitat să meargă la comanda unui regiment şi colonelul Ion Antonescu, Directorul Ş.S.R. i-a susţinut cererea.

De la 1 octombrie 1928 până la 1 octombrie 1930, D. Popescu a fost ataşat militar al României la Roma, transmiţând la Marele Stat Major al Armatei Române cele mai pertinente informaţii despre evoluţia fenomenului militar italian, în contextul european. Şeful Marelui Stat Major al Armatei Române, gl. Samsonovici l-a apreciat ca „o figură reprezentativă a Armatei Române care, a făcut permanent o impresie foarte bună în cercurile militare din Italia".

Înapoiat în ţară, David Popescu a fost încadrat la Marele Stat Major, Secţia 2 Informaţii şi avansat în gradul de colonel. Răspunzând cererii sale, colonelul D. Popescu a fost numit la comanda Regimentului 38 Infanterie Brăila, pe care l-a condus de la 17 februarie 1931 până la 1 octombrie 1931.

De la 1 octombrie 1931, ofiţerul a condus Regimentul 1 Vânători (Infanterie) „Principele Ferdinand", mutat de la Făgăraş la Piteşti, în cazarma fostului Regiment 28 Infanterie. Col. D. Popescu s-a implicat în repararea cazărmii care, se afla într-o stare avansată de degradare. Generalul Lizianu, comandantul Diviziei 4 Infanterie Bucureşti îl nota: „Col. D. Popescu este eminent comandant de regiment, din toate punctele de vedere". În octombrie 1933, col. D. Popescu a fost mutat la Ş.S.R. „Prin mutarea sa, D. Popescu a lăsat un imens gol în Regimentul 1 Vânători, resimţit de şefi şi subordonaţi".

În anul 1934, col. D. Popescu a funcţionat în Ş.S.R., în calitate de Director de studii şi şef al Cursului „Tactică Generală şi Stat Major" la anul doi.

Împreună cu gl. Sichitiu a realizat lucrarea „Corpul de Armată în bătălie”, vol.2. A ajutat comandantul Grupării de Est în organizarea şi desfăşurarea manevrelor regale, pregătindu-se şi personal. L-au notat Directorul Ş.S.R., gl. C. Amza şi şeful M.St.Mj., gl Ion Antonescu. În anul 1936, col. D. Popescu a fost Director Studii în Ş.S.R. şi a participat la manevrele regale, în componenţa M.St.Mj. şi a urmat Cursul pentru generali de brigadă. A fost notat de şeful M.St.Mj. Gl. Sichitiu: „col. D. Popescu este un ofiţer eminent din toate punctele de vedere”.

De la 1 noiembrie 1936, col. D. Popescu a comandat Brigada Vânători de Gardă până la 27 februarie 1939, ocupându-se de asigurarea materială a unităţilor din subordine şi instruirea efectivelor în zona probabilelor acţiuni de luptă. Avansat în gradul de gl.bg. la 31 martie 1938, D. Popescu a fost numit subşef la Marele Stat Major, în momentul când la orizont se profilau norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial şi răpirea teritoriilor româneşti în anul 1940.

David Popescu a fost căsătorit cu Margareta Ursache. Gl.bg. David Popescu a fost decorat cu medaliile: Avântul Ţării-1913, Victoria-1921, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1928, Ordinele: Coroana României în grad de cavaler-1928, Coroana României în grad de ofiţer, Coroana Italiei în grad de cavaler, Serviciul distins-englez, Steaua României în grad de ofiţer-1930, Sfântul Mauriciu în grad de comandor-Italia.

General de brigadă Ştefan POPESCU[65]

Ştefan Popescu s-a născut la 7 noiembrie 1897 în localitatea Lapoş, judeţul Prahova. Părinţii săi Mihai şi Filofteia l-au ajutat să frecventeze cinci clase la şcoala primară în localitatea natală şi 8 clase de liceu, încheiate cu bacalaureat în oraşul Buzău, fiind premiant în fiecare an. A absolvit doi ani în Facultatea Silvică din Bucureşti (1921). A absolvit Facultatea de Drept în 1931, în Iaşi.

În categoria studii militare, reţinem: în iunie 1917, Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Bacău, transferată în 1916 la Botoşani, Şcoala Militară Specială Infanterie Galaţi, în anul 1923, Cursul pentru gradul de maiori Sibiu şi Sfântul Gheorghe, absolvit în noiembrie 1924.

Înscriindu-se voluntar în Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Infanterie Botoşani, la 1 noiembrie 1916, a absolvit-o în iunie 1917 cu gradul de plutonier, fiind trimis în Regimentul 42/66 Infanterie Vâlcea/Balş, cu care a participat în luptele de la Mărăşeşti în perioada 24 iulie-15 august 1917. La 15 august 1917, Ştefan Popescu a fost detaşat la Centrul de Instrucţie Infanterie, mutat în toamna anului 1916 la Huşi. Aici şi-a perfecţionat cunoştinţele şi deprinderile militare, în Arma Infanterie.

După absolvirea Cursului de perfecţionare, Ştefan Popescu a fost avansat în gradul de sublocotenent şi repartizat în luna noiembrie 1917 la Regimentul 47/72 Infanterie Ploieşti/Mizil, cu care a participat în 1918 la apărarea Basarabiei împotriva trupelor ruse şi ucrainiene. De aici a fost trimis la o Şcoală Militară din Tecuci, unde a absolvit un Curs de specializare în Arma Infanterie, fiind avansat în gradul de locotenent.

[65]Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 38.

Repartizat la Regimentul 53/65 Infanterie Iaşi/Vaslui, locotenentul Ştefan Popescu a participat la alungarea peste Prut a trupelor ucrainiene şi ruseşti din Bucovina şi asigurarea ordinii interioare în localităţile bucovinene. La încheierea misiunilor de luptă din Bucovina, locotenentul Ştefan Popescu a fost avansat în gradul de căpitan şi trecut în rezervă la cerere.

Trecând în rezervă, Ştefan Popescu a frecventat doi ani cursurile Facultăţii de Silvicultură din Bucureşti. Nemaiavând bani a revenit în toamna anului 1923 în armată, fiind încadrat cu gradul de căpitan. În anul 1923 a frecventat Cursul de perfecţionare Infanterie în Şcoala Specială a Infanteriei din Galaţi.

În anul 1924, cpt. Ştefan Popescu a absolvit cu succes examenele pentru gradul de maior, clasându-se primul dintre cursanţi. După absolvirea cursului, cpt. Ştefan Popescu a fost repartizat în Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă din Bucureşti, în funcţia de profesor de pedagogie şi psihologie. Fiind un bun profesor, în anul 1927, Ştefan Popescu a fost avansat în gradul de maior.

Absolvind în 1931 Facultatea de Drept din Iaşi, maiorul Ştefan Popescu a fost numit procuror în Tribunalul Militar din Iaşi, fiind foarte bine apreciat pentru seriozitatea şi competenţa cu care şi-a îndeplinit atribuţiunile funcţionale şi comportamentul demn în toate împrejurările.

În anul 1938, Ştefan Popescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel şi numit la comanda Regimentului 13 Infanterie Iaşi. Din luna septembrie 1939, locotenentul-colonel Ştefan Popescu a lucrat în Corpul 4 Armată Iaşi, în funcţia de Ajutor şef Birou Mobilizare, iar din noiembrie 1940 a comandat Batalionul de Infanterie subordonat Regimentului 13 Infanterie Iaşi, dislocat în zona Cristeşti.

De la 22 iunie 1941, locotenent-colonelul Ştefan Popescu a fost şeful Biroului Informaţii din Corpul 4 Armată Iaşi, culegând date despre unităţile care desfăşurau lupte pe linia întâi a frontului de război.

În luna mai 1942, locotenent-colonelul Ştefan Popescu a fost numit ajutor administrativ în Regimentul 7 Vânători de câmp Galaţi, dislocat în garnizoana Suceava, apoi Lipcani/Basarabia până în primăvara anului 1944. În aprilie 1944, Regimentul 7 Vânători a fost mutat pe linia cazematelor în Târgu Neamţ. Unitatea a participat la luptele de pe frontul Iaşi-Chişinău.

Avansat în gradul de colonel în iulie 1944, Ştefan Popescu a fost numit la comanda Regimentului 7 Vânători (Infanterie), îndeplinind misiuni de sprijin a Diviziei de Gardă Bucureşti la Miclăuşeni, pe râul Siret, îndeosebi în apărarea podului de peste Siret.

În noaptea de 23 august 1944, colonelul Ştefan Popescu s-a retras cu Regimentul 7 Vânători la Buhuşi, realizând legătura cu comandantul Corpului 4 Armată, generalul Gheorghe Radu. În cursul deplasării, ruşii au arestat efectivele unităţii pe care le-au trimis la Roman şi de aici, cadrele militare au fost duse în Lagărul de triere prizonieri de la Bălţi din Basarabia. Din luna octombrie 1944, prizonierii valizi au fost trimişi în Lagărul 74 Oranki/Ucraina.

Constituindu-se Divizia de voluntari „Horia, Cloşca şi Crişan", col. Ştefan Popescu înscris în luna aprilie 1945, în această mare unitate, a îndeplinit funcţia de procuror militar, efectuând trei luni de instrucţie la Kotovsk. La 16 iulie, divizia a fost transferată în ţară.

Colonelul Ştefan Popescu a comandat Şcoala Politică din oraşul Breaza, judeţul Prahova, în perioada 1 septembrie 1945-1 august 1947. Avansat în gradul

de general maior, în anul 1945, în perioada august-decembrie 1947 până la 1 februarie 1948, gl. Ştefan Popescu a comandat Divizia 2 Infanterie Craiova. De la 2 februarie 1948, gl. Ştefan Popescu a îndeplinit funcţia de comandant secund pentru instrucţie în Regiunea Militară Transilvania. Şt. Popescu a fost căsătorit cu Ana Mălinescu şi au dat ţării trei urmaşi: Constantin - 1921, Petru - 1923 şi Margareta - 1925.

Generalul Ştefan Popescu a fost decorat cu medaliile: Medalia Comemorativă de război 1916-1918, Victoria-1918, Apărătorii Patriei-1952, Ordinele: Coroana României clasa a IV-a-1944, Steaua României clasa a IV-a - 1944, Victoria – sovietică - 1946.

General de brigadă Eraclie PRETORIAN[66]

La patru ani de la Unirea Principatelor Române, la data de 2 aprilie 1863 s-a născut în localitatea Ploieşti, Eraclie Pretorian. După absolvirea şcolii primare şi a Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, Eraclie Pretorian s-a îndreptat către Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1883, cu gradul de sublocotenent în specialitatea Cavalerie şi a fost repartizat la Regimentul 4 Călăraşi din Ploieşti, unitate care s-a evidenţiat în luptele din Războiul de Independenţă, 1877-1878 la Plevna, Smârdan şi Vidin.

De la data de 11 septembrie 1883, slt. Eraclie Pretorian a lucrat la Escadronul de jandarmi Bucureşti, în funcţiile de comandant de pluton şi ajutor la Biroul Instrucţie, fiind bine apreciat de şefii direcţi. Avansat în gradul de locotenent la data de 10 mai 1888, Eraclie Pretorian a fost mutat în Regimentul 3 Călăraşi Bucureşti, făcând progrese în instrucţia ostaşilor plutonului, aprovizionarea unităţii cu bunuri alimentare şi planificarea instrucţiei trupei unităţii.

După avansarea la excepţional în gradul de căpitan, la 11 aprilie 1889, Eraclie Pretorian a fost mutat la Ministerul de Război, căpătând experienţă în lucrul de Stat major.

Dovedind că are înclinaţii didactice, cpt. Eraclie Pretorian a fost mutat la data de 4 februarie 1894 în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie, unde în paralel cu activitatea didactică desfăşurată cu elevii s-a pregătit şi pentru admiterea în Şcoala Superioară de Război, pe care a frecventat-o în perioada 15 februarie 1895-15 februarie 1897 cu foarte bune rezultate.

După absolvirea Şcolii Superioare de Război cpt. Eraclie Pretorian s-a înapoiat în Regimentul 4 Călăraşi, unde şi-a făcut ucenicia în anii de început al carierei militare, lucrând în calitate de şef de Stat Major al unităţii. La 15 martie 1897, Eraclie Pretorian a fost avansat în gradul de maior.

Dovedindu-se un ofiţer conştiincios, consecvent şi perseverent în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale, maiorul Eraclie Pretorian a fost numit la data de 18 aprilie 1898 în funcţia de comandant de Divizion Jandarmi Bucureşti, pe care l-a comandat cu mult tact şi exigenţă, ţinând seama de complexitatea problemelor cu care s-a confruntat.

[66]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 47.

Brevetat ofiţer de Stat Major şi inginer hotarnic, Eraclie Pretorian a fost avansat în anul 1905 în gradul de locotenent-colonel şi numit pentru doi ani de zile şef de Stat Major în Divizia a 9-a infanterie Constanţa. În această mare unitate, ofiţerul s-a călit şi mai mult, lărgindu-şi orizontul de cunoştinţe militare şi de specialitate, fapt ce i-a determinat pe şefii ierarhici să-l promoveze în calitatea de profesor la Şcoala Superioară de Război, începând de la 1 aprilie 1905 până la 16 aprilie 1907. Comandantul Ş.S.R. l-a notat pe E. Pretorian *foarte bine* pentru calităţile psihopedagogice, bagajul de cultură generală şi militară.

Avansat în gradul de colonel, la data de 10 mai 1907, Eraclie Pretorian a fost numit la comanda Regimentului 1 Roşiori Turnu Severin, pe care l-a condus foarte bine, fiind deosebit de bine apreciat pentru exigenţa, dar şi tactul manifestat pe linia asigurării condiţiilor materiale şi a instrucţiei efectivelor unităţii.

Timp de un an şi şase luni, colonelul Eraclie Pretorian a îndeplinit cu maturitate şi seriozitate funcţia de comandat al Comenduirii Pieţei Bucureşti.

Experienţa acumulată în munca de comandă şi Stat Major l-a îndreptăţit pe col. E. Pretorian să ceară numirea la comanda Regimentului 3 Roşiori Bârlad, de la 1 aprilie 1910.

Dovedindu-şi deplina maturitate în conducerea trupelor, absolvind cu calificativ foarte bun călătoria de Comandament de brigadă, col. Eraclie Pretorian a fost promovat în funcţia de comandant al Brigăzii a 5-a Roşiori Bârlad de la data de 1 aprilie 1911. După doi ani de practică la comanda brigăzii, şefii direcţi l-au apreciat *foarte bine* şi col. E. Pretorian a fost avansat în gradul de general de brigadă la data de 10 mai 1913.

Pentru transmiterea cunoştinţelor sale şi altor eşaloane militare, la data de 1 octombrie 1913, generalul E. Pretorian a fost numit la comanda Brigăzii 7 Cavalerie Dobrici din Cadrilater şi de la 1 aprilie 1914 la comanda Brigăzii 3 Roşiori Bucureşti.

Împlinind anii de pensionare, la data de 1 iunie 1914, gl. Eraclie Pretorian a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie, fiind luat în evidenţa Corpului 2 Armată Bucureşti. A fost căsătorit cu Zoe Marinescu.

În prodigioasa sa carieră militară, generalul Eraclie Pretorian a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1908, Ordinele: Coroana României clasa a V-a-1892, Steaua României clasa a IV-a-1895, Sfânta Ana-Rusia, clasa a II-a, Sfântul Alexandru în grad de cavaler-Serbia, Spada clasa a III-a/Suedia.

General de brigadă Aureliu SAEGIU[67]

Aureliu Saegiu s-a născut la data de 27 iulie 1861 în oraşul Ploieşti. Părinţii săi au fost Dimitrie, decedat de tânăr şi Maria. Mama rămasă văduvă şi-a dat copilul la Şcoala fiilor de militari din Iaşi, pe care a absolvit-o în anul 1879. După absolvirea şcolii din Iaşi, Aureliu Saegiu s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie Bucureşti, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1881.

[67]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 47.

Tânărul ofiţer şi-a început cariera militară cu gradul de sublocotenent în Batalionul 1 Geniu Bucureşti. La sfârşitul anului 1881, comandantul unităţii îi recomanda tânărului Saegiu să pună accent pe aplicaţii practice, întrucât cunoştinţele sale în Arma Geniu erau mai limitate. În notarea din anul 1882, comandantul unităţii evidenţia: „buna evoluţie şi progresele făcute de ofiţer în Arma Geniu".

La data de 1 aprilie 1883, Aureliu Saegiu a fost mutat în Serviciul Geniu din Corpul 2 Armată Bucureşti pentru a se edifica şi mai bine cu specificul lucrului în Arma Geniu.

Avansat în gradul de locotenent la data de 1 aprilie 1884, Aurel Saegiu a condus bine lucrări de construcţii militare în garnizoana militară Botoşani, în anii 1885 şi 1886, fiind apreciat de colonelul Donici, Şeful Serviciului Geniu şi generalul Berindei, inspector general al Inspectoratului Geniu.

Ofiţerul a condus în anul 1887 lucrările pentru realizarea instalaţiilor de încălzire la Fabrica de Tutun Belvedere Bucureşti. În anul 1888, Aureliu Saegiu a fost avansat în gradul de căpitan. În anii 1889 şi 1890, ofiţerul a participat la executarea lucrărilor noului Spital Militar din Iaşi, fiind bine apreciat de către şeful Serviciului Geniu, col. Grigore Crăiniceanu. De asemenea, ofiţerul a participat la executarea forturilor Bragadiru, Domneşti şi Chiajna.

Ambiţios şi studios, sublocotenentul Aureliu Saegiu a fost primul din seria a doua de admitere în Şcoala Superioară de Război din Bucureşti în anul 1891, obţinând în anul unu şi doi de studii rezultate bune, remarcate de Directorul de studii, maiorul N. Constantinescu.

Avansat în gradul de maior la data de 3 ianuarie 1894, Aureliu Saegiu a fost numit şef de Stat major în Divizia 4 Infanterie Bucureşti, unde a obţinut brevetul de ofiţer Stat major în anul 1894. Locotenent-colonelul N. C. Constantinescu şi generalul Argetoianu remarcau că „A. Saegiu este un ofiţer foarte serios, ordonat şi bun executant al lucrărilor de Stat major".

În anul 1895, maiorul Aureliu Saegiu a fost numit în Statul Major General şi în 1896 profesor în Şcoala Superioară Războiu, conducând Cursul „Tactica şi strategia fortificaţiilor". Ofiţerul a publicat materiale de specialitate în presa militară şi a condus Biroul Revistei Militare, precum şi lucrarea „Jocul de-a războiul", fiind foarte bine apreciat de către generalul Barozzi şi avansat locotenent-colonel în anul 1896.

Anii 1899, 1900 şi 1901 l-au propulsat pe ofiţer în funcţiile de şef stat major la Divizia 1-a Infanterie Turnu Severin şi sub şef al Statului major la Corpul 2 Armată Bucureşti, fiind notat *foarte bine* pentru „îndeplinirea atribuţiunilor de serviciu, pentru publicarea unor materiale de specialitate în Revista Curierul publicaţiilor militare şi pentru cunoştinţele dobândite în limba franceză", îl nota generalul Caracaleţeanu, comandantul Corpului 2 Armată Bucureşti. De la data de 4 aprilie 1902, ofiţerul a îndeplinit foarte bine funcţia de şef Stat major în Divizia 4 Infanterie Bucureşti.

La cerere, lt.col. Saegiu a fost numit în anul 1903 comandant al Regimentului „Mihai Viteazul" Bucureşti, fiind notat de generalul Tătărăscu: „…este un foarte bun ofiţer de comandă şi stat major, care a făcut o bună aprovizionare cu bunuri materiale şi a manifestat mare grijă faţă de oameni". Avansat în gradul de colonel la data de 10 mai 1904, A. Saegiu a comandat

excepţional Regimentul „Mihai Viteazul” nr. 6 în anul 1904. Aureliu Saegiu a fost şi profesor de Istorie Militară în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie Bucureşti. În anul 1905, col. Saegiu a comandat o brigadă de infanterie la manevrele regale.

În anul 1906, col. Saegiu a lucrat în Statul Major al Diviziei 8 Infanterie Botoşani. Generalul Năsturel îl elogia pe col. Saegiu pentru competenţa sa în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale. În anul 1907, col. A. Saegiu a condus Cursul de lucru în statele majore, în Ş.S.R. Bucureşti.

La 10 mai 1908, A. Saegiu a fost avansat în gradul de general de brigadă şi numit şef Secţie Informaţii în Marele Stat Major al Armatei Române. În anul 1909, gl. A. Saegiu a fost Director al Informaţiilor în Ministerul de Război al Armatei Române.

În data de 1 noiembrie 1909, gl. A. Saegiu a fost numit la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie din Ploieşti, pe care condus-o cu multă competenţă până în toamna anului 1910. În luna mai 1910 a primit la Predeal şi a însoţit misiunea militară engleză trimisă să asiste la festivităţile prilejuite de urcarea pe tronul României a M.S. Regele Carol I.

La cerere, generalul de brigadă Aureliu Saegiu a condus în 1911 Brigada 11 Infanterie, în 1912-1913 Brigada 20 Infanterie, în 1914-1915 Brigada 13 Infanterie.

În data de 1 mai 1916, gl. A. Saegiu a fost trecut la pensie, fiind pus la dispoziţia Corpului 2 Armată Bucureşti. A. Saegiu a fost căsătorit cu Virginia Fusea (decedată în 1886), având fiul Virgiliu. Recăsătorit în 1888 cu Lucreţia Demarat, a avut copii: Natalia, Niculae, Elena, Emilia, Felicia, Clotilda şi Alexandru.

Generalul Aureliu Saegiu a fost decorat cu medaliile: Bărbăţie şi Credinţă clasa 1-a, medalia de aur Răsplata muncii, Jubiliară Carol I - 1906, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu - 1904, medalia de aur pentru pregătirea expoziţiilor omagiale - 1906, Ordinele: Steaua României în grad de cavaler - 1894, Steaua României în grad de ofiţer - 1906, Coroana României în grad de cavaler - 1900.

General de brigadă Constantin SLĂNICEANU[68]

Constantin Slăniceanu s-a născut în anul declarării Independenţei de Stat a României 1877, la data de 10 februarie 1877, în frumoasa localitate Slănic Prahova, staţiune balneoclimaterică de interes judeţean şi naţional. A copilărit şi absolvit şcoala primară în această localitate. Părinţii săi Ion şi Elisabeta l-au trimis la Şcoala Fiilor de Militari din Craiova, pe care a absolvit-o în anul 1897.

De la data de 1 iulie 1897, Constantin Slăniceanu a frecventat cursurile Şcolii Militare Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1899 cu gradul de sublocotenent. Tânărul ofiţer a fost apreciat la

[68]General de brigadă (rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 142-144.

absolvirea şcolii ca „Un ofiţer zelos, inteligent şi bun instructor”, fiind numit comandant de pluton în Regimentul 7 Infanterie Prahova din Ploieşti.

Timp de trei ani, slt. C. Slăniceanu s-a dăruit cu fermitate îndeplinirii atribuţiunilor de serviciu. „Constantin Slăniceanu de la sosirea în unitate şi-a onorat numele, amintind cu respect de colonelul Slăniceanu, care în zilele de 7-9 noiembrie 1877 a condus Detaşamentul unu format din ostaşi români (Detaşamentul doi a fost condus de generalul rus Meyndorf) în luptele pentru ocuparea Cetăţii Rahova din Bulgaria (la sud de Dunăre). A depus mari eforturi pentru instruirea plutonului de recruţi, în cazarmă şi la câmpul de instrucţie”, îl nota comandantul unităţii, col. Androne Georgescu.

Mutat la data de 1 aprilie1902 în Batalionul 8 Vânători de câmp Botoşani, Constantin Slăniceanu s-a implicat cu hotărâre în activitatea de instruire a subordonaţilor, determinându-i pe şefii direcţi să-l avanseze în gradul de locotenent şi în anul 1904 să-l propună pentru stagiu practic într-un regiment din Viena. În anul 1905, locotenentul Constantin Slăniceanu și-a însuşit bine instrucţia în această unitate vieneză, întrucât cunoştea bine limba germană.

După perioada de stagiu, ofiţerul a revenit în Regimentul 7 Infanterie Prahova, în funcţia de ajutor al şefului Biroului instrucţie, aplicând în practică cunoştinţele acumulate în Regimentul de instrucţie din Viena, fiind bine apreciat de comandantul unităţii ploieştene, col. Dimitrie Cocea.

La sfârşitul anului 1906, lt. C. Slăniceanu a fost mutat la Şcoala fiilor de militari din Iaşi, în funcţia de comandant de pluton şi de instructor, muncind cu mult tact şi pasiune pentru instruirea tinerilor elevi până în luna octombrie 1908. De la sfârşitul lunii noiembrie 1908 până la 1 noiembrie 1911, ofiţerul a lucrat cu perseverenţă şi consecvenţă în Regimentul 8 Infanterie Buzău.

Avansat în gradul de căpitan, în anul 1911, C. Slăniceanu a fost mutat la Regimentul 39 Infanterie „Petru Rareş” din Cernavodă, în funcţia de comandant Companie şi şef al Biroului de instrucţie, fiind foarte bine apreciat de comandantul unităţii pentru îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale.

La data de 1 aprilie 1912, căpitanul C. Slăniceanu a fost mutat la Brigada a 9-a Infanterie, lucrând în Biroul Instrucţie-Mobilizare, probând reale calităţi de ofiţer instructor şi stat majorist. În iunie 1913 ofiţerul a fost numit comandant de Batalion în Regimentul 37 Infanterie „Alexandru cel Bun” Botoşani, cu care a participat la cel de al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei, de la 23 iunie la 31 august 1913.

Experienţa acumulată în activitatea de instruire a ostaşilor l-a ajutat pe căpitanul C. Slăniceanu să fie repartizat la data de 1 aprilie 1914 la Regimentul 73 Infanterie Tulcea, în funcţiile de comandant Batalion Instrucţie şi ofiţer cu Mobilizarea efectivelor unităţii, fiind notat *foarte bine* de comandantul unităţii.

În anul 1915, ofiţerul a lucrat cu pasiune şi răspundere în Regimentul 79 Infanterie Slobozia, îndeplinind funcţiile de comandant de Batalion Instrucţie şi ofiţer cu Mobilizarea efectivelor. A participat cu această unitate la Campania militară din toamna anului 1916, conducând Batalionul în luptele din Dobrogea, de la 20 august la 15 septembrie 1916. Unitatea a fost subordonată Diviziei a 17-a Infanterie.

Atacarea sudului Dobrogei de către Armata a 3-a bulgară, susţinută de trupe germane şi turceşti, fără declaraţie de război a surprins ostaşii români care, ar fi

trebuit să fie susţinuţi de ostaşi ruşi, însă aceştia au intervenit târziu şi nu şi-au onorat angajamentele asumate prin Tratatul militar încheiat în numele Antantei în vara anului 1916. Efectivele Regimentului 79 Infanterie „care a suportat în mod brav cele mai grele atacuri ale inamicului în ziua de 23 august/5 septembrie a avut 46 de ofiţeri morţi şi răniţi, 8 comandanţi de companii morţi şi 5 răniţi, 1519 soldaţi morţi şi răniţi".

Căpitanul Constantin Slăniceanu a fost rănit uşor, însă s-a remarcat prin „conducerea cu curaj şi îndârjire, evitând încercuirea efectivelor Regimentului 79 Infanterie Slobozia", nota comandantul unităţii în notele sale zilnice. Retras în luna octombrie în zona Oituz şi apoi pentru refacere în Moldova, în iarna 1916/1917, Regimentul 79 Infanterie Slobozia s-a contopit cu Regimentul 63 Infanterie Călăraşi, fiind subordonat Diviziei 15 Infanterie, pe care a comandat-o generalul Eremia Grigorescu la Oituz.

Avansat în gradul de maior la data de 1 aprilie 1917, Constantin Slăniceanu a participat la Bătălia de la Mărăşeşti, fiind rănit în luptele din pădurea „Răzoare". Conducând cu mult curaj şi inteligenţă Batalionul 1, ofiţerul a fost avansat la excepţional în gradul de locotenent-colonel, în ziua de 1 septembrie 1917.

Conducându-şi inteligent subordonaţii până la data de 17 decembrie 1919, şefii direcţi l-au numit pe locotenent-colonelul Constantin Slăniceanu, ajutor comandant în Regimentul 11 Infanterie „Siret" din Galaţi.

Ofiţer inteligent şi capabil de mari eforturi în activitatea de instruire a ostaşilor, la data de 1 aprilie 1920, Constantin Slăniceanu a fost avansat la excepţional în gradul de colonel şi numit la comanda Regimentului 6 Vânători de câmp Focşani.

Fiind nevoie de un comandant cu experienţă, la data de 17 octombrie 1921, colonelul Constantin Slăniceanu a fost numit la comanda Regimentului 76/80 Olteniţa/ Giurgiu, pe care l-a restructurat şi instruit în condiţii foarte bune, timp de patru ani de zile.

La data de 17 octombrie 1924, colonelul Constantin Slăniceanu a fost numit la comanda Cercului de Recrutare „Mircea" Mizil, conducându-l cu multă maturitate, timp de 9 ani de zile. Ofiţerul a desfăşurat Călătoria de comandament pentru acordarea gradului de general de brigadă, fiind declarat reuşit.

În ziua de 1 septembrie 1933, Constantin Slăniceanu a fost avansat în gradul de general de brigadă şi trecut în rezervă cu drept de pensie. A fost căsătorit cu Florica Andrei şi au avut o fiică, Elisabeta-Maria.

Pentru merite în serviciul militar, generalul de brigadă Constantin Slăniceanu a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I, Avântul Ţării, medalia Comemorativă 1916-1919, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Steaua României cu spade, în grad de cavaler, Coroana României în grad de ofiţer, Sfântul Stanislav-Rusia.

General de brigadă Alexandru TOMOROVEANU[69]

Alexandru Tomoroveanu s-a născut la 7 octombrie 1870 în oraşul Ploieşti, anul când un grup de ploieşteni, conduşi de Alexandru Candiano-Popescu, au instituit republica în Ploieşti (8 august 1870). După absolvirea şcolii primare în Ploieşti şi a Şcolii Fiilor de Militari în Iaşi, în anul 1888, la data de 1 iulie 1892, Alexandru Tomoroveanu a absolvit Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină, Secţia Artilerie (anul unu l-a repetat fiindcă a fost grav bolnav). În continuare a urmat Şcoala Militară Aplicaţii a Artileriei şi Şcoala Militară Trageri Artilerie Terestră.

Ofiţerul şi-a început cariera militară cu gradul de sublocotenent la 1 iulie 1892, continuând-o cu gradul de locotenent la 10 iulie 1895, căpitan la 10 aprilie 1902, maior la 16 februarie 1908, locotenent-colonel la 1 aprilie 1914, colonel la excepţional, la 15 aprilie 1915 şi gl.bg. la 1 septembrie 1917.

Evoluţia ofiţerului în îndeplinirea funcţiilor şi a răspunderilor a fost următoarea: şef Secţie în Regimentul 3 Artilerie Brăila (1 iulie 1892-8 aprilie 1896), comandant de Baterie în Regimentul 2 Cetate Bucureşti (9 aprilie 1896-7 aprilie 1902), comandant de Baterie şi Ajutor al şefului Biroului Instrucţie în Regimentul 7 Artilerie Focşani (8 aprilie 1902-15 aprilie 1904). Până aici notările de serviciu au fost întocmite de col. Fălcoianu, comandantul Regimentului 3 Artilerie, col. Popovici, comandantul Regimentului 7 Artilerie şi col. Constantinescu, comandantul Regimentului 2 Cetate.

Revenit în Regimentul 2 Cetate Bucureşti în anul 1905, ofiţerul a lucrat în funcţiile de comandant Baterie, ofiţer cu aprovizionarea şi şef Birou Instrucţie până în anul 1911. Ofiţerul a fost notat *foarte bine* de coloneii Constantinescu şi Petrescu, comandanţii regimentului.

În anul 1911, Alexandru Tomoroveanu a lucrat câte trei luni la Regimentele 17 şi 12 Artilerie din garnizoana Bacău, comandând un Divizion de Artilerie. În Campania militară din Bulgaria (23 iunie-31 august 1913), în al Doilea Război Balcanic, ofiţerul a condus foarte bine Biroul mobilizare al Regimentului 19 Artilerie Ploieşti, aprecia comandantul regimentului, colonelul Rovinaru.

La data de 1 noiembrie 1914, locotenent-colonelul Alexandru Tomoroveanu a fost notat *foarte bine* de colonelul Lupescu, comandantul Regimentului 19 Artilerie Ploieşti, pentru comanda unui Divizion de Artilerie. La data de 19 aprilie 1915, colonelul Alexandru Tomoroveanu a fost numit la comanda Regimentului 19 Artilerie Ploieşti, pe care l-a instruit şi condus în Campania militară din anul 1916, în Transilvania, Dobrogea, în zona Bran-Rucăr-Dragoslavele-muntele Mateiaş, în sprijinul acţiunilor de luptă ale Regimentelor 7 Infanterie Prahova şi 32 Infanterie „Mircea” Ploieşti.

În iarna anului 1916/1917, colonelul Alexandru Tomoroveanu a condus activitatea de refacere a structurii regimentului, completarea cu mijloace de luptă şi instruirea efectivelor unităţii în judeţul Botoşani, localităţile Truşeşti, Todireni, Suliţa.

Colonelul Alexandru Tomoroveanu a comandat cu mult succes efectivele Regimentului 19 Obuziere în luptele de la Mărăşeşti, sprijinind bine acţiunile de

[69]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 22.

luptă ale Regimentelor de infanterie ploieştene: 7 Prahova, 32 „Mircea” şi 3 Vânători, pe toată durata acţiunilor de luptă.

De la data de 1 septembrie 1917, generalul Alexandru Tomoroveanu a comandat Brigada 3 Artilerie şi în anul 1918 Brigada 5 Artilerie. În anul 1920 generalul de brigadă Alexandru Tomoroveanu a comandat Trupele din Estul Nistrului subordonate Diviziei a 5-a Infanterie pentru apărarea Basarabiei, fiind notat *foarte bine* de comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău.

În anii 1921-1924, generalul de brigadă Alexandru Tomoroveanu a comandat foarte bine Artileria Corpului 4 Armată Iaşi. La data de 1 iunie 1924, generalul de brigadă Alexandru Tomoroveanu a fost trecut în rezervă cu drept de pensie. La 1 ianuarie 1937 a fost trecut în retragere la Corpul 4 Armată Iaşi. Alexandru Tomoroveanu s-a căsătorit în 1897 cu Maria Filin, care a decedat în anul 1909 şi împreună au avut doi fii: Ion şi Alexandru. S-a recăsătorit în anul 1911 cu Arety Ionescu.

Generalul de brigadă Alexandru Tomoroveanu, în cei 30 de ani de serviciu a fost decorat cu medalia Jubiliară Carol I-1906, medalia Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1918, medalia Victoria-1920, Ordinele: Coroana României clasa a V-a-1916, Steaua României clasa a IV-a-1917.

General de brigadă Ion ŢONEA[70]

Tatăl său, Gheorghe Ţonea a participat la războiul de independenţă 1877-1878. Lăsat la vatră, Gheorghe Ţonea, împreună cu soţia sa, Maria au dat ţării un fiu, Ion Ţonea, născut la data de 3 septembrie 1884 în oraşul Ploieşti. După absolvirea şcolii primare şi a Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel” în Ploieşti, Ion Ţonea s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină Bucureşti, pe care a absolvit-o în anul 1908, cu bune rezultate.

Sublocotenentul Ion Ţonea a fost numit la data de 1 iulie 1908 în funcţia de comandant de pluton, la Regimentul 2 Geniu Bucureşti. Din lipsă de cadre a condus şi o Companie, străduindu-se să aprofundeze cunoaşterea Regulamentelor militare generale şi de specialitate în activitatea practică. În perioada 1 octombrie 1910-1 iulie 1911, sublocotenentul Ion Ţonea a frecventat cursurile Şcolii Speciale Artilerie şi Geniu, cu foarte bune rezultate.

Avansat în gradul de locotenent la 1 octombrie 1911, Ion Ţonea a fost promovat la Regimentul Căi Ferate Bucureşti, în funcţia de comandant Companie şi ajutor al şefului Biroului instrucţie-mobilizare, până în 1914. Avansat în gradul de căpitan, ofiţerul a îndeplinit prin cumul şi funcţiile de ofiţer cu aprovizionarea unităţii cu alimente şi alte bunuri materiale şi ofiţer cu cazarmarea.

În anul 1915, locotenentul Ion Ţonea a fost numit ofiţer cu mobilizarea şi adjutant al comandantului unităţii. Ion Ţonea a participat la realizarea lucrărilor liniei ferate Medgidia-Cobadin. În luna iunie 1915, a acţionat la Grădiştea pe Argeş pentru salvarea multor vieţi omeneşti, între ei şi doi soldaţi din subordine şi bunuri materiale ale cetăţenilor locali, din valurile râului Argeş. Toate aceste

[70]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 2.

înfăptuiri au fost notate de şefii direcţi, locotenent-colonelul Mihail şi Cihoschi şi de Inspectorul de Geniu, gl.de bg., Boteanu.

După mobilizarea Armatei române la 14 august 1916, Ion Ţonea în calitate de comandant de Companie în Regimentul Căi Ferate, a participat cu subordonaţii săi la realizarea liniei ferate Piatra Neamţ-Prisăcani, situată la graniţa Carpaţilor Orientali. A executat reparaţii la linia ferată Paşcani-Bacău. A participat la mărirea staţiei de Cale Ferată Bârlad şi la mărirea staţiei de cale ferată Socola-Iaşi.

Avansat la 1 octombrie 1918 în gradul de maior, Ion Ţonea a fost numit şef Birou, în Secţia a 2-a Construcţii din Inspectoratul Geniu. „Timp de doi ani, maiorul Ţonea şi-a dovedit pregătirea de specialitate pentru repararea unor linii ferate şi gestionarea corectă şi cinstită a bunurilor armatei şi a instituţiilor civile din ţară", nota gl.bg. Istrati, inspector general Geniu.

În anul 1920, Ion Ţonea a fost promovat şef al Secţiei Construcţii Tehnice, din Direcţia Domenii Militare. Ofiţerul a realizat Albumul Construcţiilor Militare. A predat Cursul Construcţii Zidărie şi Cursul Terasamente. Generalul Gh. Mihail, director tehnic al Domeniilor Militare şi gl. de divizie Popescu în Ministerul de Război, îl nota: „Ion Ţonea este un ofiţer energic, neobosit, corect, econom şi exact în serviciu. Conduce cu fermitate Secţia Construcţii Tehnice în Direcţia Domenii Militare şi predă la un înalt nivel Cursul de Construcţii în Şcolile de Ofiţeri şi subofiţeri tehnici pentru arma Geniu".

La data de 28 noiembrie 1923, Ion Ţonea a fost avansat în gradul de locotenent-colonel, conducând Secţia Construcţii Tehnice din Direcţia Domenii Militare până în anul 1930. În anul 1930, Ion Ţonea a fost numit Director Construcţii Tehnice şi Domenii Militare. Fiind apreciat ca un foarte bun specialist în domeniul construcţiilor, Ion Ţonea a condus personal lucrările de construcţii la Palatul Princiar, realizarea unui mare hangar de avioane la Băneasa şi a predat Cursul de Construcţii în Şcolile de Geniu. Ion Ţonea a fost avansat în gradul de colonel la 10 mai 1929.

Inspectorul general Geniu, gl. Ignat îl aprecia pe Ion Ţonea, pentru perioada 1930-1936 ca fiind „un ofiţer de elită pentru ramura construcţii, unul dintre cei mai buni constructori din România. A continuat să conducă Cursul de beton armat la Şcoala Militară Geniu".

Numit în anul 1937 director general al Cazarmamentului şi Domenii Militare, Ion Ţonea a fost avansat în gradul de general de brigadă. A realizat zeci de proiecte de cazărmi, ateliere, remize, fiind perfect cunoscător al tehnicii construcţiilor. În anul 1941, gl.bg. Ion Ţonea a muncit cu dârzenie pentru repararea şi refacerea construcţiilor dărâmate de cutremurul din noaptea de 10 noiembrie 1940. A realizat magazii pentru materialele şi unităţile evacuate din Transilvania de Nord-Vest, cedată ungurilor la data de 30 august 1940.

Generalul de brigadă Ion Ţonea a condus Direcţia Construcţiilor şi Domeniilor Militare, continuând lucrările pe nouă şantiere. Cele mai semnificative au fost: realizarea Pavilionului 2 la Spitalul Ortopedic Bucureşti, realizarea taberei de barăci pentru o unitate militară Auto Sibiu, amenajarea spaţiilor pentru cazarea a două contingente de recruţi Bucureşti, realizarea spaţiilor de cazare în Lagărele de prizonieri Crăciuneşti, Deva, Slobozia,

Corbeni, Căpăţâneni şi Vlădeni-Braşov. Notarea de serviciu pentru anul 1942 a semnat-o generalul Georgescu, secretar general în Ministerul de Război.

Pensionat în anul 1943, după 35 de ani de serviciu militar, generalul de brigadă Ion Ţonea a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Avântul Ţării-1913, Bărbăţie şi Credinţă-1918, Comemorativă 1916-1918, Ordinele: Steaua României clasa a V-a în grad de cavaler-1922, Steaua României clasa a IV-a, în grad de ofiţer-1934, Steaua României clasa a III-a, în grad de cavaler-1942. A fost căsătorit cu Elena Ionescu şi au avut o fiică, Elena şi doi fii, Ion şi Traian.

General de brigadă Gheorghe VASILESCU[71]

Gheorghe Vasilescu s-a născut la 26 aprilie 1896 în Ploieşti. Absolvind Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel", în anul 1916, Gheorghe Vasilescu a fost trimis la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Rezervă, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1917, fiind avansat în gradul de sublocotenent şi repartizat în Regimentul 66 Infanterie Fălticeni, dublura Regimentului 16 Infanterie Suceava-Fălticeni, care, datorită pierderilor suferite în Campania militară din anul 1916 s-a contopit cu Regimentul 77 Infanterie Mehedinţi, dublura Regimentului 17 Infanterie Mehedinţi, Turnu Severin.

Tânărul ofiţer a participat la Bătălia de la Mărăşeşti din 24 iulie-30 august 1917. La data de 1 iulie 1918, Gheorghe Vasilescu a fost trecut în rândul cadrelor militare active ale armatei şi repartizat la Regimentul 35 Infanterie Constanţa. La data de 1 octombrie 1919, ofiţerul a fost avansat în gradul de locotenent. Mutat în Regimentul 15 Infanterie Piatra Neamţ, la 1 aprilie 1925, Gheorghe Vasilescu a fost avansat în gradul de căpitan, la 26 septembrie 1926.

Căpitanul Gheorghe Vasilescu a fost mutat în comandamentul Brigăzii 6 Infanterie la 1 aprilie 1930 şi avansat în gradul de maior la 1 octombrie 1936. Continuându-şi activitatea în această mare unitate, ofiţerul a fost avansat în gradul de locotenent-colonel la data de 9 octombrie 1940.

Maiorul Gheorghe Vasilescu a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, în Ofensiva militară de la Odessa-Ucraina şi în 1942 la catastrofala Operaţiune militară de la Cotul Donului, unde au pierit peste 150.000 de ostaşi români. A participat la luptele desfăşurate pe calea de înapoiere pe frontul Iaşi-Chişinău.

La 23 august 1944, Gheorghe Vasilescu, avansat în gradul de colonel a fost numit la comanda Regimentului 15 Infanterie Piatra Neamţ, pe care l-a condus în luptele de eliberare a părţii de Nord-Vest a Transilvaniei, până la 25 octombrie 1944, a Ungariei până la 15 decembrie 1944 şi a Cehoslovaciei până la 12 mai 1945. În timpul luptelor desfăşurate pentru eliberarea localităţilor Perin şi Him din Cehoslovacia, colonelul Gheorghe Vasilescu s-a îmbolnăvit grav, dar a refuzat să plece de la comanda regimentului.

[71] Gl.bg.(rz) Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 179-180.

După data de 22 ianuarie 1945, unitatea comandată de colonelul Gheorghe Vasilescu a participat la eliberarea oraşului Roznava, fiind citată prin Ordinul de zi nr.92 din 3 februarie 1945 al Diviziei a 6-a Infanterie Focşani. Cu toată rezistenţa dârză a inamicului, colonelul Vasilescu cu subordonaţii săi au înaintat în februarie spre Brezno, până la Trivodi-Orsibie (munţii Tatra). Respingând contraatacurile inamicului, la data de 9 martie 1945, ostaşii unităţii au cucerit înălţimea cu cota 1302, fiind iarăşi citaţi prin ordinul Diviziei a 6-a Infanterie Focşani.

La data de 2 aprilie 1945, colonelul Gheorghe Vasilescu a fost chemat în ţară şi numit comandant al Cercului Teritorial Recrutare Neamţ. Ofiţerul a fost menţinut în rândul cadrelor active până la 30 decembrie 1951. Ulterior, Gheorghe Vasilescu a fost avansat în gradul de general de brigadă în rezervă. A decedat la 12 mai 1973, în vârstă de 77 ani.

Pentru faptele de arme săvârşite, generalul de brigadă Gheorghe Vasilescu a fost decorat cu medaliile: Bărbăţie şi Credinţă, clasa 1-a-1921 şi Victoria, sovietică-1946 şi Ordinele: Coroana României clasa a IV-a, cu spade, Steaua României clasa a IV-a, cu spade, „Mihai Viteazul" clasa a III-a, cu spade şi Apărarea Patriei clasa a III-a.

Colonel Cristian HOMORÂCEANU[72]

Cristian Homorâceanu s-a născut la data de 13 decembrie 1876 în oraşul Ploieşti. Părinţii săi, Mariana şi Felicia l-au ajutat să absolve şcoala primară în Ploieşti şi Şcoala fiilor de militari din Craiova în 1896, Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie Bucureşti în 1898, fiind avansat în gradul de sublocotenent. Tânărul ofiţer a fost repartizat la Regimentul 5 Roşiori Galaţi, în funcţia de comandant de pluton. La data de 1 noiembrie 1900 a fost mutat la Regimentul 6 Roşiori Tecuci, în funcţia de comandant de pluton şi ajutor al comandantului de escadron.

La 1 noiembrie 1902, Cristian Homorâceanu a fost avansat în gradul de locotenent şi a fost trimis la Şcoala Militară Specială Cavalerie (un an). După absolvirea şcolii a îndeplinit funcţia de ajutor şef Birou Instrucţie în Divizionul Jandarmi Călări, până în 1905.

În anul 1909 ofiţerul a fost avansat în gradul de căpitan. De la 10 mai 1910, ofiţerul a lucrat la Escadronul 2 Tren Bucureşti, îndeplinind funcţiile de ajutor şef Birou Instrucţie, ofiţer cu cazarmarea şi aprovizionarea materială şi şef al Cartierului Diviziei 1-a Roşiori. L-a notat gl. Zotu, comandantul Corpului 2 Armată Bucureşti**:** „ofiţer cu aspect fizic plăcut, robust, cu bună ţinută militară, inteligent, joacă bine misiunile, încalecă bine, mânuieşte bine sabia şi floreta, trage bine cu armamentul din dotare". De la data de 1 aprilie 1912, „ofiţerul a condus foarte bine serviciul îmbrăcăminte şi a participat la aplicaţiile pe hartă şi manevrele militare", îl nota gl. Bogdan, comandantul Bg.1 Roşiori Craiova.

Căpitanul Cristian Homorâceanu a participat la Campania Militară din cel de „al Doilea Război Balcanic, în Bulgaria, de la data de 23 iunie la 31 august 1913, cu Regimentul 9 Roşiori, comandând Escadronul 2 şi îngrijind bine caii şi

[72]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 29.

ostaşii din subordine", notându-l comandantul Regimentului 9 Călăraşi şi comandantul Brigăzii 2 Călăraşi.

Avansat în gradul de maior la 10 mai 1916, ofiţerul a fost mobilizat la 14 august 1916 şi a participat la Campania Militară din 1916 „comandând bine Cartierul Corpului 2 Armată Bucureşti", îl nota gl. Costescu, comandantul Corpului 2 Armată. După refacerea efectivelor militare, ofiţerul a participat la Campania militară din vara anului 1917, evidenţiindu-se în luptele de la Mărăşti şi Oituz.

Cristian Homorâceanu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel la 31 noiembrie 1917. Ofiţerul a fost numit la Cartierul Diviziei 1-a Cavalerie, dislocată în localitatea Dumbrăveni/Suceava, reuşind să rezolve bine problemele de transport şi aprovizionarea cu bunuri materiale.

De la data de 20 februarie 1918, lt.col. Homorâceanu a fost numit la comanda Divizionului de Cavalerie din Divizia 1-a Cavalerie. De la 1 august 1918, ofiţerul a îndeplinit funcţia de ajutor al comandantului Divizionului al 2-lea Tren, reuşind să pregătească bine cazarma acestui Divizion, în Bucureşti, în aceeași curte cu Marele Cartier General, până la 26 noiembrie 1918, când s-au înapoiat efectivele militare în capitală.

Îndeplinind bine misiunea primită, lt.col. C. Homorâceanu a fost numit la comanda Cartierului Corpului 1 Armată Craiova, notat *foarte bine* de gl. Aristide Razu, comandantul corpului. La data de 1 martie 1920, ofiţerul a fost numit la comanda Regimentului 1 Roşiori D. Tr. Severin, conducându-l foarte bine.

După realizările obţinute, ofiţerul a fost avansat în gradul de colonel şi numit de la data de 15 aprilie 1921 la comanda Regimentului 7 Roşiori Iaşi, fiind foarte bine apreciat de comandantul Diviziei a 8-a Infanterie Botoşani, gl. Mircescu şi comandantul Corpului 4 Armată Iaşi, gl. Iacob Zadic. În anul 1922, ofiţerul a absolvit Cursul de informaţii ofiţeri superiori cu calificativul *bine* şi a fost numit la comanda Regimentului 6 Călăraşi Focşani, conducându-l până în 1927. Gl. Panaitescu, comandantul Diviziei a 6-a Infanterie Focşani l-a notat *foarte bine*.

În anii 1928-1930, col. C. Homorâceanu a condus foarte bine Cartierul Comandamentului 2 Teritorial Bucureşti şi în anii 1931-1932 a îndeplinit funcţia de Inspector Cercuri Teritoriale. În anul 1932 a fost scos la pensie pentru limită de vârstă în grad, refuzând să se prezinte la călătoria pentru gradul de gl.bg.

Pe parcursul activităţii col. C. Homorâceanu a fost decorat cu medaliile: Carol I-1906, Avântul Ţării-1913, Bărbăţie şi Credinţă clasa 1-a-1913, Meritul Comercial şi Industrial-1915, Semnul onorific de aur pentru 25 ani de serviciu militar, Crucea de serviciu-1923, Crucea Comemorativă cu baretele Ardeal şi Carpaţi-1918, Ordinele: Coroana României clasa a V-a, în grad de cavaler-1917, Steaua României în grad de ofiţer-1922, Coroana României în grad de comandor-1926.

Colonel Aurel POPOVICI[73]

Aurel Popovici s-a născut în anul Unirii Principatelor Române, 1859, în localitatea Bichiş, judeţul Arad, aflată la acea vreme în stăpânirea Imperiului Habsburgic. Faptul că provenea dintr-o familie de români i-a creat un sentiment de mândrie patriotică, care l-a călăuzit în viaţă. Tatăl său, Simeon, a fost paroh ortodox şi asesor consistorial în Protopopiatul Chişineului Criş.

Tânărul Aurel Popovici a frecventat cursurile Facultăţii de Medicină din Budapesta şi, după absolvirea ei, asemenea multor români transilvăneni, a trecut graniţa în România, punându-şi cunoştinţele sale şi puterea de muncă în slujba fraţilor români.

Sosit în România, Aurel Popovici a fost numit medic în oraşul Constanţa, unde a profesat o bună perioadă de timp. Întrucât Macedonia s-a adresat guvernului României cu solicitarea de a-i trimite în ajutor câţiva medici, Aurel Popovici a mers la Monaster, în Bitolia, unde a activat în calitate de medic şi profesor de igienă. Aici a întâlnit-o pe învăţătoarea Maria Tudor, de care s-a îndrăgostit, şi cu care s-a căsătorit.

În anul 1901, medicul Aurel Popovici a revenit în ţară, împreună cu familia, şi s-a stabilit la Breaza, unde a practicat medicina până la intrarea României în Războiul pentru întregirea neamului.

Când Armata Română a trecut Munţii Carpaţi, la 15 august 1916, Aurel Popovici s-a înscris voluntar, în calitate de medic, cu gradul de colonel.

Colonelul Aurel Popovici s-a dăruit misiunii primite, cu un impresionant profesionalism, neprecupeţind nici un efort pentru recuperarea ostaşilor răniţi şi a bolnavilor civili din Moldova.

Din păcate, colonelul doctor Aurel Popovici nu a mai apucat să se bucure de întregirea ţării, sfârşindu-se din viaţă la data de 9 martie 1917, doborât de tifosul exantematic.

Jertfa sa, ca şi a celorlalte sute de mii de români, a fost preţul plătit de poporul român în războiul cel mare, purtat pentru unirea Basarabiei, Bucovinei şi Transilvaniei cu România.

În cimitirul din Breaza, o statuie cioplită în piatră de sculptorul Gheorghe Tudor îl reprezintă pe colonelul doctor Aurel Popovici, în chip de ostaş, împreună cu cele două fetiţe ale sale, pe care le-a iubit mult, care s-au stins prematur din viaţă.

Brezenii, în semn de respect, au dat numele său unei străzi centrale din oraş şi i-au aşezat bustul alături de alţi oameni de seamă, pe aleea din faţa Casei de Cultură din Breaza.

[73]Datele au fost asigurate de Directorul Centrului Cultural Breaza, mr.(rz.) Dan Cazan.

Colonel Constantin ZAGORITZ[74]

Constantin Zagoritz s-a născut la data de 1 septembrie 1882 în localitatea Măneşti, judeţul Prahova. Părinţii săi, Mihalache şi Ecaterina şi-au ajutat fiul în absolvirea Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti şi un an la Facultatea de Drept din Bucureşti. Optând pentru cariera militară, C. Zagoritz s-a înscris la 1 octombrie 1902, soldat voluntar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti. A fost avansat în gradul de caporal la 29 aprilie 1903, sergent la 29 septembrie 1903, plutonier la 29 octombrie 1903 şi slt. în rezervă la 1 februarie 1905. A fost primit activ cu gradul de slt., în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" la 25 noiembrie 1907, în funcţia de comandant pluton. În notările de serviciu din anii 1907-1909, comandanţii regimentului, coloneii Constantin Papazoglu şi Velicu, precum şi comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie, gl. Hârjeu specificau: „C. Zagoritz este un ofiţer inteligent, zelos, blând, echilibrat, cu destulă vocaţiune pentru serviciul militar. A condus destul de bine plutonul în Tabăra de Instrucţie Hagieni, judeţul Ilfov şi la manevrele militare ale Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti".

De la 1 noiembrie 1909, ofiţerul a frecventat cursurile Şcolii Militare Trageri Infanterie „obţinând rezultate bune la pregătirea teoretică şi practică la tragerile cu armamentul de infanterie", îl nota comandantul şcolii, lt.col. Gh. Mărdărescu. În anii 1910-1911, ofiţerul a frecventat cursurile Şcolii Militare Speciale Infanterie, fiind apreciat: „ofiţer cu temperament vioi, cu foarte multă voinţă şi hotărâre" îl nota comandantul Şcolilor Militare Infanterie, col. Mladin. Avansat în gradul de locotenent la 1 aprilie 1912, C. Zagoritz a fost ataşat la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie, fiind notat în anii 1912-1913: „Ofiţer cu mare dragoste de meserie, cu o bună cultură generală, deosebit de conştiincios, cu mult tact, ordine şi metodă în conducerea Companiei 1-a elevi. A participat la Campania Militară în Bulgaria, în al Doilea Război Balcanic (23 iunie-31 august 19139), semna Notarea de serviciu, col. Mladin.

Ofiţerul a frecventat anul unu de studiu în Şcoala Superioară de Război, de la 1 octombrie 1913 la 31 iulie 1914, clasându-se primul între absolvenţi, însă s-a îmbolnăvit şi n-a mai putut merge în anul doi, spre ghinionul lui şi dezamăgirea col. V. Popovici, comandantul Ş.S.R. După refacerea sănătăţii, la 1 mai 1915, ofiţerul a fost avansat în gradul de căpitan şi numit la Regimentul 5 Ialomiţa nr.23 Infanterie Călăraşi, în funcţia de comandant Companie, „îndeplinindu-şi atribuţiunile de serviciu cu mult zel, în funcţiile de comandant, profesor şi subdirector la elevii anului doi din regiment şi de adjunct al Directorului Manevrelor Brigăzii a 19 Infanterie", îl nota gl. Simionescu.

Mobilizarea generală a Armatei Române la 14 august 1916 l-a găsit pe cpt. C. Zagoritz la comanda Companiei 1-a din Regimentul 23 Infanterie Călăraşi, participând la luptele de apărare din Dobrogea, fiind luat prizonier de război de către bulgari, la Sarsalar. Ofiţerul s-a înapoiat din prizonierat la 5 iunie 1918, fiind ataşat la Ministerul de Război, în funcţia de secretar al Comisiei Turtucaia, până la 1 octombrie 1918, când s-a înscris în anul doi la Ş.S.R. A fost avansat în gradul de maior, cu vechimea de la 1 septembrie 1917. Pe timpul studiilor a

[74]Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 17.

făcut practică la Biroul Studii din Marele Stat Major, iar după absolvirea anului doi, în Ş.S.R. a făcut practică în Biroul Studii din Marele Stat Major şi apoi ataşat la Biroul Evacuări din Comandamentul Trupelor de Vest.

De la 1 octombrie 1920, ofiţerul a lucrat în calitate de profesor de Istorie Militară la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie nr.2 din Sibiu. Col. Cristea Vasilescu l-a notat *foarte bine*, exprimându-şi regretul pentru mutarea în Regimentul 10 Infanterie Focşani, în funcţiile de comandant al Batalionului 2 Infanterie şi profesor la Şcoala Militară a Ofiţerilor Superiori din garnizoana militară Focşani, fiind caracterizat ca „un ofiţer de elită al armatei" de colonelul Cristofor, comandantul regimentului şi gl. Vasilescu, comandantul Brigăzii 18 Infanterie Focşani.

În anul 1922, C. Zagoritz a fost numit şeful Biroului Mobilizare din Divizia a 13-a Infanterie Ploieşti, apropiindu-se de familie, care l-a stimulat în îndeplinirea atribuţiunilor de serviciu. Gl. Marinescu, comandantul diviziei, îl nota: „maiorul Zagoritz este un ofiţer de stat major foarte serios". Avansat în gradul de lt.col. la 31 martie 1923, C. Zagoritz a fost numit la comanda Regimentului 28 Infanterie Piteşti, dislocat la Ismail pe care l-a comandat până în anul 1925. Comandantul Corpului 5 Armată Basarabia, gl. Marcel Olteanu îl nota: „lt.col. Zagoritz este un excelent ofiţer sub toate raporturile".

La data de 1 octombrie 1925, ofiţerul a fost readus la Divizia a 13-a Infanterie Ploieşti, în funcţia de şef Stat major, pe care „l-a condus trei ani de zile cu multă dăruire şi conştiinciozitate", îl nota comandantul marii unităţi, gl. Dragu. Întrucât col. Gh. Iordăchescu, comandantul Şcolii Militare Ofiţeri Rezervă Infanterie Ploieşti a fost trimis la stagiu în Bucureşti, lt col. C. Zagoritz a comandat în anul 1928 această şcoală militară. Gl. Stratilescu l-a notat: „lt.col. Zagoritz este un foarte bun comandant, instructor şi profesor".

În vara anului 1929, ofiţerul a fost numit comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea" şi la 1 iulie 1930, adjunctul comandantului Regimentului 7 Infanterie Prahova. Ofiţerul a absolvit cu foarte bune rezultate Cursul de Informaţii pentru ofiţeri superiori şi la 1 august 1931 a fost avansat în gradul de colonel şi numit la comanda Regimentului 63 Infanterie Medgidia. Gl. Todicescu, comandantul Brigăzii 32 Infanterie îl nota: „Ofiţerul s-a dăruit pentru realizarea problemelor gospodăreşti ale unităţii şi instruirea temeinică a efectivelor, până la 1 noiembrie 1932.".

De la 1 octombrie 1932, ofiţerul a fost numit la comanda Regimentului 7 Infanterie Prahova. Comandantul Diviziei a 13-a Infanterie, gl. Ştefan Ionescu îl nota: „Ofiţerul a instruit cu dăruire şi hotărâre Regimentul 7 Prahova şi la manevrele de toamnă a îndeplinit funcţia de şef Stat major al marii unităţi. În anul 1933, acelaşi comandant îl nota: „Ofiţerul comandă cu tact şi severitate, dar drept".

Numit şef de Stat major la Corpul 5 Teritorial Prahova, de la data de 1 octombrie 1933, „ofiţerul şi-a îndeplinit foarte bine atribuţiunile funcţionale, determinându-i pe şefii direcţi să-l propună pentru a urma Cursul de generali brigadă", îl nota generalul de divizie Petre Dumitrescu. Obosit şi temător că ar putea urma alte mutări prin garnizoanele ţării, colonelul C. Zagoritz a refuzat să meargă la curs şi în 1937 a trecut în rezervă, dedicându-se activităţilor ştiinţifice.

Ca om de ştiinţă, geograf, istoric, geolog, C. Zagoritz a realizat lucrări cu caracter didactic, militar şi istoric, privind istoria şi arheologia judeţului

Prahova: Treisprezece zile din viaţa lui Mihai Viteazul, Călătoria de aplicaţiuni tactice de geografie şi istorie militară din mai şi iunie 1912, regiunea Trestieni Buzău, Valurile neoromane din Panonia, Dacia şi Peninsula Balcanică, Turtucaia, Călugărenii sub o nouă înfăţişare, Sarmisegetuza, Castelul roman de la Mălăieşti şi Cetatea dacică din Valea Humei, judeţul Prahova. În 1943 a predat Academiei Române manuscrisul: Geografia şi Istoria militară a regiunii Prahova-Teleajen-Buzău şi lucrarea Războaiele lui Traian în Dacia.

În activitatea militară a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I-1906, Avântul Ţării-1913, Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918 cu bareta Dobrogea, Victoria marelui război-1921, Semnul onorific de aur pentru 25 ani de serviciu militar-1925, Ordinele: Coroana României în grad de ofiţer-1922, Steaua României în grad de cavaler-1928. S-a stins din viaţă la 22 august 1944 şi este înhumat în Cripta familiei din Cimitirul Viişoara, împreună cu lt. Alexandru Zagoritz, fratele său.

Locotenent Alexandru ZAGORITZ[75]

Alexandru Zagoritz s-a născut la data de 31 mai 1881 în localitatea Măneşti, judeţul Prahova. Părinţii săi Mihalache şi Ecaterina şi-au ajutat fiul să se înscrie la Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, pe care l-a absolvit cu foarte bune rezultate. Apoi a urmat şi absolvit cu rezultate la fel de frumoase, Facultatea de Arhitectură Bucureşti, având-l profesor pe Ion Mincu, căruia i-a fost apoi fidel colaborator, adoptându-i stilul neoromânesc. Alexandru Zagoritz a făcut parte din colectivul de arhitecţi, care a realizat ansamblul expoziţiei jubiliare din 1906 de la Bucureşti. A contribuit la realizarea Muzeului Ţăranului Român. A făcut planurile mai multor clădiri de locuit.

Tânărul Alexandru Zagoritz a realizat articole apreciate la revistele „Arhitectura" şi „Comisia Monumentelor Istorice", fiind apreciat de Nicolae Iorga, căruia i s-a alăturat ca participant la Cursurile de Vară ale Universităţii Populare de la Vălenii de Munte, inaugurate în anul 1908, cunoscute sub numele de Universitatea Populară de Vară „Nicolae Iorga". Marele istoric a insuflat întregii generaţii româneşti de la începutul secolului XX, convingerea că ţelul suprem al Poporului Român era formarea Statului Naţional Unitar Român. În anii 1915-1916, Alexandru Zagoritz l-a ajutat pe Nicolae Iorga la refacerea casei pe care o avea şi în care locuia la Vălenii de Munte.

Fiind încorporat pentru satisfacerea stagiului militar cu termen redus (M.T.R.), Alexandru Zagoritz a încheiat cele şase luni de zile de instruire în Arma Infanterie cu calificativul *foarte bine* şi a fost avansat sublocotenent în rezervă. Mobilizat la data de 14 august 1916, cu gradul de locotenent în rezervă, Alexandru Zagoritz a participat la Campania militară din toamna anului 1916, pentru apărarea Dobrogei cu Regimentul 52 Infanterie Bârlad, dublura

[75]Datele au fost culese de col.(rtr.) Constantin Chiper din expunerea domnului profesor universitar de istorie doctor Petre Ţurlea, la simpozionul desfăşurat în noiembrie 2018, la Biblioteca „Nicolae Iorga" Ploieşti şi din datele furnizate de profesoara de istorie, Eugenia Teodosiu.

Regimentului 12 Infanterie „Cantemir” din Bârlad. Tânărul ofiţer şi arhitect de mare talent a fost grav rănit la ambele mâini.

Transportat la Bucureşti a fost internat în Spitalul Militar, amenajat în clădirea Şcolii de Poduri şi Şosele. De pe patul de spital îi scria lui Nicolae Iorga la data de 18 octombrie 1916: „Domnule profesor Iorga, rănit la ambele mâini, mă aflu de trei zile aici, în căutarea domnului doctor Ghiulamila, care s-a sfătuit cu domnul doctor Gerota în privinţa fracturei de la ambele mâini. Vă scrie pentru mine cercetaşul Marinică M. Ioan. Vă mulţumesc pentru rândurile din Neamul Românesc. Vă mulţumesc şi în numele căpitanului, dispărutul nostru, care sperăm după unele ştiri date de soldaţii lui, că se află în viaţă. Nu ştiu dacă bucata de tencuială pe care am pus-o astă-vară la arcul cerdacului din Văleni se mai ţine sau a căzut, după cum cred c-au crescut la loc buruienele tăiate de Constantinescu, cu o îndemânare în ale cositului, egală cu dibăcia în arta zidăriei. Domnule Iorga, Dumnezeu să vă dea mulţumirea egală cu sufletul dumnevoastră, pentru toate mângâierile şi binele ce-l faceţi. Al dumnevoastră, Alexandru Zagoritz”.

După primirea scrisorii, Nicolae Iorga l-a vizitat la spital pe Alexandru Zagoritz, adresându-i sincere încurajări. Profunda infectare a rănilor nu a putut fi oprită şi tânărul ofiţer în rezervă a murit la data de 31 octombrie 1916. Osemintele sale au fost înhumate în Cavoul familiei, din Cimitirul Viişoara, oraşul Ploieşti, locul 8, rândul 3 stânga. În anul 1925, familia i-a dezvelit eroului Locotenent Alexandru Zagoritz un bust din bronz, aşezat pe un soclu prismatic din piatră.

Monumentul are următoarele dimensiuni: soclul are 1,10 m înălţime, 0,45 m lungimea şi lăţimea de 0,35m. Bustul are înălţimea de 0,70 m, lungimea de 0,30 m şi lăţimea de 0,25 m. Faţada principală a piedestalului este decorată cu un medalion pe care sunt executate, în relief, un compas, o pană de scris şi o sabie. Pe placa de marmură albă, montată pe soclu se află inscripţia: „Alexandru Zagoritz / arhitect şi locotenent în rezervă /31 mai 1881-31 octombrie 1916. În dreapta bustului jos este înscris numele sculptorului - Fr. STORK. Locotenentul Alexandru Zagoritz a fost decorat cu medalia Avântul Ţării şi Ordinul Virtutea Militară clasa 1-a.

Sublocotenent Aurelian MOŞOIU[76]

Prezentând familia Moşoiu pot fi amintite legendele locale ce vorbesc despre un bătrân cu numele Bran, care avea mai mulţi fii, şi a dăruit fiecăruia câte un sat. Astfel s-au format cele 15 aşezări ale Branului pe drumul care lega Braşovul de prima capitală a ţării româneşti, Câmpulung-Muscel. Trecătoarea Branului conţine urme de locuire încă din paleolitic. Zona a căpătat importanţă strategică în secolul al XIII-lea când cavalerii teutoni au înălţat Castelul Bran. În această zonă s-a dezvoltat familia Moşoiu, urmaşa unui anume “Moşuare”, după cum arată profesorii Alexandru Dragomirescu şi Marius Pop, în lucrarea „General Traian Moşoiu, Memorial de război (august-octombrie 1916)”, sau,

[76] Arhivele Militare Naţionale Române, fond 5417, dosar 93, filele 60-61 şi 66.

mai degrabă, urmaşa lui Radu Moţcoiu, iobag din Branul de Jos. Acesta apare în Conscripţia Urbarială din 1761 drept „*colibaş ce se ocupa cu creşterea vitelor, procurându-şi hrana din Ţara Românească unde cobora, în fiecare an, la iernat cu animalele*".

Informaţiile prilejuite de revoluţia de la 1848-1849 sunt mult mai clare. Aron Moşoiu a devenit vice-tribun al Branului, numit de Comitetul Naţional Român de la Braşov (Emil Stoian, „Portrete din Bran", Editura Melcilor, Braşov, 2002, pag. 157).

În 1848 brănenii au ocupat Castelul Bran. Magistrul Braşovului a trimis la faţa locului un inspector care comunica, în noiembrie 1848, că la Bran există totală anarhie şi localnicii l-au ales în calitate de jude pe Ioan Moşoiu, organizatorul gărzii naţionale din zonă (Dragomirescu şi Pop, opera citată, pag. 14).

La 15 februarie 1849, când în zonă au pătruns trupele intervenţioniste ruse, prin pasurile Branului şi Predealului, autorităţile habsburgice au reuşit să-şi reinstaleze administraţia şi să-l înlocuiască din funcţie pe „judele Ioan Moşoiu", pe motiv de „incompetenţă" (Ibidem).

În octombrie 1849 locuitorii Branului s-au adresat comandantului militar al Districtului Sibiu căruia îi cereau stăpânirea definitivă a Castelului Bran şi scoaterea zonei Branului de sub jurisdicţia Braşovului. Între cei care au semnat această jalbă se afla şi Aron Moşoiu. Drept urmare a eforturilor cetăţenilor din zonă castelul Bran a ieşit de sub stăpânirea Braşovului, iar brănenii au devenit oameni liberi (Ibidem).

Rezultă cu claritate că în organizarea şi desfăşurarea evenimentelor din anii 1848-1849 Aron, Ioan şi Moise Moşoiu s-au remarcat în mod deosebit, împreună cu alţi brăneni, încât au fost reţinuţi de documentele vremii, şi au fost călăuzitori pentru urmaşii neamului Moşoiu.

Moise şi Ana Moşoiu făceau parte din categoria oamenilor gospodari, înstăriţi şi respectaţi. Moise Moşoiu, născut la Şimon (lângă Bran), s-a ocupat cu creşterea animalelor (avea 3.500 de oi). Ana s-a născut la Tohanul Nou şi a fost o foarte bună gospodină. Moise şi Ana Moşoiu au avut cinci copii: trei băieţi (Traian, Aurelian şi Ioan) şi două fete (Paulina şi Maria). Educaţia părintească, dotarea nativă şi împrejurările timpului au făcut ca descendenţii lui Moise şi Ana Moşoiu să devină oameni respectaţi: ofiţeri, profesori, avocaţi, ingineri, personalităţi ale vieţii politice şi intelectuale româneşti.

Primul fiu, Traian, născut la Tohanul Nou, lângă Braşov, în 1868, a urmat cursurile liceului „Andrei Şaguna" din Braşov. După absolvirea liceului a urmat cursurile Şcolii Militare Ofiţeri Infanterie din Viena, fiind avansat sublocotenent în armata austro-ungară. În anul 1893 a dezertat din armata austro-ungară, a trecut Carpaţii, şi s-a angajat în armata română, urcând treptele ierarhiei militare până la gradul de general. S-a remarcat în operaţiunile militare din toamna anului 1916, din Transilvania, în ofensiva militară de la Mărăşti, din iulie 1917, în operaţiunile militare din Transilvania, din 1918-1919, şi în Campania Militară din 1919, în Ungaria. A fost guvernator militar al Transilvaniei (1918) şi guvernator militar al teritoriilor ungare (1919). După trecerea în rezervă a fost ministru de Război, ministru al Comunicaţiilor şi Lucrărilor Publice şi senator liberal de drept. A încetat din viaţă în 1932, în Bucureşti.

Aurelian, cel de al doilea fiu al familiei Moşoiu, s-a născut la data de 23 aprilie 1872, tot în localitatea Tohanul Nou. A urmat cursurile Gimnaziului Mare Public (azi Liceul „Andrei Şaguna", din Braşov) pe care le-a absolvit cu bacalaureat şi calificativul *foarte bine*. Pentru instrucţia şi educaţia sa a avut profesori de mare clasă, precum luptătorul unionist Vasile Goldiş, care avea să prezinte Rezoluţia la Marea Adunare Naţională de la 1 Decembrie 1918, de la Alba Iulia, pe fruntaşul mişcării naţionale din Transilvania, Valeriu Branişte, pe dr. Iosif Blaga. Niciodată nu s-a uitat faptul că Aurelian Moşoiu era „*fiul sufletesc al vestitelor şcoli din Braşov*".

După încheierea studiilor liceale Aurelian Moşoiu a trecut munţii în ţara liberă a românilor. În anul 1896 absolvea, cu rezultate excelente („Magna cum Laude"), Facultatea de Litere şi Filozofie din Bucureşti. În teza de licenţă a abordat tema: „Viaţa şi caracterul poeziei lui Quintus Horaţius Flaccus". Rector al Universităţii din Bucureşti, în acea perioadă, era Titu Maiorescu. Pe diploma de licenţă se preciza că Aurelian Moşoiu s-a născut în anul 1872, în comuna Tohanul Nou, din Austro-Ungaria. Setea de cunoaştere şi perfecţionare l-a îndemnat pe Aurelian Moşoiu să se înscrie în anul universitar 1896-1897, imediat după încheierea studiilor filologice, la cursurile Facultăţii de Drept din Bucureşti.

În anul 1897 Aurelian Moşoiu şi-a început activitatea didactică la Liceul „Carol I" din Craiova (azi Liceul „Nicolae Bălcescu"), ca profesor de limba latină.

Aurelian Moşoiu s-a căsătorit cu Aurelia Rădulescu, în anul 1901, fiica profesorului de desen Nicolae Rădulescu (sora colonelului Dumitru Rădulescu) şi s-a stabilit, definitiv, la Ploieşti. Şi-a început activitatea la Şcoala Comercială, al cărui director a devenit în anul 1904, contribuind la fundamentarea acestui tip de învăţământ în oraşul Ploieşti.

Profesorul Aurelian Moşoiu şi-a demonstrat, în anul 1902, calităţile de bun cunoscător al limbii latine, de om meticulos şi ambiţios, traducând lucrarea lui C. Plinius Cecilius, „Panegericul împăratului Traian". Din anul 1902 Aurelian Moşoiu devenea profesor şi la şcoala în care a făcut carieră şi s-a consacrat: Liceul „Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel".

În 1908 profesorul Aurelian Moşoiu a întemeiat Societatea Culturală „Ion Luca Caragiale", pe care a condus-o timp de 30 de ani, până la pensionare. Sub auspiciile acestei societăţi a patronat şi condus apariţia revistei „Curierul liceului", una din cele mai prestigioase publicaţii şcolăreşti din ţară. Profesorul Aurelian Moşoiu s-a integrat complet şi definitiv în viaţa oraşului Ploieşti, devenind tatăl a doi copii care s-au instruit în domeniul juridic: Virgiliu, născut în 1902, şi Corneliu, născut în 1903. A construit o casă pe Calea Târgoviştei (acum Gh.Gr. Cantacuzino).

Declanşarea Primului Război Mondial l-a determinat pe profesorul Aurelian Moşoiu să se gândească la posibilitatea eliberării transilvănenilor din mijlocul cărora plecase la sfârşitul secolului al XIX-lea. Dorind să se înroleze voluntar în armata română (satisfăcuse stagiul militar în 1893, în armata austro-ungară), în calitate de translator pentru limba germană şi maghiară, a adresat, la 19 martie 1915, o cerere şefului Statului Major al Armatei Române, generalul Vasile Zottu. În aceeaşi zi cererea înregistrată la nr. 15.874/19.03.1915 a fost aprobată, fiind înscrisă la nr. 9 din tabelul cererilor. A doua zi i s-a comunicat

rezoluţia de aprobare (A.M.R., Fond 5417, Dosar 293, Filele 60-61). Din corespondenţa purtată cu fratele său, Traian Moşoiu (atunci locotenent-colonel, dislocat în zona Silistra cu Batalionul 7 Vânători-Infanterie), Aurelian Moşoiu era înştiinţat, la 29 mai 1915, de iminenţa intrării României în război: „*Sunt informat că în trei săptămâni intrăm în acţiune. Îngrijeşte-te de haine militare*".

În luna iulie 1916 profesorul Aurelian Moşoiu a fost luat în evidenţa Marelui Cartier General, cu gradul de sublocotenent (A.M.R., Fond 5417, Dosar 293, fila 66). Din Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" au fost mobilizaţi şi au participat la războiul pentru întregire statală şi naţională profesorii: Alexandria Popescu, Ernest Târţescu, Aurelian Moşoiu, Constantin Becescu, Traian Mihaiu, R. Bulfinschi, D. Munteanu-Râmnic, I.A. Basarabescu, Grigore Orăşanu, Gheorghe Gheorghiu, Constantin Niculescu, A. Berar, N. Henzel, Constantin Cerchez şi T.Gh. Tomescu. Au mai fost mobilizaţi servitorii: Dumitru Cristea, Dumitru Sumandra şi Andrei Gheorghe. Clădirile liceului au fost destinate pentru spital.

În refugiul de la Iaşi, în condiţii de jale şi restrişte pentru întreaga naţiune, s-a stins din viaţă prima sa soţie. După încheierea operaţiunilor militare de pe frontul din Moldova Aurelian Moşoiu s-a înapoiat acasă, la Ploieşti. Pentru serviciile aduse armatei române sublocotenentul Aurelian Moşoiu a fost decorat cu Ordinul „Coroana României", în grad de cavaler, „*pentru devotamentul deosebit de care a dat dovadă (...) şi zelul cu care şi-a îndeplinit însărcinările în tot timpul campaniei 1916-1919*".

Din Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" şi-au pierdut viaţa profesorii: căpitan Ernest Târţescu (Regimentul 72 Infanterie Mizil, mutat de la Calafat, a murit în luptele de la Mateiaş, judeţul Argeş), locotenent Constantin Becescu (Regimentul 2 Cetate Bucureşti, mort de tifos în Moldova), locotenent Traian Mihai (mort de tifos în Moldova), elev t.r. Nicolae Henzel (Şcoala Militară Dorohoi, mort de tifos), locotenent Constantin Niculescu (Regimentul 28 Infanterie Piteşti, mort de tifos) şi sublocotenent Vasile Ionescu (Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti, mort la Orăştie). Toţi participanţii la război au fost înscrişi pe tablouri care s-au afişat în fiecare clasă, deasupra catedrei.

Revenit la liceu, profesorul Aurelian Moşoiu, în calitate de membru al Comitetului de Acţiune, s-a implicat în acţiunea de refacere a localului, care suferise avarii. În anul 1919 Aurelian Moşoiu s-a recăsătorit cu doctorul Eufrosina Slăvcescu. În paralel cu activitatea de dascăl de excepţie la Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel", Aurelian Moşoiu a reorganizat Şcoala de Arte şi Meserii, în calitate de preşedinte al Comitetului Şcolar (1919-1937). A deţinut aceeaşi calitate şi la Liceul de fete „Despina Doamna" şi la Comitetul Judeţean Şcolar Prahova.

La 10 mai 1925 Aurelian Moşoiu a publicat a doua ediţie a traducerii lui C. Plinius Cecilius Secundus: „Panegiricul împăratului Traian", care, în contextul realizării Marii Uniri din 1918, avea menirea de a înălţa sufletul românesc.

Aurelian Moşoiu a fost numit membru al Ordinului „Coroana României", în grad de comandor, prin decretul semnat de regele Ferdinand şi I. G. Duca, ministrul Afacerilor Străine, la data de 1 mai 1926.

Întreaga activitate a profesorului Aurelian Moşoiu a fost omagiată de conducerea şi colegii din Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" cu ocazia pensionării sale, în anul 1937, după 40 de ani de activitate socială şi didactică neîntreruptă.

Cu acel prilej, profesorul Constantin Popescu Gruia, preşedintele Asociaţiei Profesorilor Secundari, Secţia Ploieşti, a ţinut o impresionantă cuvântare:

„*… relev acele momente din viaţa sa care îl ridică şi în ochii noştri, ai colegilor săi, pentru că e vorba de mândria corpului didactic şi îl va ridica în ochii generaţiilor tinere, prezente şi viitoare, care trebuie să ştie şi să sape adânc în conştiinţa lor, ca exemplu de urmat, că profesorul Aurelian Moşoiu la vârsta de 45 de ani şi-a părăsit soţia şi copiii şi din porunca lăuntrică a conştiinţei sale s-a înrolat ca voluntar în marele războiu de întregirea neamului. Nu putea să rămână indiferent la chemarea supremă a patriei, la jertfa pe care o poruncea în acel ceas instinctul naţional, acela care de la catedră propagase iubirea de patrie şi ca toată generaţia sa imperativul idealului naţional. El n-a făcut acest act pentru că i-au impus legile ţării, nefiind în cadrele armatei, ci pentru că i-a cerut sângele său şi conştiinţa sa. I-a impus-o conştiinţa sa de profesor îndrumător de neam, i-a impus-o sângele său, pentru că, să nu uităm, că el e urmaşul aceloraşi părinţi care a dat naştere unui alt brav fiu, generalul Traian Moşoiu, cel care după atâtea biruinţe în campania militară din 1916-1918, era menit să înfigă steagul românesc dincolo de malurile Tisei, în expediţia contra Ungariei bolşevizată şi răsvrătită în anul 1919.*

Asociaţia profesorilor secundari din Ploieşti, al cărei întâiul preşedinte aţi fost dumneavoastră, cu autoritate şi prestigiu, m-a delegat pe mine, prezidentul ei de azi, să vă aduc omagiul nostru, al tuturor Doamnelor colege şi Domnilor colegi şi vă dorim să vă bucuraţi încă multă vreme de sănătate şi voioşie, iar noi vom păstra pururea scump inimilor noastre exemplul ce aţi fost ca om, ca cetăţean şi ca profesor“ (text reprodus din Anuarul Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel”, astăzi Colegiul Naţional „Mihai Viteazul”, din Ploieşti, pe anul şcolar 1935-1936 şi câteva date din 1937, întocmit de directorul liceului, Stoica Teodorescu). În acelaşi an i s-a atribuit profesorului Aurelian Moşoiu medalia „Răsplata Muncii”, pentru 25 de ani de muncă în serviciul statului.

Profesorul Aurelian Moşoiu s-a implicat activ şi în viaţa publică. A fost în mai multe rânduri consilier al primăriei Ploieşti şi viceprimar. A deţinut aproape în întreaga perioadă interbelică funcţia de vicepreşedinte al Partidului Naţional Liberal Prahova.

După al Doilea Război Mondial profesorul Aurelian Moşoiu a fost preşedinte de onoare al Partidului Naţional Liberal Prahova (fracţiunea Gh. Tătărăscu). A fost ales, în două legislaturi, în Parlamentul României. S-a stins din viaţă la data de 13 februarie 1946.

Sublocotenent Ioan OPRAN[77]

Participarea României în Războiul pentru întregire statală şi naţională (1916-1919) s-a soldat cu multe suferinţe pentru poporul român şi armata sa. Un număr de 58.057 ostaşi români erau prizonieri de război în lagărele germane. Până în septembrie 1917 au murit 19.525 prizonieri români, iar 16.645 erau grav bolnavi.

[77] Materialul a fost cules de prof. Emilia Luchian, Colegiul Naţional „Mihai Viteazul” Ploieşti.

Printre românii din lagărul de la Schwarmstedt (Hanovra) se afla şi sublocotenentul Ioan Opran născut la data de 12 mai 1881, în localitatea Albeşti Paleologu, judeţul Prahova, autorul unor însemnări zilnice, scrise cu durere, intitulate „Note din captivitate", găsite în podul unei case. Ioan Opran şi soţia sa Caliopi erau învăţători în Albeşti Paleologu. Aveau două fiice: Lilica şi Cezarina.

La 13 octombrie 1916, apelul Plutonului 3, Compania a 5-a, din Regimentul 72 Infanterie Mizil a fost ultimul. A urmat un bombardament lung între orele 07:00-11:30 şi…timpul s-a oprit: „Ziua nenorocirii", „Ziua nefastă". Ostaşii unităţii erau din Ceptura, Cărbuneşti, Scăeni, Ariceşti, Pleaşa, Chiojdeanca, Mălăeşti, Homorâciu, Albeşti, Ceraşu, Urlaţi, Baba Ana, Bucov, Mizil şi alte localităţi prahovene. Au primit botezul de sânge la 14 septembrie 1916, pe dealul Bucata din Transilvania. Ei au asistat la moartea camarazilor lor: soldaţii Neagu, Manea, căpitanul Dumitru Rădulescu. Atunci a căzut prizonier la nemţi şi sublocotenentul Ioan Opran. Opt zile a mers spre Stralsund, unde a ajuns pe data de 28 noiembrie (noaptea).

La începutul lunii decembrie 1916, prizonierii au fost mutaţi într-un lagăr mai mare, apoi, în ultimele zile ale anului, au fost urcaţi în vagoane şi timp de 10 ore au călătorit pe via Lubeck, Hamburg, Luneburg spre Hanovra, la Strohermov. De aici, după un marş de 7 km, prin mocirlă, au ajuns în lagărul Schwarmstedt, unde au fost reţinuţi aproape cinci luni de zile. Sublocotenentul Ioan Opran a purtat numărul 250.

În primăvara anului 1917, comandanţii lagărului i-a dus pe prizonieri la Bresen (hotarul Prusiei). Ioan Oprescu a fost înregistrat cu numărul 4.700 şi repartizat cu încă patru camarazi în baraca doi (stubă o numeau ei): P. Tudor, Georgescu, G. Rădulescu şi Ştefan Popescu. Prizonierii au găsit aici saltele pline cu talaş, mese, scaune şi lumină electrică!

Sublocotenentul Ioan Opran deja începuse să facă însemnări, care pot fi împărţite pe câteva categorii: 1. Apelul Plutonului 3, Compania a 5-a, Regimentul 72 Infanterie Mizil; 2. Un calendar al hranei (perioada 16 octombrie 1916-13 octombrie 1917), pe care nu-l mai termină, dar din jurnalul zilnic rezultă o oarecare ameliorare a situaţiei; 3. Bugetul ofiţerilor din lagărul de la Stralsund pentru lunile noiembrie 1916 şi ianuarie 1917, având câteva referiri la lunile următoare, dovadă că lucrurile nu s-au schimbat în esenţă; 4. Ciornele corespondenţei trimise în ţară (cărţi poştale şi scrisori), care erau transcrise în limba română, germană şi franceză, pentru că tranzitul se făcea prin Crucea Roşie, sub controlul strict al cenzurii germane; 5. Notele din captivitate în perioada 29 noiembrie 1916-1 aprilie 1918.

Toate însemnările evocă un tablou zguduitor: mizerie, suferinţă, foamete, frică, încrâncenare, speranţă şi un mare dor de casă, de familie, de copii şi prieteni. Notele lui Opran sunt laconice, dar grăitoare. Frânturi de fraze şi chiar un singur cuvânt pot exprima o lume, o viaţă, o trăire: plouă, baie, nimic nou, răbdare, aglomeraţie în Moldova, frontul la Buzău, ochiul stâng, morţi de foame, vis cu soţia şi fetele, vis în Albeşti, vis cu şcoala din Albeşti, dezastrul din ţară, nimic mai mult ca-n toate zilele, jale mare pe români (un prizonier originar din Urziceni le-a adus vestea căderii capitalei Bucureşti şi a oraşului Ploieşti), s-a încheiat Armistiţiul cu Germania, Ce soartă va avea ţărişoara mea şi altele.

Abia pe 21 aprilie 1917 se permite corespondenţă pentru prizonieri şi la data de 1 (13) octombrie 1917 primeşte de la familie cinci scrisori. Până atunci vorbea în gând cu soţia şi fiicele sale. În scrisorile pe care le trimitea familiei, sfătuia soţia şi fiicele sale să se aprovizioneze cu toate cele necesare pentru iarnă. În jurnal nota condiţiile foarte grele de hrănire din lagăr, petrecerea sărbătorilor de iarnă. A notat şi zvonul evadării dintr-un lagăr a colonelului Lupaşcu, comandantul brigăzii de la Cerna, care trecând graniţa în Moldova, a fost numit la comanda unei brigăzi.

Începând cu paştele din 15 (28) aprilie 1917, în sala cu mese s-a improvizat un „festival" cu câteva declamaţii şi cântece la vioară şi flaut. Următoarele acţiuni se vor numi „şezătorile dascălilor", cu cântece patriotice şi naţionale ca: Dor de ţară, Graiul românesc. Când s-a cântat Deşteaptă-te române am fost pedepsiţi cu stingerea luminii la ora 21:30. Hrană puţină, muncă, apăsare, restricţii, teama pentru ziua de mâine-totul ducea la epuizare. În lagăr au apărut şi patru ofiţeri, conduşi de trădătorul de ţară, colonelul Dimitrie Sturdza, care făceau apel la prizonieri să plece în ţară, pentru a face propagandă în rândurile ostaşilor români, pentru dezorganizarea armatei române.

Câţiva ofiţeri au cedat şantajului şi s-au pus în slujba armatei germane, însă cei mai mulţi şi-au menţinut coloana verticală, suferind foarte mult până la încheierea războiului, când au fost eliberaţi şi s-au înapoiat în ţară, lucrând pentru România Mare.

Sublocotenentul Ioan Opran s-a mutat în Ploieşti, locuind pe strada Ion Şirianu numărul 5. A lucrat în continuare în funcţia de învăţător şi director la Şcoala nr. 9. Fiica cea mare, Lilica (devenită Stan) i-a urmat meseria în calitate de profesor la Târgovişte. A fost avansat la gradul de locotenent în rezervă şi a obţinut calitatea de veteran al Războiului balcanic din 1913 şi al marelui nostru Război de apărare (1916-1919). A trăit 79 de ani (a decedat la data de 27 noiembrie 1960), cunoscând vremuri grele şi luptând pentru menţinerea în conştiinţa colectivă a idealului nostru naţional, pentru care mulţi români au murit.

Sergent Ion MARINESCU[78]

S-a născut în anul 1893 în comuna Hăbud, judeţul Prahova. A copilărit şi absolvit şcoala primară în localitatea natală. A fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 9 Vânători (Infanterie) din Constanţa în anul 1915, fiind menţinut sub arme şi la data de 14 august 1916 a fost mobilizat. A participat la Primul Război Mondial, 1916-1919. De la data de 20 august 1916, împreună cu camarazii săi a participat la luptele de apărare din Dobrogea, atacată de armata bulgară, germană şi turcă. În primele zece zile, unităţile militare româneşti subordonate Diviziei a 9-a Infanterie Constanţa, Diviziei a 15-a Infanterie Constanţa, Diviziei a 2-a Infanterie Craiova şi Diviziei a 17-a Infanterie, în colaborare cu unităţi militare ruseşti şi sârbeşti au repurtat unele

[78]Adriana-Maria Pârvu, fostă elevă a Colegiului Pedagogic „Jean Monet", azi Colegiul „Regina Maria".

succese. De la data de 1 septembrie 1916, inamicul superior din punct de vedere numeric şi al dotării cu mijloace de luptă, dar şi a unor greşeli comise de unii ofiţeri români în conducerea lor, a executat o puternică ofensivă, obligând apărătorii să se retragă treptat şi să cedeze teritoriul judeţelor Durostor, Caliacra şi Constanţa.

O parte a unităţilor militare care au luptat în Dobrogea, cu efective diminuate, datorită pierderilor în morţi şi prizonierilor de război s-au retras în Moldova pentru reorganizare şi instruire. Unităţile subordonate Diviziei a 9-a Infanterie Constanţa, din care făcea parte şi Regimentul 9 Vânători au fost retrase în localităţi din fostul judeţ Vaslui. De reţinut că Batalionul 9 Vânători, transformat în război în Regimentul 9 Vânători s-a înfiinţat la data de 1 aprilie 1904 în Ploieşti şi a fost mutat la data de 27 octombrie 1908 în garnizoana militară Constanţa. După război s-a adăugat în denumirea sa numele „Regele Alexandru al Sebiei".

În vara anului 1917, după reorganizarea lor, unităţile subordonate Diviziei a 9-a Infanterie Constanţa au participat cu multă dăruire la marea bătălie de la Mărăşeşti, cooperând foarte bine cu efectivele Diviziilor a 5-a Infanterie Buzău, a 10-a Infanterie Tulcea, a 13-a Infanterie Ploieşti şi a 14-a Infanterie Iaşi, precum şi cu Divizia a 2-a Cavalerie Iaşi, care le-a susţinut în lupte.

Regimentul 9 Vânători Constanţa din care făcea parte şi sergentul Ion Marinescu a avut o comportare onorabilă şi demnă în lupte, drapelul de luptă al unităţii fiind decorat cu ordinul „Mihai Viteazul" clasa a III-a. Multi ostaşi din unitate au fost decoraţi, între care şi sergentul Ion Marinescu decorat cu medalia Bărbăţie şi Credinţă cu spade, clasa a III-a şi cu ordinul Virtutea Militară clasa a II-a. Marea aliată Franţa i-a acordat medalia de onoare a Marelui război. Sergentul Ion Marinescu a primit şi pensie militară.

După lăsarea la vatră, Ion Marinescu a devenit unul din gospodarii de frunte ai comunei Hăbud. Locuitorii comunei Hăbud l-au ales primar al comunei, remarcându-se prin spiritul gospodărec, onoare, demnitate şi dreptate. Trecând în lumea veşnică în anul 1970, învăţătorul George Costea aprecia că Ion Marinescu a fost un luptător de seamă al Hăbudului, aşezându-l între eroi de seamă a ţării noaste.

Sergent Nicolae RUGU[79]

Nicolae Rugu s-a născut în anul 1890 în comuna Şoimari. A copilărit şi absolvit patru clase primare în localitatea natală. Până la împlinirea vârstei de 22 de ani, a lucrat alături de părinţi în gospodăria proprie. În anul 1912 tânărul Nicolae Rugu a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti.

După parcurgerea etapelor de instruire a soldatului, grupei şi plutonului, Nicolae Rugu cu tresa de fruntaş pe umăr este lăsat la vatră în luna iunie 1914. S-a prezentat la casa părintească mândru că prin satisfacerea stagiului militar a trecut în etapa de maturizare.

[79] Prof.dr. Maria-Mariana Gheorghe, Carnetul de însemnări al bunicului său.

Părinţii s-au bucurat mult de efectuarea acestei misiuni, obligatorie pentru un bărbat şi l-au sfătuit să se însoare. Nicolae n-a stat mult pe gânduri, întrucât tânăra Ioana Şt. Petre se „cuibărise" în inima lui încă înainte de plecare la stagiul militar. În septembrie 1914 Neculai şi cu Ioana au oficializat actele de căsătorie la primărie şi la biserica ortodoxă din localitate, urmând şi o frumoasă petrecere susţinută de rude şi prieteni.

Întrucât în anul 1914 a început Primul Război Mondial, dezlănţuit de marile puteri europene, dornice să-şi sporească averile pe seama statelor mici şi mijlocii, România prin Consiliul de Coroană de la Sinaia din 3 august şi-a declarat neutralitatea. Neutralitatea a fost votată de politicienii care, au înţeles că Armata română nu este instruită şi îndeosebi că are mare nevoie de achiziţionarea unor moderne mijloace de luptă.

Regele Carol I şi guvernele care s-au succedat la cârma ţării după anul 1900, considerau că România în calitate de membru al Pactului tripartit încheiat în anul 1883 cu Germania şi Austro-Ungaria, la care a aderat şi Italia va ajuta poporul român în situaţii critice.

Conducătorii României s-au înşelat şi acum oscilau între Puterile Centrale şi Antantă (Anglia, Franţa şi Rusia). Regele dorea înscrierea în război alături de Puterile Centrale. Întrucât n-a avut sprijinul politicienilor s-a îmbolnăvit grav şi a decedat la data de 27 septembrie 1914.

După decesul lui Carol I, a urmat la tronul regal, nepotul său Ferdinand I, care a suferit mult când guvernanţii au hotărât în 1916 să se înscrie în Războiul cel Mare alături de Antantă. Un rol esenţial în orientarea regelui spre această grupare l-a avut Regina Maria, I.C. Brătianu, marele istoric Nicolae Iorga şi alte personalităţi politice.

În situaţia critică creată pe continentul european, Statul Major al Armatei Române a adoptat măsuri de intensificare a instrucţiei armatei, menţinând sub arme contigentele 1914, 1915 şi încorporând mai devreme contigentele 1916 şi 1917.

De asemenea, a concentrat rezerviştii pentru a le împrospăta cunoştinţele militare. La sfârşitul lunii noiembrie 1914 a fost concentrat şi fruntaşul Nicolae Rugu, care era foarte bucuros că soţia lui l-a anunţat că este însărcinată şi vor avea un moştenitor. Bucuros dar şi îngrijorat că nu va putea să-şi ajute soţia, Nicolae a plecat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea" pe data de 25 noiembrie 1914.

După controlul medical şi echiparea cu uniformă militară, Nicolae a participat la şedinţele de instruire şi de educaţie în cazarmă şi pe câmpul de la Strejnic şi Târgşor, cu multă dăruire şi cu îngrijorare pentru draga lui Ioana.

Destăinuindu-se comandantului de pluton, acesta l-a jutat să primească o permisie de sfintele sărbători ale Crăciunului, anului nou, bobotează şi sfântul Ion.

Recreându-se împreună cu soţia şi părinţii din ambele familii Nicolae s-a încărcat sufleteşte cu speranţe de bine, care l-au ajutat să se instruiască şi la sfârşitul lunii februarie să fie avansat în gradul de caporal. Apoi Nicolae a fost lăsat la vatră pentru a participa la lucrările agricole de primăvară.

La începutul lunii iunie 1915, caporalul Nicolae Rugu a fost concentrat din nou şi s-a prezentat la Partea Activă (Operativă) a Regimentului, care era dislocată la Măneciu Ungureni. Împreună cu ostaşii Regimentului 19 Artilerie Ploieşti,

ostaşii Regimentului 32 Infanterie „Mircea” se instruiau şi realizau lucrări de fortificaţie în Pasul Bratocea.

La data de 10 august 1915, caporalul Nicolae Rugu a fost lăsat la vatră şi cu multă bucurie a participat la naşterea primului şi ultimului fiu, pe data de 15 august 1915 şi pe care la insistenţele soţiei l-au botezat cu numele de Nicolae. De naşterea fiului Nicolae s-au bucurat tinerii părinţi şi bunicii din ambele familii, care la botez s-au legat cu jurământ să-l ajute în viaţă (premoniţie!?). În luna noiembrie 1915, caporalul Nicolae Rugu a fost concentrat din nou şi numai în câteva scurte permisii s-a mai putut bucura împreună cu fiul, soţia şi părinţii săi.

La începutul lunii august 1916, România a încheiat cu Rusia, în calitate de împuternicit al Antantei Tratatul şi Convenţia militară prin care Armata Română se înscria în Primul Război Mondial alături de Anglia, Franţa şi Rusia.

În ziua de 14 august 1916, guvernul României a mobilizat armata şi seara a anunţat guvernul de la Viena că s-a înscris la război alături de Antantă şi ca urmare de la data de 15 august 1916 îi declară război. După ora 24:00, Armata română a început luptele cu grănicerii din armata austro-ungară. Împreună cu camarazii săi, caporalul Nicolae Rug în fruntea grupei pe care o comanda a atacat grănicerii de pe graniţa Carpaţilor şi a trecut prin pasul Bratocea în Transilvania.

Pierderile în oameni şi tehnica de luptă a inamicului au fost însemnate din primele lupte. În rândurile ostaşilor români au fost mai mici şi ca urmare a sprijinului primit din partea populaţiei civile. Până la data de 3 septembrie 1916, ostaşii prahoveni din Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul 3 Vânători (Infanterie), Regimentul 19 Artilerie şi Regimentul 6 Călăraşi, împreună cu celelalte unităţi militare buzoiene, subordonate Diviziei 5 Infanterie Buzău au reuşit să cucerească multe localităţi, între care se afla şi oraşul Miercurea Ciuc.

Întrucât Marele Cartier General al Armatei Române, condus de generalul Dumitru Iliescu, la propunerea generalului Alexandru Averescu, pregătea Manevra de la Flămânda, menită să ajute marile unităţi militare care luptau în Cadrilater (Judeţele Durostor şi Caliacra), au fost extrase de pe frontul din Transilvania unele mari unităţi şi unităţi militare, între care şi Divizia 5 Infanterie din Buzău, care avea în subordine şi unităţile militare prahovene.

Această măsură n-a putut fi dusă la îndeplinire datorită schimbării climei de la sfârşitul lunii septembrie (ploi abundente şi furtuni, precum şi lipsa mijloacelor de traversare a marelui râu Dunărea), urmând anularea ei. În situaţia creată, o bună parte din unităţi au fost retrase în zonele unde armata austro-ungară şi armata germană reuşiseră să penetreze apărarea românilor pe Carpaţii Orientali şi Meridionali.

Prahovenii din Brigada a 9-a Infanterie şi Regimentele subordonate (32 Infanterie „Mircea” şi 7 Infanterie Prahova) au fost retrase în apărare la Bran - Rucăr, unde au desfăşurat în lunile octombrie şi noiembrie lupte crâncene în apărare. Superioritatea trupelor germane în luptători şi tehnică de luptă şi-a spus cuvântul şi i-a forţat pe prahoveni să se retragă spre Câmpulung Muscel, pierzând mulţi luptători la Dragoslavele şi în munţii Mateiaş.

Dârzenia şi înaltul spirit de sacrificiu al prahovenilor în această zonă, l-a determinat pe comandantul Regimentului 30 Infanterie Muscel, care a luptat în apărare la Tabla Buţii/Prahova să declare: „Prahovenii au apărat cu eroism

Câmpulung Muscel, iar noi muscelenii am apărat tot cu eroism Tabla Buţii, în lunile octombrie şi noiembrie 1916".

Fiind înfrânţi de trupele germane, ostaşii prahoveni s-au retras prin luptă pe la Târgovişte, Ploieşti (23 noiembrie), Buzău, Focşani, la Dorneşti, judeţul Botoşani. După reorganizarea, completarea şi instruirea efectivelor şi cu ajutorul misiunii militare franceze, condusă de generalul Matias Henry Berthelott, în iarna anului 1916/1917, Armata Română a participat în Campania Militară din vara anului 1917, total refăcută dând marele tribut de sânge în triunghiul vitejiei şi sacrificiului suprem la Mărăşti-Mărăşeşti-Oituz.

Luptând sub deviza „Nici pe aici nu se trece", lansată de generalul Eremia Grigorescu, Armata Română a obţinut prima Victorie în ofensiva de la Mărăşti, care a ridicat moralul întregii oştiri, urmată de strălucite victorii în luptele de apărare de la Mărăşeşti şi Oituz, salvând de la pieire statul român şi apoi l-au întregit şi i-au eliberat pe fraţii care sufereau sub stăpâniri străine. Caporalul Nicolae Rug a murit în legendarul atac dat de prahovenii din Regimentul 32 Infanterie „Mircea" şi Regimentul 7 Prahova în ziua de 25 iulie, la Doaga/Mărăşeşti.

După mulţi ani de la desfăşurarea acestor bătălii, nepoata eroului Nicolae Rug, prof. dr. Maria-Mariana Gheorghe, a găsit numele străbunicului în mausoleul de la Mărăşeşti, înscris pe placa de marmură, care acoperă groapa comună a eroilor căzuţi în luptele de la Doaga/Mărăşeşti.

Ei au luptat sub devizele lansate de generalul Eremia Grigorescu: la Oituz în noiembrie 1916 – „Pe aici nu se trece" şi în iulie la Mărăşeşti – „Nici pe aici nu se trece", precum şi îndemnul: „Fiţi gata să arătaţi…că românul nu are de dat din pământul ţării, decât locul de mormânt…Din sângele vostru se va ridica curată şi măreaţă o ţară românească a tuturor…".

Prof.dr. Maria - Mariana Gheorghe încheie articolul din Revista „Prahova Eroică" dedicat străbunicului său: „Străbunicul meu nu a apucat să vadă împlinit visul pentru care s-a jertfit, o Românie Mare, dar numele lui rămâne înscris în „hora" de foc şi de moarte a bătăliilor, pe placa de marmură de la Mausoleul din Mărăşeşti".

Fiul eroului de la Mărăşeşti, caporalul Nicolae Rug, Nicolae născut la data de 15 august 1915 a satisfăcut serviciul militar, dar nu a fost mobilizat în al Doilea Război Mondial, fiindcă a avut patru copii minori, rezultaţi din căsătoria cu tânăra Elisabeta: Mihai, Ion, Ioana şi Maria (bunica, prof.dr. Maria-Mariana Gheorghe care, a decedat în luna iunie 2019).

Eroi ploieşteni din Primul Război Mondial[80/ 81 /82]

- *colonel:* Condeescu Ion;
- *locotenenţi-colonei*: Stamate Vasile şi Ionescu Vasile;
- *căpitani*: Ciauşoglu Dumitru, Cosoreanu Gheorghe, Dărmănescu Constantin, Dumitrescu Alexandru, Maloi Ion, Mateescu Simion, Orleanu Petre, Popescu Dumitru şi Ştefănescu Toader;
- *locotenenţi*: Ciuta Petre, Dobreanu Gheorghe, Malaxa Mihail, Mihăescu Alexandru, Mihăilescu Alexandru, Nicolescu Alexandru, Nicolescu Romulus, Niculescu Constantin, Spirescu Constantin, Stegaru Ion, Stănculescu Vasile şi Zamfirescu Stelorian;
- *sublocotenenţi*: Cristea Ioan, Guţuleanu Petre, Livoschi Octavian, Malaya Mihail, Moroianu Ioan, Rădulescu Alexandru, Radulescu Gheorghe, Rădulescu Mihail şi Vlădoiu Pavel;
- *plutonieri-majori*: Iancu Radu, Simionescu Simion şi Topoloagă Gheorghe;
- *plutonieri*:Cristea Nicolae, Dumitru Alexandru, Ilinca Marin, Ionescu Ştefan, Nicolescu Alexandru, Rădulescu Gheorghe, Rădulescu Nicolae, Simion Stelian, Sumanschi Constantin şi Hogea S;
- *sergenţi*: Anton Dumitru, Anton Gheorghe, Anton Ilie, Badea Alexandru, Burlacu Nicolae, Burtoiu Nicolae, Constantinescu Vasile, Căprăroiu Mihail, Clei Francisc, Dinu Aurel, Dinu Bucur Aurel, Diaconescu Constantin, Diaconu Constantin, Drăghiceanu Şerban, Dumitrescu Alexandru, Grigore Stelian, Ionescu Gheorghe, Manolescu Radu, Minculescu Constantin, Pavel Constantin, Ruse Constantin, Secăreanu Constantin, Stanciu Toader, Sulică Dumitru, Teodorescu Gheorghe, Tudose Constantin şi Tănase Grigore;
- *caporali*: Adam Toma, Albu Ioan, Alexandrescu Alexandru, Atanasiu Alexandru, Atanasiu Gheorghe, Berduţ Ferenţ, Botezatu Sever, Buran Gheorghe, Calimache Constantin, Calimache Dumitru, Cristea Anghel, Cristescu Constantin, Dumitru Dumitru, Dumitrescu Constantin, Dumitrescu Traian, Gheorghe Alexandru, Gheorghe Petre, Gheorghe Toader, Georgescu Constantin, Georgescu Ioan, Ghiţă Ilie, Iliescu Constantin, Iliescu Ilie, Iordănescu Petre, Leibovici Zeilic, Minea Stelian, Mitu Eugeniu, Mlădin Ioan, Moldoveanu Ilie, Nicolae Ioan, Niţă Petre, Pruşan Gheorghe, Radu Gheorghe, Savu Gheorghe, State Constantin, Stănescu Gheorghe, Tănase Stelian, Toader Gheorghe, Tudor Ioan, Ţâru Niculae, Zorilă Dumitru, Varga Ştefan, Vasile Alexandru, Viziru Şerban, Voiculescu Anghel şi Voiculescu Gheorghe;
- *cercetaş* Milescu Nicolae, 16 ani;
- *elevi*: Pascino Gheorghe şi Rădulescu Ioan;
- *plutonier m.t.r.* Rădulescu Gheorghe;

---

[80] Arhivele Militare Naţionale Bucureşti şi Piteşti, Registrele cu foi matricole şi Rolele cu foi matricole transmise de Centrul Teritorial Prahova.

[81] Serviciul judeţean Prahova al Arhivelor Naţional Române, Registrele de Stare Civilă al Primăriei Ploieşti din anii 1916-1919.

[82] Colonel Radu Rosetti, Monografia militară a Regimentelor 47 Infanterie Ploieşti şi a Regimentului 72 Infanterie Mizil.

- *sergenţi m.t.r.*: Diaconescu Constantin, Nuţu Mihail şi Tudose Constantin;
- *soldaţi m.t.r.*: Ene Ioniţă, Filostache Dumitru, Ionescu Dumitru, Negru Ilie, Nicolae Nicolae, Nicolescu Traian, Petre Ioan, Radu Costache, Simionescu Radu, Toma Ioan, Tănăsescu Constantin, Tudorache Tudor, Voicu Constantin, Voicu Dumitru şi Velicu Radu;
- copil de trupă Constantin Petre;
- *soldaţi*: Andrei Stan Dumitru, Andrei Nicolae, Adler Gritman Natan, Algiu Marin, Apostol Nicolae, Armanu Gheorghe, Avram Gheorghe, Badea Ene, Badea Petre, Barbu Ion, Beca M. Dumitru, Benone Gheorghe, Blanc Ioan, Blănculescu Gheorghe, Bârsan Gheorghe, Bogos Petru, Boiangiu Sami, Bobocea Badea, Bondor Adam, Boiaşu Toma, Bota Grigore, Braunştein Samuel, Cara V. Alexandru, Chirilă Vasile, Chiriţă Gheorghe, Ciocan Andrei, Cârstea Ion, Ciurcu Ghiţă, Cătuţă Alexandru, Cluj Ion, Clinceanu Ioan, Codău Pavel, Coman Dumitru, Comănescu Radu, Constantin Cristian, Constantin S. Dumitru, Constantin Ioan, Constantin Petre, Constantinescu Tudor, Costache Petre, Cristea Gheorghe, Cristea Petre, Crăciun Toma, Christea Alexandru, Crisogent Herman, Ciufdea Tudose, Dalan Dumitru, Demetrian Filip, Dima Iosif, Dinu N. Ioan, Dinu Stelian, Diucă Coman, Dinescu Ioan, Dobre C. Petre, Dănilă Ion, Dragomir Constantin, Dragomir Neculai, Dragoriu Gheorghe, Drăghiceanu N. Vasile, Droşu Constantin, Duia Ion, Dumitru C. Dumitru, Dumitru Ghiţă, Dumitru Ion, Dumitru V. Ion, Dumitru Ilie, Dumitru Petre, Dumitrescu Ion, Dumitrescu Leonida, Dumitrescu Marin, Dumitrescu Nicolae, Dumitrescu P. Nicolae, Dumitrescu Petre, Dumitrescu Teodor, Dumitrescu Ştefan, Dumitrescu Vasile, Dumitrache Nicolae, Dumitraşcu Gheorghe, Dumitraşcu Petre, Duţă Matei, Elbint Isac, Enache Petre, Enache Stan, Filip M. Petre, Filostache Dumitru, Fulga Stelian, Fulger Dumitru, Ghiţă Nicolae, Gloabă Ioan, Georgescu Constantin, Georgescu P. Stan, Gheorghiu Gheorghe, Gheorghiu Niculae, Gheorghe Andrei, Gheorghe Dumitru, Gheorghe C. Gheorghe, Gheorghe Gheorghe, Gheorghe Ioan, Gheorghe Iordache, Gheorghe Nicolae, Gheorghe Ştefan, Gherghişan Marin, Gherson Marcu Leibu, Ghenu N. Ştefan, Goga Alexandru, Gobrovschi Oscar, Grigore Dumitru, Grigore Nicolae, Grigorescu Gheorghe, Grozea N. Dumitru,Grozea Stoica, Hagi Şt. Ilie, Hartner Ghidale, Iancu Elias, Ilie Ilie, Iliescu Ilie, Iliescu Ştefan, Ion Ion, Ion Gh. Ion, Ion S. Ion, Ion Haralambie, Iosif Liviu, Ioan Z. Ioan, Ioan G. Stelian, Ispas Gheorghe, Ioniţă Ion, Ioniţă N. Ion, Ionescu Constantin, Ionescu D. Gheorghe, Ionescu I. Gheorghe, Ionescu Şt. Constantin, Ionescu Corneliu, Ionescu Mihail, Ionescu Nicolae, Ionescu B. Nicolae, Ionescu Petre, Ionescu Radu, Ionescu Tudor, Ionescu Zamfir, Iordănescu Petre, Iorgulescu Gheorghe, Ion Ion I, Ioan Ioan II, Istrati Ioan, Kessler Gustav, Leandru I. Stelian, Leonard Alexandru, Leon I. Leon, Leuzengen Max, Lina Paraschiv, Lăucerescu Teofil, Luca Dumitru, London I. Samoil, Matei Gheorghe, Matei A. Gheorghe, Maxim N. Ioan, Marin Ştefan, Manolescu Toma, Manolache Dumitru, Marcu Constantin, Matei Ion, Matei Gheorghe, Matei Petre, Mateiaş Ferentz, Marin Ioan, Mateescu Nicolae, Mendel Israel, Mendel Samuel, Mendel Istrati, Miclra Dumitru, Mihai Constantin, Mihai Haralambie, Mihai Nicolae, Mihai Ion, Mihalachi Mihalachi, Mihalache Vasile, Mihăilescu Constantin, Mihăilescu Neculai, Milanovici Dumitru, Miltiade Dumitru, Minculescu Gh. Dumitru, Mironescu Alexandru,

Mărunţeanu Ioan, Mărculescu Alexandru, Moise Gheorghe, Moisescu Cristodor, Moldoveanu Ioan, Moraru Ion, Moraru Iosif, Munteanu N. Ion, Munteanu I. Gheorghe, Munteanu Nicolae, Muşat C. Ştefan, Neagu Aurel, Nedelcu Constantin, Negru Ilie, Neagoe Nicolae, Nedu C. Ioan, Nicoară Simion, Nicolae Ion, Nicolae Gheorghe, Nicolae P. Ilie, Nicolae A. Petre, Niculae Paraschiv, Nicolau Gheorghe, Niculae Niculae, Nicolae M. Petre, Nicolescu Grigore, Niculescu Ioan, Nicolescu Traian, Niţă Nicolae, Năstase Apostol, Oprea Gheorghe, Oprea Dumitru, Paharnicof Filip, Pană Gheorghe, Pavel Gheorghe, Paraschiv C. Gheorghe, Paraschiv B. Ion, Petriman Vasile, Petrache Ion, Petre C. Ioan, Petrescu Ion, Petru Mihai, Popa Dumitru, Popa Ioan, Popa Nicolae, Predeleanu Matei, Preda Visarion, Popescu D. Ştefan, Popescu Ion, Popescu Vasile, Proşcan Dumitru, Radu Anghel, Radu C. Aurel, Radu Constantin, Radu Cristodor, Radu Ion, Radu Nicolae, Radu Petrea, Radu V. Gheorghe, Radu Stelian, Rizea Ion, Răducanu Ioan, Rădulescu Andrei, Rădulescu Nicolae, Râşnoveanu Ion, Roşner Avram, Rozemberg Cuciuc, Scărlătescu Tănase, Savu Dobrin, Savu Gheorghe, Seceleanu Gheorghe, Sima Ion, Simion Dumitru, Simionescu Radu, Săndulescu Gheorghe, Soare Ioan, Sorescu Ion, Spiridon Haralambie, Spiridon Ion, Stan Gheorghe, Stan Nicolae, Stoian Gheorghe, Stoica M. Nicolae, Stănescu Andrei, Stan Alexandru, Stan Iordan, Stan D. Petru, Stan Ştefan, Stroiescu Haralambie, Suica Ion, Sumăneanu Nicolae, Şarpe Gheorghe, Şeitan Ion, Şerban Ion, Şerbănescu Petre, Şomăneanu Ion, Ştefan Gheorghe, Ştefan M. Ioan, Ştefănescu Haralamb, Tache Costache, Taşcu Crafcea, Tecucianu Ilie, Teodorescu Alexandru, Teodorescu Gheorghe, Telegescu Dumitru, Titci Ion, Tănase Vasile, Tănăsescu Petre, Tănăsescu Pandele, Tomescu Ioan, Topală Gheorghe, Tortu Gheorghe, Traiciu Ioan, Trâmbiţaşu Ioan, Tudor Mihai, Tudorache Gheorghe, Ţanea Stelian, Vasile Andrei, Vasile Dumitru, Vasile Ioan, Vasilescu Simion, Vasilescu Vasile, Viziru Ştefan, Vlad Ion, Vlad Nicolae, Vlăsceanu Constantin, Voicu D. Radu, Voicu Dumitru, Zaharia Vasile, Zanea S. Petre, Zolofenoiu Mihail, Zorilă Dumitru şi Zilberstein Herman;

- *brigadieri*: Badea Preda şi Ionescu Atanase.

ARMATA ROMÂNĂ ÎN AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL 1941-1945

În baza învăţămintelor desprinse din timpul desfăşurării Primului Război Mondial, obiectivul strategic fundamental ce s-a impus atenţiei factorilor de decizie români încă din primii ani ai perioadei interbelice şi care a rămas constant în deceniile trei şi patru l-a constituit apărarea Independenţei naţionale şi a Integrităţii teritoriale a ţării.

Planurile de operaţii şi ipotezele de acţiune româneşti au fost concepute de Marele Stat Major în ideea strategică generală a repartiţiei echilibrate a forţelor şi mijloacelor de apărare în zonele de vest, de est şi de sud ale teritoriului românesc. Organizarea armatei stabilită prin legile date în anii 1924, 1930 şi 1932 a fost influenţată de o sumă de factori, printre care pot fi amintiţi: învăţămintele Primului Război Mondial, realizarea unităţii naţionale şi teritoriale, noua situaţie strategică a ţării în sectoarele de frontieră ameninţate (însumând 2/3 din lungimea ei), necesitatea de a asigura pregătirea militară a întregii populaţii aptă de a purta armele, posibilităţile economice şi financiare, potenţialul tehnico-ştiinţific al ţării, influenţa unor structuri organizatorice din alte armate şi în primul rând din armata franceză.[83]

Pe lângă aceste măsuri, în anul 1934 s-a adoptat *Legea nr.83 pentru pregătirea premilitară a tineretului*, vizând tinerii între 18 şi 20 de ani, iar în anul 1938 a fost emisă *Legea pentru o înrolare a femeilor în serviciul patriei în timp de război*, în domeniile: sanitar, tehnic şi administrativ. De asemenea, în luna mai 1939 s-a adoptat *Legea pentru organizarea şi folosirea tineretului în caz de mobilizare*, prevăzând organizarea şi instruirea tineretului până la 18 ani pentru a putea, la nevoie, să participe la apărarea ţării. Începând cu anul 1933 s-a acordat o mare atenţie şi pregătirii pasive pentru apărare a populaţiei civile, îndeosebi în localităţile urbane.

Unităţilor militare din Ploieşti, enunţate anterior cărora li se adaugă Şcoala de Ofiţeri de Rezervă Infanterie (înfiinţată în anul 1920), Regimentul 3 Călăraşi, Regimentul 4 Roşiori mutat din Bucureşti în 1944, Regimentul 10 Roşiori mutat de la Giurgiu, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană (înfiinţat la 1 iulie 1942), Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană (înfiinţat la 15 august 1942), Divizia 1-a Vânători de Munte Sinaia, Flotila a 2-a Aviaţie de Vânătoare Târgşor, Escadrila a 17-a Observaţie şi Grupul 2 din Flotila a 3-a Informaţie Mizil, şi alte formaţiuni militare, cărora li s-au asigurat condiţii materiale corespunzătoare de la bugetul statului şi sprijin din partea organelor administraţiei locale pentru instruire.

Industria naţională de apărare a căpătat noi valenţe în perioada interbelică. În acest sens este de remarcat contribuţia majoră adusă de întreprinderile economice din Prahova: Uzina „Concordia" (care producea tunuri antitanc de 47 de mm „Schneider", muniţie antitanc, chesoane şi antetrene pentru artilerie, precum şi diferite feluri de trăsuri) şi atelierele mecanice aparţinând Societăţii Petrolifere „româno-americană" şi Societăţii Petrolifere „Steaua Română", care

[83] *Pregătirea tineretului pentru apărarea patriei. Tradiţii şi actualităţi*, Bucureşti, 1984, pag. 123.

contribuiau la realizarea chesoanelor şi antetrenurilor pentru artilerie şi a trăsurilor.[84]

Populaţia oraşului Ploieşti a participat cu răspundere la pregătirea pentru apărare, îndeosebi în anii 1938-1941, când asupra României pluteau norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial.

La data de 1 septembrie 1939, Germania nazistă a atacat Polonia. În doar câteva zile, prin angajarea Franţei şi Marii Britanii, conflictul a luat proporţii. Operaţiunile militare s-au întins treptat în Europa, Asia şi Africa (pe o arie de peste 22.000.000 de km^2), precum şi în cea mai mare parte a oceanului planetar.

Până la 2 septembrie 1945, dată la care a capitulat Japonia, consemnându-se sfârşitul celui de al Doilea Război Mondial, au fost angajate în conflagraţie 61 de state cu o populaţie de circa 1,7 miliarde de oameni, dintre care au fost mobilizaţi sub arme 110 milioane de combatanţi. Războiul a dus la pierderea a circa 50 de milioane de vieţi omeneşti (civili şi militari), iar pierderile financiar-materiale nu se pot estima, nici acum, cu exactitate.[85]

Continuând politica imperialistă de cuceriri teritoriale şi de subjugare a altor popoare, Germania nazistă, încălcând prevederile Pactului Ribentropp-Molotov, semnat la 23 august 1939, şi pe cele ale Tratatului de Frontieră şi Prietenie, încheiat în acelaşi an, a declanşat războiul împotriva U.R.S.S., la 22 iunie 1941, ora 3:30. Alături de forţele Wehrmachtului au fost angajate în războiul împotriva U.R.S.S., din diferite motive, şi forţe armate aparţinând altor ţări.

În acest context, mareşalul Ion Antonescu a hotărât angajarea României în conflict, de partea Germaniei, în scopul eliberării teritoriilor Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţa, răpite de U.R.S.S., după Notele ultimative din 26 şi 28 iunie 1940.

Astfel s-a ajuns în situaţia în care în dispozitivul ofensiv al Wehrmachtului au fost înglobate şi au acţionat şi forţe militare române (Armata a 3-a şi Armata a 4-a). Acestea erau intercalate, pe flancul stâng şi pe flancul drept, între diviziile Armatei a 11-a germane.[86]

Unităţile Militare Prahovene în anii 1941-1945

O pagină glorioasă de luptă şi vitejie în istoria contemporană a României a fost scrisă de către populaţia prahoveană şi unităţile militare aflate în zonă, în anii 1941-1945. La acţiunile militare desfăşurate pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei au participat şi unităţile militare prahovene: Divizia a 13-a Infanterie, Regimentul 7 Infanterie, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Regimentul 19 Artilerie, Regimentul 3 Călăraşi, Regimentul 10 Roşiori, Divizia 1-a Vânători de Munte şi efective ale Flotilei a 2-a Aviaţie de Vânătoare Târgşor, Escadrila a 17-a Observaţie Mizil, Grupul 2 din Flotila a 3-a Informaţii Mizil, Regimentul 7

[84]Arhivele Militare Române, Fond 94, Dosar 2035, filele 15-17.
[85]*Istoria militară a poporului român*, vol. VI, Editura Militară, Bucureşti, 1989, pag. 400.
[86]Idem, pag. 401.

Artilerie Antiaeriană, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană, Regimentul 4 Roşiori mutat în 1944 din Bucureşti şi alte formaţiuni militare.

După eliberarea Basarabiei, unităţile militare din Ploieşti au participat la operaţiunile militare desfăşurate la Odessa, în Crimeea, în Caucaz şi la Cotul Donului. Toate unităţile enunţate s-au acoperit de glorie, fiind citate prin ordine de zi ale corpurilor de armată şi Armatelor a 3-a şi a 4-a române şi au fost decorate cu înalte ordine ale României.

În paralel cu acţiunile militare desfăşurate între Prut şi Nistru şi apoi pe teritoriul U.R.S.S., unităţile şi formaţiunile militare specializate au desfăşurat acţiuni dificile de apărare şi protejare a obiectivelor de pe teritoriul naţional precum şi a populaţiei civile româneşti.

Pe toată durata războiului, obiectivele politice, economice şi sociale din Ploieşti şi din împrejurimi au fost în permanenţă în atenţia Ministerului de Război, Comandamentului Apărării Antiaeriene şi a organelor administraţiei locale, întrucât au fost supuse bombardamentelor aviaţiei anglo-americane în anii 1942-1944 şi a bombardamentelor aviaţiei sovietice şi germane, după 23 august 1944. Pentru a înţelege mai bine situaţia, trebuie amintit faptul că Congresul S.U.A. a declarat război României la 5 iunie 1942, în condiţiile în care România declarase război S.U.A. la 12 decembrie 1941.

Importanţa strategică a oraşului Ploieşti a fost consemnată de faptul că la 12 iunie 1942 s-a executat primul raid al aviaţiei americane în spaţiul aerian al României, cu un grup de 12 avioane de tipul B-24, venite din Sudan, de pe aerodromul din Khartum. Atacul a fost apreciat de către generalul german Gerstenberg drept „*un început*”.[87]

După trecerea României de partea Naţiunilor Unite, în august 1944, prahovenii au desfăşurat acţiuni de luptă eroice împotriva trupelor germane. Motivaţia unui asemenea caracter îndârjit al înfruntării dintre trupele române şi cele germane este multiplă.

Valoarea deosebită a spaţiului prahovean era dată de importantele resurse economice, iar în planul desfăşurării militare, de faptul că Valea Prahovei includea şoseaua şi calea ferată Bucureşti - Ploieşti - Braşov, inclusiv trecătorile Predeal şi Bratocea (prima având cea mai mare capacitate de trafic din întregul traiect al Carpaţilor Meridionali).

Zona petroliferă constituia „siguranţa” nemijlocită dinspre nord a capitalei. Păstrarea fermă sub control militar românesc a Văii Prahovei, unde se afla cel mai important contingent de trupe inamice din zona interioară, sub raport numeric, era necesară, de asemenea, pentru că aceasta reprezenta în acelaşi timp o parte din „spatele” noului front antihitlerist deschis de România în podişul Transilvaniei şi în vestul ţării.[88]

Pentru inamic, zona petroliferă avea, în acelaşi timp, valenţe excepţionale din punct de vedere economic şi strategic, luarea ei sub control german total însemnând posibilitatea de a se continua aprovizionarea cu petrol a maşinii de război naziste.

---

[87]Arhivele Militare Naţionale Române, Piteşti, fond 319, dosar 21.

[88]Conf. Univ. dr. Ardeleanu, Ion ş.a., *România în anii celui de-al doilea război mondial*, vol. II, Editura Militară, Bucureşti, 1989, pag. 181.

Chiar în condiţiile izgonirii trupelor germane de pe întregul spaţiu românesc de la sud de munţi, zona Prahova constituia pentru Germania un excelent „cap de pod" la sud de bariera montană (pe care ei intenţionau să-şi organizeze dispozitivul defensiv). Aceste considerente au motivat disperatul ordin dat de Hitler, în ziua de 27 august 1944, ca spaţiul petrolifer să fie menţinut de trupele germane „*cu orice preţ*".[89]

Comandamentul german dispunea în zona Prahova de circa 25.000 de militari, constituiţi în unităţi şi mari unităţi (în special de artilerie antiaeriană), precum şi de peste 100 de avioane şi un tren blindat, cu două locomotive şi 16 vagoane (pe unele dintre ele aflându-se montate temutele tunuri de calibrul 120 mm). Cea mai puternică mare unitate hitleristă în zonă era reprezentată de Divizia a 5-a Artilerie Antiaeriană, comandată de generalul Kuderna.[90]

Forţele române care au acţionat împotriva trupelor germane se aflau în subordinea Corpului 5 Teritorial Prahova, comandat de generalul de divizie Constantin Vasiliu Răşcanu, având ca şef de stat major pe generalul de brigadă Toma Zotter.

Trupele române erau compuse din: Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană (Regimentele 7 şi 9 Artilerie Antiaeriană Ploieşti), Detaşamentul 18 Pază (de tăria unei divizii de infanterie), partea sedentară a unităţilor de instrucţie (Regimentul 7 Infanterie Prahova, Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti, Regimentul 3 Călăraşi Ploieşti şi Regimentul 10 Roşiori Ploieşti, Regimentul 22 Infanterie Târgovişte), Flotila a 2-a Aviaţie de Vânătoare Târgşor, Escadrila a 17-a Observaţie Mizil, Grupul 2 din Flotila a 3-a Informaţie Mizil şi şcoli militare dispersate în zonă (Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Infanterie nr.1 Ploieşti şi Şcoala Militară Ofiţeri Activi Cavalerie din Târgovişte). Efectivul acestora – 23.000 de militari – s-a bucurat de sprijinul permanent al muncitorilor, ţăranilor, funcţionarilor şi intelectualilor din zonă.[91]

În faza finală a luptelor eliberatoare au participat, în această zonă, şi unităţi militare române care, se repliau de pe frontul din Moldova, în zonele de concentrare stabilite de Marele Stat Major.

Se remarcă faptul că, Marele Stat Major a ordonat constituirea „Detaşamentului Prahova", comandat de generalul de brigadă Titus Gârbea (născut în localitatea Starchiojd, judeţul Prahova). Detaşamentul format din trupe disponibile aflate până atunci în subordinea Comandamentului Militar al Capitalei (Regimentul 2 Călăraşi, Regimentul 9 Vânători de Gardă, un divizion de artilerie, un grup blindat), a fost subordonat Corpului 5 Teritorial Prahova cu misiunea de „*a bara Valea Prahovei în zona Câmpina - Breaza şi pentru a împiedica scurgerea nemţilor spre nord*".[92]

Principalele operaţiuni militare desfăşurate în Ploieşti şi împrejurimile sale au avut un impact deosebit în acţiunile pentru înfrângerea agresorului german:

---

[89]Idem, pag. 91.

[90]General maior (r.) Zotter, Toma, *Fragmente de epopee*, Bucureşti, 1966, pag. 29-30.

[91]Stănescu, Eugen, *Memorii ale unor ofiţeri superiori români, în* „*Muzeul Naţional*", vol. V, 1981, pag. 402.

[92]General maior (r.) Zotter, T., *Fragmente de epopee*, Bucureşti, 1966, pag. 48.

- în noaptea de 23/24 august 1944 au fost realizate acţiunile de ocupare a uzinelor şi fabricilor din zonă, oraşul Ploieşti fiind eliberat de sub ocupaţia germană, fapt care a permis comandantului garnizoanei, colonelul Spiridon Oprescu să raporteze, în 24 august, că „*misiunea a fost îndeplinită*”.[10]

- la 26 august 1944, ostaşii Bateriei 61 Artilerie Antiaeriană din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană au împiedicat, după o luptă grea, de circa 6 ore, o puternică coloană germană, formată din 90 de maşini, să pătrundă în Ploieşti, dinspre Strejnic (bariera Târgşor);

- în zilele de 26 şi 27 august 1944, două batalioane de recruţi din Regimentele 7 Infanterie şi 32 Infanterie „Mircea” au împiedicat două grupări germane să pătrundă prin partea de sud şi prin partea de nord a oraşului Ploieşti;

- în zilele de 28 şi 29 august 1944, Divizia a 5-a Infanterie Buzău şi Divizia a 13-a Infanterie Ploieşti (care aveau în subordinea lor şi ostaşi ai Regimentelor 7 Infanterie Prahova, 32 Infanterie „Mircea” Ploieşti şi 19 Artilerie Ploieşti) au contribuit la despresurarea zonei petrolifere, deplasându-se apoiîn Oltenia, pentru acoperirea Dunării (efectivele Diviziei a 5-a Infanterie Buzău) şi cele dislocate la Braşov, pentru acoperirea graniţei de nord, în zona Întorsura Buzăului - Homorod (efectivele Diviziei a 13-a Infanterie Ploieşti);

- la 30 august 1944 au fost executate simultan 3 atacuri: unul pentru lichidarea inamicului din pădurile Târgşor şi Crângul lui Bot (la sud-vest de Ploieşti), altul pentru ocuparea pădurii Buda şi al treilea pentru despresurarea oraşului Ploieşti, încercuit de trupele germane; toate atacurile au reuşit.

În acele zile grele s-au remarcat în mod deosebit artileriştii antiaerieni din Regimentele 7 şi 9 Artilerie Antiaeriană din Ploieşti, infanteriştii din Regimentele 32 Infanterie „Mircea” Ploieşti şi 7 Infanterie Prahova, aviatorii din Flotila a 2-a Aviaţie de Vânătoare Târgşor, militarii din Detaşamentul 18 Pază zona petroliferă şi elevii Şcolii Militare Ofiţeri Activi Cavalerie din Târgovişte.

Finalul acţiunilor militare din spaţiul prahovean s-a derulat în zona Păuleşti (cu forţele grupărilor tactice conduse de generalul Grigore Moşteoru şi colonelul Gheorghe Turtureanu) şi Boldeşti-Scăieni (gruparea tactică comandată de colonelul Alexandru Batcu).[93]

În ziua de 30 august 1944, o puternică coloană motorizată germană aflată în zona pădurii Păuleşti a încercat să iasă din încercuire. Sute de militari nemţi au fost răniţi şi omorâţi, zeci de tunuri, tancuri şi 400 de maşini au fost incendiate. În timpul luptelor a fost rănit şi apoi capturat generalul Kuderna, comandantul Diviziei a 5-a Artilerie Antiaeriană germană.

În zorii zilei de 31 august, gruparea germană de la Păuleşti, îmbarcată în 140 maşini şi precedată de 4 tancuri şi tunuri autotractate s-a deplasat spre Gura Vitioarei, îndreptându-se spre Vălenii de Munte. Fiind întâmpinată cu foc puternic de către militarii din gruparea tactică, comandată de colonelul Alexandru Batcu, coloana inamică şi-a deviat traseul spre Slănic Prahova, luând contact, la ora 11:00, cu elevii Şcolii Militare Ofiţeri Rezervă Infanterie nr.1 din Ploieşti care fusese detaşată la Slănic în luna aprilie 1944 şi cu o baterie de artilerie. Aceştia erau comandaţi de colonelul Ioan Constantinescu.

---

[93]*Documente privind istoria militară a poporului român, 23-31 august 1944*, Editura Militară, Bucureşti, 1979, pag. 72-74.

După o încleştare de două ore, conducerea coloanei germane a decis capitularea. În după-amiaza zilei a început dezarmarea ultimelor forţe hitleriste din Valea Prahovei. O parte din germani şi-au părăsit armamentul, căutând scăparea, individual sau în grup, prin munţi, spre nord.[94]

Prin neutralizarea efectivelor germane aflate în retragere spre Carpaţii Meridionali, în după-amiaza zilei de 31 august, la Slănic au luat sfârşit aprigele lupte cu inamicul de pe Valea Prahovei. Întreaga zonă petroliferă a intrat sub stăpânirea deplină a trupelor române.[95]

După eliberarea întregului teritoriu al patriei noastre (23-31 august 1944), acţiunile militare româneşti, în cooperare cu trupele sovietice, pentru eliberarea părţii de nord-vest a României s-au desfăşurat în două etape distincte: prima etapă a cuprins luptele purtate între 1-20 septembrie 1944, iar cea de-a doua luptele duse între 20 septembrie - 25 octombrie 1944.

Prin Directiva Operativă nr.51, din 30 august 1944, Armatele 1-a şi a 4-a Române aveau misiunea să „*interzică orice încercare de pătrundere a inamicului spre trecătorile Carpaţilor Meridionali şi Apuseni*", intenţionând menţinerea zonelor Braşov, Turda, Beiuş, Arad, Timişoara, iar „*ulterior să treacă la acţiuni ofensive mai importante pentru cucerirea Transilvaniei de nord*".[96]

După eliberarea Ploieştiului şi a zonei Prahova, unităţile militare create în zonă (respectiv Regimentele: 32 Infanterie „Mircea", 3 Călăraşi, 10 Roşiori şi 19 Artilerie) au fost încadrate în trupele Armatei a 4-a române, participând la eliberarea părţii de nord a Transilvaniei, iar apoi a teritoriului Ungariei şi teritoriului Cehoslovaciei.

Divizia a 13-a Infanterie Ploieşti şi Regimentul 7 Infanterie Prahova au participat la acoperirea graniţei de nord a Transilvaniei, stabilită vremelnic, prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940. Divizia a 13-a Infanterie a fost desfiinţată, la data de 15 decembrie 1944, în baza prevederilor armistiţiului din 12 septembrie 1944. În baza aceloraşi prevederi a fost desfiinţat şi Regimentul 7 Prahova, la data de 30 noiembrie 1944.

Regimentele 7 şi 9 Artilerie Antiaeriană din Brigada a 4-a Artilerie Antiaeriană au rămas în apărarea oraşului Ploieşti şi a zonei Prahova, împreună cu unele unităţi militare sovietice. De la data de 19 noiembrie 1944, Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană a fost mutat la Bucureşti, dispozitivul său de luptă fiind preluat de trupele sovietice.

Respectatul istoric, colonelul dr. Petre Otu ne prezintă în Revista România Eroică nr. 1 (58) pe anul 2019, pagina 17, pierderile suferite de poporul român în al Doilea Război Mondial. În Campania militară din Est: 71.585 de morţi, din care 3.113 ofiţeri, 1.823 de subofiţeri şi 66.649 de soldaţi. În Campania militară din Vest: 21.035 de morţi, din care 859 de ofiţeri 776 de subofiţeri şi 19.400 de soldaţi. Total în cele două campanii militare: 92.620 de morţi, din care 3.372 de ofiţeri, 2.599 de subofiţeri şi 86.049 de soldaţi.

---

[94]General maior (r.) Zotter, T., lucrarea citată, pag. 48.

[95]*Documente privind istoria militară a poporului român, 23-31 august 1944*, Editura Militară, Bucureşti, 1979, pag. 74.

[96]Idem, pag. 78.

La aceştia se adaugă 333.966 de răniţi, din care 243.622 în Est şi 90.344 în Vest şi 367.976 de dispăruţi, cei mai mulţi prizonieri, din care 309.533 în Est şi 58.443 în Vest. Cifrele totale se ridică la 794.562 militari, din care 624.740 în Est şi 169.822 în Vest.

General de armată Ioan GHEORGHE[97]

Ioan Gheorghe s-a născut la data de 1 noiembrie 1923 în comuna Cosminele, judeţul Prahova. A absolvit şcoala primară în comuna natală şi patru clase la Liceul Carol al II-lea din Ploieşti în anul 1941. După moartea prematură a tatălui său, Ioan a fost nevoit să întrerupă studiile la liceu, angajându-se muncitor calificat, în meseria de ajutor mecanic la Arsenalul Aeronautic din Bucureşti. În această întreprindere, Ioan Gheorghe a fost mobilizat pe loc, contribuind la repararea avioanelor de luptă, în toată perioada celui de al Doilea Război Mondial 1941-1945.

În anul 1949, Ioan Gheorghe a absolvit Şcoala Superioară de partid la Breaza, judeţul Prahova. În vara anului 1952, Ioan Gheorghe a fost selecţionat şi a fost încadrat activist din luna iunie în Direcţia Superioară Politică a Armatei, acordându-i-se gradul de colonel.

Colonelul Ioan Gheorghe a absolvit în anul 1955, cursurile Institutului de Studii Sociale din Bucureşti. După absolvirea acestor cursuri, Ioan Gheorghe a fost avansat în gradul de general de brigadă şi a fost numit în funcţia de şef al Direcţiei Politice a Armatei.

După trei ani, în vara anului 1958, generalul Ioan Gheorghe a fost trimis în U.R.S.S., unde a urmat timp de doi ani Cursurile Academiei Militare „Voroşilov". La revenirea în ţară, în iulie 1960, generalul Ioan Gheorghe a fost numit la comanda Diviziei 11 Mecanizată Oradea. În anul 1963, generalul Ioan Gheorghe a fost numit la comanda Diviziei 10 Mecanizată Iaşi, iar în acelaşi an a fost promovat în funcţia de comandant al Armatei a 2-a Române din Bucureşti.

În urma frumoaselor rezultate obţinute în această funcţie, generalul Ioan Gheorghe a fost numit la 15 iunie 1965 în funcţia de şef al Marelui Stat Major. În august 1966, Ioan Gheorghe a fost avansat în gradul de general de divizie şi promovat în funcţia de prim adjunct al ministrului Apărării Naţionale. La 23 august 1967, Ioan Gheorghe a fost avansat în gradul de general de corp de armată.

Ca urmare a evenimentelor desfăşurate în august 1968, când armatele semnatare al Tratatului de la Varşovia (mai puţin Armata Română) au atacat şi invadat teritoriul Cehoslovaciei, generalul de corp de armată Ioan Gheorghe a condus cu competenţă numeroase acţiuni referitoare la întărirea capacităţii de apărare a ţării, de dotare a unităţilor şi marilor unităţi militare cu tehnică de luptă modernă. Personal a contribuit la elaborarea Legii 14 din decembrie 1972, referitoare la Doctrina militară românească şi organizarea apărării întregului teritoriu naţional.

În calitate de şef al Consiliului Naţional de Înzestrare a Armatei Române, înfiinţat în anul 1968, generalul Ioan Gheorghe s-a implicat profund în procesul

[97] Interviu realizat de gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, în anul 2000 la Bucureşti.

de creare a unei industrii proprii de armament şi de dezvoltare a industriei existente în ţară, pentru producerea celor necesare dotării tuturor armelor şi unităţilor militare de orice gen al armatei.

Concomitent cu activitatea multilaterală desfăşurată în importantele funcţii pe care le-a îndeplinit, generalul Ioan Gheorghe a desfăşurat o rodnică activitate ştiinţifică care s-a concretizat în elaborarea unor studii şi lucrări de istorie şi doctrină militară. Amintim în acest sens lucrările: „Al Doilea Război Mondial", „Ştiinţa conducerii şi comanda militară", „Doctrina militară românească în anii 1968-1989" ş.a.

La data de 29 noiembrie 1974, generalul Ioan Gheorghe a fost numit vicepreşedinte al Consiliului Popular al Capitalei, iar de la data de 2 mai 1978, când a fost pensionat a îndeplinit funcţii importante în Administraţia de Stat. La data de 30 noiembrie 2000, Ioan Gheorghe a fost avansat în gradul de general de armată în retragere. În activitatea desfăşurată în armată, generalul Ioan Gheorghe a fost decorat cu ordine şi medalii româneşti şi ale altor state.

General de corp de armată Vasile ALEXA[98]

Vasile Alexa s-a născut la data de 9 septembrie 1923 în oraşul Ploieşti. Fiul lui Nicolae, croitor şi al Ioanei, casnică, a avut o soră, Victoria şi fraţii, Ion, funcţionar şi Constantin, ziarist. Vasile a absolvit şcoala primară şi şcoala profesională în Ploieşti şi Liceul „Mihai Viteazul" în Bucureşti.

Încorporat în anul 1944, Vasile Alexa a fost admis elev în Şcoala Militară Subofiţeri Rezervă Infanterie din Galaţi. Avansat elev sergent, tânărul Vasile Alexa a fost repartizat în Batalionul 3 Vânători Munte Braşov, participând la luptele de eliberare a părţii de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei şi a Cehoslovaciei. Vasile Alexa a fost trecut în rezervă în anul 1946 când s-a angajat în calitate de lăcătuş mecanic la Rafinăria Teleajen şi Uzina Vlăhiţa din Ploieşti.

În anul 1948, Vasile Alexa a fost selecţionat pentru a urma Şcoala Militară Ofiţeri Craiova. Tânărul Alexa s-a remarcat prin perseverenţă şi hotărâre în pregătirea militară generală. Avansat în gradul de locotenent la data de 15 noiembrie 1950 în Arma Infanterie, Vasile Alexa s-a evidenţiat în domeniul instruirii trupei. După absolvirea Şcolii Militare, Vasile Alexa a fost selecţionat pentru a urma Cursurile Academiei Militare din Bucureşti. La data de 1 aprilie 1952, ofiţerul a fost avansat, la excepţional în gradul de locotenent-major şi la 23 august 1952, după absolvirea cu rezultate foarte bune a Academiei Militare, a fost avansat la excepţional în gradul de căpitan.

Absolvind Academia Militară, ofiţerul a fost mutat în Arma Tancuri şi numit locţiitor al şefului Secţiei Spate şi Administraţie a Armatei Române. Obţinând rezultate foarte bune în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale, la sfârşitul anului 1952, a fost avansat la excepţional în gradul de maior.

Din luna ianuarie până în luna august 1953, maiorul Vasile Alexa a lucrat în Direcţia Construcţii Generale din Ministerul Forţelor Armate, în calitate de

[98] Datele au fost asigurate de col.(rz) Neculai Constantin, cumnatul generalului Vasile Alexa.

locţiitor al comandantului. De la 1 septembrie 1953 până la 30 octombrie 1954, ofiţerul a îndeplinit funcţia de locţiitor al comandantului Direcţiei Construcţii şi Cazare a Trupelor Militare din Armata română.

Afirmându-se în munca de partid, la data de 1 octombrie 1954, maiorul Vasile Alexa a fost numit Şeful Secţiei de Partid la Direcţia Superioară Politică a Armatei, iar din luna iunie 1955 până în luna august 1957, a lucrat în calitate de Şef Grupă Inspectori din Direcţia Control a Direcţiei Superioare Politice a Armatei. La data de 23 august 1956, Vasile Alexa a fost avansat în gradul de locotenent-colonel.

Un nou capitol în biografia colonelului Vasile Alexa, avansat în grad la 9 mai 1957, s-a deschis la data de 8 august 1957, când a fost numit şeful Direcţiei Politice din Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului şi membru în Consiliul Militar.

Avansat în gradul de general de brigadă, la 23 august 1959, Vasile Alexa a fost numit la data de 31 decembrie 1962, locţiitor al comandantului Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

În anul 1963, generalul Vasile Alexa avansat în gradul de general divizie în luna iunie 1963 (gl. maior), a fost numit comandant al Comandamentului Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

La data de 1 iunie 1975, generalul de divizie Vasile Alexa a fost numit la comanda Centrului Teritorial Bucureşti. Avansat în gradul de general de corp de armată, în anul 1978, Vasile Alexa a condus cu competenţă Centrul Teritorial Bucureşti până în anul 1983, când a fost trecut la pensie.

Generalul Vasile Alexe s-a căsătorit în anul 1953 cu Constanţa Ionescu şi au avut o fiică, Valentina, de profesie tehnician electronist.

În activitatea desfăşurată în slujba ţării, generalul Vasile Alexa a fost decorat cu Ordinele: Steaua României, clasa a V-a, 23 august clasa a III-a, Meritul Militar, clasele I, II, şi III şi 15 medalii militare româneşti şi civile.

General de brigadă Ion ANGHEL[99]

Ion Anghel s-a născut în localitatea Trestieni, comuna Teşila (azi Valea Doftanei), judeţul Prahova, la 14 februarie 1917. Tatăl său, Gheorghe Anghel, a căzut în luptele de la Doaga (Mărăşeşti, iulie 1917), împreună cu mulţi alţi camarazi din legendarul Regiment 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti. După terminarea cursurilor şcolii primare din localitatea natală s-a înscris la prestigiosul Liceu „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, pe care l-a absolvit în anul 1936.

Atras de respectul de care se bucura Armata Română în perioada interbelică, Ion Anghel s-a înscris la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie din Sibiu, pe care a absolvit-o cu frumoase rezultate, la data de 1 iulie 1939, când a fost avansat la gradul de sublocotenent. După absolvirea şcolii militare, tânărul ofiţer a fost repartizat în funcţia de comandant de pluton la Batalionul 2 Grăniceri Caransebeş, din Divizia de Gardă.

[99] Interviu realizat de col.(rtr) Constantin Chiper, în anul 2004 la Bucureşti.

În perioada 10 martie 1943 - 12 februarie 1944 a participat, în calitate de comandant de pluton şi de companie, în cadrul Regimentului 96 Infanterie Arad, din Divizia 19 Infanterie Timişoara, la acţiunile militare desfăşurate în Peninsula Kerci şi în Crimeea.

Ion Anghel a fost martor şi a suferit sincer, împreună cu ostaşii din subordine, atunci când au pierit camarazii lor – ofiţeri, subofiţeri, gradaţi şi soldaţi – din rândurile luptătorilor Diviziei 19 Infanterie şi a Regimentului 96 Infanterie, în luptele din Kuban, Peninsula Kerci şi Crimeea. Ofiţerul îşi aminteşte, cu mari emoţii, de căderea în luptă a locotenent-colonelului erou Ion Pălăghiţă, comandantul Batalionului 1 din Regimentul 94 Infanterie, în zona localităţii Moldovanskaja, locuită de români deportaţi în această zonă de către statul ruso-sovietic, după răpirea Basarabiei, în iunie 1940.

Din dispoziţia mareşalului Ion Antonescu românii moldoveni au fost ajutaţi să se înapoieze în Basarabia. De la 18 noiembrie 1943 a urmat replierea şi retragerea treptată, prin lupte foarte grele, a marii unităţi şi a Regimentului 96 Infanterie Arad.

Comportamentul eroic al Diviziei 19 Infanterie şi a unităţilor din subordine a fost evidenţiat prin Ordinul de zi din 18 iulie 1943, de către comandantul Armatei a 3-a Române, generalul Petre Dumitrescu: *„Faptele de arme ale Diviziei 19 Infanterie Timişoara din capul de pod Kuban au fost urmărite cu entuziasm şi cu mândrie de către comandamentele militare române. Această divizie se remarcase prin excelente fapte de arme încă din anul 1942 în Peninsula Kerci. Prin aceste fapte Divizia 19 Infanterie se clasează între cele mai bune divizii din armata română."*

Înapoiat în ţară, în luna februarie 1944 (avea deja doi ani de front), ofiţerul a fost repartizat la Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie, dislocată la Zărneşti şi, din toamnă, la Sibiu, îndeplinind funcţia de comandant de companie elevi, fiind bine apreciat, în fiecare an, de către şefii direcţi, pentru contribuţia adusă la formarea tinerelor cadre ale armatei române.

Fiind conştient că asigurarea unei pregătiri militare bine fundamentate se poate realiza numai urmând cursurile Şcolii Superioare de Război, ofiţerul s-a prezentat la concursul de admitere, desfăşurat în luna mai 1948, şi a fost declarat reuşit. La data de 1 iulie 1950, Ion Anghel a absolvit cursurile acestei instituţii care, între timp şi-a schimbat denumirea în Academia Militară, cu rezultate excepţionale la pregătirea tactico-operativă şi tactico-aplicativă. Datorită rezultatelor obţinute, ofiţerul a fost repartizat în Academia Militară, având gradul de căpitan, şi a fost încadrat profesor la Catedra Tactică şi Artă Operativă.

Animat de dorinţa perfecţionării pregătirii personale şi convins că nivelul ştiinţific este în continuă dezvoltare, căpitanul Ion Anghel a urmat doctoratul şi a obţinut titlul de doctor în ştiinţă militară.

Timp de 27 de ani Ion Anghel nu a precupeţit nici un efort pentru pregătirea personală, reuşind să asigure un nivel ridicat al cursurilor postacademice desfăşurate cu generalii şi ofiţerii, dar şi cu ofiţerii elevi. În această perioadă a realizat două lucrări de cercetare ştiinţifică prevăzute în planul Ministerului Apărării Naţionale (una dintre ele fiind premiată), şase lucrări de cercetare ştiinţifică prevăzute în planul Academiei şi prezentate în cadrul sesiunilor de comunicări ştiinţifice şi peste 35 de articole publicate în revistele militare.

Problemele abordate în aceste lucrări şi articole s-au referit la aspecte de tactică şi artă operativă, precum şi la metodica predării învăţământului în Academia Militară.

Generalul de brigadă Ion Anghel a publicat, cu ajutorul Editurii Militare, lucrările „Surprinderea în războiul modern" (în colaborare, 1973) şi „Manevra de luptă" (1977). Generalul Ion Gheorghe s-a pensionat, la cerere, la data de 20 iulie 1977, după o activitate foarte bună desfăşurată la cea mai importantă instituţie de învăţământ din Armata română.

Recunoscându-i-se meritele pentru activitatea desfăşurată în cei 42 de ani petrecuţi în armată şi în participarea la cel de al Doilea Război Mondial, în anul 1994 colonelul Ion Anghel a fost avansat în gradul de general de brigadă în rezervă.

Pentru prestaţiile deosebite din întreaga sa carieră militară a fost decorat cu ordine şi medalii militare şi civile: Ordinul „Steaua României", clasa a V-a, Ordinul „Coroana României", clasele a V-a şi a IV-a, Ordinul „Crucea de Fier" germană, clasele a II-a şi I-a, Ordinul „Meritul Militar" clasele a III-a, a II-a şi I-a, medalia „Crucea comemorativă" a celui de al Doilea Război Mondial ş.a. Generalul de brigadă în rezervă Ion Anghel a fost căsătorit cu ieşeanca Maria Bobocea, care a decedat şi nu au avut copii.

După decesul tatălui său, mama lui Ion Anghel s-a recăsătorit cu gospodarul Vasile Bâtu, din localitatea Trestieni, judeţul Prahova, dând ţării încă doi fii. Primul dintre ei, Vasile Bâtu, a participat la luptele de la Cotul Donului, a căzut prizonier de război şi a fost dus în lagărele de tristă amintire din Siberia, unde i s-a pierdut urma. Al doilea, Ioan Bâtu, a luptat în campaniile militare din est şi din vest, în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

General de brigadă Ioan BĂDICEANU[100]

Ion Bădiceanu s-a născut la 16 octombrie 1897, în localitatea Comarnic, judeţul Prahova. Părinţii săi, Ioan, comerciant şi Lăzărica, casnică şi-au dat copiii la şcoală : Gheorghe s-a calificat în profesia de inginer, Maria, profesoară şi Ioan, militar de carieră (gl.bg.) în armata română. Ioan a absolvit şcoala primară în Comarnic, Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel"din Ploieşti, cu bacalaureat în anul 1916.

După absolvirea liceului, Ioan Bădiceanu a frecventat în anii 1916-1918, Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, dislocată în Iaşi. În anii 1923-1924 a urmat Şcoala de Aplicaţie Artilerie. Apoi a absolvit Cursul de trageri şi alte specialităţi, Cursul de pregătire pentru gradul de maior, în anul 1935 şi Cursul pentru gradul de general de brigadă în anul 1949.

Ioan Bădiceanu şi-a început cariera militară cu gradul de sublocotenent (15 noiembrie 1917), continuând cu gradul de locotenent (1 aprilie 1920), căpitan (1 iulie 1927), maior (10 mai 1938), locotenent-colonel (18 februarie 1942), colonel (14 iulie 1945) şi general brigadă (23 august 1949). Evoluţia în funcţii a generalului Ioan Bădiceanu a fost următoarea: comandant secţie artilerie 1917/1919, la Regimentul 7 Artilerie din Buzău, ofiţer cu aprovizionarea şi

[100] Arhivele Militare Naţionale, Fond D. C. I./1974, dosar 2229.

adjutant în Regimentul 38 Artilerie Ghimbav (noiembrie 1919-noiembrie 1923), ofiţer elev în Şcoala Aplicaţie Artilerie (noiembrie 1923- aprilie 1924), ofiţer cu aprovizionarea şi comandant de baterie în Regimentul 23 Artilerie Bârlad (aprilie 1924-octombrie 1927), comandant Baterie Instrucţie în Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie (octombrie 1927-octombrie 1928), comandant Divizion 1 şi şef Birou Instrucţie (octombrie 1928-mai 1938), şef Grup Ateliere la Pirotehnia Armatei (mai 1938-noiembrie 1938), comandant Divizion 1 şi şef Birou Instrucţie în Regimentul 1 Artilerie Bucureşti (noiembrie 1938-iulie 1941), comandant Divizion 1 şi ajutor comandant unitate în Regimentul 1 Artilerie (iulie 1941-25 august 1944). Ofiţerul a participat la luptele de la Odessa, Kubanka, Krivoi Rog, Mariopol, Natalievka, Tinguţa, Zaza, în Moldova, în perioada aprilie-august 1944.

La data de 25 august 1944, Ioan Bădiceanu a fost capturat prizonier în armata sovietică, în zona Buhuşi, fiind încarcerat în Lagărul de la Roman, iar la 28 august 1944, în Lagărul de la Bălţi/Basarabia. Şi de aici în Lagărul Oranki-Mănăstârca din Siberia.

În luna aprilie 1945 s-a înscris în Divizia de Voluntari „Horia, Cloşca şi Crişan", fiind numit comandant pentru spate (servicii) a diviziei până la 1 noiembrie 1945, când a fost numit în Comisia de Armistiţiu, acţionând în judeţul Caraş-Severin.

De la 27 martie 1946 până la 31 august 1946, colonelul Ioan Bădiceanu a îndeplinit funcţia de comandant al Cercului Teritorial Timiş. Apoi, la cerere ofiţerul a fost numit comandant al Regimentului 1 Artilerie Călăreaţă la 1 septembrie 1946, pe care l-a reorganizat bine, fapt ce a determinat pe şefii ierarhici să-l numească la 21 august 1947, comandant al Artileriei din Divizia „Horia şi Crişan" şi 15 mai 1949, comandant al Corpului 47 Tancuri.

În anul 1949, colonelul Ioan Bădiceanu a urmat Cursul pentru generali, fiind notat *bine* de membrii şi preşedintele Comisiei, generalul locotenent (maior) Nicolae Cambrea. Avansat în gradul de general de brigadă, la 23 august 1949, Ioan Bădiceanu a condus artileria Corpului 47 Tancuri până la 15 octombrie 1950, când a fost numit comandant al Corpului 5 Tancuri, ulterior fiind trecut în rezervă cu drept de pensie.

General de brigadă Ioan BURLACU[101]

Ioan Burlacu s-a născut la 14 decembrie 1908 în Ploieşti. Părinţii săi, Nicolae, lăcătuş mecanic şi Raliţa, funcţionară i-au asigurat fiului, o copilărie liniştită. Cei trei fraţi ai ofiţerului au fost: Vasile, contabil, Eugen, inginer mecanic şi Emil, tehnician mecanic. Ioan a efectuat studiile primare şi liceale la Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, încheiate în anul 1928 cu bacalaureat.

Fiind pasionat de meseria armelor, dirigintele din liceu şi părinţii l-au îndrumat pe Ioan să se înscrie la Şcoala Militară Ofiţeri Activi de Artilerie. A fost admis în toamna anului 1928 şi a absolvit-o în vara anului 1930, cu gradul de sublocotenent şi numit comandant Secţie în Regimentul 19 Obuziere din Ploieşti.

[101] Interviu luat de Gl.bg.dr. Constantin Ucrain, în anul 1975.

De la 1 noiembrie 1931, ofiţerul a frecventat cursurile Şcolii Militare Speciale Artilerie, pe care le-a absolvit cu rezultate bune. Revenit în Regimentul 19 Obuziere, Ioan Burlacu a fost numit în funcţia de ofiţer cu aprovizionarea, îndeplinindu-şi cu răspundere atribuţiunile de serviciu.

Avansat în gradul de locotenent la data de 8 iunie 1934, ofiţerul a fost numit comandant Secţie în Regimentul 22 Artilerie Mihai Bravu. Până la 31 martie 1937, tânărul ofiţer şi-a îndeplinit bine atribuţiunile funcţionale, fiind un exemplu pozitiv pentru colegii şi subordonaţii săi, aprecia în Notările de serviciu, comandantul unităţii, col. Georgescu.

La 1 aprilie 1937, Ioan Burlacu a fost promovat în funcţia de ofiţer instructor în Biroul de trageri, la Centrul de Instrucţie al artileriei. Până la 1 noiembrie 1940, « ofiţerul s-a remarcat prin perseverenţă şi seriozitate în îndeplinirea atribuţiunilor de serviciu », îl nota comandantul unităţii, col. N. Voicu.

Avansat în gradul de căpitan, la 8 iunie 1940, Ioan Burlacu a fost numit comandant de Baterie în Divizionul 32 Artilerie Grea independent. După un stagiu de patru luni în această unitate, ofiţerul a fost readus în Centrul de Instrucţie Artilerie de la Mihai Bravu, în funcţia de ajutor al şefului Biroului Trageri.

Căpitanul Ioan Burlacu a fost promovat la 18 iunie 1941 în funcţia de şef Birou Operaţii, la Gruparea 2 Artilerie Munte. Ofiţerul a participat la luptele de la Hotin, Cozlov, Obodovka, Krivoje, Lukanovka, Kradievka şi la Marea de Azov, Bolki, Belaia, Belaokorka, apreciat « pentru priceperea dovedită în creionarea luptelor », de către col. Gheorghe Gheorghiu, comandantul unităţii.

În anul 1942, ofiţerul a lucrat în funcţia de şef Birou Trageri în Centrul de Instrucţie al Artileriei. În noiembrie 1942, Ioan Burlacu a fost numit comandant Baterie în Regimentul 38 Artilerie „conducând cu mult curaj şi deosebită atenţie militarii din subordine în lupte, afirmându-se ca un bun ofiţer”.

Avansat în gradul de maior, Ioan Burlacu a fost numit în toamna anului 1944 şef al Biroului Operaţii în Comandamentul Armatei a 4-a Române şi a participat la luptele de eliberare a Ungariei şi a Cehoslovaciei. La încheierea războiului, generalul de corp de armată, Nicolae Dăscălescu l-a apreciat pe Ioan Burlacu ca pe „un ofiţer foarte bun, din toate punctele de vedere”.

La data de 1 noiembrie 1945, maiorul Ioan Burlacu a fost numit şef al Biroului Instrucţie din Centrul de Instrucţie al Artileriei. Maiorul Ioan Burlacu a lucrat în funcţia de şef de Stat major la Divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu cu Debreţin” (mare unitate care, s-a înfiinţat la data de 2 octombrie 1943, pe teritoriul Uniunii Sovietice, din prizonieri de război români), de la 1 mai 1946 până la 31 octombrie 1947, fiind apreciat de generalul Iacob Teclu, cu calificativul *foarte bine*.

Deşi fusese primit în rândurile Partidului Comunist Român şi avansat în gradul de locotenent-colonel, Ioan Burlacu a fost trecut în rândul cadrelor militare „epurate” la recomandarea reprezentantului Armatei sovietice în Comisia de armistiţiu. Nevoia de cadre militare a determinat Statul Major al Armatei să-l reprimească pe Ioan Burlacu în rândul cadrelor militare active şi să-l numească şef de Stat Major al Regimentului 15 Artilerie Grea, la 15 august 1949.

Experienţa acumulată în decursul carierei militare, îndeosebi în război au determinat şefii ierarhici să-l numească la 28 iunie 1950 în funcţia de locţiitor şef la Direcţia Tehnică a Armatei. A frecventat în anul 1953 Cursul de coman-

danţi de regimente. Generalul Ştefănescu, şeful direct îl nota: „Ioan Burlacu a fost avansat în 1953 în gradul de colonel. Ofiţerul este harnic, tenace şi serios în tot ce face. S-a înscris şi a urmat la fără frecvenţă cursurile Academiei Militare Generale, Facultatea Tehnică militară, Secţia Muniţii".

Aceste perseverente preocupări i-au determinat pe şefii ierarhici să-l numească pe colonelul Ioan Burlacu, rând pe rând, în funcţiile de şef Secţie Studii în Direcţia Tehnică a Armatei, şef Secţie la Direcţia Înzestrare a Armatei, şeful Direcţiei Tehnice a Armatei, locţiitorul comandantului pentru pregătirea tehnică, la Academia Militară Generală.

Avansat general de brigadă la 23 august 1955, Ioan Burlacu şi-a pus în slujba armatei experienţa acumulată în cariera militară şi în anul 1968 a fost trecut la pensie. A realizat multe lucrări ştiinţifice şi de specialitate care, s-au folosit în procesul de instruire a armatei. A cunoscut bine limba franceză, având posibilitatea să studieze diferite lucrări ştiinţifice.

Generalul Ioan Burlacu a fost un bun familist, căsătorindu-se la data de 27 iulie 1941 cu Elena T. Ionescu, dând societăţii un fiu, Lucian (1938) şi o fiică, Elena (1943). În decursul carierei militare a fost decorat cu Ordinele: Coroana României, clasele a V-a, a IV-a şi a II-a, Steaua României clasa a V-a, Crucea de fier, germană, clasa a II-a, Crucea de război, cehoslovacă, Steaua Republicii Socialiste România clasa I-a, 23 august clasa a V-a, Meritul Militar clasele a III-a şi a II-a, medaliile: Victoria-U.R.S.S., Meritul militar clasele a III-a şi A II-a şi altele.

General de brigadă Lascăr CARACAŞ[102]

Lascăr Caracaş, fiul lui Scarlat şi al Saftei, s-a născut la 19 septembrie 1870, în mahalaua Cotul Negru din oraşul Bârlad, judeţul Tutova (în prezent, judeţul Vaslui). După absolvirea şcolii primare în Bârlad, tânărul Lascăr Caracaş a urmat Şcoala fiilor de militari din Craiova, pe care a absolvit-o în 1889.

La 15 septembrie 1889 Lascăr Caracaş a început cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti, pe care a absolvit-o la 1 iunie 1891, când a fost avansat la gradul de sublocotenent infanterie şi repartizat în Regimentul 7 Prahova din Ploieşti, în funcţia de comandant de pluton.

La data de 8 iulie 1894 a fost avansat locotenent. Dorind să se apropie de familie a solicitat şi a primit aprobarea pentru mutare, la 16 octombrie 1895, la Batalionul 3 Vânători de Câmp Galaţi, în funcţia de comandant de pluton puşcaşi. Aici şi-a etalat inteligenţa, dârzenia, puterea de muncă şi tactul în munca cu oamenii. Ca urmare, la data de 16 octombrie 1896 a fost promovat la Şcoala de Ofiţeri Infanterie Bucureşti, în funcţia de comandant de pluton elevi. După patru ani a fost avansat la gradul de căpitan şi mutat în Regimentul „Mihai Viteazul" nr.6 Bucureşti, în funcţia de comandant de companie.

Tânărul ofiţer câştiga experienţă şi manifesta maturitate în îndeplinirea atribuţiunilor de serviciu, îndeosebi după căsătorie, în anul 1897, cu ploieşteanca Stela Dumitrescu, şi apariţia copiilor. Acesta a fost momentul promovării

[102]Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 72.

ofiţerului în funcţia de comandant de companie şi ajutor al şefului Biroului Evidenţă Gradaţi-Soldaţi la Batalionul 7 Vânători de Câmp (Infanterie) din Galaţi.

În perioada 1904-1906 căpitanul Lascăr Caracaş a lucrat în Regimentul Râmnicu Sărat nr. 9 şi în Batalionul de Grăniceri al Corpului de Grăniceri din Bucureşti, îndeplinind aceleaşi funcţii. Afirmându-se ca un ofiţer harnic şi priceput în instruirea trupelor, căpitanul Lascăr Caracaş a fost mutat, la data de 2 iunie 1910, în Batalionul 3 Vânători de Câmp (Infanterie) Ploieşti, unitate mutată de la Galaţi în anul 1909. După avansarea la gradul de maior, la data de 20 octombrie 1910, a fost numit comandant de batalion în Regimentul „Vasile Lupu" nr. 36 Constanţa, funcţie pe care a îndeplinit-o până la data de 16 ianuarie 1912, când a fost numit comandantul Batalionului 3 Vânători Ploieşti.

La 23 iunie 1913, Batalionul 3 Vânători a fost transformat în Regimentul 3 Vânători, funcţionând cu acest statut până la încheierea celui de al Doilea Război Balcanic (31 august 1913), când unitatea a revenit la statutul de batalion, comanda acestuia revenind, din nou, maiorului Lascăr Caracaş.

Eforturile depuse de maiorul Lascăr Caracaş au fost recompensate de ministrul de război prin acordarea gradului de locotenent-colonel, la excepţional, la data de 1 noiembrie 1914. Avansarea în grad a coincis cu numirea sa la comanda Regimentului Infanterie Constanţa nr. 34.

Dorinţa de apropiere de garnizoana care l-a adoptat din primul an al carierei militare i-a fost satisfăcută la data de 15 martie 1915, când a fost mutat la comanda uneia dintre cele mai prestigioase unităţi militare din armata română, Regimentul 32 Infanterie „Mircea", din Ploieşti. Din momentul declanşării operaţiunilor militare pentru eliberare naţională şi întregirea statală, Lascăr Caracaş a participat cu multă dăruire, hotărâre şi dârzenie la desfăşurarea evenimentelor, fapt pentru care a fost decorat cu Ordinul „Steaua României", cu spade, în grad de ofiţer.

Locotenent-colonelul Lascăr Caracaş a comandat cu fermitate şi curaj Regimentul 32 Infanterie „Mircea" în campania militară din anul 1916. La 25 septembrie 1916, aflându-se în misiune în zona Bran, a fost rănit la un braţ, de o schijă de obuzier. Cu toate acestea Lascăr Caracaş a refuzat spitalizarea, conducându-şi subordonaţii în grelele bătălii de apărare a zonei Rucăr - Dragoslavele.

Avansat la gradul de colonel, la excepţional, la data de 1 noiembrie 1916, Lascăr Caracaş a fost numit, la 1 martie 1917, la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti, comandată în perioada 1914-1915 de vestitul general Ion Dragalina. Colonelul Caracaş a condus cu perseverenţă şi hotărâre activitatea de completare a mijloacelor de luptă şi a procesului de instruire a efectivelor din Comandamentul Brigăzii şi a regimentelor subordonate, 7 Prahova şi 32 „Mircea", dislocate în judeţul Botoşani, la sfârşitul anului 1916.

În cadrul operaţiunii militare de la Mărăşeşti (24 iulie - 22 august 1917), efectivele Brigăzii a 9-a Infanterie, împreună cu Regimentele 7 Infanterie Prahova şi 32 Infanterie „Mircea", au luptat cu dârzenie, vitejie şi eroism legendar. În perioada 25-30 iulie, ostaşii brigăzii au scris cu sângele lor o pagină glorioasă în epopeea Mărăşeştilor. Însuşi comandantul brigăzii, colonelul Lascăr Caracaş, a fost grav rănit de o schijă de obuz, la punctul de comandă al unităţii, în ziua de 28 iulie 1917. După două luni de spitalizare, colonelul Lascăr Caracaş

a fost mutat la Biroul Operaţii al Corpului 3 Armată Galaţi, iar la 1 iulie 1918, a revenit la comanda Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti, impunând tact în conduita subordonaţilor, pentru calmarea spiritelor în zona de armistiţiu pe care o supraveghea brigada şi pentru asigurarea liniştii populaţiei civile din Basarabia, prin dezarmarea resturilor armatei ruse şi ucrainiene, care refuzau să se retragă dincolo de Nistru.

De la 26 ianuarie 1919 efectivele brigăzii s-au refăcut în garnizoana Ploieşti. După această dată Regimentul 7 Prahova a fost detaşat în Transilvania, pentru asigurarea ordinii şi liniştii publice. Celelalte efective ale brigăzii s-au instruit în garnizoană, până la data de 30 mai 1919, şi apoi s-au deplasat în Basarabia, la Căuşani, unde împreună cu Regimentul 33 Infanterie Tulcea au trecut în subordinea Comandamentului Grupului „General Popovici".

Brigada a asigurat ordinea interioară în sectorul Olăneşti-Bugaz, a potolit răscoalele populaţiei ruseşti şi a împiedicat trupele ruse şi ucrainiene să pătrundă peste Nistru, din Ucraina. Până la sfârşitul anului 1919 şi în lunile ianuarie şi februarie 1920 efectivul brigăzii, la care s-a adăugat şi Regimentul 7 Prahova, sosit din Transilvania, a desfăşurat o serie de lupte împotriva armatei ucrainiene, sprijinite de voluntari bulgari şi sârbi, de ostaşi germani şi agitatori evrei. Ostaşii români au capturat de la trupele denikiniste armament şi muniţie de infanterie şi artilerie.

Comandantul brigăzii a dat dovadă de mult tact şi omenie faţă de refugiaţii polonezi, francezi şi basarabeni, cărora le-a asigurat hrană, îmbrăcăminte şi cazare în localitatea Cetatea Albă. Până la data de 1 aprilie 1921 brigada a continuat să dezarmeze bolşevicii şi ostaşii ucrainieni care atacau posturile de jandarmi şi a instruit ostaşii basarabeni care, au preluat treptat misiunile specifice de la ostaşii din regat.

După demobilizarea armatei, la data de 1 aprilie 1921, brigada s-a înapoiat la Ploieşti. Colonelul Lascăr Caracaş a asigurat comanda brigăzii până la data de 1 august 1923, când a fost numit comandantul Infanteriei din Divizia a 13-a Infanterie Ploieşti.

La data de 9 iunie 1924, prin Înalt Decret, nr.1901, din 1 iunie 1924, colonelul Lascăr Caracaş a fost avansat în gradul de general de brigadă şi numit comandantul Brigăzii 13 Infanterie, aici înlocuindu-l pe generalul Dumitru Mironescu.

Generalul de brigadă Lascăr Caracaş a comandat brigada până la data de 1 aprilie 1929, când a fost pus la dispoziţia Comandamentului Diviziei 13 Infanterie, în funcţia de ajutor al comandantului diviziei. A comandat Divizia a 13-a Infanterie timp de şase luni, înlocuindu-l pe comandantul titular, care era detaşat la un curs de perfecţionare la Bucureşti.

La data de 1 aprilie 1930, după o prodigioasă activitate militară, generalul Lascăr Caracaş a fost trecut în rezervă, pentru limită de vârstă, şi repartizat la Corpul 5 Armată Ploieşti.

În perioada activităţii generalul de brigadă Lascăr Caracaş a fost decorat cu următoarele ordine şi medalii militare: Ordinul „Frantz Josef", în grad de cavaler (în 1906, cu ocazia vizitei împăratului Austro-Ungariei la Sinaia), Ordinul „Coroana României", în grad de cavaler, Ordinul „Steaua României", cu spade, în gradul de ofiţer, Ordinul „Coroana României", cu spade, în grad de comandor, Ordinul rusesc „Sfânta Ana", cu spade, Ordinul „Steaua României", clasa a III-a,

în grad de comandor (pace), medalia jubiliară „Carol I", medalia „Avântul Țării", medalia „Semnul Onorific" de aur pentru 25 de ani de serviciu, „Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918", Crucea „Victoria" a marelui război pentru civilizație.

Generalul de brigadă Lascăr Caracaş s-a stins din viaţă la 22 noiembrie 1934, la vârsta de 64 de ani.

General de brigadă Gheorghe CEREŞANU[103]

Gheorghe Cereşanu s-a născut la data de 26 mai 1862 în oraşul Ploieşti. Părinţii săi, Matache şi Elisabeta i-au asigurat condiţiile necesare absolvirii şcolii primare şi a liceului în oraşul Ploieşti. După absolvirea liceului, Gheorghe Cereşanu a absolvit cursurile Școlii Militare Ofiţeri Activi Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti, Secţia Infanterie, la data de 1 iulie 1884, cu gradul de sublocotenent.

Tânărul ofiţer a fost repartizat la Regimentul 1 Linie (Infanterie) din Craiova, în funcţia de comandant de pluton. „Timp de patru ani, sublocotenentul Gheorghe Cereşanu a făcut progrese în cunoaşterea şi aplicarea cerinţelor Regulamentelor militare. S-a comportat bine cu recruţii, învăţându-i instrucţia individuală şi colectivă. A avut o conduită foarte bună în unitate şi societate. S-a dovedit un ofiţer inteligent în toate acţiunile sale", îl nota col. Creţulescu, comandantul regimentului.

Avansat în gradul de locotenent la data de 1 aprilie 1888, Gheorghe Cereşanu a fost mutat în Regimentul 1 Vânători de câmp (Infanterie) din Craiova, în funcţia de ajutor şef Birou instrucţie, iar după un an, în funcţia de comandant Companie elevi în Şcoala Fiilor de militari din Craiova. Comandantul şcolii, col. Gheorghiu, îl nota în anul 1889: „...a dovedit mult tact în munca cu elevii, fiindu-le ca un frate mai mare. A comandat compania elevi cu blândeţe şi seriozitate. Este un ofiţer de viitor, conştiincios şi studios. A înlocuit profesorul de caligrafie şi de desen cu profesionalism".

La data de 1 octombrie 1883, ofiţerul a fost avansat în gradul de căpitan şi repartizat comisar regal la Consiliul de Război. Timp de patru ani, ofiţerul a fost notat cu calificative bune de către generalul Poenaru.

Numit ajutor al comandantului Batalionului 6 Vânători (Infanterie) Focşani, „ofiţerul şi-a îndeplinit foarte bine atribuţiunile funcţionale. A urmat cursurile şi a susţinut examenele pentru gradul de maior, fiind avansat în grad la 10 mai 1902 şi apoi a fost numit la comanda Batalionului 2 Vânători Infanterie „Regina Elisabeta" Bucureşti (denumire acordată în anul 1902), pe care l-a condus foarte bine", îl nota generalul Tătărăscu, comandantul Corpului 2 Armată Bucureşti.

În luna aprilie 1906, maiorul Cereşanu a fost numit comisar regal în Consiliul de Război, de pe lângă Corpul 2 Armată „îndeplinind serviciul de comisar regal cu multă pricepere", îl nota comandantul Corpului 2 Armată, generalul de divizie Ferdinand.

[103] Arhivele Naţionale Militare, fond Memorii Bătrâni, dosar nr. 23.

La data de 1 aprilie 1908, maiorul Cică a fost numit comandantul Regimentului „Calafat" nr. 31 Turnu Măgurele. Avansat în gradul de locotenent-colonel la data de 10 mai 1908, ofiţerul a condus foarte bine regimentul până în anul 1912, când a absolvit şi Facultatea de Drept din Universitatea Bucureşti.

Avansat în gradul de colonel, la data de 10 mai 1912, Gheorghe Cică a fost numit la comanda Regimentului 7 „Prahova" Infanterie Ploieşti, pe care l-a condus foarte bine până în anul 1914, notarea fiindu-i întocmită de generalul Ion Dragalina, comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti şi supranotată de generalul Georgescu, comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău.

În anul 1915, Gheorghe Cică a fost numit Director superior al Serviciului Personal din Marele Stat Major. Secretarul general al Serviciului Personal din Marele Stat Major, generalul Iliescu îl nota: „...ofiţer superior foarte bun sub toate aspectele, foarte devotat şi conştiincios serviciului".

Colonelul Gheorghe Cică a fost numit Comisar regal al Consiliului permanent de revizie al armatei, la 1 aprilie 1916. Pe data de 14 august 1916 a fost avansat în gradul de general de brigadă şi pe timpul campaniilor militare din anii 1916-1919 a îndeplinit funcţia de şef al Justiţiei militare, fiind apreciat de către generalul Constantin Prezan, şeful Marelui Cartier General ca „un ofiţer absolut integru".

Generalul de brigadă Gheorghe Cică a fost decorat cu medalia omagială „Carol I", medalia „Bărbăţie şi Credinţă", medalia „Marele Război 1916-1919", medalia Semnul onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu, Ordinul „Coroana României" clasa a IV-a, Ordinul „Steaua României" clasa a IV-a, ordinul Sfânta „Ana" a Rusiei.

General de brigadă Ion CONSTANTINESCU[104]

Ion Constantinescu s-a născut la 15 iunie 1896 în localitatea Ploieşti. A absolvit şcoala primară şi Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" în Ploieşti, în anul 1914. După absolvirea liceului, sfătuit de mama sa, Aurelia, întrucât tatăl Iordan a decedat în anul 1901, Ion Constantinescu a frecventat cursurile Şcolii Militare Ofiţeri Activi Infanterie, pe care a absolvit-o la 1 august 1916, cu gradul de sublocotenent, clasându-se pe locul al şaptelea în promoţia sa. A fost încadrat comandant de pluton în Regimentul Infanterie „Prahova" nr. 7 din Ploieşti şi a participat de la 15 august 1916 la Primul Război Mondial, pentru eliberarea fraţilor români din Transilvania. De la 1 noiembrie 1916, tânărul ofiţer a fost numit comandantul Companiei a treia, din Batalionul 2 Infanterie, acelaşi regiment.

Ofiţerul s-a remarcat în conducerea subordonaţilor în luptele din Transilvania (Satu Lung, Homorod, Kohalom), Rucăr, Dragoslavele, muntele Mateiaş/Câmpulung Muscel şi în retragere spre Târgovişte. La data de 20 noiembrie 1916, Ion Constantinescu a căzut prizonier de război, confruntându-se cu austera viaţă din Lagărele germane Strosland, Brasen şi Besov. Revenit din

[104] Gl.bg.(ret)dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura Printeuro, Ploieşti, 2004, pag. 70-72.

captivitate la 1 iulie 1918, sublocotenentul Ion Constantinescu a fost reîncadrat în Regimentul 7 Infanterie Ploieşti, în funcţia de comandant de companie, participând cu ostaşii din subordine de la sfârşitul anului 1918 (remobilizarea Armatei române) la paza zonei petroliere, iar din martie 1919 până la sfârşitul lunii decembrie 1919, la asigurarea pazei şi ordinei interioare în diferite localităţi din Transilvania, ajungând până la Oradea.Pe data de 2 aprilie 1919, Ion Constantinescu a fost avansat în gradul de locotenent.

În notarea de serviciu pentru anii 1916 şi 1919, colonelul Lascăr Caracaş, comandantul Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti arăta: „Ofiţerul are un accentuat simţ al datoriei, onoarei şi demnităţii, este serios, devotat, curajos, hotărât să îndeplinească orice misiune de luptă".În anul 1920, Ion Constantinescu a urmat Cursul de perfecţionare comandanţi de companie, în Centrul de Instrucţie Infanterie Făgăraş, pe care l-a absolvit cu bune rezultate. Revenit la Regimentul 7 Infanterie Ploieşti, ofiţerul a îndeplinit funcţia de comandant de companie şi prin cumul funcţia de şef al Biroului instrucţie. În notările de serviciu întocmite de coloneii Cernea şi Teodorian, locotenentul Ion Ionescu a obţinut numai laude.Ion Constantinescu a fost avansat în gradul de căpitan în anul 1924 şi a fost propus pentru a urma cursurile Şcolii Superioare de Război din Bucureşti, pe care le-a frecventat în anii 1927-1929, încheindu-le cu calificativul general *bine,* diploma fiindu-i semnată de colonelul Ion Antonescu, directorul Şcolii Superioare de Război Bucureşti.După absolvirea Ş.S.R., ofiţerul a fost trimis la stagiu în Regimentul 85 Infanterie Oradea, subordonat Diviziei 17 Infanterie Oradea. Până la 1 noiembrie 1930, ofiţerul a muncit cu multă dăruire şi responsabilitate, aplicând cât mai corect în practică cunoştinţele acumulate în Ş.S.R., aprecieri consemnate de generalul Elian, comandantul Diviziei 17 Infanterie.Practica executată în Regimentul 85 Infanterie a fost urmată de avansarea în gradul de maior şi un stagiu la Marele Stat Major din Bucureşti. Notarea de serviciu întocmită de generalul Dragomir de la M.St.M. evidenţia deosebitele calităţi ale ofiţerului, în efectuarea lucrărilor de stat major. De la 1 octombrie 1931, Ion Ionescu a lucrat în calitate de şef Birou Mobilizare la Divizia a 17-a Infanterie Oradea (stagiar). În continuare, ofiţerul a executat stagiul la Regimentul 34 Artilerie Oradea până la 1 noiembrie 1932. De la această dată până în 1937, Ion Ionescu a lucrat foarte bine în Statul major al Diviziei a 17-a Infanterie, fiind notat *foarte bine* de generalul Ilcuş, comandantul marii unităţi din Oradea.

Avansat în gradul de locotenent-colonel Ion Ionescu a comandat din noiembrie 1937 până la 1 noiembrie 1938 Regimentul 86 Infanterie Salonta şi apoi până la 1 martie 1940 a îndeplinit funcţia de şef de Stat major al Diviziei a 17-a Infanterie Oradea, implicându-se ferm în instruirea efectivelor din marea unitate, întrucât pe cerul patriei au apărut norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial şi pericolul grav de ciuntire a graniţelor României. Pentru şase luni de zile, de la 1 martie până la 1 septembrie 1940, ofiţerul a fost numit Şeful Serviciului Secrete Generale din Ministerul Apărării Naţionale.

Ion Ionescu a fost avansat în gradul de colonel, la 1 aprilie 1942. Ofiţerul a condus Regimentul 35 Infanterie Constanţa în apărarea litoralului Mării Negre, în zona Cetatea Albă, Vâlcov şi Bugaz până la 20 octombrie 1943. Generalul Aurel Niculescu, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie „Mărăşeşti" Constanţa îl nota *foarte bine* pentru eforturile depuse în instruirea efectivelor şi

aprovizionarea cu mijloace de luptă, bunurile necesare traiului zilnic şi cazarea oamenilor şi cailor. În anii 1943-1944, Ion Ionescu a comandat foarte bine Brigada 21 Infanterie, a îndeplinit foarte bine misiunile de luptă pe Nistru şi a ajutat populaţia civilă cu bunurile necesare traiului zilnic, şi în efectuarea lucrărilor agricole.

De la 23 august 1944 până la 1 aprilie 1945 a comandat foarte bine efectivele Brigăzii 21 Infanterie în luptele de la Galaţi, Pogoanele, Bucureşti, Braşov, Mediaş, Târgu Mureş, Turda, Cojocna, Careii Mari, Nordul Ungariei, în Cehoslovacia, contribuind la înfrângerea trupelor germane.

Avansat general de brigadă la 1 aprilie 1945, Ion Constantinescu a fost mutat la Secţia 1-a din Marele Stat Major, îndeplinind funcţia de inspector pentru Cercurile Teritoriale din Corpul 1 Teritorial Craiova, judeţul Dolj. La 9 august 1947, generalul Ion Constantinescu a fost pensionat.

Generalul Ion Constantinescu a fost căsătorit cu Elisabeta Ionescu şi nu au avut copii. A avut o soră Lelia şi un frate Petre. În decursul carierei militare, generalul Ion Constantinescu a fost decorat cu medaliile: „Crucea Comemorativă a Marelui Război 1916-1919", „Victoria" pentru civilizaţie, „Victoria" sovietică-1946, „Steaua Republicii Populare Române"clasa a IV-a, Ordinele: „Coroana României" în grad de cavaler, clasa a IV-a, „Steaua României" în grad de cavaler, clasa a IV-a şi a III-a.

General de brigadă Vasile DAVIDESCU[105]

Vasile Davidescu a fost veteran al războiului pentru întregirea neamului românesc (1916-1919) şi a participat la al Doilea Război Mondial. Părinţii săi, Vasile şi Maria, i-au dat naştere la data de 13 mai 1894, în localitatea Măgureni, plasa Filipeşti, judeţul Prahova. A copilărit şi a absolvit şcoala primară în localitatea natală. Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" (8 clase) l-a urmat şi absolvit, cu bacalaureat, în Ploieşti.

Fire studioasă, Vasile Davidescu a urmat şi absolvit cu mult succes Şcoala de Artilerie, Geniu şi Marină (al cincilea din cei 50 elevi înscrişi la secţia artilerie), Şcoala Specială de Artilerie (al şaselea din 63 ofiţeri), Şcoala Superioară de Război şi cursul complementar de stat major.

Cariera militară a început-o cu gradul de sublocotenent (1 iulie 1916), a continuat-o cu gradul de locotenent (1917), căpitan (1919), maior (1930), locotenent-colonel (1937), colonel (1942), general de brigadă post-mortem (3 septembrie 1942). Evoluţia în funcţiile militare a fost frumoasăşi demnă de reţinut.

Astfel, în toamna anului 1916 a comandat o secţie de artilerie a Bateriei 1 din Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, în luptele din Dobrogea. A fost comandantul Bateriei Trageri din Regimentul 19 Artilerie în luptele de pe Valea Buzăului, Râmnicu Sărat şi Putna.

Avansat la gradul de locotenent, ofiţerul a comandat o baterie din Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, în luptele de la Mărăşeşti, din vara anului 1917, fiind notat de către colonelul Vasiliu, comandantul Regimentului 19 Artilerie, cu

[105] Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 33.

calificativele *bine* (1916) şi *foarte bine* (1917). După transformarea Regimentului 19 Artilerie în Regimentul 19 Obuziere, căpitanul Vasile Davidescu a comandat, în anii 1919-1920, Bateria 2, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de către colonelul Miclescu, comandantul regimentului, şi de către colonelul Gavriliu, comandantul Brigăzii 5 Artilerie.

În anii 1921-1922 a comandat Bateria 7 din Regimentul 39 Artilerie Târgu Mureş, şi a fost notat cu calificativul *foarte bine* de către colonelul Pătroianu, comandantul regimentului, şi generalul Mironescu, comandantul Diviziei 20 Infanterie.

Revenit în perioada anilor 1922-1925 la Regimentul 19 Obuziere, ofiţerul s-a simţit acasă, la propriu, comandând Bateria 1 şi a fost notat cu calificativul *foarte bine* de către comandantul regimentului, colonelul Boboc, şi de către generalul Mironescu, comandantul Diviziei 13 Infanterie Ploieşti.

În perioada iunie-septembrie 1925, ofiţerul a urmat cursurile Şcolii Speciale de Artilerie de la Râşnov, iar apoi, între 1 octombrie 1925 şi 1 iulie 1927, cursurile Şcolii Superioare de Război Bucureşti, încheiate cu calificativul general *bine*.

De la data de 1 august 1927 până la 1 aprilie 1928, ofiţerul a făcut stagiu la Regimentul Artilerie Antiaeriană Bucureşti, comandând Bateria a 5-a. Pentru aceasta a fost notat cu calificativul *foarte bine*. În perioada 2 aprilie 1928 - 1 noiembrie 1930 a făcut stagiul la Secţia Operaţii, din Marele Stat Major, fiind atestat ofiţer de stat major, şi notat *foarte bine* de către colonelul Petre Dumitrescu şi generalul Economu.

Vasile Davidescu în perioada 2 noiembrie 1930 până la 10 mai 1934 a lucrat la Biroul 3, Secţia Operaţii din Marele Stat Major al Armatei române, fiind notat *foarte bine* de către colonelul Petre Dumitrescu şi generalul Ştefan-Gheorghe Ionescu.

Maiorul Vasile Davidescu a comandat, în perioada 1934-1936, Divizionul 3 din Regimentul 1 Artilerie Timişoara, menţinându-se la nivelul calificativului *foarte bine*. Comandantul Brigăzii 1 Artilerie, generalul Apostolescu, îl numea *„stâlpul moral al Regimentului 1 Artilerie „Carol I" Timişoara afirmându-se la comanda Divizionului al 3-lea şi în funcţia de şef al Biroului Instrucţie"*, iar generalul de divizie Economu, comandantul Corpului 7 Armată Timişoara, îl evidenţia pentru calităţile de profesor la Şcoala de Aplicaţie Artilerie Timişoara.

Din iunie 1936 şi până în iulie 1937 Vasile Davidescu a comandat Divizionul 3, a fost profesor la Şcoala de Ofiţeri Superiori din garnizoana Timişoara şi a îndeplinit funcţia de şef al Biroului Mobilizare din divizie, cu prilejul manevrelor militare. *„Eminent ofiţer de stat major"*, apreciau generalul Bunescu, comandantul Diviziei 1 Infanterie Mehedinţi şi generalul Economu, comandantul Corpului 7 Armată.

În anii 1938-1939, locotenent-colonelul Vasile Davidescu a fost profesor de Tactică Generală la Secţia Militară din Şcoala Politehnică Timişoara şi la Şcoala Ofiţeri Superiori pe garnizoana Timişoara, fiind apreciat ca *„un ofiţer de excepţie"* al artileriei, atât de către generalul Corneliu I. Dragalina, comandantul Diviziei 1 Infanterie, cât şi de către generalul de divizie Gheorghe Oprescu, comandantul Corpului 7 Armată.

Locotenent-colonelul Vasile Davidescu a îndeplinit, în perioada 10 august 1939 - 29 iunie 1940, funcţia de şef de stat major la Divizia 1 Infanterie, profesor la Şcoala Politehnică şi la Şcoala Ofiţeri Superiori din garnizoana Timişoara, şi a fost notat cu calificativul *foarte bine* de către generalul Coneliu I. Dragalina, comandantul Diviziei 1 Infanterie Mehedinţi şi generalul de divizie Leventi, comandantul Corpului 7 Armată Timişoara.

Numit şef de Stat Major la Divizia 19 Infanterie Timişoara, la data de 29 iunie 1940, ofiţerul şi-a pus la bătaie toată capacitatea intelectuală în vederea elaborării unor planuri realiste de acţiune ale marii unităţi (în perspectivă). Avansat în gradul de colonel, Vasile Davidescu a îndeplinit funcţia de şef al Statului Major al Diviziei 19 Infanterie în operaţiunea militară Odessa, remarcându-se prin clarviziunea hotărârilor adoptate. În urma rănilor grave suferite în luptele din Caucaz, în vara anului 1942, Vasile Davidescu a decedat, la data de 3 septembrie 1942, la Spitalul Militar German Konstantinovskaia, cernind sufletele familiei şi camarazilor.

În decursul carierei militare generalul de brigadă, post-mortem, Vasile Davidescu a fost decorat cu numeroase ordine şi medalii militare: Ordinul „Coroana României", clasa a V-a, cu spade şi panglică de virtute militară, Ordinul „Steaua României", cu spade şi panglică de virtute militară, Ordinul german „Crucea de Fier", medalia „Crucea Comemorativă", cu baretele Dobrogea, Carpaţi, Mărăşeşti 1916-1919, medalia „Victoria" (1920), medalia „Semnul Onorific de aur" pentru 25 de ani de activitate în armată.

General de brigadă Vicenţiu DEMETRIAN[106]

Vicenţiu Demetrian s-a născut la 4 august 1892 în Ploieşti. Părinţii săi, Gheorghe (preot) şi Constantina (casnică) i-au asigurat lui Vicenţiu (ofiţer), Constantin (doctor) şi surioarelor Eugenia şi Anca o copilărie fericită. După absolvirea şcolii primare şi Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, Vicenţiu s-a înscris la Şcoala Militară Ofiţeri Activi Artilerie, Geniu şi Marină, pe care a absolvit-o în anul 1912, printre primii, cu gradul de sublocotenent.

La absolvirea şcolii militare, ofiţerul a fost numit comandant Secţie Artilerie, în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, fiind notat de comandantul regimentului: „…este un tânăr inteligent, cu bogate aptitudini militare, a obţinut rezultate bune la manevrele militare, la concursuri militare şi la tragerile de război".

În anii 1913-1914, ofiţerul a frecventat Şcoala Specială Ofiţeri Artilerie, obţinând foarte bune rezultate. De la 23 iunie la 31 august 1913, ofiţerul a participat la al Doilea Război Balcanic, cu Regimentul 19 Artilerie, în calitate de ofiţer de legătură între Comandamentul Brigăzii şi al Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, fiind notat *foarte bine* de colonelul Rudeanu, comandantul unităţii.

Avansat în gradul de locotenent, Vicenţiu Demetrian în anii 1914-1916 a comandat foarte bine Bateria a 3-a Artilerie, şi prin cumul a îndeplinit funcţia de

[106] Arhivele Militare Naţionale, Fond D.C.I./1947, dosar 5202.

instructor pentru pregătirea ochitorilor şi telemetriştilor, obţinând rezultate foarte bune, apreciate de colonelul Lupaşcu, comandantul unităţii.

De la data de 15 august 1916, până la data de 15 aprilie 1917, locotenentul Vicenţiu Demetrian a comandat Bateria a 3-a din Regimentul 19 Artilerie, în luptele din Transilvania şi apoi în Dobrogea, în Muntenia şi în refacerea efectivelor în Moldova.

În perioada 15 aprilie 1917 până la 1 octombrie 1918, ofiţerul a comandat Bateria a 5-a din Regimentul 7 Artilerie Focşani, în luptele din vara anului 1917 la Nămoloasa, Străjescu, Doaga, Cosmeşti şi Pădurea Prisaca şi apoi în misiunea din Basarabia, pentru alungarea peste Nistru a ostaşilor ruşi, fiind notat bine de colonelul Vasiliu, comandantul unităţii şi avansat în gradul de căpitan.

De la 1 octombrie 1918, Vicenţiu Demetrian a lucrat la Pirotehnia Armatei, în funcţia de şef al Biroului Fabricaţie şi comandant de companie. În anul 1920, ofiţerul a urmat un curs de trageri artilerie, a urmat călătoria de artilerie în zona Dragoslavele, Prisaca, Câmpulung Muscel. Apoi a revenit la Pirotehnia Armatei în funcţia de şef al Biroului Fabricaţie. Desfăşurând Cursul Informaţii Ofiţeri Superiori la Centrul de Instrucţie Sfântul Gheorghe-Covasna, în anul 1921, a trecut şi examenul pentru gradul de maior, apreciat cu calificativul *bine*, de către coloneii Popescu, Petrescu.

Avansat în gradul de maior, în anul 1922, Vicenţiu Demetrian a fost numit şef al Biroului Control al Biroului Fabricaţie în cadrul Pirotehniei Armatei. Timp de doi ani a fost notat *foarte bine* de către colonelul Filipescu, comandantul unităţii, pentru perseverenţa şi consecvenţa probate în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale, oferind un bun exemplu camarazilor săi.

În anul 1925, maiorul Demetrian a comandat Divizionul 1 şi în anul 1926 a condus Biroul Mobilizare în Regimentul 2 Artilerie Grea Bucureşti, fiind notat *foarte bine* de colonelul Cică, comandantul unităţii. Numit în ianuarie 1927 şef al Biroului 2 din Direcţia Artilerie din Ministerul Apărării Naţionale, maiorul Demetrian s-a afirmat ca un bun lucrător de stat major, apreciere făcută de colonelul Pârcălăbescu, directorul Direcţiei Artilerie.

La data de 15 aprilie 1931, ofiţerul a fost numit şef al Biroului Instrucţie şi ajutor al comandantului Regimentului 2 Artilerie Grea Bucureşti. A fost notat *foarte bine* în anii 1931 şi 1932 pentru implicarea fermă în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, de colonelul Vintilă Georgescu, comandantul unităţii militare.

De la 15 ianuarie 1933, ofiţerul a îndeplinit prin cumul funcţia de îndrumător al Şcolii Ofiţerilor Instructori de corp, fiind notat *foarte bine* de colonelul Jiteanu, comandantul Regimentului 2 Artilerie Grea. În anii 1934-1935, ofiţerul s-a implicat foarte bine şi în organizarea activităţilor de cazare şi aprovizionare a efectivelor unităţii cu bunuri materiale, fiind avansat în gradul de locotenent-colonel.

Numit la Direcţia Artilerie din Ministerul Apărării Naţionale, în funcţia de şef al Biroului 5 Armament şi Muniţii, în anii 1936-1937, ofiţerul a dat deplină satisfacţie, maturitate şi conştiinciozitate pe linia îndeplinirii atribuţiunilor funcţionale, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de generalul Petrescu, comandantul Artileriei Armatei Române.

Avansat la gradul de colonel în anul 1938, Vicenţiu Demetrian a îndeplinit până în anul 1943, funcţia de şef şi apoi director al Serviciului Armament şi

Muniţii din Direcţia Artileriei, fiind notat la superlativ de generalii Petrescu, Beller, Petre Dumitrescu, Cameniţă şi Gheorghiu. La data de 1 iulie 1946 a demisionat din rândul cadrelor militare active.

Prin Decret Regal din noiembrie 1946, Vicenţiu Demetrian a fost avansat în gradul de general de brigadă în rezervă şi pensionat. După demisia din armată, Vicenţiu Demetrian a lucrat în calitate de funcţionar în Uzinele Lemaitre Bucureşti până la 15 decembrie 1947.

V. Demetrian a fost căsătorit cu Lucia Voiculescu şi au avut-o pe fiica Zoie, născută în 1914. A fost decorat cu medaliile: Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1919, Avântul Ţării, Victoria/1921, Peleş/1933, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Steaua României clasa a V-a, cu spade, Sfânta Ana, clasa a III-a, cu spade/rusesc, Coroana României clasa a IV-a, în grad de ofiţer, Coroana României, clasa a III-a, în grad de comandor.

General de brigadă Laurenţiu FULGA[107]

Laurenţiu Fulga s-a născut la data de 2 noiembrie 1916 în comuna Fulga, satul Fulga de Jos, judeţul Prahova. Părinţii săi, Tudor Ionescu şi Ecaterina Curculescu-Ionescu, ţărani gospodari, şi-au dat copilul la şcoala primară din localitatea Cioranii de Jos. A urmat cursurile Liceului Militar din Cernăuţi, pe care l-a absolvit în anul 1936, cu rezultate bune.

Renunţând la cariera militară, pentru care a considerat că nu are vocaţie, s-a înscris la Facultatea de Litere şi Filozofie din Bucureşti, pe care a absolvit-o în anul 1941.

Mobilizat pentru război în luna iulie 1941, după susţinerea examenului de licenţă la facultate, a participat la luptele desfăşurate în operaţiunea militară Odessa, din perioada august-octombrie 1941, şi la operaţiunea militară de la Stalingrad. A căzut prizonier de război la data de 19 noiembrie 1942, data începerii contraofensivei armatei sovietice la Stalingrad, fiind dus în lagărul de prizonieri Oranki.

După constituirea Diviziei „Tudor Vladimirescu" pe teritoriul sovietic, la data de 2 octombrie 1943, marea unitate de infanterie a fost încadrată cu prizonieri de război din armata română. Laurenţiu Fulga s-a înscris voluntar, împreună cu alţi camarazi, ceea ce a determinat avansarea lui la gradul de locotenent şi numirea în funcţia de comandant de pluton la Regimentul 3 Infanterie. În această calitate a participat la acţiunile militare desfăşurate la Sfântu Gheorghe (septembrie 1944) şi în zona Beiuş şi Bihor (octombrie 1944), contribuind la eliberarea oraşelor Oradea (10 octombrie 1944), Debreţin din Ungaria (20 octombrie 1944), precum şi a altor localităţi din Ungaria şi Cehoslovacia. În urma eliberării oraşului Debreţin, divizia a primit în titulatura sa numele oraşului.

După înapoierea în ţară, Laurenţiu Fulga a fost avansat la gradul de căpitan şi a lucrat, în calitate de redactor, la organul de presă al armatei, „Glasul

[107] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 56-58.

Armatei", şi la diverse reviste de cultură. A deţinut şi funcţia de consilier artistic la Teatrul Armatei (1945-1961).

Trecând în rezervă cu gradul de colonel, în anul 1961, Laurenţiu Fulga a continuat să colaboreze la publicaţiile „Viaţa Militară" şi „Apărarea Patriei".

Laurenţiu Fulga a debutat în domeniul literar în anul 1937, în revista „Bilete de papagal". Şi-a continuat activitatea publicând o serie de lucrări precum: volumul „Straniul paradis" (1942), drama „Ultimul mesaj" (1951), drama „Ion Vodă cel Cumplit" (1953), romanul „Eroica" (1956), drama „Meşterul Manole" (1958), povestirile „Pe viaţă şi pe moarte" (1960), romanul „Steaua bunei speranţe" (1963), povestirile „Concertul pentru două viori" (1964), drama „Este vinovată Corina?" (1964), romanul „Alexandra şi Infernul" (1966), nuvela „Doamna străină" (1968), romanul „Moartea lui Orfeu" (1970), romanul „Sinteza" (1971), romanul „Salvaţi sufletele noastre" (1977), romanul „E noapte şi e frig" (1983), scenariul pentru filmul „Alexandra şi Infernul" (1983).

Laurenţiu Fulga a tradus în limba română diverse lucrări literare scrise în limbile franceză şi rusă. În anul 1968 a fost ales vicepreşedinte al Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru frumoasa activitate depusă în domeniul creaţiei literare Laurenţiu Fulga a primit numeroase premii literare: „Premiul de Stat" (1951), premiul Uniunii Scriitorilor (1966), premiul „Ion Creangă" al Academiei Române (1971), premiul revistei „Săptămâna" pentru volumul „Straniul paradis" (reeditat) şi premiul Asociaţiei Scriitorilor.

Laurenţiu Fulga a fost avansat la gradul de general de brigadă în rezervă, în anul 1981. S-a stins din viaţă la data de 19 noiembrie 1984, la vârsta de 68 ani, după o viaţă bogată în realizări literare.

General de brigadă Pavel-Ioan GHIŢĂ[108]

Ioan Ghiţă (tehnician în industria de război, la Arsenalul Armatei) şi soţia sa, Ioana (casnică), au dat ţării şapte copii: Pavel (ofiţer, avansat succesiv de la gradul de sublocotenent până la gradul de general de brigadă, în prezent pensionar), Ioan (tehnician metalurgie, în prezent pensionar), Gheorghe (tehnician mecanic, în prezent pensionar), Crăciun (economist, căpitan în rezervă Ministerul Apărării Naţionale, în prezent pensionar), Victoria (profesor de limba română şi de filozofie) şi încă o soră şi un frate (ambii decedaţi). Pavel-Ioan Ghiţă a copilărit, ca şi ceilalţi fraţi, în casa părintească din Ploieşti, strada Industriei, nr. 90. A urmat cursurile Şcolii generale nr.11 din Ploieşti, după care a urmat şi absolvit Şcoala Industrială de Meserii şi Şcoala Medie Tehnică Ploieşti, obţinând diploma de bacalaureat.

La 1 noiembrie 1943, a fost încorporat ca elev cu termen redus la Şcoala de Subofiţeri în Rezervă Infanterie Predeal (Batalionul 4 Vânători de Munte), comandată de maiorul Nicolae Bondoc (numit profesor la Academia Militară Bucureşti, după terminarea războiului). Făcând parte dintr-o subunitate operativă

[108] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 58-61.

de tăria unui pluton, sub comanda maiorului Nicolae Bondoc, elevul sergent Ghiţă, a participat la dezarmarea Comandamentului Militar german de la Azuga (Prahova). În urma ordinelor primite în ziua de 23 august 1944 a executat alte misiuni de luptă împotriva armatei germane, împreună cu batalionul 4 Vânători de Munte din Divizia 2 Munte, în perioada scursă până la 9 mai 1945.

Trebuie remarcat faptul că Pavel-Ioan Ghiţă a lucrat începând din octombrie 1939 la Uzinele Metalurgice „Concordia" Ploieşti, unde se executa, pentru front, armament de luptă: tunuri antitanc calibru 47 mm, obuze 47 mm, obuze 75 mm, obuze 100 mm şi capete de brand. Uzina„Concordia" a fost declarată militarizată şi unitate operativă în perioada 23 august 1944 - 9 mai 1945.

La data de 6 iunie 1946 elevul sergent Ioan-Pavel Ghiţă a fost trecut în rezervă şi s-a reîntors la Uzina „Concordia" unde a lucrat până la 25 februarie 1949, când a fost încadrat ca ofiţer activ cu gradul de sublocotenent, conform Deciziei Ministerului de Interne nr. 142, litera p. A fost repartizat la Comandamentul Regional de Miliţie Craiova şi numit în funcţia de şef serviciu cadre, unde a funcţionat până la data de 23 august 1953. În acest timp a fost avansat în gradul de locotenent (30 decembrie 1949), fiind apreciat de comisia de notare cu calificativul *foarte bine*.

Datorită faptului că ofiţerul avea mari greutăţi familiale – tatăl decedat, 5 fraţi mai mici în şcoli, mama fără pensie – ofiţerul a solicitat mutarea la Direcţia Miliţiei Regionale Ploieşti şi a primit aprobarea de transfer. Ajungând în oraşul natal a muncit cu multă conştiinciozitate şi dăruire, îndeplinind mai multe funcţii: şef secţie miliţie, şef birou serviciu cercetări penale, şef secţie operativă şi comandant de raion. Datorită calităţilor remarcabile a fost avansat, la excepţional, la gradul de căpitan.

Cu dorinţa de a-şi perfecţiona pregătirea, ofiţerul a urmat şi absolvit Facultatea de Ştiinţe Juridice a Universităţii Bucureşti, în urma examenului de stat fiind declarat Diplomat Universitar în specialitatea Ştiinţe Juridice. A urmat apoi Cursul Superior Cadre de Conducere din Bucureşti. În urma absolvirii acestui curs i s-au încredinţat funcţii ce solicitau responsabilităţi sporite, fiind înaintat, succesiv, la gradele de maior, locotenent-colonel şi colonel (la pensionare).

Pavel-Ioan Ghiţă a fost un ofiţer deosebit de meticulos şi ordonat în serviciu, cu o capacitate superioară de înţelegere şi judecată. În funcţiile pe care le-a îndeplinit de-a lungul carierei militare a vegheat la respectarea şi aplicarea legilor ţării, dând dovadă de cinste şi corectitudine remarcabile.

În calitate de fondator al Asociaţiei Veteranilor de Război din Ministerul de Interne, filiala Prahova, Pavel-Ioan Ghiţă a fost ales preşedinte al acestei filiale, la data de 5 noiembrie 1990, şi a fost reales preşedinte şi în cadrul adunărilor generale din anii 1993, 1995, 1999.

Generalul Ghiţă a fost animatorul activităţilor organizatorice, cultural-educative şi de ordin social desfăşurate în cadrul filialei. Activitatea sa se continuă şi în afara programului stabilit pentru lucru, Pavel-Ioan Ghiţă soluţionând problemele veteranilor de război, scriind şi publicând materiale în revista România Eroică şi în săptămânalul Argus. A participat la toate activităţile

dedicate sărbătorilor naţionale ale poporului român. S-a implicat personal în soluţionarea problemelor de protecţie socială şi cu scop umanitar.

Drept răsplată pentru activitatea depusă în slujba veteranilor de război, în calitate de cadru activ în retragere, prin Decret Prezidenţial, nr. 147, din 8 mai 1999, colonelul Pavel-Ioan Ghiţă a fost înaintat la gradul de general de brigadă în retragere.

De la data de 22 aprilie 2003 generalul Pavel-Ioan Ghiţă face parte din Comitetul Executiv al Asociaţiei Veteranilor de Război din Ministerul de Interne Bucureşti şi din Biroul Executiv al Asociaţiei Veteranilor de Război din Ministerul de Interne Bucureşti.

În decursul carierei militare a fost decorat cu următoarele ordine şi medalii: Ordinul „Meritul Militar" clasele I-a, a II-a şi a III-a, medalia „Eliberarea de sub dominaţia fascistă", medalia „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941-1945", medalia naţională „Serviciul Credincios", clasa a III-a, prin Decretul nr. 969, din 29 noiembrie 2002.

General de brigadă Ioan IONESCU[109]

Ioan Ionescu s-a născut la 5 februarie 1897 în Ploieşti. Părinţii săi Nicolae şi Ana şi-au îndrumat fiul spre Seminarul Teologic Ortodox „Nifon Mitropolitul". Ioan Ionescu, pătruns de sentimente patriotice şi militare, a absolvit în anul 1917 Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie, clasându-se al 21-lea din cei 200 elevi absolvenţi. Fiind avansat în gradul de sublocotenent, Ioan Ionescu a fost numit în funcţia de comandant Secţie la Coloana 1 Trăsuri şi a participat la luptele de la Mărăşti şi Oituz din vara anului 1917.

După încheierea Armistiţiului de către guvernul bolşevic de la Petrograd, cu Puterile centrale (Germania şi Austro-Ungaria la 26 noiembrie 1917), sublocotenentul Ioan Ionescu a fost mutat la Regimentul 8 Vânători (Infanterie-vânători de câmp) Botoşani, subordonat Diviziei a 8-a Infanterie Botoşani, în funcţia de comandant de pluton, remarcându-se prin conştiinciozitate şi seriozitate în instruirea ostaşilor.

Remobilizarea Armatei române la 28 octombrie 1918 l-a găsit pe Ioan Ionescu la comanda unui pluton din Regimentul 8 Vânători. Ofiţerul a participat cu acest regiment subordonat Diviziei a 8-a Infanterie, comandată de generalul Iacob Zadic, la luptele pentru alungarea din Bucovina a trupelor ruse şi ucrainiene peste Nistru, care au năvălit în această zonă, după retragerea trupelor austriece. Ostaşii români s-au remarcat în luptele din Galiţia şi Kolomeea.

Instaurarea regimului sovietelor roşii la Budapesta, condus de Bella Kun, care a nesocotit drepturile românilor transilvăneni, înscriind această provincie, ce reprezenta leagănul românismului, în subordinea sa, a determinat Marele Cartier al Armatei Române să se angajeze în Campania militară din vara anului 1919 din Ungaria. Tânărul ofiţer a participat la această campanie împreună cu subordonaţii săi, fiind apreciat la încheierea luptelor, de către comandantul

[109] Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 91-93.

Regimentului 8 Vânători ca „un ofiţer curajos, dârz, prevăzător, cu o mare rezistenţă la eforturile cerute pe câmpul de luptă". La încheierea campaniei, Ioan Ionescu a fost avansat în gradul de locotenent şi mutat în Regimentul 1 Căi Ferate Bucureşti, în funcţia de comandant Companie recruţi, lucrând bine până la sfârşitul anului 1920.

În anii 1921-1922, locotenentul Ioan Ionescu a comandat un pluton de militari din Regimentul 6 „Mihai Viteazul" Bucureşti, în misiunile de asigurare a ordinii interioare în Basarabia. În anii 1923-1924, ofiţerul a îndeplinit funcţia de ajutor al şefului Biroului învăţământ în Şcoala Militară Aplicaţie Infanterie şi Institutul Militar Sanitar Bucureşti. Avansat în gradul de căpitan, Ioan Ionescu a fost numit comandant Companie în Institutul Naţional Educaţie Fizică şi Sport, frecventând şi el cursurile acestei instituţii pe care le-a absolvit cu rezultate foarte bune.

Căpitanul Ioan Ionescu a lucrat în anii 1925-1928 la Depozitul Central Sanitar Bucureşti, în funcţiile de şef Birou mobilizare şi comandant de Companie, remarcându-se prin corectitudine, perseverenţă şi consecvenţă în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale. În anii 1929-1930, căpitanul Ioan Ionescu a îndeplinit funcţiile de comandant Companie şi ajutor şef Birou Instrucţie în Regimentul 2 Vânători (Infanterie) „Regina Elisabeta" Bucureşti, fiind notat cu calificativul *foarte bine*.

În anii 1931-1936, Ioan Ionescu a îndeplinit aceleaşi funcţii în Regimentul 1 Vânători de Gardă. Ofiţerul a fost avansat în gradul de maior, la excepţional. Comandantul Regimentului îi încheia notarea de serviciu în anul 1936 cu aprecierile: „ofiţer cu multă prestanţă, cu o ţinută şi comportare ireproşabilă, care-şi sacrifică şi timpul liber din zilele de duminică şi sărbători legale pentru instruirea şi educarea subordonaşilor săi". În anii 1937 şi 1938, maiorul Ioan Ionescu s-a bucurat de foarte bune aprecieri din partea şefilor direcţi.

La 15 ianuarie 1939, maiorul Ioan Ionescu a fost numit comandant al Batalionului 2 din Regimentul 1 Vânători Gardă, aducându-şi aportul la instruirea subordonaţilor în zona probabilelor acţiuni de luptă.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, în anul 1940, Ioan Ionescu a fost numit comandant secund al Regimentului 1 Vânători Gardă şi a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, remarcându-se la Ţiganca, Dealul Epureni, în traversarea Nistrului la 26 iulie 1941, în Operaţiunea militară Odessa din Ucraina (1 august-16 octombrie 1941). În anul 1942, Ioan Ionescu a frecventat Cursul de perfecţionare ofiţeri superiori la Centrul de Instrucţie Infanterie din Germania, pe care l-a absolvit cu rezultate foarte bune.

În anul 1943, Ioan Ionescu a fost avansat în gradul de colonel şi numit comandant secund în Regimentul 2 Vânători Gardă. Numit la comanda Regimentului 94 Infanterie Timişoara, subordonat Diviziei a 19-a Infanterie Timişoara, colonelul Ioan Ionescu a participat de la 1 aprilie 1944 până la 20 august 1944 la luptele de pe frontul Iaşi-Chişinău, din Moldova.

După 23 august 1944, colonelul Ioan Ionescu a condus unitatea în luptele de dezarmare a trupelor germane în Muntenia, Oltenia şi Banat. De la 5 octombrie 1944, împreună cu celelalte unităţi militare din Divizia a 19-a Infanterie Timişoara şi Corpul 7 Armată Timişoara a trecut Tisa şi a desfăşurat lupte pentru

eliberarea Ungariei, pe direcţia Budapesta. După 15 ianuarie 1945, ofiţerul a participat la eliberarea Cehoslovaciei, până la capitularea armatei germane.

Comportarea dârză şi curajoasă în luptele de la Budapesta, i-a adus decorarea cu Ordinul „Mihai Viteazul" clasa a V-a. În anii 1945-1946, ofiţerul a lucrat la Marele Stat Major. Trecut în rezervă în anul 1946, Ioan Ionescu a fost avansat în gradul de general de brigadă. Ofiţerul a fost căsătorit cu Victoria Ionescu şi au avut un fiu, Mihail. În frumoasa carieră militară, generalul Ioan Ionescu a mai fost decorat cu medaliile: Semnul onorific de aur pentru 25 de ani în serviciul militar, Victoria/1921, Victoria sovietică/1945 şi Ordinele: Coroana României în grad de ofiţer, Steaua României în grad de cavaler, Coroana României clasa a IV-a şi Leul alb-ceh.

General de brigadă Niculae IONESCU[110]

Niculae Ionescu s-a născut la 21 martie 1898 în oraşul Ploieşti, în familia micului comerciant (măcelar) Niculae şi Ştefana Ionescu, care au avut zece copii. Niculae i-a purtat cu mândrie numele şi prenumele tatălui, de la care a moştenit ambiţia de a răzbi în viaţă, iar de la mamă blândeţea, însuşire mult apreciată de camarazii şi subordonaţii săi.

Absolvind cu succes şcoala primară şi Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, în anul 1916, Niculae s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie Bucureşti, mutată la Iaşi, la 1 iunie 1916, cu gradul de sublocotenent. Şeful şcolii îl nota: „Tânărul ofiţer este sănătos, inteligent, modest, cu o fire blândă şi foarte bun executant al ordinelor militare".

Niculae Ionescu a fost repartizat în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti (transformat în luna martie 1917 în R. 19 Obuziere), în funcţia de şef Secţie, care în perioada ianuarie-iunie 1917 se reorganizase, completase efectivele şi mijloacele de luptă în localităţile Todireşti, Truşeşti şi Suliţa, judeţul Botoşani. Tânărul ofiţer a participat la luptele de la Mărăşeşti, de la 24 iulie 1917, susţinând cu foc acţiunile Regimentelor 7 Infanterie Prahova şi Regimentului 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti.

În lunile septembrie, octombrie, până la încheierea Armistiţiului cu Puterile centrale (Germania şi Austro-Ungaria) de guvernul bolşevic rus condus de V.I. Lenin, la 22 noiembrie 1917, a acţionat în zona Salcia-Condrea. După încheierea Armistiţiului, Regimentul 19 Obuziere a fost retras în Zona Iaşi pentru refacere. Sublocotenentul Niculae Ionescu a îndeplinit funcţia de ofiţer cu aprovizionarea efectivelor unităţii cu alimente, până la 1 mai 1918. Comandantul unităţii l-a lăudat pentru „perseverenţa şi dăruirea dovedite în îndeplinirea sarcinilor, chiar dacă era slăbit din punct de vedere fizic".

La 2 mai 1918, Niculae Ionescu a fost mutat în Regimentul 12 Artilerie Bacău, în funcţia de comandant Secţie Artilerie. În Notările de serviciu pentru anii 1918-1922, comandantul unităţii, aprecia progresele înregistrate de tânărul ofiţer în fortificarea fizică, conştiinciozitatea dovedită în instruirea

[110] Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 94-97.

subordonaţilor, abilitatea şi inteligenţa manifestate pentru aprovizionarea unităţii cu alimente, funcţie îndeplinită prin cumul de funcţie. La 1 mai 1919, ofiţerul a fost avansat în gradul de locotenent.

Din toamna anului 1922 până în vara anului 1923, locotenentul Niculae Ionescu a frecventat cu rezultate bune Cursurile Şcolii Speciale de Artilerie. Comandantul şcolii, col. Orescovici îl aprecia: „ofiţerul este conştiincios, perseverent în îndeplinirea sarcinilor, disciplinat, cu bun comportament moral în toate împrejurările. A câştigat mult în fortificarea fizică".

De la 1 septembrie 1923 până la 1 noiembrie 1926, lt. Ionescu a lucrat în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, în funcţia de şef Secţie Artilerie şi prin cumul ofiţer cu aprovizionarea unităţii cu alimente şi ajutor al şefului Biroului instrucţie. La 1 aprilie 1926 a fost avansat în gradul de căpitan. Col. Boboc, comandantul unităţii îl nota: „căpitanul Niculae Ionescu este un prea bun ofiţer de instrucţie şi servicii".

În perioada 2 noiembrie 1926 la 1 martie 1927, ofiţerul a lucrat la Pirotehnia Armatei, în funcţia de şef atelier „dovedind mult tact în munca cu oamenii care lucrau în Atelierul Ştefăneşti", nota col. Severeanu, comandantul Pirotehniei Armatei. Revenit la Regimentul 19 Artilerie, căpitanul Ionescu s-a afirmat ca bun comandant şi instructor de Baterie Artilerie, dovedind tact şi simţul măsurii în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale până la 1 ianuarie 1930, îl nota col. Mavrocordat, comandantul unităţii militare.

Propus de şefii direcţi, căpitanul N. Ionescu a frecventat cursurile Şcolii Superioare de Război Bucureşti de la 1 septembrie 1930 până la 1 iulie 1932, pe care le-a încheiat cu bune rezultate. După absolvirea Ş.S.R., ofiţerul a lucrat în calitate de stagiar la Marele Stat Major al Armatei române, în Birourile Operaţii şi Mobilizare Instrucţie, până în septembrie 1934, fiind foarte bine apreciat de colonelul Stănescu, şef de Secţie în Marele Stat Major.

Din toamna anului 1934 până la 10 mai 1935, Niculae Ionescu a lucrat la Comandamentul Teritorial Sibiu, fiind notat de col. I. Popescu cu calificativul *foarte bine*. De la 11 mai 1935, ofiţerul a lucrat în Regimentul 90 Infanterie Sibiu, îmbogăţindu-şi experienţa în conducerea unei unităţi de instrucţie. Revenit la Comandamentul Militar Teritorial Sibiu la 2 noiembrie 1935, ofiţerul a condus Biroul Pregătire de luptă până la 10 ianuarie 1937, fiind foarte bine notat de generalul Teodorescu, comandantul marii unităţi.

Avansat în gradul de maior la 10 ianuarie 1937, N. Ionescu a fost numit şef al Biroului Instrucţie în Divizia 18 Infanterie Sibiu, fiind notat *foarte bine* de generalul Gheorghiu, „pentru perseverenţa şi clarviziunea cu care a condus instrucţia efectivelor diviziei, în zonele probabile de acţiuni viitoare. Ofiţerul este foarte harnic şi conştiincios din cale-afară".

În anul 1940, Niculae Ionescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel şi numit comandant de Divizion în Regimentul 7 Artilerie Grea şi de la 15 martie 1941 în funcţia de şef al Biroului Operaţii în Divizia a 8-a Infanterie Botoşani. A fost notat *foarte bine* de generalul Vlădescu, comandantul diviziei.

De la 15 iunie 1941 până la 1 iulie 1942, ofiţerul a lucrat în funcţia de şef al Secţiei Operaţii din Armata 1-a Română Sibiu, elaborând măsuri şi coordonând instrucţia şi apărarea graniţei de nord, stabilită vremelnic prin Dictatul de la Viena din 30 august 1940. A fost notat *foarte bine* de generalul Mitrănescu.

În lunile iunie-august 1942 a urmat un Curs de perfecţionare ofiţeri superiori în Centrul de Instrucţie Botoşani. După absolvirea cursului a îndeplinit funcţiile de comandant secund şi comandant al Regimentului 7 Artilerie Grea Botoşani. De la 9 noiembrie 1942, N. Ionescu a participat la luptele din Stepa Kalmucă, fiind foarte bine apreciat de generalul Dobriceanu, pentru modul cum a condus efectivele din subordine.

La 1 martie 1943, Niculae Ionescu a fost numit subşef de Stat Major la Corpul 6 Armată Cluj, dislocat la Iaşi, îndeplinind această funcţie până la 1 martie 1944. Numit la comanda Regimentului 2 Artilerie Bucureşti la 2 martie 1944, N. Ionescu l-a condus pe frontul Iaşi-Chişinău, până la 23 august 1944. Ofiţerul a fost avansat în gradul de colonel în iunie 1944.

După 23 august 1944, colonelul Niculae Ionescu a participat la luptele pentru eliberarea părţii de nord-vest a Transilvaniei, la eliberarea Ungariei şi a Cehoslovaciei, ajungând până la Brno.

De la 15 septembrie 1945 până la 30 iunie 1947, col. N. Ionescu a îndeplinit misiuni externe ordonate de Marele Stat Major, întrucât cunoştea bine limbile germană şi franceză. Avansat în gradul de general de brigadă, la 16 septembrie 1947, Niculae Ionescu a fost trecut în rezervă şi a lucrat în calitate de contabil şef la Şcoala Sanitară din Ploieşti. Niculae Ionescu s-a căsătorit în 1923 cu profesoara Silvia Cosma şi împreună au dat ţării pe fiul Şerban.

În anii de serviciu militar, Niculae Ionescu a fost decorat cu medaliile: Victoria/1920, Crucea Comemorativă de Război/ 1921, Serviciul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu/1942, Ordinele: Coroana României clasa a IV/a, Coroana României clasa a III-a, cu spade şi Steaua României.

General de brigadă Theodor IONESCU[111]

Theodor Ionescu s-a născut la 29 mai 1894 în oraşul Ploieşti. Părinţii săi Ştefan şi Eugenia au dat ţării zece copii: Theodor, ofiţer, Ştefan, medic veterinar, Constantin, profesor, Gheorghe, ofiţer, şi şase fete, toate casnice, Eliza, Maria, Eugenia, Alexandrina, Elena şi Ana.

Theodor a absolvit Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" şi Facultatea de Geodezie. A satisfăcut stagiul militar cu termen redus, fiind avansat sublocotenent în rezervă în anul 1911. Fiind concentrat, Theodor Ionescu a absolvit Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină, Secţia Geniu. A fost activat la 15 ianuarie 1915 şi repartizat la Batalionul 3 Pionieri Galaţi, în funcţia de comandant de pluton. Comandantul unităţii l-a notat, scoţând în evidenţă pasiunea, dăruirea şi curajul de care a dat dovadă Theodor Ionescu în Campania militară din toamna anului 1916.

În Campania militară din anul 1917, Th. Ionescu s-a remarcat în luptele de la Mărăşti şi Oituz, îndeosebi la Măgura Caşin, Grozeşti şi Leşunţu, aprecieri ale comandantului unităţii, col. Tache Ionescu şi comandantul Diviziei 6 Infanterie

[111] Gl.bg.(rz) Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 98-100.

Focşani, gl.d. Nicolae Arghirescu. La 17 septembrie 1917, Theodor Ionescu a fost avansat în gradul de locotenent.

La 1 iunie 1918, lt. Ionescu a fost mutat în Batalionul 6 Pionieri, participând cu subordonaţii săi la organizarea poziţiilor de luptă ale Diviziei 18 Infanterie Sibiu, comandată de generalul Pap în Campania militară din Ungaria în anul 1919, remarcându-se la Zolnok, Tisa, Sayal, Sant Mikloş şi alte localităţi, la eliberarea cărora a participat şi această divizie de transilvăneni.

De la 16 iunie 1922, Th. Ionescu avansat în gradul de căpitan a fost numit comandant de Batalion şi şef al Biroului de Instrucţie în Regimentul 3 Pionieri Galaţi. Timp de şase ani, ofiţerul a muncit în această unitate şi apoi zece luni de zile în Regimentul 5 Pionieri, aplicând cunoştinţele teoretice acumulate în facultate şi pe cele din activitatea practică, cu calificativul *foarte bine*. Căpitanul Th. Ionescu a fost mutat în ianuarie 1928 în Şcoala Militară Ofiţeri Geniu, în funcţia de instructor şi profesor de Topografie.

Căpitanul Th. Ionescu a fost readus în Regimentul 5 Pionieri, în anul 1929, îndeplinind funcţiile de comandant Batalion şi şef al Biroului Instrucţie. La 1 aprilie 1932, Th. Ionescu a fost avansat în gradul de maior, lucrând în continuare în unitate până în 1936.

Acumulând bogate cunoştinţe teoretice şi practice, ofiţerul a fost mutat în 1936 la Direcţia Fortificaţii din Ministerul Apărării, în funcţia de şef Secţie. Avansat în gradul de locotenent-colonel la 1 aprilie 1938, ca urmare a unor merite şi succese în muncă, „ofiţerul a devenit un exemplu de dăruire şi perseverenţă în muncă”, îl nota şeful Direcţiei Fortificaţii, col.ing. Dumitru Vasiliu.

La cerere, Th. Ionescu a condus Sectorul 1 Fortificaţii de pe Nistru, fiind conştient că ţara are nevoie de apărare, gest apreciat cu calificativul *foarte bine* de Inspectorul general pentru fortificaţii, gl. Tiberiu Petrescu. După răpirea teritoriilor Basarabiei, Bucovinei de Nord, Ţinutului Herţa, Transilvaniei de Nord-Vest, Th. Ionescu a fost numit şeful Secţiei Control Tehnic din Direcţia Fortificaţiilor, subordonată M.Ap.N. Tot la cererea sa, Th. Ionescu a coborât la comanda Batalionului 2 Geniu Fortificaţii, instruind cadrele şi militarii în termen în pregătirea Dispozitivelor de luptă la diferite eşaloane militare.

Locotenent-colonelul Th. Ionescu a fost numit la 1 octombrie 1941, ajutor al comandantului Şcolii Militare Ofiţeri Geniu, plămădind în procesul de învăţământ tineri capabili să execute lucrări genistice pentru unităţile şi marile unităţi militare participante la război. Îl aprecia cu calificativul *excepţional*, col. Cojocaru, comandantul Şcolii Militare Ofiţeri Geniu.

La data de 15 mai 1942, locotenent-colonelul Theodor Ionescu a fost readus la Direcţia Fortificaţii, în funcţia de şef al Serviciilor Fortificaţiilor şi apoi în octombrie 1942, şef de Birou în Marele Cartier General al Armatei Române. Comandantul Armei Geniu, generalul Gh. Zaharescu îl numea sufletul Serviciului Fortificaţii. La data de 1 februarie 1943, Th. Ionescu a fost avansat în gradul de colonel şi numit Şeful Şerviciului Fortificaţii din Ministerul de Război.

La cererea sa, colonelul Th. Ionescu a fost numit comandant al Regimentului 5 Pionieri de la 1 octombrie 1943, plecând pe frontul de luptă. La 31 martie 1944, când trupele sovietice se aflau pe frontul din Moldova Iaşi-Chişinău, colonelul Th. Ionescu a fost numit şef al Serviciului Geniu în Corpul 5 Armată Chişinău, aflat pe frontul din Moldova.

După înfrângerea Armatei germane pe frontul din Moldova, col. Th. Ionescu a fost trimis la curs în Centrul de Instrucţie Educaţie, Cultură şi Propagandă Breaza (5 iunie 1945 la 10 februarie 1946). Terminând cursul, colonelul Th. Ionescu a fost numit comandant secund pentru Educaţie Cultură şi Propagandă, la Comandamentul Teritorial Bucureşti.

Avansat general de brigadă cu vechime din 25 octombrie 1945, Th. Ionescu a fost numit comandantul Comandamentului Geniu Aero. La 1 februarie 1948, gl. Th. Ionescu a fost trecut în rezervă şi pus la dispoziţia Comandamentului Teritorial Bucureşti. Th. Ionescu a fost căsătorit cu Eugenia Popescu şi au avut o fiică, Ligia, absolventă a Facultăţii de Fizică.

În decursul carierei militare, Th. Ionescu a fost decorat cu medaliile: Comemorativă a Războiului 1916-1919, cu baretele Transilvania, Carpaţi, Mărăşeşti, Tg. Ocna, Victoria-sovietică, Insigna onorifică pentru 7 ani în Regimentul 5 Pionieri, Semnul onorific de aur pentru 25 de ani în serviciul militar şi Ordinele: Steaua României în grad de ofiţer, Steaua României în grad de cavaler, Coroana României în grad de ofiţer, cu spade şi panglică de virtute militară.

General de brigadă Constantin MALAMUCEANU[112]

Constantin Malamuceanu s-a născut la 21 martie 1879, în localitatea Malamuc, comuna Gherghiţa, judeţul Prahova, comună cu rezonanţă istorică. Părinţii săi Gheorghe şi Măndica au fost oameni harnici şi au reuşit să-i dea o frumoasă educaţie fiului lor.

După absolvirea şcolii primare în Gherghiţa, Constantin a absolvit Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti. În perioada 1 septembrie 1899-1901, tânărul Malamuceanu a absolvit Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie şi Cavalerie, specialitatea Infanterie, fiind avansat în gradul de sublocotenent. În anul 1901, ofiţerul s-a înscris la Facultatea de Drept, absolvind-o în anul 1906.

Sublocotenentul Constantin Malamuceanu şi-a început cariera militară la Regimentul 9 Infanterie Râmnicu Sărat, în calitate de comandant de pluton, continuând-o în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti de la 1 noiembrie 1901. După cinci ani de zile, ofiţerul a fost avansat în gradul de locotenent şi a fost mutat în Regimentul 7 Infanterie Prahova din Ploieşti. Maturizându-se şi afirmându-se în procesul de instruire a ostaşilor, Constantin Malamuceanu a fost avansat în anul 1910, în gradul de căpitan şi numit comandantul Companiei a 2-a din Regimentul 7 Infanterie Prahova. Ofiţerul a participat la al Doilea Război Balcanic, în perioada 23 iunie-31 august 1913, pe teritoriul Bulgariei.

Înapoiat din Bulgaria, ofiţerul a fost numit la comanda Batalionului 2 din Regimentul 7 Prahova, instruind şi comandând ostaşii din subordine cu fermitate, în Campania militară din anul 1916, determinându-i pe şefii direcţi să-l susţină în avansarea în gradul de maior, la 1 noiembrie 1916. A condus cu mult curaj şi dârzenie subordonaţii în luptele din Ţara Bârsei, Dragoslavele,

[112] Gl.bg.(rz) dr. Ucrain, C, col.(rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004, pag. 101-102.

Muntele Mateiaş, Prisaca, Târgovişte, Crângul lui Bot, Ploieşti şi Albeşti. Din decembrie 1916 până la sfârşitul lunii martie 1917 a instruit ostaşii în localitatea Guranda, judeţul Botoşani.

De la 1 aprilie 1917, maiorul Malamuceanu a condus activitatea de instruire a Regimentului 7 Infanterie Prahova, întrucât colonelul Constantin Condeescu a fost răpus de tifos exantematic în cantonamentul de la Guranda. În zilele de 25-27 iulie 1917, ofiţerul a condus cu mult curaj ostaşii din subordine în luptele de la Mărăşeşti, zona Cosmeşti-Doaga.

Comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea", locotenent-colonelul Vasile Stamate (născut în Iaşi) a căzut în lupte în ziua de 25 iulie 1917, în mijlocul ostaşilor săi de la Punctul de comandă, fiind împuşcat în burtă. În ziua de 25 iulie 1917, din Regimentul 32 Infanterie Mircea au murit şi maiorul Atanase Ionescu, căpitanul Ion Andreescu, căpitanul Dumitru Lăceanu, locotenentul (rz) Gheorghe Hogaş, sublocotenenţii Pompiliu Mândiţă, Gheorghe Nicolau, Grigore Dumitru, Constantin Dobrescu, Nicolae Bedreagă şi Octavian Cocorăscu.

La comanda unităţii a fost numit de la 27 iulie 1917, maiorul Constantin Malamuceanu, care a condus efectivele unităţii în perioada 28-31 iulie 1917. Soarta maiorului Constantin Malamuceanu a fost dură. În seara zilei de 31 iulie 1917, în urma unui atac net superior din punct de vedere numeric al inamicului, Constantin Malamuceanu a căzut prizonier de război la nemţi.

Reîntors din captivitate la 2 iulie 1918, Constantin Malamuceanu a fost demobilizat şi apoi la 28 octombrie 1918 remobilizat în Regimentul 7 Infanterie Prahova, fiind numit comandant al Batalionului nr. 2 Infanterie. Şi-a condus ostaşii în misiunile de luptă din Transilvania, zonele Braşov-Sighişoara-Odorhei-Sibiu-Cluj-Oradea, în perioada noiembrie 1918-decembrie 1919. La 4 decembrie 1919, ofiţerul a fost avansat în gradul de locotenent-colonel, şi numit la comanda Comandamentului de Comunicaţii.

Avansat în gradul de colonel la 19 septembrie 1921, Constantin Malamuceanu a fost numit comandant al Regimentului 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti, pe care l-a comandat cu competenţă până la 26 mai 1926, când terminând cu rezultate bune un Curs de Informaţii în cadrul Şcolii Superioare de Război, a fost mutat în Statul Major al Corpului 2 Armată Bucureşti. La acest eşalon a lucrat bine până la 1 aprilie 1928, fiind numit apoi comandant al Comenduirii Pieţei Bucureşti.

Experienţa acumulată la comanda unor eşaloane i-a adus col. Malamuceanu numirea în funcţia de comandant al Cercului de Recrutare Sibiu la 17 iulie 1929 şi apoi la 1 octombrie 1931 a fost readus la comanda Comenduirii Pieţei Bucureşti.

Colonelul Constantin Malamuceanu a fost trecut în rezervă la 30 aprilie 1935. Rănit la 5 octombrie 1916 a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul", clasa a III-a pentru curajul şi dârzenia cu care a condus ostaşii în luptele de pe Valea Dragoslavele. După război, ofiţerul a fost împroprietărit cu 5 ha pământ în zona Mihai Kogălniceanu, judeţul Constanţa.

La data de 26 septembrie 1946, colonelul Constantin Malamuceanu a fost avansat în gradul de general de brigadă. În decursul carierei militare ofiţerul a mai fost decorat cu Ordinele: Coroana României şi Steaua României şi

medaliile: Avântul Ţării, Jubiliara „Carol I”-1906 şi Semnul Onorific de aur pentru 25 de ani de serviciu militar. Ofiţerul a fost căsătorit şi a avut doi copii: Dumitru şi Lucia.

General de brigadă Constantin NEGOESCU[113]

Constantin Negoescu s-a născut la 30 aprilie 1892 în Ploieşti. A fost al patrulea copil din cei nouă copii (trei băieţi şi şase fete) al avocatului Neculai Negoescu şi al Mariei Negoescu (casnică). Părinţii i-au asigurat bune condiţii materiale pentru a absolvi şcoala primară şi Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel” din Ploieşti, încheiat cu bacalaureat în anul 1911.

După absolvirea liceului, Constantin Negoescu a frecventat cursurile Şcolii Militare Artilerie din Bucureşti în anii 1911-1913, pe care a absolvit-o cu rezultate bune şi a fost avansat în gradul de sublocotenent, fiind repartizat în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, în funcţia de comandant Secţie Artilerie. A fost notat cu calificativul *bine* pe anii 1913-1916, de către coloneii Rovinaru şi Lupaşcu pentru activitatea depusă în instruirea ostaşilor recruţi.

În calitate de comandant de Baterie, în Regimentul 26 Artilerie, Constantin Negoescu a participat la Campaniile militare din toamna anului 1916 şi din vara anului 1917, fiind avansat în gradul de locotenent la 1 noiembrie 1916 şi în gradul de căpitan la 1 noiembrie 1917. După avansare a fost mutat în Regimentul 23 Artilerie Buzău, înfiinţat în 1914 la Ploieşti şi apoi mutat la Buzău şi din 1923 la Bârlad.

De la 1 noiembrie 1918 până la 1 septembrie 1921, căpitanul Constantin Negoescu a comandat Divizionul 2 din Regimentul 3 Artilerie Brăila, care era dislocat în Basarabia pentru asigurarea ordinei interioare şi instruirea ostaşilor basarabeni. Aici a dat şi examenul pentru gradul de maior prin călătoria efectuată cu Divizia 10 Infanterie Tulcea, mutată la Brăila după anul 1923.

Avansat în gradul de maior la 1 octombrie 1921, C. Negoescu a urmat cursurile Şcolii Superioare de Război, anul unu, făcând stagiul practic la Regimentul 6 Artilerie Grea Focşani şi călătoria de studii în zona Cernăuţi, fiind notat *foarte bine* de directorul Ş.S.R., generalul Samsonovici. Anul al doilea l-a absolvit cu calificativul general *bine*, îl nota generalul Samsonovici.

De la 1 octombrie 1923, Constantin Negoescu a fost numit comandant de Divizion şi după şase luni de zile şeful Biroului Mobilizare în Regimentul 6 Artilerie Grea, dislocat la Alba Iulia şi a fost notat *bine* de comandantul regimentului, colonelul Georgescu.

La 1 iulie 1925, Constantin Negoescu a fost trimis la stagiu în Marele Stat Major al Armatei române, fiind notat *bine* de şeful Secţiei a 2-a Mobilizare, colonelul Manolescu.

În anul 1926, maiorul C. Negoescu a efectuat stagiu practic în Regimentul 7 Infanterie Prahova din Ploieşti, în funcţia de şef Birou Informaţii, încheind misiunea cu călătoria desfăşurată cu Corpul 6 Armată Cluj, în zona Baia Mare, fiind brevetat ofiţer de stat major. Notarea de serviciu a fost semnată de

[113] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond D.C.Î./1974, dosar 11.238.

colonelul Diamandi, şeful de Stat major al Corpului 6 Armată Cluj, cu calificativul general *bine*.

La sfârşitul anului 1926, maiorul C. Negoescu a fost numit şef al Biroului Organizare-Mobilizare în Corpul 6 Armată Cluj, fiind notat în anii 1927 şi 1928 cu calificativul *foarte bine*, de şeful de Stat major al Corpului 6 Armată Cluj, colonelul Diamandi.

În luna iunie 1929, maiorul Negoescu a fost numit comandant de Divizion şi şef al Biroului Mobilizare, în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti muncind foarte bine şi a fost notat cu calificativul general *foarte bine* de comandantul Brigăzii 13 Infanterie, generalul Sichitiu.

Numit ofiţer de stat major şi instructor şef la Centrul de Instrucţie Artilerie Râşnov, la 1 aprilie 1931, Constantin Negoescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel la 1 noiembrie 1932, muncind cu multă dăruire şi profesionalism. A participat la realizarea unor Cursuri şi Regulamente, la pregătirea şi desfăşurarea unor aplicaţii cu cursanţii. A condus Cursul Şcolii Pirotehnice şi a ajutat la pregătirea materialelor la Cursul ofiţeri superiori, fiind notat *foarte bine* de generalul Petrescu: „locotenent-colonelul Constantin Negoescu este un foarte bun ofiţer, educat, foarte necesar armatei".

În anii 1935-1937, lt.col. C. Negoescu a îndeplinit funcţiile de şef al Secţiei Tactice şi profesor, „participând la întocmirea regulamentelor şi cursurilor, la aplicaţiile Şcolii de Aplicaţie Artilerie, dovedind că este un excelent profesor, cu solide cunoştinţe militare şi cu frumoase însuşiri sufleşti". Notările au fost întocmite de generalii Bunescu şi Carlaonţ care, au comandat Centrul de Instrucţie Artilerie.

Avansat în gradul de colonel la data de 1 iulie 1937, Constantin Negoescu a fost numit comandant al Regimentului 1 Artilerie Grea Craiova, pe care l-a condus cu fermitate, demnitate şi profesionalism până la 10 ianuarie 1942, în procesul de instrucţie, asigurarea bunurilor materiale, cazare şi în grelele lupte desfăşurate în Ucraina, la Odessa şi Crimeea.

Colonelul C. Negoescu a comandat Brigada 11 Artilerie în luptele de la Cotul Donului. În retragerea de la Don în anul 1943, col. C. Negoescu a comandat Divizia 11 Infanterie Slatina care, a ajuns în garnizoana de bază la 23 mai 1943. A fost notat *foarte bine* de generalii D. Popescu, Alex. Bunescu şi Manu.

Pe data de 23 martie 1943, col. C. Negoescu a fost avansat în gradul de general de brigadă. În perioada 1 iunie 1943-10 octombrie 1944, C. Negoescu a îndeplinit funcţia de prefect al Prefecturii Sibiu.

Trecut la pensie în anul 1945 şi în retragere din oficiu, pentru limită de vârstă în 1948, gl. C. Negoescu a rămas în amintirea foştilor colegi, ca un foarte bun ofiţer de artilerie. A fost căsătorit cu Maria Cuza, fiica fostului politician A.C. Cuza şi a avut pe fiul Nicolae, născut în 1932.

În cursul carierei militare, generalul Constantin Negoescu a fost decorat cu medaliile: Victoria-1916, Crucea Comemorativă-1918, Semnul Onorific de Aur pentru 25 ani de serviciu-1936, Peleş-1938 şi Ordinele: Coroana României, în grad de cavaler-1922, Steaua României în grad de cavaler-1930, Coroana României în grad de ofiţer-1939, Crucea de Fier, germană-1943, Crucea României în grad de comandor cu spade şi panglică de virtute militară-1944.

General de brigadă Gheorghe NICULESCU[114]

Generalul de brigadă Gheorghe Niculescu a participat la ambele războaie mondiale, devenind primul erou în funcţia de comandant de unitate, în luptele pentru eliberarea Basarabiei. S-a născut la data de 2 februarie 1894, în oraşul Ploieşti, fiind cel mai mic dintre cei trei copii ai familiei Grigore şi Zamfira Niculescu. Din fragedă copilărie a manifestat dragoste de învăţătură. În Ploieşti a absolvit şcoala primară şi Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel".

După absolvirea liceului, în anul 1913, tânărul Gheorghe Niculescu s-a înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie Bucureşti, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1916. În anul 1915 a desfăşurat un stagiu la Regimentul 72 Infanterie Mizil. Comandantul regimentului, colonelul Nicolae Prassa, îl caracteriza: *„Elevul plutonier Gheorghe Niculescu este mic de statură, dar rezistent la eforturi fizice, prezentabil, inteligent, cu o memorie ascuţită, foarte studios şi cu un spirit de observaţie de admirat"*.

Avansat în gradul de sublocotenent, la 1iulie 1916, ofiţerul a fost numit comandant de pluton în Regimentul 72 Infanterie Mizil şi a participat la campania militară din anul 1916. Efectivele regimentului – care era subordonat Brigăzii 25 Infanterie din Buzău şi Diviziei 13 Infanterie din Ploieşti – s-au remarcat în luptele de pe Valea Oltului şi, în special, la Nucet şi Cornăţel. Gheorghe Niculescu a luptat cu foarte mult curaj, reuşind să captureze, împreună cu cei 15 subordonaţi, 45 de ostaşi inamici şi două mitraliere. A fost rănit la Cornăţel şi apoi spitalizat, pentru vindecare, în spitalele din Curtea de Argeş, Ploieşti şi Târgu Neamţ (după ocuparea Ploieştiului de către trupele germane, la 23 noiembrie 1916).

Gheorghe Niculescu a fost avansat în gradul de locotenent şi decorat cu Ordinul „Steaua României", cu spade, cu panglică de virtute militară, în grad de cavaler, în ianuarie 1917. În februarie 1917, ofiţerul s-a prezentat la Hârlău, unde se afla cartiruit, pentru refacere şi instruire, Regimentul 47/72 Infanterie (datorită marilor pierderi în oameni şi tehnică de luptă, suferite în 1916, fostul Regiment 47 Infanterie Ploieşti fusese contopit cu Regimentul 72 Infanterie Mizil).

Ofiţerul, în calitate de comandant de companie în Regimentul 47/72 Infanterie s-a remarcat în luptele de la Nămoloasa şi, în mod deosebit, în subsectorul „Răzoare" (500 m vest Mărăşeşti), şi apoi la Muncelu (19-21 august 1917). În anii 1918-1920, Gheorghe Niculescu a participat la luptele desfăşurate în Basarabia pentru alungarea trupelor ucrainiene şi ruseşti peste Nistru.

La 23 martie 1920 ofiţerul a fost mutat în cadrul Regimentului 8 Vânători, iar la data de 1 aprilie 1920 a fost avansat în gradul de căpitan. Timp de un an a îndeplinit funcţiile de adjutant al regimentului, comandant al Companiei Mitraliere, şef al Biroului Contrainformaţii şi şef al Serviciului de Aprovizionare al unităţii, fiind notat *foarte bine*.

Remarcat pentru calităţile sale de instructor, căpitanul Niculescu a fost numit, în anul 1921, ofiţer instructor la Şcoala Militară de Subofiţeri Infanterie Braşov, comandată de colonelul Ignătescu, care l-a notat: *„Gheorghe Niculescu este un ofiţer pasionat de cariera militară, cu mult tact în munca de instrucţie şi*

[114] Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 19.

educaţie a elevilor”. Atunci a realizat lucrările de specialitate: „Lupta soldatului în cadrul grupei” şi „Călăuza comandantului de pluton”.

În perioada 23 aprilie - 25 noiembrie 1922, căpitanul Gheorghe Nicolescu a comandat Batalionul 2 din Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploieşti, împărtăşind cadrelor mai tinere din experienţa sa. La sfârşitul lunii noiembrie 1922, ofiţerul a fost transferat la Şcoala Militară de Ofiţeri Rezervă nr. 1 din Ploieşti, în care a lucrat până în anul 1930. Aici a îndeplinit funcţiile de comandant al Companiei 1-a Instrucţie, profesor la catedra de pregătire militară generală şi director de studii. În această perioadă scrie şi alte lucrări de specialitate, cele mai apreciate fiind „Compania în aplicaţiile tactice” şi „Acţiunile de luptă ale companiei în război”. În Notările de serviciu din aceşti ani se remarcă aprecierile comandanţilor şcolii, coloneii Arghiropol şi Călinescu: *„Ofiţer cu un intelect dezvoltat şi cu o judecată clară, cultură generală şi profesională dezvoltată, disciplinat şi ordonat, eminent ofiţer”*.

Avansat în gradul de maior, în anul 1930, ofiţerul a desfăşurat, timp de un an, stagiu practic la Regimentul 7 Prahova şi a fost apreciat la finele activităţii *foarte bine*, cu caracterizarea: *„ofiţerul dispune de o temeinică cultură generală şi militară”.* Revenind în anul 1931 la Şcoala de Ofiţeri Rezervă nr.1, a îndeplinit funcţiile de profesor (a predat cursul „Tactica Infanteriei”) şi director de studii.

În anii 1932-1937 ofiţerul a îndeplinit – în cadrul Regimentului 7 Infanterie Prahova şi în Şcoala de Ofiţeri Rezervă nr.1 Ploieşti – funcţiile de comandant Batalion Instrucţie, şef al Biroului Mobilizare şi funcţia de profesor la catedra de specialitate. A condus personal aplicaţii cu trupe, fiind apreciat de către generalii aflaţi la comanda Diviziei 13 Infanterie şi la Corpul 5 Armată: Ionescu, Rizeanu, Grigorescu şi Popescu. Din notările de serviciu se desprind aprecierile: *„Gheorghe Niculescu este un ofiţer cu o foarte bună pregătire psihopedagogică, militară şi culturală generală; a participat la toate aplicaţiile practice, fiind un remarcabil profesor”*.

Calităţile evidenţiate de către şefii direcţi l-au propulsat pe locotenent-colonelul Gheorghe Niculescu (avansat la data de 24 ianuarie 1938) în cadrul Liceului Militar „Nicolae Filipescu” de la Mânăstirea Dealu. *„Timp de doi ani, ofiţerul a fost un foarte bun profesor de Tactica Infanteriei şi Artileriei şi un neobosit ajutor al comandantului liceului”*, arăta comandantul liceului, colonelul M. Iliescu.

Ţinând seama de elogioasele aprecieri făcute de către şefii direcţi, Gheorghe Nicolescu a fost avansat în gradul de colonel, la data de 10 mai 1941, şi numit la comanda Regimentului 12 Dorobanţi „Cantemir” Bârlad. În ziua de 21 iunie 1941 comandanţii de unităţi, batalioane şi companii din sectorul Oancea - Rogojeni, subordonaţi Diviziei 21 Infanterie Galaţi, au fost convocaţi la sediul Diviziei, unde li s-a comunicat ordinul de începere a războiului, în noaptea de 21/22 iunie 1941.

Toţi comandanţii au primit ordin să-şi pregătească ostaşii pentru acţiunea de eliberare a pământului românesc aflat între Prut şi Nistru, răpit în mod samavolnic prin notele ultimative dat de Rusia sovietică la 26 şi 28 iunie 1940. Înapoindu-se la unităţi şi subunităţi, ofiţerii şi-au pregătit sufleteşte ostaşii pentru a duce la bun sfârşit misiunea primită. La ora 24^{oo} ostaşii au ascultat la radio ordinul mareşalului Ion Antonescu: *„Ostaşi! Războiul a început. Vă ordon:*

Treceţi Prutul!" Colonelul Niculescu a plecat la luptă cu îndemnul să-şi ducă regimentul la victorie.

Până la data de 4 iulie 1941 efectivele Regimentului 12 Dorobanţi „Cantemir" au rămas în apărare, iar la data de 5 iulie 1941 s-au deplasat la Fălciu, zonă în care Divizia de Gardă realizase un cap de pod peste Prut, la nord de satul Ţiganca. În noaptea de 7/8 iulie efectivele Diviziei 21 Infanterie, din care făcea parte şi Regimentul 12 Dorobanţi „Cantemir" Bârlad, au traversat Prutul.

În timpul luptelor din ziua de 8 iulie 1941, pierderile regimentului au fost mari, dar incomparabile cu cele ale zilei următoare, când s-au înregistrat foarte mari pierderi în oameni şi tehnică de luptă. În aceeaşi zi, pe 9 iulie, la ora 9:10, a fost rănit mortal comandantul Regimentului 12 „Cantemir", colonelul Gheorghe Niculescu, care se afla în fruntea Batalionului nr. 2 pentru a cuceri cota 228, de pe Dealul Epureni-Ţiganca din Basarabia. În cele două zile de lupte Regimentul 12 Dorobanţi „Cantemir" a pierdut 35% din efective, printre ei numărându-se comandantul unităţii şi comandanţii de companii: căpitanii Ioan Voicu şi Petru Marin şi locotenenţii Gheorghe Rizea şi Ioan Lazăr.

Luptele de la Ţiganca s-au încheiat la data de 13 iulie. Ca o recunoaştere a meritelor cadrelor din acest regiment, colonelul Gheorghe Niculescu şi căpitanul Ioan Voicu au fost decoraţi, post-mortem, cu ordinul „Mihai Viteazul". De asemenea, Gheorghe Niculescu a fost avansat, post-mortem, la gradul de general de brigadă. Acesta a fost înmormântat la Ţiganca, apoi exhumat, adus şi reînhumat în cimitirul Viişoara din Ploieşti. Numele său este trecut pe faţada Capelei din Cimitirul Viişoara.

În Muzeul Colegiului Militar „Dimitrie Cantemir" din Breaza s-a amenajat o vitrină în care sunt expuse o placă funerară şi câteva dintre obiectele care au aparţinut generalului de brigadă Gheorghe Niculescu. Acestea au fost dăruite de către fiul eroului căzut pe Dealul Epureni-Ţiganca, colonelul în rezervă Victor-Grigore Niculescu, care povesteşte că în iulie 1941, în calitate de elev la o şcoală militară din Sibiu, efectua stagiul practic la o unitate militară din Vălenii de Munte şi a aflat de decesul tatălui său, la ştirile transmise de radio Bucureşti.

Generalul de brigadă Gheorghe Niculescu a fost căsătorit cu Constantina Georgescu, cu care a avut trei băieţi: Victor-Grigore (născut în 1921, colonel inginer în retragere, veteran de război, decedat în anul 2008 şi înmormântat alături de tatăl său), Gheorghe (născut în 1929) şi Constantin (născut în 1934).

În decursul carierei militare, ofiţerul a fost decorat cu mai multe ordine şi medalii militare: Ordinul „Steaua României", Ordinul „Coroana României", Ordinul „Mihai Viteazul", clasa a III-a, medalia „Victoria", medalia „Răsplata Muncii în Învăţământ" (1931), medalia „Comemorativă 1916-1919", medalia „Semnul Onorific" de aur pentru 25 ani serviţi în armată.

General de brigadă Caton SORESCU[115]

Caton Sorescu s-a născut la Ploieşti, la data de 23 decembrie 1893. Părinţii săi, George şi Diamanta, i-au asigurat fiului lor o copilărie frumoasă şi condiţiile materiale necesare absolvirii şcolii primare şi Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti.

După absolvirea liceului, Caton Sorescu a urmat cursurile Şcolii Militare de Ofiţeri de Infanterie din Bucureşti, pe care a absolvit-o, la 23 iunie 1913, cu rezultate bune, fiind avansat la gradul de sublocotenent şi repartizat la Regimentul 1 Mehedinţi nr. 17 din Drobeta Turnu Severin, în funcţia de comandant de pluton.

A participat la campania militară din Bulgaria, din anul 1913, remarcându-se *„prin inteligenţă, sânge rece în conducerea plutonului"*, după cum îl nota comandantul unităţii, colonelul Mihăescu.

Absolvind Şcoala de Aplicaţie a Infanteriei şi Şcoala de Tragere a Infanteriei de la Slobozia, ofiţerul s-a clasat pe locul I în unitate cu plutonul său, în anii 1914-1915 fiind notat *bine* de către colonelul Mihăescu. După avansarea la gradul de locotenent, la data de 1 iulie 1916, şi intrarea României în război, ofiţerul a preluat comanda Companiei Ciclişti şi a 30 de militari din Batalionul 1, rezistând pe poziţiile de la Fântânele până la data de 12 octombrie 1916, ora 12:00 când, înconjurat de două batalioane inamice, a fost atacat şi luat prizonier, împreună cu puţinii oameni care îi mai rămăseseră.

Înapoiat din prizonierat, din Germania, la 6 iulie 1918, ofiţerul a fost avansat, cu vechimea din 1 septembrie 1917, în gradul de căpitan şi a fost numit comandant de companie în Regimentul 1 Mehedinţi (care-l adoptase în anul 1913), fiind apreciat *foarte bine* pentru eforturile depuse în instruirea ostaşilor, la sfârşitul anului 1918, de către colonelul Iustinian, comandantul unităţii.

În semestrul I al anului 1919 căpitanul Sorescu a condus Comanda Militară a Şantierului Naval Turnu Severin şi Atelierele Căilor Ferate din localitate, întrunind cele mai bune aprecieri din partea comandantului Regimentului 1 Mehedinţi, colonelul Aleman.

De la 1 iulie 1919 a participat la campania militară din Ungaria, remarcându-se prin curaj şi dârzenie în luptele desfăşurate pe Tisa, în perioada 23-25 iulie, în fruntea companiei 10 din Regimentul 1 Mehedinţi. În anii 1921 şi 1922 a comandat Compania 10 şi Batalionul 3. În septembrie 1922 a reuşit la examenele pentru gradul de maior, iar la 24 noiembrie 1923 a fost avansat în gradul de maior.

După avansare, ofiţerul a fost numit în funcţia de şef Birou Instrucţie la Regimentul 1 Mehedinţi, pe care l-a condus foarte bine până în anul 1927, când a fost mutat la Brigada 1 Infanterie, în funcţia de şef al Biroului adjutantură. Aici s-a distins prin *„întocmirea unor lucrări clare şi explicite pentru desfăşurarea aplicaţiilor tactice; să i se încredinţeze comanda unui batalion de infanterie"*. Aceasta era notarea generalului Oprescu, comandantul Brigăzii 1 Infanterie.

În anul 1928 Caton Sorescu a îndeplinit funcţia de ajutor al comandantului în pregătirea şi desfăşurarea aplicaţiei cu Brigada 1-a, fapt evidenţiat de comandantul Brigăzii 1 Infanterie, generalul Bucică.

[115] Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 51.

Eforturile depuse de maiorul Caton Sorescu, între 1929-1932, sunt prezentate cu multă exactitate, în notările de serviciu, de către generalii Bucică, Constantinescu şi Graf: *„Ofiţerul s-a remarcat prin studiul bătăliilor poporului român din vara anului 1917 şi prezentarea concluziilor de ordin pozitiv la şedinţele de pregătire a cadrelor militare. A condus şi Cercul Militar al subofiţerilor. A întocmit documente clare pentru instruirea trupei şi a cadrelor militare. Este un ofiţer capabil să facă faţă unor eforturi îndelungate”*.

Avansat în gradul de locotenent-colonel, în anul 1933, ofiţerul a fost mutat la Regimentul 95 Infanterie Lugoj, în funcţia de comandant al Batalionului 3 Infanterie, fiind notat *foarte bine* de comandantul Brigăzii 19 Infanterie, generalul Purcaru. În anul 1935 a comandat Batalionul 1 Instrucţie, „*acordând o mare atenţie administrării şi instruirii cadrelor şi ostaşilor din subordine*”, după cum aprecia generalul Petrovicescu, comandantul Diviziei 19 Infanterie Timişoara.

Numit ajutor al comandantului Regimentului 95 Infanterie Lugoj, în anul 1936, locotenent-colonelul Caton Sorescu *„a muncit lăudabil, probând cele mai frumoase calităţi ostăşeşti şi o solidă pregătire de cultură generală şi profesională”*, aşa cum îl nota generalul Purcaru, comandantul Brigăzii 11 Infanterie Lugoj şi comandantul Diviziei 19 Infanterie, generalul Petrovicescu.

De la 1 octombrie 1936 locotenent-colonelul Caton Sorescu a fost numit comandantul Centrului de Instrucţie Jandarmi Odorheiul Secuiesc, pe care l-a condus bine, până la 1 aprilie 1937, după cum aprecia inspectorul general al Jandarmeriei, generalul Pârâianu.

În decembrie 1937 ofiţerul a fost numit comandant al Batalionului de Moţi „Abrud”, care făcea parte din Grupul 3 Vânători de Munte. În anul 1938 comandantul Brigăzii 3 Vânători de Munte, generalul Savu, îl nota: *„Locotenent-colonelul Caton Sorescu este un ofiţer foarte bun, căruia îi prevăd un viitor frumos. Avansat în gradul de colonel ofiţerul s-a distins în pregătirea şi desfăşurarea aplicaţiei de la Câmpeni, comandând Grupul de Vânători de Munte”*.

Numit la comanda Regimentului 8 Vânători (Infanterie) Cernăuţi, în luna aprilie a anului 1939, colonelul Caton Sorescu s-a ocupat de administrarea şi instrucţia regimentului. Comandantul Diviziei a 8-a Infanterie Cernăuţi, generalul Dimitriu îl aprecia în Notarea de serviciu: *„colonelul Sorescu poate comanda pe câmpul de luptă un detaşament mixt sau o brigadă de infanterie”*.

Participând la luptele pentru eliberarea Basarabiei şi la operaţiunea militară Odessa, din Ucraina, colonelul Caton Sorescu a fost foarte grav rănit, în ziua de 6 septembrie 1941, în acţiunile militare desfăşurate la cota 80 „Freudenthal”. A încetat din viaţă în Spitalul Militar din Iaşi şi a fost înmormântat în Cimitirul Catolic din oraşul Turnu Severin.

Pentru curajul şi înaltul spirit de sacrificiu probat în luptele de la cota 80 „Freudenthal” a fost avansat, post-mortem, la gradul de general de brigadă în rezervă şi decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. În decursul carierei militare generalul Caton Sorescu a mai fost decorat cu următoarele ordine şi medalii militare: Ordinul „Steaua României”, Ordinul „Coroana României”, în grad de ofiţer, Ordinul german „Crucea de Fier”, medalia „Avântul Ţării”, medalia „Crucea Comemorativă”, medalia „Victoria”.

General de brigadă Hristea STĂNESCU[116]

Provenind dintr-o familie numeroasă, 9 (nouă) copii, Hristea Stănescu s-a născut la data de 27 august 1897 în oraşul Ploieşti. A avut fraţii: Ioan, Gheorghe şi Nicolae, de meserie croitori ca şi tatăl lor Constantin, participant la Războiul de independenţă, invalid, rănit în luptele de la Plevna şi patru surori: Elisabeta şi Lucreţia, casnice, Elena şi Maria, profesoare.

Absolvind Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" în Ploieşti în anul 1916, Hristea a fost recrutat la data de 1 decembrie 1916 la Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Infanterie Dorohoi. A fost avansat la 5 mai 1917 în gradul de plutonier şi numit comandant de pluton recruţi în Regimentul 7 Infanterie Prahova, dislocat la Guranda, judeţul Botoşani, pe care l-a instruit şi comandat în luptele de la Mărăşeşti de la 24 iulie la 31 august 1917. Plutonierul H. Stănescu a fost rănit în lupte în ziua de 27 iulie 1917 şi internat în Spitalul Beldiman din Bârlad, refăcându-se până la 1 martie 1918. A fost avansat în gradul de sublocotenent la 28 august 1917.

De la spital, sublocotenentul Hristea Stănescu s-a prezentat la Regimentul 5 Infanterie Giurgiu, îndeplinind funcţia de comandant de pluton recruţi, fiind notat bine de comandantul unităţii.

Mutat la Batalionul 2 Exploatare Bârlad, Hristea Stănescu a comandat o companie în perioada 9 noiembrie 1918 la 15 iulie 1919, contribuind la aprovizionarea oraşelor Bârlad şi Tecuci cu lemne şi în repararea drumurilor din aceste judeţe.

Avansat în gradul de locotenent la data de 1 octombrie 1919, lt. H. Stănescu a fost numit comandant de Companie în Regimentul 1 Grăniceri, fiind trimis mai întâi şase luni de zile la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie, revenită în Bucureşti. A frecventat cursurile de specializare, clasându-se al patrulea din cei 75 elevi cursanţi. Rezultatele obţinute l-au propulsat în funcţia de ofiţer instructor la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie, de la data de 16 iulie 1923 până la 1 aprilie 1925, fiind notat *foarte bine* de comandantul şcolii, colonelul Miltiade şi inspectorul general pentru şcolile militare, generalul Popescu.

De la data de 1 aprilie 1925, până la 1 iulie 1926, lt. H. Stănescu a îndeplinit funcţia de ofiţer instructor pentru învăţământ în Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Infanterie, nr.1 din Ploieşti, impresionându-şi superiorii şi colegii prin seriozitatea şi perseverenţa cu care şi-a îndeplinit atribuţiunile de serviciu.

Avansat în gradul de căpitan la data de 19 mai 1925, H. Stănescu a fost numit comandant de Companie în prestigiosul Regiment 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti, conducând-o până la data de 1 iulie 1926, dovedindu-şi calităţile de instructor şi educator, fiind notat *foarte bine* de comandantul unităţii şi supranotat de comandantul Diviziei a 5-a Infanterie Buzău, generalul Traian Epure.

Timp de şase luni de zile (1 aprilie 1930-14 octombrie 1930), H. Stănescu a lucrat la Depozitul Central Muniţii Bucureşti, în funcţia de recepţioner al mitralierelor şi muniţiilor de infanterie, fiind apreciat *foarte bine,* pentru activitatea desfăşurată, de comandantul unităţii, colonelul Baroianu.

[116] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Direcţia Cadre şi Învăţământ / 1974, dosar 1544.

Fiind admis la Şcoala Superioară de Război, H. Stănescu a frecventat cursurile instituţiei superioare de învăţământ, de la data de 14 octombrie 1930 până la 1 noiembrie 1932, fiind notat bine de directorul de studii, colonelul Spiroiu şi Directorul Ş.S.R., generalul Ion Antonescu.

Ofiţerul a executat stagiu practic, în anii 1931-1934 în Regimentul 21 Infanterie Ilfov, dislocat în Bucureşti, obţinând calificativul *foarte bine*, acordat de comandantul unităţii. A continuat stagiul în Regimentul 2 Artilerie Grea Bucureşti din toamna anului 1934 până în vara anului 1935, apreciat cu calificativul *foarte bine* de comandantul unităţii, colonelul Nicolescu.

Avansat în gradul de maior la 1 octombrie 1935, ofiţerul a fost atestat lucrător de Stat major şi numit la Secţia a V-a, în funcţia de şef al Biroului instrucţie din armată, de la Marele Stat Major, lucrând până la data de 1 iunie 1942, fiind notat în fiecare an cu calificativul *maxim* de şefii direcţi. Ofiţerul a fost avansat în gradul de locotenent-colonel, la data de 8 iunie 1940. A trudit zile şi nopţi, întocmind planuri şi directive pentru instruirea unităţilor şi marilor unităţi militare, participante la războiul pentru reîntregire, 1941-1945.

De la 1 iunie 1942, lt.col. H. Stănescu a îndeplinit funcţia de şef Stat major la Divizia 6 Infanterie Focşani, care de la 15 august 1942 a fost deplasată pe frontul de Est, participând la marea bătălie de la Cotul Donului, fiind *foarte bine* apreciat pentru conducerea Statului major, până în noaptea de 22/23 noiembrie 1942, când a căzut prizonier la ruşi. La 12 aprilie 1945, H. Stănescu a fost cooptat în Divizia de voluntari Infanterie „Horia, Cloşca şi Crişan", comandată de generalul de corp de armată Mihail Lascăr.

Încadrat în Armata României, la Cartierul Diviziei „Horia, Cloşca şi Crişan", în funcţia de şef al Secţiei 1 şi apoi şef de Stat major, de la data de 12 aprilie 1945, ofiţerul a muncit foarte mult pentru elaborarea documentelor necesare organizării şi instruirii efectivelor marii unităţi.

De la data de 19 octombrie 1945 până la data de 14 iulie 1946, lt.col. Hristea Stănescu a lucrat la Direcţia Educaţie Cultură şi Propagandă din Armată, în funcţia de şef Educaţie Cultură şi Propagandă pentru Şcoli şi Centre de instrucţie. La data de 8 mai 1946, H. Stănescu a fost avansat în gradul de colonel, cu vechimea din data de 31 octombrie 1943.

La data de 4 iulie 1946, col. H. Stănescu a fost numit comandantul Şcolilor Militare Ofiţeri şi Subofiţeri Infanterie Sibiu, pe care le-a comandat cu fermitate, în ciuda multor probleme de ordin politic, economic şi social cu care s-a confruntat. Col. H. Stănescu a fost avansat pe merit în gradul de general de brigadă la data de 24 ianuarie 1947. A condus şcolile până la data de 1 ianuarie 1948, când a fost trecut în rezervă, făcându-i o mare nedreptate. A fost căsătorit cu Alexandrina, cu care a avut doi copii: Bogdan, a devenit medic stomatolog şi Elena, profesoară.

În zbuciumata carieră militară, generalul H. Stănescu a fost decorat cu medaliile: Crucea Comemorativă a Războiului 1916-1918, Victoria sovietică-1946, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Coroana României în grad de cavaler şi Steaua României în grad de comandor.

General de brigadă Ion STOICA[117]

Ion Stoicas-a născut la data de 15 martie 1915 în localitatea Proviţa de Jos, judeţul Prahova. A copilărit şi absolvit şcoala primară în localitatea natală. A absolvit Liceul Militar la Târgu Mureş un an de zile şi a finalizat studiile în Liceul Militar „Nicolae Filipescu" Mănăstirea Dealu, judeţul Dâmboviţa, Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie în Bucureşti, Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie în Timişoara (1937), Cursul de Perfecţionare Artilerie în Bucureşti (1941), şi Institutul Politehnic Bucureşti, doi ani la fără frecvenţă, specialitatea inginer topometru.

Ofiţerul şi-a început cariera militară cu gradul de sublocotenent, la data de 1 iulie 1937. Ion Stoica a fost trecut în rezervă în anul 1946, în Garnizoana Militară Botoşani cu gradul de căpitan şi s-a stabilit în Garnizoana Câmpina. Ofiţerul a fost avansat în rezervă la gradul de maior în rezervă (25 octombrie 1965), locotenent-colonel în rezervă (17 octombrie 1994), colonel în rezervă (17 aprilie 2000) şi general de brigadă în rezervă (8 noiembrie 2002).

În cursul carierei militare a îndeplinit funcţiile de comandant Secţie Artilerie (1937-1941) în Regimentul 30 Artilerie Chişinău, subordonat Diviziei a 15-a Infanterie Chişinău, comandant de Baterie Artilerie în Regimentul 30 Artilerie, care a fost trecut în subordinea Diviziei 21 Infanterie Galaţi.

Ion Stoica a participat la înăbuşirea rebeliunii legionare în Bucureşti (ianuarie 1941), la eliberarea Basarabiei (22 iunie-26 iulie 1941), remarcându-se în luptele de la Ţiganca, în Operaţiunea militară Odessa, din Ucraina, de la 8 august la 16 octombrie 1941. A participat şi în Campania militară din Vest, contribuind la eliberarea părţii de nord-vest a Transilvaniei, Ungariei şi a Cehoslovaciei, în perioada septembrie 1944-mai 1945, fiind rănit la plămânul drept în ziua de 13 martie 1945.

În timpul activităţii desfăşurate ca ofiţer activ şi în rezervă, Ion Stoica a fost decorat cu medaliile: Eliberarea de sub jugul fascist, Victoria-sovietică, Crucea Comemorativă a celui de Al Doilea Război Mondial, 1941-1945 şi Ordinele: Coroana României în grad de cavaler, Steaua României, clasa a V-a, Apărarea Patriei clasa a III-a şi Mihai Viteazul clasa a III-a, primit în ziua de 4 mai 1945, pentru curajul deosebit şi spiritul de sacrificiu de care a dat dovadă în luptele de forţare a râului Tisa, la Vencsella, traversând râul cu primele subunităţi de infanterie, ca observator înaintat. Prin intervenţia sa, a contribuit la respingerea unui contraatac inamic şi la menţinerea capului de pod creat.

Ion Stoica a fost căsătorit şi a avut o fiică. După trecerea în rezervă a lucrat în calitate de inginer proiectant în industria petrolului până în anul 1976, când a fost pensionat.

Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război, Filiala Câmpina, în colaborare şi cu sprijinul deosebit de generos al cadrelor militare în rezervă şi în retragere din cadrul Filialei Câmpina, a Organizaţiei Judeţene Prahova a Cadrelor Militare în Rezervă şi Retragere i-au acordat ajutor material şi moral cavalerului Ordinului „Mihai Viteazul", vizitându-l de mai multe ori la domiciliu, fiindcă era bolnav. Ultima vizită s-a petrecut în ziua de 27 iunie 2003. Prezentăm

[117] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Direcţia Cadre şi Învăţământ / 1974, dosar 11.238.

impresiile nonagenarului cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul”:„Dragi camarazi, veterani de război, cadre militare în retragere şi rezervă, prin grija UNCMRR, Filiala Câmpina, am fost onorat, în ziua de 26 iunie 2003, tocmai de ziua Drapelului României, de o delegaţie de cadre militare active şi în rezervă, precum şi reprezentanţi ai organelor administraţiei locale, oferindu-mi o adevărată sărbătoare ce m-a umplut de bucurie şi de lacrimi. De lacrimi, pentru că mi-am adus aminte, de camarazii tineri, în floarea vârstei care au murit lângă mine, de la Ţiganca la Dalnik şi apoi până în Cehoslovaci. De bucurie, pentru că în curtea casei mele s-au adunat atâţia oameni, veniţi să mă salute şi să asculte faptele mele de arme”.

În prezenţa oaspeţilor, colonelul (rz) Marian Dulă, consilier municipal a prezentat câteva date din viaţa mea de militar, decoraţiile şi cariera civilă. Colonelul în retragere Neculai Juncu a dat citire Decretului M.S. Mihai I, pentru conferirea Ordinului Militar „Mihai Viteazul” clasa a III-a cu spade, iar Primarul municipiului Câmpina, inginerul Tudor Gheorghe a citit Decretul prezidenţial privind acordarea gradului de general de brigadă, în retragere.

Cadrele militare în rezervă şi retragere mi-au dăruit o ţinută de general cu care m-am îmbrăcat la ceremonie, Mantia de cavaler al ordinului „Mihai Viteazul” şi drapelul României. Primarul mi-a oferit un ajutor în alimente din partea primăriei şi a consilierilor locali. Comandantul garnizoanei, colonelul Raul Georgescu a adus o şampanie „Panciu” pentru a uda gradul de general de brigadă în rezervă acordat. A fost prezentă presa şi televiziunea locală.

Niciodată nu am fost înconjurat cu atâta dragoste şi bunăvoinţă, iar gestul dvs. (al ofiţerilor) mi-a umplut inima de fericire şi doresc pe această cale să vă mulţumesc din suflet,

General de brigadă Ion Stoica.

Generalul de brigadă Ion M. Stoica a decedat pe data de 3 iulie 2003, la câteva zile după emoţionantul eveniment pe care l-a trăit, alături de cadrele militare în activitate, în rezervă şi retragere din Câmpina, fiind înmormântat cu onoruri militare şi civile în ziua de 5 iulie 2003, în Cimitirul Eroilor din municipiul Câmpina.

General de brigadă Nicolae STOICESCU[118]

Nicolae Stoicescu s-a născut la data de 3 august 1896 în Ploieşti. Fiul lui Bănică şi Maria a absolvit şcoala primară în Ploieşti şi Liceul în Focşani, Ploieşti şi Bucureşti „Gheorghe Lazăr”. După absolvirea liceului, Nicolae Stoicescu a fost încorporat în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Rezervă Botoşani (1916-1917). În perioada 1 noiembrie 1920-7 ianuarie 1921, Nicolae Stoicescu a frecventat Şcoala Militară Specială Infanterie, un Curs de specializare în Şcoala Militară Ofiţeri Jandarmi Oradea, în anul 1922, un Curs de Aplicaţii Ofiţeri

[118] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Direcţia Cadre şi Învăţământ / 1974, dosar 11.121.

Jandarmi în 1933, Cursul pregătitor pentru ofiţeri superiori în 1933 şi Facultatea Juridică din capitala Moldovei, Iaşi.

Evoluţia în grade a ofiţerului: sublocotenent la data de 16 aprilie 1917, locotenent la data de 1 octombrie 1919, căpitan, la data de 10 mai 1925, locotenent-colonel, la data de 8 iunie 1940, colonel la excepţional, la data de 20 martie 1943, general de brigadă, la data de 23 august 1946.

Absolvind Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Infanterie la data de 16 aprilie 1917, sublocotenentul Nicolae Stoicescu a fost repartizat la Regimentul 8 Infanterie Buzău, îndeplinind funcţiile de comandant Pluton şi comandant Companie în luptele de la Mărăşeşti. În luna noiembrie 1917, ofiţerul a fost numit comandant de Pluton şi de Companie în Regimentul 10 Marş, ocupându-se de transportul materialelor pentru front, iar de la 1 ianuarie 1918 până la data de 1 iulie 1918, când a fost trecut la starea de pace a instruit un Pluton în Regimentul 23 Infanterie Călăraşi.

Remobilizat la data de 28 octombrie 1918, Nicolae Stoicescu a fost numit ofiţer instructor la Compania Recruţi din Regimentul 23 Infanterie „ocupându-se cu seriozitate de instruirea tinerilor chemaţi să-şi satisfacă stagiul militar, tineri apropiaţi de vârsta sa", îl nota comandantul unităţii, colonelul Dimitriu.

De la data de 15 ianuarie 1920 până la 1 noiembrie 1920, Nicolae Stoicescu a fost detaşat la Comandamentul Militar Teritorial Basarabia, ataşat Cercului de Recrutare Tighina „contribuind la selecţionarea tinerilor basarabeni pentru încadrarea unităţilor militare constituite între Prut şi Nistru, fiind exigent şi drept", îl nota generalul Brăescu de la C.M.T.B.

Frecventând cursurile Şcolii Superioare Infanterie de pe lângă Corpul 4 Armată Iaşi, de la 1 noiembrie1920, N. Stoicescu le-a absolvit la 27 ianuarie 1921 cu rezultate foarte bune şi a fost repartizat la Cercul de Recrutare Kahul „muncind cu râvnă pentru recrutarea tinerilor basarabeni chemaţi să-şi satisfacă stagiul militar. Este un bun executant al ordinelor", îl nota colonelul Popovici.

Numit comandant de Pluton şi şef Birou instrucţie la Regimentul 6 Jandarmi, la data de 4 iunie 1921, Nicolae Stoicescu a fost trimis la cerere, în perioada 1 mai- 1 august 1922 la Şcoala Militară Jandarmi. După absolvire, ofiţerul s-a înapoiat la Regimentul 6 Jandarmi. Comandantul unităţii aprecia că „ofiţerul s-a comportat matur, împărtăşind tinerilor recruţi din cunoştinţele acumulate".

Apreciat de către şefii direcţi pentru cunoştinţele primite în specialitatea de jandarmi, la data de 18 februarie 1923, Nicolae Stoicescu a fost numit şef al Biroului Instrucţie în Batalionul 8 Jandarmi Timişoara şi după trei luni de zile la Batalionul Instrucţie Jandarmi Orhei/Basarabia, „remarcându-se prin dăruire, perseverenţă şi dârzenie în îndeplinirea sarcinilor", îl notau colonelii Voinescu şi Bardan.

Absolvind cursuri de specialitate şi Facultatea de Drept din Iaşi, N. Stoicescu a fost repartizat la 1 august 1924 la Comandamentul Jandarmeriei, în funcţia de şef al Biroului Instrucţie, fiind notat *foarte bine* de generalul Ştefănescu, comandantul Jandarmeriei. În anii 1925 şi 1926, generalul Ştefănescu l-a notat *foarte bine*, apreciindu-l ca „un ofiţer inteligent, cu multă speranţă de viitor pentru Statele majore".

În anul 1928, N. Stoicescu a condus Biroul Instrucţie şi o Companie din Regimentul 3 Jandarmi Mizil, remarcându-se la manevrele militare desfăşurate la Caliacra, fiind notat cu calificativul *foarte bine* de comandantul Brigăzii 1

Jandarmi, generalul Stănescu. Lucrând în anul 1929 în funcţia de şef Birou Instrucţie din Inspectoratul Jandarmeriei Someş (Cluj), ofiţerul a fost notat *foarte bine* de generalul Stavăr.

Nicolae Stoicescu a lucrat în anul 1930 în funcţia de ajutor comandant la Legiunea de Jandarmi Beiuş, fiind notat de generalul Nicoleanu, Inspector general jandarmi cu calificativul *foarte bine* şi propus să urmeze Cursul de informaţii pentru avansarea în gradul de maior.

Lucrând în anul 1931 la Legiunea de Jandarmi Dolj şi Legiunea Sibiu, ofiţerul a dat satisfacţie deplină, fiind notat *foarte bine* de generalul Bardan, care a avut ecou la eşaloanele superioare. În anul 1932, N. Stoicescu a lucrat în Şcoala Militară Ofiţeri Jandarmi, la Direcţia Studii, dând deplină satisfacţie.

Urmând Cursul Ofiţeri Superiori, Nicolae Stoicescu a fost notat *foarte bine* de generalul Nicolae Ciupercă, directorul Centrului Pregătire Ofiţeri Superiori. Ofiţerul a fost numit şef la Cursul „Codul Justiţiei Militare" şi inspector de studii la anul doi din şcoală. Avansat în gradul de maior în anul 1934, Nicolae Stoicescu a fost numit în Comandamentul Legiunii Jandarmi din Satu Mare, fiind apreciat ca „ofiţer destoinic şi prea bun comandant de Legiune Jandarmi".

În anii 1936 şi 1937 N. Stoicescu a lucrat în Inspectoratul Jandarmeriei Oradea fiind apreciat ca „ofiţer energic, prevăzător şi foarte muncitor". Generalul Pârâianu, inspector general la Inspectoratul Jandarmi îi recomanda „să fie mai exigent cu personalul reangajat".

Inspectoratul General Jandarmi Bucureşti, l-a rulat pe N. Stoicescu în anii 1938-1940 la Inspectoratele de Jandarmi Cluj, Argeş şi Bucegi, fiind apreciat ca „un ofiţer cu judecată aleasă, cu foarte mare putere de muncă, voinţă şi perseverenţă", îl apreciau generalii Bendiu şi Topor, inspectori la I.G.C.J.

Comandând Legiunile Jandarmi Bacău, Dorohoi şi din noiembrie 1941 Batalionul de Jandarmi Tiraspol/Basarabia, Nicolae Stoicescu a rezolvat cu mult tact problemele apărute în timpul războiului: mari furturi, lezarea demnităţii şi libertăţii oamenilor ş.a. probleme apreciate de generalul Vasiliu, inspector general al Jandarmeriei, generalul Macici, comandantul Armatei 1-a Române şi generalul Traian Ionaşcu, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie Constanţa.

În perioada 1 noiembrie 1942-1 aprilie 1943, N. Stoicescu a îndeplinit funcţiile de ajutor şi director de studii în Şcoala Militară a Jandarmilor „fiind deosebit de util activităţii de învăţământ în calitate de organizator şi de cadru didactic", aprecia comandantul şcolii, colonelul Bucur.

Cunoscându-i calităţile de bun comandant şi de conducător al formaţiilor de jandarmi, şefii direcţi l-au numit pe N. Stoicescu, comandant al Legiunii Jandarmi Constanţa, care în anii 1943-1944 s-a confruntat cu deosebite probleme de ordin militar şi social. Generalii Vasiliu şi Marinescu l-au apreciat la *superlativ*.

La data de 15 ianuarie 1945, Nicolae Stoicescu a fost numit Director al Siguranţei şi Ordinei Publice la Inspectoratul General al Jandarmeriei Bucureşti, fiind foarte bine apreciat pentru munca depusă într-o perioadă deosebit de complexă în domeniile politic, economic, social şi militar, de către Directorul General al Siguranţei şi Ordinii Publice, generalul Marinescu.

Numit la 1 noiembrie 1945 Director al Siguranţei şi Ordinii Publice şi ajutor al inspectorului general, generalul Alistar, aprecia că N. Stoicescu nu i-a dezamăgit încrederea şi speranţele. La 23 august 1946, Nicolae Stoicescu a fost

avansat general de brigadă, muncind în această funcţie până la 20 decembrie 1948, când a fost numit comandant al Brigăzii Securitate-Comunicaţii.

La data de 31 martie 1949, generalul Nicolae Stoicescu şi-a dat demisia, trecând în rezervă după 32 de ani de muncă în Ministerul de Război şi Ministerul de Interne. La 4 noiembrie 1950 a fost vărsat la Ministerul Apărării Naţionale. A fost căsătorit cu Maria Muşetescu în 1924, care a decedat, şi s-a recăsătorit cu franţuzoaica Elena Abadie, în anul 1942.

În decursul carierei militare, generalul de brigadă Nicolae Stoicescu a fost decorat cu medaliile: Crucea Comemorativă 1916-1918 cu bareta Mărăşeşti, Meritul Sanitar clasa a 1-a, Victoria-1918, Bărbăţie şi Credinţă-1918, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Coroana României în grad de comandor-1918, Steaua României clasa a III-a-1925.

General de brigadă Ioan ŞTEFĂNESCU[119]

Ioan Ştefănescu s-a născut la data de 14 decembrie 1888 în localitatea Breaza de Sus, judeţul Prahova, zonă care a dat mai multe personalităţi militare în domeniul militar. Părinţii săi Vasile şi Elena i-au asigurat fiului lor bune condiţii materiale pentru creşterea şi efectuarea şcolii primare în localitatea natală şi a Liceului „Sfinţii Petru şi Pavel" în Ploieşti.

După absolvirea liceului, adolescentul Ioan Ştefănescu s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină din Bucureşti, pe care a absolvit-o în anul 1911, cu rezultate bune.

Avansat în gradul de sublocotenent, la data de 1 iulie 1911, Ioan Ştefănescu a fost repartizat în Regimentul 7 Artilerie Focşani şi la scurtă vreme, la cerere, în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti (16 noiembrie 1911), unitate în care s-a format foarte bine pentru cariera militară.

În anii 1912-1914, tânărul ofiţer a urmat cu mult succes cursurile Şcolii de Aplicaţie Artilerie, Geniu şi Marină, clasându-se al patrulea din 41 cursanţi. În Notarea de serviciu, la începutul carierei militare s-au consemnat următoarele: „ofiţer bine conformat, sănătos şi rezistent care şi-a instruit bine recruţii, în calitate de comandant Secţie de artilerie. Ofiţerul a participat la Campania militară din al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei de la 23 iunie la 31 august 1913, dovedind hotărâre şi dăruire în îndeplinirea misiunilor primite", îl notau comandantul unităţii, col. Lupescu şi comandantul Şcolii de Aplicaţie, col. Vernescu.

Avansat în gradul de locotenent, Ioan Ştefănescu a instruit din luna aprilie până în septembrie1915 militarii în termen de la Coloanele de muniţii, în calitate de comandant de Baterie Artilerie, fiind notat *bine* de comandantul Regimentului 19 Artilerie Ploieşti, col. Lupescu.

În anul 1916, lt. Ioan Ştefănescu a fost numit comandantul Bateriei a 5-a în Regimentul 19 Artilerie, participând cu ostaşii din subordine în luptele din Campania militară a anului 1916, începând de la 15 august în Pasul Bratocea,

[119] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Direcţia Cadre şi Învăţământ / 1974, dosar 15.283.

Transilvania şi Dobrogea şi la Bătălia de pe Argeş-Neajlov pentru apărarea capitalei Bucureşti. În luna decembrie 1916, Regimentul 19 Artilerie a fost dislocat în localităţile Truşeşti, Todireni şi Suliţa, judeţul Botoşani, pentru reorganizare şi instrucţie, în vederea participării la Campania militară din vara anului 1917, în Bătălia de la Mărăşeşti.

Avansat în gradul de căpitan la data de 1 aprilie 1917, Ion Ştefănescu a participat de la 24 iulie la 31 august 1917 la luptele de la Mărăşeşti, comandând Bateria a 3-a din Regimentul 19 Artilerie, sprijinind acţiunile de luptă ale Regimentelor 7 Infanterie Prahova, 32 Infanterie „Mircea" şi 3 Vânători (Infanterie) Ploieşti, fiind notat *foarte bine* de comandantul Regimentului 19, colonelul Miclescu.

În anul 1919, cpt. Ioan Ştefănescu, îndeplinind funcţiile de comandant Baterie şi Divizion în Regimentul 19, a participat la luptele din Basarabia, pentru alungarea trupelor ucrainiene şi ruseşti peste râul Nistru. A fost notat *foarte bine* de comandantul regimentului, col. Miclescu.

Frecventând cursurile Şcolii Superioare de Război din Bucureşti, în anii 1920 şi 1921, ofiţerul s-a clasat la absolvire pe locul 35 din 72 ofiţeri absolvenţi, fiind notat *foarte bine* de colonelul Constantinescu, comandantul Ş.S.R. şi avansat în gradul de maior.

După absolvirea Ş.S.R., maiorul Ioan Ştefănescu a desfăşurat stagiu la Divizia 13 Infanterie Ploieşti, în Biroul Organizare-Mobilizare, obţinând bune aprecieri din partea şefului de Stat major, colonelul Constantin Zagoritz şi a comandantului Diviziei 13 Infanterie, gl. Mironescu.

În anii 1923-1929, Ioan Ştefănescu a condus toate Birourile din Divizia 13 Infanterie: organizare, mobilizare, instrucţie, informaţii şi administraţie, fiind notat *foarte bine* de şefii de Stat major, col. Zagoritz şi col. Raşcu, precum şi comandanţii Diviziei 13 Infanterie, generalii Mironescu, Dragu şi Negoescu.

Avansat în gradul de locotenent-colonel în anul 1929, Ioan Ştefănescu a îndeplinit funcţia de ajutor al comandantului Regimentului 19 Obuziere Ploieşti, în anii 1930 şi 1931, remarcându-se în rezolvarea problemelor de administrare a unităţii, notare semnată de comandantul Brigăzii 13 Artilerie. De asemenea, în aceşti ani a predat în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Rezervă nr.1 Ploieşti, Cursurile de cunoaştere a armamentului şi Tragerile de artilerie.

La cererea Marelui Stat Major, col. Mavrocordat, comandantul Regimentului 19 Obuziere l-a recomandat pe lt.col Ioan Ştefănescu pentru a lucra în funcţia de şef al Biroului Militar din Ministerul Basarabiei. Ofiţerul a întocmit timp de doi ani: „Apărarea frontierei Nistrului", „Organizarea lucrărilor de fortificaţii în Basarabia", „Apărarea Antiaeriană a instituţiilor şi stabilimentelor industriale". Generalul Samsonovici, şeful Marelui Stat Major şi generalul Ion Răşcanu, ministru de stat, îl notau pe ofiţer: „Ioan Ştefănescu este un ofiţer cu mare putere de muncă şi cu o pregătire de cultură generală, militară, pedagogică şi de specialitate de excepţie".

De la data de 25 aprilie 1934, Ioan Ştefănescu a lucrat în Regimentul 30 Artilerie Chişinău, în funcţia de ajutor al comandantului, dovedind „un zel remarcabil, devotament neprecupeţit, demn de toată lauda, în realizarea spaţiilor de popotă, a bibliotecii, în echiparea şi hrănirea efectivelor unităţii", nota

comandantul unităţii, colonelul Dimitriu şi comandantul Diviziei 15 Infanterie Chişinău, generalul Mucha.

Avansat în gradul de colonel, ofiţerul a fost numit în funcţia de şef Stat major la Divizia 13 Infanterie Ploieşti şi după opt luni de zile la comanda Regimentului 27 Artilerie. L-au notat *foarte bine,* comandantul Corpului 3 Armată, generalul Căciulescu şi Inspectorul general de Armată, gl. Gorski.

În anul 1936, col. I. Ştefănescu a fost numit la comanda Regimentului 40 Artilerie Satu Mare, pe care l-a condus foarte bine, „regimentul înregistrând remarcabile progrese în toate domeniile de activitate. La aplicaţii a comandat brigada şi divizia, fiind apreciat ca un distins ofiţer de artilerie şi un prea bun comandant de regiment", nota comandantul Diviziei 20 Infanterie Cluj, generalul Iosif Teodorescu.

Numit şef de stat major la Corpul 3 Armată Galaţi, „ofiţerul a depus o riguroasă activitate, rodnică şi folositoare în anii 1937 şi 1938 în toate domeniile corpului. A pregătit foarte bine manevrele militare ale Corpului 3 Armată în zona Komrat".

De la data de 31 martie 1939 până la 1 martie 1940, col. Ioan Ştefănescu a condus Statul major al Comandamentului 4 Teritorial Iaşi „dovedind mult caracter şi mare putere de muncă. Sunt foarte mulţumit că l-am avut colaborator în împrejurările grele de acum. Foarte bună colaborare şi la Şcoala Ofiţerilor Superiori din garnizoana Iaşi", îl nota generalul Georgescu.

Promovat la cursurile Brigăzii 32 Artilerie, la data de 1 martie 1940, col. I. Ştefănescu „s-a remarcat prin voinţă fermă, tenace, energie, multă iniţiativă, însuşiri intelectuale superioare", îl nota generalul de divizie Atanasiu, comandantul Corpului 3 Armată.

De la data de 1 septembrie 1940 până la data de 1 februarie 1941, I. Ştefănescu a îndeplinit funcţia de comandant secund al Diviziei 32 Infanterie, „remarcându-se în desfăşurarea instrucţiei şi a mobilizării efectivelor pentru luptă", îl nota comandantul Corpului 3 Armată, gl. Nicolae Macici.

În calitate de comandant secund al Diviziei 27 Infanterie, Ioan Ştefănescu a susţinut de la 1 februarie până la 25 mai 1941 examenele pentru gradul de general de brigadă, fiind declarat nereuşit. Cauza principală a nereuşitei a constituit-o starea deosebit de rea a sănătăţii soţiei sale.

Colonelul Ioan Ştefănescu a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei şi în Operaţiunea militară Odessa, în calitate de comandant al Artileriei Corpului 5 Armată, fiind notat *foarte bine* de comandantul Armatei a 4-a Române, generalul de corp de armată Iosif Iacobici. Pe data de 27 decembrie 1941, colonelul Ioan Ştefănescu a fost trecut la pensie.

Reactivat la 1 ianuarie 1942, col. Ioan Ştefănescu a îndeplinit în anii 1942-1943 funcţia de Director al Direcţiei Aprovizionării cu produse alimentare neraţionalizate a capitalei şi a judeţelor deficitare, fiind foarte bine apreciat de secretarul general, generalul Verdescu. Ioan Ştefănescu a fost avansat general de brigadă în rezervă la 10 mai 1944. Ioan Ştefănescu a fost căsătorit cu Virgilia Bălăşanu şi au avut pe fiul Dan.

În cursul carierei militare, generalul Ioan Ştefănescu a fost decorat cu medaliile: Jubiliară Carol I, Avântul Ţării, Crucea Comemorativă a războiului 1916-1918, Comemorativă a Marelui Război pentru civilizaţie, Peleş, Semnul

Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu, Ordinele: Coroana României clasa a V-a cu spade, Stanislas-rusesc, clasa a III-a cu spade şi panglică, Steaua României clasa a V-a cu spade, Steaua României în grad de ofiţer.

General de brigadă Traian TETRAT[120]

Traian Tetrat s-a născut la 26 decembrie 1893, în oraşul Ploieşti. După absolvirea şcolii primare, părinţii săi Alexandru şi Ecaterina i-au îndrumat paşii spre Liceul Militar din Iaşi, pe care l-a absolvit în 1912. Absolvind liceul militar, Traian Tetrat s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină, pe care a absolvit-o în anul 1914, cu gradul de sublocotenent. În perioada 23 iunie - 31 august 1913, a participat la cel de al Doilea Război Balcanic, pe teritoriul Bulgariei.

Tânărul ofiţer a fost repartizat în Regimentul 18 Artilerie Constanţa, în funcţia de comandant Secţie Artilerie. S-a străduit să acorde atenţie aprofundării cunoaşterii regulamentelor militare generale şi de specialitate. Pe aceeaşi linie s-a înscris şi după mutarea în Regimentul 15 Artilerie Bucureşti la 16 aprilie 1915. La scurt timp a fost trimis două luni de zile, la Cursul de observatori în Şcoala Militară Aviaţie.

Mobilizat în Regimentul 15 Artilerie, sublocotenentul Traian Tetrat a participat la Campania militară din toamna anului 1916, iniţial în funcţia de comandant Secţie şi apoi comandant Baterie Artilerie, evidenţiindu-se în conducerea subordonaţilor în lupte, apreciere care i-a adus avansarea în gradul de locotenent la data de 1 noiembrie 1916.

În iarna anului 1916/1917, Traian Tetrat a participat la reorganizarea unităţii, completarea mijloacelor de luptă şi instrucţia efectivelor în Moldova. Mutat în Regimentul 1 Artilerie Carol I Bucureşti, la 15 iunie 1917, în funcţia de comandant Baterie, ofiţerul a comandat-o în luptele de la Mărăşti în luna iulie 1917, remarcându-se la Pârâul Alb, Răchitosu, Soveja, Tulnici, Negrileşti. Avansat în gradul de căpitan, la 1 septembrie 1917, Traian Tetrat a fost mutat în Regimentul 15 Obuziere Bucureşti, ocupându-se de buna instruire a ostaşilor din Bateria a 3-a/Divizionul 2 Obuziere.

După o altercaţie verbală cu un camarad, cpt. Tetrat a fost mutat la Direcţia Materiale a Armatei, într-o funcţie mai mică. Reabilitat prin muncă, ofiţerul a fost mutat la 15 februarie 1919 în Regimentul 29 Obuziere, Divizionul 4, în funcţia de comandant de Baterie şi apoi la data de 1 mai 1919 în Regimentul 35 Artilerie Timişoara. Readus în Regimentul 29 Obuziere la 1 august 1919, ofiţerul a instruit cu dăruire ostaşii din baterie, fiind notat cu calificativul general *bine*, de col. Voinescu, comandantul regimentului.

În anul 1920, cpt. Tetrat a absolvit cursurile Şcolii de tragere de la Râşnov, cu calificativul *bine*. Mutat la 5 iunie 1920 în Regimentul Artilerie Antiaeriană Bucureşti, Traian Tetrat a înfiinţat şi instruit Bateria a 8-a Artilerie Antiaeriană, cu rezultate bune. După patru luni de activitate, ofiţerul a fost mutat în

[120] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Direcţia Cadre şi Învăţământ / 1974, dosar 15.840.

Regimentul 27 Obuziere, conducând Bateria 1-a şi Divizionul 1 prin cumul de funcţie, din lipsă de cadre. S-a remarcat prin instruirea a subordonaţilor, perseverenţa în rezolvarea cazării, echipării şi hrănirii efectivelor, aspecte evidenţiate în notarea de serviciu pentru anii 1921-1925, de gl. Alimănescu, comandantul Brigăzii 12 Artilerie şi gl. Mihăescu, comandantul Diviziei 12 Infanterie Bucureşti.

Absolvind cu calificativul *bine* examenul pentru gradul de maior, Traian Tetrat a fost avansat în gradul de maior la data de 28 septembrie 1926. După scurt timp, ofiţerul a fost numit la comanda Divizionului 1 din Regimentul 27 Obuziere, pe care l-a condus bine din toate punctele de vedere până în vara anului 1928, când a fost numit la comanda Divizionului 3 din Regimentul 1 Artilerie Antiaeriană Bucureşti. A condus foarte bine şi Şcoala instructorilor din unitate.

Semn al deplinei sale maturizări, la 1 octombrie 1929 Traian Tetrat a fost numit şef Birou adjutantură şi personal în Statul major al Inspectoratului Aeronauticii. În această funcţie, el a contribuit la realizarea lucrărilor: Anuarul Aeronauticii şi Decorarea personalului cu Ordinul Virtutea Aeronautică şi Medalia Aeronauticii, fiind notat cu *foarte bine* de către gl. Gorski, inspector al Aeronauticii.

Promovat la Comitetul Superior Tehnic din Ministerul Apărării Naţionale la 1 decembrie 1931, Traian Tetrat s-a afirmat ca ofiţer superior cu preocupări concrete pentru înzestrarea Artileriei cu mijloace moderne de luptă, fiind notat în anii 1931-1932 cu calificativul *foarte bine* de generalul Rudeanu, şeful Consiliului Superior Tehnic din Ministerul Apărării Naţionale.

La data de 2 decembrie 1932, maiorul Traian Tetrat a fost numit la Direcţia Artilerie din Ministerul Apărării Naţionale, în funcţia de şef al Biroului adjutantură şi informaţii, iar după avansarea în gradul de locotenent-colonel la 10 mai 1934 a fost promovat în funcţia de ajutor al comandantului Artileriei, contribuind la întocmirea următoarelor documente: Studiu asupra organizării Direcţiei Artileriei, Studiu referitor la organizarea Serviciului Armament şi Muniţii, Studiu referitor la organizarea Serviciului Armament şi Muniţii la corpurile de armată, fiind notat *foarte bine* de generalul Petrescu.

În anul 1936, locotenentul-colonel Tetrat a fost încadrat în funcţia de ajutor comandant şi şef al Biroului Mobilizare la Regimentul 2 Artilerie Grea Bucureşti, fiind notat *foarte bine* din toate punctele de vedere de col. Ionaşcu, comandantul regimentului şi gl. Motaş, inspector general artilerie.

Avansat în gradul de colonel la data de 27 februarie 1938, Traian Tetrat a fost numit comandant la Regimentul 38 Artilerie Timişoara, ocupându-se de asigurarea unor bune condiţii de cazare, echipare, hrănire, asigurarea mijloacelor de luptă şi instruirea efectivelor. În paralel a făcut expuneri la Centrul de Instrucţie al Artileriei, fiind notat *foarte bine* de comandantul Diviziei 1 Infanterie Mehedinţi, gl. Bârzotescu şi comandantul Corpului 7 Armată Timişoara, gl. Leventi.

Până la data de 6 septembrie 1941, col. Traian Tetrat a instruit cu multă dăruire efectivele regimentului în zona Timişoara, iar de la această dată a participat la Operaţia militară Odessa. De la 2 decembrie 1941 până la 14 decembrie 1941 a comandat Detaşamentul de Artilerie Krivoi Rog. După 15 decembrie 1941, Traian Tetrat s-a deplasat cu Regimentul 38 Artilerie la

Mariopol. Col. Bârzătescu l-a apreciat cu calificativul *foarte bine* pentru grija faţă de oameni şi tehnică şi pentru hotărârile luate în desfăşurarea acţiunilor de luptă.

La 15 mai 1942, col. Traian Tetrat a fost demobilizat, iar la 1 septembrie 1942 a fost rechemat în armată, fiind numit comandant al Artileriei la Corpul 6 Armată, aflat pe frontul de Est şi a participat la acţiunile militare de la Cotul Donului. Scăpat cu viaţă din infernul de la Cotul Donului, la 1 iunie 1943, col. Traian Tetrat a fost numit la Direcţia Fabricaţii Muniţii din Ministerul Înzestrării, Aprovizionării şi Producţiei de Război, fiind notat *foarte bine* de generalii Petrovan şi V. Negru de la Direcţia Superioară Tehnică.

Avansat în gradul de gl.bg. la 24 martie 1944, în perioada 31 martie- 31 octombrie 1944, col. Traian Tetrat a îndeplinit funcţia de preşedinte al Comisiei Recepţie din Ministerul Înzestrării, Aprovizionării şi Producţiei de Război. După 1 noiembrie 1944, gl.bg. Traian Tetrat a comandat Brigada 19 Artilerie Timişoara.

Fiind rănit în luptele din Cehoslovacia, la 17 martie 1945, gl.bg. Traian Tetrat a fost înscris în categoria invalizilor de război şi trecut la pensie. A fost înscris în rândul cadrelor în rezervă la Cercul Teritorial Bucureşti. S-a căsătorit în anul 1921 cu Alina Mihăescu.

În timpul executării serviciului în armată, generalul de brigadă Traian Tetrat a fost decorat cu medaliile: Avântul Ţării, Crucea Comemorativă cu baretele Ardeal, Dobrogea, Bucureşti, Carpaţi, Mărăşti, Mărăşeşti şi Tg. Ocna, medalia sârbă Sfântul Sava, Semnul Onorific de aur pentru 25 de ani serviciu în armată, Ferdinand I, Victoria-1931, şi cu Ordinele: Coroana României clasa a V-a, în grad de cavaler-1929, Steaua României clasa V-a, în grad de cavaler-1940, Steaua României clasa a IV-a, cu spade şi panglică de virtute militară-1941, Coroana României în grad de comandor, cu panglică de virtute militară-1943, Crucea de Fier clasa a II-a, germană.

General de brigadă Augustin VLĂDESCU[121]

Augustin Vlădescu s-a născut la 26 august 1896 în Ploieşti. Tatăl, institutor şi mama Elena, casnică şi-au crescut cu drag fiul care, a manifestat interes pentru carte din primii ani de şcoală primară. Absolvind cu rezultate bune Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" în Ploieşti, Augustin Vlădescu s-a înscris la Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1916, cu gradul de sublocotenent şi a fost repartizat în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, în funcţia de comandant Secţie Artilerie.

Mobilizat la 14 august 1916, tânărul ofiţer a participat la Campania militară din toamna anului 1916, în luptele din Transilvania, Dobrogea, în luptele de pe Argeş-Neajlov pentru apărarea capitalei Bucureşti, în luptele de la Bran, Rucăr, Dragoslavele, Câmpulung Muscel, sprijinind acţiunile de luptă ale Brigăzii a 9-a Infanterie Ploieşti, a Regimentelor 7 Infanterie Prahova şi 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti.

Ofiţerul a participat la refacerea unităţii, completarea efectivelor şi a mijloacelor de luptă, precum şi instruirea ostaşilor în iarna anului 1916/1917, în

[121] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosarul 13.

localităţile Truşeşti, Dorneşti şi Suliţa, judeţul Botoşani. În anul 1917 a participat la luptele de la Mărăşti cu Regimentul 7 Artilerie Focşani, cu gradul de locotenent, primit la excepţional „pentru dârzenia şi curajul dovedite în luptele de susţinere a infanteriei şi cavaleriei". Ofiţer inteligent şi pasionat de tactica artileriei şi tragerile cu armamentul din dotare, la data de 29 iunie 1918 a fost numit comandant de Baterie şi instructor în Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină, fiind *foarte bine* apreciat de către şefii direcţi, notare semnată de colonelul Bodnărescu, comandantul şcolii.

De la data de 22 decembrie 1919, până la data de 1 iunie 1921, lt. Augustin Vlădescu a frecventat cursurile Şcolii Militare Speciale de Artilerie Timişoara, fiind avansat în gradul de căpitan, în luna aprilie 1920. Absolvind şi Cursul de trageri pentru artilerie, ofiţerul a fost numit instructor în Şcoala Militară Specială Artilerie Timişoara, fiind notat cu calificativul *foarte bine*. În perioada de muncă la Timişoara a absolvit şi Facultatea de Mecanică din Timişoara.

Augustin Vlădescu a lucrat la cerere în perioada 1 aprilie 1925-1 octombrie 1926, în Regimentul 19 Obuziere Ploieşti, făcând o bună practică în instruirea efectivelor pe tehnica de artilerie. La 1 octombrie 1926, ofiţerul a fost avansat în gradul de maior şi a fost mutat în Centrul de Instrucţie Artilerie Râşnov.

În anul 1927, maiorul Augustin Vlădescu a urmat Cursul de specialitate Artilerie în Franţa, la Şcoala de Tragere şi Centrul de Instrucţie, fiind notat *foarte bine*. La data de 10 mai 1930, ofiţerul a fost avansat la excepţional în gradul de locotenent-colonel. Până la data de 1 octombrie 1933, Augustin Vlădescu în calitate de profesor de specialităţi a instruit câteva serii de cadre de artilerie în Centrul de Instrucţie Râşnov şi a realizat Manualul de Topografie Artileristică.

Notat la 1 octombrie 1934 de Inspectoratul Tehnic al Armatei: „Lt.col. Augustin Vlădescu a soluţionat probleme de asigurarea Armei Artilerie cu tunuri din import şi producţie internă, dovedind că este un ofiţer foarte energic, prevăzător, cu multă iniţiativă, cu o foarte bună cultură generală şi militară, modest şi manierat". Lt.col. Augustin Vlădescu a fost şeful Comisiei româno-poloneze, realizând comenzile de materiale de artilerie, cu Ţările Micii Înţelegeri. A publicat lucrări tehnico-tactice în Publicaţii militare şi diferite broşuri, necesare cadrelor militare de artilerie. Notarea de serviciu a fost semnată de generalul Tănăsescu, şeful Inspectoratului Tehnic al Armatei.

În anul 1935, lt.col. Vlădescu a fost mutat la Inspectoratul Tehnic al Armatei, realizând până în 1936 lucrările: Stabilirea valorii unităţilor de foc, ca element de luptă, transport şi reîmprospătare; Caracteristicile tehnice şi tactice ale artileriei armatelor străine şi a materialelor moderne; Posibilităţile şi nevoile armatei noastre în strânsă legătură cu planul de înzestrare; Propuneri pentru refacerea hărţilor şi a planurilor directoare în raport cu nevoile artileristice; Revederea şi completarea Regulamentului de trageri al Artileriei. Notarea de serviciu a fost semnată de generalul Motaş, inspectorul general al Artileriei.

Locotenent-colonelul Augustin Vlădescu, în anii 1937-1938 a îndeplinit funcţia de şef al Biroului Regulamente în Statul Major al Inspectoratului General Artilerie, realizând lucrările: Manualul de tragere cu artileria; Regulamentul de recunoaştere şi ocuparea poziţiilor de luptă; Regulamentul de Trageri a Artileriei. A continuat activitatea de profesor la Centrul de Instrucţie Artilerie şi de publicarea unor materiale în presa militară. În anul 1938, generalul de divizie

Petre Dumitrescu îl nota pe ofiţer: „ofiţer eminent de artilerie, a continuat să publice materiale de specialitate: Regulamentul de trageri a Artileriei F.14, Instrucţia la obuzierele de 100 mm F.3, Instrucţia la tunurile de 100 mm F.7, Instrucţia la obuzierele de 150 mm.

În anul 1939, lt.col. Vlădescu a condus Biroul Regulamente din Inspectoratul General Artilerie, realizând: Regulamentul Topografiei Artileristice; Directivele de instrucţie tehnică artileristică; Programul de instrucţie pentru cadrele de rezervă şi corpurile de trupă. A fost notat *foarte bine* de generalul Petre Dumitrescu. Timp de şase luni a condus şi Regimentul 2 Artilerie Grea Silistra, căruia i-a organizat poziţiile de luptă (pentru divizioane), îl nota gl. Macici, comandantul Corpului 2 Armată Bucureşti.

Avansat în gradul de colonel, la data de 8 aprilie 1940, Augustin Vlădescu a fost numit inspector general al artileriei, conducând operaţiunea de ocupare a poziţiilor de luptă cu Regimentul 2 Artilerie Grea la Silistra, misiune notată *foarte bine* de gl. Pârcălabu, comandantul Corpului 2 Armată.

De la data de 1 noiembrie 1940, până la 20 iunie 1941, col. Vlădescu a comandat Centrul Instrucţie Artilerie. În perioada 22 iunie-1 decembrie 1941, col. Vlădescu a comandat foarte bine Artileria Diviziei 1 Grăniceri, aprecia gl. Potopeanu, comandantul grănicerilor. De la 1 decembrie 1941 până la 1 aprilie 1942, ofiţerul a îndeplinit funcţia de director al Fabricii de Muniţii şi materiale de război Străuleşti.

Colonelul Vlădescu a comandat foarte bine, în perioada 2 aprilie 1942 - 4 aprilie 1944, Centrul Instrucţie Artilerie „Mihai Bravu”, îl nota gl. Busnea. Din aprilie 1944 până în decembrie 1944, colonelul Augustin Vlădescu a condus *foarte bine* Brigada 11 Artilerie Operativă, îl nota generalul Rădulescu, comandantul Diviziei 11 Infanterie Slatina.

De la data de 1 decembrie 1944, col. Vlădescu a fost numit la comanda Centrului Instrucţie Artilerie „reuşind să conducă *foarte bine* efectivele, în condiţiile foarte grele ale războiului, care a pricinuit mari necazuri poporului român”, îl nota gl. I. Popescu, inspector general al Artileriei. A. Vlădescu a fost avansat gl.bg. la 14 iunie 1945. Transformat în Centrul Instrucţie Mixt Artilerie, la data de 16 iulie 1946, unitatea a fost comandată de gl.bg. Vlădescu până la 14 august 1946, când a fost numit la comanda Diviziei Gardă.

La 27 iunie 1947, gl.bg. Vlădescu a comandat Corpul 4 Teritorial Iaşi şi la 11 iulie 1947 a fost numit Director al Direcţiei Tehnice Artilerie şi Marină din Comandamentul Regiunii a 4-a Militare.

La data de 30 septembrie 1947, după 31 de ani de serviciu, gl.bg. Vădescu a fost trecut în retragere pentru boală. A fost decorat cu medaliile: Victoria/1916-1918, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu şi Ordinele: Steaua României cu panglică de virtute militară, Steaua României cu spade şi panglică de virtute militară, Coroana României cu spade şi panglică de virtute militară. Gl. Vlădescu a fost căsătorit cu Cleopatra Gheorghiu/Alexandria şi au avut o fiică Gabriela/n.1926.

General de brigadă Gheorghe VOINESCU[122]

Părinţii Gheorghe şi Maria Voinescu, originari din Tătărani, judeţul Prahova, lucrători la Căile Ferate Române, l-au născut pe fiul lor în oraşul Sinaia, judeţul Prahova, la 19 noiembrie 1897. Mutaţi cu serviciul la Constanţa, fiul Gheorghe a absolvit şcoala primară şi Liceul „Mircea cel Bătrân" din Constanţa.

După absolvirea liceului, Gheorghe Voinescu s-a înscris în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Bucureşti, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1916 cu gradul de plutonier şi a evoluat în grade: 1 octombrie 1916, sublocotenent, 1 septembrie 1917, locotenent, 1 aprilie 1923, căpitan, 1 ianuarie 1934, maior, 27 februarie 1939, lt.col, 26 iulie 1943, col., 25 octombrie 1945, general de brigadă.

Gheorghe Voinescu a fost repartizat după absolvirea şcolii militare ofiţeri la Regimentul 34 Infanterie Constanţa, în funcţia de comandant pluton recruţi şi a participat la luptele din Dobrogea de la 20 august 1916 până la 25 septembrie 1916. Din Dobrogea s-a retras împreună cu luptătorii din regiment rămaşi în viaţă în Moldova. În iarna anului 1916/1917, efectivele Diviziei a 9-a Infanterie, din care făcea parte şi Regimentul 34 Infanterie s-au reorganizat, completându-şi efectivele, mijloacele de luptă şi instrucţia în localităţi din fostul judeţ Vaslui.

În Campania militară din 1917, efectivele Diviziei a 9-a Infanterie au participat la marea Bătălie de la Mărăşeşti, comportându-se eroic şi cu înalt spirit de sacrificiu. Slt. Gheorghe Voinescu „a acţionat cu curaj, dârzenie şi pricepere", fiind avansat în gradul de locotenent la 1 septembrie 1917 şi decorat cu ordinul Steaua României. Notarea de serviciu a semnat-o comandantul Bg. a 17-a Infanterie, col. Georgescu.

Numit adjutant al comandantului Regimentului 34 Infanterie şi şef al Biroului instrucţie-mobilizare în anul 1919, şef Birou adjutantură la Comandamentul Militar al Basarabiei, în anul 1920, generalul Popovici îl nota: „ofiţer conştiincios, cu multă răspundere în îndeplinirea sarcinilor de serviciu". În anul 1921, ofiţerul a fost avansat în gradul de căpitan şi a comandat Compania a 7-a din Regimentul 34 Infanterie Constanţa. A fost notat „*bine din toate punctele de vedere*", de col. Nică, comandantul unităţii.

Căpitanul Voinescu a îndeplinit în 1924 funcţiile de comandat la Compania a 3-a şi ajutor al şefului Biroului Mobilizare, în aceeaşi unitate. „Ofiţerul a lucrat cu multă dăruire pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu", îl nota gl.bg. I. Vlădescu comandantul Diviziei a 9-a Infanterie Constanţa.

În anul 1927, Gh. Voinescu a fost avansat în gradul de maior şi numit şef al Biroului Mobilizare în Cercul Teritorial Recrutare Constanţa, „întocmind lucrări foarte bune", notările fiind semnate pentru anii 1927-1929 de coloneii Dumitrescu şi Popescu. Revenit în anul 1930 la Regimentul 34 Infanterie Constanţa, Gh. Voinescu a comandat foarte bine Compania mitraliere şi Batalionul 2 Instrucţie. Ofiţerul s-a pregătit pentru admiterea în Şcoala Superioară de Război Bucureşti, pe care a frecventat-o în anii 1933 şi 1934.

Gheorghe Voinescu a efectuat practica în anii unu şi doi în Regimentul 34 Infanterie şi Regimentul 13 Artilerie Constanţa, fiind notat *foarte bine* de gl.

[122] Arhivele Militare Naţionale Române, D.C.Î./1974, dosarul 17.206.

Ştefan Popescu, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie Constanţa. Avansat în gradul de locotenent-colonel în 1934, ofiţerul a făcut stagiu şi în Marele Stat Major, Secţia a V-a, fiind brevetat ofiţer de stat major.

În anul 1937, Gh. Voinescu a fost numit şef al Biroului 1 Organizare-Mobilizare din Statul major al Diviziei a 9-a Infanterie Constanţa, fiind notat ca „un excelent ofiţer de stat major, care a pregătit foarte bine documentele pentru acoperirea Dobrogei", semnate pentru anii 1937, 1938 şi 1939 de gl. Macici, comandantul Diviziei a 9-a Infanterie şi gl. Iosif Iacobici, comandantul Corpului 2 Armată Bucureşti.

De la 1 februarie 1940 la 1 septembrie 1942, lt.col. Voinescu a îndeplinit funcţia de şef de Stat Major la Divizia 21 Infanterie Galaţi, participând la Campaniile militare de eliberare a Basarabiei şi la Odessa, fiind notat *foarte bine* de generalii Popescu şi Cociu, comandanţi ai Diviziei 21 Infanterie Galaţi.

Avansat în gradul de colonel în 1942, Gh. Voinescu a fost numit la comanda Regimentului 21 Infanterie Ilfov, garnizoana Bucureşti, la 1 septembrie 1942 şi profesor la Centru Instrucţie Infanterie Făgăraş. Col. Voinescu a fost notat *foarte bine* pentru munca depusă în învăţământ şi participarea la luptele din Stepa Kalmucă, retrăgându-se în 1943 pe traseul Rostov, Mariopol, Nicolaev, Berezina, Cetatea Albă, Bucureşti (martie 1944). De la data de 1 aprilie 1944, până la 15 august 1944, ofiţerul a condus Regimentul 21 Infanterie pe frontul Iaşi-Chişinău, fiind elogiat de comandantul Armatei a 4-a Române.

Numirea la Marele Stat Major în funcţia de şef Secţie adjutantură la 15 august 1944 până la 1 august 1946, a constituit o mare încercare militară şi morală pentru gl.bg. Voinescu, care a participat la desfăşurarea Campaniei militare din Vest şi la începerea procesului de transformare a Armatei. Timp de trei luni de zile (1 august-9 noiembrie 1946), gl. Voinescu a comandat Brigada 3 Grăniceri Oradea, fiind trecut din oficiu în rezervă, după 31 de ani de serviciu, desfăşuraţi cu credinţă în armată.

Gl. Gh. Voinescu a fost căsătorit cu Elena Ionescu din Predeal. A fost decorat cu medaliile: Comemorativă 1916-1918, Ferdinand-1935, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1940, Victoria-sovietică şi Ordinele: Steaua României clasa a IV-a, în grad de cavaler-1916, Coroana României clasa a IV-a-1938, Coroana României clasa a III-a-1941, Crucea de fier clasa a II-a - 1942 şi clasa 1-a - 1943.

General de brigadă Nicolae ZĂGĂNESCU[123 / 124]

Nicolae Zăgănescu provine dintr-o familie de militari. Străbunicul său a fost colonelul Pavel Zăgănescu, fost comandant al Companiei de pompieri (atunci căpitan), care s-a evidenţiat în lupta cu turcii din Dealul Spirii, la data de 13 septembrie 1848. Bunicul său, Alexandru Zăgănescu a participat la Războiul de Independenţă, 1877-1878, făcând parte din Corpul ofiţerilor. Tatăl său, Mihail Zăgănescu a participat în Primul Război Mondial, cu gradul de locotenent-colonel.

[123] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Memorii Bătrâni, dosar 1002.
[124] Iulia şi Eugen Stănescu, Biblioteca Muzeului de Istorie şi Arheologie Ploieşti.

Mama lui Nicolae a fost Maria Zăgănescu, profesoară de desen şi artist plastic. Nicolae s-a născut la data de 25 mai 1898 în Ploieşti şi avea trei fraţi.

După absolvirea şcolii primare în Ploieşti şi Liceul Militar Iaşi, cu bacalaureat la Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti, Nicolae Zăgănescu a absolvit Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină, cu gradul de sublocotenent, participând la luptele din marea bătălie de la Mărăşeşti, în calitate de comandant Secţie Obuziere în Regimentul 19 Obuziere Ploieşti. Rănit în ziua de 6 august 1917, nu a fost evacuat de pe front, participând la lupte până la încheierea lor. Prima notare de serviciu i-a întocmit-o, colonelul Andrei Miclescu, comandantul Regimentului 19 Obuziere: „slt. Nicolae Zăgănescu a absolvit Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină în anul 1917, clasându-se al 44-lea din 214 elevi. A luptat pe Valea Siretului, conducând cu mult curaj Secţia de Obuziere de 105 mm".

În anul 1919, Nicolae Zăgănescu a condus Secţia de obuziere şi a îndeplinit şi funcţia de ofiţer cu popota unităţii. Avansat în gradul de locotenent în anul 1920, N. Zăgănescu a comandat Bateria 1 Instrucţie Obuziere, înlocuindu-l pe titularul funcţiei care a fost trimis la un curs de specializare. Col. N.Z. Vasiliu, comandantul unităţii, îl nota: „Ofiţerul s-a achitat bine de sarcini, acordând multă atenţie traiului subordonaţilor şi a bunurilor materiale din dotare".

De la data de 1 noiembrie 1921, până la 31 octombrie 1922, lt. N. Zăgănescu a comandat bine o Secţie de obuziere din Bateria a 4-a şi a absolvit Cursul de trageri (6 luni) la Şcoala Militară Trageri Artilerie Râşnov. La cererea sa, de la 1 octombrie 1922 până la 31 octombrie 1923, ofiţerul a frecventat Şcoala Specială Artilerie, fiind notat *foarte bine* de comandantul Şcolilor de Aplicaţie, gl. Papană.

După absolvirea acestei şcoli, lt. N. Zăgănescu a fost numit ajutor al şefului Depozitului Central Muniţii şi comandant al Companiei a 2-a Chitila, muncind foarte bine pentru instruirea ostaşilor şi supravegherea permanentă a muniţiilor până la 15 aprilie 1927. În acest timp, ofiţerul a absolvit şi doi ani la Facultatea de Drept Bucureşti (fără frecvenţă). În toată perioada a fost notat *foarte bine* de Directorul Direcţiei Centrale Muniţii, col. Buzoianu, regretând mutarea ofiţerului din Direcţie. N. Zăgănescu a fost avansat la 15 februarie 1925 în gradul de căpitan.

Mutarea cpt. N. Zăgănescu la 15 aprilie 1927 în Regimentul Artilerie Antiaeriană, a dat un nou curs carierei sale militare. Ofiţerul a început o pregătire intensă de specialitate pentru a fi util instruirii ostaşilor în noua armă. Pentru început, colonelul Sturdza, comandantul unităţii l-a notat *bine*. Din ianuarie1928 până la 1 noiembrie 1930, Nicolae Zăgănescu a muncit cu fermitate şi hotărâre pentru instruirea subordonaţilor în cazarmă şi în poligonul de trageri de la Anadalchioi din Dobrogea. Colonelul Sturdza îl nota: „Căpitanul Nicolae Zăgănescu este un prea bun ofiţer sub toate raporturile. Îl propun să susţină examenele de admitere în Şcoala Superioară de Război Bucureşti".

De la 1 noiembrie 1930 ofiţerul a început studiile la Ş.S.R., clasându-se la încheierea anului unu, al 30-lea din 54 elevi, iar la absolvire în 1931, al 27-lea, fiind notat *bine* de colonelul Spiroiu, director de Studii şi generalul Ion Antonescu, directorul Şcolii Superioare de Război.

După absolvire, Nicolae Zăgănescu a fost repartizat la stagiu în Regimentul 1 Apărare contra Aeronavelor (A.c.A.), regiment care-l specializase în Artileria Antiaeriană. Colonelul Nicolae Dăscălescu, comandantul Regimentului 1 Apărare contra Aeronavelor îl nota: „Căpitanul Nicolae Zăgănescu dispune de o foarte întinsă cultură generală şi profesională. A colaborat foarte bine la pregătirea ofiţerilor căpitani, propozabili în gradul de maior. A condus impecabil instrucţia ostaşilor din Bateria 1-a Autotunuri". Ofiţerul a fost avansat în gradul de maior în anul 1932.

Maiorul Nicolae Zăgănescu a executat stagiu la Marele Stat Major, în toate secţiile, de la 1 noiembrie 1934 până la 31 octombrie 1935, încheiat cu aprecierea generalului Henţescu: „Maiorul Nicolae Zăgănescu este un ofiţer eminent din toate punctele de vedere".

De la 1 noiembrie 1935, până la 12 mai 1938, ofiţerul a lucrat în Comandamentul Forţelor Aeriene, conducând pe rând Biroul Instrucţie şi Biroul Organizare-Mobilizare, fiind notat *foarte bine* de gl. Stoicescu, comandantul Forţelor Aeriene: „Maiorul Nicolae Zăgănescu a întocmit foarte bune lucrări pentru instruirea personalului. A fost profesor de Tactică la Cursul de pregătire a ofiţerilor superiori din Aeronautică. A condus Cursul Informaţii pentru comandori la Şcoala Ofiţerilor din garnizoana militară Bucureşti. A pregătit foarte bine documentele pentru manevrele regale".

Maiorul Nicolae Zăgănescu a fost numit la 12 mai 1938 în funcţia de comandant al Grupului Mixt din Centrul de Instrucţie Apărare contra Aeronavelor, apoi ajutor al comandantului şi director de studii, precum şi profesor de Tactică, „...muncind neobosit pentru organizarea şi desfăşurarea învăţământului în sălile de clasă, laboratoare şi poligonul de trageri Mamaia, fiind notat până în anul 1940 *foarte bine* de comandantul Centrului de Instrucţie Artilerie Antiaeriană, locotenent-colonelul Ion Bungescu şi comandantul Apărării contra Aeronavelor, generalul de divizie Gheorghe Popescu.

De la 3 noiembrie 1940 până la 1 noiembrie 1941, maiorul N. Zăgănescu a muncit succesiv la Gruparea Antiaeriană Operativă Bucureşti, a comandat Regimentul 3 Artilerie antiaerină Operativ Bucureşti, fiind notat *foarte bine* de colonelul Gh. Pârvulescu, comandantul Apărării Antiaerine Bucureşti. Trimis pe front la Odessa la 1 octombrie 1941, ofiţerul a organizat Subgruparea Odessa, remaniind dispozitivul de Apărare Antiaeriană al Corpului 2 Armată, pentru a face faţă loviturilor partizanilor, teroriştilor şi anarhiştilor ce se găseau în catacombe şi a paraşutiştilor. L-a notat *foarte bine* generalul de corp de armată Nicolae Dăscălescu, comandantul Corpului 2 Armată.

Revenit în Bucureşti la 1 iulie 1942, N. Zăgănescu a fost avansat în gradul de locotenent-colonel, la 8 iulie 1942 şi numit şeful Biroului Organizare-Mobilizare şi ajutor al comandantului Comandamentului Apărării Antiaeriene, pregătind trimiterea pe front al Divizionului 1 Artilerie Antiaeriană.

La data de 1 noiembrie 1942, ofiţerul a fost numit şef de Stat major şi şef al Biroului Organizare-Mobilizare la Comandamentul Artileriei Antiaeriene, muncind neîntrerupt 14-16 ore din 24, pentru elaborarea documentelor de apărare antiaeriană a Bucureştiului şi a Ţării, fiind notat *foarte bine* de gl. Ramiro Enescu, comandantul Artileriei Antiaeriene. De la 1 martie 1943 până la

1 martie 1944, ofiţerul a condus Secţia a 3-a Instrucţie din Statul Major Aerian, fiind notat *foarte bine* de col. D. Florescu, şeful de Stat major.

Avansat în gradul de colonel la excepţional, la 1 martie 1944, N. Zăgănescu a condus Secţia Operaţii din Comandamentul Aerian până la 1 august 1944, când a fost numit la comanda Regimentului 9 Artilerie Antiaeriană Ploieşti. Regimentul 9 împreună cu Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană Ploieşti şi Flotila a 2-a Aviaţie Vânătoare Târgşorul Nou şi în cooperare cu Divizia a 5-a Artilerie Antiaeriană Germană a participat la apărarea zonei petroliere Prahova.

De la 24 august 1944, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană, comandat de col. N. Zăgănescu a participat la dezarmarea trupelor germane din zonă, deschizând focul în ziua de 25 august 1944 asupra coloanei motorizate germane, ce se deplasa prin Câmpina spre Braşov şi a respins atacul asupra Postului de comandă al regimentului şi al Divizionului 38 Artilerie Antiaeriană. În ziua de 26 august, Regimentul 9 a desfăşurat lupte foarte grele la Câmpina, Moreni, Floreşti, Băicoi împotriva trupelor germane. Au urmat lupte foarte grele în zilele de 27-31 august 1944.

Până la 15 mai 1945, Regimentul 9 Artilerie Antiaeriană, comandat de col. N. Zăgănescu a îndeplinit misiuni de apărare în zona Prahova. La 15 mai 1945, Regimentul 9 a fost transformat în Regiment de Instrucţie şi mutat în Bucureşti. Col. N. Zăgănescu, „vinovat" pentru că a luptat în Est a fost trecut în rezervă, în 1945. Din 1946 a lucrat în calitate de inginer constructor. În anul 1981, împreună cu alţi ofiţeri superiori a fost avansat în gradul de gl.bg. în rezervă. A decedat în anul 1987.

N. Zăgănescu s-a căsătorit în anul 1923 cu Constanţa Timuş şi împreună au avut pe fiica Ioana-Gabriela/1925 şi pe fiul Mihai-Nicolae/1929. Soţia a decedat în 1935 şi s-a recăsătorit în 1937 cu Ana Biangiu. Fraţii lui N. Zăgănescu: Constantin (col.Art), Alexandru (comandor aviaţie) şi Dimitrie (prof. desen). În cursul carierei militare, gl.bg. N. Zăgănescu a fost decorat cu medaliile: Crucea Comemorativă 1916-1918 cu bareta Mărăşeşti, Victoria-1920, Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu-1938, Crucea Trecerea Dunării cu bareta Tradiţii-1940 şi Ordinele: Aeronautic clasa a III-a cu spade-1942, Coroana României în grad de cavaler-1929, Coroana României cu spade în grad de ofiţer-1943 şi Coroana României în grad de comandor, cu spade şi panglică militară-1945.

Colonel Constantin BAICAN[125]

Oraşul Slănic Prahova este cunoscut pentru bogatele resurse de sare şi pentru calităţile tămăduitoare ale băilor sale (Grota Miresei, Baia Baciului şi Baia Roşie). Aici se găseşte salina veche, care a fost amenajată ca sanatoriu pentru cei suferinzi de reumatism şi astm bronşic. Oraşul este aşezat într-o depresiune înconjurată de dealuri împădurite, oferind foarte bune condiţii pentru odihnă şi refacere. Într-un asemenea mediu s-a născut, la data de 13 decembrie 1920, Constantin Baican, al şaselea copil al unei familii de mineri.

[125] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 90-92.

Constantin Baican a absolvit cursurile şcolii primare la Slănic, iar cele liceale la Ploieşti. A fost încorporat în luna iulie 1942, în cadrul Regimentului 41 Artilerie Braşov, subordonat Diviziei 13 Infanterie Ploieşti. Efectuând perioada de instruire a recrutului, fruntaşul Constantin Baican a participat, împreună cu camarazii săi, la crâncenele operaţii militare desfăşurate la Cotul Donului şi Stalingrad, începând cu data de 18 septembrie 1942. A fost grav rănit în zona Raspopinskaia şi a căzut prizonier în prima zi de începere a contraofensivei armatei sovietice, la 19 noiembrie 1942.

Tânărul Constantin Baican a fost internat în Spitalul Lagărului Oranki din Siberia/U.R.S.S. După o spitalizare de patru săptămâni a fost transferat în lagăr, unde a trăit calvarul vieţii de detenţie: temperaturi de –30 °C, foamete, mizerie, dizenterie şi tifos. Stăpânit de dorinţa de libertate, Constantin Baican a hotărât, împreună cu ceilalţi prizonieri români, să lupte împotriva cotropitorilor ţării sale, aşa cum s-a legat prin jurământul militar şi să se sacrifice pentru eliberarea României.

La data de 2 octombrie 1942 s-a înfiinţat, pe teritoriul Rusiei sovietice, Divizia de voluntari români „Tudor Vladimirescu". Repartizat în Regimentul 1 Infanterie a fost apoi selecţionat să urmeze Şcoala Militară de Ofiţeri din Riazan, condusă de maiorul Constantin Stanciu (comandantul şcolii), căpitanul Lucian Adam, locotenentul Petre Negru ş.a. Absolvind şcoala, la data de 4 februarie 1944, a fost numit comisar politic de regiment şi a participat la campaniile militare din vest: Sfântul Gheorghe, Odorhei, Beiuş şi Oradea. Rănit în luptele duse la vest de Oradea a fost internat în spitalele militare din Braşov şi Bucureşti, timp de cinci săptămâni, după care a cerut să se prezinte la unitate.

Revenit în rândurile camarazilor care se găseau la Haiduboszormey (Ungaria), la data de 2 noiembrie 1944, a rămas plăcut impresionat de omenia ostaşilor români, care distribuiau copiilor, bătrânilor şi femeilor hrană de la cazan şi asigurau consultaţii medicale şi medicamente gratuite.

Pe frontul din Cehoslovacia, Divizia de voluntari „Tudor Vladimirescu Debreţin" s-a remarcat în crâncenele acţiuni de luptă din masivul Javorina şi râurile Hron şi Morava, luptele încheindu-se la data de 12 mai 1945. În primele zile ale lunii iulie, efectivele diviziei au început deplasarea spre patrie, ajungând pe data de 16 iulie 1945 în oraşul Braşov.

Conform Înaltului Decret Regal, nr. 2625, la 15 august 1945 Constantin Baican a fost trecut în corpul activ al ofiţerilor de infanterie, dorind să servească cu demnitate armata, respectând cu credinţă jurământul militar, prevederile regulamentelor militare şi legile statului român. A muncit cu răspundere în structurile marii unităţi, eforturile sale fiind foarte bine apreciate de către şefii ierarhici.

În perioada anilor 1950-1952, Constantin Baican a urmat cursurile Academiei Militare, pe care le-a absolvit cu rezultate bune. În anul 1965 a urmat Cursul Superior de perfecţionare în Academia Militară.

La data de 30 iulie 1972 colonelul Baican a fost pensionat la cerere. A mai lucrat timp de trei ani, în calitate de secretar, la Şcoala Generală nr. 49 din Bucureşti.

Constantin Baican s-a căsătorit, în anul 1947, cu Elena Tache din Bucureşti. În anul 1975 s-au mutat în oraşul prahovean Vălenii de Munte. În acelaşi an, colonelul Constantin Baican a decedat, cernind sufletele soţiei, rudelor şi prietenilor. A fost înmormântat în Cimitirul din Vălenii de Munte.

Pentru meritele sale a fost decorat cu ordine şi medalii militare şi civile: Ordinul „Coroana României”, în grad de cavaler, cu panglică de virtute militară, Ordinul „Steaua României”, clasa a V-a, medalia sovietică „Victoria”, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”, medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945” ş.a.

Colonel Nicolae BRADU[126]

Nicolae Bradu s-a născut la 7 mai 1924, în Basarabia şi în anul 1943 s-a refugiat în România. La începutul anului 1944, la aproape 20 de ani, a fost recrutat pentru stagiu militar, în cadrul Şcolii de Ofiţeri Rezervă de Geniu, de la Râmnicu Vâlcea.

După 23 August 1944, Armata română a întors armele împotriva Armatei hitleriste. În noaptea de 25 august 1944, a sosit o unitate militară germană, în zona Şcolii Militare Geniu R. Vâlcea care, a lansat câteva bombe, dar nu au reuşit să-şi atingă obiectivul.

A doua zi, pe 26 august, pentru că armata noastră nu avea trupe suficiente de genişti, elevii care frecventau Şcoala Militară de Ofiţeri Rezervă, din Râmnicu Vâlcea, detaşată la Turnu Roşu au fost luaţi pe front, alături de Armata sovietică. Pe parcurs elevii au participat la lupte grele, în special în Brezoiu, Miercurea Sibiului, Sebeş şi Turda. S-au desfăşurat lupte puternice, întrucât armata germană era foarte bine dotată şi nu voia să părăsească teritoriul României.

Iată ce povesteşte colonelul Nicolae Bradu: „*La vremea aceea fiind foarte tânăr, nu aveam decât vreo 20 de ani, nu prea simţeam teama. Nici nu ştiam, nu mă gândeam ce se va întâmpla în continuare. Totuşi, pe parcursul luptelor grele care s-au dat, zgomotul mare făcut de armamentul artileriei grele, de branduri, venit din ambele părţi, căzând mulţi dintre colegii mei, toate acestea mă înfiorau. Eu, ca genist, nu am avut parte de o confruntare directă cu inamicul, faţă în faţă. Doar infanteria poate duce o astfel de luptă. Noi suntem geniştii care rămânem în spate care, intervenim la repararea podurilor distruse, a şoselelor, a liniilor de cale ferată. Am avut şi situaţii când am fost nevoiţi să împiedicăm inamicul să înainteze, prin distrugerea anumitor poduri, pentru ca acesta să nu realizeze reparaţii şi să poată avansa spre un anumit obiectiv. Luptele de la Turda, au fost foarte grele şi au durat un timp destul de îndelungat, din cauza faptului că nemţii au avut timp să se pregătească, să se mobilizeze mai bine. Cu toate acestea, trupele sovietice şi cele româneşti, au putut să-i scoată de pe obiectiv şi să meargă mai departe. Pierderile omeneşti din rândul colegilor mei mi-au creat o stare destul de traumatizantă, deoarece oricând puteam să fiu în locul lor. Între timp, venea Crucea Roşie cu brancardierii şi-i ridicau pe cei morţi dar şi pe cei răniţi, pentru a se încerca salvarea lor. Gândul că puteam fi în locul celor morţi, ne urmărea pe toţi. Populaţia din Ardeal era de partea militarilor români, chiar dacă erau însoţiţi de sovietici. În timpul acela petrecut în luptă şi în anumite pauze, nu aveam timp nici să dorm, nici să mănânc.*

[126] Interviu realizat de Simona Luncaşu.

Localnicii ne-au ajutat mult, ne aduceau de mâncare. Popota era mult în urmă, iar masa se lua numai în timpul când încetau focurile, atât din partea română cât şi din partea nemţilor. Doar atunci se crea un moment de relaxare, când puteam mânca. Localnicii participau alături de noi, ridicându-ne moralul, lucru ce ne ajuta să înaintăm.

Mi-a fost cel mai greu atunci când începea să bombardeze aviaţia noastră, a ruşilor sau a nemţilor, sau când artileria grea de munte şi brandurile trăgeau din ambele părţi. În astfel de momente, gândul fiecărui ostaş era să scape cu viaţă din acel iad, din acest război. Dar moartea era prezentă în orice secundă, în orice moment, asupra fiecăruia dintre noi.

În noiembrie 1944, la Turda a venit altă unitate mai bine pregătită, mai experimentată, iar elevii Şcolii de Ofiţeri Rezervă de Geniu ne-am întors la baza unităţii, unde au continuat încă trei luni, stagiul militar, apoi am fost lăsat la vatră cu gradul de locotenent. Între timp s-a încheiat şi războiul.

În 1945 m-am înscris la Facultatea de Electroenergetică de la Bucureşti. După facultate, ca inginer, am fost repartizat la Întreprinderea de Reţele Ploieşti, pentru sediul din Câmpina.

Prin avansări succesive, după 1990, când şi-a reluat activitatea Asociaţia Nationala a Veteranilor de Război, am ajuns la gradul de colonel în retragere. În 1997 am primit şi brevetul cu medalia Comemorativă a celui de Al Doilea Război Mondial, 1941-1945".

Împreună cu membri ai Asociației Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria", subfiliala Câmpina, colonelul Nicolae Bradu a participat la numeroase expuneri, în școli si licee, pe teme patriotice. Alături de ceilalţi veterani de război, a participat la sărbătorirea Zilei Veteranilor de Război, Zilei Eroilor, Zilei Armatei şi Zilei Naţionale a României.

Colonel George BURDUHOS[127]

George Burduhos s-a născut la 19 martie 1916 în localitatea Rebrişoara, judeţul Bistriţa-Năsăud, în familia unor ţărani foarte gospodari. După absolvirea şcolii primare în localitatea natală, părinţii l-au trimis la prestigiosul Liceu „George Coşbuc" din oraşul Năsăud. A urmat apoi Facultatea de Drept din Cluj. După absolvirea facultăţii, George Burduhos a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, la Regimentul 3 Grăniceri din Bistriţa. De aici a fost trimis la Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie Rezervă din Bacău, pe care a absolvit-o în anul 1940.

La data de 10 iunie 1941, George Burduhos a fost avansat sublocotenent de infanterie şi concentrat pentru reîmprospătarea cunoştinţelor militare şi de specialitate în domeniul apărării antiaeriene. Divizia de Grăniceri a fost retrasă de pe front la începutul lui octombrie, înainte de căderea Odessei. A reintrat în Bucureşti pe 20 octombrie 1941, iar regimentele sale şi-au reluat locurile lor pe frontiere.

În ziua de 15 februarie 1942, sublocotenentul George Burduhos a fost trimis pe front, în funcţia de comandant de Secţie, într-o companie de apărare antiaeriană, subordonată Regimentului 3 Grăniceri. Un regiment de grăniceri era

[127] Interviu realizat de Simona Luncaşu în anul 2000.

structurat puţin diferit de un regiment de infanterie din 1941: trei batalioane, dar unul era pentru instrucţie, nu pentru campanie. Fiecare batalion era compus din două companii de puşcaşi şi o companie de armament greu. Exista de asemenea şi un pluton călare în fiecare regiment (numerotate de la 1 la 8). Compania de apărare antiaeriană era dislocată pentru pază în zona Herson-Perekop/Crimeea. Compania a participat la respingerea trupelor sovietice spre est şi apoi în luptele de la Sevastopol. În luna septembrie 1942, efectivele unităţii s-au deplasat, cu maşinile şi pe jos, în Stepa Kalmucă şi la Stalingrad.

În aceste zone au purtat lupte foarte grele cu trupele sovietice, hotărâte să treacă la contraofensivă, în condiţiile unei ierni cu zăpadă abundentă şi geruri aspre, precum şi a lipsurilor de mijloace de luptă, de toate felurile. După dezastrul suferit de armata germană şi română la Cotul Donului şi la Stalingrad, Regimentul 3 Grăniceri s-a înapoiat în ţară, cu mari pierderi, ajungând la data de 16 aprilie 1943, la Sibiu.

În martie 1943, s-a înfiinţat Divizia a 2-a Gardă folosind regimente de grăniceri drept corp principal: Regimentele 2, 3 şi 4 Grăniceri. De fapt, Divizia a 2-a Gardă nu a intrat niciodată în luptă şi a fost utilizată pentru a completa rândurile diviziilor decimate la Stalingrad în timpul iernii. Divizia 18 infanterie Sibiu a fost transformată în Divizia 18 Munte utilizând grăniceri drept vânători de munte de rezervă. Acest fapt reprezintă o altă dovadă a standardului mai ridicat al grănicerilor faţă de infanteria obişnuită. De la Sibiu, unitatea a fost deplasată la Ploieşti, Câmpina şi Moreni pentru paza zonei petroliere, până în primăvara anului 1944. Din luna aprilie 1944, Regimentul 2 Gardă a participat la luptele desfăşurate pe frontul din Moldova, până la 23 august 1944.

George Burduhos îşi aminteşte: „*După lovitura de stat de la 23 august 1944, efectivele unităţii noastre au participat la dezarmarea trupelor germane, guvernul României urmărind eliberarea părţii de nord-vest a Transilvaniei, ocupată în mod samavolnic prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940. Am participat la luptele extrem de dure din partea de nord a Transilvaniei, din Ungaria şi Cehoslovacia. Divizia fost comandată de generalul de divizie PetreCameniţă, 19 octombrie 1944 - 2 ianuarie 1945 şi generalul de brigadă Mihail Corbuleanu, în perioada 3 ianuarie 1945 - 26 februarie 1945*".

Veteranul de război George Burduhos, mai povesteşte: „*Pentru faptele de arme săvârşite în campania militară din Est, pentru eliberarea teritoriilor româneşti, cu Compania 18 Apărare Antiaeriană Moto-divizionară, mi s-a conferit ordinul „Steaua României", în grad de cavaler, clasa a V-a, cu spade, panglică de virtute militară şi frunză de stejar. În Campania militară din Vest, am fost decorat cu ordinul „Coroana României", clasa a II-a, în grad de ofiţer, cu spade şi panglică de virtute militară. În anul 1950 am fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist" şi în anul 1995 cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945*".

După capitularea Germaniei şi încheierea războiului în Europa, George Burduhos a fost trecut în rezervă şi a lucrat în domeniul justiţiei. S-a înscris în Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război, fiind avansat, în retragere, până la gradul de colonel. A fost membru al Asociaţiei Cadrelor Militare în Rezervă şi Retragere, Filiala Câmpina şi a Subfilialei Asociaţiei Naţionale „Cultul Eroilor". Colonelul George Burduhos a fost prezent în școli şi licee pentru a împărtăşi

tinerilor faptele sale de arme şi a le insufla dragostea pentru patria noastră şi pentru libertate.

Colonel Nicolae IANCU[128]

S-a născut la data de 15 iulie 1920 în localitatea Tărculeşti, comuna Gornet-Cricov, judeţul Prahova. Părinţii săi, Dumitru şi Maria, oameni harnici, au avut trei copii: Ioana (casnică), Nicolae (economist, pensionar) şi Traian (muncitor la Combinatul Petrochimic Brazi, decedat). Nicolae, cel de al doilea copil, a absolvit Liceul „Spiru Haret" din Ploieşti, în anul 1939.

Situaţia critică politico-militară din Europa anilor 1939-1940 a determinat guvernul României să grăbească măsurile de pregătire a populaţiei pentru apărarea graniţelor ţării. În acele momente, adolescentul Nicolae Iancu a fost recrutat la Şcoala Militară Ofiţeri în Rezervă Geniu-Aero Bucureşti. Din luna iunie 1941 a participat la război, cu gradul de elev plutonier, îndeplinind funcţia de comandant de detaşament de transmisiuni într-o unitate de aviaţie.

Nicolae Iancu a participat la luptele de eliberare a Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele de la Odessa (1 august - 16 octombrie 1941) şi la luptele de la Cotul Donului (15 august 1942 - 3 februarie 1943). Despre luptele crâncene desfăşurate la Cotul Donului Nicolae Iancu îşi aminteşte, cu emoţie, următorul episod: „*În ziua de 22 decembrie 1942 mă aflam pe aerodromul din localitatea Tacinskaia, arondat unităţilor de aviaţie din armata română. În această zi s-a anunţat că trupele sovietice au realizat a doua încercuire a trupelor române şi germane de la Cotul Donului. Ca urmare s-a primit ordin, de la Comandamentul Aviaţiei, de evacuare a zonei în care ne aflam şi s-a ordonat deplasarea în direcţia sud-vest, la Rostov pe Don. În seara de 22 decembrie 1942 căpitanul Dumitru Popescu, comandantul Centrului de Transmisiuni de pe lângă Comandamentul Aviaţiei, a organizat o grupă de ostaşi, condusă de un ofiţer, care să se deplaseze la un depozit de carburanţi şi materiale pentru aviaţie, în scopul ridicării instalaţiilor de transmisiuni şi evacuarea personalului militar care asigura legătura cu comandamentul, situat la circa 10 km în direcţia est. În timpul deplasării, la circa 6 km, ostaşii noştri au fost atacaţi de către inamic, fiind omorâţi ofiţerul şi 6 ostaşi, alţi doi dintre ostaşi fiind răniţi uşor. Cei doi ostaşi sănătoşi, împreună cu cei 2 răniţi, s-au refugiat pe calea ferată aflată în apropiere, înapoindu-se la unitate pe la ora 2:00, unde au raportat despre cele întâmplate. Faţă de situaţia creată, comandantul aviaţiei a ordonat îmbarcarea şi pregătirea pentru evacuarea de la Tacinskaia, informând şi pe comandantul unităţilor germane. În zorii zilei de 23 decembrie coloanele de maşini, având în spate, pentru susţinere, artileria antiaeriană, au început retragerea spre Rostov. De asemenea, avioanele au decolat şi s-au îndreptat spre Rostov. Depozitele de materiale din zonă au fost incendiate. După două zile de deplasare am ajuns în garnizoana Rostov.*

Sărbătorile de iarnă le-am petrecut prin rugăciuni de mulţumire lui

[128] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 32-34.

Dumnezeu pentru că am scăpat cu viaţă. După sărbători, ca urmare a unei contra-ofensive germano-române, inamicul a fost alungat din localitatea Tacinskaia. Căpitanul Dumitru Popescu s-a deplasat cu un avion uşor la locul unde căzuseră ofiţerul şi cei 6 ostaşi transmisionişti, aducându-i la Rostov, unde au fost înhumaţi într-un cimitir din oraş."

În luna februarie 1943 Nicolae Iancu a fost avansat la gradul de sublocotenent şi a participat la îndeplinirea misiunilor de luptă pe calea de întoarcere pe frontul din Moldova. La 15 martie 1945 a fost desconcentrat şi trecut în rezervă, cu gradul de locotenent. Refuzând să se activeze, în vara anului 1945 s-a înscris la Academia Comercială şi, după absolvire s-a angajat la Banca Naţională, Sucursala Târgovişte, judeţul Dâmboviţa. Periodic a executat concentrări, fiind avansat, în rezervă, până la gradul de locotenent-colonel. În perioada 1970-1984 a fost comandant al Formaţiei de Gărzi Patriotice de la Sucursala Băncii Naţionale Târgovişte, în acea perioadă fiind directorul acelei instituţii.

Prin Ordinul nr. 35, din 7 aprilie 2000, Nicolae Iancu a fost avansat colonel în rezervă. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a (în 1941), medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945" şi Ordinul „Muncii", clasa a III-a. A fost căsătorit cu Aurelia Silion, din Iaşi (profesor). Au avut un fiu, Cezar Iancu, de profesie inginer electronist (decedat), care le-a lăsat o nepoată, Bogdana (economist, căsătorită cu Bogdan Papagiu). Colonelul Nicolae Iancu şi soţia sa Aurelia au decedat.

Colonel Gheorghe IORDĂCHESCU[129]

Gheorghe Iordăchescu s-a născut la data de 10 decembrie 1882 în localitatea Homorâciu, plasa Teleajen, judeţul Prahova, într-o zonă frumoasă, martoră a multor evenimente din istoria noastră. A absolvit şcoala primară din localitatea natală şi Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" din Ploieşti.

În anul 1901 Gheorghe Iordăchescu s-a înscris voluntar pentru efectuarea stagiului militar la Regimentul Infanterie Târgovişte „Dâmboviţa" nr. 22. Activat în corpul subofiţerilor, Gheorghe Iordăchescu a fost repartizat în Regimentul de Infanterie Bacău 27, în funcţia de gospodar de companie. A fost admis la Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie/Cavalerie, la data de 1 septembrie 1904, pe care a absolvit-o la 1 iulie 1906, cu gradul de sublocotenent. La absolvirea şcolii, colonelul Cotescu, îl nota astfel: „*Iordăchescu a fost elev foarte silitor şi cuminte… Execută în practică foarte bine tot ce a învăţat teoreticeşte. El este unul din cei mai buni instructori de recruţi"*.

Dovedind reale calităţi de instructor, după avansarea la gradul de locotenent, în anul 1910, cu aprecieri bune din partea colonelului Lambrino, comandantul Regimentului 7 Infanterie „Prahova", ofiţerul a fost trimis la un Curs de perfecţionare de trageri cu armamentul de infanterie, clasându-se al doilea din serie. Colonelul Gheorghe Mărdărescu, şeful Şcolii de Tragere Infanterie, îl nota astfel: *„… prea bun instructor şi trăgător, sănătos şi rezistent pentru campanie"*. Şefii ierarhici l-au numit instructor şi comandant de pluton.

[129] Arhivele Militare Naţionale Române, Memorii Bătrâni, dosar 97.

În anul 1913 a participat la o mare aplicaţie şi la campania militară din Bulgaria, împreună cu trupele Batalionului 9 Vânători, scriind apoi cartea: „Organizarea serviciului de cercetare, patrulare şi recunoaşteri”.

Din 1914, când a fost avansat căpitan, Gh. Iordăchescu a fost promovat comandant de companie şi instructor în cadrul Şcolii Militare a Infanteriei. Prin cumul a îndeplinit şi atribuţiunile şefului serviciului cazarmare. Comandantul şcoalelor, colonelul Mladin, îl nota astfel: *„Ofiţer cu un comportament ireproşabil, cu prea bună memorie, preocupat permanent de însuşirea progreselor militare.”*

Experienţa acumulată în procesul de învăţământ de către căpitanul Iordăchescu i-a determinat pe şefii ierarhici să-l trimită în campania militară din toamna anului 1916, la Regimentul 21 Infanterie Ilfov, în funcţia de comandant de companie şi şef al Biroului Instrucţie. Rănit de două ori – unglonţ i-a rămas în corp până la moarte – s-a comportat foarte curajos în lupte, capturând, la Avrig, 87 de prizonieri şi mult armament şi muniţie. A fost decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. Decoraţia i-a fost pusă pe veston de către comandantul Armatei 1-a, generalul Eremia Grigorescu, în octombrie 1917.

Avansat în gradul de maior, la 1 aprilie 1917, Gheorghe Iordăchescu a fost mutat la Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie, în funcţia de comandant batalion elevi şi profesor de Tactica Infanteriei şi Topografie. În anul 1918 a scris dările de seamă „Acţiunile Grupului de Armate comandate de generalul Prezan” şi „Operaţiunile Armatei 1-a în toamna anului 1916”, *„muncind cu program de lucru prelungit, dovedind şi înclinaţii de istoric militar”,* după cum apreciau colonelul Ionescu, comandantul Şcolii Militare de Ofiţeri Infanterie, şi generalul Eremia Grigorescu.

Propunerile repetate ale şefilor direcţi cu privire la trimiterea ofiţerului la Şcoala Superioară de Război s-au materializat în anul 1919. La absolvirea şcolii, în anul 1921, a prezentat două lucrări foarte apreciate de comisia de examinare: „Călăuza pedagogică, teoretică şi practică a instructorului” şi „Educaţia soldatului”. Avansat, la excepţional, locotenent-colonel (1920), Gheorghe Iordăchescu a fost numit, la data de 1 septembrie 1921, în Biroul Operaţii de la Corpul 2 Armată Bucureşti, iar, la data de 1 decembrie 1921, la Cabinetul Ministerului de Război. De aici a fost numit subşef de stat major la Comandamentul Militar al Basarabiei, colaborând foarte bine cu şeful de stat major, colonelul Opran, în elaborarea măsurilor pentru apărarea Basarabiei împotriva trupelor ruseşti şi ucrainiene.

La începutul anului 1923 locotenent-colonelul Gheorghe Iordăchescu a fost numit şef de stat major la Divizia 4 Infanterie Bucureşti. După cinci luni de zile a fost numit şef de stat major la Divizia 21 Infanterie Galaţi şi în decembrie 1923, inspector la Inspectoratul Învăţământului Militar. În anul 1924 generalul Gheorghe Rujinski îl nota elogios: *„Ofiţerul a condus statul major al Inspectoratului cu deosebită pricepere şi energie.”* Lucrând zi şi noapte a realizat lucrările: „Programul de învăţământ în armată”, „Manualul ostaşului şi gradatului” şi „Dezvoltarea Legii organizării armatei”.

În ziua de 1 octombrie 1924, locotenent-colonelul Iordăchescu a fost numit comandantul Şcolii Militare de Ofiţeri în Rezervă Infanterie Ploieşti, iar la data de 28 septembrie 1926 a fost avansat colonel şi trimis în stagiu, la Regimentul 26 Infanterie Nancy (Franţa). Revenit din Franţa *„a condus foarte bine Şcoala*

Militară pentru Pregătirea Cadrelor de Rezervă, atât administrativ cât şi tactic şi s-a ocupat cu zel şi pricepere de formarea viitorilor ofiţeri în rezervă”.

La 1 aprilie 1929 colonelul Iordăchescu a fost numit inspector general 3 pe Armată. În această funcţie ofiţerul a muncit cu dăruire, realizând lucrările „Studiu cu privire la clasarea informaţiilor” şi „Harta pe naţionalităţi a Transilvaniei şi Banatului”.

La 1 octombrie 1931 colonelul Iordăchescu a fost numit la comanda Regimentului 21 Infanterie Ilfov. Alteţa sa Regală, Principele Nicolae, cu prilejul vizitei la regiment, îl aprecia astfel: *„Colonelul Iordăchescu are excelente aptitudini militare, o judecată tactică foarte bună, hotărâre şi perseverenţă, conduce foarte bine Şcoala de batalion şi Şcoala de regiment. Îl propun pentru a urma cursul de generali.”*

În aprilie 1932, ofiţerul a fost numit inspector general la Inspectoratul Infanteriei, pregătind bine manevrele militare. La data de 1 aprilie 1933 a fost promovat la Inspectoratul General de Armată „General Constantin Amza”. În anul respectiv, colonelul Iordăchescu a participat la o călătorie de studii pentru admiterea la examenele de acordare a gradului de general.

Datorită glonţului rămas în corp, ofiţerul nu a putut rezista până la sfârşitul misiunii. Comisia formată din generalii Angelescu, Lăzărescu şi Mazarin (şeful Marelui Stat Major) au hotărât să-l propună pe colonelul Iordăchescu pentru pensionare. Conducătorii Marelui Stat Major nu au găsit însă o cale pentru a-l avansa general de brigadă în rezervă în baza acestei propuneri şi, în anul 1935, colonelul Gheorghe Iordăchescu a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie.

Gheorghe Iordăchescu a fost căsătorit, din anul 1910, cu Elena Georgescu, din mariajul său rezultând doi fii: Mihail şi Gheorghe. În decursul carierei militare, colonelul Iordăchescu a primit numeroase distincţii: Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, Ordinul „Franz Iosif”, în grad de cavaler, Ordinul „Sfântul Sava”, în grad de comandor, cu panglică de virtute militară, Ordinul „Sfânta Ana”, cu spade (1917), Ordinul „Coroana României”, în grad de ofiţer, Ordinul „Steaua României”, în grad de ofiţer, medalia jubiliară „Carol I”, medalia „Avântul Ţării”, medalia „Crucea de Război Franceză”, medalia „Semnul Onorific pentru 25 de ani de serviciu”, medalia „Crucea Comemorativă” 1916-1918, „Medalia Muncii pentru Învăţământ”.

Colonel Dumitru MIULESCU[130]

Dumitru Miulescu s-a născut la 9 iunie 1920, în Vălenii de Munte, judeţul Prahova. A absolvit şcoala primară, gimnazială şi liceul în localitatea natală. După absolvirea liceului s-a înscris la Facultatea de Drept însă, în luna septembrie 1940, a înţeles necesitatea orientării către o şcoală militară întrucât ţara avea nevoie de luptători, pentru a elimina nedreptăţile la care a fost supusă prin răpirea vechilor teritorii româneşti: Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţei, Nordul Transilvaniei şi Cadrilaterul.

[130] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 110-113.

În anul 1941 Dumitru Miulescu s-a înscris în Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie, pe care a absolvit-o, la sfârşitul lunii iunie 1943, cu rezultate foarte bune, fiind avansat în gradul de sublocotenent activ. Tânărul ofiţer şi-a început cariera militară în luna iulie 1943, la Regimentul 6 Vânători (Infanterie), din Bălţi. Regimentul 6 Infanterie Vânători avea Partea Activă (operativă) în Transnistria, unde îndeplinea misiuni de pază a teritoriului şi întreprindea acţiuni de luptă împotriva partizanilor, care deveniseră foarte activi.

Colonelul Dumitru Miulescu îşi aminteşte că *„ei se cuibăriseră în pădurea de foioase Vino Curnia. Erau circa 3-4000 de partizani, care ne atacau periodic. În baza ordinului comandantului de regiment s-au constituit detaşamente de intervenţie de tăria unei companii. Eu, împreună cu sublocotenentul I. Rednic, făceam parte din detaşamentul comandat de locotenentul Antoniu Pântea. La începutul anului 1944 radiotelegrafistul meu îmi raportează că a reperat apelul partizanilor din pădure către Moscova, solicitând să le trimită urgent alimente şi muniţie. Am raportat ierarhic comandantului unităţii, care a hotărât să-i atacăm în zori. Pătrunzând în dispozitivul lor am capturat doar o coloană de 94 căruţe cu provizii. Partizanii tăiaseră şleaurile şi călări au dispărut în interiorul imensei păduri. Din dispozitivul de luptă românesc au căzut în lupte doi ostaşi şi căpitanul Georgescu, din Regimentul 8 Dorobanţi Buzău. De la această acţiune au trecut 7-8 zile, însă noi nu mai ştiam ce-i odihna şi nici asigurarea igienei corporale. Ziua executam misiuni de urmărire, iar noaptea pândă.*

După un binefăcător cantonament am primit altă misiune de descoperire a cuiburilor de partizani, grupate în sate, care şicanau îndeosebi populaţia civilă. Pentru neutralizarea dispozitivului înaintat de tragere a partizanilor am trimis o grupă, comandată de sergentul Grigore Corjos (Grişa), cu o mitralieră şi doi servanţi. Lupta a durat câteva zeci de minute şi soldaţii mei, intrând în panică, au început să se retragă. I-am oprit în spatele unui măluştean (movilă) care le oferea o protecţie bună şi am verificat prezenţa. Am constatat că nu aveau afetul mitralierei. Mi-am dat seama de gravitatea situaţiei, gândindu-mă numai la Curtea Marţială şi la prevederile legii cu privire la „Abandonarea armamentului pe câmpul de luptă”. În această situaţie am dat ordin servanţilor a două mitraliere să tragă pe flancuri şi eu, împreună cu Grişa, am înaintat prin salturi spre locul în care servanţii lăsaseră afetul. Spre marea noastră satisfacţie am găsit afetul şi tot prin salturi ne-am înapoiat către dispozitivul propriu. Când mai aveam vreo 5 metri până la adăpostul măluşteanului, o rafală pornită dintr-un pistol mitralieră al partizanilor i-a perforat abdomenul lui Grişa, cel mai bun comandant de grupă din pluton, care până seara a decedat! Nu-mi pot ierta pripeala cu care am acţionat în soluţionarea acestei probleme!

De aici, Regimentul 6 Vânători a fost dislocat pe litoralul românesc, unde se debarcau mici grupuri inamice. Timpul a trecut fără evenimente semnificative şi în luna martie 1944 ne-am deplasat din nou în Basarabia, ocupând poziţie de luptă la Orhei, fiind numit comandant de pluton armament greu (tunuri antitanc de 45 mm). La scurtă vreme tunurile ne-au fost înlocuite cu tunuri anticar de proveniență germană (Faust patroane). După aproximativ patru săptămâni, ruşii au trimis o formaţie de luptători foarte experimentaţi care a pătruns în sectorul regimentului nostru, atacând poziţia ocupată de bunul meu prieten,

sublocotenentul Emil Pintecan. Atacat prin surprindere, în zorii zilei, cu efective superioare numeric şi al dotării cu pistoale automate şi grenade, ruşii au reuşit să-i captureze câţiva oameni, să-i omoare 5 ostaşi şi să ocupe poziţia de luptă, intrând în liniile noastre! În această situaţie, de la comanda diviziei s-a ordonat ca plutonul pe care-l comandam să fie dotat cu mitraliere şi grenade şi să reocupe poziţia de luptă pierdută de sublocotenentul Pintecan. Am executat ordinul şi am reuşit să-i alung pe ruşi din poziţia ocupată. Spre regretul meu l-am găsit mort pe prietenul Pintecan, pe care l-am înmormântat pe valea pârâului Cula. Am fost propus de comandantul batalionului, maiorul Petrescu, şi colonelul Gârâiac, comandandantul regimentului (eroul din romanul „Rusoaicele", de Sib Mihăescu), să fiu decorat cu ordinul „Coroana României", clasa a V-a, bucurându-mă mult când m-am găsit înscris în Monitorul Oastei."

Colonelul Dumitru Miulescu, un om onest, cu merite deosebite în acţiunile de luptă desfăşurate de armata română pentru apărarea integrităţii teritoriale a României, participant şi la campania militară din vest, a fost îndepărtat din armată, în anul 1950, reproşându-i-se că a participat cu mult zel la acţiunile militare împotriva Rusiei Sovietice.

După trecerea în rezervă ofiţerul a suportat un şir întreg de suferinţe. Neavând drepturi de pensie, Dumitru Miulescu s-a angajat, timp de şase luni, în funcţia de ajutor cazangiu, la Uzina Mecanică din Câmpina. După aceasta a urmat şcoala de calificare, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune, şi a lucrat timp de şase ani în calitate de muncitor cazangiu. Şefii direcţi şi-au dat seama că Dumitru Miulescu este un om capabil şi i se pot încredinţa munci de răspundere. În anul 1957 a fost promovat la Serviciul Control Tehnic de Calitate şi apoi a devenit Tehnician Serviciu Producţie. Întrucât cunoştea limbile franceză, germană şi rusă a întocmit documentaţii tehnice şi a soluţionat favorabil multe contestaţii avansate de întreprinderile colaboratoare.

Dumitru Miulescu a fost pensionat în anul 1980. A fost căsătorit cu Aneta, fostă Slabu, şi împreună au dat ţării un fiu, Călin. Acesta din urmă este medic în municipiul Câmpina, şi este căsătorit cu o fiică a Muscelului, de asemenea medic.

Colonel Ştefan MOLDOVEANU[131]

Ştefan Moldoveanu s-a născut la data de 19 septembrie 1896 în oraşul Vălenii de Munte, din judeţul Prahova. A absolvit şcoala primară din oraşul natal şi Şcoala Comercială în Ploieşti, în 1912.

După intrarea României în războiul pentru întregirea neamului românesc, la data de 15 august 1916, Ştefan Moldoveanu s-a înscris voluntar în Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti, care se înfiinţase sub denumirea de Escadron de Cavalerie în anul 1864, în oraşul Focşani. Escadronul focşănean s-a transformat în anul 1876 în Regimentul 6 Călăraşi, conform Legii de organizare a puterii armate, din anul 1872, şi a participat la războiul de independenţă (1877-1878).

[131] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 113-115.

Prin Înaltul Decret nr. 5878, din 7 octombrie 1913, Regimentul 6 Călăraşi a fost mutat de la Focşani la Ploieşti, în subordinea Brigăzii 4 Cavalerie din Ploieşti, transformată în anul 1914 în Brigada 3 Călăraşi Ploieşti. Regimentul 6 Călăraşi, comandat de colonelul Constantin Costescu, s-a subordonat Diviziei 5 Infanterie Buzău şi a luptat la curbura Carpaţilor şi în Transilvania. Ştefan Moldoveanu a fost rănit, la data de 8 septembrie 1916, la traversarea Oltului.

Refăcut fizic, sergentul cu termen redus s-a înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri Cavalerie, care se retrăsese în luna noiembrie 1916 la Botoşani. La data de 1 aprilie 1917 elevul plutonier Ştefan Moldoveanu a fost repartizat la Regimentul 10 Cavalerie, comandat de colonelul Camil Marini, cu care a participat la luptele din munţii Oituzului.

Avansat locotenent, în anul 1919, ofiţerul şi-a sporit eforturile pentru pregătirea de specialitate. În anul 1921 a urmat cursurile Şcolii Speciale de Echitaţie din oraşul Sibiu, Secţia Instructori Cavalerie, cu rezultate „foarte bune" (clasat al 5-lea din 75 ofiţeri cursanţi). Şefii ierarhici au fost impresionaţi de pasiunea pentru cavalerie a tânărului ofiţer şi în anul 1923 l-au trimis să urmeze Şcoala Pregătitoare Ofiţeri Cavalerie Târgovişte, pe care a absolvit-o al 7-lea din totalul de 45 de cursanţi.

Începând din 10 mai 1924, dată la care a fost avansat la gradul de căpitan, ofiţerul a activat în Regimentele 10, 13 şi 5 Cavalerie, în funcţiile de instructor şi ajutor al şefului Biroului Evidenţă Personal. După absolvirea Cursului Ofiţeri Superiori din garnizoana Turnu Severin şi avansarea la gradul de maior, la 10 mai 1930, a îndeplinit funcţiile de şef Birou Mobilizare şi comandant de escadron de cavalerie.

Maiorul Ştefan Moldoveanu a fost mutat, la 15 mai 1930, în Regimentul 6 Roşiori din oraşul Bălţi, din Basarabia, în funcţia de comandant de escadron şi adjutant al regimentului. Aici s-a ocupat de asigurarea condiţiilor materiale şi de trai pentru personalul din subordine, precum şi de instruirea ostaşilor. Avansat la gradul de locotenent-colonel, în anul 1937, Ştefan Moldoveanu a fost numit şef al Biroului Mobilizare. În ianuarie 1941 a fost numit şef al Serviciului Recrutări şi Mobilizare din Cercul Teritorial Vaslui.

La data de 8 noiembrie 1945 Ştefan Moldoveanu a fost pensionat, primind şi gradul de colonel. Colonelul Ştefan Moldoveanu a fost acuzat în anul 1948, în baza Legii 207/1948, de săvârşirea unor crime de război împotriva poporului sovietic şi condamnat la cinci ani închisoare, pedeapsă pe care a executat-o în penitenciarele Poarta Albă şi Aiud. După ieşirea din închisoare i-a fost anulat dreptul la pensie şi a fost nevoit să se angajeze la Fabrica de Conserve din Vălenii de Munte, unde a lucrat în calitate de normator până în anul 1964, când a primit pensie civilă. Abia în anul 1967, ca urmare a apariţiei Decretului 141/1967, a fost repus în drepturi şi a primit pensie militară. A decedat în anul 1976, fiind înhumat în locul de veci al familiei din cimitirul oraşului Vălenii de Munte.

În timpul celor 39 de ani de activitate neobosită în slujba armatei, colonelul Ştefan Moldoveanu a fost recompensat cu mai multe ordine şi medalii militare: Ordinul „Coroana României", în grad de cavaler, Ordinul „Steaua României", cu spade şi panglică de virtute militară, medalia „Crucea de Război", cu baretele Carpaţi şi Ardeal (1916-1918), medalia „Crucea de Fier", „Semnul Onorific pentru 25 ani de serviciu" şi medalia „Virtutea Militară".

Colonel Eugeniu NIŢESCU[132]

Eugeniu Stan Niţescu s-a născut la data de 24 decembrie 1893 în localitatea Ceptura, judeţul Prahova. Ultimul domiciliu al ofiţerului a fost localitatea Urlaţi, judeţul Prahova. Eugeniu Niţescu a absolvit şcoala primară în Ceptura şi Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel" în oraşul Ploieşti.

Îmbrăţişând curentul vremii, Eugeniu Niţescu s-a înscris după absolvirea liceului la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie, pe care a absolvit-o la data de 1 iulie 1916. După o lună de zile, sublocotenentul Eugeniu Niţescu s-a prezentat la comanda unui pluton din Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Ploieşti, cu care a participat la luptele din august-octombrie 1916 în Transilvania. În ziua de 19 septembrie 1916 a fost rănit în luptele de la Boldogwares, Transilvania.

În luptele desfăşurate la Mărăşeşti, Eugeniu Niţescu a căzut prizonier la nemţi, în ziua de 28 iulie 1917, în zona localităţii Doaga, unde s-au desfăşurat crâncene lupte. Aflat în captivitate, a fost avansat la gradul de locotenent la data de 1 septembrie 1917, pentru eroismul dovedit în lupte. S-a înapoiat din captivitate la data de 19 iunie 1918, la aceeaşi unitate militară.

După remobilizarea armatei române la data de 28 octombrie 1918, tânărul ofiţer a participat cu camarazii din unitate la restabilirea ordinii în Transilvania şi la Campania militară din Ungaria în 1919. La data de 1 ianuarie 1921, Eugeniu Niţescu a fost avansat la gradul de căpitan şi în continuare a urmat unitatea în garnizoana Cluj şi în 1923 la Bolgrad (Basarabia).

În anul 1924 căpitanul Eugeniu Niţescu a fost mutat în Regimentul 7 Infanterie Prahova, îndeplinind până în 1930 funcţii de comandant companie şi ajutor al şefului Biroului Mobilizare.

La data de 1 aprilie 1930, Eugeniu Niţescu a fost avansat la gradul de maior şi mutat în funcţia de comandant de batalion în Regimentul 9 Dorobanţi (Infanterie) din Râmnicu Sărat. Timp de zece ani, ofiţerul a contribuit la instruirea şi educarea ostaşilor din fostul judeţ Râmnicu Sărat. În această unitate a fost avansat la gradul de locotenent-colonel şi s-a bucurat de bune aprecieri din partea şefilor direcţi, a camarazilor şi a ostaşilor pe care i-a instruit şi educat.

În anul 1940, ofiţerul a fost mutat în Regimentul 2 Dorobanţi (Infanterie) Râmnicu Vâlcea, instruind un batalion de ostaşi în zonele viitoarelor acţiuni de luptă.

Avansat la gradul de colonel, la data de 10 mai 1941, Eugeniu Niţescu a fost numit la comanda Regimentului 90 Infanterie Sibiu (unitatea fusese detaşată la Lugoj) pe care l-a condus în luptele din Est.

De la 15 martie 1943, colonelul Eugeniu Niţescu a fost numit la comanda Regimentului 18 Infanterie Gorj (unitatea fusese detaşată la Lugoj, în zona de instrucţie a Diviziei 11 Infanterie Slatina), conducându-l în lupte pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova până la 20 iulie 1944.

Colonelul Eugeniu Niţescu a fost mutat de la data de 20 iulie 1944 la Comandamentul Artileriei Antiaeriene. La data de 1 octombrie 1946, după 30 de ani de serviciu depuşi cu devotament în slujba patriei, colonelul Eugeniu Niţescu

[132] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 4, Editura George Tofan, Suceava, 2010, pag. 244-246.

a fost trecut în rezervă, reproşându-i-se că a luptat cu prea mult zel în operaţiunile militare din Est, pe teritoriul Uniunii Sovietice.

Colonelul Eugeniu Niţescu a fost distins cu medalia „Crucea Comemorativă" cu baretele Ardeal, Carpaţi, Mărăşeşti 1916-1919 în 1922, medalia „Victoria" în 1925, medalia „Semnul Onorific de aur" pentru 25 ani de serviciu, în 1936, „Ordinul Coroana României în grad de cavaler", cu spade şi panglică de virtute militară, „Ordinul Coroana României în grad de comandor", cu spade şi panglică de virtute militară, în 1942, „Ordinul Steaua României" în grad de cavaler în 1925 şi „Steaua României" în grad de ofiţer în 1943.

Colonel Dumitru N. RĂDULESCU[133]

Tatăl colonelului Dumitru Rădulescu, Nicolae Rădulescu, s-a născut la 4 februarie 1855 în comuna Diţeşti, plasa Filipeşti, judeţul Prahova (a fost al doilea între cei cinci copii ai familiei, trei băieţi şi două fete). În anul 1859 familia lui Nicolae Rădulescu s-a mutat în Ploieşti, pe strada Câmpinei, ocupându-se cu comercializarea băuturilor alcoolice.

În 1871, după absolvirea şcolii primare, Nicolae a fost recomandat de tatăl său pictorului G. Pompilian, care în acel an restaura biserica „Sfântul Vasile" din Ploieşti. Supus unei probe artistice, Nicolae Rădulescu a fost acceptat ucenic în meşteşugul zugrăvelii. În anul 1872, după ce l-a instruit aproape doi ani, pictorul Pompilian l-a înscris pe elevul său la Şcoala de Belle Arte din Bucureşti, încredinţându-l marelui pictor Theodor Aman. Nicolae Rădulescu a absolvit facultatea la vârsta de 22 de ani, în anul 1877, atunci când România îşi proclama Independenţa naţională. Devenind profesor, Nicolae Rădulescu s-a prezentat la catedră în oraşul Craiova, la sugestia profesorului şi mentorului său, Theodor Aman.

Nicolae Rădulescu a predat la Şcoala Comercială din Craiova (din 1877), Liceul Externat de Fete (din 1879), Şcoala Fiilor de Militari (din 1891, când a devenit liceu militar) şi Liceul „Carol I" (din 1892), unde şi-a desfăşurat activitatea didactică până la pensionare. S-a căsătorit cu craioveanca Ecaterina şi a avut doi copii: Aurelia (născută în 1883, căsătorită cu profesorul şi senatorul Aurelian Moşoiu, stabilită în Ploieşti) şi Dumitru (născut la 11 octombrie 1882). Ecaterina a murit în anul 1889 şi profesorul s-a recăsătorit, în 1891, cu Maria Grigorescu, institutoare la Craiova, şi împreună au mai avut doi copii: Elisabeta-Elisa (născută în 1893, căsătorită cu generalul Grigore Georgescu, fost ministru, mort în închisoarea de la Aiud) şi Constantin-Mircea (născut în 1897).

Profesorul Nicolae Rădulescu a desfăşurat o intensă activitate cultural-artistică, devenind, în anul 1887, membru al Societăţii „Revista Literară". A prezentat tablouri la mai multe expoziţii de pictură, împreună cu Theodor Aman şi Nicolae Grigorescu. Nicolae Rădulescu în anul 1889 a participat la Expoziţia Universală de la Paris, care atunci inaugura şi celebrul turn Eiffel. Nicolae Rădulescu a expus lucrări la Craiova, în anii 1903- 1909 şi

[133] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 37-41.

împreună cu fiul său, Dumitru Rădulescu în anii 1911 şi 1914. A murit la data de 10 iunie 1916, lovit de un cancer necruţător.

Nicolae Rădulescu a sesizat din timp că fiul său Dumitru are chemare pentru meseria armelor, fapt pentru care l-a înscris în liceul Militar din Craiova, pe care l-a absolvit în anul 1902. La 20 iulie 1902 Dumitru Rădulescu a fost admis la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi Infanterie şi Cavalerie din Bucureşti, pe care a absolvit-o, cu rezultate bune, la 1 iulie 1904, fiind avansat la gradul de sublocotenent şi repartizat în Regimentul 26 Infanterie „Rovine" Craiova (unitate transferată de la Huşi la 3 martie1889), în funcţia de comandant de pluton. După un an de intensă muncă la plutonul de recruţi, D. Rădulescu a urmat cursurile Şcolii de Fortificaţii din Huşi, fiind bine apreciat de către şeful şcolii. Înapoiat la unitate s-a înscris cu multă hotărâre în programul de instruire a recruţilor.

Sublocotenentul Dumitru N. Rădulescu, cu aprobarea comandantului unităţii s-a înscris la Şcoala de Belle Arte din Craiova, impresionându-şi profesorii prin talentul său la desen, grafică şi pictură. În aprecierile de serviciu din anii 1904-1908, se reţin: „*Ofiţerul este sănătos, inteligent şi cu bună judecată, disciplinat şi ordonat, plin de iniţiativă, călăreşte şi trage bine. Se ocupă cu multă atenţie şi grijă de viaţa soldaţilor. În afara serviciului se ocupă de desen, grafică şi pictură*". Aprecierile au fost semnate de coloneii Şendrea şi Găluşcă.

În anul 1909 ofiţerul (fusese avansat locotenent în 1908) a îndeplinit bine funcţia de adjutant al Regimentului 26 Infanterie şi lucrător la Biroul Mobilizare. Fiind conştiincios şi perseverent „*ofiţerul şi-a îndeplinit foarte bine atribuţiunile funcţionale, de aprovizionare a unităţii cu bunuri materiale, în anii 1910-1911*", aprecia colonelul Demetriad, comandantul Regimentului 26 Infanterie „Rovine".

Talentul şi preocupările sale pentru desen, grafică şi pictură i-au determinat pe şefii ierarhici să-l promoveze, la 15 martie 1912, în funcţia de ataşat la Serviciul Geografic al Armatei din Bucureşti. Timp de doi ani ofiţerul a contribuit la realizarea hărţilor topografice, care s-au dovedit utile în momentul înscrierii României în Războiul de eliberare naţională şi întregire statală (1916-1919), fiind notat *bine* pentru realizarea lucrărilor. În baza raportului personal, la data de 1 octombrie 1913 locotenentul Dumitru Rădulescu a fost mutat mai aproape de familie, la Regimentul 2 Infanterie Vâlcea. Comandantul unităţii, colonelul Ion Mihăilescu, îl nota în anul 1914: „*Ofiţerul a îndeplinit cu mult zel atribuţiunile funcţionale, instruind foarte bine trupa. A fost avansat la gradul de căpitan*".

Mobilizat la 14 august 1916, căpitanul Dumitru Rădulescu a comandat o companie din Regimentul 42 Infanterie Drăgăşani (dublura Regimentului 2 Infanterie) în luptele duse în toamna anului 1916 pe Valea Oltului şi în Transilvania, remarcându-se pe muntele Negru, la Şelimbăr şi pe muntele Băiaşu, după cum apreciau comandantul Regimentului 42 Infanterie, colonelul Apostol Dumitrescu, şi comandantul Diviziei 23 Infanterie, colonelul Traian Moşoiu. În bătălia de la Mărăşti (9-21 iulie 1917) a comandat Batalionul 2 din regiment, remarcându-se în crâncenele lupte desfăşurate pe Dealul Muncelul, aşa cum aprecia generalul Ernest Broşteanu, comandantul Diviziei 11 Infanterie Slatina.

Avansat la gradul de maior, la 1 aprilie 1917, ofiţerul şi-a continuat activitatea în aceeaşi unitate până la 25 iulie 1918, când a fost ataşat la Serviciul Geografic al Armatei, unde a contribuit la realizarea noilor hărţi topografice.

La data de 1 decembrie 1918 a fost mutat în funcţia de şef Serviciu Geografic la Divizia 1 Vânători (Infanterie) Chişinău.

Apreciindu-i-se eforturile depuse pentru rezolvarea atribuţiunilor funcţionale, maiorul Dumitru Rădulescu a fost avansat la gradul de locotenent-colonel (1 aprilie 1919) şi numit şef al Secţiei Topografice din Comandamentul Trupelor Transilvania şi şeful Societăţii Mormintelor Eroilor din Sibiu. Pentru modul în care şi-a desfăşurat activitatea profesională, generalii Dumitrescu şi Mărdărescu îl notau *foarte bine*.

În perioada 1920-1926 locotenent-colonelul Dumitru Rădulescu a lucrat la Comandamentul Corpului 7 Armată Sibiu, unde a condus, succesiv, Secţia Topografică, Societatea Mormintelor Eroilor şi Biroul Pensiilor, „*obţinând rezultate bune şi comportându-se demn faţă de superiori şi inferiori*", cum apreciau generalii Mironescu şi Mărdărescu.

Dorind să-şi perfecţioneze deprinderile la comandă de unitate, Dumitru Rădulescu a fost mutat la comanda Batalionului 3 din Regimentul 3 Infanterie „Olt" Slatina, pe care l-a comandat foarte bine în aplicaţia de pe Valea Oltului (1927), cum aprecia comandantul Brigăzii 11 Infanterie, generalul Oprescu. În anul 1928 locotent-colonelul Dumitru Rădulescu a comandat Batalionul 3 Infanterie, mutat la Balş. „Ofiţerul a *aranjat foarte bine cazarma, care fusese lăsată „la pământ" (în paragină). A realizat şi manutanţă în cazarmă. A condus foarte bine aplicaţiile în teren*", aprecia generalul Constantin Dumitrescu.

Avansat colonel, la data de 1 octombrie 1928, Dumitru Rădulescu a fost promovat în funcţia de comandant al Regimentului 95 Infanterie Lugoj, „… *comandându-l cu multă autoritate şi tact. La călătoria de comandament a brigăzii a executat lucrări foarte bune*", aprecia generalul Dumitru Popescu, comandantul Brigăzii 11 Infanterie Lugoj.

Sperând într-o îmbunătăţire a sănătăţii soţiei, colonelul Dumitru Rădulescu a solicitat mutarea în garnizoana Sibiu unde erau specialişti în domeniul sănătăţii. Dând curs raportului său, ofiţerul a fost mutat, în anul 1932, la comanda Regimentului 90 Infanterie Sibiu. Deprimarea sufletească determinată de accentuarea bolii soţiei sale, precum şi insuficientul aport adus de adjutantul său în conducerea unităţii, au determinat şefii direcţi sa-l înlocuiască din funcţia de comandant al unităţii, la sfârşitul anului 1932.

Colonelul Dumitru Rădulescu a fost mutat, la data de 1 octombrie 1932, la comanda Pieţei din oraşul Piteşti. Decesul soţiei sale, la data de 15 aprilie 1933, l-a decepţionat profund. Totuşi, comandantul Garnizoanei Militare Piteşti l-a apreciat pe colonelul Dumitru Rădulescu, în anul 1933, cu calificativul *bine* şi i-a aprobat raportul de mutare, la 1 octombrie 1934, la comanda Cercului de Recrutare Ciuc. Timp de trei ani ofiţerul şi-a îndeplinit bine atribuţiunile funcţionale la Cercul de Recrutare din Miercurea Ciuc. Aprecierile au fost semnate de coloneii Herescu şi Bucescu, inspectori pentru Cercurile de Recrutare, şi de generalul Iacob, comandantul Corpului 5 Teritorial Prahova.

Colonelul Dumitru Rădulescu a fost un bun militar de carieră. Depresiile suferite ca urmare a îmbolnăvirii şi apoi a pierderii soţiei l-au împiedicat să fie avansat în gradul de general. În cursul carierei militare, ofiţerul a fost decorat cu medalia jubiliară „Carol I" (1906), medalia „Avântul Ţării" (1913), Ordinul „Coroana României", în grad de ofiţer (1918), Ordinul „Steaua

României", în grad de ofiţer (1929), „Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu" (1929). Col. Dumitru Rădulescu a avut un fiu, Mihai Rădulescu, care a fost stomatolog militar şi civil.

Colonel Haralambie SĂVULESCU[134]

Haralambie Săvulescu s-a născut în Câmpina, la data de 12 decembrie 1917. Tatăl său a fost învăţător şi a participat la primul război mondial, cu gradul de sublocotenent. Haralambie Săvulescu a absolvit liceul în anul 1936, la Câmpina. După absolvirea liceului s-a înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri de Artilerie din Timişoara, pe care a absolvit-o printre primii, la 25 iulie 1939, cu gradul de sublocotenent şi repartizat la Regimentul 33 Artilerie din Oradea, în funcţia de şef Secţie Artilerie.

La data de 15 decembrie 1939, ofiţerul a fost mutat la Regimentul 39 Artilerie din Târgu Mureş. În anul 1940 a urmat Şcoala Pregătitoare de Artilerie. Dislocat cu Regimentul 39 Artilerie la Seini, lângă Satu Mare, pe timpul deplasării a scris pe marginea şoselei, din 5 în 5 km, numele lui Mihai Eminescu, cu puieţi de brazi (prin sădire) şi la înapoierea în Târgu Mureş, a scris, cu puieţi de plopi, numele Diviziei 20 Infanterie din garnizoana Cluj.

Ca urmare a răpirii Transilvaniei, prin Dictatul de la Viena, din 30 august 1940, Regimentul 39 Artilerie a fost retras la Craiova, la începutul lunii septembrie 1940. În trimestrul I al anului 1941 ofiţerul a urmat cursurile de observatori aerieni la Pipera.

Începutul războiului l-a găsit pe sublocotenentul Haralambie Săvulescu la Escadrila 16 Observaţie Constanţa, subordonată Flotilei 3 Informaţii Buzău. La data de 23 iunie 1941 a îndeplinit prima misiune de observare din Basarabia, avându-l pilot pe celebrul aviator Agarici (cunoscut datorită sloganului „Agarici, Agarici, bagă spaima-n bolşevici").

Prin mutarea escadrilei în Crimeea, la sfârşitul anului 1941, sublocotenentul Săvulescu a participat la atacurile Sevastopolului, până în vara anului 1942.

Din iulie 1942 Haralambie Săvulescu a participat la sprijinirea trupelor de vânători de munte, în luptele din Kuban. Pentru comportarea curajoasă în timpul luptelor, în luna august 1942 a fost decorat cu Ordinul „Coroana României", în grad de cavaler.

În luna septembrie 1942 ofiţerul a fost mutat, cu Escadrila 16 Observaţie, la Kotelnicovo, lângă Stalingrad, pentru urmărirea trupelor ruso-sovietice, care veneau din Asia în Europa, în scopul pregătirii contraofensivei. În iarna anului 1943 locotenentul Haralambie Săvulescu, împreună cu ceilalţi luptători din aviaţie, s-a retras pe jos, până la Zaporoje, întrucât avioanele au fost distruse la sol, de către tancurile sovietice. De la Zaporoje s-au înapoiat la Buzău cu trenul. În vara anului 1943 ofiţerul a urmat un Curs de comandanţi baterie de artilerie, în Germania.

[134] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 118-120.

După capitularea Germaniei locotenentul Haralambie Săvulescu a fost numit comandant de Baterie în Regimentul 10 Infanterie din Focşani, care era dislocat la Cluj.

În anul 1947 H. Săvulescu a fost avansat căpitan şi mutat la Regimentul 62 Artilerie din Şimleul Silvaniei, în funcţia de ajutor şef de stat major pentru operaţii, apoi comandant de divizion. În anul 1951 a fost mutat la Ineu, în Regimentul 126 Artilerie, din Divizia de Cavalerie Oradea, în funcţia de comandant divizion. Aici a fost avansat la gradul maior, în anul 1952.

În anul 1954 maiorul Haralambie Săvulescu a fost mutat la Divizia 86 Infanterie Caransebeş, în funcţia de locţiitor al şefului spatelui (logistică).

La data de 1 decembrie 1955, împreună cu un lot de 3.000 ofiţeri, maiorul Săvulescu a fost trecut în rezervă. Prin această decizie i s-a făcut o mare nedreptate.

Ca o reparaţie morală, în anul 1991 a fost avansat, în retragere, la gradul de locotenent-colonel şi apoi, în anul 1992, la gradul de colonel.

Pentru meritele sale din perioada participării la război, dar şi pe timp de pace, a fost decorat cu Ordinul „Meritul Militar", clasele a II-a şi a III-a şi cu medalii militare şi civile.

Colonelul Haralambie Săvulescu a decedat la data de 7 octombrie 2004, fiind înmormântat în cavoul familiei din Câmpina. Decoraţiile primite în perioada în care a activat în cadrul armatei le-a lăsat amintire camarazilor din Organizaţia Cadrelor Militare în Rezervă şi în Retragere din Câmpina.

Colonel Nicolae VOINEA[135]

Nicolae Voinea s-a născut în anul 1922 în comuna Ariceştii-Rahtivani, din judeţul Prahova, într-o familie de muncitori petrolişti. A urmat cursurile Şcolii Normale (Liceul Pedagogic) din Buzău, pe care a absolvit-o în anul 1943 ca şef de promoţie.

Pasionat de istorie şi iubind armata, s-a înscris în toamna anului 1943, în Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie Rezervă nr.1 din Ploieşti. În calitate de elev a participat, în august 1944, la luptele de la Slănic Prahova, remarcându-se, în mod deosebit, în zilele de 30 şi 31 august.

Năiţă, cum era denumit de colegii săi, a fost înaintat la gradul de sublocotenent în iulie 1946 şi repartizat la un regiment de infanterie din Moldova, în funcţia de comandant de pluton. Ulterior a fost mutat la Regimentul de Gardă din Bucureşti, unde a lucrat până în anul 1951.

Ofiţerul a urmat cursurile Academiei Militare, în perioada 1951-1953, pe care a absolvit-o cu diplomă de merit. În perioada 1953-1956 a îndeplinit funcţii de stat major într-o divizie de infanterie din Transilvania şi la un corp de armată în Banat. În anul 1955 a fost avansat în gradul de maior.

---

[135]Col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 125-127.

La cererea Academiei Militare Bucureşti, ofiţerul a fost încadrat lector la Catedra de Tactică Generală, în februarie 1956. A fost promovat apoi în funcţiile didactice de lector superior, profesor, şef comisie metodică (didactică). În anul 1966 a fost avansat în gradul de colonel. În calitate de profesor Nicolae Voinea a lucrat în Catedra de Tactică şi Artă Operativă, cu grupele Cursului Superior Postacademic. În decembrie 1978, din motive de sănătate, colonelul Nicolae Voinea a fost pensionat.

Colonelul Nicolae Voinea s-a călăuzit în viaţă după principiul potrivit căruia prestigiul unei şcoli este dat, înainte de toate, de valoarea morală şi ştiinţifică a cadrelor sale şi prin tot ce a făcut s-a străduit să fie la înălţimea acestor cerinţe. Comunica sincer cu ofiţerii studenţi şi trăia la unison aceleaşi momente tactic-operative. A considerat că pentru un adevărat profesor este necesar să te pregăteşti continuu, să-ţi cizelezi măiestria pedagogică, să fii om de spirit, să preţuieşti sufletul omului, să-i asculţi cu răbdare şi tact pe ceilalţi, să ai un dialog continuu cu ei.

În ultimii ani de activitate didactică colonelul Nicolae Voinea şi-a desfăşurat activitatea la cursurile postacademice, profil unic, arme întrunite. Aceşti ani au constituit corolarul activităţii sale de profesor. Aici lucra în domeniul operativ-strategic, ştiind să pună în valoare cunoştinţele sale în domeniul doctrinei militare româneşti. Confruntările de opinii cu ofiţerii cursanţi – generali şi colonei cu o înaltă pregătire şi o vastă experienţă – au constituit momente deosebite pentru activitatea de profesor a colonelului Nicolae Voinea.

Colonelul Nicolae Voinea a participat la elaborarea mai multor lucrări de cercetare ştiinţifică, cele mai cunoscute fiind: „Forţarea cursurilor de apă", „Întrebuinţarea desantului aerian în lupta de operaţie", „Dezvoltarea gândirii tactice prin aplicaţii pe hartă şi în teren". În afara participării sale la publicistica militară cu diferite articole de specialitate, a lucrat, împreună cu colonelul dr. Bogdan Stănescu, la redactarea finală a proiectului Regulamentului Statelor Majore în campanie.

După pensionare, în calitate de coautor, Nicolae Voinea a scris şi editat lucrarea memorialistică „Amintiri, speranţe, împliniri", apărută în 1989, în care a prezentat istoricul generaţiei sale din Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă nr. 1 Infanterie din Ploieşti.

Până la trecerea în nefiinţă, la data de 8 februarie 2001 (stop cardiac), colonelul Nicolae Voinea a activat la Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război, filiala Prahova şi la Asociaţia Naţională „Cultul Eroilor", filiala Prahova. Este înmormântat în cimitirul din Ariceştii-Rahtivani, alături de buna sa soţie, Silvia, originară din localitatea Târzii, judeţul Vaslui. Nicolae Voinea a avut doi fraţi, Ion (economist) şi Aurel (inginer), precum şi o soră, Cornelia (contabilă). Nu a avut copii dar s-a apropiat foarte mult de nepoţi şi nepoate, care i-au fost foarte dragi.

Colonelul Nicolae Voinea a fost decorat cu mai multe distincţii militare: Ordinul „Meritul Militar", clasele a III-a, a II-a şi I-a, Ordinul „Tudor Vladimirescu", clasa a IV-a, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist", medalia „Crucea Comemorativă al celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945".

Comandor Alexandru ZĂGĂNESCU[136]

Alexandru Zăgănescu s-a născut la data de 27 februarie 1903 în Ploieşti, fiind al patrulea fiu în familia Zăgănescu. Părinţii săi: Mihail, ofiţer, cu gradul de locotenent-colonel, participant la Primul Război Mondial şi mama, Maria, profesoară de Desen şi artist plastic şi-au ajutat fiul să absolve şcoala primară în Ploieşti şi Liceul Militar Iaşi, cu bune rezultate. Pasionat de ştiinţele exacte, Alexandru a absolvit în anul 1922 printre primii, Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie, Geniu şi Marină, specialitatea Geniu.

Sublocotenentul Alexandru Zăgănescu şi-a început cariera militară în Regimentul 2 Pionieri. În anul 1925, ofiţerul a absolvit Şcoala Militară Specială Geniu şi a fost avansat în gradul de locotenent la data de 1 aprilie 1925. Ofiţerul a lucrat şi în Regimentul 5 Pionieri, fiind notat *bine* trei ani la rând de colonelul Alexandrescu. Dorind să se apropie de Aviaţia militară, ofiţerul a absolvit în anul 1926 Şcoala Militară Observatori Aerieni la Tecuci.

Mutat la data de 1 aprilie 1927 în Centrul Instrucţie Aeronautică, Alexandru Zăgănescu a făcut primul pas spre Aviaţia Militară. După patru luni de zile a fost mutat în Comandamentul Escadrilă Aviaţie. La data de 1 octombrie 1928, ofiţerul a fost numit comandantul Escadrilei Parc, fiind notat *foarte bine* de locotenent-colonelul Gheorghe Negrescu, vestitul specialist de aviaţie, născut în Bârlad.

Perseverând pe linia apropierii de Aviaţie, Alexandru Zăgănescu a urmat Şcoala Militară Ofiţeri Aviaţie, specialitatea pilotaj Tecuci, pe care a absolvit-o în anul 1930, fiind confirmat în Arma Aviaţie Militară. În anul 1931, ofiţerul a absolvit Şcoala Militară Perfecţionare Aviaţie Bucureşti şi Şcoala Specială Ofiţeri Navigaţi Bucureşti.

După absolvirea şcolilor de aviaţie, Alexandru Zăgănescu a fost numit la conducerea Cursului de Pregătire Militară a elevilor din Şcoala Politehnică Bucureşti. A fost avansat în gradul de căpitan la data de 15 aprilie 1933 şi a lucrat în Şcoala Politehnică până la 1 octombrie 1936. De la data de 1 octombrie 1936, căpitanul Alexandru Zăgănescu a fost mutat la Baza Aeriană Pipera.

Absolvind Şcoala Superioară Război Bucureşti, în anul 1939, Alexandru Zăgănescu a fost avansat în gradul de locotenent-comandor (maior) de aviaţie. Generalul Alexandru Ioaniţiu l-a apreciat ca „un foarte bun ofiţer de aviaţie”. După absolvirea Ş.S.R., Alexandru Zăgănescu a fost mutat pentru un an la stagiu în Comandamentul Forţelor Aeriene din Armata a 3-a Română şi apoi la Marele Stat Major. A fost notat *foarte bine* de generalul Gheorghiu, comandantul Aviaţiei Militare.

La data de 15 decembrie 1940, Alexandru Zăgănescu a fost mutat în Regiunea 1-a Aeriană Bucureşti instruindu-se pe avioanele de vânătoare-bombardament. De la 1 mai 1941, ofiţerul a fost mutat la Grupul de Aviaţie din Armata a 3-a Română, continuând pregătirea pe avioanele de luptă.

Mobilizat la data de 20 iunie 1941, Alexandru Zăgănescu a participat la luptele de eliberare a Basarabiei şi la Operaţiunea militară Odessa. A fost notat

[136] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Direcţia Cadre şi Învăţământ / 1974, dosar 17.427.

foarte bine de generalul de aviaţie Ramiro Enescu, şeful Comandamentului General al Aerului.

De la data de 1 septembrie 1942, locotenent-comandorul de aviaţie Alexandru Zăgănescu a fost numit şef de Stat major la Regiunea 1-a Aeriană. La data de 7 ianuarie 1943, ofiţerul a fost numit şeful Biroului 3 Instrucţie în Apărarea Teritoriului. De la data de 1 iunie 1943, ofiţerul a participat în zona de operaţii militare a Corpului Aerian Român. Alexandru Zăgănescu a fost avansat în gradul de căpitan-comandor (locotenent-colonel), la data de 8 noiembrie 1943.

La data de 21 martie 1944, căpitan-comandorul Alexandru Zăgănescu a fost numit şef de Stat major la Regiunea 1-a Aeriană. De la data de 1 septembrie 1944, ofiţerul a participat la acţiunile de luptă ale Corpului Aerian. Revenit de pe front, la data de 17 septembrie 1945, căpitan-comandorul Alexandru Zăgănescu a fost numit şef al Biroului 2 din Escadrila 1 Aeriană, regiunea 1 Aeriană Bucureşti.

În plin proces de reorganizare a Armatei Române, la data de 1 septembrie 1945, căpitan-comandorul Alexandru Zăgănescu a fost numit comandant secund la Flotila 6 Informaţii.

La data de 6 august 1948, Alexandru Zăgănescu a fost avansat în gradul de comandor de aviaţie. Ofiţerul a fost pensionat la data de 1 august 1949 şi a lucrat în calitate de civil în Sibiu. Ofiţerul a decedat în anul 1983 şi a fost înmormântat la Cluj. S-a căsătorit în anul 1927 cu Paula Rădulescu care, a decedat în anul 1934 şi s-a recăsătorit în anul 1939 cu Aurelia Mihai. Fraţii comandorului Alexandru Zăgănescu au fost: Nicolae, ofiţer, ajuns în gradul de general de brigadă, Constantin Zăgănescu, ofiţer artilerie, colonel şi Dimitrie fost profesor de Desen.

În cursul carierei militare, Comandorul de aviaţie Alexandru Zăgănescu a fost decorat cu medaliile: Semnul Onorific de aur pentru 25 ani de serviciu militar, Centenarul Regelui Carol I, Cruciada contra comunismului, Ordinele: Sfântul Sava, clasa a IV-a-iugoslav, Steaua României clasa a IV-a, cu spade, Virtutea Aeronautică, Coroana României clasa a IV-a, cu panglică de virtute militară.

Locotenent-colonel Constantin CIOC[137]

Constantin Cioc s-a născut la 16 iulie 1907, în localitatea Poseşti din judeţul Prahova. Părinţii săi, Gheorghe şi Elena, i-au asigurat condiţiile necesare pentru absolvirea şcolii primare în localitatea natală, după care l-au îndrumat spre Liceul Militar din Craiova. În anul 1928 a absolvit liceul, cu rezultate bune, şi s-a înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie nr.1 din Bucureşti, pe care a absolvit-o, cu gradul de sublocotenent, la 1 iulie 1930, după cum reiese din nota comandantului şcolii, colonelul Tătărăscu.

Ofiţerul şi-a început cariera militară în cadrul Regimentului „Radu Negru" nr. 28 Infanterie Piteşti, la data de 1 august 1930, în funcţia de comandant de pluton recruţi. Colonelul Haşiganu, comandantul regimentului, îl nota astfel: *„Ofiţerul este inteligent, cu o judecată bună, disciplinat şi autoritar. Este un trăgător de elită cu puşca şi revolverul, clasându-se al doilea la concursul de trageri pe unitate."*

[137] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 132-134.

Dorind să-şi aprofundeze cunoştinţele de specialitate, sublocotenentul Constantin Cioc a urmat cursurile Şcolii Militare de Aplicaţie a Infanteriei din Sibiu, pe care le-a absolvit cu rezultate bune. Avansat la gradul de locotenent, la data de 8 iunie 1934, Constantin Cioc a fost mutat, la cerere, din dorinţa de a fi mai aproape de părinţi, în cadrul Regimentului 7 Dorobanţi Prahova (1 aprilie 1935), în funcţia de ofiţer instructor la Compania a 7-a Infanterie.

Remarcându-se prin dăruire şi seriozitate în activitatea de instruire a subordonaţilor, şefii ierarhici l-au numit, la data de 1 noiembrie 1937, la comanda Companiei a 12-a ostaşi concentraţi, *„cărora le împrospăta cu mult tact cunoştinţele de specialitate”*, după cum îl nota comandantul unităţii, colonelul Arghiropol. În anul 1938 ofiţerul a instruit ostaşii concentraţi din Compania a 11-a Infanterie, participând la aplicaţiile practice în zona viitoarelor acţiuni de luptă. A fost notat *bine* de comandantul Regimentului 7 Dorobanţi, colonelul Spiridon Oprescu.

Mutat în interes de serviciu, în anul 1939, în cadrul Regimentului 71 Infanterie din Craiova (dublura Regimentului 31 Dorobanţi Calafat), locotenentul Constantin Cioc a comandat foarte bine ostaşii din subordine, *„remarcându-se prin pricepere, mare putere de muncă şi iniţiativă în îndeplinirea atribuţiunilor funcţionale”*, conform aprecierii înscrise în Notarea de serviciu de către comandantul Regimentului 71 Infanterie Craiova, colonelul Ciupercescu.

Avansat în gradul de căpitan, la 8 iunie 1940, Constantin Cioc a fost numit comandant de companie în Regimentul 30 Dorobanţi Câmpulung Muscel, subordonat Diviziei 3 Infanterie din Piteşti.

Căpitanul Constantin Cioc a participat la luptele desfăşurate pentru eliberarea Basarabiei şi în cadrul Operaţiunii militare Odessa, fiind grav rănit în luptele de la Vigoada (28 august 1941) şi evacuat în Spitalul Militar din Tiraspol şi apoi la Spitalul Militar nr. 303 din Bucureşti. Medicii au fost nevoiţi să-i amputeze ambele picioare şi să-l claseze mare mutilat.

Din 17 octombrie 1941, prin Î.D. nr. 2886 şi cu Brevetul nr. 103 a fost avansat maior. Ministerul de Război l-a trecut în retragere, la 8 decembrie 1941, decorându-l cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a. Ofiţerul a mai fost decorat cu „Virtutea Militară” de pace, cu ocazia participării la înăbuşirea rebeliunii legionare din 21-23 ianuarie 1941, şi cu Ordinul „Steaua României” (1941).

În anul 1949, Constantin Cioc a fost din nou operat la un picior, fiind salvat de la o mutare cu domiciliul forţat în Bărăgan. În acel an de tristă amintire i-a fost naţionalizat pământul primit în anul 1932 de la socri şi de la părinţi, atunci când s-a căsătorit cu Elena Sersea. Persecuţiile familiei au culminat cu refuzul autorităţilor de a-l admite pe fiul lor, Dumitru, la cursurile de zi ale facultăţii din Universitatea Bucureşti. În cele din urmă acesta a fost nevoit să urmeze facultatea la cursurile serale.

Constantin Cioc a fost avansat până la gradul de locotenent-colonel în retragere. A decedat în anul 1983, fiind înmormântat în cavoul familiei din Cimitirul Bolovani, din Ploieşti. Dispariţia sa a lăsat urme adânci în conştiinţa fiului său, Dumitru, precum şi a nepoţilor, Valeriu (medic, director al Spitalului din localitatea Cavnic, judeţul Maramureş) şi Sorin (om de afaceri).

Locotenent-colonel Ion DOBRESCU[138]

S-a născut la 15 decembrie 1915 în oraşul Ploieşti, fiind al şaptelea copil între cei opt ai familiei Petre şi Ana Dobrescu: Valerica, Maria, Mihai, Vasile, Alexandru, Paula, Ion şi Manole. Tatăl a decedat în anul 1920. Mama sa, o persoană energică şi autoritară, şi-a crescut copiii în spiritul muncii. Trei dintre băieţi au absolvit şcoli superioare, unul şcoala de meserii (strungar) şi altul a devenit specialist în comerţ. Una dintre fete a absolvit pensionul, iar celelalte două şcoala primară, afirmându-se ca bune gospodine.

Ion Dobrescu a absolvit 5 clase primare, 3 clase elementare de comerţ şi 4 clase la Şcoala Superioară de Comerţ şi Contabilitate. La încheierea studiilor, în anul 1934, cunoscând bine limbile franceză şi germană, a lucrat timp de trei luni la un birou de schimb valutar, în oraşul Sinaia. Din luna octombrie 1934 şi până în luna octombrie 1936 Ion Dobrescu a lucrat la magazinul mamei sale, ca vânzător şi contabil.

La data de 1 noiembrie 1936 Ion Dobrescu a fost încorporat la Regimentul 7 Infanterie Prahova şi, după câteva zile, a fost repartizat la Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Infanterie nr.1 din Ploieşti, pe care a absolvit-o cu gradul de plutonier în rezervă.

După trecerea în rezervă a lucrat, în calitate de funcţionar, la Primăria oraşului Ploieşti, până la 30 iulie 1939. Concentrat, la 21 august 1939, în cadrul Regimentului 7 Infanterie Prahova, Ion Dobrescu a fost mobilizat pentru participarea la război, începând cu data de 22 iunie 1941.

Ajuns la respectabila vârstă de 90 de ani îşi aminteşte cu emoţie ordinul dat de generalul Ion Antonescu: „*Ostaşi: Vă ordon, TRECEŢI PRUTUL!*". A participat la eliberarea Basarabiei (26 iulie 1941), la luptele de la Odessa (1 august – 16 octombrie 1941) şi la luptele de la Cotul Donului, căzând prizonier la data de 22 decembrie 1942. A fost dus în captivitate în lagărul de la Riazan, situat pe râul Oka.

Formarea Diviziei de Voluntari „Tudor Vladimirescu" la 2 octombrie 1943, pe teritoriul Uniunii Sovietice, din prizonieri de război români, l-a determinat şi pe Ion Dobrescu să se înscrie în această mare unitate, dorind să scape din captivitate. A urmat Şcoala de Ofiţeri în Rezervă din oraşul Riazan, la absolvire fiind avansat la gradul de sublocotenent şi numit la comanda unui pluton din Regimentul 2 Infanterie.

Întors în ţară la 24 august 1944, sublocotenentul Ion Dobrescu a participat la luptele pentru eliberarea oraşelor Sfântu Gheorghe şi Oradea. Pe teritoriul Ungariei a participat la eliberarea oraşului Debreţin, la forţarea Tisei şi a crestelor din munţii Matra. După trecerea în Cehoslovacia a fost grav rănit, la mâna stângă şi la piciorul drept, la Tisovec, fiind internat în spitalele din Debreţin, Oradea, Braşov şi Sinaia.

Avansat la gradul de locotenent Ion Dobrescu a refuzat să se activeze şi a trecut în rezervă, la 16 noiembrie 1945, după 7 ani trăiţi în concentrare şi război şi după 85 de luni de captivitate.

---

[138] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 41-43.

Pentru comportarea demnă şi curajoasă în război a fost decorat cu Ordinele „Coroana României”, în gradul de cavaler, cu virtute militară şi frunze de stejar, „Crucea Serviciul Credincios”, cu spade, şi „Meritul Militar”, dar şi cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist”, „20 de ani de la încheierea celui de al doilea război mondial” şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

După efectuarea unor convocări a fost avansat până la gradul de locotenent-colonel. În perioada 1 decembrie 1945 - 2 februarie 1947 a fost comisar şef la Circa de Poliţie nr. 13 Ferentari, din Bucureşti. Dându-şi demisia din poliţie a lucrat, până în anul 1951, în funcţia de şef serviciu la Cooperativa „Prietenul Plugarului”, din Ploieşti. De aici s-a transferat la Întreprinderea Comunală Raională Vălenii de Munte, muncind, până în 1960, în funcţia de contabil şef. Din 1960 şi până la sfârşitul anului 1975 a fost contabil şef la Autobaza 6 Călători din Ploieşti, când s-a pensionat.

Ion Dobrescu s-a căsătorit, în anul 1949, cu Ortansa Constantinescu, care a fost soră medicală în Spitalul Militar Sinaia, şi în Spitalul de la Tiraspol, fiind decorată cu Ordinul „Meritul Sanitar”. Familia Dobrescu a avut două fiice: Elena (căsătorită, a lucrat în diplomaţie) şi Petruţa (căsătorită, a fost maistru ţesător la Fabrica de Mătase din Vălenii de Munte).

Locotenent-colonel Petre PÂRVU[139]

S-a născut la data de 12 februarie 1921 în oraşul Ploieşti. Părinţii săi, Gheorghe şi Elena, i-au asigurat o copilărie liniştită şi condiţiile materiale necesare pentru a absolvi Liceul „Petru şi Pavel” din Ploieşti, cu rezultate meritorii. După absolvirea liceului Petre Pârvu a urmat trei ani la Facultatea de Medicină din Bucureşti. S-a retras fiindcă n-a mai avut resurse materiale pentru a termina studiile. În această situaţie s-a înscris la Facultatea de Construcţii Militare Bucureşti, pe care a absolvit-o cu rezultate foarte bune, la data de 10 mai 1942.

La absolvirea facultăţii Petre Pârvu a fost avansat la gradul de sublocotenent şi a fost numit la Biroul Construcţii Militare din Direcţia Geniu Construcţii. În toamna anului 1942 a fost trimis pe front în Crimeea şi Caucaz. Aici a participat la amenajarea şi consolidarea lucrărilor genistice pentru trupele de infanterie, cavalerie şi vânători de munte din armata română, care au luptat în Crimeea şi Caucaz.

Ajuns la vârsta de 86 ani Petre Pârvu îşi aminteşte de coşmarul pe care l-a trăit pe front. A fost nevoit să lucreze sub focul bombardamentelor aeriene şi al barajelor de artilerie. A scăpat ca prin minune, în primăvara anului 1944, când a primit aprobare să se retragă la Odessa şi, de aici, în ţară.

În perioada de front a ajutat populaţia civilă din zonele unde a luptat să-şi repare casele afectate de bombardamente. Cetăţenii civili au dovedit sensibilitate faţă de militari, oferindu-le atât cazare, cât şi produse alimentare, din gospodăriile lor, foarte afectate de distrugerile războiului.

---

[139] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, Bucureşti, 2008, pag. 163-165.

După înapoierea în ţară a participat, zi şi noapte, la repararea caselor, bisericilor şi şcolilor, precum şi a clădirilor din cazărmi, distruse de bombardamentele anglo-americane, ruseşti şi germane.

Petre Pârvu a fost avansat în anul 1945, la gradul de locotenent, în 1948 la gradul de căpitan şi în 1953 la gradul de maior. Ofiţerul a muncit foarte mult. În anii 1948-1953 a contribuit la realizarea lucrărilor genistice în Banat, întrucât după excomunicarea Iugoslaviei din rândul Blocului comunist, în anul 1948, preşedintele Tito şi comuniştii sârbi erau consideraţi duşmani ai Uniunii Sovietice şi ai celorlalte state care fuseseră atrase în mrejele comunismului.

Revenit din Banat ofiţerul a lucrat la construcţia de obiective industriale, împreună cu ostaşii din unităţile speciale de construcţii militare. Avansat în gradul de locotenent-colonel, în anul 1958, a mai rezistat să lucreze pe şantiere până în 1961, când a solicitat trecerea în rezervă. Bolile de stomac şi ficat s-au agravat şi nu a mai putut rezista regimului infernal de muncă şi lipsurilor materiale de tot felul. La toate acestea s-a adăugat şi înrăutăţirea stării de sănătate a mamei sale.

După trecerea în rezervă a lucrat în calitate de director şi director general la Inspecţia Financiară din Braşov, în perioada 1961-1964, proiectant, director adjunct şi director general la I.O.C.R. şi la Cooperativa „Constructorul" din Ploieşti (1964-1983).

În anul 1964 Petre Pârvu s-a căsătorit cu Margareta Dobre, împreună aducând pe lume un fiu, Gheorghe, inginer mecanic, căsătorit cu Elena-Carmen, profesor de psihologie.

Locotenentul-colonel Petre Pârvu a avut un frate, Ştefan Pârvu, care era student la Facultatea de Drept (fără frecvenţă), care a participat la război, cu gradul de sublocotenent, în Divizia 3 Munte şi a murit în crâncenele lupte de la Marea Azov, din Crimeea.

Pentru participarea la război locotenent-colonelul Petre Pârvu a fost decorat cu Ordinul „Coroana României", cu spade şi panglică de virtute militară, clasa a III-a, şi medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945". Fiind foarte bolnav de stomac şi ficat, Ştefan Pârvu a fost ajutat mult de soţie până a decedat.

Locotenent-colonel Dumitru POPESCU[140]

S-a născut în anul 1910 în oraşul Câmpina, judeţul Prahova. Tatăl său, Iancu Popescu, a participat la războiul pentru întregire statală şi eliberare naţională a românilor oprimaţi de stăpâniri străine, cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea", fiind grav rănit în luptele de la Mărăşeşti. Internat în Spitalul Militar de Campanie din Răcăciuni, judeţul Bacău, nu a mai putut fi salvat. A fost înmormântat în localitatea Răcăciuni. A fost deshumat după şapte ani, osemintele fiindu-i reînhumate în cimitirul din Câmpina.

[140] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, Bucureşti, 2008, pag. 165-167.

Cei cinci copii rămaşi orfani (cel mai mare de 16 ani şi cel mai mic de doi ani), au fost crescuţi de mamă, care a fost o femeie energică şi autoritară. Ea nu s-a mai recăsătorit, dedicându-se creşterii şi educării copiilor în spiritul dragostei, al muncii şi credinţei în Dumnezeu. După tradiţia franceză, copiii orfani de război au fost declaraţi copii ai Naţiunii Române, având toate înlesnirile în şcoli şi societate.

Băiatul cel mai mare, Nicolae Popescu, care era elev când tatăl său a plecat pe front, şi-a continuat studiile şi apoi s-a angajat la Secţia Parafină din „Rafinăria Steaua Română" Câmpina. Muncind cu dăruire şi răspundere a fost promovat şef de secţie. După ieşirea la pensie prietenii l-au etichetat „Popescu parafină". A avut doi copii: Viorel, actor la Teatrul din Constanţa şi Bogdan, economist. Al doilea copil al lui Iancu şi Elena Popescu, Elisabeta, a fost casnică şi a avut doi copii: Toma, economist, şi Traian, inginer.

Al treilea copil, Constantin, a fost preot-paroh, timp de 46 de ani, în comuna Măneşti, judeţul Prahova, fiind înmormântat în curtea bisericii din satul unde a slujit cu multă credinţă. Împreună cu soţia sa, Maria, presbiteră, a avut trei copii: Adrian, inginer forestier, director al Liceului Forestier din Câmpina şi ofiţer în rezervă (maior în arma transmisiuni), Iulia, asistent medical principal la Policlinica din Câmpina, Gabriel, preot în satul Stoieneşti, judeţul Prahova.

Al patrulea copil, Dumitru Popescu a fost ofiţer în armata română şi a trecut la cele veşnice. Cel de al cincilea copil, mezinul familiei, Florin a fost tehnician la Institutul de Cercetări şi Prospecţiuni Petroliere din municipiul Câmpina, care a trecut la cele veşnice.

Dumitru Popescu a absolvit printre primii Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, judeţul Dâmboviţa, şi Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie Timişoara, în anul 1930, cu gradul de sublocotenent. Avansat la gradul de locotenent, tânărul Dumitru Popescu a fost numit şef de secţie şi la scurt timp comandant de Baterie în Regimentul 41 de Artilerie din Braşov.

În anii 1933-1935 Dumitru Popescu a urmat cursurile Şcolii Superioare de Război din Bucureşti şi, în paralel, a dat examene şi la Institutul Politehnic din Bucureşti, absolvind în 1937 Facultatea de Mecanică.

Avansat la gradul de căpitan, în anul 1934, Dumitru Popescu a fost trimis, în anul 1935, în Cehoslovacia, la un curs de specializare şi concomitent a îndeplinit foarte bine şi misiunea de membru în Comisia Militară Română de Supraveghere a executării comenzilor de armament, la firma Skoda, unde a fost însoţit şi de soţia sa Emilia.

Înapoiat din Cehoslovacia a fost avansat în gradul de maior şi numit, în anul 1937, profesor la Şcoala Militară Ofiţeri Artilerie din Timişoara, fiind apreciat de către şefii direcţi ca un eminent ofiţer.

În anul 1940 ofiţerul a fost avansat în gradul de locotenent-colonel şi numit comandant de Divizion în Regimentul 5 Artilerie Grea.

După înscrierea României în războiul de reîntregire teritorială şi naţională, anulând nedreptăţile produse poporului român în vara anului 1940, prin jafurile teritoriale efectuate de către statele vecine, sprijinite de puterile fasciste, Armata română a început la 22 iunie 1941, alături de armata germană, acţiunile de luptă pentru eliberarea Basarabiei, părţii de nord a Bucovinei şi Ţinutului Herţa. Dumitru

Popescu a contribuit la eliberarea Basarabiei, până la 26 iulie 1941 cu Regimentul 5 Artilerie Grea. A participat şi la luptele din Operaţiunea militară Odessa.

Rănit grav de o mină, Dumitru Popescu şi-a pierdut viaţa la Dalnik, în Ucraina, fiind transportat în ţară prin grija camarazilor şi înmormântat alături de părinţi în cimitirul din Câmpina. A fost decorat cu Ordinul „Coroana României", clasa a III-a, care se adaugă altor trei ordine militare româneşti şi germane. Nu a avut copii şi tot timpul vieţii şi-a exprimat regretul pentru această neşansă.

Locotenent-colonel Ion SALCU[141]

Ion Salcu s-a născut la 26 decembrie 1916, într-o familie de muncitori din oraşul Câmpina. A absolvit şcolile primară şi gimnazială, precum şi Liceul „Dimitrie Barbu Ştirbei" (în prezent Colegiul „Nicolae Grigorescu") în Câmpina.

După absolvirea liceului, neavând posibilităţi materiale să urmeze o facultate, s-a angajat în calitate de practicant la Societatea „Astra Română" din Moreni. Aici a acumulat cunoştinţele necesare despre materialul tubular folosit în industria petrolieră, cunoştinţe pe care le-a perfecţionat permanent în activitatea desfăşurată până la pensionare, în anul 1977.

Venindu-i timpul să satisfacă stagiul militar, la 1 noiembrie 1936 a fost încorporat la Regimentul 83 Infanterie din Cluj. De aici Ion Salcu a fost trimis la Şcoala Militară de Ofiţeri Infanterie în Rezervă din Ploieşti, pe care a absolvit-o în anul 1938, cu gradul de sublocotenent, după care a fost lăsat la vatră.

Ion Salcu şi-a reluat serviciul la Societatea „Astra Română" din Câmpina. În paralel cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu a urmat cursurile Facultăţii de Drept, la fără frecvenţă, absolvindu-le în anul 1944.

În perioada anilor 1939-1940, datorită aglomerării norilor negri ai războiului pe cerul Europei, Ion Salcu a răspuns mai multor concentrări de instrucţie, la diferite unităţi militare subordonate Diviziei 1 Blindate, comandată de generalul de brigadă Aurelian Son.

Concentrat la 15 martie 1941 la unitatea de Specialităţi Moto, sublocotenentul Ion Salcu a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, în funcţia de comandant de pluton tunuri antitanc. Şi astăzi îşi aminteşte despre luptele foarte grele la care a participat, pentru străpungerea rezistenţei armatei sovietice din platoul Corneştilor, în zilele de la 14-16 iulie 1941. Ostaşii Diviziei 1 Blindate, din care a făcut parte şi sublocotenentul Salcu, au eliberat, în ziua de 16 iulie 1941, oraşul Chişinău, împreună cu ostaşii români din Divizia 15 Infanterie şi cu ostaşii germani din Divizia 72 Infanterie.

Eliberarea Chişinăului a avut un puternic ecou în ţară şi în străinătate. După acest eveniment, Diviziile 1 Blindată română şi 15 Infanterie română au urmărit inamicul care se retrăgea către Tighina (azi Bender), acţiune îngreunată de ploile ce au desfundat terenul şi drumurile. După forţarea Nistrului, efectivele Diviziei 1 Blindate au fost deplasate la Chişinău, pentru o scurtă refacere a efectivelor şi mijloacelor de luptă. În ziua de 31 iulie 1941 ostaşii marii unităţi

[141] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 134-136.

au defilat în faţa generalului Sion. Ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii evidenţiaţi în luptele desfăşurate până la Nistru au fost decoraţi.

Participarea sublocotenentului Ion Salcu în luptele de la Cotul Donului i-a marcat viaţa cu amintiri deosebite. Pentru participarea la această mare operaţiune militară, Divizia 1 Blindată a fost deplasată din ţară de la data de 15 august 1942. Iată ce-şi aminteşte venerabilul veteran despre luptele de la Cotul Donului: *„Dacă în luptele din Basarabia şi de la Odessa unitatea din care făceam parte a dispus de tunuri Schneider, calibrul de 47 mm, în luptele de Cotul Donului am fost dotaţi cu tunuri antitanc de 75 mm, mult mai eficiente, cu ajutorul cărora am reuşit să zădărnicim acţiunile ofensive ale armatei sovietice, dezlănţuite la data de 19 noiembrie 1942. Cele mai crâncene lupte la care am participat în zona Cotul Donului au fost cele de la Mihailovka, Morozovskaia şi Cernicevskaia. După aceste lupte, am fost decorat cu ordinul „Coroana României", cu panglică de virtute militară, clasa a V-a. Regret sincer căderea multor camarazi în luptele la care am participat, precum şi căderea în luptele de la Cotul Donului, a bravului general Sion."*

Ion Salcu a fost avansat în grad, succesiv, până în gradul de locotenent-colonel în retragere. Ofiţerul a locuit în Câmpina şi s-a bucurat de respectul membrilor familiei, al camarazilor din Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război şi al cadrelor militare active, în rezervă şi retragere.

Maior Traian GEORGESCU[142]

O zi cu un soare strălucitor, cald, fără vântul răutăcios. Natura era plină de parfumul florilor. Aşa arăta ziua de 23 iunie 1916 în care a venit pe lume Traian, cel de al treilea copil al familiei Dumitru şi Eleonora Georgescu, din Proviţa de Jos, judeţul Prahova.

Tatăl a fost învăţător al şcolii din Proviţa de Jos şi, ulterior, inspector şcolar. El a creat Fundaţia Şcolară din judeţul Prahova, fapt pentru care o clădire din centrul oraşului Ploieşti, în apropierea Tribunalului a purtat numele lui Dumitru Georgescu. Mama, Eleonora, a fost învăţătoare în aceeaşi comună. Era o femeie frumoasă si blândă, iubită de toţi, o adevărată doamnă a Proviţei. A decedat în 1956. Familia a avut trei băieţi și o fată: Dumitru, Cecilia, Traian şi George.

Dumitru, primul născut, a absolvit şcoli înalte, fiind licenţiat în Drept şi Filosofie. Prin perseverentă muncă, dar şi prin capacităţile sale deosebite, a ocupat funcţia de Şef al Serviciului Plan în cadrul Prefecturii Prahova. A avut doi copii.

Cecilia a fost învăţatoare, iar soţul ei, Ionel Nistor, a fost mulţi ani directorul şcolii din Proviţa. George, frumos şi deştept, fiind în Liceul Militar de la Mănăstirea Dealul/judeţul Dâmboviţa a murit prea devreme, la doar 18 ani, din cauza unui vaccin administrat greşit.

Traian a fost un copil cuminte, aducând linişte şi lumină în jurul său. A fost iubit de locuitorii localităţii care strigau pe la curţi: „A venit domnul Trăienică!"

[142] Material realizat de profesor Emilia Luchian.

şi-l pofteau la ei în casă. Era o mândrie pentru localnici, unora botezându-le şi cununându-le copiii.

Şcoala a început-o în localitatea natală, apoi a urmat cursurile Liceului „Gheorghe Şincai" din Bucureşti. În anii de şcoală s-a remarcat prin preocupări literare, în special prin poeziile publicate în revistele liceului şi prin premiile obţinute la concursurile organizate de „Tinerimea română". Talentul în versificaţie nu l-a părăsit niciodată, reuşind să transpună orice întâmplare în gânduri sensibile. În anii 1937-1938 a fost elev la Şcoala Militară Ofiţeri Jandarmi. A absolvit Facultatea de Drept din Bucureşti, în anul 1940 (diploma nr. 284/1940). La data de 31 martie 1940, fiind elev la Şcoala Militară Ofiţeri Jandarmi, a fost înaintat în gradul de sublocotenent şi numit comandant de pluton.

În perioada iulie-octombrie 1941 a comandat un pluton din Divizia a 3-a Infanterie Piteşti. În acest interval de timp a fost trimis în Munţii Banatului pentru a distruge formaţiunile maghiare certate cu legile ţării. Maghiarii îi încercuiseră pe români, care riscau să piară în acele ambuscade. Cu acel prilej Traian Georgescu, care fusese avansat locotenent, a intervenit, cu mult curaj, conducând plutonul, în zorii unor zile, în „totală linişte". Apropiindu-se de ascunzătorile maghiarilor a salvat luptătorii români din încercuire. Acest act de eroism al locotenentului Traian Georgescu a fost recompensat cu Ordinele „Coroana României" (în 1941) şi „Virtutea Militară", clasa I-a.

Din anul 1942 locotenentul Traian Georgescu a comandat o companie de jandarmi din aceeaşi mare unitate. La 23 august 1944 a fost numit comandant la Şcoala Militară Subofiţeri din Timişoara, pe care a condus-o, cu multă competenţă, până la data de 15 ianuarie 1945.

De la data de 16 ianuarie 1945 şi până la 26 august 1946 Traian Georgescu a îndeplinit, succesiv, funcţiile de comandant de sector şi şef de birou în cadrul Inspectoratului de Jandarmi Bucureşti. Avansat la gradul de căpitan, la data de 23 august 1946, a fost promovat în funcţia de Adjunct al Comandantului Batalionului 1 Jandarmi Bucureşti.

Capacitatea de organizare şi de conducere a subordonaţilor, modul exemplar de a-şi îndeplini sarcinile de serviciu în acea perioadă tulbure, au determinat şefii direcţi să-l numească, la data de 18 august 1950, în funcţia de adjunct al Comandantului Biroului de Securitate Bucureşti.

La 30 aprilie 1952 căpitanul Traian Georgescu a fost trecut în rezervă, în baza Ordinului nr. 55, ca urmare a conflictelor pe care le-a avut cu conducătorii politici de atunci, atitudinea lui fiind considerată prea liberală. Ulterior i-a fost reconsiderată activitatea şi avansat la gradul de maior, la 15 ianuarie 1963.

În anul 1940 Traian Georgescu s-a căsătorit cu Livia, din Timişoara, licenţiată în litere, fapt pentru care a şi activat în Banat. Din această căsătorie a rezultat un fiu, Costin-Corneliu, care a devenit medic şi i-a dăruit un nepot, Remus, actualmente în Germania. Divorţând de Livia, Traian Georgescu a plecat din Timişoara şi s-a angajat la o unitate petroliferă din Brăila, în anul 1953, în funcţia de contabil.

Viaţa în oraşul dunărean l-a încântat pe Traian Georgescu. A iubit plimbările cu barca şi cu vaporaşul, peştele pregătit în toate felurile, uitând de neîmplinirile şi neajunsurile vremurilor. A fost impresionat de locuri şi oameni. Aici a cunoscut pe frumoasa brăileancă Ancuţa, fiică de inspector vamal în

Portul Brăila, cu o educaţie solidă, care, ca multe alte femei, se angajase într-o muncă inferioară pregătirii profesionale pentru a putea să-şi întreţină familia. S-au căsătorit la data de 4 noiembrie 1956 şi apoi s-au mutat la Ploieşti, pentru a se apropia de rudele prahovene.

Familia lui Traian Georgescu s-a întregit mai târziu. Fiica Ancuţei, Emilia, a absolvit cursurile Facultăţii de Istorie din Iaşi, din cadrul Universităţii „Alexandru Ioan Cuza", devenind profesoară de istorie. Emilia a fost şefa catedrei „Om şi societate" de la Colegiul Naţional „Mihai Viteazul" din Ploieşti. Emilia a fost preocupată de instruirea şi educarea copiilor, dar şi de cercetarea istorică, amintind de înclinaţiile maiorului Traian Georgescu.

Marea împlinire a vieţii veteranului maior Traian Georgescu a fost Cora-Cristina, fiica Emiliei, pe care a iubit-o foarte mult. Legăturile între „tataia" şi Cora au fost deosebite, Traian Georgescu dorind să-i transmită tot ce a cunoscut frumos şi bun, să-i insufle cultul valorilor morale în care a crezut până la ultima suflare. Linia feminină puternică a familiei este întregită de micuţa Thea-Ana, de care înţeleptul „tatae Dan" ar fi fost foarte mândru.

Decesul lui Traian Georgescu, la 22 octombrie 1987, a fost regretat nu numai de familie, dar şi de foştii colegi de serviciu de la I.T.L.P.P., care i-au adus un ultim omagiu „domnului Georgescu".

Căpitan Dumitru PETROVICI[143]

Dumitru Petrovici s-a născut la Câmpina, în anul 1909. A locuit, împreună cu familia, pe strada I.C. Brătianu, nr. 58, colţ cu strada Tudor Vladimirescu, peste drum de Rafinăria Steaua Română. Casa a fost bombardată de aviaţia anglo-americană în 1944.

A avut gradul de căpitan activ. Fiind comandantul Bateriei a 2-a, a participat la lupte pe teritoriul Ucrainei şi Rusiei sovietice. Fratele Alexandru, sublocotenent de rezervă în război, povestea că într-o acţiune de luptă bateria comandată de căpitanul Dumitru Petrovici a fost nevoită să lupte în faţa infanteriei proprii, împotriva prevederilor regulamentelor de luptă. Artileria sovietică executa foc asupra bateriei, iar artileria germană trăgea asupra poziţiilor artileriei ruseşti. Artileriştii români au scăpat, dar cu pierderi, din capcana în care căzuseră singuri.

S-a jertfit eroic la Kogârlâc. A fost avansat post mortem la gradul de maior. A fost declarat erou câmpinean mort pe câmpul de luptă în Al Doilea Război Mondial.

Dumitru Petrovici a fost decorat cu Crucea de Fier şi post mortem cu Steaua României cu spade şi panglică de Virtute Militară.

O stradă din Câmpina a primit numele Maior Petrovici. Această stradă, din 5 octombrie 1948, şi-a schimbat denumirea în Maxim Gorki, apoi în Vasile Alecsandri.

[143] Datele au fost culese de col.(rtr.) Marian Dulă.

Căpitan Nicolae RĂDULESCU-LEMNARU[144]

Nicolae Rădulescu s-a născut la data de 14 octombrie 1908 în localitatea Sălciile din judeţul Prahova. Pronimicul „Lemnaru" l-a primit de la strămoşii săi, din Maramureş, refugiaţi la Mireş, apoi Inoteşti şi Sălciile din Prahova.

Viaţa profesorului de matematică Nicolae Rădulescu-Lemnaru a căpătat noi valenţe în timpul celui de Al Doilea Război Mondial. La data de 22 iunie 1941 sublocotenentul Rădulescu se afla la Prut, fiind încadrat în efectivele Diviziei 13 Infanterie Ploieşti.

Ajuns la vârsta de 97 de ani îşi amintea că a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, la luptele dintre Nistru şi Bug şi între Bug şi Nipru. La Novocerkask a participat la slujba religioasă desfăşurată în catedrala din localitate, pe care guvernanţii sovietici o transformaseră în magazie de cereale şi grajd pentru cai. Fiind profund mişcat de cele văzute a scris un articol pe care l-a trimis spre publicare revistei „Școala Prahovei", din al cărei colectiv de redacţie făcea parte. În articolul cu pricina, tânărul ofiţer proslăvea măreţia şi frumuseţea artistică a catedralei, corul cazacilor, pioşenia împinsă până la suspin a credincioşilor prezenţi şi critica barbaria sovieticilor.

Acest articol, aparent banal şi inofensiv, a deturnat cursul vieţii lui Nicolae Rădulescu-Lemnaru. După citirea articolului, comandantul Armatei a 3-a, generalul Petre Dumitrescu a ordonat trimiterea în ţară a ofiţerului, la 12 mai 1942, pentru a fi încadrat instructor la Şcoala Militară Ofiţeri Infanterie în Rezervă, nr.1 din Ploieşti, precum şi pentru folosirea sa în calitate de corespondent al publicaţiilor militare şi civile.

În luna august 1944 Nicolae Rădulescu-Lemnaru a participat la despresurarea şi apărarea oraşului Ploieşti de trupele germane, remarcându-se prin oprirea debarcării în Gara de Sud a trenului blindat german şi silindu-l să se retragă în gara Teleajen, iar de acolo să intre în manevră până la staţia Valea Largă, unde ceferiştii demontaseră terasamentul, făcându-i prizonieri pe nemţi.

Căpitanul Nicolae Rădulescu-Lemnaru a oglindit în scrierile sale temele istorice şi evenimentele din război: „Strămoşii" (1936), „Ruinele castelului" (1972), „Fiica lui Zoltes" (1975), „Burebista" (1982), „Povestea caporalului Filip" (1980) ş.a. Pentru faptele sale de arme a fost decorat cu Ordinul „Coroana României", medalia „Eliberarea de sub jugul fascist" şi medalia „Crucea Comemorativă al celui de al Doilea Război Mondial" şi a primit titlul de Cetăţean de Onoare al Municipiului Ploieşti.

[144] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 163-165.

Căpitan Gheorghe ENESCU[145]

Gheorghe Enescu s-a născut la data de 4 iunie 1919 în comuna Aluniş, judeţul Prahova. Părinţii săi Ion şi Anica au dat ţării doi fii, Ivan şi Gheorghe şi două fiice, Anica şi Veta. Fratele Ivan a participat la al Doilea Război Mondial 1941-1945 şi a decedat în luptele de la Cotul Donului în luna ianuarie 1943.

După absolvirea şcolii primare în localitatea natală, Gheorghe Enescu a muncit alături de părinţi în gospodăria proprie. În luna martie 1940, Gheorghe Enescu a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 1 Grăniceri, care se găsea pe graniţă la Orşova. A fost menţinut în serviciul militar şi în ziua de 20 iunie 1941 a fost mobilizat în aceeaşi unitate, participând la cel de al Doilea Război Mondial, 1941-1945, în Campaniile militare din Est şi Vest.

Lăsat la vatră în anul 1946, Gheorghe Enescu a lucrat în domeniul petrolului la Bucureşti, Braşov şi Blocul de ulei Teleajen Ploieşti. S-a căsătorit cu Maria, împreună dând ţării două fiice, Elena şi Valerica care îngrijesc părinţii lor ajunşi la respectabile vârste.

Gheorghe Enescu a fost avansat de A.N.V.R. până la gradul de căpitan şi a fost decorat în anul 1994 cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945".

Căpitan Niculae TUDOSE[146]

Niculae Tudose s-a născut la data de 7 martie 1915 în localitatea Măneşti, judeţul Prahova. În anul 1936 Nicolae Tudose a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti. După parcurgerea etapelor de instruire în cazarmă şi în afara cazărmii, prin aplicaţii desfăşurate în zona viitoarelor acţiuni de luptă, Nicolae Tudose a fost avansat în gradul de caporal şi numit comandant de grupă recruţi.

Lăsat la vatră în toamna anului 1938, în luna martie 1939 a fost concentrat ca urmare a deteriorării situaţiei de pace şi a apariţiei pe cerul Europei a norilor grei al celui de al Doilea Război Mondial. În toamna anului 1939 a fost lăsat la vatră pentru câteva luni de zile, participând la treburile gospodăreşti, alături de părinţi. La data de 15 martie 1940, Nicolae Tudose a fost iarăşi concentrat, participând la cunoaşterea şi folosirea armamentului de infanterie din dotarea unităţii.

După răpirea de către Uniunea Sovietică a Basarabiei, părţii de Nord a Bucovinei şi Ţinutului Herţa, prin Notele ultimative din 26 şi 28 iunie 1940, caporalul Nicolae Tudose s-a retras la Vest de Prut, împreună cu camarazii săi, la fel de împietriţi de durere. În toamna anului 1940 a fost lăsat la vatră pentru trei luni de zile şi apoi a revenit la unitate, participând la noi şedinţe de instruire împreună cu camarazii săi.

Avansat în gradul de sergent, Nicolae Tudose a fost mobilizat la data de 21 iunie 1941 şi a participat împreună cu camarazii săi la luptele de eliberare a Basarabiei. Regimentul 32 Infanterie „Mircea" a traversat Prutul pe data de 5 iulie

[145] Interviu realizat de col.(ret.) Constantin Chiper la data de 4 iunie 2019.
[146] Interviu luat de col.(rtr.) Cristian Iliescu în ziua de 6 martie 2020.

1941 pe la Ungheni şi a desfăşurat lupte spre oraşul Bălţi, contribuind la eliberarea localităţilor Pârliţi, Romanca, Rădeni, Orhei, Chiperceni, Curbeni, Bulăeşti, Mârzeşti până la 26 iulie 1941.

Unitatea a participat şi la luptele din Operaţiunea militară Odessa, până la 16 octombrie 1941, contribuind la eliberarea localităţilor Vladimirovka, Karpovka, Bogdanovka, Egorovka, Grigoriovka, Odessa, pierzând trei sferturi din efectivele de luptă şi multe mijloace de luptă.

După îndeplinirea misiunilor de luptă în Operaţiunea Odessa, unitatea cu un sfert din efective s-a retras în ţară, ajungând la Ploieşti pe data de 8 noiembrie 1941. Rezerviştii au primit concedii, iar unitatea şi-a completat efectivele cu recruţi şi mijloace de luptă.

La data de 1 iulie 1942, efectivele unităţii au fost din nou mobilizate şi au fost trimise să lupte în pustiitoarea Operaţiune militară de la Cotul Donului-Stalingrad. În luptele de Cotul Donului, Regimentul 32 Infanterie „Mircea" a pierdut 75% din efective şi mijloace de luptă. Sergentul Nicolae Tudose a fost grav rănit, fiind trimis pentru vindecarea rănilor în trei spitale militare din Rusia, Polonia şi Austria-Viena. La data de 1 aprilie 1943, resturile unităţii-32 de ostaşi, comandaţi de căpitanul Constantin Nistor au ajuns la Tighina (Bender de azi) pe Nistru.

Sergentul Niculae Tudose îşi pierduse speranţa de a mai ajunge acasă, pesimism exprimat prin versuri: „Donule cu apă amară/Du-mă iar la mine în ţară/Să mai văd şi eu odată/Pe a mea mamă şi al meu tată! Până mai acum o lună/Mă răniră la o mână/Şi apoi şi la un picior/Credeam Doamne c-am să mor"! Nicolae Tudose a fost decorat cu medaliile Virtutea Militară, Serviciul Credincios şi Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945 şi a fost avansat până la gradul de căpitan.

Respectabilul veteran este îngrijit de fiica cea mică şi de nepoate. În faţa veteranilor de război trebuie să ne menţinem respiraţia. Să le ascultăm istorisirile pe care manualele şcolare din motive subiective, nu le-au cuprins niciodată.

Locotenent Dumitru CHELARU[147]

Dumitru Chelaru s-a născut la 9 februarie 1923 în localitatea Berceni, judeţul Prahova. Părinţii săi Petrache şi Alexandra, locuitori de vază ai comunei Berceni, cu dragoste de neam şi ţară le-au dat o aleasă educaţie copiilor lor: Dumitru, Elena, Niculaie şi Maria. Dumitru a absolvit şcoala primară în localitatea natală, liceul în Ploieşti şi Facultatea de Medicină în Bucureşti.

După absolvirea Facultăţii de Medicină, tânărul medic Dumitru Chelaru şi-a început activitatea profesională în cadrul unui spital din Ploieşti. Dar războiul a schimbat destinul tânărului medic, care nu apucase să-şi întemeieze o familie.

În anul 1944, locotenentul-medic Dumitru Chelaru a plecat pe front pentru a-i îngriji pe ostaşii români răniţi în luptele desfăşurate cu ostaşii germani, pentru eliberarea părţii de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei şi Cehoslovaciei. În luna martie 1945, tânărul medic Dumitru Chelaru a fost răpus

[147] Cezar Iordache, fost elev la Şcoala Gimnazială „Sfânta Vineri" Ploieşti.

de schijele unei bombe la Ostrava în Cehoslovacia, în momentul când acorda ajutor medical la doi ostaşi grav răniţi.

Familia îndurerată a făcut eforturi pentru aducerea rămăşiţelor pământeşti în ţară a iubitului lor fiu, Dumitru, căzut eroic la vârsta de 21 de ani. În acest sens, sora Elena s-a deplasat la Ostrava aducând în localitatea Berceni, osemintele fratelui său.

Pentru faptele sale de eroism, în slujba patriei, locotenentul-medic Dumitru Chelaru a fost decorat post-mortem cu Ordinul Steaua României, în grad de ofiţer, clasa a III-a.

În crâncenele lupte din cel de al Doilea Război Mondial, 1941-1945 au pierit şi alţi fii ai comunei Berceni. În semn de recunoştinţă şi de cinstire a memoriei lor, locuitorii localităţii au ridicat un monument al eroilor, pe care s-au înscris numele eroilor din Berceni, inclusiv al lt.-medic Dumitru Chelaru. Tatăl eroului a făcut închisoare, fiind pedepsit de regimul comunist pentru că a fost un om gospodar. A reuşit să revină la familie, jelindu-şi fiul şi bucurându-se de realizările celorlalţi copii: Elena – educatoare, Niculae – inginer la Combinatul Teleajen şi Maria – medic.

Locotenentul-medic Dumitru Chelaru a rămas în amintirea familiei şi a consătenilor ca un luminos model, care şi-a sacrificat viaţa pentru îngrijirea semenilor, pentru neamul românesc şi patria sa pe care le-a iubit cu tot sufletul.

Locotenent Gheorghe MOCIORNIŢĂ[148]

Primul copil al familiei Nicolae şi Ioana Mociorniţă, Stelian, născut la 4 decembrie 1915, a fost avocat şi a murit în ziua de 31 decembrie 1941 în luptele de la Sevastopol. Constantin, al treilea fiu, născut la 9 octombrie 1922, a fost ofiţer de intendenţă şi a murit la vârsta de 70 ani. Maria, prima fiică, născută la 29 iunie 1927, a fost răsfăţata familiei. A absolvit Facultăţile de Filozofie şi Limbi Străine, secţia Germanistică. Timp de aproape 40 de ani a fost cadru didactic la catedra de Limba şi Literatura Engleză a Universităţii din Bucureşti. În această postură a luat iniţiativa de a se realiza o seamă de lucrări literare, care evidenţiază faptele de viaţă şi de muncă ale familiei Mociorniţă.

Gheorghe Mociorniţă, al doilea fiu al familiei Mociorniţă, s-a născut la data de 14 aprilie 1919. A copilărit şi a absolvit şcoala primară în Băicoi, fiind pasionat de la o vârstă fragedă de avioane. În anii 1930-1932 a urmat Liceul „Matei Basarab" din Bucureşti (clasele I-a şi a II-a). În anii 1932-1938 a urmat Liceul „Radu Negru" din Făgăraş (clasele a III-a – a VIII-a). De timpuriu s-a afirmat în domeniul desenului, în Bucureşti cu lucrările „Stan şi Bran", „Poliţistul" şi „Irozii", şi al poeziei, în Făgăraş cu „Notesul cu poezii", „Notesul Jurnal de şcoală", „Cântece populare", „Ionel Ionelule" ş.a. În anii 1938-1940 a urmat cursurile Facultăţii de Filozofie şi Litere, evidenţiindu-se în domeniul literaturii.

Destinul său a fost schimbat de rapturile teritoriale pe care le-a suferit România în anul 1940. După militarizarea şcolilor de zbor, la 1 iulie 1940,

[148]Col.(rtr.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 179-182.

Gheorghe Mociorniţă, apelat Gelu de către cei apropiati, s-a înscris la Şcoala de Pilotaj din Alexandria, instruindu-se pe avioanele Fleet şi Klem 25. De la 31 iulie 1940 a urmat cursurile teoretice şi practice din Şcoala de Pilotaj Chitila (Bucureşti). La data de 1 august 1941 s-a înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri Aviaţie, zburând pe avioanele I.A.R.-27, Nardi şi R.W.D., fiind brevetat ca pilot militar la data de 15 iulie 1943 şi avansat la gradul de sublocotenent.

Începând cu data de 8 februarie 1943, Gheorghe Mociorniţă a urmat cursurile Şcolii Militare de Adjutanţi Aviaţie Galaţi. La data de 27 august făcea parte din Flotila 3 Aviaţie Vânătoare. A participat în garda de onoare pentru funeraliile mareşalului Constantin Prezan, care a fost înmormântat în cavoul familiei de la Schinetea, judeţul Vaslui.

De la data de 29 noiembrie 1943 a făcut parte din Escadrila 64 Aviaţie Vânătoare, antrenându-se permanent şi îndeplinind misiuni de combatere a zborurilor anglo-americane, reuşind să doboare primul avion american la data de 18 aprilie 1944. La sfârşitul lunii, ca urmare a intensificării bombardamentelor americane în zonele Bucureşti şi Prahova, Grupul 2 Aviaţie de Vânătoare, din care făcea parte, a fost mutat pe aerodromul de aviaţie amenajat la marginea localităţii Pietroşani, din judeţul Prahova. Aici a fost nevoit să aterizeze cu avionul I.A.R.-81 pe burtă, fiindcă rămăsese în pană de benzină, după ieşirea din 5 mai 1944. În misiunea din data de 7 mai a aterizat forţat pe aerodromul Pipera, fiind lovit la motor. În misiunea de pe podul de la Cârpiţi, din ziua de 30 mai 1944, s-a comportat în mod deosebit, fiind citat prin ordin de zi de către superiorii săi din aviaţie.

Într-o misiune executată la sfârşitul lunii august 1944 a suferit o criză de apendicită. A refuzat însă internarea în spital pentru intervenţie chirurgicală, pentru a evita speculaţiile cum că s-ar eschiva de la luptele de eliberare a nordului Transilvaniei. Sublocotenentul Mociorniţă s-a evidenţiat în misiunea de bombardament de la Apahida, judeţul Cluj, din data de 16 septembrie 1944. În ziua de 7 octombrie 1944 Gheorghe Mociorniţă şi alţi câţiva camarazi au fost avansaţi la gradul de locotenent. După data de 10 octombrie 1944, Grupul 2 Aviaţie de Vânătoare, din care făcea parte Gheorghe Mociorniţă, a fost mutat pe aerodromul Someşeni, Cluj.

La sfârşitul lunii octombrie 1944 Grupul 2 Aviaţie de Vânătoare a fost mutat pe aerodromul Turkeve, de pe teritoriul Ungariei. De aici i-a trimis surorii sale, Maria, scrisori emoţionante, din care reiese tristeţea populaţiei civile ungureşti când au plecat aviatorii, stimaţi pentru comportamentul lor omenesc (i-au ajutat cu alimente şi medicamente). Mutaţi pe aerodromul din oraşul Miskolc, aviatorii români au sprijinit acţiunile de luptă ale Corpului 7 Armată Român, a unităţilor şi marilor unităţi militare din Frontul 2 Ucrainian, în operaţiunea militară de la Budapesta.

În anul 1945 Grupul 2 Aviaţie de Vânătoare a fost mutat pe aerodromul de la Badin, din Cehoslovacia, aproape de Zvolen, efectuând multe zboruri în sprijinul Armatei a 4-a române şi Armatei 40 sovietice. Ultima misiune de luptă pe care a executat-o locotenentul Gheorghe Mociorniţă i-a fost fatală.

Evenimentul s-a petrecut pe data de 21 aprilie 1945, când, împreună cu coechipierul său, adjutantul-şef Silivan Dumitru, care a relatat evenimentele din acea zi de doliu pentru familia Mociorniţă şi aviaţia română, Gelu Mociorniţă a

executat misiunea de atacare a unei coloane inamice care se deplasa pe şoseaua ce traversa râul Morava, în zona localităţii Uherschi-Brod.

Locotenentul Gheorghe Mociorniţă, urmat de coechipierul său, a executat cu hotărâre şi prin surprindere atacul coloanei inamice, năpustindu-se asupra acesteia şi trăgând cu armamentul automat de la bordul avionului. Au fost distruse mai multe maşini. În timp ce piloţii români au repetat atacul, inamicul a deschis focul cu câteva tunuri antiaeriene, instalate pe platforma unor camioane. Un proiectil inamic a nimerit carlinga avionului pilotat de locotenentul Gheorghe Mociorniţă, care şi-a pus avionul pe burtă la marginea şoselei pe care coloana inamică îşi continua marşul.

Pilotul Gheorghe Mociorniţă a fost lovit mortal în cap, iar avionul a luat foc. Coechipierul său, adjutantul-şef Silivan, a relatat: *„Când a văzut coloana germană şerpuind pe o serpentină, Gelu a spus: Îi atacăm! A glisat pe aripă, vizând maşina din capul coloanei şi a început să tragă, incendiind o maşină. După al doilea atac al lui Gelu, avionul a dispărut”.* Cetăţeanul Josef Knotek, din localitatea Vlcnov, a relatat istoricului ceh Drebota Jindrich că: *„… s-a apropiat de avion şi a văzut pilotul în carlingă, având picioarele retezate, un glonţ tras în cap, iar nemţii tăiau paraşuta cu bricegele să-şi facă cămăşi. Pilotul a fost înmormântat în cimitirul din Vlcnov, iar pe monumentul funerar bine îngrijit este scris: Mocioiu Gheorghe”*. Relatarea este confirmată de ambasada română.

Eroul aviator Gheorghe Mociorniţă a executat 62 de misiuni de luptă, cu aproximativ 210 de ore de zbor la activ. A murit, ca şi fratele său, Stelian, cu câteva zile înainte de a împlini 26 de ani şi cu numai două săptămâni înainte de capitularea Germaniei. A fost decorat cu Ordinul „Virtutea Aeronautică”.

Sora sa, Maria, a reuşit să editeze, în anul 2004, lucrarea memoralistică „Cântecul orb al destinului. Locotenentul aviator Gheorghe Mociorniţă”. Ea a depus la Muzeul Aviaţiei de la Pipera, obiecte care au aparţinut eroului aviaţiei şi a neamului românesc, Gheorghe Mociorniţă.

Locotenent Stelian MOCIORNIŢĂ[149]

Familia Nicolae şi Ioana Mociorniţă a avut patru copii: trei băieţi şi o fată. Capul familiei, Nicolae Mociorniţă, de profesie electrician, a participat la Războiul pentru întregirea neamului românesc 1916-1919, în cadrul Regimentului 6 Călăraşi din Ploieşti.

Stelian a fost primul născut al familiei, la data de 4 decembrie 1915, în localitatea Băicoi din judeţul Prahova. A copilărit şi a absolvit patru clase primare în localitatea natală, apoi a urmat cursul inferior de la Liceul „Sfinţii Petru şi Pavel” din Ploieşti. Cursul superior de liceu, cu bacalaureat, l-a absolvit în anul 1934, la Liceul „Radu Negru” din Făgăraş.

[149]Col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag.182-184.

După absolvirea liceului, Stelian Mociorniţă a satisfăcut stagiul militar la Şcoala Militară Ofiţeri de Rezervă Infanterie nr.1 din Ploieşti, în calitate de elev. A absolvit şcoala în anul 1935, cu gradul de sublocotenent în rezervă infanterie.

Inteligent şi ambiţios, Stelian a fost susţinut material şi moral de către familie, absolvind, cu rezultate foarte bune, Facultatea de Drept din Bucureşti, în anul 1939. În luna septembrie 1939 s-a angajat avocat stagiar la Baroul din Ploieşti. Dornic să-şi îmbogăţească bagajul de cunoştinţe juridice, în luna octombrie a trecut, cu brio, examenele de admitere la doctoratul juridic.

Întrucât pe cerul ţării pluteau norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial, Marele Stat Major al Armatei României a luat măsuri de intensificare a instruirii armatei. În aceste condiţii sublocotenentul Mociorniţă a fost chemat la o primă concentrare în anul 1940 şi apoi la a doua, în februarie 1941, la Batalionul 4 Vânători de Munte din oraşul Predeal.

Batalionul 4 Vânători de Munte, înfiinţat în anul 1920, era subordonat Regimentului 1 Vânători de Munte din Braşov. În anul 1939 Corpul vânătorilor de Munte s-a transformat în Comandamentul Trupelor de Munte, iar cele două divizii de munte s-au transformat în trei brigăzi mixte munte (Brigada 1 Sinaia, Brigada 2 Bistriţa Năsăud, Brigada 3 Beiuş) şi s-a înfiinţat Brigada a 4-a Mixtă Munte la Aiud.

Sublocotenentul Stelian Mociorniţă a participat la acţiunile de luptă de la 22 iunie 1941, purtate pe direcţia Rădăuţi - Orhei. Batalionul 4, din care făcea parte, a ajuns la data de 13 iulie la Nistru, pe care l-a traversat, în urma unor lupte foarte grele, la data de 19 iulie, străpungând linia puternic fortificată Stalin. La data de 20 august 1941, vânătorii de munte au traversat Bugul şi au început luptele de urmărire a inamicului, care se retrăgea spre Nipru. În perioada 15 septembrie - 10 octombrie 1941, vânătorii de munte au dat lupte foarte grele cu infanteria, tancurile şi aviaţia sovietică.

După terminarea operaţiei militare din capul de pod de pe Nipru, la data de 10 octombrie 1941, Brigada 1 Mixtă Munte Sinaia şi Brigada 8 Cavalerie Bucureşti au primit ordinul de participare la operaţiile militare desfăşurate în Crimeea. Executând un marş lung de 150 km, pe o ploaie care apoi s-a transformat în viscol, pe drumuri desfundate, vânătorii de munte au ajuns în Crimeea şi, de la 29 octombrie, au început urmărirea inamicului, străbătând 180 km. Începând cu data de 3 noiembrie au trecut în apărare pe coasta de sud a Crimeeii, între Aluşta şi Feodosia.

La sfârşitul lunii decembrie 1941 Vânătorii de munte au ajuns, după lupte foarte grele, la est de Sevastopol, fortăreaţă care se apăra cu înverşunare. Aici, în zona Schuli, a căzut în lupte, la data de 31 decembrie 1941, ora 24:00, la cumpăna dintre ani, tânărul sublocotenent Stelian Mociorniţă, decorat, post-mortem, cu Ordinul „Coroana României", cu spade, în gradul de cavaler cu panglică de virtute militară, prin Decretul Regal nr. 354, din 15 februarie 1943.

Maria, sora sa s-a ocupat de publicarea unor lucrări biografice ale familiei. În una dintre lucrările sale, Maria povesteşte episodul prevestitor al morţii fratelui ei, Stelian, dintr-o altă perspectivă, aceea a familiei: *„Gelu* (fratele lui Stelian) *se afla la Băicoi în seara de Anul Nou şi avea invitaţi câţiva prieteni. La cumpăna dintre ani, conform datinii, au împuşcat anul ce a trecut. Gelu, cu arma de vânătoare a tatei în mână, s-a împiedecat şi a căzut. Arma s-a descărcat.*

Gelu, abia auzit, a exclamat: A murit Stelică! Apoi s-a închis în camera lui şi a plâns. Peste câteva zile am primit înştiinţarea că, într-adevăr, ceea ce văzuse cu ochii minţii a fost adevărat. Stelică a murit pe front în acea noapte".

Locotenent Constantin STĂNILOIU[150/151 /152 /153 /154]

Consultarea, în luna septembrie 2006, a unor documente din Arhivele Naţionale ale Judeţului Prahova, mi-au adus în faţă existenţa unor informaţii necunoscute legate de personalitatea Locotenentului „post-mortem" Constantin Stăniloiu, fiu al oraşului Câmpina. Numele acestuia nu figurează în lista eroilor din Cimitirul Municipiului. Cu această ocazie am luat legătura cu sora eroului, Elena Stăniloiu, unica reprezentantă, la acea vreme, a familiei, pensionară, fostă salariată a Institutului de Cercetări pentru Petrol şi Gaze din Câmpina. După o discuţie amplă, am aflat multe amănunte din viaţa fratelui dispărut, de faptele sale eroice, de înaltele decoraţii pe care le-a primit, de locul unde a fost înhumat.

Într-o casă modestă, pe actuala stradă a Castanilor, la numărul 11, se năştea, la 2 noiembrie 1923, la Câmpina, Constantin Stăniloiu, unicul fiu al familiei. Constantin a urmat cursul primar şi ulterior, Liceul „Dimitrie B. Ştirbei", pe care l-a absolvit în anul 1940.

Constantin Stăniloiu devine absolvent al Şcolii Militare de Ofiţeri Activi de Cavalerie, în aprilie 1944, fiind avansat sublocotenent şi repartizat în Regimentul 5 Roşiori Tecuci. Regimentul 5 Roşiori a făcut parte din Divizia 6 Cavalerie, alături de Regimentul 10 Roşiori Purtat (motorizat), Regimentul 9 Roşiori „Regina Elena" şi Regimentul 4 Artilerie Călăreaţă.

Cu această unitate, Constantin Stăniloiu a participat la războiul antihitlerist, comandând plutonul 3 din escadronul 2. Un regiment de cavalerie purtată era format din două divizioane de cavalerie. Primul avea două escadroane identice echipate cu 24 puşti mitraliere şi două aruncătoare de mine calibru 60 mm. Al doilea avea de asemenea două escadroane. Unul era identic cu primele două, iar al doilea era escadronul de armament greu al regimentului, înzestrat cu 8 mitraliere, 4 mitraliere A.A. calibru 13,2 mm şi 6 tunuri A.T. calibru 37 mm. Regimentul de cavalerie obişnuit era de asemenea format din două divizioane a două escadroane fiecare. Trei dintre ele aveau 12 puşti-mitraliere, iar al patrulea avea 24.

Divizia 6 Cavalerie a luat fiinţă pe 15 martie 1942 prin reorganizarea şi transformarea Brigăzii 6 Cavalerie şi a fost desfiinţată în noiembrie 1944, în urma impunerii de către sovietici a unui protocol adiţional la armistiţiul semnat de România, prin care Armata română trebuia redusă la 12 divizii.

Constantin Stăniloiu s-a remarcat mai întâi în luptele purtate pe teritoriul patriei, numărându-se printre cei mai destoinici ofiţeri ai regimentului. A luptat

---

[150]Locul unde a fost înhumat este Cimitirul Eroilor de la Zvolen, Slovacia.

[151] Colonel (r) dr. Leonida Loghin (coordonator), colonel (r) Aurel Lăpuşneanu, colonel dr. Constantin Ucrain, Bărbaţi ai datoriei – 23 August - 12 Mai 1945. Mic dicţionar, Ed. Militară, Bucureşti, 1985.

[152] Arhivele MApN, fond Decoraţii, dosar nr. 186 „V", f. 157.

[153] Monitorul Oficial, partea I, anul CXIV, nr. 293 din 18 decembrie 1946, p. 12 994.

[154] Material realizat de Simona Luncaşu.

apoi pe frontul din Ungaria, în zonele Tiszakarad, Tokaj şi pe valea Bodrogului. În noaptea de 4 spre 5 decembrie 1944 a pătruns, însoţit de 5 ostaşi, până în localitatea Bodrogkeresztur. Descoperit de inamic, ofiţerul s-a angajat într-o luptă crâncenă şi numai cu mare greutate a izbutit să revină în liniile proprii. În ziua de 14 decembrie, în luptele de la Szegylong, a atacat cu un elan demn de admirat, mai multe rezistenţe inamice, care se apărau într-un grup de case, neutralizându-le. De la data de 25 decembrie 1944 la 4 ianuarie 1945, sublocotenentul Constantin Stăniloiu a luptat în zona Alsokalosza. La 1 ianuarie 1945, inamicul a atacat cu trupe de munte, încercuindu-i subunitatea. Sublocotenentul Constantin Stăniloiu şi subordonaţii săi au rezistat cu dârzenie şi stoicism pe poziţie, apoi au primit ajutor din partea altor plutoane şi au ieşit din încercuire.

Unităţile de cavalerie care au luptat în Ungaria şi Cehoslovacia erau practic unităţi de infanterie, deoarece le lipseau caii sau camioanele. La sfârşitul războiului, cavaleria era, la fel ca şi restul Armatei Române, într-o stare foarte precară în privinţa echipamentului şi a aprovizionării.

În ziua de 4 ianuarie 1945, sublocotenentul Stăniloiu a primit ordin să elibereze localitatea Alsokalosza, puternic apărată de inamic. Replica duşmanului a fost foarte violentă. Dar sublocotenentul Stăniloiu Constantin nu a avut tihnă până ce nu şi-a îndeplinit misiunea. A atacat o dată şi a fost respins de inamic. S-a avântat încă de două ori la asalt şi a fost nevoit tot de atâtea ori să dea înapoi. Apoi, după o puternică pregătire de foc, cum se consemnează într-un document de arhivă, „ofiţerul asaltează pentru a patra oară poziţia inamicului, însă cade ca un brav, străpuns de gloanţele şi schijele grenadelor inamice“. Transportat la ambulanţă, n-a mai putut fi salvat.

A fost decorat post-mortem cu ordinul „Mihai Viteazul“, cl. a III-a cu spade. La începutul anului 1946, Gheorghe Stăniloiu, tatăl eroului s-a adresat Aşezământului Naţional Cultul Eroilor - „Regina Maria“, cu rugămintea de a-i permite instalarea unei cruci, dedicate fiului său, locotenentul post-mortem Constantin Stăniloiu, în „Cimitirul Eroilor Neamului“ din oraşul Câmpina. Ca urmare a acestei cereri, prin adresa nr. 1902 din 13 iulie 1946, Aşezământul „Regina Maria“ comunică domnului Stăniloiu, prin intermediul Primăriei Oraşului Câmpina - Serviciul Tehnic, că pune la dispoziţia acestuia o cruce, identică cu cele din cimitir, urmând ca acesta să o ridice şi să o inscripţioneze corespunzător şi asemănător cu cele existente. Ulterior, crucea a fost ridicată de la aşezământ şi adusă la Câmpina.

Cu ocazia discuţiei purtate cu sora eroului, acesta m-a condus într-o magazie de la adresa sus menţionată (Câmpina, strada Castanilor nr. 11, fostă Vasile Alecsandri) şi mi-a prezentat crucea, după ce aceasta a stat, fără ca problema amplasării ei să fie rezolvată. Extraordinar şi de necrezut, timp de 63 de ani, nu s-a rezolvat problema. Din păcate şi sora eroului a decedat în 2008, la vârsta de 81 de ani, în urma unui atac de cord. Pe patul de spital a murit cu sufletul împăcat, dacă aceasta este o alinare a suferinţei, pentru simplul fapt că, colega ei de salon locuia la Bucureşti, pe strada care purta/ poartă şi astăzi numele fratelui ei, erou „Locotenent Post-Mortem Constantin Stăniloiu“.

În anul 2018, prin grija Cultului Eroilor Câmpina, a preşedintelui col. Marian Dulă, s-a îndeplinit dorinţa dlui ing. Victor Dumitru, prietenul familiei

eroului, de a se aşeza crucea pe un mormânt simbolic, în Cimitirul de Onoare al Eroilor. Locul semnului de căpătâi este aproximativ în poziţia stabilită în 1946, după solicitarea familiei de a se pune o cruce pentru eroul Constantin Stăniloiu.

Iată de ce persoana sa, peste care s-a aşternut nemiloasa uitare, are dreptul să revină în atenţia celor din rândul cărora a plecat în nefiinţă.

Sublocotenent Nicolae TEMISTOCLE[155]

Nicolae Temistocle, fiul lui Mircea şi al Leontinei Temistocle, s-a născut la data de 23 august 1919, în localitatea Băicoi, judeţul Prahova. A fost cel de al doilea dintre cei trei fii ai acestei harnice familii. Absolvind cu rezultate foarte bune cursurile şcolii primare din localitatea natală a fost îndrumat, de către directorul şcolii şi părinţi, spre prestigiosul Liceu „Sfinţii Petru şi Pavel", din Ploieşti, pe care l-a absolvit, cu rezultate foarte bune şi bacalaureat, în anul 1938.

Fiind pasionat de matematică şi fizică, Nicolae Temistocle a fost îndrumat de către profesorul diriginte să susţină examenele de admitere în Şcoala Militară de Ofiţeri Artilerie Antiaeriană Bucureşti, pe care a absolvit-o, cu rezultate foarte bune, în anul 1941, fiind avansat la gradul de sublocotenent. În carneţelul de însemnări personale Nicolae Temistocle nota: „*În timpul instruirii în şcoală m-am bucurat de îndrumarea unor profesori deosebiţi, în frunte cu comandantul şcolii, locotenent-colonelul Ioan Bungescu, locotenent-colonelul Grigore Zadic, căpitanul Constantin Zamfiropol, locotenenţii Aurelian Buţan, Mircea Vasiliu şi alţii, care ne pregăteau profesional şi moral prin atitudinea lor profund patriotică*".

La 22 iunie 1941 sublocotenentul Nicolae Temistocle a fost mobilizat în Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană, subordonat Diviziei 3 Artilerie Antiaeriană. A îndeplinit misiuni de apărare antiaeriană a dispozitivelor de luptă a trupelor române şi combaterea aviaţiei inamice, în campaniile militare din Est şi din Vest. Pentru comportarea demnă, dârză şi curajoasă în toate misiunile primite, sublocotenentul Nicolae Temistocle a fost decorat cu Ordinul „Coroana României", cu spade, clasa a V-a, în grad de cavaler şi panglică de virtute militară. După încheierea războiului, ofiţerul a fost trecut în rezervă, folosindu-se argumentul comportării eroice în campania militară din Est.

În anii 1946-1960 a lucrat în calitate de funcţionar la Direcţia Regională de Poştă. Din 1960 şi până la pensionare a îndeplinit funcţia de administrator la Fabrica de Legume Gherghiţa. A decedat în anul 1984.

Nicolae Temistocle a fost căsătorit cu Elena Voinea, funcţionară, care i-a păstrat o vie amintire.

[155] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 59-60.

Sublocotenent Nicolae VOINOIU[156]

Nicolae Voinoiu s-a născut la 4 martie 1915 în localitatea Drajna de Jos. Părinţii săi Stere şi Maria au dat ţării 11 fii şi fiice. Lui Nicolae i-au asigurat condiţiile necesare să se califice în meseria de mecanic. În anul 1935, Nicolae a fost încorporat în Flota navală română. După satisfacerea stagiului militar şi a două concentrări, Nicolae Voinoiu a fost mobilizat şi a participat la al Doilea Război Mondial 1941-1945 în Marina Militară, cu gradul de sergent.

Pentru îndeplinirea cu devotament a misiunilor de luptă, sublocotenentul Nicolae Voinoiu (avansat de A.N.V.R.) a fost decorat cu medalia „Virtutea Militară", clasa a 2-a şi medalia „Crucea comemorativă al celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945".

Nicolae Voinoiu s-a căsătorit în anul 1948 cu Maria Chirilă din Băicoi. După război, Nicolae Voinoiu a lucrat la Uzina Mecanică Moreni, în calitate de mecanic şi maistru mecanic.

Nicolae Voinoiu a activat şi în calitate de activist sindical. A îndeplinit funcţia de preşedinte a Organizaţiei de sindicat la Întreprinderea „Dacia" şi I.C.I.T.P.R. Ploieşti.

Împreună cu soţia sa, o foarte bună gospodină şi croitoreasă a dat ţării o fiică Elena care, a fost funcţionară la primăria Ploieşti şi pe fiul Nicolae, de profesie inginer. Au avut patru nepoţi.

Nicolae Voinoiu a fost avansat de A.N.V.R. la gradul de sublocotenent în retragere. A trecut în lumea veşnică în anul 2017, după o grea suferinţă.

Sublocotenent Alexandru CĂLĂVIE[157]

Alexandru Călăvie s-a născut la data de 12 septembrie 1914 în localitatea Drajna de Jos, judeţul Prahova. A absolvit şcoala primară în localitatea natală şi Şcoala de Arte şi Meserii în oraşul Vălenii de Munte, însuşindu-şi meseria de cizmar.

După satisfacerea stagiului militar în Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal, în anii 1936-1938, Alexandru Călăvie a fost concentrat în anii 1939 şi 1940 şi a participat la cel de al Doilea Război Mondial, Campaniile militare din Est şi Vest. S-a remarcat în luptele de eliberare a Bucovinei de Nord, părţii de Nord a Basarabiei, în Crimeea şi în stepa Kalmucă, fiind martor la decesul vecinului de casă, Alexandru Praf.

La evacuarea Marilor Unităţi şi Unităţi Militare Române din Crimeea în luna mai 1944, a găsit loc pe un şlep, împreună cu prietenul lui, Gheorghe Rancea. Aviaţia militară sovietică a bombardat ambarcaţiunile române şi şlepul pe care se aflau ei a fost scufundat. Alexandu Călăvie s-a salvat cu ajutorul unor mijloace improvizate, însă Gheorghe Rancea s-a înecat în Marea Neagră.

Sergentul Alexandru Călăvie a participat şi la Campania militară din Vest, contribuind la eliberarea părţii de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei şi

[156] Interviu realizat de col.(ret.) Constantin Chiper la data de 4 martie 2016.
[157] Interviu luat de Dumitru Popa la data de 12 septembrie 2019.

Cehoslovaciei. Sergentul Alexandru Călăvie a fost rănit în lupte, de două ori în Est şi odată în Vest, la Zvolen-Cehoslovacia.

Pentru faptele de arme săvârşite, Alexandru Călăvie a fost decorat cu Virtutea Militară clasa a 2-a, Bărbăţie şi Credinţă, clasa a 2-a, Victoria-sovietică, şi medalia Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

Alexandru Călăvie s-a căsătorit în anul 1938 cu Aritinia Manea şi împreună au avut patru fii: Nicolae care este patron de firmă, Gheorghe este şofer, Titi lucrează la C.F.R. şi Constantin (Liţă) este muncitor policalificat. Respectabilul veteran a avut opt nepoţi şi şapte strănepoţi.

După război, Alexandru Călăvie a lucrat la Valea Teleajenului în calitate de constructor, şi la Fabrica de ipsos Teişani. A fost împroprietărit cu pământ la Drajna Nouă-Călăraşi. Alexandru Călăvie a trecut la cele veşnice la 10 decembrie 2019, la vârsta de 105 ani. Alexandru Călăvie fost avansat de A.N.V.R. în gradul de sublocotenent în retragere.

Plutonier-adjutant Ion ALEXUŢĂ[158]

Ion Alexuţă s-a născut la data de 8 aprilie 1905 în localitatea Zâmbroaia, comuna Predeal Sărari, judeţul Prahova, unde a copilărit şi a absolvit cinci clase. La vârsta de 12 ani s-a angajat la Rafinăria „Româno-Americană”, ca muncitor necalificat, şi a lucrat până în anul 1927 la extracţia ţiţeiului, la Schela Ţintea, calificându-se în meseria de tâmplar.

În perioada 1927-1928 Ion Alexuţă a satisfăcut stagiul militar, în cadrul Batalionului 4 Vânători de Munte Predeal. În luna martie 1939 a fost concentrat pentru completarea instrucţiei, în aceeaşi unitate.

Mobilizat la 22 iunie 1941, la Batalionul 4 Vânători de Munte, a participat la operaţiunile militare din Caucaz, până la data de 14 septembrie 1943. S-a evidenţiat în luptele de la Sevastopol şi Timoşenco. La data de 23 octombrie a fost evacuat de pe front, cu gradul de sergent.

În decursul luptelor la care a participat, timp de 28 de luni, sergentul Ion Alexuţă a fost decorat de Armata Română şi de Comandamentul Militar German cu 7 decoraţii: „Bărbăţie şi Credinţă” (de 3 ori), „Serviciul Credincios” (de două ori) şi „Crucea de Fier” germană (de două ori). Tot pentru fapte de vitejie în luptă a fost citat, prin Ordinul de Zi nr. 177 al Corpului Vânătorilor de Munte, de către generalul Gheorghe Avramescu. După trecerea în rezervă a fost avansat, succesiv, până la gradul de plutonier-adjutant.

După lăsarea la vatră, Ion Alexuţă s-a angajat, în ziua de 7 ianuarie 1944, la Rafinăria „Xenia” din Ploieşti, fiind mobilizat pe loc. A lucrat până în anul 1948, când s-a desfiinţat rafinăria. Începând cu data de 1 mai 1950 a fost vânzător la magazinul din Zâmbroaia, timp de 16 ani. A fost pensionat în anul 1966. A fost apreciat şi respectat atât de către membrii familiei (cei patru fii, care au familii şi gospodării frumoase, sunt pensionari), cât şi de către locuitorii din Zâmbroaia.

[158] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 189-190.

La 8 aprilie 2005, cu ocazia împlinirii vârstei de 100 de ani, Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război i-a acordat veteranului de război, Ion Alexuţă, „Diploma de Excelenţă” pentru faptele de vitejie înfăptuite în campania militară din est. A mai fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Plutonier-adjutant Mihai IORGU[159]

Mihai Iorgu s-a născut la 13 martie 1919 în localitatea Poenarii Rali, comuna Poenarii Burchi, într-o familie de oameni gospodari. A absolvit 5 clase în localitatea natală. În anul 1933 s-a înscris copil de trupă în vestitul Regiment 32 Infanterie „Mircea”. Sub îndrumarea şefilor direcţi şi a şefului Formaţiei Instrumentale a Garnizoanei Militare Ploieşti, Mihai Iorgu a fost pregătit şi instruit în domeniul muzicii, reuşind să se integreze în cadrul formaţiei de instrumentişti.

Înscrierea României în războiul pentru eliberarea teritoriilor răpite de Rusia Sovietică şi Ungaria l-a găsit pe Mihai Iorgu în postura de mobilizat pe loc, îndeplinind misiuni ordonate de comandantul garnizoanei pe timpul desfăşurării bombardamentelor aviaţiei anglo-americane.

După întoarcerea armelor împotriva trupelor germane, componenţii formaţiei muzicale au participat, împreună cu ostaşii Regimentului 32 Infanterie, la dezarmarea trupelor germane din oraşul Ploieşti şi împrejurimile sale, remarcându-se în zilele de 24-28 august în luptele desfăşurate la barierele de sud şi de vest, unde au contribuit la dezarmarea ostaşilor germani, care doreau să reocupe oraşul Ploieşti.

În anul 1945 sergentul Mihai Iorgu a urmat un curs de specializare la Şcoala de Muzică din Bucureşti. După absolvire a fost avansat la gradul de sergent-major şi numit, în ianuarie 1946, instrumentist în Formaţia Instrumentală din Centrul de Instrucţie Breaza. În această unitate a lucrat până în anul 1951, remarcându-se prin participarea la acţiunile culturale din unitate şi localităţile din împrejurimile frumosului şi pitorescului oraş Breaza.

Din anul 1952 până în anul 1958 a lucrat în garnizoana militară Râmnicu Vâlcea. La începutul anului 1959 a fost mutat la Formaţia Instrumentală a garnizoanei militare Ploieşti, unde a fost avansat până la funcţia de sub-şef al Formaţiei Instrumentale şi la gradul de plutonier-adjutant.

În anul 1969 a fost trecut la pensie, la cerere, din motive medicale. Întrucât în timpul serviciului a locuit în case închiriate, împreună cu soţia sa, Constanţa, şi-a construit o casă spaţioasă pe strada Mărăşeşti, la numărul 294, pe care a dorit s-o lase fiului său, Emilian, născut în anul 1967. Din nefericire, în anul 1989 casa i-a fost demolată, întrucât a intrat în perimetrul construibil. A primit un apartament cu trei camere pe strada Mărăşeşti, devenit proprietatea lui Emil în anul 1995.

[159] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 192-194.

Şi-a iubit foarte mult fiul, dar nu a mai trăit să-l vadă căsătorit. A decedat la data de 1 martie 1990, după o grea suferinţă, determinată şi de teama de a nu-şi pierde unicul copil, care a participat la apărarea unor obiective politice, economice şi culturale în perioada decembrie 1989-februarie 1990, pe când era ofiţer la unitatea militară de paraşutişti de la Boteni. Emilian Iorgu a fost consilier juridic la Centrul Naţional de Pregătire pentru Managementul Situaţiilor de Urgenţă. În prezent este pensionar cu gradul de colonel. A fost căsătorit cu Adriana Neacşu şi are o fiică, Ruxandra, născută la data de 8 iunie 1998, absolventă a U.P.G. Dintr-o căsnicie anterioară, Emil mai are un fiu, Cătălin. În prezent, Emil este recăsătorit cu Mihaela-Lavinia, inginer topograf.

Plutonierul-adjutant Mihai Iorgu a muncit cu multă dăruire şi răspundere, în timpul activităţii militare fiind decorat cu mai multe ordine şi medalii militare: Ordinul „Meritul Militar”, medalia „Bărbăţie şi Credinţă”, medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”, medalia „Meritul Cultural”, medalia „Meritul Militar”.

Plutonier-adjutant Dumitru ZAHARIA[160]

Dumitru Zaharia s-a născut la data de 9 iulie 1923, la Buşteni, judeţul Prahova. Părinţii lui Dumitru, Gheorghe şi Margareta, l-au dat la şcoală şi i-au asigurat o educaţie sănătoasă. A absolvit liceul industrial din Braşov, în specialitatea lăcătuşerie.

Tânărul Dumitru Zaharia a fost încorporat la data de 1 iulie 1944, cu menţiunea „bun pentru arma geniu”. Dumitru Zaharia a fost încadrat pe funcţia de puscaş în Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal, apoi a fost trimis la Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă. În luna august 1945 a fost mutat în Regimentul 9 Pionieri, în funcţia de pionier. La război a participat în perioada 23 august 1944-18 noiembrie 1944 cu Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal. Bază: certificatul nr. 155676/06.03.1933, eliberat de U.M. 02405 Piteşti. A fost lăsat la vatră în iulie 1946.

Dumitru Zaharia a lucrat la Fabrica de hârtie din Buşteni şi la Schela petrolieră Câmpina, devenită în 1973 Schela Băicoi, în funcţia de maistru mecanic. S-a pensionat în anul 1983. A locuit în Câmpina, pe strada Mihai Eminescu, nr. 10.

S-a înscris în A.N.V.R. şi a fost avansat succesiv până la gradul de plutonier-adjutant, în anul 2004. A participat la multe din acţiunile organizate de Filiala Câmpina a A.N.V.R.

Dumitru Zaharia s-a căsătorit cu Didina Negru în 1950 şi a avut un copil, Marius Zaharia, profesor de istorie la Câmpina. La data de 27 septembrie 2009 a decedat, la vârsta de 86 de ani.

[160] Interviu luat de col.(rz) Marian Dulă în anul 2009.

Plutonier Neculai GOAGĂ[161]

Localitatea montană Pietriceaua este situată în nord-estul comunei Brebu, din judeţul Prahova, la o altitudine cuprinsă între 700 şi 950 de metri faţă de nivelul mării. În partea de nord a satului se înalţă vârful Barbeş, de 1012 metri, care face parte din Munţii Grohotiş. Denumirea localităţii derivă din conformaţia solului montan pe care este amplasată. Vechimea localităţii este atestată de un document din data de 29 mai 1562, emis de Petru cel Tânăr pentru a consfinţi stăpânirea „Stanciului cu feciorii lui…, ca să le fie moşie în vârful Pietricelii (…), pe plaiul Pietricelii până între stâni, iar de aici înainte să le fie pă unde este aleasă de boierii care au hotărnicit".

În 1872 se menţionează aşezarea ca fiind subordonată comunei Brebu. De asemenea, în 1897 localitatea era subordonată comunei Brebu şi avea 619 locuitori, fapt care pledează pentru vechimea sa. În perioada interbelică situaţia administrativ-teritorială se menţine aceeaşi, ipostază care persistă şi după război, până în zilele noastre. Datele au fost selectate din Dicţionarul Istoric al Judeţului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploieşti-Mileniul III", 2004.

Neculai Goagă, fiul lui Gheorghe şi al Mariei Goagă, s-a născut la data de 5 septembrie 1915 în Pietriceaua. A avut un frate, Constantin (decedat), şi o soră, Maria (decedată). Nu şi-a cunoscut tatăl, mobilizat în Regimentul 47 Infanterie Ploieşti, căzut în luptele pentru întregirea neamului românesc la Câineni (Valea Oltului), în octombrie 1916.

Neculai Goagă a satisfăcut stagiul militar în perioada 10 martie - 15 octombrie 1938, în Plutonul 1 Mitraliori, din Compania a 4-a, Regimentul 84 Infanterie Bistriţa-Năsăud. După efectuarea perioadei de instrucţie a fost repartizat la Batalionul 2 Pază, Căile Ferate Române, Compania a 3-a, Cluj, cu gradul de sergent. Până în februarie 1939, Neculai Goagă a asigurat, împreună cu grupa sa, paza la un tunel C.F.R., unde erau două posturi de santinelă.

De la data de 15 februarie 1939, Neculai Goagă a fost mutat la Compania a 3-a C.F.R. Cluj, în funcţia de furier. După cedarea Transilvaniei prin Dictatul de la Viena, la 30 august 1940, Batalionul C.F.R. a fost mutat la Sibiu. Din septembrie 1940 şi până la 25 mai 1945, sergentul Neculai Goagă a fost mobilizat la aceeaşi unitate, îndeplinind misiuni de pază şi serviciul de furier la Compania a 3-a.

După lăsarea la vatră, în anul 1945, Neculai Goagă a lucrat, până la data pensionării, la Compania de Pompieri din Municipiul Câmpina.

Neculai Goagă s-a căsătorit, în anul 1942, cu Silvia Puiu (decedată în anul 1990), împreună având cinci copii: Petre (pensionar, fost inginer electrotehnist în municipiul Galaţi, căsătorit cu Liliana Talpă, din Bârlad, pensionară şi ea), Mioara (pensionară, fostă profesor de matematică la şcoala din Pietriceaua), Dorin (pensionar, fost profesor, inginer electrotehnist în Bucureşti, căsătorit cu Aneta, profesor de fizică şi chimie, pensionară), Maria (fostă funcţionară, pensionară) şi Zina (pensionară, inginer mecanică fină în Ploieşti, căsătorită cu Liviu Chiper, inginer electronist).

[161]Datele au fost culese de col.(rtr.) Constantin Chiper din carnetul de notiţe al veteranului.

Neculai Goagă a fost avansat la gradul de plutonier, cu sprijinul Asociaţiei Naţionale a Veteranilor de Război. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist” şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Plutonier Grigore JIPA[162]

S-au scurs 69 de ani de la istorica poruncă a generalului Ion Antonescu, comandantul Armatei Române în cel de al Doilea Război Mondial, de participare la lupte, pe care bunicii şi părinţii noştri au sperat să fie duse pentru eliberarea Basarabiei, Bucovinei, Ţinutului Herţei şi Transilvaniei: „*Ostaşi: Vă ordon, treceţi Prutul*!”.

Sute de mii de români au pus mâna pe arme şi s-au înscris într-un război pustiitor. Între ei s-a aflat şi Grigore Jipa, mezinul familiei Costache şi Velica Jipa, din Ploieşti. Fratele său, Tache, primul dintre copii, căzuse în luptă în timpul Primului Război Mondial, la Mărăşeşeti. Cel de al doilea frate, Teodor, se afla pe front. Grigore a lăsat în pragul casei o mamă bătrână, cu lacrimi de jale şi durere în ochi, sora şi nepoţii. Aruncându-şi o privire în curtea casei, Grigore Jipa a rostit cuvintele creştineşti „*Doamne-ajută*!” şi, cu semnul crucii, a pornit în întâmpinarea soartei.

Grigore Jipa a participat la război de la data de 22 iunie 1941, fiind încadrat în Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Compania Cercetare. A contribuit la eliberarea Basarabiei. A luptat apoi în operaţiunile militare de la Odessa şi de la Cotul Donului, căzând eroic în luptele de la Cota 140, situată la 7 km de satul Raspopinskaia. A fost lovit mortal, la cap şi în zona stomacului, de schije de brand, rămânând la inamic neînmormântat de către camarazii săi. A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă”, clasa a II-a, cu spade, şi avansat la gradul de plutonier, prin I.D. nr. 2829, din 22 septembrie 1942.

La intervenţia generalului de brigadă în rezervă Pavel Ghiţă, făcută la comandantul garnizoanei militare Ploieşti, generalul de flotilă aeriană Gheorghe Constantin, şi cu sprijinul comandantului Inspectoratului Judeţean de Poliţie Prahova, colonelul Constantin Chirilă, s-a ridicat o cruce în Cimitirul Eroilor „Bolovani”, cu inscripţia: „*Plutonier Post-Mortem Jipa Grigore din Regimentul 7 Infanterie Prahova, mort la data de 17 septembrie 1942, în luptele de la Cotul Donului*”. Monumentul a fost dezvelit în ziua de 25 octombrie 2000, de ziua Armatei României.

[162] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 105-106.

Plutonier Petre PREDA[163]

Petre Preda s-a născut la data de 20 iunie 1916, în comuna Râncezi, din judeţul Prahova. Din jurnalul personal, întocmit cu un scris ordonat, caligrafic, am extras următoarele informaţii: *„Am satisfăcut serviciul militar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti, în anii 1938-1939, fiind avansat succesiv până la gradul de sergent (10 mai 1939). În luna iulie 1942 am plecat pe front, fiind încadrat puşcaş şi furier la Biroul Adjutantură. Am fost debarcaţi din tren în gara Nicolaev, din Ucraina. De aici ne-am deplasat pe jos până la Marea de Azov, sosind în zona Perlavtoski, la Cartierul Statului Major al Corpului 5 Armată, comandat de generalul Aurelian Son. Continuând deplasarea am ajuns în localitatea Sirki, la Statul Major al Diviziei 5 Infanterie Buzău, comandată de generalul Nicolae Mazarini. Ne-am instalat pe poziţie de luptă, în zona Nijni - Forminski şi Verniski, reuşind să împingem forţele ruseşti spre fluviul Don. Pe 8 noiembrie 1942 am fost avansaţi la gradul de sergent-major, toţi sergenţii cu o vechime în grad mai mare de doi ani. În zilele de 17, 18 şi 19 noiembrie 1942, când se lăsase o ceaţă densă şi friguroasă, ruşii au lansat un atac masiv cu tancuri, reuşind să ne încercuiască. Trupele sovietice, având o superioritate copleşitoare în oameni şi mijloace de luptă, precum şi motivaţia apărării pământului lor, ne-au făcut prizonieri de război, în ziua de 19 noiembrie. Ne-au trecut Donul şi ne-au îmbarcat câte 100 de prizonieri în fiecare vagon, pe care le-au sigilat. Vagonul în care „am călătorit" şi eu s-a deschis după 17 zile de mers. Am consumat toată hrana din raniţe şi ne rânduiam la lins bruma de pe şuruburile vagoanelor, întrucât nu aveam apă de băut.*

Am fost debarcaţi într-o gară şi închişi în lagărul din Tiula. Aici am făcut baie, în ordinea sosirii eşaloanelor şi ne-au echipat cu cojoace şi căciuli de blană, lăsându-ne şi echipamentul de postav pe care îl aveam. Ne-au încadrat în companii de câte 100 prizonieri, cazându-ne în barăci mari, cu patru paturi suprapuse, cu despărţituri prin stâlpi din tavan până la duşumea. Paturile aveau lungimea de 2 metri şi lăţimea de 1,5 metri. În fiecare pat dormeau 10 prizonieri, având rezervaţi numai 15 cm de om. După spusele paznicilor, în lagăr erau 40.000 de prizonieri europeni şi asiatici: circa 14.000 de români din Diviziile 5 Infanterie Buzău, 6 Infanterie Focşani şi 14 Infanterie Bucureşti şi din Regimentul 18 Infanterie Gorj. Iarna lucram la pădure şi vara la consolidarea terasamentelor căilor ferate. Lagărul avea 8 filiale, era dotat cu manutanţe de pâine, lazarete pentru îngrijirea bolnavilor, spital, cluburi cu săli de cinematograf, biblioteci şi cărţi în toate limbile celor aflaţi în lagăr. Mâncarea era insuficientă. Tratamentul oamenilor era civilizat, combătându-se brutalităţile, indiferent de naţionalitate. După circa 60 de zile ofiţerii au fost duşi în alte lagăre.

La 26 septembrie 1943 a sosit în lagăr o comisie de civili, formată din Dumitru Petrescu, Ana Pauker, Gheorghe Stoica, Petre Borilă şi alţii, care ne-au spus că au „căpătat" din partea lui Stalin aprobarea de a constitui o

[163] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 212-215.

unitate militară, compusă din prizonieri de război, care să meargă alături de Armata Roşie şi să lupte pentru zdrobirea fascismului şi în final să se stabilească în ţară. Un grup de subofiţeri, care n-au fost de acord cu propunerea făcută, a dispărut din lagăr în cursul nopţii. Această măsură ne-a speriat şi în zilele următoare ne-am înscris toţi. Efectivul marii unităţi s-a completat cu ofiţeri din alte lagăre, având surpriza să ne întâlnim cu o parte din foştii comandanţi. Eu, fiind furier şi, mai ales, ştiind să scriu ruseşte (am învăţat în lagăr), am lucrat la întocmirea listelor şi a registrelor în care treceam numele fiecăruia în subunităţile care se constituiau. Astfel s-a constituit Divizia 1 Infanterie „Tudor Vladimirescu" (2 octombrie 1943), cu un efectiv de 12.626 de oameni, având în organică: trei regimente de infanterie, un regiment de artilerie, un batalion sanitari, un regiment auto şi servicii auxiliare necesare administraţiei. Divizia era comandată de colonelul Nicolae Cambrea, iar şef de stat major era locotenent-colonelul Iacob Teclu. Au mai fost încadraţi Mircea Haupt, Ion Tutoveanu, Gheorghe Mihai ş.a. După organizare, marea unitate a fost dislocată în Riazan, pe o insulă situată în albia fluviului Oka, unde se afla o şcoală militară de ofiţeri ai Armatei Roşii. Aici a început şcolarizarea ofiţerilor din rândul trupei (4 luni). S-au pregătit două promoţii: Promoţia Voroşilov pentru Infanterie şi Promoţia Transilvania pentru Artilerie, Geniu şi Servicii. Colonelul Ştefan Dinescu, comandantul regimentului din care făceam parte, a insistat să urmez şi eu şcoala, însă am refuzat.

Pe 15 aprilie 1944 ne-am deplasat în Transnistria, cu trenul. Am fost dislocaţi într-o pădure situată la circa 45-50 km de Nistru. La 29 aprilie ne-am aşezat în Comuna Vultureni, din judeţul Iaşi. După 20 august infanteria s-a deplasat spre Bucureşti, ruşii urmărind să-i folosească drept forţă de sprijin pentru instaurarea unui guvern pro-sovietic. Ajunşi în comuna Greci, din judeţul Ilfov, consilierul sovietic Demciov a constatat că guvernul instaurat la Bucureşti, condus de generalul Sănătescu, nu-i susţinea pe comunişti. Dându-şi seama că Ana Pauker, Teohari Georgescu, Gheorghe Stoica, Petre Borilă nu pot forma un guvern condus de comunişti, sovieticii i-au încadrat în Direcţia Politică, înfiinţată în cadrul marii unităţi. Celelalte efective, între care mă găseam şi eu, s-au deplasat pe jos până la Mizil şi, de aici, cu trenul, până la Sfântu Gheorghe, făcând joncţiunea cu eşalonul deplasat de la Bucureşti.

Marea unitate a intrat efectiv în luptă la 5 septembrie 1944, pentru eliberarea părţii de nord a Transilvaniei. Primele lupte le-a dat în localitatea Ilieni-Covasna. De la această dată şi până la 9 mai 1945, marea unitate a participat permanent la lupte, împreună cu Armata Roşie, căreia i s-a subordonat. Din cei 12.626 de luptători, s-au mai înapoiat în ţară circa 3.000, întrucât ruşii nu erau interesaţi să ne mai refacă pierderile. Când ne aflam la Debreţin s-au prezentat câteva sute de voluntari tineri, amăgiţi că vor fi promovaţi în rândul cadrelor militare, însă mulţi dintre ei au murit pe front, iar alţii au dezertat. Capitularea armatei germane ne-a găsit în Austria. Apoi ne-am întors în ţară, dislocându-ne, succesiv, la Lugoj, Piteşti, Buftea, Bucureşti. La 7 noiembrie 1944 cei rămaşi în viaţă am fost avansaţi în grad. Eu am fost avansat la gradul de plutonier de administraţie, întrucât în timpul campaniei am lucrat în funcţia de şef cancelarie al Serviciului Administrativ din Regimentul 3 Infanterie, condus de maiorul Constantin Timaru, din Covasna. Am fost trecut în

rezervă la data de 17 noiembrie, după trei ani şi trei zile de chinuri, într-un război pe care nu l-am înţeles."

Plutonierul Petre Preda a fost concentrat în anul 1947 şi i s-a propus să se reangajeze subofiţer activ, însă a refuzat. După trecerea în rezervă s-a căsătorit, în urma mariajului rezultând doi fii şi o fiică: Mihai (tehnician hidrolog), Gavriil (colonel în rezervă, profesor doctor în istorie) şi Minodora (inginer chimist). A lucrat pământul în gospodăria proprie, a condus treburile C.A.P. din localitatea natală şi a lucrat în calitate de funcţionar la S.M.A., fiind avantajat de faptul că avea un scris caligrafic. A decedat în anul 2003.

Pentru participarea la război a fost decorat cu medaliile: „Bărbăţie şi Credinţă", „Eliberarea de sub jugul fascist" şi „Crucea Comemorativă a celui de-al Doilea Război Mondial. 1941-1945".

Plutonier Gheorghe VOICU[164]

S-a născut la data de 20 mai 1918 în localitatea Bucov, judeţul Prahova. Părinţii săi au reuşit să-i asigure bune condiţii materiale pentru absolvirea şcolii primare şi a Şcolii Comerciale din Ploieşti (actualul Colegiu „I.L. Caragiale") şi, ulterior, a Şcolii Tehnice Financiare din Bucureşti.

A satisfăcut stagiul militar, concentrările şi a participat la război cu Regimentul 2 Transmisiuni Iaşi. După război, în calitate de economist şi-a desfăşurat activitatea în localităţile Sângeorgiu de Pădure, Vălenii de Munte, Sinaia şi în Ploieşti, la Secţia Financiară. S-a pensionat în 1979.

Gheorghe Voicu s-a căsătorit în anul 1946 cu Maria Cucu, având o căsnicie reuşită, din care a rezultat unicul lor fiu, Constantin, născut la data de 15 mai 1947. Fire ambiţioasă, fiul a absolvit liceul, apoi în 1971 Şcoala Militară Ofiţeri Activi Tancuri şi Auto din Piteşti, specialitatea auto.

În cursul carierei militare, Constantin Voicu a îndeplinit mai multe funcţii de răspundere: şef serviciu auto la Divizionul 102 Apărare Antiaeriană calibru mic, ofiţer control circulaţie la Divizia 16 Apărare Antiaeriană a Teritoriului, şef stat-major şi locţiitor tehnic la Batalionul 416 (Şcoala de Şoferi Militari) Bucov, comandant Grup Transport la Divizionul Tehnic din Regimentul 4 Apărare Antiaeriană Strejnic şi ofiţer II Autotractoare la Brigada 46 Radiotehnică Ploieşti. Ofiţerul s-a pensionat în luna decembrie 1998.

Colonelul Constantin Voicu s-a căsătorit în anul 1972 cu Rodica-Maria Butnaru, profesor de matematică, om de aleasă calitate, decedată în luna noiembrie 1995. Împreună au avut doi copii: Sorin-Cristian şi Iuliana-Gabriela.

Ofiţerul s-a recăsătorit în decembrie 1996 cu Domnica Sorescu, operator spaţiu aerian la U.M. 02107 Ploieşti, apoi referent de specialitate la Cercul Militar Ploieşti, care în paralel cu activitatea profesională, a desfăşurat o susţinută şi apreciată activitate artistică, recunoscută la nivel judeţean şi naţional. Domnica Sorescu-Voicu este o apreciată interpretă de romanţe. Are un fiu, Vasile-Dorin Bănescu, care de un an de zile lucrează în Poliţie şi a absolvit Facultatea de Drept.

[164] Datele au fost culese de Domnica Voicu, din carnetul de notări al socului său.

Sergent-major Constantin BOBESCU[165]

Constantin Bobescu s-a născut în localitatea Telega, judeţul Prahova, la 30 noiembrie 1922. Părinţii săi, Nicolae şi Ilinca (născută Petrişor) au avut 4 copii: Vasile, Petre, Maria, Zamfir. Tatăl, Nicolae s-a recăsătorit cu Matiţa, care avea un băiat, Costică. Au crescut toţi împreună. Constantin a învăţat de la tatăl său meseria de fierar. A fost încorporat de Cercul Teritorial Prahova în aprilie 1943, la arma transmisiuni, fiind repartizat la Regimentul 83 Infanterie „Tribunul Solomon Balint", Turda. Tânărul Constantin Bobescu a participat la al Doilea Război Mondial, Campania militară din Est, din aprilie 1943 până în august 1944.

Regimentul 83 Infanterie făcea parte din Divizia 20 Infanterie Cluj, împreună cu Regimentul 82 Infanterie, Regimentul 91 Infanterie „Regele Ferdinand I", Regimentul 39 Artilerie, Regimentul 40 Artilerie. Comandanţi ai Diviziei 20 Infanterie au fost: general de brigadă Corneliu Serghievici (21 martie 1943 - 28 aprilie 1944) şi general de brigadă Damian Rascu (29 mai 1944 - 14 octombrie 1944).

După întoarcerea armelor, de la 23 august 1944, C. Bobescu aflat pe frontul Moldovei, a fost luat prizonier împreună cu tot regimentul. A fost prizonier de război din august 1944, până în iulie 1948, în U.R.S.S. După marşuri istovitoare, fără hrană şi apă a ajuns în Lagărul 7099/7, care era situat în Siberia.

A scris nenumărate cărţi poştale către părinţi şi fraţi. S-au păstrat câteva:

- 24.02.1946 -

„După atâta timp de despărţire vă pot aduce la cunoştinţă că până în prezent sunt în viaţă, mă aflu bine sănătos ceea ce vă doresc şi d-voastră în tot momentul. Dragi părinţi şi fraţi eu sper că, cu ajutorul bunului D-zeu ne vom revedea iarăşi la micuţul nostru cămin şi ne vom înveseli cu mare cinste şi dragoste. Însă după toate acestea aş dori foarte mult ca să ştiu şi eu ce mai faceţi, sunteţi bine sănătoşi cu toţii din fraţii care mai sunt acasă. Eu cred şi sper că în scurt timp voi veni şi eu acasă în mijlocul D-voastră. Însă vă rog să-mi răspundeţi imediat tot pe această cale unde este locul liber. Va sărut cu drag, Al D-voastră fiu şi frate care vă doresc. Costică."

- 26.07.1946 -

„Scumpii mei părinţi şi fraţi,

Aflaţi despre mine că sunt bine sănătos care sănătate vă doresc şi D-voastră.

Dragii mei părinţi aş vrea să aflu şi despre D-voastră ce mai faceţi sunteţi bine sănătoşi? Eu cred dragii mei că în cel mai scurt timp ne vom vedea iarăşi din nou la căsuţa noastră. Vă rog dragii mei să-mi răspundeţi imediat ce primiţi această c.p. (carte poştală) Nemaiavând ce scrie vă doresc sănătate şi viaţă fericită. Al D-voastră, C. Bobescu."

Deşi trecuse doar un an din prizonierat, Costică avea speranţa că va reveni acasă foarte curând. Însă aşteptarea avea să fie lungă.

[165] Interviu luat de Simona Luncaşu.

- 14.11.1946 -

„Dragii mei părinţi şi fraţi,

Aflaţi despre mine că sunt bine sănătos, ceea ce vă doresc şi D-voastră la toţi cei dragi.

Aflaţi că am primit c.p. de la D-voastră aflând că sunteţi bine sănătoşi.

Ţin să vă mulţumesc că mi-aţi răspuns rugându-vă şi acum.

Rămân în aşteptarea răspunsului D-voastră.

Al D-voastră fiu, Costică."

- 29.06.1947 -

„Dragi părinţi şi fraţi,

Aflaţi despre mine că sunt sănătos ceea ce vă doresc şi D-voastră la toţi. Veţi şti dragii mei că am primit până în prezent 6 c.p. de la D-voastră prin care am putut afla că sunteţi bine sănătoşi cu toţii. Însă îmi pare rău că de fratele Vasile nu aveţi nicio ştire. Am aflat că Zamfir a venit acasă şi s-a căsătorit dar eu nu ştiu pe cine a luat şi văd că nu vrea să-mi scrie şi el. Dragă tăticule şi ţaţă Matiţa D-voastră ce mai faceţi sunteţi bine sănătoşi? Cu locul meu de la Meliceşti cum este, cine îl are în grijă. Te rog să-mi scrii şi mie. Timpul pe la noi cum este? Ai mai cumpărat bou sau nu. Spuneţi-le la toţi fraţii şi la cumnate şi la nepoţi şi la toate rudele noastre multă sănătate de la mine şi îi rog să-mi scrie. Costică ce mai face, s-a făcut mare? Gheorghe s-a liberat? Cred că s-a însurat. Dar cumnatul? Din ştiţi ceva despre el. Sora Maria ce mai face, s-a făcut mare? Florica şi copiii ce mai fac, sunt bine? Unchiul Radu mai este în viaţă?

Veţi şti dragii mei părinţi şi fraţi că tare mi-e dor de voi că sunt aproape 4 ani de când nu ne-am văzut. Însă sper şi eu că dacă vrea bunul D-zeu ne vom vedea iarăşi. Vă rog, dacă primiţi această c.p. să-mi răspundeţi imediat şi să-mi scrieţi în plic că puteţi scrie mai mult. Spuneţi şi lui Nelu a lui nenea Neculai Lamba sărutări din partea mea. Termin de scris. Vă sărut cu dor şi lacrimi în ochi. Al D-voastră fiu, frate, Costică."

- 1.09.1947 -

„Dragă frate,

Având posibilitatea de a-ţi mai scrie încă o c.p. îţi pot aduce la cunoştinţă că sunt sănătos la fel va doresc şi D-voastră la toţi sănătate şi spor la muncă.

Dragă Petre eu ţi-am mai scris o c.p. dar văd că nu am primit răspuns. Voi ce mai faceţi, cum o mai duceţi cu viaţa? Te rog răspunde-mi imediat ce primeşti şi dacă vreţi trimite-mi şi o fotografie că tare mi-e dor de voi. Spune la toţi ai noştri sărutări din partea mea. Al vostru fiu şi frate. Costică."

- 3.11.1947 -

„Dragii mei părinţi,

Aflaţi despre mine că sunt sănătos ceeace vă doresc şi D-voastră la toţi. Veţi şti că am primit cele 2 c.p. pe care le-aţi trimis. M-am bucurat foarte mult văzând că sunteţi bine sănătoşi şi totodată mi-aţi comunicat cum se prezintă recolta pe anul acesta. Despre Vasile nu aţi aflat nimic? Vă rog să-mi comunicaţi şi mie hainele mele le mai ţineţi sau s-au prăpădit. Întrebaţi când am să viu acasă. Eu nu pot să ştiu, când a vrea D-zeu ne vom întâlni iarăşi. Acum

vă rog comunicaţi la toţi ai noştri multă sănătate şi sărutări calde din partea mea. Altceva ce să vă mai spun decât vă urez la toţi în general sărbători fericite. Vă sărut cu dor. Al D-voastră fiu. Costică."

- 10.01.1948 -

„Dragii mei părinţi,

Prin câteva cuvinte vă pot comunica că sunt în viaţă, sunt sănătos, ceea ce vă doresc şi D-voastră la întreaga familie. Dragi părinţi eu v-am mai scris câteva c.p. dar văd că nu primesc nici un răspuns. D-voastră ce mai faceţi sunteţi bine sănătoşi cum o mai duceţi cu viaţa? Dragă tăticule matale cum te mai prezinţi cu viaţa? Mi-ai scris că eşti cam bolnav. Eu din partea mea îţi doresc multă sănătate şi zile fericite. Ceilalţi fraţi, surori şi cumnate ce mai fac, sunt bine sănătoşi? Vă rog dacă primiţi această c.p. să-mi răspundeţi imediat. Al D-voastră fiu, Costică."

Fraţii, dar și părinţii, aveau câte o pereche de boi şi lucrau la pădure. Când Costică întreabă de recoltă, e vorba de fâneaţă şi fructele din livezi.

- 10.05.1948 -

„Dragii mei părinţi

Având în vedere că nu am mai primit răspuns de la D-voastră din luna ianuarie, nu ştiu ce aş putea crede despre acest fapt, făcându-mi impresia că poate sunteţi supăraţi pe mine, sau probabil că s-a întâmplat ceva în familie. Despre mine puteţi fi la curent cu toate în vedere că sunt sănătos până în prezent şi aştept din zi în zi să sosească ceasul acela de a ne vedea iarăşi la casa noastră. După toate informaţiile primite de la camarazii noştri activişti cred că cel târziu peste o lună şi ceva vom fi împreună. D-voastră ce mai faceţi, sunteţi bine sănătoşi cu toţii? Iar despre matale dragă tăticule, eu rog bunul D-zeu să te ţină bine sănătos şi eu îţi urez ani mulţi şi fericiţi. Deoarece ştiu că bătrâneţea te apasă din greu. Iar matale ţaţă Matiţa te rog să-mi scuzi toate greşelile pe care ţi le-am făcut. Spuneţi sănătate la toţi ai noştri. Eu vă doresc pe toţi cu nerăbdare. Al vostru fiu, frate şi cumnat care vă sărută. Costică."

Aşteptarea devenise insuportabilă şi Costică spera ca părinţii și fraţii să-şi lase grijile traiului şi schimbărilor social-politice şi să-i scrie mai des.

- 8.06.1948 -

„Dragii mei părinţi,

Sunt câteva luni de zile de când nu am primit nici o veste îmbucurătoare din partea D-voastră. Dragi părinţi, iubiţi fraţi, surori şi cumnate, vă rog gândiţi-vă că mai aveţi unul dezlipit de la sânul vostru de atâţia ani de zile care zi şi noapte se gândeşte la voi cu durere în suflet. D-voastră ce mai faceţi, sunteţi bine sănătoşi? Cum o mai duceţi cu bătrâneţea? Despre mine puteţi afla că sunt bine sănătos dar şi a mea faţă care a fost odată s-a trecut ca o floare care se veştejeşte. V-am promis că am să vin în curând acasă, ceasul şi ziua care va fi o mare bucurie pentru noi nu o pot şti. Timpul cum mai este pe la noi? V-am scris să-mi spuneţi de cumnatul Din dacă ştiţi de el. Sora Maria şi băiatul ce mai face? Florica la fel. Spuneţi-le sănătate de la mine. La fraţi la fel. Şi lui

Ilie Popescu la fel. Al D-voastră care vă doreşte cu lacrimi în ochi. Fiu, frate şi cumnat, Costică."

La sfârşitul lui iulie 1948 s-a înapoiat în ţară. Ruşii i-au transportat pe prizonieri pe calea ferată. La graniţă i-au dat jos din trenuri şi i-au alungat peste frontieră. Au mers pe jos majoritatea drumului. Erau slăbiţi, cu haine jerpelite, lipsiţi de hrană. Într-un sat din Moldova, îşi aminteşte fiul Constantin cum povestea tatăl, au înnoptat la un gospodar moldovean, de prin zona Huşilor. Acesta le-a dat marmeladă din vin, pentru că vinul îl luaseră ruşii, aliaţi acum cu noi. Le-a atras atenţia că un cub cât o linguriţă trebuie diluat cu multă apă. Unii nu au nimerit concentraţia şi s-au ameţit de-a binelea.

Nu a aflat nimic despre fratele Vasile, nici cât a fost în prizonierat, nici la sosirea acasă. Asta deoarece Vasile a fost dat dispărut şi nu s-a mai întors acasă niciodată, fiind fie mort pe front, fie în prizonierat, ca alţi mii de români.

La sosirea în ţară a vrut să se aşeze la casa lui. S-a căsătorit, la 16 ianuarie 1959, la casa comunală, cu Jeana Stoian, născută la 1 noiembrie 1926, în Telega, din părinţii Dumitru şi Maria. La căsătorie au fost martori: Ion T. Grecu, funcţionar şi Gheorghe I. Bengea, lăcătuş, ambii din comuna Telega. La căsătorie nu s-a încheiat convenţiune matrimonială.

Soţii Constantin şi Jeana au avut trei copii: Sevastiţa (născută în 1949), Elena (1951) şi Constantin (1955). Fiind de meserie fierar forjor, nu a lucrat în gospodăria proprie, nici nu a lucrat la pădure, ca mulţi tineri din Telega, ci s-a angajat la Schela Mislea, ca forjor. Familia Bobescu s-a mutat în Câmpina, Costică angajându-se lăcătuş la Fabrica de acid sulfuric.

În anul 1985 s-a pensionat, ocupându-se cu gospodăria. La 9 mai 1995 a fost avansat la gradul de sergent-major, trecând în corpul subofiţerilor. După amputarea ambelor picioare, Constantin Bobescu se stinge din viaţă la 20 iulie 2000, la Câmpina. Soţia, Jeana decedează şi ea la 5 iunie 2014.

Acesta a fost destinul unui tânăr, dintr-o familie numeroasă, care a plecat cu gândul la dezrobirea teritoriilor ocupate de bolşevici, dar a zăcut aproape patru ani în lagărul de muncă din Siberia.

Sergent-major Ion-Constantin BUGA[166]

Ion-Constantin Buga s-a născut la 16 octombrie 1919, în localitatea Fulga din judeţul Prahova. Părinţii săi, Ion şi Anica, i-au asigurat condiţiile necesare să urmeze şcoala primară în localitatea natală. Venindu-i timpul satisfacerii stagiului militar, a fost încorporat, în ziua de 15 februarie 1941, în cadrul Regimentului 7 Dorobanţi Prahova, din Ploieşti.

După instruirea în cazarmă şi împrejurimile oraşului Ploieşti, precum şi la vest de Prut, Ion-Constantin Buga a fost însufleţit de îndemnul transmis la radio, în noaptea de 21/22 iunie 1941, al generalului Ion Antonescu: *„Ostaşi, vă ordon: Treceţi Prutul!"*, participând cu însufleţire la luptele desfăşurate pentru eliberarea teritoriului Basarabiei.

---

[166] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 219-220.

După eliberarea Basarabiei, la data de 26 iulie 1941, soldatul Ion-Constantin Buga, făcând parte din Compania de Pionieri, a participat la luptele din operaţiunea militară Odessa. Rănit grav, cu o invaliditate de 40%, la 28 august 1941, la Odessa, şi evacuat în spital, Ion-Constantin Buga a fost lăsat la vatră, la data de 19 august 1942, prin Procesul Verbal nr. 184, H. 75, al Comisiei Medico-Militare din Comandamentul 5 Teritorial Prahova. Era suferind de semianchiloză filioasă interfalangiană la degetele 2, 3 şi 4, mâna dreaptă, după rană de război, prin glonţ, la degetele 2-4. La data de 24 noiembrie 1942 a fost clasat invalid de război. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă" cu spade, clasa a 3-a, şi cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945".

Ion-Constantin Buga, la vârsta de 86 de ani, povestea: *„... în luptele pentru eliberarea Basarabiei îmi amintesc de acţiunile pe care le-a desfăşurat Regimentul 7 Dorobanţi Prahova la Orhei, apoi pe Valea Răutului, în continuare la forţarea Nistrului şi, mai ales, de rezistenţa înverşunată a trupelor ruseşti în bătălia pentru Odessa, unde am fost rănit. Înainte de a fi rănit m-am angajat să execut o misiune de recunoaştere împreună cu alţi camarazi. Fiind surprinşi de focul foarte puternic al inamicului, am fost grav rănit şi apoi evacuat la spital."*

Sergent-major Constantin DĂNCESCU[167]

Constantin Dăncescu s-a născut la data de 22 octombrie 1921, în localitatea Ceptura, din judeţul Prahova, localitate care a dat ţării o seamă de personalităţi, printre care se înscriu generalul Octavian Georgescu, veteran al celor două războaie mondiale, generalul Constantin Degeratu, colonelul-inginer Constantin Avram ş.a.

Constantin Dăncescu a absolvit 7 clase primare în localitatea natală. În anul 1942 a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar la Regimentul 89 Infanterie Braşov.

După efectuarea perioadei de instrucţie Constantin Dăncescu a fost mobilizat, la data de 20 iulie 1942, participând la operaţiunile militare din Caucaz, Stepa Kalmukă, Stalingrad şi pe drumul de întoarcere pe frontul Moldovei (martie-august 1944). A fost avansat fruntaş (15 martie 1943) şi apoi caporal (1 aprilie 1944). În perioada 23 - 31 august 1944 a participat la dezarmarea trupelor germane, iar în perioada 15 septembrie - 25 octombrie, la eliberarea părţii de nord a Transilvaniei.

Luptând pe teritoriul Ungariei până la Tisa, caporalul Constantin Dăncescu a fost mutat în cadrul Regimentului 30 Dorobanţi (Infanterie) Muscel şi a participat la luptele din nord-estul Ungariei, până la data de 18 decembrie 1944, şi la luptele din Cehoslovacia, până la data de 12 mai 1945.

După înapoierea unităţii în ţară, caporalul Dăncescu a primit câteva concentrări, a primit concedii şi apoi, a fost lăsat la vatră la data de 4 ianuarie

[167] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 220-221.

1946. Constantin Dăncescu s-a căsătorit, la 14 noiembrie 1948, cu Eufrosina Păsculescu, împreună dând ţării doi copii: Emil, profesor de matematică, fost director al Şcolii nr. 29 din Ploieşti „Emil Palade" Ploieşti, pensionar şi Magdalena, căsătorită Suliman, profesor de matematică, şi director al Şcolii „Nicolae Iorga" Ploieşti. Copiii i-au dăruit trei nepoţi: Radu Dăncescu, absolvent al Facultăţii de Agronomie Bucureşti, Cornelia Dăncescu, absolventă a Facultăţii de Limbi Străine Sibiu, şi Dan Suliman, absolvent al Universităţii Politehnice Bucureşti.

Venerabilul veteran a fost decorat cu medaliile: „Bărbăţie şi Credinţă" clasa a II-a, „Eliberarea de sub jugul fascist" şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945".

Sergent-major Gheorghe ENACHE[168]

Gheorghe Enache s-a născut la 15 octombrie 1922, în comuna Băneşti, judeţul Prahova, într-o familie numeroasă (opt copii: Ion, Vasile, Victor, Ana, Gheorghe, Ana, Lazăr şi Nuţi). Părinţii, Alexandru şi Elena, au reuşit să crească şi să educe bine pe cei opt copii cu toate greutăţile materiale ale vremii. Gheorghe a avut o copilărie liniştită. După absolvirea şcolii primare de 5 ani din Băneşti, Gheorghe a urmat şcoala Industrială de Instalaţii de Apă şi Gaze din Câmpina. Găsind un anunţ în ziarul Curentul, Gheorghe Enache s-a înscris la Şcoala de radiotelegrafişti din Bucureşti. După absolvirea ultimei clase, Gheorghe Enache a rămas la Şcoala de radiotelegrafişti, subordonată Regimentului din Ghencea, Bucureşti.

În noiembrie 1940, Gheorghe Enache a fost încorporat, la Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană Ghencea, Bateria 296 TFF (telefonie fără fir), până în martie 1941, când a efectuat aplicaţii în teren cu posturile de emisie-recepţie, în regiunea Giurgiu - Rusciuc (Bulgaria). Până în 1941 s-a primit aparatură nouă. Cursanţii au fost selecţionaţi şi repartizaţi pe grupe de câte 5 persoane, în posturi de execuţie în teren, pe aeroportul din Buzău, la diferite unităţi militare. Gheorghe Enache a fost încadrat la Flotila 3 Informaţii, pentru recunoaştere cu ajutorul avioanelor de bombardament uşor, cu sediul la Buzău.

După două luni, România a intrat în războiul contra Rusiei bolşevice. Gheorghe Enache a executat misiuni de recunoaştere a tipului de avion, numărul motoarelor, apartenenţa de stat şi direcţia de zbor. Flotila 3 Informaţii s-a îmbarcat şi a ajuns la Tighina. Au trecut Prutul, apoi Nistrul, baza stabilindu-se la Tiraspol. Posturile de radiotelegrafişti s-au instalat în spatele frontului, pe sectoare, în cadrul formaţiunilor de observaţii. Antenele erau ascunse în păduri, pentru a nu fi observate de ruşi şi a transmite direcţiile avioanelor înspre front şi dinspre front. Două dintre posturile de radiotelegrafişti au fost prinse de ostaşii ruşi, iar ostaşii români au fost duşi într-un cumplit lagăr din Siberia şi nu s-a mai ştiut nimic de ei. Unitatea a luptat şi în Caucaz, până la Marea de Azov.

Revenită în ţară, după 23 august 1944, Flotila 3 Informaţii a fost dislocată în Făgăraş, a predat documentele şi a intrat în lupta contra nemţilor, schimbând

[168] Datele au fost culese de lt.col. Olaru.

sistemul de comunicare. În localitatea Rupea s-a înfiinţat un post de emisie-recepţie, după care efectivele flotilei s-au deplasat la Oradea şi în continuare, pe aerodromul Miskolc (Ungaria), participând la acţiuni de luptă la Debreţin. Din Ungaria, efectivele flotilei s-au înapoiat în ţară. Nu au participat la operaţiile militare din Cehoslovacia.

Înapoiată în ţară, Flotila 3 Informaţii a predat la Bucureşti autovehiculele şi aparatura rămasă de pe front. După lăsarea la vatră, Gheorghe Enache a fost încadrat ca tehnician instalaţii de apă şi gaze şi şef de depozit la Baza 3 Băicoi, Institutul de Petrol şi Gaze Câmpina, Electromontaj în perioada 1945-1983.

Pentru merite deosebite Gheorghe Enache a fost distins cu Ordinul Muncii, clasa a III-a, cu medalia Eliberarea de sub jugul fascist, medalia Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945. Fiind o fire activă şi perfect sănătos, Gheorghe Enache a participat cu însufleţire la acţiunile organizate de Primăria Câmpina şi Asociaţia Cultul Eroilor „Regina Maria".

Sergent-major Ion GHEORGHE[169]

Târgşoru Vechi, comună de şes amplasată pe malurile canalului Leaotu („afluent" artificial al Prahovei, pe stânga), se învecinează la nord cu municipiul Ploieşti, la sud-est cu comuna Brazi, la sud-vest cu comuna Măneşti, la nord-vest cu comuna Ariceştii Rahtivani şi la nord cu comuna Blejoi. Comuna este formată din satele: Strejnic (reşedinţă de comună), Stănceşti, Târgşoru Vechi şi Zalhanaua. Suprafaţa comunei însumează 4.843 ha, din care 4.027 ha reprezintă suprafaţa agricolă. La circa 500 m vest de moara din Târgşoru Vechi s-a depistat o aşezare tracică, numită Tei, bogată în materiale arheologice.

Satul apare atestat documentar abia la 25 august 1413, în salvoconductul comercial pe care Mircea cel Bătrân (1386-1418) îl reînnoieşte pentru braşoveni sub denumirea de „Novum Forum" (Târgul cel Nou), spre a fi deosebit de Târgovişte. La 22 august 1456, Vlad Ţepeş înfrânge la Târgşor oştile lui Vladislav al II-lea. Importanţa economică a târgului care se ridica a determinat o creştere a însemnătăţii sale politice sub Neagoe Basarab (1512-1521), când devine oraş de scaun. În privilegiul acordat braşovenilor, în anul 1517, acesta îi îndeamnă „*să târguiască numai unde este scaunul domniei mele, la Târgovişte şi la Câmpulung şi la Târgşor*". Solii braşovenilor găsesc pe voievodul Alexandru al II-lea Mircea (1568-1577), de asemenea, la Târgşor. În anii 1537, 1538 sau 1540 Radu Paisie (Petru de la Argeş), în anul 1598 Mihai Viteazul, iar în 1622 Radu Mihnea emiteau hrisoave din reşedinţa de la Târgşor. Localitatea a jucat un rol important în secolele XVI-XIX. Se pare că aici a existat o şcoală începând din secolul al XV-lea.

Între monumentele din localitate se remarcă termele romane ale castrului Legiunii a XI-a Claudia Pia Fidelis, ruinele bisericii albe (biserica veche, ctitorită de Vladislav al II-lea), ruinele curţii domneşti, conacul Moruzi, monumentul memorial „Nicolae Iorga", cu inscripţia: „*În acest loc a fost*

[169] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 75-79.

asasinat de către legionari, la 28 noiembrie 1940, savantul de reputaţie mondială Nicolae Iorga (născut în anul 1871)". Datele au fost culese din Dicţionarul Istoric al Judeţului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploieşti-Mileniul III", 2004.

Cristache şi Niculina Gheorghe, oameni harnici din Târgşoru Vechi, au dat viaţă la opt copii: Elena, Steliana, Maria, Chira, Stelian, Dumitru, Ion şi Constantin.

Dumitru Gheorghe a participat la război, în rândurile Regimentului 6 Călăraşi, căzând în lupte la Kerci, în ziua de 10 mai 1942.

Ion Gheorghe s-a născut la 16 aprilie 1919. Absolvent al Facultăţii de Teologie, Ion Gheorghe a fost încorporat, în anul 1942, în cadrul Batalionului 1 Vânători de Munte din Sinaia, pentru a satisface stagiul militar cu termen redus. După perioada de instrucţie a fost trimis, pentru completarea instrucţiei, la Şcoala Militară Ofiţeri de Rezervă Infanterie nr.1 din oraşul Ploieşti. Întrucât la sfârşitul anului 1942 Ion Gheorghe a fost preoţit, cu aprobarea Statului Major General a fost lăsat la vatră, cu gradul de sergent.

Preotul Ion Gheorghe a slujit, cu har duhovnicesc, la Biserica din localitatea Buştenari şi la Biserica „Sfântul Vasile" din Ploieşti.

Deşi a activat doar pentru o scurtă perioadă de timp în unitatea operativă de vânători de munte, preotul Ion Gheorghe a fost avansat la gradul de sergent-major.

Demnă de respect este şi activitatea literară desfăşurată de preotul Ion Gheorghe. A început să scrie versuri din perioada tinereţii. Una dintre poeziile care l-a caracterizat este „Patru brazi":

A avut mămica patru brazi înalţi
Şi pe toţi la oaste i-a trimis soldaţi.
Pe Tirică primul, l-a trimis cu cal
Călăraş cu schimbul pe-al său animal.

Pe Mitică, cel de al doilea venit,
Că era din fire mai pipernicit
L-a trimis la oaste pe jos
Cu raniţa-n spate spre a-i fi de folos.

Nu ştiu ce folos avu aşa mergând
Dar curând pe fronturi a ajuns plângând
Şi de ce-i fu frică, d-aia n-a scăpat,
Că un glonţ duşman pe el l-a căutat.

S-a umplut văzduhul de-atâta oftat…
Amintesc în treacăt că al nostru sat
S-a umplut de ură faţă de duşman
Pentru armele proptite în tăpşan.

Şi-a rămas mămica cu doi fii acasă
Unul la o şcoală într-un vechi oraş
Aşteptând prilejul de a se preoţi,
Să scape de armată cu ale ei greutăţi.

Dară iată că şi-acesta a fost condus
La gară, la tren, ca un umil supus
Alt prilej la plecare de-a se boci
Că nu ştii armata cât va dăinui.

Şi-a plecat Ionete la Sinaia-n munţi
Unu vânători de munte, fără punţi
Că punte-a lăsat-o jos la adăpost
Să spună altora că pe aici a fost.

Şi-aşa scăpai de oaste cu-ale ei urmări
De-mbrăcai sutana uitată-n cămări.
Pe Costică cel de al patrulea băiat
Vârsta-i mititică de front l-a scăpat

Şi-a rămas mămica doar cu un glonţ primit
Dar destul de-adânc în inimă-nfipt
C-acolo pe front, departe-n Caucaz
Zace în mormânt fiul ei cel viteaz.

Ultima poezie scrisă de preotul Ion Gheorghe, la data de 19 martie 2006, se intitulează „Gânduri”:

A sosit ziua din urmă
Când de-aicea am să plec,
Mulţumescu-ţi ţie turmă
Că m-ai ajutat să trec.

Mi-ai dat liniştea de seară
Şi somnul cel prea dorit
De aceea-n rugăciune
Mereu te-am pomenit

Merg la casa mea dorită
De copii înconjurat,
Cu nepoţii laolaltă
Care Domnul mi-a dat.

De aceea, Ţie, Doamne,
Mă tot rog, neîncetat,
Să-mi ajuţi ca-n aste toamne
Prea mult bine-mi fie dat.

Ca din nou să-ţi strig ţie:
Linişteşte-mi viaţa mea
Ca de-acuma ea să-mi fie
Sprijinul ce-aş merita.

Preotul Ion Gheorghe a fost căsătorit cu Constanţa Ţugulea. Împreună au dat ţării pe Ion şi Petruţa. Ambii sunt ingineri şi au lucrat, în acelaşi birou, la D.S.P.A.C. Copiii le-au dăruit două nepoate şi un nepot. Preotul Ion Gheorghe a trecut în lumea veşnică în anul 2007.

Sergentul-major Ion Gheorghe a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945".

Sergent-major Neculai Ivan[170]

Neculai Ivan s-a născut la data 1 aprilie 1915 în localitatea Filipeştii de Pădure, comuna Diţeşti, azi comuna Filipeştii de Pădure, judeţul Prahova. A copilărit şi absolvit şcoala primară în localitatea natală. De la vârsta de 14 ani a lucrat în extracţia ţiţeiului, până la încorporare pentru satisfacerea stagiului militar, în anul 1937, în Batalionul 4 Vânători de munte din Predeal. La încheierea stagiului militar, în anul 1938, Neculai Ivan a fost lăsat la vatră cu gradul de sergent.

La data de 20 martie 1939, sergentul Neculai Ivan a fost concentrat pentru pază la o unitate de căi ferate din Bucureşti. Lăsat la vatră, în luna septembrie 1940, sergentul Neculai Ivan a fost concentrat în luna noiembrie 1940 la Batalionul 4 Vânători de munte Predeal, subordonat Brigăzii 1 Mixte Vânători Munte Sinaia, care atunci era dislocat în zona Câmpulung Moldovenesc, pentru instruirea efectivelor şi paza graniţei de nord a României, jecmănită de teritorii de către Rusia bolşevică.

Ordinul generalului Ion Antonescu transmis armatei în noaptea de 21/22 iunie 1941 răspundea clar nevoilor realizării idealului naţional: „*Ostaşi, vă ordon: Treceţi Prutul! Zdrobiţi vrăjmaşul din răsărit şi miazănoapte! Dezrobiţi din jugul roşu al bolşevismului pe fraţii voştri cotropiţi! Reîmpliniţi în trupul ţării glia străbună a Basarabilor şi codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre*".

Cu aceste îndemnuri în inimă şi în suflet, în ziua de 3 iulie 1941, Corpul de Munte, cu Brigăzile 1, 2 şi 4 Mixte Munte, au trecut la ofensivă în Bucovina de Nord, pentru eliberarea acestui vechi ţinut românesc. Ostaşii Batalionului 4 Vânători Munte Sinaia, din care a făcut parte şi sergentul Neculai Ivan, au contribuit la eliberarea Bucovinei şi a părţii de Nord a Basarabiei, deplasându-se prin lupte foarte grele, în Crimeea. Sergentul Neculai Ivan îşi aminteşte şi acum greutăţile întâmpinate în timpul luptelor pentru cucerirea fortăreţei Sevastopol, la data de 2 iulie 1942.

Fiind numit comandant de tun, sergentul Neculai Ivan a participat şi la luptele din Caucaz. În luna mai 1943, sergentul a fost mutat în Regimentul 2 Artilerie Antiaeriană Iaşi, care era dislocat în oraşul Bârlad. Aici a condus o grupă care deservea o mitralieră antiaeriană.

În februarie 1944 sergentul Neculai Ivan a fost mutat în Regimentul 6 Artilerie Antiaeriană, conducând o grupă care, de asemenea, deservea o mitralieră antiaeriană. Împreună cu camarazii săi, sergentul Neculai Ivan a

[170]Datele au fost culese de col.(rtr.) Constantin Chiper.

participat la luptele de dezarmare a trupelor germane din capitală şi apoi la apărarea capitalei, până la data de 1 iunie 1945, când a fost lăsat la vatră.

Respectatul veteran Neculai Ivan a fost căsătorit cu domnişoara Zotescu, împreună având doi fii şi două fiice. Gheorghe, fost lăcătuş mecanic la mina de extracţie cărbuni din Filipeştii de Pădure, împreună cu soţia sa, Eugenia, cu fiul şi cu nora lor îl îngrijesc pe veteranul care la data de 1 aprilie 2015 a împlinit vârsta de 100 de ani. Cel de doilea fiu, Petre, fost inginer la Uzinele „Tractorul" din Braşov, este pensionar. Prima fiică, Maria, este pensionară şi cea de a doua fiică, Elena, lucrează la C.F.R. Neculai Ivan are şase nepoţi şi doi strănepoţi. Pentru participarea la război, Neculai Ivan a fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", clasa a 2-a, şi medalia Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

La sărbătorirea sa, în ziua de 1 aprilie 2015, au participat membrii familiei, Daniela Niculae, secretara Consiliului Popular al comunei Filipeştii de Pădure, Colonelul (rtr) Constantin Chiper, ca reprezentant din partea ANVR, filiala Prahova şi ANCE „Regina Maria", filiala Prahova, precum şi locotenent-colonelul Constantin Tănase şi locotenentul Roxana Davidovicsh, din partea comandantului Bazei 2 Logistice „Valahia". Participanţii la eveniment au înmânat sărbătoritului diplome, reviste şi cărţi şi au contribuit financiar la ajutorarea acestuia.

Sergent-major Ion Petre[171]

Bunicul meu, sergentul-major Ion Petre, a fost un om de onoare. Fiind chemat să apere patria, nu s-a eschivat să îndeplinească grele misiuni de luptă, în confruntarea cu inamicul, în Campania Militară, pe frontul de Est, în al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

Datele înscrise în Foaia Matricolă, Contigentul 1941, din Registrul Matricol întocmit de Cercul Militar Teritorial Prahova, ce se păstrează la Arhivele Militare Naţionale din Piteşti (Unitatea Militară 02405 Piteşti), atestă următoarele informaţii:

Ion Petre a satisfăcut stagiul militar şi apoi a fost concentrat în Batalionul 12 Vânători Munte din oraşul Târgu Neamţ, participând la luptele pentru eliberarea Bucovinei de Nord şi a părţii de Nord a Basarabiei, în perioada 22 iunie - 26 iulie 1941.

De la data de 8 august 1941 unitatea a participat la luptele din Ucraina, pătrunzând de la data de 1 noiembrie 1941, împreună cu celelalte unităţi de vânători de munte în Crimeea, contribuind la data de 2 iulie 1942, la ocuparea fortăreţei Sevastopol.

Până la data de 28 februarie 1944 a desfăşurat lupte foarte grele în Crimeea şi Caucaz. Ca urmare a insuccesele din anul 1943, armata germană şi armata română au început retragerea spre vest, unităţile de vânători de munte române, o parte din unităţile de infanterie şi artilerie au fost forţate să se retragă pe frontul din Moldova.

[171]Date furnizate de ing. Silviu Petre.

Acestea au luptat, de la data de 2 aprilie şi până la 23 august 1944, pe frontul: Carpaţii Orientali - Târgu Neamţ - Paşcani - Târgu Frumos - Iaşi - Chişinău.

Bunicul meu, Ion Petre, a fost rănit la data de 11 mai 1944, în luptele din munţii Neamţului, fiind spitalizat în Spitalul Militar din Iaşi. Apoi a primit concediu medical, până la data de 20 iulie 1944. Înapoiat pe front, a luptat până la 23 august 1944, fiind luat prizonier de către noul aliat în războiul antifascist, armata sovietică, în apropiere de oraşul Roman.

Ostaşii capturaţi în zona Roman şi Bacău au fost deplasaţi, pe jos, până în oraşul Bălţi, din Basarabia. Aici erau triaţi cei mai rezistenţi oameni şi apoi erau trimişi în lagărele din Siberia. Mulţi dintre prizonieri au decedat pe drum sau au fost împuşcaţi pentru că nu se mai puteau deplasa. Alţii au murit în acest lagăr de tristă amintire. Bunicul a fost mai norocos, fiind trimis în ţară la data de 25 octombrie 1944.

În calitate de veteran de război, bunicul a fost avansat până la gradul de sergent-major în retragere. Bunicul meu a decedat, în anul 2004 şi este înhumat în Cimitirul din localitatea natală.

Preşedintele Asociaţiei Judeţene Cultul Eroilor Prahova, filială a Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria", col.(rtr.) Constantin Chiper m-a ajutat să primesc fişa cu datele personale ale bunicului meu de la Arhivele Militare Piteşti şi în semn de recunoştinţă i-am donat suma necesară de bani, în anul 2018, destinată realizării bustului „Regina Maria", pe care a dispus-o la sediul Asociaţiei din Ploieşti.

Sergent-major Ion UŢĂ[172]

Sergentul-major Ion Uţă, fiul lui Muşat şi Paraschiva, s-a născut la data de 16 septembrie 1922 în frumoasa şi bogata localitate Drăgăneşti, judeţul Prahova. Ion Uţă a copilărit şi absolvit şcoala primară în localitatea natală. Dorind să îmbrăţişeze o meserie a „evadat" din sat, mergând la Ploieşti unde, cu sprijinul unor oameni cu suflet bun, s-a calificat în meseria de turnător metale. Ajuns la vârsta majoratului s-a căsătorit cu Dumitra Paraschiv, împreună dând ţării trei copii: Vasile, pensionar, fost turnător fontă, Gheorghe, zugrav, şi Ani casnică în localitatea Ciupelniţa, judeţul Prahova.

Venindu-i timpul satisfacerii stagiului militar, Ion Uţă a fost recrutat în luna martie 1942 la Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti. După efectuarea perioadei de instrucţie, în luna aprilie 1944, împreună cu ceilalţi camarazi, Ion Uţă a fost repartizat la Partea Operativă a Regimentului 32 Infanterie „Mircea", care în acel timp, se afla pe frontul din Moldova.

Participând la lupte pe frontul Târgu Neamţ - Paşcani - Târgu Frumos - Iaşi - Chişinău - Tighina, pe data de 6 iulie 1944 a fost rănit cu schije de brand, în piept, şi internat în Spitalul Militar din Iaşi. După refacerea sănătăţii a fost rechemat pe frontul din Moldova. Comportându-se dârz în lupte, la data de 1 august 1944 a fost avansat la gradul de fruntaş. După 23 august 1944 Ion Uţă a

[172] Col.(rz) Constantin Chiper, Veterani în slujba patriei, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, Bucureşti, 2008, pag. 181-182.

participat la dezarmarea trupelor germane şi apoi la luptele pentru eliberarea părţii de Nord-Vest a Transilvaniei, a Ungariei şi Cehoslovaciei.

Fruntaşul Ioan Uţă a fost trecut în rezervă în toamna anului 1945. În anul 1949 Ion Uţă a fost recrutat în Trupele Ministerului de Interne, fiind angajat miliţian cu gradul de sergent. A executat misiuni de pază şi ordine pe străzile din Ploieşti, până la trecerea la pensie.

Pentru participarea la război Ion Uţă a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial 1941-1945".

Sergent Ion ALDEA[173]

Ion Aldea s-a născut la data de 9 septembrie 1889 în localitatea Diţeşti, comuna Filipeştii de Pădure, din judeţul Prahova. A fost fiul lui Lixandru şi al Frusinei Aldea. A fost căsătorit şi a avut 7 (şapte) copii.

În anul 1912, la vârsta de 22 ani, a fost încorporat pentru satisfacerea serviciului militar la Batalionul 3 Vânători de câmp (Infanterie) din Ploieşti. În luna iulie 1916 a fost concentrat la Regimentul 3 Vânători (unitatea fusese ridicată la rang de regiment), subordonat Diviziei 5 Infanterie Buzău. În seara zilei de 14 august 1916, ora 21:00, pe când fruntaşul Ion Aldea se găsea, împreună cu camarazii din regiment, în dispozitivul de luptă de pe graniţă, în zona Măneciu-Pământeni, au fost declanşate prin surprindere, luptele cu inamicul. Deşi luptele au fost dure, ostaşii români au pătruns, cu mult curaj, în dispozitivul inamic, reuşind să înainteze, până la 15 septembrie, în zona Braşov.

Schimbarea situaţiei pe frontul de sud, precum şi suplimentarea forţelor germane şi maghiare în partea de nord a Transilvaniei, au fost motivele care au determinat Statul Major al Armatei române să oprească ofensiva trupelor române şi apoi să le retragă treptat, prin luptă. Ostaşii Regimentului 3 Vânători au fost puşi la dispoziţia Diviziei 6 Infanterie Focşani, la data de 19 septembrie, şi s-au retras prin dârze lupte la Tabla Buţii, judeţul Prahova, pe Valea Siriului şi Valea Buzăului. Unitatea a respins inamicul la Pătârlagele, asigurând condiţiile pentru retragerea Diviziei 6 Infanterie pe Valea Buzăului. În continuare unitatea a desfăşurat lupte grele la Odobeşti şi Pralea.

În luna ianuarie 1917 regimentul a fost trimis, pentru refacere, în comuna Truşeşti, din judeţul Botoşani. Ion Aldea a fost avansat caporal şi numit comandant de grupă, întrucât s-a comportat curajos în luptele desfăşurate în Campania militară din 1916.

În ziua de 24 iulie 1917 a început marea bătălie de apărare a Mărăşeştilor. Unităţile militare din Prahova au participat şi ele în această bătălie. Ostaşii Regimentului 3 Vânători s-au acoperit de glorie în legendarele lupte de apărare de la Cosmeşti şi Doaga, îndeosebi în zilele de 25, 27, 28, 30 iulie şi 6 august 1917. Pentru faptele de eroism săvârşite la Doaga, drapelul Regimentului 3 Vânători a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul", clasa a III-a, conform Î.D. nr. 1171, din 9 octombrie 1917.

---

[173] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, pag. 221-223.

La sfârşitul lunii ianuarie 1918 regimentul a fost trimis în Basarabia unde, până la sfârşitul lunii iunie, a contribuit la curăţarea Basarabiei de trupe bolşevice ruseşti şi ucrainiene.

După remobilizarea armatei, la data de 28 octombrie 1918, Regimentul 3 Vânători a fost subordonat Diviziei 2 Vânători din Chişinău şi a participat la dezarmarea trupelor maghiare din Transilvania, la capturarea armamentului şi a muniţiilor de la civili, precum şi la asigurarea liniştii publice. Regimentul 3 Vânători a participat la campania militară din Ungaria, din anul 1919.

Trecerea armatei române pe picior de pace, la data de 1 aprilie 1921, i-a găsit pe bravii ostaşi infanterişti din Regimentul 3 Vânători la Huedin. Concentraţii au fost demobilizaţi.

Ion Aldea a fost avansat la gradul de sergent şi decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă" clasa a II-a şi „Virtutea Militară", clasa a II-a pentru comportarea curajoasă şi dârză în luptele de la Doaga.

În anul 1923, Regimentul 3 Vânători a fost dislocat la Bolgrad şi în octombrie 1940 a fost desfiinţat, deoarece sovieticii au dezarmat ostaşii, la sfârşitul lunii iunie 1940.

Între urmaşii lui Ion Aldea se remarcă Elisaveta, căsătorită cu Ion Croitoru, maistru construcţii petroliere, decedat şi înhumat la Moineşti. Fiul lor, Constantin Croitoru, a îmbrăţişat cariera militară. Datorită meritelor sale a fost avansat până la gradul de general de divizie (general maior) şi încadrat într-o funcţie importantă la Statul Major General al Armatei României. Generalul Croitoru are un fiu absolvent al Facultăţii de Drept din Bucureşti.

Sergentul Ioan Aldea a decedat la data de 1 ianuarie 1974, fiind regretat de familie şi prieteni.

Sergent Nicolae BONDOC[174]

Nicolae Bondoc s-a născut la 24 octombrie 1922, la Breaza, judeţul Prahova. Părinţii săi Ion şi Stana le-au asigurat educaţia necesară celor doi copii: Nicolae şi Silvia. Nicolae a absolvit 7 clase primare, două clase industriale şi 1 an şcoală de mecanici locomotive C.F.R.

A fost încorporat de Cercul Teritorial Prahova, în februarie 1941, cu menţiunea „bun pentru unităţi de autotransport", prezentându-se ca voluntar, sub semnătura surorii, care era majoră, ferindu-se de decizia părinţilor. A fost încadrat la Baza Regimentului 3 Artilerie Antiaeriană Bucureşti, în funcţia de şofer. Din mai 1942, până în martie 1943 a fost încadrat comandant de tun în Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană. Regimentul era dotat cu tunuri antiaeriene Flak de 88 mm, de producţie germană.

Pe lângă varianta originală produsă de Krupp, Rheinmetall a creat mai târziu un tun antiaerian mai puternic, Flak 88 mm, model 41, cu o bătaie eficace de 14.810 m, pentru ţinte terestre şi 7.620 m, pentru ţinte aeriene. Tunul Rheinmetall de 88 mm a intrat şi în dotarea bateriilor de artilerie antiaeriană

[174] Datele au fost furnizate de col.ing. Viorel Bondoc, din carnetul cu amintiri din război al tatălui său.

româneşti. În campania militară a anului 1942, Bătălia de la Cotul Donului şi Stalingrad, aşa cum este denumită în istoriografia universală, a constituit un eveniment de importanţă majoră în domeniul militar, care a produs o cotitură în desfăşurarea celui de Al Doilea Război Mondial şi a ocupat, prin amploarea şi tragismul operaţiilor militare, locul primordial.

Regimentul 3 Artilerie Antiaeriană, având în componenţă şi Bateria 112 Rheinmetall, a avut dispozitivul de luptă la Budahowka şi Berdiansk. În perioada 15 august 1942 – 3 februarie 1943, s-a desfăşurat Campania militară la Cotul Donului, Stepa Calmucă şi Stalingrad. Artileria antiaeriană română a participat cu un număr apreciabil de unităţi şi de subunităţi. Misiunea lor consta în apărarea antiaeriană a marilor unităţi, precum şi a altor obiective importante din compunerea Armatei a 3-a şi Armatei a 4-a române: aerodromurile aviaţiei române şi germane; puncte obligate de trecere, vizate de inamic (poduri şi localităţi); depozite de muniţii şi formaţiuni de servicii.

Bateria de artilerie antiaeriană, din care făcea parte sergentul Bondoc Nicolae, dispusă in eşalonul întâi, în afara misiunii principale – lupta cu aviaţia inamică – îi mai revenea şi misiunea de a lupta cu inamicul terestru pătruns în raionul poziţiilor de tragere, tancuri, autoblindate şi chiar cu infanteria de pe acestea.

Iată ce i-a povestit fiului său, Viorel: „La locul unde cotea Donul au făcut ruşii ceva care nu a fost descoperit nici de armata română, nici de cea germană şi anume, au făcut un pod de fier sub apă, care nu se vedea nici din avion şi noi ne miram cum ruşii treceau noaptea, că se vedeau lumini, se auzea vorbă rusească, treceau tancuri, iar ziua nu se vedea nimic. Aviaţia noastră de observaţie n-a găsit nimic, după aceea s-a aflat. Şi în acest fel, acest cap de pod a putut să fie permanent aprovizionat, fără nicio împiedicare, şi să reziste asalturilor germane, iar după aceea asalturilor Armatei Române”.

Artileriştii antiaerieni din grupa condusă de sergentul Bondoc Nicolae, ca de altfel toţi militarii români, au luptat cu bărbăţie, au dovedit rezistenţă în condiţiile grele în care s-au desfăşurat luptele, făcând cinste armatei noastre. La 15 octombrie 1942, „... subunităţile de artilerie antiaeriană au fost atacate direct de către aviaţia sovietică la Bucovskaia”; la 12 octombrie, aviaţia inamică a executat recunoaşteri la Novocerkask, unde urma să fie instalat postul de comandă al Grupului de Armate „Mareşal Antonescu”.

În ultima decadă a lunii octombrie, s-au înregistrat incursiuni ale inamicului aerian asupra liniei întâi a Armatei a 3-a române: Rubaskin, Golovski, Bukovskaia, Tacinskaia, Blinovski, Kletskaia, Gromki.

În perioada 1 noiembrie - 19 noiembrie 1942, adică până la declanşarea ofensivei trupelor sovietice, acţiunile aviaţiei inamice au fost deosebit de puternice producând pierderi trupelor noastre, inclusiv subunităţilor de artilerie antiaeriană. Faptul că poziţiile de tragere ale bateriilor de artilerie antiaeriană deveniseră obiective tot mai mult vizate de inamicul aerian este relevat şi de numărul mare de morţi şi răniţi înregistraţi în această perioadă în rândul tunarilor antiaerieni.

Nicolae Bondoc era impresionat de activitatea preotului militar ortodox, care a oficiat în fiecare duminică şi de sărbătorile religioase serviciul religios prin diferite comune prin care au trecut sau unde erau cantonate unităţile. În decurs de două luni, preotul lor a botezat circa 500 copii şi a oficiat

parastase pentru morţii locuitorilor din diferitele comune prin care au trecut. La sfârşitul fiecărei slujbe religioase, preotul ţinea populaţiei civile predici de educaţie creştinească, pentru că regimul bolşevic îndepărtase de la credinţă mulţi locuitori.

Sergentul Nicolae Bondoc a povestit, în continuare: „*Din septembrie 1944, până în mai 1945 am participat alături de camarazii mei, la eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei. Poziţiile bateriilor de Artilerie Antiaeriană erau în apropierea unui aerodrom de lângă Praga, preluat de către sovietici. În noaptea de 8/9 mai 1945, militarii, români şi sovietici, au auzit bubuituri de tunuri. Atunci au aflat că s-a terminat războiul, urmând să înceteze focul. Au luat decizia sa tragă şi ei câteva salve, cu muniţia care prinsese rugină, nemaifiind nevoiţi să o cureţe înainte de depozitare.*

Din luna mai 1945, au început desconcentrările şi lăsările la vatră chiar din unităţile aflate în zona de operaţiuni din Cehoslovacia şi Ungaria. La început, au fost desconcentrate contingentele mai vechi: meseriaşi, medici, ofiţeri de rezervă, ulterior desconcentrarea executându-se şi în ţară.

Regimentul a trecut la structura de pace, cu mult mai redusă, concomitent cu organizarea afluirii în ţară de pe front. În curând ne-am pus în marş către ţară, unde au ajuns în iulie 1945".

După război, Nicolae Bondoc s-a angajat la Fabrica de hârtie Buşteni, ca lăcătuş mecanic. Apoi a urmat cursuri de mecanic de locomotivă. S-a transferat la C.F.R., executând transporturi cu trenuri de marfă şi călători. În anul 1975 a ieşit la pensie de la calea ferată.

Nicolae Bondoc a avut un fiu, Viorel, de a cărei educaţie s-a ocupat îndeaproape. Fiul a urmat cariera armelor, avansând până la gradul colonel inginer auto la o unitate de vânători de munte.

Sergentul Nicolae Bondoc a decedat la 6 decembrie 1984, în oraşul Buşteni, judeţul Prahova, cu ultimul domiciliu în strada M. Eminescu nr. 35.

Sergent Ioan NICOLAE[175 / 176]

Comuna Brazi este situată în zona de câmpie din sud-vestul judeţului Prahova, pe malul stâng al Leaotului. Se învecinează cu municipiul Ploieşti la nord, cu comuna Târgşoru Vechi la nord-vest, cu comuna Măneşti la sud-vest, cu comuna Şirna la sud, cu comuna Tinosu la sud, cu comuna Puchenii Mari la sud-est şi cu comuna Bărcăneşti la est. Denumirea localităţii derivă de la topografia trecută a locului, „brazi" semnificând pădure tânără şi foarte deasă.

Comuna este formată din satele: Brazii de Sus (reşedinţă, situată în sud), Băteşti, Brazii de Jos, Negoieşti, Popeşti şi Stejaru. Suprafaţa comunei este de 4.542 ha, din care 3.378 ha suprafaţă agricolă. Pe teritoriul comunei s-au descoperit vestigii din neolitic, la Negoieşti, din prima treaptă a fierului, la

[175] col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 89-92.

[176] Dicţionarul Istoric al Judeţului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploieşti-Mileniul III", 2004.

Popeşti, din perioada daco-geţilor şi din cea a formării poporului român, la Băteşti, sec. V-VII d.H. Atestarea documentară datează de pe la începutul secolului al XV-lea când Mircea cel Bătrân a întărit, prin 1400-1403, fiilor lui Batea şi celor ai lui Neagotă locurile numite „la Mociurițe" (cu timpul au devenit Băteşti), scutindu-i de dări şi slujbe, în afară de oaste. Satul Negoieşti apare atestat pe la 30 septembrie 1454-1455, când Vladislav al II-lea a ratificat lui Dragomir, Coman, Stano şi lui Iancu, cu fiii lor, ocină la Negoieşti. În prima jumătate a secolului al XVI-lea, în 1537, Radu Paisie validează grămăticului Vuia şi fratelui său Luca ocine „*în Popeşti, două ogoare şi un vad de moară lângă hotarul de lângă Negoieşti… în Crângul lui Manea un loc de vie, cât poate un om să arunce în patru părţi cu băţul*". Popeştii constituie satul de baştină al domnitorului Antonie Vodă (1669-1672), mazilit de turci după trei ani de domnie. În aceste locuri s-au implicat, prin măsuri sociale, economice şi politice, domnitorii Mihai Viteazul (1593-1600), Radu Şerban (1602-1610), Alexandru Iliaş, Grigore Ghica, Matei Basarab. În 1776 s-a înfiinţat o manufactură de hârtie, pe moşia Băteşti, situată pe Leaot, iar în 1841 la Popeşti s-a înfiinţat o fabrică de tutun.

În aprilie 1934 Societatea Creditul Minier (înfiinţată în 1919 la Bucureşti) a început construirea unei rafinării la Brazi, pe care a dat-o în funcţiune la 15 iunie 1935. Bombardată de anglo-americani în timpul războiului, rafinăria a fost reparată după război şi naţionalizată, la 11 iunie 1948. După 1960 la Brazi s-a construit una dintre cele mai mari şi moderne platforme petrochimice şi o mare centrală termoelectrică.

Cei peste 9.000 de locuitori ai comunei se ocupă cu agricultura, olăritul şi lucrul în industrie. Şcoala a fost înfiinţată în anul 1838 şi a evoluat permanent. În comună există cămin cultural, bibliotecă şi au fost ridicate monumente ale eroilor din primul şi al doilea război mondial.

Ioan Nicolae s-a născut la 27 iulie 1912 în localitatea Brazi. A satisfăcut stagiul militar, în perioada anilor 1934-1936, în Regimentul 7 Dorobanţi (Infanterie) Prahova. Mobilizat, la 20 iunie 1941, Ion Nicolae a participat la luptele pentru eliberarea Basarabiei, în luptele de la Odessa şi de la Cotul Donului.

În perioada 25 februarie 1943 - 10 martie 1944 a îndeplinit misiuni de pază în zona petrolieră. De la 15 martie şi până la 30 iulie 1944 a participat la acţiuni de luptă pe frontul din Moldova, în zona Târgu Frumos. După 23 august 1944, ostaşii de la Partea Sedentară a Regimentului 7 Prahova au participat la eliberarea zonei petroliere, acţionând la Boldeşti şi Lipăneşti. Din luna octombrie 1944 sergentul Ion Nicolae a fost mutat la o unitate de căi ferate, care efectua repararea şi întreţinerea liniilor de pe Valea Prahovei.

Ion Nicolae a fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu panglică, clasa a III-a, şi „Eliberarea de sub jugul fascist".

După lăsarea la vatră, în iulie 1945, Ion Nicolae a lucrat la căile ferate. În anul 1954 a absolvit Şcoala de Acari – Frânari, din cadrul Grupului Şcolar Griviţa Bucureşti. A lucrat în Căile Ferate Române până în anul 1965, când a decedat, în urma unui ulcer duodenal, cernind sufletele soţiei Steliana şi celor şapte copii. Din mariajul lui Ioan Nicolae cu Steliana Petrache au rezultat şapte copii: Gheorghe (pensionar, a lucrat la Combinatul Petrochimic Brazi şi este căsătorit cu Alexandrina, cu care are doi băieţi şi două fete), Frusina (pensionară,

a lucrat ca bucătăreasă şi este căsătorită cu Gheorghe Gheorghe, cu care are doi băieţi şi o fată), Anghel (pensionar, a lucrat ca zidar la Combinatul Petrochimic Brazi şi este căsătorit cu Niculina, cu care are două fete şi un băiat), Marin (pensionar, a lucrat ca zidar şi este căsătorit cu Elena, cu care are doi băieţi), Ştefan, Ana (pensionară, a lucrat la Combinatul Petrochimic Brazi şi a fost căsătorită cu Valentin Stoica, cu care are două fete; Valentin Stoica, fost şofer de TIR, a decedat într-un tragic accident de circulaţie în localitatea Călineşti, din judeţul Argeş) şi Petre (lăcătuş mecanic la Combinatul Petrochimic Brazi, este căsătorit cu Niculina şi au două fete şi un băiat.

Dintre cei şapte copii ai sergentului Ioan Nicolae numai Ştefan, cel de al cincilea, a îmbrăţişat cariera militară. S-a născut la data de 17 august 1948. Urmându-şi tatăl, a absolvit Şcoala Profesională a Căilor Ferate Române în anul 1965. A lucrat trei ani la electrificarea şi centralizarea Căilor Ferate. După absolvirea Şcolii de Maiştri Militari Radiolocaţie din Braşov, în anul 1970, a fost repartizat la Centrul de Instrucţie al Trupelor Radiotehnice. În anul 1972 a fost detaşat la Batalionul Radiotehnic Chitila, pentru doi ani de zile. În anul 1974 a fost mutat la Atelierul de Reparaţii Tehnică de Radiolocaţie al Brigăzii 46 Radiotehnice Berceni. După înfiinţarea Secţiei de Reparat Tehnică de Radiolocaţie şi Artilerie Berceni, din cadrul Diviziei 16 Apărare Antiaeriană Ploieşti, a fost mutat în această unitate. Timp de 27 de ani a lucrat la reparaţia tuturor tipurilor de tehnică de radiolocaţie. De asemenea, timp de 10 ani a executat intervenţii pentru punerea în capacitatea de luptă a tehnicii din subunităţile Diviziei 16 Apărare Antiaeriană. În decursul carierei militare a fost notat *bine* şi *foarte bine*. În aprilie 2002 a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie.

Ştefan Nicolae s-a căsătorit cu Mariana Sârbu, în anul 1975, împreună având doi copii. Soţia lui Ştefan a decedat. Cadru militar în rezervă, tenace şi perseverent, îndeplineşte în prezent funcţia de secretar al Asociaţiei Profesionale „Verşina", a cadrelor de radiolocaţie din Ploieşti, al cărui membru fondator este.

Sergent TR Teodor ONEA[177]

Sergentul TR Teodor Onea, fiul lui Teodor şi Victoria, s-a născut la data de 19 august 1918 în satul Baraboi, judeţul Bălţi. După absolvirea şcolii primare, în localitatea natală, s-a înscris la Şcoala Normală „Trei Ierarhi " din Iaşi, pe care a absolvit-o în anul 1938.

Teodor Onea şi-a început cariera didactică în satul natal, unde a cunoscut-o pe învăţătoarea Victoria Emanoil, cu care s-a căsătorit, împreună având doi copii: Octavian şi Lelia.

Octavian s-a născut la data de 12 februarie 1944, la Spitalul „Sfântul Spiridon" din Iaşi. Înainte de naştere Victoria Onea a fost internată în spitalul din oraşul Bălţi, din Basarabia, timp de aproape o lună de zile. Teodor Onea se afla concentrat în Regimentul 6 Vânători (Infanterie) din Bălţi şi, dându-şi seama că armata sovietică se apropia de Basarabia, şi-a dus soţia la Iaşi, unde, după o săptămână, aceasta a născut. Teodor s-a înapoiat la Baraboi şi a sacrificat

[177] Profesor Octavian Onea, carnetul de notiţe al tatălui său.

un porc, aducând o jumătate din el la Iaşi, unde l-a botezat pe Octavian, naşi fiind plutonierul-adjutant Baliţchi (din Regimentul 6 Vânători Bălţi) şi plutonierul-adjutant Botezatu, ambii consăteni ai lui Teodor.

După botez Teodor Onea şi-a transportat soţia şi fiul, cu trenul, la Degeraţi (azi Vâlcele), judeţul Prahova, unde soţia sa avea o soră. Întrucât trenul era foarte aglomerat, doamna Onea a fost primită într-un compartiment de către un grup de ofiţeri germani, care, pe rând, au ţinut copilul în braţe. La Degeraţi, Teodor Onea le-a amenajat soţiei şi copilului un bordei, ca adăpost împotriva bombardamentelor şi apoi s-a înapoiat la unitate, care se afla pe frontul din Moldova.

După 23 august 1944 Regimentul 6 Vânători (Infanterie) Bălţi a fost dislocat în judeţul Dolj şi nu a mai fost trimis pe frontul de Vest, protejându-se viaţa ostaşilor basarabeni, care luptaseră împotriva armatei sovietice. Sergentul TR Teodor Onea a participat la eliberarea Basarabiei, în luptele de la Freudenthal (Odessa), localitate aşezată pe râul Baraboi, unde a fost rănit. Apoi a luptat la Cotul Donului şi pe calea de înapoiere în Moldova, pe frontul Iaşi - Chişinău.

Fratele lui Teodor, Ion Onea, fost învăţător, a luptat în război cu gradul de căpitan, la arma artilerie. A fost luat prizonier de către trupele sovietice, la 23 august 1944, în zona Roman, şi trimis în Lagărul Mănăstârca. Aici şi-a rupt gradele şi s-a dat drept soldat frizer şi apoi s-a înrolat în Divizia „Horia, Cloşca şi Crişan”. S-a înapoiat în ţară în 1946 şi a fost trecut în rezervă în anul 1947. Soţia lui a fost primită de către cumnate la Degeraţi, Prahova. A profesat ca învăţător la Colceag şi Filipeştii de Pădure.

După terminarea războiului Teodor Onea a muncit împreună cu soţia sa în învăţământ, în localităţile Boiştea şi Petricani, din judeţul Neamţ, apoi în Ivrinez, Ciobăniţa şi Mereni, din Dobrogea, şi, în final, în Colceag şi Vâlcele, în Prahova, după care s-au pensionat şi s-a aşezat în Câmpina. Doamna Victoria Onea a decedat în anul 2000 şi este înhumată în Cimitirul din Câmpina.

Fiul lui Teodor şi Victoria Onea, Octavian, a absolvit gimnaziul şi Liceul „I.L. Caragiale” din Ploieşti şi apoi Facultatea de Istorie din Universitatea „C.I. Parhon” din Bucureşti. A lucrat la Muzeul Judeţean de Istorie şi Arheologie din Ploieşti şi la Prefectura Judeţului Prahova, consilier. Octavian Onea s-a pensionat recent. Este ofiţer în rezervă (locotenent) în arma vânători de munte. Octavian Onea s-a căsătorit cu Doina Popescu, muzeograf la Muzeul Judeţean de Istorie şi Arheologie Prahova şi la Muzeul Naţional al Petrolului din Ploieşti. Împreună au patru copii: Cătălin, inginer electronist, Anda, jurist, Şerban, inginer electronist, şi Adrian, avocat.

Fiica lui Teodor şi Victoria Onea se numeşte Lelia. Ea este născută la 6 mai 1947, în Constanţa, şi este căsătorită cu inginerul naval Cezar Bărbulescu din Brăila. Lelia a lucrat ca profesor de educaţie fizică în Brăila şi Galaţi. Familia Bărbulescu are trei fiice: Irina, specialist în relaţii internaţionale, Oana, economistă, şi Irina, medic generalist.

Veteranul de război Teodor Onea a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945”.

Sergent Mihai-Iorgu PĂPUŞĂ[178]

Mihai-Iorgu Păpuşă s-a născut la data de 29 martie 1919, în comuna Lipăneşti din judeţul Prahova. Părinţii săi, Mihai şi Anica, au avut şase copii. Tatăl lor a participat la luptele pentru Întregire naţională şi statală, căzând prizonier în luptele desfăşurate la Turtucaia. Dintre cei şase copii numai Mihai-Iorgu a participat la cel de al Doilea Război Mondial, pe care bunicii noştri l-au dorit să fie pentru eliberarea teritoriilor răpite din trupul României în anul 1940.

Mihai-Iorgu Păpuşă a fost încorporat la data de 30 martie 1941 pentru a satisface stagiul militar la Partea Sedentară a Regimentului 9 Dorobanţi din Râmnicu Sărat. După efectuarea perioadei de instrucţie, soldatul Păpuşă a plecat, împreună cu ceilalţi recruţi în Moldova, în zona Slobozia - Conachi, unde se afla Partea Operativă a Regimentului 9 Râmnicu Sărat, în subordinea Diviziei 5 Infanterie din Buzău.

La data de 22 iunie 1941 Armatele 3 şi 4 Române, în cooperare cu Armata 11 Germană, au început luptele de eliberare a Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutului Herţei, răpite de Rusia Sovietică prin notele ultimative din 26 şi 28 iunie 1940. Basarabia a fost eliberată până la data de 26 iulie 1941, prin dârzenia şi înaltul spirit de sacrificiu al ostaşilor români.

Soldatul Mihai-Iorgu Păpuşă a fost rănit la pulpa piciorului stâng, în ziua de 17 iulie 1941. A fost evacuat la Spitalul Militar Zonal Roman, care se afla în localul Seminarului Ortodox „Sfântul Gheorghe". După intervenţia medicală a fost trimis în concediu medical, timp de două luni. Beneficiind de această perioadă s-a căsătorit cu Dumitra Nicolescu.

Înapoiat pe front a fost avansat la gradul de fruntaş şi a participat la luptele de la Cotul Donului, care l-au marcat pentru toată viaţa: *„Regimentul 9 Dorobanţi Râmnicu Sărat, subordonat Diviziei 5 Infanterie Buzău, comandată de generalul Mazarini, a pierdut peste 200 luptători din efectivul pe care-l mai avea. În ziua de 21 noiembrie 1942 cei mai mulţi au fost luaţi prizonieri, între care m-am aflat şi eu. Ruşii ne-au împărţit pe detaşamente de muncă: un detaşament a fost trimis pentru muncă la Moscova (printre ei se afla şi consăteanul meu, Petrică Plopeanu, care a murit acolo) şi un altul, cel în care am fost repartizat şi eu, a trecut Donul şi s-a stabilit în grajdurile unui colhoz. Am fost împărţiţi pe echipe de muncă, în funcţie de meseriile pe care le cunoşteam. Meseriaşii auto,printre care mă aflam şi eu, am fost cazaţi într-o şcoală şi am primit sarcina să reparăm maşini şi tractoare. Ne hrăneau cu mei dimineaţa, la prânz şi seara. În acest atelier am lucrat cu câţiva camarazi: Vasile Buta, un brutar din Lunca Bradului, judeţul Mureş, Gheorghe Ion, din Brăila, Mihai Huţanu, din Fălticeni.*

Într-o noapte din luna iunie 1943, împreună cu Huţanu şi Gheorghe, am evadat din lagăr şi, după 9 nopţi de deplasare pe câmp, orientându-ne după steaua polară, consumând pâinea luată de la brutăria localităţii, unde se afla lagărul şi unde muncea Buta, mâncând fructe şi legume din grădinile gospodarilor de la marginea satelor pe lângă care treceam şi bând apă din fântâni şi pâraie, am ajuns la Zaporoje, împreună cu Huţanu. Gheorghe Ion murise lângă o claie cu fân, neputând rezista efortului. Aici, comandantul

[178] Date culese de învăţătoarea Doina Constantin, din Lipăneşti.

Comenduirii Germane ne-a dat uniforme germane şi hrană. Un Căpitan român ne-a interogat în fiecare zi, timp de o săptămână, pentru a se convinge că nu suntem spioni. După o săptămână de refacere am fost trimişi la Râmnicu Sărat, unde am ajuns la data de 15 septembrie 1943. Am primit două luni de concediu, iar la sfârşitul lunii noiembrie m-am prezentat la unitate. În luna ianuarie 1945 am fost mutat la Partea Sedentară a Diviziei 5 Infanterie Buzău şi până la 20 august 1945 am lucrat la atelierul de reparat maşini. De aici am fost deplasaţi în Oltenia, la Caracal, şi am reparat maşini până în luna septembrie 1945, când am fost trecut în rezervă.

După trecerea în rezervă, am lucrat la Schela Boldeşti, ca şofer. Pentru participarea la război am fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945".

Sergent Vasile PETRESCU[179]

S-a născut la data de 21 ianuarie 1921 în localitatea Puchenii Moşneni, judeţul Prahova. A fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar, la data de 1 martie 1941, în Regimentul 14 Dorobanţi (Infanterie teritorială) Roman.

Unitatea s-a înfiinţat în anul 1880 pe scheletul Batalionului 1 Dorobanţi, din fostul Regiment 14 Dorobanţi Roman, care a participat la Războiul de independenţă din anii 1877-1878. Regimentul 14 Dorobanţi Roman a participat la cel de al Doilea Război Balcanic (1913), la Războiul pentru întregirea neamului românesc (1916-1919) şi la cel de al Doilea Război Mondial (1941-1945).

După încheierea perioadei de instrucţie Vasile Petrescu a fost mobilizat şi a participat la eliberarea Basarabiei, răpită în mod samavolnic prin Notele Ultimative ale guvernului sovietic, din 26 şi 28 iunie 1940. Retras la Partea Sedentară, după data de 26 iulie 1941, întrucât s-a îmbolnăvit, Vasile Petrescu a fost internat şi tratat în Spitalul Militar Central din Bucureşti. Comisia Medicală din spital l-a clasat „apt limitat pentru război" şi a fost lăsat la vatră.

La 15 martie 1942 Vasile Petrescu a fost vărsat la Detaşamentul Pază, în zona petrolieră Prahova. Despre misiunile îndeplinite pentru paza zonei petroliere îşi aminteşte cu emoţie şi astăzi. I-au rămas în memorie distrugerile pricinuite populaţiei civile, gărilor de cale ferată, rafinăriilor şi uzinelor de către aviaţa anglo-americană, în anii 1942-1944.

După încheierea celui de al Doilea Război Mondial, Vasile Petrescu a fost lăsat la vatră şi s-a căsătorit, în anul 1946. Din mariajul său a rezultat un băiat, Nicolae, născut în anul 1951.

Nicolae a absolvit Facultatea de Istorie din cadrul Universităţii Bucureşti, în anul 1976. A fost inspector general adjunct în cadrul Inspectoratului Şcolar al judeţului Prahova şi apoi profesor de istorie în Colegiul Tehnic Energetic „Elie Radu". În prezent este pensionar şi scriitor talentat. Fiul său, Stelu-Claudiu, absolvent al Facultăţii de Administraţie Publică, este inspector la Primăria Municipiului Bucureşti.

[179] Profesor Nicolae Petrescu-Redi, carnetul de notiţe al tatălui său.

Apreciindu-i contribuţia la îndeplinirea misiunilor de luptă, Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război l-a înscris pe sergentul Vasile Petrescu în rândurile sale, cu calitatea de membru. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945".

Sergent Gheorghe RĂDULESCU[180/ 181]

Localitatea Mărgineni este aşezată pe malul stâng al pârâului Proviţa, în vestul comunei Filipeştii de Târg. Aşezarea a apărut în documentele Ţării Româneşti la 6 august 1440, în hrisovul lui Vlad Dracul pentru Drăghici a lui Stoica din Mărgineni. Aşezarea este menţionată şi în hrisovul din 27 mai 1510 prin care voievodul Vlad cel Tânăr (1510-1512) dăruia „*cinstitului vlastelin jupân Neagoe al lui Drăghici cu fiii lui (...), ce să le fie satele anume Mărginenii toţi*…". Mărginenii de Jos este împărţit în două: una a pământenilor propriu-zişi şi alta a ţiganilor aduşi, cândva, de pe valea Ruda-Ederile (astăzi în judeţul Dâmboviţa), de unde şi numele de „Pârliţi", semnalat de Alexandru Zagoriţ. În localitate se găsesc ruinele casei Mihai Cantacuzino, casa spătarului Mihai Cantacuzino, o biserică din secolul a XVIII-lea, ctitorie a spătarului Toma Cantacuzino. În prezent satul este subordonat comunei Filipeştii de Târg.

Familia Ion şi Maria Rădulescu, oameni harnici şi gospodari ai localităţii Mărgineni, judeţul Dâmboviţa (în prezent judeţul Prahova), a avut cinci copii: Constantin (născut în 1909), Gheorghe (născut în 1914), Grigore (născut în 1917), Vasilica (născută în 1919) şi Smaranda (născută în 1921).

În anul 1921 Ion Rădulescu a fost lovit de boală şi a decedat. Primii doi copii au fost obligaţi să muncească la câmp, alături de mama lor, pentru a-şi asigura cele necesare traiului de zi cu zi.

Gheorghe Rădulescu a absolvit cursurile şcolii primare din localitatea natală. În anul 1936 a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, în Centrul de Instrucţie Jandarmi din Odorhei, judeţul Covasna. După şase luni de şcoală a fost avansat la gradul de sergent şi transferat la Comandamentul Legiunii de Jandarmi din oraşul Cetatea Albă.

În luna aprilie 1939 Gheorghe Rădulescua fost lăsat la vatră, însă subprefectul judeţului Cetatea Albă, din Basarabia, care îi fusese comandant la Centrul de Instrucţie din Odorhei, l-a angajat la Centrala Telefonică a Prefecturii din oraşul Cetatea Albă. Întrucât pe cerul Europei pluteau norii negri ai celui de al doilea război mondial, sergentul Gheorghe Rădulescu a fost concentrat la Legiunea de Jandarmi din Cetatea Albă, la centrala telefonică, la 15 septembrie 1939.

Notele Ultimative ale guvernului sovietic, din 26 şi 28 iunie 1940 (se înscriau în prevederile anexelor secrete ale Pactului Ribentropp-Molotov, din 23 august 1939), au produs stupoare în sufletele românilor. Guvernul sovietic cerea guvernului României să ia măsuri de retragere de pe teritoriul Basarabiei a administraţiei şi a armatei, până la 30 iunie.

---

[180] Interviu luat veteranului de război, în anul 2006, de către autorul lucrării.

[181] Dicţionarul Istoric al Judeţului Prahova, Mihai Apostol, Editura „Ploieşti-Mileniul III", 2004.

Şi aceste prevederi au fost încălcate, trupele ruseşti trecând Nistrul în ziua de 28 iunie, după ora 10:00, creând mari greutăţi în retragerea administraţiei, armatei şi a populaţiei civile.

Sergentul Gheorghe Rădulescu îşi aminteşte, cu multă durere, de umilinţele la care a fost supus de ruşi: „*Am părăsit ultimul unitatea, în ziua de 28 iunie 1940, după ce m-am echipat în haine civile (ostaşii şi o parte din cadrele militare, originare din Basarabia au rămas în oraş sau au mers la familiile lor). Cu mijloace de transport ocazionale am ajuns la Ungheni, pe data de 2 iulie, ora 16:00. Aici am fost arestat de grănicerii ruşi şi trimis cu un tren de marfă la Odessa, unde am fost judecat, împreună cu alţi români, de un complet de judecată criminal, care m-a condamnat la 8 ani de închisoare, la muncă silnică în Siberia, fiind acuzat că eram împotriva comunismului. În anul 1948 am fost eliberat din lagărul de la Viatca şi mi s-a stabilit domiciliu forţat în Republica Kazahă, în oraşul Kustanai. În acest oraş am fost angajat în Combinatul nr. 514. Aici am cunoscut-o pe Serafima Russchih, văduvă de război, şi m-am căsătorit cu ea. Ca urmare a înţelegerilor stabilite între guvernul sovietic, reprezentat de Hruşciov, şi guvernul SUA, au fost eliberaţi o parte dintre prizonieri, între care şi eu.*

Eliberat la data de 20 noiembrie 1955 am plecat spre România, cu familia mea. Am ajuns în România pe data de 2 ianuarie 1956, împreună cu soţia şi copii: Zenaida, Alexandru, Valentina şi Victor. La scurt timp am primit casă în strada Găgeni, la nr. 105 B, şi serviciu la Întreprinderea Cimentări şi Operaţiuni Speciale Sonde, unde am lucrat ca operator. Împreună cu soţia am crescut copiii, care au reuşit să-şi găsească un rost în viaţă: Zenaida, funcţionară (în prezent pensionară), Alexandru, inginer (împreună cu soţia lui, Mariana, pensionari), Valentina, pensionară, şi Victor, pensionar. Nu am participat la război, însă am pătimit foarte mult, timp de 15 ani. Văzând ororile pricinuite de cel mai pustiitor război, mă rog bunului Dumnezeu să ferească omenirea de războaie care, aduc un cortegiu de suferinţe pentru oameni”.

Gheorghe Rădulescu a decedat pe data de 3 ianuarie 2007, fiind comemorat de fii, ficele sale, gineri şi nurori, precum şi de nepoatele şi nepoţii săi la biserică şi în familie.

Sergent Nicolae Stan[182]

S-a născut la data de 25 februarie 1916, cu şase luni înainte de înscrierea României în războiul pentru întregire statală şi naţională 1916-1919. Tatăl său, Ilie Stan, a participat la acest război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea” din Ploieşti, căzând în crâncenele lupte de la Mărăşeşti, în ziua de 25 iulie/7 august 1917, zi în care au căzut în luptele duse cu trupele germane mulţi ostaşi, în frunte cu comandantul unităţii, locotenentul-colonel Vasile Stamate. Nicolae Stan, care nu-şi cunoscuse tatăl, a rămas orfan, împreună cu cei doi fraţi mai mari, ei fiind crescuţi în condiţii deosebit de grele de către mama lor. După majorat cei trei bărbaţi au participat la luptele celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945.

[182]Datele au fost culese de col.(rtr.) Constantin Chiper.

În anul 1938 Nicolae a fost încorporat la Regimentul 85 Infanterie Oradea, subordonat Diviziei 17 Infanterie Oradea. După parcurgerea etapelor de instrucţie în cazarmă, în aplicaţii şi manevre militare, Nicolae Stan, avansat la gradul de caporal, a participat la luptele de eliberare a Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele de la Odessa (8 august - 16 octombrie 1941), la luptele de la Cotul Donului (15 iulie 1942 - 2 februarie 1943), precum şi la luptele purtate pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova: Carpaţii Orientali - Paşcani - Târgu Frumos - Iaşi - Chişinău (2 aprilie -20 august 1944).

După începerea ofensivei armatei sovietice, la 20 august 1944, armata română s-a retras spre sudul ţării. În ziua de 23 august 1944, Regimentul 85 Infanterie ajunsese la Mărăşeşti. Avangarda trupelor ruseşti a făcut prizonieri de război peste 150.000 de ostaşi români, în perioada 23 august - 12 septembrie 1944, când s-a încheiat armistiţiul sovieto-român. Între ei s-a aflat şi Nicolae Stan, ajuns la gradul de sergent.

Trecut prin lagărul de triere de tristă amintire, de la Bălţi - Basarabia, Nicolae Stan a fost trimis într-un lagăr din Siberia. După externarea din lagăr s-a întors în satul natal, Ploieştiori, comuna Blejoi, judeţul Prahova, unde s-a căsătorit cu domişoara Pătruna. Din mariajul lor au rezultat două fete – Maria şi Constanţa – pe care le-au crescut lucrând pământul primit atât de la părinţi, cât şi prin împroprietărirea efectuată în baza Reformei agrare din anii 1945-1946.

Pentru participarea la război Nicolae Stan a fost decorat cu Medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941–1945”.

La festivitatea prilejuită de omagierea împlinirii a 100 de ani de viaţă au participat reprezentanţii primăriei comunei Blejoi, inspectorul de stare civilă, Andreea Ştefan, şi directorul ziarului „Info Blejoi”, Marian Macovei, care au oferit, din partea primăriei, o sumă de bani şi un aranjament floral format din 100 de trandafiri. De asemenea, au fost prezenţi reprezentantul CMJ Prahova, locotenent-colonelul Adrian Oprea, şi reprezentantul ANVR Prahova şi al Asociaţiei Judeţene „Cultul Eroilor” Prahova, col.(rtr.) Constantin Chiper, care au oferit bani, diplome şi Reviste „România Eroică” şi „Prahova Eroică”. La festivitate au mai participat Constanţa Meşca, una dintre fiicele veteranului, care-l îngrijeşte cu multă atenţie, precum şi nepoţii Cristinel Meşca şi Marian-Cătălin Meşca şi unii strănepoţi ai celui sărbătorit.

Sergent Nicolae ŢILIMPEA[183]

Nicolae Ţilimpea s-a născut la data de 6 decembrie 1918, în localitatea Trenu, comuna Chiojdeanca, judeţul Prahova, din părinţii Marin şi Sultana. El a mai avut doi fraţi: Ion mort de tifos şi pe Dumitru. Şi tatăl său Marin Ţilimpea a murit de tifos exantematic.

Nicolae a copilărit în localitatea natală şi a absolvit şcoala primară în Chiojdeanca. Până în anul 1939 Nicolae a lucrat alături de părinţi în localitatea natală.

[183] Interviu luat de autor doamnei prof.dr. Mariana Gheorghe, nepoata lui Dumitru Ţilimpea.

Puterile totalitare, Germania hitleristă şi Rusia bolşevică, la data de 23 august 1939 au încheiat la Moscova Pactul Ribentropp–Molotov, prin care stabileau în Anexele secrete atacarea ţărilor paşnice Polonia, România şi Ţările Baltice.

La data de 1 septembrie 1939, Germania hitleristă, dornică să participe la împărţirea lumii în noi sfere de influenţă, a atacat Polonia la graniţa din vest şi apoi de la 17 septembrie 1939 din est a atacat Uniunea Sovietică, condusă de dictatorul Stalin. Aşa a început cel de Al Doilea Război Mondial, care a produs omenirii imense pierderi de vieţi omeneşti, materiale şi suferinţe sociale.

Rând pe rând s-au înscris în acest război pustiitor Franţa, Anglia, Italia, Japonia şi alte state constituindu-se două tabere care, s-au măcelărit fără gândire logică până în toamna anului 1945.

În situaţia deosebit de critică în care s-a aflat România, îndeosebi din vara anului 1940, când a fost răstignită, răpindu-i-se teritoriile Basarabiei, Partea de Nord a Bucovinei, Ţinutul Herţa, partea de Nord a Transilvaniei şi Cadrilaterul, guvernul României a trecut la măsuri de întărirea apărării ţării, complet izolată de marile puteri europene Franţa şi Anglia.

Tânărul Nicolae Ţilimpea a fost chemat la încorporare în luna noiembrie 1939, pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti, unul din cele mai titrate regimente din Armata Română. Partea Sedentară a Regimentului 32 Infanterie Mircea se afla în Cazarma de pe str. Mărăşeşti nr.278, unde au fost chemaţi recruţii pentru instruire. Partea Activă (Operativă) a unităţii era dispusă în apărare, la vest de Prut în dispozitivul tactic Viişoara – Manoleasa – Ripiceni – Dorneşti, judeţul Botoşani, pentru a preveni o agresiune sovietică.

Recruţii încorporaţi, între care şi Nicolae Ţilimpea au parcurs perioada instruirii soldatului, grupei şi plutonului în cazarma din Str. Mărăşeşti nr. 278, iar din luna octombrie 1940 în localitatea Albeşti Paleologu, unde fusese dislocată unitatea.

Prin Decretul de mobilizare al Armatei Române din 21 iunie 1941, primit cu Ordinul nr. 6500 din 21 iunie 1941 al Corpului 5 Armată, Regimentul 32 Dorobanţi (denumire primită în 1933) Mircea" şi-a mobilizat efectivele. Începând cu data de 25 iunie 1941, efectivele Regimentului 32 „Mircea" a trecut Prutul, înaintând de la Ungheni spre oraşul Bălţi.

Regimentul 32 „Mircea" Ploieşti a contribuit la eliberarea prin dârze lupte a localităţilor din Basarabia: Pârliţi, Romanca, Rădeni, Cosmeşti, Orhei, Chiperceni, Curbeni, Bulăeşti, Văscăuţi, Mârzeşti, până la data de 26 iulie 1941.

De la data de 8 august 1941, unitatea a participat la luptele din Operaţiunea militară Odessa, aducându-şi aportul la eliberarea localităţilor: Vladimirovka, Karpova, Bogdanovka, Egorovka, Ostrovka, Grigorovka, Odessa. În luptele din Ucraina, regimentul a pierdut trei sferturi din efective.

După luptele de la Odessa, unitatea a primit aprobare să se înapoieze în ţară, ajungând în Ploieşti, în ziua de 8 noiembrie 1941. Ajunsă în cazarmă, unitatea a început activitatea de reorganizare, completarea efectivelor şi a mijloacelor de luptă, precum şi activitatea de instruire a efectivelor.

În ziua de 3 decembrie 1941, fruntaşul Nicolae Ţilimpea a primit o permisie de 10 zile, sărbătorind onomastica împreună cu familia, pe data de 6 decembrie 1941.

La data de 1 iulie 1942, unitatea subordonată Diviziei a 5-a Infanterie Buzău a primit ordin să se mobilizeze şi să plece la Cotul Donului – Stalingrad, unde a desfăşurat lupte împotriva trupelor sovietice, de la 15 august 1942. Fruntaşul Nicolae Ţilimpea a fost avansat în gradul de caporal şi a fost numit comandant de grupă puşcaşi.

În ziua de 19 noiembrie 1942, Armata sovietică a început o puternică contraofensivă la Cotul Donului, încercuind în zilele următoare unităţile subordonate Diviziilor a 5-a Infanterie Buzău, a 6-a Infanterie Focşani, a 13-a Infanterie Ploieşti, a 14-a Infanterie Iaşi şi a 15-a Infanterie Chişinău (această mare unitate s-a înfiinţat la Constanţa în 1914, a luptat în Campania militară din anul 1916 în Dobrogea, la Oituz şi în vara anului 1917 în marea bătălie de la Mărăşti. În anii 1918-1922 a luptat în Basarabia, alungând trupele ruseşti şi ucrainiene peste Nistru, iar din 1923 a fost dislocată în Chişinău).

Caporalul Nicolae Ţilimpea a dispărut la Cotul Donului şi nu s-a mai înapoiat în ţară, fiind plâns de părinţi şi celelalte rude şi prieteni.

Fratele său mai mic, Dumitru Tilimpea a fost căsătorit cu tânăra Maria Rugu. Împreună au avut o fiică Elena, care trăieşte în Cartierul Berearsca din Ploieşti. Elena în vârstă de 72 de ani are o fiică Maria – Mariana, prof. dr. de Istorie, inspector şcolar, căsătorită cu inginerul Cristian Gheorghe. Tânăra familie Gheorghe are un fiu Radu, absolvent al facultăţii de Marketing din Bucureşti.

Sergent Constantin NEMEŞ[184/ 185]

Constantin Nemeş s-a născut la data de 27 mai 1917, în localitatea Valea Călugărească, judeţul Prahova. Părinţii săi se trăgeau din zona Alba Iulia. Tatăl, Ioan Nemeş, era din Sân Benedic, iar mama, Aurelia, din localitatea Pănade, unde s-a născut şi marele om de ştiinţă Timotei Cipariu.

Părinţii săi s-au căsătorit religios în anul 1912, când Ardealul se afla sub stăpânirea Austro–Ungariei. În acel an, în zona Alba s-au comis numeroase atrocităţi împotriva românilor, ceea ce i-a determinat pe unii dintre ei să-şi rişte viaţa şi să se refugieze în România. Tinerii Ioan şi Aurelia Nemeş au riscat şi au reuşit să se refugieze în judeţul Prahova.

Iniţial s-au aşezat în localitatea Valea Călugărească, cu aprobarea organelor administraţiei României. După o perioadă de acomodare, cu aprobarea conducerii Prefecturii Prahova s-au stabilit cu domiciliul în oraşul Ploieşti, unde au găsit locuri de muncă în industria petrolieră şi condiţii de cazare, cu chirie.

Constantin Nemeş a absolvit şcoala primară din Cartierul Dorobanţi, unde-şi avea domiciliul familia. De la vârsta de 15 ani a învăţat meseria de zidar, cu antreprenori germani şi italieni, în Ploieşti şi Bucureşti, el învăţând în acel timp şi limbile germană şi italiană.

În anul 1939 tânărul Constantin Nemeş a fost recrutat de către Cercul de Recrutare Prahova, pentru satisfacerea stagiului militar în Regimentul 7

[184] Arhivele Militare Naţionale Române, Fond Registre de Foi Matricole realizate de Cercul de Recrutare Prahova, Contigentul 1939.

[185] Carneţel cu notiţe personale, păstrat de familie.

Grăniceri Arad. După parcurgerea etapelor de instruire a soldatului, grupei şi plutonului, Constantin Nemeş a fost selecţionat pentru şcoala de gradaţi, pe care a încheiat-o cu rezultate bune, fiind avansat la gradul de sergent şi numit comandant de grupă grăniceri, la Pichetul de Grăniceri de la Curtici.

La data de 15 ianuarie 1942 sergentul Constantin Nemeş a fost mutat în Regimentul 19 Artilerie Ploieşti. Aici a fost încadrat comandant de grupă artilerie, în plutonul unu, bateria întâia, divizionul unu, şi a participat la aplicaţii practice şi marşuri pentru fortificare fizică, în cazarmă şi pe terenurile de instrucţie din localităţile Strejnic şi Târgşor.

De la data de 15 iulie 1942 Regimentul 19 Artilerie a fost introdus în luptele de Cotul Donului – Stalingrad, în subordinea Diviziei 5 Infanterie Buzău.

Datorită marilor pierderi în oameni şi tehnică de luptă, după prima contraofensivă a armatei sovietice, de la 19 noiembrie 1942, la data de 27 noiembrie 1942 sergentul Constantin Nemeş a fost mutat în Regimentul 91 Infanterie Alba Iulia, unde a îndeplinit tot funcţia de comandant de grupă.

După a doua contraofensivă victorioasă a Armatei sovietice de la Kursk - Orel, din vara anului 1943, armatele germană şi română au început retragerea treptată spre Ucraina şi frontul din Moldova.

De la data de 19 noiembrie 1942 şi apoi în anul 1943, armata sovietică a capturat mulţi ostaşi germani şi români. Printre ei s-a aflat şi sergentul Constantin Nemeş, care, după două zeci de zile de transport cu trenurile de marfă, a ajuns în lagărul Oranki, din Siberia. Abia repartizaţi pe detaşamente, toţi prizonierii români au primit propunerea de a se înrola în Divizia de Voluntari Români „Tudor Vladimirescu", înfiinţată la data de 2 octombrie 1943.

Sergentul Constantin Nemeş a refuzat înrolarea în această mare unitate şi a participat la lucrările ordonate în lagăr, aici suferind de foame, frig şi de lipsă de medicamente. La data de 8 ianuarie 1947 a fost eliberat, nu înainte de a primi propunerea să rămână în U.R.S.S. şi să se căsătorească cu o femeie din arealul sovietic, care pierduse în război 20 de milioane de bărbaţi.

Cu mare bucurie a ajuns la familie în primăvara anului 1947. După neagra perioadă de prizonierat, Constantin Nemeş a participat la reconstrucţia ţării. Ploieştiul se situa, după capitală, pe locul al doilea la capitolul distrugerilor pricinuite de bombardamentele anglo–americane, sovietice şi germane.

În anul 1959 Constantin Nemeş s-a căsătorit cu Elena Vasile, din localitatea Tinosu, judeţul Prahova. Elena era prima fiică din cei 12 copii ai familiei Vasile.

Soţii Constantin şi Elena Nemeş au avut patru copii: Elisabeta, născută în anul 1959, Constantin, născut în anul 1960, Rodica (Marga) născută în anul 1961 şi George, născut în 1969.

Elisabeta, de profesie jurist, pensionară, este căsătorită cu Nicolae Petre, pensionar, fost cadru militar M.A.I. Cei doi au o fiică, Elena, de profesie filolog, şi un fiu, Vlad, muzician.

Constantin, de profesie inginer, este căsătorit cu Elena Nedelcu, de profesie economist. Cei doi soţi au doi fii, ambii arhitecţi: Bogdan-Alexandru şi Sorin-Gabriel.

Rodica (Marga), funcţionară, este pensionară. A fost extrem de ataşată de părinţi, ajutându-i foarte mult în treburile gospodăreşti.

George, inginer, este căsătorit cu Dana, jurist. Cei doi au o fiică, Ana, în vârstă de 5 ani, un copil inteligent, căreia i se întrevede o puternică personalitate.

Caporal Teodor JIPA[186]

Teodor, fiul lui Costache şi al Velicăi Jipa, s-a născt la data de 24 martie 1911 în oraşul Ploieşti, judeţul Prahova. După absolvirea şcolii primare nr. 11 din oraşul Ploieşti, Teodor Jipa s-a angajat băiat de prăvălie la diferite magazine alimentare şi de coloniale din urbea natală. Ulterior s-a calificat în meseria de ospătar şi a lucrat la Restaurantul „Trocadero" din Ploieşti, până în anul 1935, când a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, la Regimentul 1 Transmisiuni, Batalionul 2 Transmisiuni.

Înapoiat la vatră după satisfacerea serviciului militar, cu gradul de fruntaş, Teodor Jipa a lucrat, de la data de 1 septembrie 1937, în diferite restaurante din oraşul Ploieşti, în meseria de ospătar.

Teodor Jipa a fost concentrat, în anul 1939, la Regimentul 1 Transmisiuni, Batalionul 2 Transmisiuni. A fost avansat la gradul de caporal şi a participat la campaniile militare din est, în perioada 22 iunie - 15 aprilie 1943 (eliberarea Basarabiei, luptele de la Odessa şi de la Cotul Donului). A fost grav rănit în luptele din ziua de 15 aprilie 1943.

Pe frontul de est a luptat şi fratele său mai mic, Grigore, încadrat în Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, care a murit la Cotul Donului, fiind lovit, în zona capului şi a stomacului, de schijele unui brand.

Fratele lor, Tache, primul dintre copii, a participat la Războiul pentru întregire statală şi naţională (1916-1919), cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea", şi a murit în ziua de 27 iulie 1917, la Mărăşeşti.

Lăsat la vatră în luna mai 1943, caporalul Teodor Jipa s-a căsătorit cu văduva Alexandrina Trandafirescu, care avea 2 copii. El i-a înfiat pe copii şi, împreună cu soţia sa, i-au crescut cu multă dragoste. Deoarece Alexandrina era de profesie bucătar, soţii Jipa au deschis un restaurant în localitatea Blejoi, judeţul Prahova, iar după anul 1948, după naţionalizarea mijloacelor de producţie, au lucrat la stat, ajutându-şi copiii să se realizeze profesional.

Caporalul Teodor Jipa a decedat la data de 5 mai 1986 şi a fost înmormântat de familie în Cimitirul Bolovani din Ploieşti.

Caporal Ioan STĂNESCU[187]

Ioan Stănescu s-a născut la data de 8 februarie 1918, în pitoreasca localitate Vălenii de Munte. A absolvit 7 clase în localitatea natală. S-a pregătit pentru meseria de frizer, printr-un stagiu de ucenicie, şi, de la vârsta de 15 ani, s-a încadrat în muncă.

La data de 15 martie 1940 Ioan Stănescu a fost încorporat, pentru satisfacerea stagiului militar, în Regimentul 32 Dorobanţi (Infanterie) „Mircea" din Ploieşti, una dintre cele mai prestigioase unităţi luptătoare din Armata

[186] col. (r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 102-103.

[187]col.(r.) Constantin Chiper, *Veterani în slujba patriei*, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 107-108.

Română. După încheierea perioadei de instrucţie, tânărul ostaş a fost concentrat, la Partea Operativă a unităţii, participând la instrucţie în zona viitoarelor acţiuni probabile de luptă.

În ziua de 20 iunie 1941, Ioan Stănescu a fost mobilizat şi a participat la luptele dârze de eliberare a Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele din operaţiunea militară Odessa (1 august - 16 octombrie 1941) şi la luptele de la Cotul Donului (15 august 1942 - 3 februarie 1943).

Luptătorul Ioan Stănescu s-a comportat eroic în luptele din Basarabia, de la Odessa şi de la Cotul Donului, precum şi pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova, fiind avansat la gradul de caporal şi decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu panglică, clasa a III-a. Cu atât mai mare i-a fost deziluzia, la data de 27 august 1944, când a fost luat prizonier de război şi dus în lagărele foarte dure de pe teritoriul Uniunii Sovietice. A fost eliberat din detenţie la data de 15 iunie 1946.

Revenit în ţară, Ioan Stănescu s-a căsătorit cu Constanţa Radu, coafeză, cu care a avut doi copii pe care, i-a ajutat să se realizeze din punct de vedere moral şi profesional: Petruţa-Anisia (absolventă a Facultăţii de Filologie, profesoară de Limba Română) şi Dan (absolvent al Institutului Politehnic din Bucureşti, de profesie inginer electronist).

Din notiţele respectatului veteran de război, decedat în anul 1993, am desprins câteva amintiri de război: „*În lagăr am mâncat cartofi cruzi şi coajă de copaci. Am rezistat fiindcă oamenii civili din zona lagărului ne mai dădeau de mâncare când eram scoşi la muncă. În încercuirea de la Cotul Donului am căutat să ne salvăm. Cei care s-au îndreptat spre unităţile germane au fost împuşcaţi, întrucât erau acuzaţi de trădare, iar cei care ne-am îndreptat spre ruşi am fost luaţi prizonieri de război*."

Soldat Marin ANCA[188]

Marin Anca s-a născut în anul 1920, în apropiere de Câmpina.

El a făcut parte din Grupul Specialităţi Moto II, din Câmpina. A decedat la data de 25 august 1944, ora 20:00, la vârsta de 24 de ani.

Pe Marin Anca îl găsim în tabelul cu persoanele decedate din Câmpina ca Erou căzut în războiul antihitlerist născut în zona Câmpina.

În Registrul de morţi este trecut la numărul 159/1944.

Prin Decretul 130 al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România din 14 aprilie 1971, o stradă din Câmpina poartă numele, Strada Soldat Erou Marin ANCA**.**

[188]Studiu realizat de col.(ret.) Marian Dulă.

UNITĂŢI MILITARE ŞI CADRE MILITARE DECORATE CU ORDINUL „MIHAI VITEAZUL”

Sistemul de decoraţii a fost constituit în România în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, mai exact în anul 1872. Decoraţiile erau acordate pentru merite deosebite în serviciul ţării. O componentă esenţială a acestui sistem a constituit-o categoria decoraţiilor de război.

Decoraţiile de război au reprezentat, de la înfiinţarea lor, o înaltă cinstire adusă vitejiei, curajului şi spiritului de sacrificiu dovedite pe câmpurile de luptă, un omagiu adus acelora care nu şi-au precupeţit viaţa pentru a-şi servi patria. Sistemul decoraţiilor de război româneşti cuprindea, în ordine ierarhică: ordine, cruci şi medalii.

Cel mai înalt ordin militar de război al statului român este Ordinul „Mihai Viteazul”, ordin înfiinţat de regele Ferdinand I – într-un moment de cumpănă a neamului românesc, când însăşi fiinţa statului era în pericol, în dramatica iarnă a anilor 1916/1917 – prin Legea nr. 3.249, publicată în Monitorul Oficial, partea I-a, nr. 223, din 23 decembrie 1916.

Încă de la început, ordinul a fost destinat exclusiv ofiţerilor care s-au distins prin fapte excepţionale de război în faţa inamicului, fapte precizate prin regulamentul ordinului.

Ordinul are trei clase (clasa I-a, clasa a II-a şi clasa a III-a) şi, obligatoriu, se conferă în mod succesiv, începând cu clasa a III-a.

Însemnele ordinului şi modalităţile de purtare au fost modificate de mai multe ori, existând ordine model 1916, model 1938 şi model 1941.

Ordinul „Mihai Viteazul” a fost conferit în primul război mondial la 302 ofiţeri români (din care 117 post-mortem) din cei 17.921 ofiţeri participanţi la război, iar în al II-lea război mondial la 1.285 ofiţeri români (870 ofiţeri decoraţi în est şi 415 ofiţeri decoraţi în vest, din care 343 post-mortem), din cei circa 200.000 ofiţeri, care au participat la război.

Astăzi, Cavalerii Ordinului „Mihai Viteazul” sunt organizaţi în Asociaţia Cavalerilor Ordinului „Mihai Viteazul”, cu sediul în Bucureşti. O parte dintre Cavalerii Ordinului „Mihai Viteazul” au primit titlul onorific de „Cetăţean de Onoare”, remarcându-se, prin receptivitatea dovedită în acest sens, Asociaţia Cultural-Istorică „Mihai Viteazul” din municipiul Ploieşti.

PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

Ca urmare a eroismului, dârzeniei, vitejiei şi înaltului spirit de sacrificiu dovedite în campaniile militare din toamna anului 1916 şi vara anului 1917, unităţile militare şi cadrele militare prahovene au fost decorate cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a.

UNITĂŢI MILITARE

1. *Regimentul 32 Infanterie „Mircea”* – Înalt Decret nr. 1.171, din 9 octombrie 1917: decorat la 26 mai 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iaşi, pentru legendarele atacuri date în localitatea Moara Roşie, în zilele de 25-29 iulie 1917.

2. *Regimentul 3 Vânători (Infanterie)* – Înalt Decret nr. 1.171, din 9 octombrie 1917: decorat la 8 noiembrie 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iaşi, pentru vitejia şi elanul remarcabile cu care au luptat cadrele şi trupa acestui glorios regiment, în zilele de 24-29 iulie 1917, în localitatea Doaga.

3. *Regimentul 47 Infanterie* – Înalt Decret nr. 1.356, din 15 noiembrie 1917: decorat la 26 mai 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iaşi, pentru vitejia şi hotărârea cu care au luptat în pădurea „La Răzoare”, îndeosebi în ziua de 6 august 1917, când au contraatacat şi alungat trupele germane până în localitatea Satul Nou.

4. *Regimentul Prahova nr. 7* – Înalt Decret nr. 902, din 16 aprilie 1918: decorat în luna iunie 1918 de către Majestatea Sa Regele Ferdinand I, în garnizoana Iaşi, pentru vitejia şi înaltul spirit de sacrificiu dovedite în zilele de 25-29 iulie 1917, la Mărăşeşti (localitatea Moara Albă, pădurea Călinei şi Valea Jugastrului).

CADRE MILITARE

1. *Sublocotenent Arion Mihai*, Regimentul 6 Călăraşi, Înalt Decret nr. 370, din 20.04.1917.

2. *Căpitan Curculescu Ştefan*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.

3. *Locotenent (r.) Danielescu Gavril,* Regimentul 7 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.

4. *Maior Mareş Petre*, Regimentul 47/72 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.366, din 18.11.1917.

5. *Sublocotenent (r.) Manolescu Gheorghe*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 378, din 27.04.1917.

6. *Maior Malamuceanu Constantin*, comandantul Regimentului 32 Infanterie „Mircea”, Înalt Decret nr. 3.812, din 17.09.1920.

7. *Sublocotenent (r.) Popa Ioan,* Regimentul 47/72 Infanterie Prahova, Înalt Decret nr. 1.366, din 18.11.1917.

8. *General de brigadă Popescu Ioan*, comandantul Diviziei a 13-a Infanterie, Înalt Decret nr. 1.137, din 03.10.1917.

9. *Căpitan Sipiceanu Ion*, Regimentul 3 Vânători, Înalt Decret nr. 1.191, din 16.10.1917.

10. *Locotenent-colonel Radu Rosetti,* comandantul Regimentului 47/72 Infanterie Prahova.

11. *Maior Ignătescu Alexandru*, Regimentul 3 Vânători.

12. *Căpitan Dumitrescu Vasile*, Regimentul 32 Infanterie „Mircea”.

13. *Căpitan Sadoveanu Ion,* Regimentul 32 Infanterie „Mircea”.
14. *Locotenent Pălăngeanu Emil*, Regimentul 3 Vânători.

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL[189/190 /191]

UNITĂŢI MILITARE

Unităţile militare prahovene s-au comportat în mod deosebit în campaniile militare din est şi din vest, fiind decorate cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a II-a şi a III-a. În continuare sunt prezentate unităţile militare decorate ca urmare a participării glorioase la războiul pentru întregirea neamului românesc.

1. *Divizia 1-a Mixtă Munte* – Decret Regal nr. 774, din 14.03.1942: decorată cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a, şi stindard de comandament.
2. *Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”* – Decret Regal nr. 1.160, din 21.04.1942: decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a.
3. *Regimentul 4 Roşiori* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a II-a.
4. *Regimentul 10 Roşiori* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a II-a.
5. *Regimentul 3 Călăraşi* – Decret Regal nr. 1.023, din 02.04.1942: decorat cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a.

CADRE MILITARE

Cadrele militare prahovene, care s-au acoperit de glorie în acţiunile militare desfăşurate în campaniile militare din anii 1941-1945, au fost decorate cu Ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a.

1. *Sublocotenent Albeanu Ioan*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.467, din 04.08.1945.
2. *Maior Albu Emil*, Regimentul 3 Călăraşi, Decret Regal, nr. 2.886 din 17.10.1941, decorat post-mortem.
3. *Sublocotenent Aldica Gheorghe*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.
4. *Locotenent aviator Alexiu Florian*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 517, din 9.03.1944, decorat post-mortem.
5. *Sublocotenent Alexiu Mircea*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal, nr. 353, din 15.02.1943, decorat post-mortem.
6. *Căpitan Anineanu Radu-Vifor*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 399, din 18.02.1943.

---

[189]Scafeş, C. ş.a., *Armata română/1941-1945*, Editura R.A.I., Bucureşti, 1996.
[190]Stănescu, E., Stănescu, I., Preda, G., *Cavaleri ai Ordinului „Mihai Viteazul”*, Editura Universal Cartfil, Ploieşti, 1996.
[191]*Revista „România eroică”*, nr. 6-7/1999 şi nr. 8-9/1999.

7. *Căpitan Arsenescu Nicolae*, Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.

8. *Locotenent Băcescu Virgiliu*, comandantul Bateriei nr. 192 Artilerie Antiaeriană din Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.

9. *Căpitan Budurăscu Ioan*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.

10. *Căpitan aviator (r.) Cantacuzino Constantin*, dublu decorat: a fost distins prima oară când era comandantul Escadrilei 53 Vânătoare din Grupul 7 Vânători, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943, şi a doua oară când era comandantul Grupului 9 Vânătoare, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.

11. *Locotenent-colonel Cazacu Veniamin*, comandant al Regimentului 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.469, din 04.08.1945.

12. *Căpitan Căpitănescu Nicolae*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943, decorat post-mortem.

13. *Sublocotenent Cârsteanu Sorin*, Regimentul 6 Călăraşi, Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942.

14. *Sublocotenent (r.) Checiu Ioan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.

15. *Sublocotenent aviator Claru Vasile*, Flotila a 2-a Vânătoare, Grupul 8 Vânătoare, Decret Regal nr. 2.844 din 11.10.1941, decorat post-mortem.

16. *Sublocotenent Cepleanu Dan*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

17. *Maior Cojocăreanu Constantin*, comandant secund al Batalionului 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

18. *Căpitan Constantinescu Teodor*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942.

19. *Căpitan Costăchel Ioan*, Comandamentul Diviziei a 13-a Infanterie, Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942.

20. *Maior Corbeanu Alexandru*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943, decorat post-mortem.

21. *Căpitan Corbu Vasile*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

22. *Căpitan Crăciun Dumitru*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.

23. *Sublocotenent Crăciunescu Gheorghe*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945, decorat post-mortem.

24. *Sublocotenent Cârsteanu Sorin*, Regimentul 6 Călăraşi, Decret Regal nr. 40, din7.01.1942.

25. *Sublocotenent Crintea Eugen*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 2.468, din 04.08.1945.

26. *Colonel Creţoiu Vasile*, comandantul Regimentului 7 Infanterie Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.

27. *Locotenent (r.) Creţulescu Aurel*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.

28. *Căpitan Curteanu Marin*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

29. *Locotenent-colonel Dămăceanu Dumitru,* comandantul Regimentului 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

30. *Maior Derlogea Nicolae Mihail*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.

31. *Locotenent-colonel Dinculescu Gheorghe,* Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942, decorat post-mortem.

32. *Locotenent (r.) Drăgănescu Ioan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942, decorat post-mortem.

33. *Maior Enculescu Ion*, şef stat major la Brigada 1 Mixtă Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 06.10.1942.

34. *Căpitan Enea Traian*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 506, din 21.02.1945, decorat post-mortem.

35. *Locotenent Eşanu Victor-Grigore*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.

36. *Maior Evolceanu Alexandru*, Divizia 1 Vânători de Munte, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943.

37. *Căpitan Galeş Ioan*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea”, Decret Regal nr. 40, din 07.01.1942, decorat post-mortem.

38. *Locotenent aviator Gavriliu Vasile*, Escadrila 56 Vânătoare, Grupul 9 Vânătoare, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.

39. *Maior Georgescu Aurel*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

40. *Locotenent Georgescu Constantin,* comandantul Bateriei 175 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 3.233, din 11.11.1946.

41. *Sublocotenent Georgescu Stelian*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941, decorat post-mortem.

42. *Căpitan Ghering Leon*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.

43. *Locotenent Ghiţă Gheorghe*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 3.587, din 11.12.1946.

44. *Sublocotenent Haralambie Spiridon*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 1.492, din 4.05.1945.

45. *Sublocotenent Holban Mircea*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

46. *Locotenent-colonel Ignat Virgiliu*, şeful de stat major al Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

47. *Locotenent-colonel Ionescu Constantin,* comandantul Batalionului 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

48. *Sublocotenent Klaus Ervin,* Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

49. *General de divizie Lascăr Mihail,* comandantul Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.88,6 din 17.10.1941.

50. *Căpitan Marinescu Constantin*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea”, Decret Regal nr. 2.040, din 16.07.1942.

51. *Căpitan Meculescu Cristache,* Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942, decorat post-mortem.

52. *Locotenent aviator Micu Ioan,* Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.

53. *Căpitan Mihăiescu Constantin,* Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea", Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942, decorat post-mortem.

54. *Căpitan Mihuţ Gheorghe,* Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

55. *Sublocotenet (r.) Milea Vasile,* Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.469, din 4.08.1945, decorat post-mortem.

56. *General de brigadă Mociulschi Leonard,* comandant secund al Brigăzii 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

57. *Sublocotenentul Moise Marin*, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.

58. *Căpitan Nedan Naum Ioan,* Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.

59. *Locotenent-colonel Negriţescu Ioan,* dublu decorat: a fost distins prima oară în perioada în care făcea parte dinRegimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943, şi a doua oară în calitate de comandant al unităţii, Decret Regal nr. 1.494, din 4.05.1945.

60. *Maior Niculescu Eugeniu,* Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.

61. *Locotenent-colonel Niculiu Gheorghe,* comandantul Grupului de Vânători Niculiu din Divizia 1-a Munte, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.

62. *Sublocotenent (r.) Niţă Alion*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea", Decret Regal nr. 353, din 15.02.1943.

63. *Sublocotenentul (r.) Niţă Petre*, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1943.

64. *Sublocotenent Pandele Gheorghe,* Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 2.463, din 4.08.1945, decorat post-mortem.

65. *Căpitan Petit Eugen,* Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 445, din 12.02.1945.

66. *Sublocotenent observator (r.) Popescu Eliade*, Escadrila 11 Informaţii, Flotila a 2-a Aviaţie Informaţii, Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.

67. *Locotenent-colonel Portăşescu Ştefan*, comandantul Regimentului 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 97, din 17.01.1944.

68. *Locotenent aviator Pretorian Vasile*, Flotila a 2-a Informaţii, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.

69. *Căpitan Râreanu Gheorghe*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 299, din 14.02.1944.

70. *Căpitan Schneider Erwin*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 361 din, 15.02.1943.

71. *Sublocotenent (r.) aviator Selei Erich Richard*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.

72. *Locotenent-colonel Siminel Victor*, comandantul Regimentului 4 Roşiori „Regina Maria", Decret Regal nr. 1.647, din 15.06.1943.

73. *Sublocotenent Simionescu Nicolae*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

74. *Sublocotenent (r.) Slăvescu Dan*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 284, din 2.02.1943.

75. *Sublocotenent (r.) State Aurelian*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 711, din 30.03.1944.

76. *Sublocotenent Stoenescu Grigore-Nicolae*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

77. *Sublocotenent (r.) Stoenescu Ştefan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

78. *Sublocotenent (r.) Stoienescu Ştefan*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

79. *Sublocotenent (r.) aviator Sekei Erich Richard*, Flotila a 2-a Vânătoare a Grupării Aeriene de Luptă, Decret Regal nr. 656, din 12.03.1943.

80. *Locotenent (r.) Socor Mircea*, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.

81. *Căpitan Stanciu Constantin*, Regimentul 7 Dorobanţi Prahova, Decret Regal nr. 3.266, din 20.12.1947.

82. *Locotenent Ştefănescu Ioan*, Regimentul 19 Artilerie, Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.

83. *Colonel Şutzu Mihail*, comandantul artileriei Diviziei 1-a Vânători de Munte, Decret Regal nr. 1.908, din 30.06.1942.

84. *Sublocotenent Tache Dumitru*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 2.469, din 4.08.1945.

85. *Colonel Talpeş Constantin*, comandantul Regimentului 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

86. *Locotenent (r.) Tamviceanu Nicolae*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.886, din 17.01.1941.

87. *Locotenent (r.) Tănăsescu Dumitru*, Batalionul 1 Vânători de Munte „Regele Carol al II-lea”, Decret Regal nr. 2.886, din 17.10.1941.

88. *Căpitan Teodoroiu Vlad*, Regimentul 10 Roşiori Purtat, Decret Regal nr. 399, din 12.02.1942.

89. *Locotenent-colonel Tâlvescu-Pleşoianu Aurel*, comandantul Regimentului 3 Călăraşi, Decret Regal nr. 506, din 21.02.1945.

90. *Sublocotenent Toncea Octavian*, Regimentul 8 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 807, din 23.03.1945.

91. *Căpitan Trandafir Nicolae*, Brigada 1-a Mixtă Munte, Decret Regal nr. 3.035, din 6.10.1942.

92. *Locotenent Vasiliu Constantin*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 445, din 12.02.1942.

93. *General de brigadă Vasiliu-Răşcanu Constantin*, dublu decorat: a fost distins prima dată în perioada în care se afla la comanda Diviziei 1-a Munte (1942-1943), Decret Regal nr. 2.549, din 1.09.1942 şi a doua oară în calitate de comandant al Corpului 5 Armată Teritorial (1943-1944), Decret Regal nr. 2.254, din 22.11.1944.

94. *Căpitan Văsescu Ilie-Gheorghe*, Regimentul 4 Roşiori „Regina Maria”, Decret Regal nr. 1.494, din 4.05.1945.

95. *Căpitan Vizitiu Traian*, Regimentul 3 Călăraşi Purtat, Decret Regal nr. 2.468, din 4.08.1945.

96. *Căpitan Vergatti Lelius*, Regimentul 19 Artilerie, Decret Regal nr. 1.647, din 16.06.1943.

97. *General de divizie Voiculescu Constantin*, comandantul Diviziei 1-a Vânători de Munte (1943-1944), Decret Regal nr. 1.071, din 30.05.1944.

98. *Locotenent (r.) Voinea Aurel*, Regimentul 32 Dorobanţi „Mircea", Decret Regal nr. 40, din 7.01.1942.

99. *Colonel Zăgănescu Nicolae*, comandantul Regimentului 9 Artilerie Antiaeriană, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945.

100. Colonel Zotter Toma, şef de stat major al Corpului 5 Armată Teritorial, Decret Regal nr. 2.467, din 4.08.1945.

Eroi ploieşteni căzuţi în al Doilea Război Mondial

Căpitan tănase constantin;
Locotenenţi: cocoş cristea şi negoiţă ioan,
Sublocotenent marinescu iosif;
Adjutant aviator bosânceanu ioan;
Plutonier t.r.: dincă nicolae şighiţă ioan;
Sergent-major: bicănicolae şi şiman ioan;

Sergenţi: Alexandrescu M. Ovidiu, Alexe I. Paraschiv, Beleguţă Ştefan, Dotez Stan, Brătulescu Mihalache, Bucur Ioan, Bugulescu Alexandru, Constantinescu Gheorghe, Cristescu Spiru, Dărmănescu Constantin, Dumitrescu Constantin, Dumitrescu Vasile, Ghizdăvescu Nicolae, Gramp Wilhelm, Gheorghe Gh. Traian, Ion I. Tănase, Ionescu T. Ioan, Ionescu R. Toma, Jipa Grigore, Nițu Ilie, Oprea Constantin, Stanciu Gheorghe, Stănciulescu I. Ion, Stoica Dumitru, Tănăsescu T. Constantin, Temelie C. Ioan și Vasile Mihai;

Caporali: Andronache Şt. Gheorghe**,** Bran I. Nicolae, Bujor Mihail, Constantinescu Gheorghe, Crivăţ Gheorghe, Georgescu Ioan, Gheorghe Ioan, GrigorescuGheorghe**,** CrivăţGheorghe**,** Ioan Ioan, Ion Gh. Petru**,** Ionescu Grigore**,** Ionescu Hariton**,** IonescuPetre**,** Leca T. Roman, Lefterescu Gh. Gheorghe, Mihai Vasile, Nicolae Gheorghe, Nițu Dumitru, Oancea V. Ilie, Petrescu I. Stelian, Pintiliș Șerban, Pârvulescu Constantin, Păunescu Trodor, Popescu C. Petre, Rădulescu Gheorghe, Sabo Iordan, Străchinescu Alexandru, Stroie Mihai și Ţari Mihail;

Soldaţi: Andraş M. Mihail, Andrei P. Mihai, Andronie Timoftei, Andronescu Şt. Mircea, Angelescu Gheorghe, Apostolescu Alexandru, Asanache Tudorache, Angelescu George, Anton V. Constantin, Antonescu M. Petre, Anastasescu V. Nicolae, Avramescu I. Nicolae, Avramescu I. Gh-Ioan, Barbigu-Barbieri Petre, Badea Gheorghe, Badea Vasile, Bădulescu Stelian, Baicu Vasile, Bănică Marin, Belciug Tănase, Blaga Gheorghe, Boca D. Mihai, Barbieri C. Petre, Berte-Benţea Nicolai, Botescu I. Constantin, Brânză Gh. Alexandru, Barbălată T. Stelian, Bucuroiu Miron, Cador Petre, Căciuneanu A. Nicolae, Călin Vasile, Candrea Ioan, Candrea Stelian, Calistrat T. Dumitru, Cărdaşel Constantin, Cărbuneanu Alexandru, Chiriţă Marin, Chiriţă M. Constantin,

Constantin Petre, Constantin Vasile, Constantinescu Alexandru, Constantinescu Gheorghe, Constantinescu Marin, Costache Ion, Cristea P. Teodor, Casaschi V. Gheorghe, Caravia I. Gheorghe, Constantinescu Şt. Gheorghe, Constantinescu N. Gheorghe, Cristescu I. Dănilă, Cârlig I. Cristea, Călin N. Vasile, Crăciun C. Florea, Constantinescu V. Dumitru, Constantinescu I. Nicolae, Danciu Grigore, Dărmănescu Constantin, Demetrian Ion, Diac Dumitru, Dima M. Gheorghe, Dobrescu Petru, Drăgan Gheorghe, Dragomir Iancu, Dumitrache Ion, Dumitrescu Constantin, Demetrian Ion, Diac Dumitru, Dobrescu Petru, Drăgan Gheorghe, Dragomir Iancu, sold. Dumitrache Ion, sold. Dumitrescu N. Dumitru, Dumitrescu Gheorghe, Dumitrescu Petre, Dumitrescu Teodor, Dumitru I. Alexandru, Dumitru I. Anton, Dumitru Gheorghe, Duran Andrei, Dumitru V. Gheorghe, Dârdiac D. Ioan, Duţă I. Vergiliu, Eftimie I. Gheorghe, Enescu Cr. Petre, Filip Vasile, Florea Pavel, Gabor Nicolae, Georgescu Alexandru, Georgescu P. Atanasie, Georgescu Dumitru, Georgescu Ioan, Gheorghe Stelian, Gheorghiu Gheorghe, Gheorghiu Gogu, Ghina Petre, Grigorescu Dumitru, Gheorghe I. Marin, Gheorghe I. Roman, Gavrilă P. Petre, Grigorescu P. Constantin, Georgescu I. Constantin, Georgescu Şt. Doru, Gunici A. Ilie, Guran A. Andrei, Haralambie Constantin, Ilie Constantin, Ioan Ioan, Ionescu Alexandru, Ionescu Gheorghe, Ionescu Nicolae, Ionescu P. Teodor, Iorga C. Mihail, Ionescu I. Ioan, Ilie I. Vasile, Ion E. Vasile, Ionescu V. Ioan, Ionescu I. Virgiliu, elev plt.-adj. Lazăr Constantin, Luca Tudor, Lupu Andrei, Lebedeb Grigore, Marcian T. Vasile, Marin Radu, Marinescu N. Constantin, Marinescu D. Nicolae, Martin Gheorghe, Matei I. Andrei, Mesericov Petre, Mărgineanu D. Niculae, Mladin I. Marin, Mosor I. Ion, Nedelcu C. Ioan, Nica V. Mihai, Nica V. Radu, Nicolae I. Gheorghe, Nicolae Ioan, Nicolae Nicolae, Nicolae M. Petre, Nicolae A. Traian, Nicolescu Şt. Nicolae, Niculae M. Vasile, Niţă R. Alexandru, Niţă C. Stelian, Niţescu Gh. Mircea, Panaitescu Dumitru, Pal Samoilă, Pană Constantin, Pantazi C. Ioan, Pavelescu I. Ioan, Păun D. Ilie, Păunescu I. Constantin, Păunescu Constantin, Pârtoacă G. Nicolae, Pârcălab P. Nicolae, Perşa Traian, Petre Ioan, Petre State, Petculescu C. Ion, Petrescu Petre, Petrovici V. Oprea, Popa Gh. Ioan, Popescu N. Alexandru, Prodan T. Mihai, Predeleanu S. Nicolae, Pucher Simion, Raiz Ioan, Răducan Vasile, Rădulescu N. Dumitru, Roşculeţ Dumitru, Ruse Ioan, Ruse C. Dumitru, Sabo Andrei, Scarlea Gheorghe, Stănescu S. Petre, Stănescu Gh. Sebastian, Simion D. Vasile, Sitas C. Vasile, Stan Gheorghe, Stănel Gh. Ion, Stăvărache V. Gheorghe, Stoicescu Aurel, Stoichiciu B. Ion, Stoicu Gheorghe, Stuparu M. Ioan, Şerban Alexandru, Tănase Gh. Constantin, Tănăsescu V. Ştefan, Tănăsie Ion, Teodorescu Nicolae, Teodorescu V. Nicolae, Teodorescu Şt. Gheorghe, Tudor Ion, Tudor M. Marin, Tudorache Nicolae, Ulman Gh. Alexandru, Ursaru I. Constantin, Ursaru I. Ion, Valenta Romulus, Vezendan Iosif, Voicilă Constantin, Voicu Ion şi Voinea Florea.

Ostaşi ploieşteni dispăruţi în lupte[192]

Sergenţi dispăruţi la Cotul Donului în 1942: Călinescu D. Stelian, Dumitrescu Şt. Gheorghe, Nicolescu A. Constantin.

Caporali, dispăruţi la Cotul Donului în 1942: Ionescu I. Ion, Ilie T. Gheorghe, Dinescu N. Gheorghe, Toma T. Mircea, dispărut în Ucraina, la 01.04. 1944.

Soldaţi dispăruţi pe frontul din Basarabia: Popescu I. Ioan (26.07.1941); Soldaţi dispăruţi în Ucraina: Ionescu V. Constantin (23.11.1941), Ruse C. Florea (15.03.1943), Mihai Dumitru (27.05.1943), Georgescu G. Gheorghe (27.05.1943), Vlăsceanu I. Dumitru (14.11.1943), Andrei T. Alexandru (23.11.1943), Ionescu N. Ştefan (18.03.1944), Frt. Vasiliu S. Mihai, dispărut în Ucraina la 30.05.1943.

Fruntaşi dispăruţi la Cotul Donului în 1942: Iliescu Gh. Ion, Tache N. Toader, Marin V. Ion, Petre I. Petre.

Soldaţi dispăruţi la Cotul Donului în 1942: Niţă C. Mihail, Bădulescu C. Ion-Nicolae, Mihail T. Mircea, Tudor Şt. Marin, Costache M. Gheorghe, Grigore Gr. Alexandru, Ioan N. Gheorghe, Cristea Ion, Bodor Gh. Florea, Tofana Vasile, Ionescu N. Constantin, Şerbănescu I. Alexandru, Vasile D. David, Mihail T. Mircea, Andronescu E. Dumitru, Costache F. Gheorghe, Manolache P. Teodor, Oprea P. Dumitru, Danis C. Ion, Papazoglu Gh. Mihail, Tănase D. Vasile, Teodor D. Gheorghe, Rădulescu A. Ioan, Rădulescu D. Nicolae, Drfoesa Şt. Ion, Moisescu N. Gheorghe, Stănescu Nicolae, Crăciunescu Gh. Alexandru, Ionescu V. Mihail, Constantinescu C. Alexandru, Ionescu A. Nicolae, Dumitrescu A. Gheorghe, Niţă C. Mihail, Mihalache T. Marin, Gologan I. Gheorghe, Florescu A. Petre, Bănaru D. Ştefan, Ardeleanu G. Alexandru, Constantin A. Ion, Cristescu V. Mircea-Alexandru,Danielenco Vasile, Ionescu I.Vasile, Teodosiu D. Nicolae, Trandafirescu I. Ioan, Nicolae Z. Ioan, Orenciuc E. Romulus, Dinescu Gh. Nicolae, Mărgineanu Gr. Aurel, Mogoş Valeriu, Ebe I. Stelian, Gulia (Gulie) F. Constantin, Oprea V. Vasil, Neacşu A. Zaharia, Drăgulănescu D. Gheorghe, Ştefan C. Traian, David I. Ştefan, Radu C. Dumitru, Radu C. Dumitru, Irmes T. Grigore-Vasile, Ciocoiu N. Nicolae, Ţiţei A. Constantin, Scarlat V. Oprea, Panaitescu E. Ioan, Nicolescu Şt. Dumitru, Ghiţă T. Gheorghe, Gheorghiu N. Nicolae, Dumitru C. Nicolae, Popescu A. Dumitru, Iordan T. Vasile, Radu I. Constantin, Drăgan N. Gheorghe, Teodorescu N. Nicolae, Vasile P. Constantin, Ciulin C. Ioan, Niţă C. Stelian, Ioan A. Constantin, Rădulescu S. Petre, Zamfirescu Gh. Ioan, Ştefan D. Mincu, Ion M. Andre, Nagy I. Zinon, Ruse C. Florea, Eftimescu P. Anton, Zamfirescu Gh. Ioan, Niculescu Gh. Emil, Constantinescu C. Athanasie, Mincu D. Ştefan, Soldat Vasile C. Bucur, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 12.05.1944, Soldat Munteanu D. Valeriu dispărut la Sevastopol, la 13.05.1944, Soldat Gheorghe A. Anghel dispărut la Sevastopol, la 13.05.1944, Soldat Anghel M. Gheorghe dispărut la Sevastopol, la 13.05.1944, Soldat Bădulescu Şt. Ioan dispărut în luptele de la Odessa - Ucraina, la 25.08.1941, Soldat Vizireanu C. Gheorghe dispărut în luptele de la Odessa - Ucraina, la 28.08.1941, Soldat Iacob A. Ion dispărut la Odessa - Ucraina, la

[192] Datele au fost culese din Registrele matricole ale Cercului Teritorial Prahova, păstrate la Arhivele Militare Naţionale Române Piteşti.

29.09.1941, Soldat Ioan N. Octavian, dispărut în Ucraina, la 21.11.1941, Soldat Nicolescu Alexandru Nicole, dispărut în luptele din Crimeea, 20.12.1941, Soldat Ciucurescu B. Mircea-Nicolae, dispărut în luptele din Ucraina, la 30.12.1941, Soldat Vasilescu V. Apostol, dispărut în Crimeea-Sevastopol, la 04.06.1942, Soldat Popescu A. Dumitru, dispărut din Spitalul militar german, în Crimeea, la 01.12.1942, Soldat Ionescu A. Nicolae, dispărut la Stalingrad, la 21.01.1943, Soldat Niculescu Gh. Emil, dispărut la Stalingrad, la 22.01.1943, Soldat Iosif N. Dumitru, dispărut în Crimeea, la 01.03.1943, Soldat Vasilescu V. Apostol, dispărut în Crimeea, la 15.11.1943, Soldat Dimăncescu C. Sterie dispărut în Ucraina, la 20.12.1943, Soldat Niţă C. Petre, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 25.04.1944, Caporal Comănescu C. Ioan, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 09.05.1944, Caporal Lobonţ G. Ioan,dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 11.05.1944, Soldat Anghel M. Gheorghe, dispărut laCapul Podului Sevastopol, la 12.05.1944, Caporal Vasile C. Bucur, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 12.05.1944, Soldat Munteanu D. Valeriu, dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 13.05.1944, Caporal Constantin Şt. Anton dispărut la Capul de pod Sevastopol, la 14.05 1944, Caporal Dan Gh. Ioan dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 14. 06.1944, Caporal Berea I. Nicolae, dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 14.06.1944, Soldat Dumitrescu O. Nicolae dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Soldat Petrescu C. Gheorghe dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Soldat Ionescu A. Gheorghe dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Soldat Iordan M. Gheorghe dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Soldat Ivan D. Gheorghe dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Soldat Simion N. Radu dispărut pe frontul Iaşi – Chişinău, la 23.08.1944, Soldat Manole N. Ioan, dispărut la Ianca - Brăila, la 25.08.1944, Soldat Pop F. Gheorghe dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Caporal Nicolescu I. Anton, dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Caporal Ilie I. Gheorghe dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Caporal Anghel G. Andrei, dispărut pe frontul Iaşi - Chişinău, la 23.08.1944, Caporal Anghelescu I. Ioan, dispărut pe frontul Iaşi - Zona Târgu Neamţ, la 23.08.1944, Soldat Grigorescu Gh. Ioan, dispărut pe frontul Iaşi, Zona Paşcani, la 23.08.1944, Soldat Constantin A. Ştefan dispărut pe frontul Iaşi, Zona Târgu Neamţ, la 23.08.1944, Soldat Drăcianu Şt. Dumitru dispărut pe frontul Iaşi, Zona Târgu Neamţ, la 23.08.1944, Soldat Ardeleanu I. Pavel dispărut în luptele din Transilvania, la 29.09.1944, Soldat Vasilescu Gh. Ion-Nicolae dispărut în Ungaria, la 21.11.1944, Soldat Ioan N. Octavian dispărut în Ungaria, la 21.11.1944, Soldat Nicolae A. Marcu dispărut în Ungaria, la 25.11.1944, Soldat Nicolae Şt. Gheorghe dispărut în Cehoslovacia, la 23.01.1945, Soldat Caraghiorghi C. Vasile, dispărut în Cehoslovacia, la 06.05.1945, Soldat Ilie A. Dumitru dispărut în Cehoslovacia, la 06.05.1945.

Eroi şi veterani din Breaza

Bălan Gh. Traian, Boncu C. Gheorghe, Boncu C. Neagoe, Chifănescu I.Ion, Dragomir I. Alexandru, Enache I. Constantin, Iagă G. Ion, Iarca I. Ion, Nedelcu C. Haralambie, Noica I. Stan, Ologu A. Ion, Pavel I. Nicolae, Stoica M. Vasile, Strechioiu V. Gheorghe, Tudose I. Ştefan, Vâlcu P. Constantin, Vrabie N. Ion, Băcioiu I. Alexandru, Ciusă E. Alexandru, David Gh. Gheorghe, Darstoru I. Ion, Diconaru I. Ion, Dumitraşcu A. Ion, Frăţilă D. Dumitru, Funieru C. Ion, Ghioancă I. Dobre, Ghicarcă Gh. Gheorghe, Itşfan A. Andrei, Machidan I. Dumitru, Opriş V. Mihail, Pavel I. Gheorghe, Pavel T. Teodor, Petre Gh. Alexandru, Pârvuţă N. Nicolae, Pânta I. Ion, Ţapu C. Mihail, Ungureanu Constantin, Vasile C. Ion, Vişoiu I. Constantin, Vâjeu M. Stelian.

Eroi şi veterani din Băneşti

Cazan I. Vasile, Marin O. Ion, Radu V. Stan, Stoica I. Gheorghe, Niculescu Şt. Nicolae, Şerban E. Stelian, Ene I. Gheorghe, Niţă I. Toma, Stroe I. Alecu, Grigore I. Vasile, Buruiană Gh. Mihai, Ighim M. Toma, Ilie Şt. Gheorghe.

Eroi şi veterani din Câmpina

Barta I. Albert-Carol, Botez Ioan, Bucătaru Nicolae, Căciulă Gheorghe, Cergan I. Mihail, Ceobanu Ioan, Corcodel Gheorghe, Corcodel Gheorghe, Corcodel Vasile, Dănescu Constantin, Darabană Constantin, Dumitrescu Constantin, Duţescu Dumitru, Frânculescu Dumitru, Ghiţă Alexandru, Ionescu Virgil, Lazăr Ioan, Munteanu Ioan, Niculae Ştefan, Radu Ion, Stăniloiu Constantin, Stoianovici Voevod, Stroescu Radu, Teodorescu Dumitru, Toma Nicolae, Zaharia Şt. Gheorghe, Gheorghe M. George, Răducanu P. Constantin, Rădulescu A. Afois, Stan M. Vasile, Zaharia Şt. Gheorghe, Mărăcineanu G. Nicolae, Şeazăr A. Ion, Botescu I. Vasile, Baboi I. Ion, Cives L. Angelo, Geambaşu I. Ion, Ionescu D. Octavian, Ivanof S. Ion, Niculescu V. Nicolae, Olteanu I. Gheorghe, Olteanu V. Gheorghe, Popişteanu P. Victor, Telegescu I. Mihail, Boeru C. Alexandru, Vrânceanu Gh. Gheorghe, Lt. Rainovici Dumitru.

Eroi şi veterani din Sinaia

Ciobanu Gh. Gheorghe, sg. Bursuc M. Emil, frt. Turcu Şt. Ioan, Iagă G. Ion, Mateiu M. Ioan, Totpal Mihai, Platez Gh. Fredichi, Iordache Fl. Aurel, Voicilă Gh. Petre, Labiş C. Vasile.

Eroi şi veterani din Azuga

Vintilă I. Gheorghe, Râşnoveanu G. Ion, Şaghior I. Gheorghe, Danci E. Adam, Păunescu C. Ioan, Pitic M. Gheorghe, Părăuţă N. Nicolae, Voicilă Gh. Petre, Bondoc S. Ion, Tudoran I. Ion.

Eroi şi veterani din Buşteni

Chivu N. Ion, Dinu I. Ştefan, Ghionoiu I. Stelian, Boca Gh. Dumitru, Gavrilescu C. Gheorghe, Bălănică N. Aurelian, Coman Gh. Ioan, Muscalu N. Petre, Schneider I. Victor, Bălan I. Constantin, Secăreanu G. Gheorghe, Moise D. Nicolae, Buştuc I. Aurel, Pavel F. Petre.

Eroi şi veterani din Berceni, Corlăteşti

Cap. Toma Gh. Constantin, Anastase R. Badea, Gheorghiceanu C. Gheorghe, Tache N. Dumitru, Muscalu Gh. Vasile, Pătăchie C. Constantin, Toma Al. Constantin, cap. Toma Gh. Constantin, Voicu N. Dumitru, Pană M. Constantin.

Eroi şi veterani din Băicoi

Jilăveanu G. Ion, Tache G. Dumitru, Gurău C. Ioan, Jinga C. Gheorghe, Bucurescu M. Nicolae, Potecă I. Gheorghe, Scarlat M. Niculae, Zaharia C. Toma, Stroie N. Nicolae, Şerban I. Ion, Constantinescu N. Gheorghe, Gagiu G. Alexandru, Prună V. Nicolae, Ruşină C. Niculae, Stroilescu I. Toma, Stroilescu C. Nicolae, Gugui M. Constantin, Dinu I. Marin, Stănel Gh. Ion, Anton C. Manole, Pătulea N. Ion, Brezan C. Constantin, Lazăr I. Constantin, Oancea P. Petre, Băicoianu I. Grigore, Groasa G. Şerban, Bercariu Gh. Dumitru, Ciobanu I. Vasile, Ruşină A. Ion, Potecă I. Ilie.

Eroi şi veterani din Boldeşti-Scăeni

Bârlan M. Ion, Duţă Gh. Stelian, Cârcioiu N. Stan, Baciu R. Gheorghe, Marin I. Constantin, Seceleanu I. Nicolae, State C. Ioan, Popa D. Nicolae, Stroe G. Atanase, Simion I. Dumitru, Dorobanţu I. Ion, Manole I. Ion, Pitan Dumitru.

Eroi şi veterani din Bărcăneşti şi Tătărani

Aldea T. Ion, Istrate M. Florea, Iancu R. Gheorghe, Ştefan M. Matincă, Chivu (Cuivu) M. Gheorghe, Neagu P. Vasile, Aldea I. Ion, Pană M. Constantin, Pantelimon P. Lazăr, Iancu R. Gheorghe, Pandelea N. Marin, Petic D. Constantin, Ştefan M. Matincă, Pavel F. Petre.

Eroi şi veterani din Comarnic

Andraşora Ştefan, Bălţoiu Ioan, Băjenaru Vasile, Bălăceanu Stelian, Banu I. Stelian, Beleguţă Ştefan, Botoacă N. Ioan, Brânzea Ion, Chiţu I. Neculae, Clinci S. Gheorghe, Clinci Gheorghe, Clinci Iancu, Clinci M. Ion, Clinci P. Stelian, Codreanu Gheorghe, Cojocaru Şt. Gheorghe, Cojocaru I. Petre, Chivu I. Alexandru, Comşa I. Vasile, Creţu Anton, Dascălu I. Constantin, Dodoţ I. Gheorghe, Drăcea I. Alexandru, Dulamă Gh. David, Enoaie (Enore) I. Iancu, Furcă Stelian, Făcălă A. Vasile, Găgeanu Constantin, Găgeanu I. Ioan, Ghioagă Ion, Goga Gheorghe, Harapu R. Ion, Hogea G. Stelian, sg. Hogea Stelian, Hogea Stelian, Ilie M. Marin, Iordache I. Alexandru, Iordache Gheorghe, cap. Iordache Gheorghe, Jugănaru N. Ion, Mauriciu Ioan, Mincu N. Traian, Moacă Alexandru, Moroianu Stelian, Neacşu Constantin, Negroiu I. Ioan, Nicolae G. Constantin, Nicoară I. Stelian, Năpăruş G. Vasile, Muşat N. Ion, Oprică M. Ioan, Piciorea P. Petre, Păun G. Ion, Popa Ioachim, Purcaru C. (G.) Ioan, Purcaru Stelian, Purceluş H. Alexandru, Sbârcea I. Petre, Şchiopu D. Ioan, Şchiopu M. Dumitru, Şovăială Stăvărache, Spurcaciu I.(P) Constantin, Staicu Alexandru, Stăicuţ C. Mircea, Terecoasă I. Ioan, Toma I. Stelian, sg. Turea I. Stelian, Vişan Gh. Constantin, Voicu M. Alexandru, Voicu Soare, Vâjgu I. Mihalache, Piciorea P. Petrea.

Eroi şi veterani din Comuna Ciorani

Catargiu G. Gheorghe, Chiru C. Ilie, Cosma C. Constantin, Cotiţosu C. Constantin, Curea S. Ion, Dinu M. Marian, Dobre M. Mirică, Duţă V. Petre, Ene T. Ristea, Frăţilă I. Marin, Frăţilă T. Marin, Ghinea D. Simion, Ghinea P. Vasile, Iancu S. Niculae, Ivan M. Toma, Marin V. Ilie, Matei Gh. Aurel, Mirică M. Dobre, Mirică S. Simion, Mihai Mihai, Neculai N. Mirică, Niculae S. Iancu, Palotă D. Costache, Petre N. Neculae, Petre P. Petre, Petre N. Tănase, Pârvu I. Petre, Pârvu N. Petre, Păun D. Matei, Popescu A. Vasile, Popescu Al. Vasile, Răcaru T. Ion, Rădoiu N. Pârvu, Teodorescu A Dumitru, Toader M. Nicolae, Trandafir N. Ion, Vasile N. Ioan, Vasile N. Grigore, Vasile L. Gheorghe, Vasile N. Gheorghe, Vlad V. Ion, Voicu N. Vasile, Voicilă D. Constantin, Voinea I. Gheorghe, Voinea N. Ştefan, Voinea R. Constantin.

Eroi şi veterani din localitatea Colceag

Gheorghe V. Constantin, Gheorghe Şt. Mitică, Gojnea D. Nicolae, Radu G. Constantin, Carpen E. Ştefan, Niţă G. Stelian, Savu P. Constantin, Panea I. Paraschiv, Militaru M. Gheorghe, Popa P. Dumitru, Lupu C. Ştefan, Andrei Şt. Vasile, Groparu M. Ştefan.

Eroi şi veterani din Călugăreni-Tătaru

Banu S. Dumitru, Stan C. Ion, Cernat N. Dumitru, Gheorghe M. Vasile, Galeş B. Dumitru, Alecu M. Petre, Roman I. Iordache, Galeş B. Alexandru, Colţ V. Ion.

Eroi şi veterani din Cosminele

Mihai Vasile, Peneş S. Ilie, Pârvu N. Constantin, Tache G. Nicolae, Bujor Gh. Alecu, Toacă V. Alexandru, Toacă I. Alexandru, Constantin Gh. Constantin, Petra V. Ion, Dinu Gh. Constantin, Duţă I. Vasile, Niţescu I. Ioan, Tudorache I. Constantin.

Eroi şi veterani din Vărbilău

Jugănaru I. Ion, Niţu I. Nicolae, Păun N. Gheorghe, Vâlsan M. Anghel, cap. Mocanu I. Constantin, Petre A. Nicolae, Opriş I. Ştefan, Vicanu D. Constantin, Vidanu D. Constantin, Bucur C. Ioan, Arvatu G. Ştefan, Ţâncă P. Tudor, David I. Niculae, Cernat Gh. Ion, Vieanu D. Ioan, Vieanu D. Gheorghe, Floroiu C. Gheorghe, Nistor Gh. Constantin.

Eroi şi veterani din comuna Cornu

Chiţulescu D. Alexandru, Burchiu Gh. Gheorghe, Bucur I. Petre, Neagoe Şt. Gheorghe, Drăgan V. Vasile, Ţacă I. Alexandru, Geantă I. Iordan, Savu F. Aurel, Croitoru V. Constantin, sg. Bărboiu I. Gheorghe, Duţică I. Gheorghe, Pietraru I. Aurel, sg. Bârloiu I. Gheorghe, Gratia A. Gheorghe, Constantin A. Matache, Muscalu M. Tudor, Alexandru A. Constantin, Redi I. Aurel, Mihai Leopold.

Eroi şi veterani din comuna Podenii Noi

Apostolescu Gheorghe, Badea Gheorghe, Banu Ion, Bucea Petre, Cazacu Ion, Carpen Stelian, Constantinescu Vasile, Dorobanţu N. Constantin, Dumitra Nicolae, Dumitru N. Nicolae, Grecu C. Grigore, Iordache R. Dumitru, Lepa N. Ştefan, Marin P. Dumitru, Manea S. Gheorghe, Manolache I. Iordache, Mitrea N. Gheorghe, Măciaşă C. Ion, Mocanu A. Ion, Mocanu G. Constantin, Moise I. Ion, Neagu I. Gheorghe, Niculicea Gheorghe, Ovreltă V. Gheorghe, Pavel Dumitru, Puiuleţ T. Vasile, Păun M. Constantin.

Eroi şi veterani din Ştefeşti

Diaconu C. Ion, Flintaşu I. Niculae, Porumb I. Petre, Tudoran G. Vasile, Stroescu R. Ilie, Costache E. Constantin, Istrate V. Ion, Ristea I. Dumitru, Tudor N. Gheorghe, Neagu V. Constantin, Neagu V. Petre, Dinescu M. Dumitru, Fan

A. Gheorghe, Muşat I. Ion, Stroiescu I. Ilie, Vlad D. Constantin, Ioan-Vasile I. Ioan, Ursaru Nicolae.

Eroi şi veterani din oraşul Vălenii de Munte

Luncaşu Gheorghe, Toma Gheorghe, Iorga Ion, Lăzărescu Gheorghe, Mirică G. Nicolae, Popa C. Gheorghe, Curcă Gheorghe, Enache I. Gheorghe, Văcăruş I. Nicolae, Rusu C. Gheorghe, Mânzicu I. Gheorghe, Zemoiu C. Bratu, Dovleac I. Gheorghe, Preda M. Nicolae, Stoica T. Traian, Simion M. Alexandru, Puşcaşu G. Constantin, Marinică I. Alexandru, Păduraru I. Gheorghe, Brânzoiu M. Vasile, Petre Ion, Păduraru I. Gheorghe, Gogot N. Gheorghe, Ciobanu S. Nicolae, Ciobanu N. Alexandru, Dobrescu A. Alexandru.

Eroi şi veterani din Aluniş

Enescu I. Ion, Pascu G. Constantin, cap. Roman G. Ion, cap. Tudorache G. Constantin, Dănăilă A. Gheorghe, cap. Vărghileanu C. Gheorghe, Vişan Gh. Ion, sg. Poenaru M. Ion, Calotă I. Gheorghe, sg. Dumitran D. Ion, Dumitran V. Constantin, Istrate I. Constantin, Pantazi A. Constantin, Stanciu C. Ion, Bucur Gh. Gheorghe, sg. Nicolae N. Constantin, Neguţu D. Ion, Popa V. Costea, sg. Mic C. Constantin, Zincă V. Gheorghe.

Eroi şi veterani din Poseşti

Badea N. Dumitru, Mirică A. Gheorghe, Mareş I. Andrei, Moiescu Gh. Constantin, Condrea I. Ion, Popescu A. Nicolae, Badea T. Gheorghe, Bacea E. Petre, Şerpescu C. Dumitru, Vals N. Dumitru, Goicea N. Gheorghe, Badea I. Vasile, Oprişan C. Vasile, Florescu Gh. Ion, Aldoiu Gh. Ştefan, Ruşinaru D. Constantin, Constantin I. Nicolae, Şerpescu D. Dumitru, Tudoroiu Gh. Nicolae, Vasile A. Aurelian, Şupescu (Lupaşcu) D. Dumitru, Goicea D. Nicolae.

Eroi şi veterani din Telega

Dumitrică C. Stelian, Micu Gh. Nicolae, Nichifor I. Dumitru, Ciuta I. Nicolae, Copilu C. Ion, Comorniceanu Gh. Pavel, Filip M. Ştefan, Cristache (Pristache) I. Vasile, Şperlea C. Ion, Vasilache M. Constantin, Dumitraşcu N. Dumitru, Stoian M. Dumitru, Mihalache Gh. Ioan, Mocanu Gh. Ion, sg. Stoian C. Ion, Stoian Mihai, Ungureanu C. Alexandru.

Eroi şi veterani din Păcureţi

Istudor P. Vasile, Şerbănoiu N. Apostol, Văduva D. Vasile, Drăghiciu N. Nicolae, Anghel D. Nicolai, Stanciu N. Gheorghe, Bica D. Constantin, Gheorghe M. Petre, Paraschiv D. Stelian, Andreiana Gh. Gheorghe, Antonescu M. Petre, Paraschiv Gh. Ioan, Constantinescu D. Vasile.

Eroi şi veterani din comuna Olteni

Arnăutu I. Ion, Mărşulescu D. Ciprian, Păiş M. Toma, Paraschival D. Ioan, Anghelache C. Dumitru, Voinea S. Alexandru, Cojocea A. Gheorghe, cap. Dan C. Ion, cap. Pârvu I. Ion, Atanaciu A. Vasile, Constantinescu I. Constantin, Diniţă D. Ion, Petre T. Păun, Păiş C. Gheorghe.

Eroi şi veterani din Măneciu Pământeni

Crăciun I. Ion, Joja Gh. Ioan, Onea D. Vasile, Cursaru G. Gheorghe, Drugă I. Ion, Dănilă I. Ion, Dănilă D. Constantin, Filipoiu C. Ion, Toader I. Gheorghe, Ionescu V. Nicolae, Mânecianu C. Ioan, Botezatu A. Ştefan, Joja M. Ioan, Neagu I. Gheorghe, Stoichiţă A. Alexandru, Irimia A. Ion, Irimia D. Ion, Angelescu C. Anghel, Beznea N. Gheorghe.

Eroi şi veterani din Măneciu Ungureni

Cârstocea D. Constantin, Savu I. Vasile, Gogonea C. Gheorghe, Negoiţă I. Ion, Puşcă G. Ion, Gogan G. Ion, David I. Ion, Turbatu Al. Gheorghe, Gogan Gh. Ioan, Miclescu I. Gheorghe, Făcăianu N. Anghel, Cepoiu Al. Ioan, Căprăruş A. Ion, Chiciureanu Ion B. Neculai, Burlacu N. Ion, Chicioreanu Gh. Ion, Chicioreanu I. Anghel, Cursaru D. Petre, Cursaru Gh. Ion, Munteanu C. Traian, Preda A. Haralambie, Teodorescu R. Moise, Sloneanu I. Niculae.

Eroi şi veterani din Albeşti Paleologu

Coman D. Ioan, Neagu D. Stelian, Grigore G. Constantin, Tinca I. Iosif, Vlădescu M. Constantin, Moise I. A. Tudor.

Eroi şi veterani din Slănic Prahova

Coman D. Ilie, Codescu C. Constantin, cap. Dumitru Şt. Victor, Mazâl I. Gheorghe, Mustăţea Gh. Ion, cap. Rusu N. Ion, Vraciu C. Petre, Drăgan I. Ioan, Moldoveanu I. Constantin, Stănescu I.(S) Gheorghe, Moldoveanu I. Constantin, Vasilescu A. Petre, Sercău I. Petre, Saulea G. Gheorghe, Cioboată I. Victor,

Dudu I. Alexandru, Şerban I. Ilie, Chiru I. Constantin, Mocanu M. Constantin, Arnăutu C. Aureliu, Brutaru S. Constantin, Fulău Şt. Mihail, Meşteru C. Ion, Şperlea D. Gheorghe, Avram G. Constantin, Rusu C. Gh., Bănică A. Alexandru, Neagu Z. Dumitru, Olteanu N. Ilie, Popescu A. Ion, Stanciu A. Petre, Spaici V. Aurelian, Ionescu D. Ştefan.

Eroi şi Veterani din Urlaţi

Bădiu Nicolae, Catrinescu Constantin, Ioana Gheorghe, Micla P. Constantin, Dragomir I. Ion, Frâncu I. Gheorghe, Pavel I. Vasile, Pârlogea I. Niculae, Tabacu P. Mihail, Mărcuceanu S. Nicolae, Găjban C. Mihai, Balamace T. Alexandru, Dumitrescu A. Aurel, Catrinescu Şt. Ion, Datcu T. Constantin, Mihai Vasile, Pătrunjel A. Grigore, Pătrunjel A. Grigore, Cojocaru A. Aurel, Cojocaru P. Aurel, Mareş M. Constantin, Meriţoiu Şt. Ion.

Eroi şi veterani din comuna Chiojdeanca

Sandală Vasile, Dobre Gheorghe, Dobre I. Constantin, Frâncu V. Ion, Simion N. Ştefan, Cazacu G. Constantin, Geană I. Petre, Vlad P. Toma, Berbec R. Constantin, Cazacu P. Constantin, Dumitraşcu I. Ştefan, Andronache C. Ion, Neacşu Gh. Ion, Dragomir V. Gheorghe, Chiorpec I. Petre.

Eroi şi veterani din comuna Apostolache

Stan Ion, Vişan Gheorghe, Budiu N. Şerban, Marin N. Grigore, Olteanu Gh. Constantin, Băluţă I. Alexandru, Cârciumaru O. Nicolae, Mircea I. Grigore, Frăţilă Al. Ion, Moisescu P. Constantin, Cârciumaru O. Gheorghe, Nicolae G. Petre, Romulescu Gr. Vasile, Tudose I. Vasile, Barbu M. Nicolae, Stoica G. Tudor, Tudor M. Alexandru, Dinescu G. Petre, Lambru M. Gheorghe, Vişan M. Petre, Matei N.Tudor, Matei A. Gheorghe, Ionici D. Stanimir.

Eroi şi veterani din comuna Bucov

Frt. Dima I. Gheorghe, Pârcălabu Gh. Voicu, Ene Gh. Nicolae, Marin C. Toma, Ene Gh. Nicolae, Ungureanu C. Constantin, Tricu I. Ştefan, Pătrana V. Petre, Barbu Gh. Constantin, Dicu V. Gheorghe, Mişcă Gh. Ion, Barbu Gh. Constantin, Dobre N. Marin (Pleaşa), Alecu T. Niţă (Pleaşa), Dima I. Gheorghe, Pârcălabu Gh. Voicu.

Eroi şi veterani din comuna Valea Călugărească

Răducanu S. Gheorghe, Pitu P. Grigore, cap. Şerban P. Ion, Gheorghe G. Stere, Urzică T. Dumitru, Bălănescu I. Dumitru, Cucu E. Ion, Gheorghe I. Constantin, Ionescu N. Gheorghe, Iordache I. Ion, Mirică B. Nicolae, Iordache I. Dumitru, Han A. Gheorghe, Rupeanu F. Eugen, Balbarici D. Ştefan, Iordache I. Ştefan, Cucu E. Ion, Răducanu S. Gheorghe, Popescu N. Aurică.

Eroi şi veterani din comuna Ariceşti Rahtivani

Ciobanu Gh. Gheorghe, Ene Gh. Gheorghe, Constantin Gh. Ion, Diţă P. Gheorghe, Scarlat D. Gheorghe, Popa I. Gheorghe, Mihai Ion, Bădici M. Nicolae, Constantin G. Stelian, Alexe Aurelian, Scarlat P. Petre.

Eroi şi veterani din comuna Filipeştii de Târg

Constantin A. Stelian, Cojocaru Ioan, Negrilă C. Vasile, Manea I. Tudor, Popescu N. Ioan, Cârstea N. Gheorghe, Constantin G. Gheorghe, Duţă Nicolae, Cornea Aurelian, Cafadaru Gheorghe, Cornea Şt. Nicolae, Cafadaru Gh. Nicolae, Răducanu Vasile, Tudose P. Ion, Ilina T. Petre.

Eroi şi veterani din Strejnic

Stroe M. Ion, Stroe T. Ioan, Mauda T. Gheorghe, Mărgărit R. Nicolae, Dumitru N. Gheorghe, Manda I. Gheorghe, Mărgărit R. Niculae, Oprea Gh. Marin.

Eroi şi veterani din Târgşoru Nou

Anton D. Nicolae, Călina I. Gheorghe, Mihalache S. Ovecov, Neagu I. Vasile, Nedelcu P. Gheorghe, Neagu I. Gheorghe, Stan I. Ion, Tismănaru P. Constantin, Ştefan N. Radu, Mihalache N. Gheorghe, Pavel C. Ion.

Eroi şi veterani din Târgşoru Vechi

Herea Şt. Constantin, Jilescu D. Nicolae, Gruia M. Ion, Neculae N. Ion, Cărnuţă I. Nicolae, Soare V. Ioan, Andronache M. Radu, Oprea M. Ion.

Eroi şi veterani din Sângeru

Verzea I. Nicolae, Andreaş D. Gheorghe, Bădoiu F. Nicolae, Cojan V. Bănică, Vişain I. Vasile, Nistor A. Constantin, Sava A. Grigore, Ungureanu Şt. Vasile.

Eroi şi veterani din Brazi

Dima Gr. Ion, Mârzea I. Savu, Oancea C. Nicolae, Preda V. Gheorghe, Spiridon I. Lazăr, Constantin Gh. Nicolae, Spiridon T. Ioan, Ghica I. Vasile, Barbu C. Badea, Petru I. Marin.

Eroi şi veterani din Gornet Cricov

Beliguţă S. Ştefan, Gheorghe A. Toma, Gheorghe Constantin, Andreescu I. Stelian, Pană Gheorghe, Stan V. Ioan, Gheorghe I. Răduţă, Ionescu P. Ion, Alexandru D. Nicolae, Costache B. Gheorghe, Mihăescu I. Petre, Manolache G. Constantin, Bădulescu E. Constantin, Soare A. Gheorghe, Niţu I. Gheorghe, Iordache I. Dumitru, Dumitru M. Mandache, Niţu Al. Gheorghe, Păun I. Dumitru, Damian N. Radu, Dumitru N. Mandache, Marin Gr. Vasile, Radu Gh. Eugeniu, Niţu C. Ion.

Eroi şi veterani din Plopeni

Spătaru P. Ion, Ghiţă N. Nicolae, sg. Vintilă I. Alexandru, Geangu D. Dumitru, Niculae R. Ion, Ştefănescu G. Ion, cap. Stanciu C. Dumitru, Geangu Gh. Gheorghe, Stan A. Vasile, Iordache N. Ion, Jaravete V. Vasile.

Eroi şi veterani din comuna Blejoi

Frâncu I. Ion, Lisandru S. Stelian, Moise C. Grigore, Voicu P. Ilie, Tudor M. Tudor, cap. Bucur G. Stelian, Pârvu D. Vasile, Ioniţă I. Constantin, Dobre N. Gheorghe, Toboş D. Toma.

Eroi şi veterani din comuna Ceptura

Bălaşa N. Alexandru, Băjenaru I. Nicolae, Colceag Gh. Alexandru, Creţu I. Gheorghe, Voica I. Constantin, Gurgu G. Spiridon, Lefter G. Dumitru, Glucerescu M. Gheorghe, Tănase N. Vasile, Vătăşelu D. Constantin, Zahiu Gh. Vasile, Crăciun M. Vasile, Bărbuceanu P. Alexandru, Nicolae M. Nicolae, Stroe M. Mihai, Coman M. Gheorghe, Muscalu D. Tudor, Coltănel M. Ion, Radu I. Ion, Dragomir C. Ion, Dragomir I. Dumitru, Marinescu L. Leonida, Munteanu I.

Nicolae, Miricescu L. Leonida, Ştefănescu S. Nicolae, Baniţă Gh. Nicolae, Drăgulin C. Vasile, Voica N. Vasile, Cucu A. Aurelian, Sandu D. Zamfir.

Eroi şi veterani din comuna Păuleşti

Nistor V. Gheorghe, Niţă N. Ilie, Ghiţă Gh. Stelian.

Eroi şi veterani din comuna Ceraşu

Hristache Traian, Niţu Alexandru, Tudorache Iosif, Staicu Nicolae (Slon), Baciu Alexandru, Piroiu Alexandru, Popescu Alexandru, Barbu I. Dumitru, Soroiu Nicolae, Sandu Dumitru, David I. Alexandru (Slon), David I. Alexandru, Stanciu L. Constantin, Cojocaru M. Gheorghe, Tudose Dumitru, Băjenaru D. Gheorghe, Roşu G. Ion, Filcea I. Constantin, Onoiu N. Alexandru, Petre Stelian, Petre N. Mircea, Stăicu I. Gheorghe, Cioinaru I. Gheorghe, Enache I. Ion, Geantă N. Gheorghe, Moinea G. Ion, Frâncu G. Constantin, Nenciu G. Ştefan (Slon), Andriescu R. Constantin (Slon), Condrea G. Ion, Pătin I. Stelian, Curcă Gheorghe, Enache I. Gheorghe, Văcăruş I. Nicolae, Ilie N. Stere, Dragomir Ion, Burlacu I. Mihail, Gavrilă C. Constantin (Slon), Manta Constantin.

Eroi şi veterani din comuna Brebu

Goagă A. Vasile, Ghinca T. Nicolae, Drăgan Şt. Gheorghe, Ioana Gr. Dumitru, Dobrescu I. Dumitru, Savu V. Gheorghe, Spătaru I. Ion, Peneş A. Nicolae, Gratie N. Dumitru, Sora Gh. Ion, Toporaş Gh. Nicolae, Ioana I. Nicolae, Peneş A. Gheorghe, Iordache I. Vasile, Găină N. Aurelian, Lupu E. Nicolae, Mireanu Gh. Nicolae, Oprescu I. Constantin, Buzăţoiu Gh. Gheorghe, Covrig M. Vasile, Dobrescu D. Nicolae, Ilioiu D. Ion, Lungu Gh. Vasile, Lungu I. Gheorghe, Marin N. Aurică, Maholea P. Gheorghe, Ochia Gh. Ion, Şuţă N. Ion, Voinea Gh. Ion.

Eroi şi veterani din comuna Gorgota

(Poienari Apostoli: Bănuţă Şt. Constantin, Dumitru L. Mirică, Păun I. Dumitru, Bucur V. Ion, Spiridon V. Vasile), (Poenari Crainici: Bunea I. Stelian, Costache Şt. Gheorghe, Mircea C. Vasile, Răducu S. Ion, Constantin N. Nicolae), Apostol Gh. Radu, Sandu I. Lazăr, Nistor G. Radu, Roşu Radu, Frăţilă I. Dumitru.

Eroi şi veterani din Comuna Gherghiţa

Andrei C. Nicolae, Anton G. Tudor, Giuroiu D. Gheorghe, Ioniţă D. Gheorghe, Menscalu I. Nicolae, Cârjan I. Vasile, Stoian T. Anastase, Simion D. Velu, Trică Gh. Ion, Tănase V. Dumitru, Ghiţă Gh. Gheorghe, Curte D. Constantin, Creţu P. Vasile, Miroiu P. Gheorghe, Popescu D. Vasile, Vasile T. Constantin, Năstase T. Dumitru, Mănescu T. Gheorghe.

Eroi şi veterani din Ciumaţi

Neacşu L. Ion, Răduca G. Vasile, Ghinea P. Vasile, Mirică M. Dumitru, Ştefan D. Ştefan, Irimescu S. Nicolae, Ştefan N. Constantin, Iancu Gh. Tudor, Iancu N. Anghel, Nan N. Petre, Stoica L. Marin, Savu R. Ion, Sinu T. Ion, Florea P. Gheorghe, Vlad Z. Gheorghe, Coman I. Nicolae, Păun S. Ştefan.

Eroi şi veterani din Ciupelniţa

Gheorghe Ion, Streinu Petre, Gheorghe Ion, Ioan I. Andrei, Dinu T. Dumitru, Trandafir M. Anghel, Dumitru C. Mihail, Lazăr I. Conorea, Barbu N. Vasile, Bucur Gr. Ion, Bujor G. Alecu, Chiriţă N. Vasile, Cristea G. Irimia, Spânu D. Petre, Chiriţă B. Stan, Păvălache D. Nicolae, Zamfir T. Nicolae.

Eroi şi veterani din Balta Doamnei

Şerban I. Petre, Dragomir B. Toma, Grigore D. Gheorghe, Păvălache D. Nicolae.

Eroi şi veterani din comuna Drăgăneşti

Iordache Alexandru, Dragomir Gh. Ion, Mirică D. Vişan, Vlădăreanu Şt. Anton, Goţea I. Vasile, Cozea T. Dumitru, Croitoru C. Gheorghe, Ciorobea T. Mihail, Georgescu G. Mihail, Dinu C. Ion, Ionescu I. Vasile, Niculescu N. Ion, Voicu C. Stelian, Moviesceanu S. Lazăr, Ene P. Ştefan, Ion T. Vasile, Drăgulin S. Pandele, Petre V. Nicolae.

Eroi şi veterani din Starchiojd

Grigore Constantin, Pisău C. Toma, Chelba D. Vasile, Popescu Şt. Nicolae, Neamţu N. Aurelian, Popescu N. Ştefan, Borcea G. Gheorghe, Hristea C. Gheorghe, Matei N. Constantin, Tudorie H. Nicolae, Bocan I. Gheorghe, (C.) Ghelba I. Niculai, Lungă N. Pompiliu, Tănăsescu D. Nicolae, Coman M. Nicolae, Gârbea S. Dumitru, Pisău I. Gheorghe, Vintilă D. Neculai, Vizireanu I. Dumitru, Frigea M. Gheorghe, Matache I. Victor, Popescu Gh. Victor, Pană P.

Aurelian, Borcea D. Zaharache, Borcea D. Ion, Brânzea N. Nicolai, Bratu N. Ion, Vâjâiac I. Ştefan, Bratu I. Ion.

Eroi şi veterani din comuna Drajna[193/194 /195]

Comuna Drajna este situată în zona subcarpatică din nord-estul judeţului Prahova, pe ambele maluri ale gârlei omonime. Se învecinează, la est, cu comuna Poseşti, la sud-est cu comuna Ariceşti-Zeletin, la sud cu comuna Predeal Sărari, la sud-vest cu oraşul Vălenii de Munte, la vest cu comunele Teişani, Izvoarele şi Măneciu, iar la nord cu comuna Ceraşu.

Denumirea este de origine slavă, „draj" însemnând repede, energic sau limită teritorială, hotar (depinde de autori). Comuna este formată din satele: Drajna de Sus (reşedinţă, aşezată oarecum central), Cătunu, Ciocrac, Drajna de Jos, Făget, Ogretin, Piatra, Piţigoi, Plai, Podurile şi Poiana Mierlei. Suprafaţa comunei este de 5.608 ha, din care doar 3.611 ha este suprafaţă agricolă. În Drajna de Jos s-a descoperit un depozit de bronz, compus din 240 de piese, dintre care 199 de seceri, datând din perioada halstatiană timpurie (circa 800-450 î.Hs.), care atestă vechimea aşezării. În Drajna de Sus a fost localizată, ipotetic, cetatea cu nume de rezonanţă getică, Ramidava, menţionată de Ptolemeu ca existând pe la poalele Carpaţilor din Muntenia. Pe dealul Grădişte, a cărui denumire înseamnă loc înalt cu urme de întărituri, şanţuri străvechi şi aşezări omeneşti foarte vechi, săpăturile arheologice au descoperit zidurile din piatră ale castrului roman şi resturile pretoriului. Castrul de aici supraveghea drumul care străbătea câmpia munteană, venind de la Dunăre pe la Târgşor, Mălăieşti, Gura Vitioarei, Văleni, Drajna, Ceraşu, Slon, Vârful lui Craiu, Tabla Buţii, Vama Buzăului, către Transilvania. S-au găsit aici cărămizi cu ştampile, atestând prezenţa unor trupe romane: Cohors 1-a, Flavia Commagenorum, pomenită şi într-o diplomă militară din anul 105 d.Hs. şi trei detaşamente din Legiunile 1-a Italica de la Novac (Şiştov), a V-a Macedonica de la Troesmis (Igliţa) şi a XI-a Claudia Pia Fidelis de la Durostorum (Silistra). Acestea au fost prezente pe timpul domniei lui Traian. După retragerea romană sub Aurelian (271-275), urmele ceramice dovedesc existenţa unei populaţii geto-dace. Primul document de atestare documentară se referă la satul Stăneşti (înglobat astăzi Drajnei de Jos), datat 1 decembrie 1429 şi semnat de domnitorul Dan al II-lea pentru a întări unor boieri ai săi (Dumitru din Maniaci, Balea, Bârseanu) satele Maniaciul, Poenile Vărbilăului, jumătate din Izvoreanii de la Dealul Mare (azi Valea Călugărească), precum şi a treia parte din Stăneşti (azi Drajna de Jos). În 1864 au fost împroprietăriţi 341locuitori din Drajna de Sus şi din Drajna de Jos. Îndeletnicirile de bază a locuitorilor sunt: pomicultura, creşterea animalelor,

[193]Dumitru POPA, fost primar al comunei Drajna, preşedinte al Biroului Asociaţiei „Cultul Eroilor" din Drajna de Jos.

[194]Mihai GAVRILĂ, primar al Comunei Drajna şi Ioan MARINOIU, fost tehnician principal la U.M. 01394 Ploieşti, pensionar, membru supleant în Biroul Organizaţiei Cadrelor Militare în Rezervă şi Retragere din Vălenii de Munte.

[195]Profesor Apostol, M., „*Dicţionar istoric al judeţului Prahova*", Editura Ploieşti-Mileniul III, anul 2004, pag. 164-167.

exploatarea pădurilor, prelucrarea lemnului ş.a. Cel mai însemnat obiectiv cultural din zonă este Castrul Roman, situat în punctul Grădişte (La Cetate). Cărămizile cu inscripţii romanice atestă faptul că aici au acţionat o vreme detaşamente ale Legiunilor 1-a Italica, a V-a Macedonica, a XI-a Claudia Pia Fidelis şi a Cohortei 1-a Flavia Commagenorum (cu sediul permanent). Alt obiectiv important este Conacul Filipescu-Creţulescu, din Drajna de Jos.

De pe teritoriul comunei au fost concentraţi în cel de al Doilea Război Mondial:

1. Căpitan Dumitru CURSARU, născut la 13 decembrie 1913, în comuna Drajna, a copilărit şi absolvit şcoala primară în comuna natală. Până la chemarea în armată, în scopul îndeplinirii stagiului militar, a lucrat în gospodăria părinţilor. Încorporat în luna octombrie 1936 la Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti, a fost selecţionat şi trimis, la începutul anului 1937, la Şcoala Militară Subofiţeri Infanterie, pe care a absolvit-o în anul 1938, cu rezultate bune, fiind avansat la gradul de sergent-major.

După absolvirea şcolii militare sergentul-major Dumitru Cursaru a fost repartizat la Batalionul 7 Vânători de Munte Zalău, în funcţia de instructor pluton (arma Vânătorilor de Munte s-a reorganizat la 1 aprilie 1937 pe batalioane şi brigăzi; cele trei Divizii de Munte - 1, 2, 3 - s-au transformat în Brigăzile 1 Mixtă Sinaia, 2 Mixtă Bistriţa Năsăud şi 3 Mixtă Beiuş; în anul 1939 s-a mai înfiinţat Brigada 4 Mixtă Munte Aiud; fiecare brigadă avea două Batalioane de vânători de munte, un grup de Artilerie şi un Batalion pionieri munte).

Mobilizarea armatei române, în iunie 1941, l-a găsit pe sergentul-major Dumitru Cursaru în Batalionul 7 Vânători de Munte, subordonat Brigăzii 3 Munte. Toate brigăzile de munte se aflau în subordinea Corpului de Munte şi a Armatei a 3-a române, cu ostaşii pregătiţi să treacă la acţiuni hotărâtoare de luptă, pentru a contribui la eliberarea părţii de nord a Bucovinei, Ţinutului Herţei şi a Basarabiei, teritorii străvechi româneşti furate de Uniunea Sovietică prin Notele Ultimative din 26 şi 28 iunie 1940.

Vânătorii de Munte au săvârşit adevărate fapte de eroism, contribuind la eliberarea celor trei provincii româneşti şi apoi la înfrângerea unui numeros inamic în luptele dintre Nistru - Bug - Nipru, în Crimeea şi Caucaz. Avansat la gradul de plutonier, Dumitru Cursaru a participat la crâncenele lupte din Crimeea şi Caucaz, în condiţii deosebit de grele de climă (geruri aspre, zăpadă abundentă, cu grosimea stratului de 1-3 m), cu un relief accidentat şi o apărare foarte hotărâtă a trupelor sovietice, susţinute de fanaticele detaşamente de partizani.

După revenirea la eşalon divizie, la data de 15 martie 1942, Divizia 1 Munte şi Divizia 4 Munte au luptat în Crimeea, iar Diviziile 2 şi 3 Munte în Caucaz. Plutonierul Dumitru Cursaru a fost rănit în Caucaz, la Nalcik, la data de 6 martie 1943, şi apoi spitalizat în spitale militare de campanie şi, în cele din urmă, la Spitalul Militar din Bucureşti, amputându-i-se trei sferturi din piciorul drept. Fiind declarat invalid de război 60%, a fost clasat la data de 1 decembrie 1944.

Pentru faptele de eroism şi sacrificiu săvârşite pe front, plutonierul-adjutant Dumitru Cursaru a fost decorat cu medaliile: „Serviciul Credincios", cu spade, clasa a III-a, „Virtutea Militară de Război", clasele a II-a şi I-a, „Crucea de Fier", clasa a II-a (germană), şi „Crucea Comemorativă al celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945".

Trecut în rezervă, cu gradul de plutonier-adjutant şi cu drept de pensie, Dumitru Cursaru s-a înapoiat în localitatea natală şi s-a căsătorit, în anul 1945, cu Felicia Cotuna, împreună ducând o viaţă liniştită. Au dat naştere la doi copii, care le-au adus multe bucurii: Platon, subinginer, 57 ani, domiciliază în Bucureşti, şi Victoria, asistent medical, 55 ani, domiciliată în Canada.

În anul 1950 s-a stabilit în Bucureşti şi a lucrat în calitate de vânzător la un debit de tutun şi presă. În 1973 şi-a întocmit dosarul şi a fost pensionat. Apoi s-a înapoiat la casa părintească din Drajna.

Demne de reţinut sunt şi eforturile depuse de acest veteran de a conduce Asociaţia Veteranilor de Război şi Asociaţia „Cultul Eroilor" din comună. După decesul soţiei, în anul 1998, a fost tot mai apăsat de viaţă. În semn de recunoştinţă pentru activitatea desfăşurată, Consiliul de Conducere al Primăriei i-a acordat în anul 2004 titlul de Cetăţean de Onoare al Comunei Drajna. Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război l-a propus şi susţinut la organele de stat, fiind avansat până la gradul de căpitan.

2. Plutonier Nicolae ŢAPOREA, s-a născut la 20 noiembrie 1914. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1935-1936, la regimentul 19 Artilerie Ploieşti. Concentrat în anii 1939-1940, şi-a aprofundat cunoştinţele de luptă în arma artilerie. Mobilizat, în luna iunie 1941, a participat la eliberarea Basarabiei, în funcţia de observator artilerie. Remarcat în luptele de la Bălţi şi Soroca a fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a, decoraţia fiindu-i prinsă pe piept de către generalul Rozin, comandantul Diviziei 13 Infanterie Ploieşti.

Ulterior a participat la luptele de la Odessa, în cele de la nord de Marea de Azov şi în Peninsula Kerci, ca observator artilerie, fiind decorat cu medalia „Cruciada împotriva comunismului". În luptele de la Cotul Donului a săvârşit un act de mare curaj: fiind observator înaintat, la 200 m de locul de camuflare, după creasta unui deal, a identificat trei tancuri ruseşti, amplasate pentru tragere. A dirijat artileria spre cele trei tancuri care au fost distruse. Inamicul s-a retras pe alt aliniament, presat de focul intens al infanteriei armatei române. Caporalul Nicolae Ţaporea a fost descoperit de către inamic, care l-a acoperit cu pământ deşi se afla în viaţă. Salvat de către camarazi, a fost decorat cu „Virtutea Militară de Război", clasa a II-a. În martie 1943 a fost decorat, în luptele din Kuban, cu medalia „Serviciul Credincios", cu spade, clasa a III-a. În anul 1943, când soţia a născut primul copil, a primit o permisie de 7 zile. Înapoiat pe front a constatat cu stupoare că Regimentul 19 Artilerie pierduse trei sferturi din efective. În toamna anului 1943 unitatea s-a înapoiat în ţară, pentru refacere. Caporalul Nicolae Ţaporea a fost trecut în rezervă.

În anii 1945 şi 1946 Nicolae Ţaporea a fost primarul comunei Drajna şi, împreună cu consătenii săi, a împroprietărit cu pământ văduvele de război, pe participanţii la război înapoiaţi la vetrele lor şi pe cei săraci, care au primit pământ în comuna Dragalina, judeţul Călăraşi. Pe acele locuri s-a format satul Drajna Nouă. În perioada 1954-1976 a lucrat la Întreprinderea Transport Ţiţei prin Conducte (Conpet), ca muncitor.

În anul 1941 s-a căsătorit cu Maria Cotuna, împreună având trei copii: Constantin, 64 de ani, inginer silvic, domiciliat în Drajna, Dumitru, 60 de ani, inginer petrolist, fost subprefect şi vicepreşedinte al Consiliului Judeţean

Prahova, în prezent vicepreşedinte al Camerei de Comerţ şi Industrie Prahova, şi Nicolae, 58 de ani, funcţionar în Vălenii de Munte. Veteranul Nicolae Ţaporea a decedat în anul 1999.

3. Soldat (sergent-major ANVR) Alexandru CĂLĂVIE, a satisfăcut stagiul militar în anii 1936-1937 în Regimentul 4 Vânători de Munte Predeal. A participat la război cu Batalionul 4 Vânători de Munte, servind în calitate de puşcaş şi grenadier, în luptele din Bucovina, apoi în cele de la Nistru - Bug - Nipru şi în Crimeea. A fost decorat cu medaliile: „Virtutea Militară de Război", clasa a II-a, „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a, şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit în anul 1938 cu Maria Aritina şi împreună au patru copii: Nicolae, administrator al unei firme cu activitate agricolă în Ostrov, Constanţa, Toader, 44 de ani, CFR-ist, Gheorghe, pensionar în Slobozia, Constantin, muncitor metalurgist în Drajna.

4. Soldat Dumitru MIU, născut la 24 august 1913, a satisfăcut stagiul militar la Regimentul 4 Vânători, în anii 1935-1936. Concentrat şi apoi mobilizat la Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal, a participat, împreună cu Alexandru Călăvie, la eliberarea Bucovinei, Ţinutului Herţei şi a nordului Basarabiei. După insistenţele lui Hitler, armata română a participat şi la operaţiunile militare de la Odessa, din Crimeea, Caucaz şi de la Cotul Donului, Stalingrad. Veteranul Miu a participat la luptele dintre Nistru - Bug - Nipru şi apoi în Crimeea, unde a fost grav rănit, la 20 decembrie 1942. După spitalizări lungi a rămas fără mâna dreaptă, fiind declarat invalid 80%. Pentru jertfele sale a fost decorat cu medaliile: „Virtutea Militară de Război", clasa a II-a, „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a, şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A fost căsătorită cu Elena Miu. A lucrat ca paznic, în anii 1950-1976, la Fabrica de Cărămidă Pleaşa. A decedat în 1988.

5. Sergent-major (ANVR) Nicolae ŢAPOREA, s-a născut în anul 1919, în Drajna. A fost încorporat la Regimentul 3 Grăniceri, la 15 februarie 1941. A participat la război cu Regimentul 8 Grăniceri, în perioada decembrie 1943 - mai 1945. A fost rănit în luptele de lângă Râşca, Suceava, la 23 august 1944, împreună cu comandantul său de companie, locotenentul Valeriu Roban, care ulterior a murit. După refacere, în spitalele de la Piatra Neamţ, Bacău şi Sibiu, a participat la luptele din vestul ţării, din Ungaria şi Cehoslovacia. A fost împroprietărit cu 3,2 ha pământ în Dragalina (Drajna Nouă, Călăraşi). Aici s-a căsătorit cu Silvia Popa şi s-a stabilit în Drajna Nouă. A lucrat la CAP şi la IAS Ciulniţa. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". Din căsătorie au rezultat patru copii: Elena, tehnician chimist la Ploieşti, Alexandru, strungar, Maria, casnică în Drajna Nouă, şi Gheorghiţa, textilistă în Bucureşti.

6. Sergent Constantin BUZEA, s-a născut în anul 1919, în Drajna de Jos. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1939-1940, la Regimentul 27 Infanterie Bacău. A participat la campaniile militare din Est şi din Vest, fiind rănit în luptele de la Budapesta, după care a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a, pentru comportarea curajoasă în luptele de la Odessa. S-a căsătorit cu Filofteia Tavangiu, decedată în 1990, cu care a avut trei copii: Toma, maistru în Drajna Nouă, Călăraşi, Ana,

tehnician agronom în Călăraşi, şi Smaranda, funcţionar în Drajna Nouă, Călăraşi. Constantin Buzea a decedat în anul 1985, în Drajna Nouă, Călăraşi.

7. Sergent Gheorghe DURSINA, s-a născut în 1919, în Drajna de Jos. A fost încorporat, la 15 februarie 1941, la Regimentul 1 Grăniceri. A participat la război cu Regimentul 1 Grăniceri, până la Nistru. Din septembrie şi până în octombrie 1944 a participat la luptele de eliberare a părţii de nord a Transilvaniei. Fiind împroprietărit cu 6 ha pământ în Drajna Nouă, şi-a stabilit domiciliul acolo. S-a căsătorit în 1946 cu Despina Zinca, având un singur fiu, Ion, mecanic agricol, domiciliat în Perişoru, Călăraşi. După colectivizare veteranul a lucrat la I.A.S. Dragalina, Călăraşi.

8. Sergent-major (ANVR) Vasile BLENDEA, s-a născut în 1915, în Drajna de Jos. A satisfăcut serviciul militar, în anii 1937-1939, în Regimentul 1 Grăniceri. Participant la bătălia de la Cotul Donului a fost luat prizonier, la 21 noiembrie 1942, fiind grav rănit şi vindecat de un medic german, închis în acelaşi lagăr. A fost eliberat din detenţie la 24 octombrie 1945. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit cu Maria Boştină şi au avut o fiică, Maria, casnică în Ploieşti. Din 1950 şi până în 1980 Vasile Blendea a lucrat la I.C.I.L. Ploieşti. A decedat în anul 2004.

9. Sergent-major (ANVR) Alexandru CIOC, s-a născut în 1919, în Drajna de Jos. Încorporat, la 19 februarie 1941, în Regimentul 1 Grăniceri, după 4 iulie 1941 a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, la Odessa şi la Cotul Donului. Rănit în lupte, în martie 1943, a fost spitalizat până-n februarie 1942, când a fost trecut în rezervă. S-a căsătorit în 1947 cu Ioana, având împreună doi copii: Constantin, profesor, fost director la şcoala din Drajna de Jos, şi Dumitru, tehnician silvic la Ocolul Silvic Vălenii de Munte.

10. Caporal Trandafir DUDU, s-a născut în anul 1920. A fost încorporat, în februarie 1942, la Regimentul 32 Infanterie „Mircea". A participat la război la Cotul Donului, pe calea de înapoiere fiind luat prizonier în septembrie 1943. S-a înapoiat în ţară la 1 august 1947. S-a căsătorit în 1949 cu Steliana Cotuna, rezultând fiul, Ion, inginer petrolist, Şef Punct Distribuţie Gaze Vălenii de Munte. În anii 1950-1980 a lucrat ca laborant la Combinatul Petrochimic Brazi. A decedat în anul 1985.

11. Sergent Traian POPESCU, s-a născut în anul 1919, în Drajna de Jos. Mobilizat, în iunie 1941, a participat la război cu Regimentul 1 Grăniceri, până la 17 februarie 1944. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit cu Maria Năstăsoiu, în anul 1946, împreună având doi copii: Maria, casnică, şi Steliana, contabil în Ploieşti. A decedat în anul 1993.

12. Caporal Gheorghe PRAF, s-a născut în anul 1908. A făcut stagiul militar la Batalionul 3 Vânători de Munte Braşov. A participat la război, cu aceeaşi unitate, de la 22 iunie 1941 şi până la 26 august 1941, când a fost grav rănit la braţul stâng şi ambele picioare, la Bug. A fost internat în Spitalul Militar din Bucureşti şi clasat invalid de război. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a. S-a căsătorit în anul 1943 cu Steliana Văcărelu, împreună având doi copii: Dumitru, pensionar în Vălenii de Munte, şi

Constanţa, pensionară, căsătorită în Bucureşti cu un colonel M.Ap.N. A decedat în anul 1982.

13. Plutonier (ANVR) Ion DRAGOMIRESCU, s-a născut în anul 1919, în Drajna de Jos. Încorporat în 1944 la Regimentul 14 Dorobanţi Roman, a fost instruit şi apoi a participat la război, de la 1 septembrie 1944 până la 15 aprilie 1945, în Transilvania şi Slovacia. Rănit, în luna octombrie 1944, a fost spitalizat până în ianuarie 1945. Căsătorit cu Smaranda Plăişanu a avut doi copii: Dezideriu, lăcătuş mecanic în Ploieşti, şi Steliana, pensionară în Drajna. Ion Dragomirescu a lucrat ca muncitor în Urziceni, apoi ca preşedinte al Cooperativei de Consum şi preşedinte CAP în Drajna. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A decedat în anul 2006.

14. Sergent-major (ANVR) Ion COTUNA, s-a născut în 1922, la Drajna de Jos. Încorporat, la 1 aprilie 1943, la Regimentul 4 Vânători de Munte Predeal, a participat la dezarmarea trupelor germane şi la eliberarea Transilvaniei, Ungariei şi Cehoslovaciei, până la 9 mai 1945. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist" şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit în anul 1968 cu Floarea Zaharia, împreună având doi copii: Octaviana, muncitoare în Spania, şi Nicolae, muncitor în Spania. Veteranul a lucrat ca şofer la Schela Boldeşti-Scăeni. A decedat în anul 2002.

15. Soldat Gheorghe CORNEA, născut în 1912, în Drajna de Jos, nu a satisfăcut stagiul militar, fiind întreţinător de familie (mama era văduvă din Primul Război Mondial). Mobilizat, la 22 iunie 1941, la Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, în calitate de potcovar la cai, a fost rănit la 13 aprilie 1943, la nord de Marea Azov. Spitalizat până în martie 1944, a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a. S-a căsătorit cu Sofia Chiriac, împreună având patru copii: Constantin, colonel, decedat, pilot pe avioane de vânătoare, Dumitru, 64 ani, pensionar în Drajna de Jos, Carmen, pensionară, şi Smaranda, pensionară în Slobozia. Veteranul a lucrat la Întreprinderea „Valea Teleajenului" din Vălenii de Munte.

16. Caporal Ştefan MOŞOIU, s-a născut în anul 1913, la Drajna de Jos. A satisfăcut serviciul militar la Regimentul 6 Călăraşi şi a participat la război cu Regimentul 3 Călăraşi Ploieşti, fiind luat prizonier de război la Cotul Donului. În ianuarie 1944 a fugit din lagăr şi la 12 aprilie 1944 a fost încadrat la Regimentul 5 Roşiori Tecuci, participând la luptele din Moldova, Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist" şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit în anul 1937 cu Smaranda Dragomirescu, care trăieşte şi are 93 ani. Împreună au avut trei copii: Gheorghe, 69 de ani, pensionar, Ion, 66 de ani, pensionar, şi Dorina, 63 de ani, pensionară. Veteranul a decedat în anul 1997.

17. Sergent-major (ANVR) Nicolae POTOŞCĂ, s-a născut în anul 1923, în Drajna de Jos. A fost încorporat la 20 mai 1944 şi a participat la acţiunile de luptă pentru dezarmarea trupelor germane, de la 24 august 1944, şi, în continuare, la luptele din Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia, cu Regimentul 6 Călăraşi Ploieşti (mutat la Braşov). A fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea

Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit în anul 1946 cu Iulia Rogozea şi au doi copii: Gheorghe, strungar la Uzina Mecanică Plopeni, şi Doina, casnică în Măgurele. Veteranul a lucrat, în perioada 1952-1978, ca rafinor, la Rafinăria Vega Ploieşti.

18. Sergent-major (ANVR) Nicolae ŞERBĂNESCU, s-a născut în 1920, la Drajna de Jos. Încorporat, la 20 martie 1942, a participat la luptele de la Cotul Donului, cu Regimentul 7 Dorobanţi (Infanterie) Prahova. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit în anul 1947 cu Maria Cornea, care are 81 ani, şi împreună au avut şase copii: Ana, casnică, Felicia, asistent medical în Drajna, Elena, stabilită în Poseşti, Georgeta, pensionară în Teişani, Steliana, pensionară în Teişani, şi Ion, mecanic de locomotivă, stabilit în Vălenii de Munte. Nicolae Şerbănescu a lucrat pe şantierele de construcţii din Prahova. A decedat în anul 2006.

19. Sergent-major (ANVR) Alexandru VĂCĂRELU, s-a născut în anul 1919, la Drajna de Jos. Încorporat în februarie 1941 la Regimentul 1 Grăniceri a participat la eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941) şi la luptele de la Odessa (8 august - 16 octombrie 1941). De la 5 septembrie 1942 şi până la 9 mai 1945 a participat la luptele de la Cotul Donului, apoi la cele purtate pe calea de înapoiere pe frontul din Moldova, la eliberarea părţii de nord a Transilvaniei, a Ungariei şi Cehoslovaciei, cu Regimentul 6 Grăniceri. A fost decorat cu „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A fost căsătorit cu Elena Buzea, din anul 1940, şi au avut trei copii: Aurelian, decedat la 27 de ani, Remus, muncitor, şi Viorica, inginer în Măgurele. Alexandru Văcărelu a lucrat ca muncitor la IGO Văleni (1946-1952), a fost primar al comunei Drajna (1953-1964, perioadă în care a reuşit să asigure electrificarea comunei Drajna de Jos) şi funcţionar la I.G.C.L. Vălenii de Munte. A decedat în anul 2003.

20. Sergent Stelian CIUSCOIU, s-a născut în anul 1913, în Drajna de Jos. În perioada anilor 1935-1937 a satisfăcut stagiul militar. Mobilizat, în aprilie 1942, a participat cu Regimentul 20 Artilerie la bătălia de la Cotul Donului, unde a fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a, la luptele din Banat, în septembrie 1944, şi la luptele din Ungaria, până la Budapesta, fiind rănit şi clasat invalid gradul doi. S-a căsătorit în 1940 cu Elena Creţu, împreună având doi copii: Mihai, fost maistru militar, decedat la 45 ani, şi Doiniţa, pensionară, domiciliată în Ploieşti. Veteranul a decedat în anul 1991.

21. Sergent-major (ANVR) Ştefan GHIONOIU, s-a născut în anul 1911, în Drajna de Jos. Mobilizat, la Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, a participat la luptele din Basarabia şi din Crimeea, iar din aprilie 1944 până în septembrie 1944, cu Regimentul 40 Artilerie, pe frontul Iaşi - Chişinău şi în Transilvania. A fost căsătorit cu Elisabeta şi au avut trei copii: Ion, pensionar în Ploieşti, Elisabeta-Aurelia, casnică în Drajna, şi Vasile, agricultor în Drajna de Jos. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". Veteranul a lucrat la Ceramica Pleaşa. A decedat în Drajna de Jos.

22. Caporal Ioan LUPU, s-a născut în anul 1916, în Drajna de Jos. A participat la război cu Divizionul 2 Tunuri Munte, fiind grav rănit în luptele de la Marea de Azov, unde a fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios", cu

spade, clasa a III-a. Spitalizat în perioada 22 septembrie 1944 - 9 mai 1945, i s-a amputat piciorul drept şi a fost declarat invalid de război. A fost decorat şi cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A fost căsătorit cu Sultana Iordache, împreună având patru copii: Elena, pensionară în Bucureşti, Aurelian, muncitor, domiciliat în Drajna de Jos, Lilioara, pensionară în Drajna de Jos, şi Virginia, pensionară în Bucureşti. Veteranul a fost gestionar şi a decedat în anul 1995.

23. Sergent-major (ANVR) Dumitru CIOC, s-a născut în anul 1919, în Drajna de Jos. Încorporat în februarie 1942 la Regimentul 7 Dorobanţi (Infanterie) Prahova a participat la război, în perioada 1 martie 1942 - 20 septembrie 1942, când a fost rănit grav la nord de Marea de Azov. Spitalizat şi declarat invalid de război, a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medaliile „Serviciul Credincios", cu spade, clasa a III-a şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945". S-a căsătorit cu Sevastiţa Moşoiu. Neavând copii au înfiat-o pe Virginia Militaru. Veteranul a muncit la Vinalcool Vălenii de Munte.

24. Plutonier (ANVR) Gheorghe TRIFON, s-a născut în 1918 în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 2 Artilerie Grea, de la 20 aprilie 1943 şi până la 16 august 1944. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit în 1945 cu Ana Cremeneanu, având o fiică, Margareta, fostă muncitor sticlar, decedată în 2001. Veteranul a lucrat la Schela Boldeşti-Scăeni şi la Cooperativa de Consum Vălenii de Munte. A decedat în 1996.

25. Caporal erou Gheorghe VĂCĂRELU, s-a născut în anul 1914 şi a decedat în 1943, în Lagărul de Prizonieri din Urali (a fost văzut de către Alexandru Cursaru, care a revenit în ţară în 1947). Mobilizat la 22 iunie 1941 la Regimentul 6 Călăraşi Braşov (fost Ploieşti) a participat la eliberarea părţii de nord a Basarabiei, la luptele dintre Nistru şi Nipru şi la Cotul Donului, unde a căzut prizonier de război. Căsătorit cu Sevastiţa, a avut trei copii: Maria, pensionară, Vasile, pensionar în Vălenii de Munte, şi Elena, decedată.

26. Caporal Ion IORGOIU, s-a născut în anul 1909 în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 39 Infanterie Floreşti, Basarabia. A luptat pentru eliberarea Basarabiei, la Odessa şi la Cotul Donului, după care a fost trecut în rezervă, fiind bolnav de tuberculoză. S-a căsătorit în anul 1934 cu Eleonora Stanciu, care are 93 de ani, având împreună patru copii: Maria, pensionară în Drajna, Ştefan, pensionar în Drajna, Virginia, casnică, şi Mircea, muncitor metalurgist. Veteranul a decedat în anul 1969.

27. Sergent-major (ANVR) Tudor IORDACHE, s-a născut în anul 1915, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, de la 1 iunie 1942, remarcându-se în luptele de la Cotul Donului, unde a fost rănit, la 19 ianuarie 1943, şi trimis în ţară pentru spitalizare. După refacere, în aprilie 1944 a fost trimis pe frontul Iaşi-Chişinău şi a avut ghinionul să cadă prizonier la 23 august 1944, fiind dus în Siberia. S-a înapoiat în ţară la 8 octombrie 1945. A fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios", cu spade, clasa a III-a. În anul 1947 s-a căsătorit cu Elena Iordache. Împreună au avut un fiu, Petre, care din anul 2004 este viceprimar al Comunei Drajna. Veteranul a decedat în anul 1992.

28. Sergent Grigore VĂCĂRELU, s-a născut în 1921. Încorporat în februarie 1942 a participat la lupte, de la 23 august 1942, cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, până la 12 aprilie 1945. În ultima lună de război a îndeplinit misiuni de luptă la Depozitul de Muniţii al Corpului 5 Armată. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945". A lucrat la Întreprinderea 1 Mai Ploieşti şi la Sanatoriul T.B.C. Drajna. În anul 1948 s-a căsătorit cu Elena Călinoiu, având trei copii: Traian, funcţionar, Marin, director al Căminului Cultural Drajna de Jos, şi Ana, inginer în S.U.A. A decedat în 1993.

29. Sergent Constantin ZĂBREUŢEANU, s-a născut în anul 1922, la Drajna de Jos. Încorporat, la 20 aprilie 1943, la Regimentul 10 Infanterie Focşani, a fost trimis pe front la 1 februarie 1944, cu aceeaşi unitate. De la sfârşitul lunii octombrie 1944 a luptat, cu Regimentul 21 Infanterie Ilfov, pe fronturile din Moldova, Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1942". A lucrat la Trustul de Construcţii Prahova. În anul 1941 s-a căsătorit cu Maria Ţaporea, având şase copii: Marian, muncitor constructor, Viorica, casnică, Ana, infirmier la Sanatoriul T.B.C. Drajna, Ion, muncitor, Eliza, casnică, şi Madi, muncitoare în Spania.

30. Sergent Dumitru BUZEA, s-a născut în anul 1920, în Drajna de Jos. Încorporat, în luna februarie 1942, la Regimentul 53 Infanterie Iaşi, a fost numit comandant grupă mitraliere şi trimis pe front cu Regimentul 21 Infanterie Ilfov. A luptat pe fronturile Iaşi - Chişinău, în Transilvania şi în Ungaria. A fost rănit la Budapesta şi trimis în ţară pentru tratament. A lucrat în agricultură. S-a căsătorit în anul 1945 cu Ana Buzea, împreună având trei copii: Aurelia, casnică, Ion, muncitor constructor, şi Veronica, casnică. A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist". A decedat în anul 1992.

31. Sergent Constantin VOINEA, s-a născut în anul 1914, în comuna Poseşti. A fost trimis pe front în octombrie 1943, cu Regimentul 11 Infanterie „Siret" Galaţi, luptând în Crimeea, pe frontul din Moldova, în Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia. Cunoscând limba rusă, cehă şi germană, şefii direcţi l-au folosit în calitate de translator pentru prizonierii ruşi şi germani. În munţii Tatra, fiindcă a fost ameninţat că va fi trimis în Siberia, a fugit la nemţi, care l-au închis într-un lagăr în zona Oder. A fost eliberat de armata sovietică. După război a lucrat la Combinatul Chimic Valea Călugărească. S-a căsătorit în anul 1950 cu Maria, împreună având pe Traian, magistrat, preşedintele Judecătoriei Vălenii de Munte. A decedat în anul 1993.

32. Sergent Ion BURLACU, s-a născut în anul 1923, în Drajna de Jos. A participat la război cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia, contribuind la eliberarea Transilvaniei, Ungariei şi Cehoslovaciei. S-a căsătorit în anul 1950 cu Aritina Albu, copiii: Virginia, casnică, Constantin, metalurgist, şi Vasilica, economist. Veteranul a lucrat ca maistru în construcţii. După cutremurul din 1977, până în anul 1983, a construit blocuri în Vălenii de Munte. A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist". A decedat în anul 1990.

33. Caporal Vasile CIUSCOIU, s-a născut în 1921, în Drajna de Jos. A fost trimis pe front în august 1942 cu Regimentul 7 Prahova, luptând la Cotul

Donului, unde a fost rănit. Spitalizat în ţară, a fost trecut în rezervă. Rechemat, la 23 august 1944, şi inclus în efectivele Diviziei 3 Infanterie Piteşti, a luptat pentru dezarmarea trupelor germane în zona Argeş, în Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia. A fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios", cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat la „Ceramica" Pleaşa şi la Întreprinderea de Legume Vălenii de Munte. A fost căsătorit cu Zinca Păulescu, cu care l-a înfiat pe Cristian, care este în vârstă de 40 de ani, muncitor. Veteranul a decedat în anul 1984.

34. Sergent Alexandru GRIGORE, s-a născut în 1907, în Drajna de Jos. Mobilizat la Regimentul 63 Artilerie, a participat la eliberarea Basarabiei şi în luptele din Ucraina, fiind luat prizonier de război la Dolna Miclăuşeni şi internat în Lagărul Celiabinsk. A lucrat în construcţii, fiind eliberat în octombrie 1948. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". După război a lucrat ca maistru dulgher la Întreprinderea de Construcţii Prahova. Căsătorit în anul 1928 cu Smaranda Vlăsceanu, a avut trei copii: Elena, proiectant, pensionară în Ploieşti, Gheorghe, proiectant principal, pensionar în Ploieşti, şi Alexandru, economist-finanţist, pensionar în Bucureşti. A decedat în anul 1996.

35. Fruntaş Ion LUNGU, s-a născut în anul 1916, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 30 Infanterie Câmpulung Muscel, în perioada 27 noiembrie 1944 - 9 mai 1945. A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist". După război a lucrat ca sondor la Schela Boldeşti-Scăeni. S-a căsătorit în 1946 cu Elena Praf, împreună având un fiu, Puiu, maistru instalator. A decedat în anul 1991.

36. Sergent (plutonier ANVR) Stelian IORDACHE, s-a născut în 1915. A fost trimis pe front, cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, la 22 iunie 1941. Participând la luptele de la Cotul Donului a fost luat prizonier de război, la 23 noiembrie 1942, şi internat în Lagărul de la Oranki. S-a înscris în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu", la 2 octombrie 1943. De la 5 septembrie 1944 Divizia „Tudor Vladimirescu" a luptat în zona Sfântu Gheorghe, Braşov, apoi în zona Bihor, în luna octombrie 1944, contribuind la eliberarea oraşului Oradea, la 12 octombrie 1944, şi mai departe pe teritoriul Ungariei, remarcându-se în luptele de la Debreţin, fapt pentru care Sovietul Suprem al U.R.S.S., la propunerea comandantului Frontului 2 Ucrainian, mareşalul Malinovski, a aprobat să se adauge în titulatura diviziei numele oraşului Debreţin. Mai departe a luptat până la eliberarea întregului teritoriu al Ungariei şi a teritoriului Cehoslovaciei, până la 9 mai 1945. A fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a, „Victoria" (sovietică), „Eliberarea de sub jugul fascist" şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". După război a lucrat ca şofer la diferite întreprinderi. S-a căsătorit cu Elena Praf, în 1939, şi au avut trei copii: Steliana, căsătorită cu Filip, (ofiţer M.Ap.N., Filip, pensionar, şi Paul, pensionar. A decedat în anul 1997.

37. Sergent Ion DINESCU, s-a născut în anul 1918, în Drajna de Jos. A fost mobilizat la Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal, subordonat Brigăzii 1 Munte Sinaia. Ion Dinescu a fost trimis pe front la 18 noiembrie 1942, cu Batalionul 4 Vânători de Munte, luptând în Crimeea. În luna mai 1944 diviziile

1, 2, şi 3 Munte au ajuns în garnizoanele de reşedinţă, iar Divizia a 4-a a ocupat dispozitiv de apărare pe Nistru. Ion Dinescu a profitat de situaţia creată (Batalionul 4 se afla la Predeal) şi, primind o lună de zile concediu, în luna august, s-a ascuns în beci pentru a nu fi găsit de sovietici. Ajunşi în zona Drajna la sfârşitul lunii august 1944, aceştia i-au găsit boneta militară ascunsă în pod şi, în cele din urmă, l-au descoperit pe Ion Dinescu, luându-l cu ei. Acesta a găsit un moment prielnic, a fugit din unitatea sovietică şi s-a prezentat la unitatea românească. Împreună cu camarazii săi a luptat în zona Sfântu Gheorghe, Târnăveni, Turda, munţii Apuseni, contribuind la eliberarea părţii de nord a Transilvaniei, la 25 octombrie 1944. După 25 octombrie a participat la eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei, în calitate de şofer şi puşcaş. A fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a şi „Eliberarea de sub jugul fascist". După război a lucrat la Blejoi, în ultimii ani de viaţă fiind brigadier la C.A.P. S-a căsătorit în 1949 cu Eleonora Tudoroiu şi împreună au avut doi copii: Liviu, colonel M.Ap.N., fost ataşat militar în Cehia, pensionat în 2004, şi Marilena, inginer horticol. Veteranul a decedat în anul 1970.

38. Sergent Nicolae GOGOT, s-a născut în anul 1916, în Drajna de Jos. A participat la luptele de eliberare a Basarabiei, precum şi la luptele din Ucraina şi Crimeea, cu Divizionul 3 Artilerie Călăreaţă. Rănit grav de explozia unui obuz de brand (i-a fost arsă faţa şi corpul), a fost spitalizat în ţară şi clasat invalid de război. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şiCredinţă", cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat la Rafinăria „Vega" din Ploieşti, ca rafinor. S-a căsătorit în anul 1941 cu Maria Grigore şi împreună au avut doi copii: Elisabeta, pensionară, şi Constantin, pensionar. Veteranul de război a decedat în anul 1986.

39. Fruntaş (sergent-major ANVR) Ion COMAN, s-a născut în anul 1920, în Drajna de Jos. A participat la război, în perioada 1942-1944, cu Regimentul 6 Călăraşi Braşov (mutat de la Ploieşti), îndeplinind funcţiile de puşcaş şi fierar-potcovar. A lucrat la Schela de Extracţie Ţiţei Boldeşti-Scăeni. După pensionare a lucrat la realizarea reţelei de aducţiune apă în Drajna de Jos. S-a căsătorit în anul 1935 cu Elena Iorgoiu şi au adus pe lume un fiu, Ion, pensionar, fost metalurgist. A decedat în anul 1993.

40. Fruntaş (sg-maj ANVR) Sterie IORGOIU, s-a născut în anul 1917, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 17 Infanterie Turnu Severin, contribuind la eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la luptele din Ucraina şi Cotul Donului. A fost prizonier de război de la 29 august 1944, şi s-a înapoiat din detenţie la 28 august 1946. A învăţat bine limba rusă. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". După război a fost tâmplar la Întreprinderea „Valea Teleajenului" Văleni. S-a căsătorit în 1948 cu Maria Bolânu. A decedat în anul 2004.

41. Fruntaş (sergent-major ANVR) Ion IORGOIU, s-a născut în 1919, la Drajna Nouă. A participat la război cu Regimentul 28 Infanterie Piteşti, în anii 1942-1943, fiind luat prizonier de război la Cotul Donului, în Stalingrad, la 28 ianuarie 1943. Înscris în Divizia „Tudor Vladimirescu", în octombrie 1943, a participat la lupte cu începere de la 23 august 1944 şi până la 26 martie 1945. A fost decorat cu medaliile „Eliberarea de sub jugul fascist" şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit în

1946 cu Adriana, văduva eroului Alexandru Praf. S-au mutat în Drajna Nouă, Călăraşi, fiind împroprietăriţi cu câte 6 ha pământ fiecare. Au crescut copilul eroului Alexandru Praf, Ilie. Şi fratele său, Sterie Iorgoiu, a fost prizonier de război. A decedat în 2005.

42. Sergent erou Alexandru PRAF, născut în anul 1920, a murit în septembrie 1943, în luptele din Stepa Kubanului. A plecat pe front cu Regimentul 1 Vânători de Munte Sinaia, la 22 iunie 1941, participând la eliberarea părţii de nord a Bucovinei, a Ţinutului Herţei şi a părţii de nord a Basarabiei, la luptele din Ucraina (traversând râurile Nistru, Bug şi Nipru), şi Crimeea. A fost comandant de grupă puşcaşi. S-a căsătorit în anul 1937 cu Adriana Iordache, împreună având un copil, Ilie, care a fost crescut de Adriana şi de cel de-al doilea soţ al său, Ion Iorgoiu.

43. Soldat erou Gheorghe LUNGU, născut în 1913, a decedat la 19 noiembrie 1942, în luptele de la Cotul Donului. Făcea parte din Centrul de Instrucţie Infanterie Făgăraş. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a. S-a căsătorit în anul 1937 cu Elena Dudu, împreună au avut un fiu, Vasile.

44. Plutonier TR erou Gheorghe DINESCU, născut în 1921, la Drajna de Jos, a luptat cu Regimentul 7 Infanterie Prahova. A decedat în 1944 în Lagărul de Prizonieri „Iacuţ", din Siberia. Absolvent al primului an la Facultatea de Litere, a plecat voluntar pe front, fiind încadrat corespondent de război în Regimentul 7 Infanterie Prahova. A căzut prizonier la Cotul Donului. Tatăl său, Virgil, veteran al Primului Război Mondial, a murit în 1993. A avut 7 fraţi şi surori, din care mai trăiesc patru: Emil, pensionar, Vasile, pensionar, Ion, pensionar şi Teodora, pensionară.

45. Fruntaş (sergent-major ANVR) Gheorghe VLĂSCEANU, s-a născut în anul 1915, în Drajna de Jos. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti, participând la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Odessa şi Cotul Donului. A căzut prizonier în iunie 1943 şi s-a înscris în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu", cu care a participat la luptele purtate în zona Sfântu Gheorghe, Braşov, în Bihor, Ungaria şi Cehoslovacia. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat în CFR şi la CAP. S-a căsătorit în 1946 cu Elena Călinoiu şi au avut doi copii: Stelian, pensionar, şi Viorel, muncitor sudor. A decedat în anul 1993.

46. Sergent Apostol COTUNĂ, s-a născut în anul 1906, la Drajna de Jos. A participat la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Odessa şi de la Cotul Donului, cu Regimentul 8 Infanterie Buzău. Fiind grav rănit, a fost spitalizat şi clasat invalid de război, la 15 martie 1943. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat la Feroemail Ploieşti şi la I.F.E.T. Măneciu. S-a căsătorit în 1932 cu Maria Axinte şi au avut opt copii: Victor, pensionar, Angela, pensionară, Paulina, pensionară, Dumitru, tâmplar, decedat, Ion, pensionar, Nicolae, pensionar, Lucian, salariat de stat, şi Octavian, pensionar. A decedat în anul 1992.

47. Fruntaş (sg-maj. ANVR) Alexandru ILIOIU, s-a născut în anul 1909, la Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 5 Artilerie Călăreaţă, luptând, de la 22 iunie 1941 şi până la 27 noiembrie 1944, în Basarabia, zona

Nistru - Nipru, Caucaz, Odessa, la înapoiere spre frontul din Moldova, în Transilvania şi Ungaria. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a lucrat în industria morăritului. S-a căsătorit în 1929 cu Sevastiţa Dursina şi au avut trei copii: Gheorghe, pensionar, Silvia, pensionară, Ilie, pensionar. Veteranul a decedat în anul 1996.

48. Caporal (plutonier ANVR) Dumitru IORGOIU, s-a născut în 1916, la Drajna de Jos. A participat la război cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia, luptând în Bucovina, Basarabia, zona Nistru - Nipru. A fost rănit şi spitalizat în ţară, în perioada 24 august - 7 decembrie 1941. La 31 martie 1944 a fost retrimis pe front şi a luptat în Crimeea, Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia. A fost decorat cu medaliile „Serviciul Credincios”, cu spade, clasa a III-a, şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război a lucrat la Ocolul Silvic din Vălenii de Munte. S-a căsătorit cu Maria Dudu şi au avut 5 copii: Nicolae, tâmplar, Dumitru, şofer profesionist, Gheorghe, pensionar, Genoveva, casnică, şi Luminiţa, casnică. A decedat în anul 2002.

49. Caporal (plutonier ANVR) Ion DOBRIN, s-a născut în anul 1917, la Drajna Nouă. Mobilizat la Regimentul 5 Grăniceri, a luptat în Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia (1 august 1944 - 9 mai 1945). A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. După război s-a căsătorit cu Ana Popa. S-au mutat în Drajna Nouă, Călăraşi, în 1950, şi au fost împroprietăriţi cu 6 ha pământ. A lucrat şi la IAS Dragalina (1960 - 1980). A avut trei copii: Natalia, pensionară, Mimi, casnică, şi Ana, casnică. A decedat în anul 2002.

50. Fruntaş (sergent-major ANVR) Ion IORGOIU, s-a născut în anul 1920, la Drajna de Jos. Mobilizat la Regimentul 30 Dorobanţi Câmpulung Muscel, a participat la dezarmarea trupelor germane (23 august - 31 august 1944), la eliberarea Transilvaniei (5 septembrie - 25 octombrie 1944), Ungariei (26 octombrie - 18 decembrie 1944) şi Cehoslovaciei (19 decembrie 1944 - 9 mai 1945). A primit medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A fost căsătorit cu Maria Cotună. S-au mutat în Drajna Nouă, fiind împroprietăriţi cu 6 ha pământ. Ion Iorgoiu a lucrat şi la IAS Dragalina. A avut patru copii: Vasilica, casnică, Constantin, mecanic auto, Ion, colonel S.R.I., şi Marilena, casnică. Veteranul a decedat în anul 2005, la Drajna Nouă, Călăraşi.

51.Caporal (plutonier ANVR) Constantin ANGHELACHE, s-a născut în 1919, la Drajna de Jos. Mobilizat la Regimentul 3 Grăniceri a participat la luptele de la Cotul Donului şi pe calea de întoarcere, la Nistru (20 august 1942 - 24 februarie 1944). A fost decorat cu medalia Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit cu Maria Iordache, mutându-se în anul 1950 în Drajna Nouă, Călăraşi, unde au primit 6 ha pământ. A avut 8 copii: Gheorghe, pensionar, Filofteia, casnică, Dumitru, decedat, Constantin, pensionar, Nicolae, colonel S.R.I. în retragere, Victor, muncitor, Elena, funcţionar, şi Margareta, muncitor. A decedat în anul 1998 la Drajna Nouă, Călăraşi.

52. Soldat (sg-maj ANVR) Sterie PLEŞEA, s-a născut în 1909, la Drajna de Jos. A participat la luptele din Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia (19 septembrie 1944 - 12 aprilie 1945), cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti, unit din noiembrie 1944 cu Regimentul 90 Infanterie Orăştie. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A lucrat ca dogar-rotar particular şi, din 1961, la I.P.I.L.F.Vălenii de Munte. S-a căsătorit cu Alexandra Moşoiu şi au avut patru copii: Caliopia, pensionară, Elena, pensionară, Aurelia, pensionară, şi Gheorghe, sudor. A decedat în anul 2002.

53. Plutonier (ANVR) Gheorghe ANGHELACHE, s-a născut în anul 1922, în Drajna de Jos. Mobilizat la 8 aprilie 1944, a luptat în Ucraina, cu Regimentul 91 Infanterie, fiind rănit, la data de 26 iulie 1944, şi spitalizat. A fost readus pe frontul din Cehoslovacia (28 februarie - 9 mai 1945) la Regimentul 18 Infanterie Târgu Jiu. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". Din 1951 a lucrat în Cooperaţia de Consum. S-a căsătorit în 1950 cu Maria Năstăsoiu, cu care a avut trei copii: Cornel, inginer, Aurelian, lăcătuş mecanic, şi Marian, lăcătuş mecanic.

54. Sergent erou Dumitru PLEŞEA, s-a născut în anul 1917 şi a decedat în lagăr, în Siberia. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti. A dispărut în luptele de la Cotul Donului, la data de 21 noiembrie 1942. S-a căsătorit în anul 1941 cu Maria (recăsătorită Boşovei, decedată). Fiul lui, Ion, în vârstă de 65 ani, este conducător auto.

55. Sergent-major (ANVR) Alexandru FLOREA, s-a născut în anul 1912, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 15 Artilerie, în perioada 6 februarie - 9 mai 1945, unde a fost conducător auto. A fost decorat, cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial, 1941-1945". S-a căsătorit în 1938 cu Elena Florescu, copiii lor: Virginia, asistent medical, pensionară, Olga, pensionară, şi Alexandru, tâmplar în Vălenii de Munte. Veteranul de război a decedat în anul 2002.

56. Plutonier (ANVR) Stelian PĂIŞ, s-a născut în anul 1922. A participat la luptele din Basarabia şi Transilvania (9 aprilie - 16 septembrie 1944), cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit cu Eugenia, în 1947, şi au avut doi copii: Petruţa, funcţionar în Bucureşti, şi Ion, inginer TCM în Lugoj. A lucrat în meseria de croitor până în anul 1962 şi apoi a fost preşedintele CAP Drajna de Jos, 20 de ani.

57. Sergent Gheorghe MIU, s-a născut în anul 1922. A fost trimis pe front de la 23 august 1944, cu Regimentul 3 Călăraşi Ploieşti, participând la eliberarea părţii de nord a Transilvaniei, a Ungariei şi Cehoslovaciei. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A lucrat ca lăcătuş revizie la C.F.R. S-a căsătorit în anul 1949 cu Maria Pleşea, care are 80 de ani, împreună având doi copii: Elena, contabil, şi Vasilica, coafeză.

58. Sergent Alexandru GAVRILĂ, s-a născut în anul 1906, în Drajna de Jos. A participat la război cu Batalionul 1 Căi Ferate, în perioada 22 iunie 1941 - 15 noiembrie 1942. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a

celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A lucrat în meseria de mecanic mori. S-a căsătorit în anul 1936 cu Sevastiţa Călin, având împreună şase copii: Ion, pensionar, fost mecanic agricol de elită, Florinel, pensionar, Stelian, pensionar, Constantin, pensionar militar, Mihai, tehnician, primar al comunei Drajna de Jos în perioada 2004-2008, şi Ilie, maistru metalurgist. În anul 1947 Alexandru Gavrilă poseda două tractoare şi o batoză de treierat păioase, maşini cu care toţi locuitorii din zonă îşi lucrau pământul. I-au fost naţionalizate. A decedat în anul 1998.

59. Caporal Dumitru GRIGORE, s-a născut în 1914, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 5 Călăraşi, căzând prizonier, în octombrie 1943, în Caucaz. S-a înapoiat în ţară la 10 septembrie 1946. S-a căsătorit în 1934 cu Steliana Grigore, croitoreasă din Bucureşti. Au avut patru copii: Mineta, pensionară, Mihai, croitor particular, Nicolae, instalator, şi Margareta, casnică. Veteranul a lucrat, după război, ca tâmplar pe şantierele de construcţii din Slobozia. A decedat în 1976, în Bucureşti.

60. Soldat erou Nicolae GRIGORE, s-a născut în anul 1915. A participat la război cu Regimentul 36 Infanterie Constanţa (22 iunie 1941 - 20 noiembrie 1942), decedând la 20 noiembrie 1942, la Cotul Donului. Până la mobilizare a lucrat în Bucureşti, ca muncitor. Nu a fost căsătorit.

61. Sergent-major erou Gheorghe GRIGORE, s-a născut în anul 1917. Practica meseria de croitor particular. Mobilizat la 22 iunie 1941, în Regimentul 9 Roşiori, a participat la campania militară din Est şi, după întoarcerea armelor împotriva armatei germane, în luna septembrie 1944 lupta împotriva nemţilor în zona Sibiu, unde a căzut la datorie, în fruntea plutonului pe care-l comanda.

62. Sergent-major (ANVR) Constantin GRIGORE, s-a născut în 1922, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 4 Vânători de Munte Predeal, în perioada 7 iulie 1944 - 29 septembrie 1944, luptând în Basarabia, Transilvania şi Ungaria. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A fost căsătorit cu Smaranda, împreună având doi copii: Lucia, pensionară, şi Carmen, funcţionar. Veteranul a lucrat la C.F.R. Se observă uşor că doi dintre fraţii Grigore au murit în război şi doi s-au înapoiat valizi la familii. Veteranul a decedat în anul 2005, în Bucureşti.

63. Caporal erou Gheorghe IORDACHE, s-a născut în 1920, fiind unul dintre cei zece copii ai familiei Iordache, din Drajna. Dintre copiii lui Nicolae Iordache cinci purtau numele Iordache, iar ceilalţi cinci numele Cursaru, ei urmând să-l moştenească pe unchiul lor, foarte bogat şi fără copii. Recrutat în aprilie 1942, Gheorghe s-a instruit în Regimentul 53 Infanterie Iaşi, care era dislocat la Odobeşti, Vrancea. În luna septembrie 1942 este vărsat la Regimentul 21 Infanterie Ilfov şi, în drum spre Cotul Donului, se întâlneşte cu fratele său, Alexandru Cursaru, cu care s-a întreţinut două ore, acestea fiind ultimele momente petrecute împreună. Gheorghe Iordache a scăpat din iadul de la Cotul Donului şi moartea l-a atacat în apropiere de oraşul Roman, în ziua de 23 august 1944. Cazul l-a impresionat foarte mult pe fostul medic al Regimentului 21 Infanterie, colonelul Ion Vasilescu (medic specialist la Policlinica Militară din Ploieşti), care, în anul 1964, publica în ziarul Flamura Prahovei un articol prin care condamna războiul: „*Îmi aduc şi acum aminte cuvintele ostaşului infanterist*

Iordache Gheorghe din Drajna: „Salvaţi-mă! Mi-e dragă viaţa şi, dacă mor, ochii mamei nu se vor mai usca niciodată." L-am văzut dându-şi sufletul, cu dinţii înfipţi în capul patului de campanie." Doctorul se întreba: „*Oare ochii mamei lui Iordache Gheorghe s-or fi uscat?*". Ochii mamei lui Gheorghe Iordache nu s-au uscat până la moarte, la fel ca ochii altor mii de mame.

64. Fruntaş Alexandru CURSARU, s-a născut în anul 1910. În calitate de frate cu Gheorghe Iordache a fost mai norocos. Mobilizat la război cu Regimentul 32 infanterie „Mircea" din Ploieşti, a contribuit la eliberarea Basarabiei şi a participat la luptele de la Odessa şi de la Cotul Donului, în funcţia de împrospător de muniţie, cu căruţa. Aproape de Cotul Donului s-a întreţinut, pentru ultima dată, timp de două ore, cu fratele său, Gheorghe Iordache. A căzut prizonier la 10 aprilie 1943, înapoindu-se din aspra detenţie în luna iunie 1948. A povestit multe despre necazurile din lagăr, dar cea mai mare grozăvie este cea referitoare la un camarad, care a tăiat carne din pulpa unui prizonier mort şi a prăjit-o în pauza de lucru la tăiat lemne în pădure. Insuficienţa hranei l-a determinat să facă acest gest, care i-a produs şi lui un sentiment de refuz al cărnii la masă, în hrana zilnică. Se căsătorise cu Maria Moşoiu, în anul 1937 (în prezent acesta are 90 de ani). Au adus pe lume doi copii: Maria, pensionară, şi Gheorghe, decedat în 2004, la 67 de ani. Întrucât soţia a fost împroprietărită în Drajna Nouă, Călăraşi, în calitate de văduvă de război, deoarece nu se mai ştia nimic despre Alexandru, după înapoierea din lagăr a acestuia au lucrat împreună pământul primit. După 1961 s-au înscris în CAP, Alexandru ducând în colectiv căruţa şi caii săi. La decesul său, în anul 1967, a fost condus pe ultimul drum cu căruţa proprie şi însoţitorii au văzut cum curgeau lacrimi din ochii cailor.

65. Plutonier-major (ANVR) Dumitru RANCEA, s-a născut în 1924. Înscris voluntar în Regimentul 89 Infanterie Braşov, a participat la luptele din Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia. A fost rănit la Balomir, lângă Orăştie. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". S-a căsătorit, în anul 1948, cu Ana Dudu şi împreună au trei copii: Dumitru, colonel M.Ap.N. în retragere, Nicolae, colonel M.Ap.N., şi Elisabeta, bibliotecar în Sibiu.

66. Caporal Constantin LUPU, s-a născut în anul 1913, în Drajna de Jos. Mobilizat în luna iunie 1941, a fost încadrat bucătar la Armata a 4-a română. După război a lucrat ca bucătar şef la cantina oraşului Vălenii de Munte. S-a căsătorit în anul 1938 cu Silvia şi au avut patru copii: Maria, pensionară, Pompiliu, pensionar, Viorica, instructor la liceul din Vălenii de Munte, şi Titinica, casnică. A decedat în anul 1992.

67. Locotenent erou Dumitru COTUNA, s-a născut în anul 1919. Fiind student în ultimul an la Institutul Politehnic Bucureşti s-a înscris voluntar în Regimentul 11 Infanterie „Siret" din Galaţi. După un an de pregătire în Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Infanterie din Ploieşti a fost avansat sublocotenent şi numit comandant de pluton. Participând la luptele din partea de nord a Transilvaniei şi a Ungariei, a căzut eroic în fruntea ostaşilor din plutonul pe care-l comanda, la 4 decembrie 1944. A fost avansat, post-mortem, la gradul de locotenent şi decorat cu medalia „Virtutea Militară de Război", clasa a II-a. Părinţii săi i-au ridicat o troiţă lângă Monumentul Eroilor drăjneni din primul

război mondial. Au fost cinci fraţi şi mai trăiesc doi: Ilie, în vârstă de 90 de ani şi Virginia Cernat, în vârstă de 70 de ani. Sunt pensionari în Drajna de Jos.

68. Plutonier erou Constantin CURSARU, s-a născut în anul 1912, în Drajna de Jos. Absolvent al Şcolii Normale, a fost mobilizat la Divizia 10 Infanterie. De la 22 iunie 1941 a participat la luptele din sudul Basarabiei, la Odessa şi în Crimeea, unde a fost grav rănit. I-a fost amputat piciorul drept, fiind clasat invalid de război, în 1943. A fost decorat cu „Virtutea Militară de Război", clasa a II-a. Nu s-a căsătorit, fiind infirm. Din 1950 şi până la pensionare a fost profesor de limba română în Drajna. Stadionul din localitate îi poartă numele. A decedat în anul 1985.

69. Sergent Gheorghe POPA, s-a născut în anul 1907. A participat la război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea", în luptele de eliberare a Basarabiei, la Odessa şi Cotul Donului. A fost rănit la cap de o schijă care a ricoşat după ce un glonţ inamic a explodat prin impact cu mitraliera pe care o mânuia, în septembrie 1942. A fost trimis în ţară. După spitalizare a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a. După război a lucrat la Plopeni şi, după mutare la Drajna Nouă, Călăraşi, a lucrat la Fabrica de Bumbac din Ciulniţa. S-a căsătorit cu Maria Ludea şi au avut cinci copii: Virginia, contabil, pensionară, Nicolae, maistru, pensionar, Zamfira, contabil, pensionară, Teodor, tehnician, şi Aurelia, pensionară. A decedat în 1983.

70. Plutonier (ANVR) Nicolae CORNEA, s-a născut în anul 1916, în Drajna de Jos. A participat la război cu Regimentul 40 Artilerie, în perioada 18 martie 1942 - 18 aprilie 1944. A fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". După război a lucrat ca tâmplar la Fabrica de Ulei din Slobozia şi, din 1978, la Autobaza din Vălenii de Munte. A coordonat lucrările de construire a bisericii şi a unei troiţe în Drajna de Jos. S-a căsătorit în anul 1940 cu Sevastiţa Buzea şi a avut trei copii: Elena, pensionară, Nicolae, pensionar, şi Alexandru, pensionar. A decedat în anul 1997.

71. Soldat Nicolae STANCIU, s-a născut în anul 1921. Mobilizat în august 1940 la Regimentul 7 Grăniceri, a participat la dezarmarea trupelor germane, de la 23 august 1944, şi apoi la luptele din Transilvania, până la 25 octombrie 1944. În perioada 27 februarie - 9 mai 1945 a participat la eliberarea Cehoslovaciei, cu Batalionul 10 Vânători de Munte Sighetul Marmaţiei. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". După război a lucrat la Rafinăria Teleajen, ca rafinor. S-a căsătorit în anul 1945 cu Lucreţia Dudu şi împreună au avut patru copii: Gheorghe, pensionar C.F.R., Silvia, pensionară, Rodica, pensionară, şi Gabriela, casnică. A decedat în 1995.

72. Sublocotenent post-mortem erou Marian MOLDOVEANU, s-a născut la 15 iunie 1968. Absolvent al Liceului nr.7 Teleajen, din Ploieşti, a fost încorporat la U.M. 01305 Bucureşti, la 13 septembrie 1989. După perioada de instrucţie a fost numit furier. În ziua de 22 decembrie 1989 a fost trimis în misiune. Între timp s-a schimbat parola şi la înapoierea din misiune, neştiind noua parolă, a fost considerat diversionist şi împuşcat mortal. A fost considerat erou martir, conform Ordinului nr. 1 din 14 ianuarie 1990. Este nepot după mamă al veteranului Nicolae Stanciu.

73. Fruntaş Ion PLEŞEA, s-a născut în anul 1914, în Drajna de Jos. A participat la război cu Batalionul 12 Vânători de Munte Câmpeni, în perioada 22 iunie 1941 - 28 noiembrie 1943. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a. A muncit în gospodăria proprie şi la CAP. S-a căsătorit cu Elena şi au avut o fiică, Maria, căsătorită Pană, pensionară. Veteranul de război a decedat în anul 1987.

74. Soldat Gheorghe BLENDEA, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentul 6 Artilerie, în perioada 21 aprilie 1944 - 6 noiembrie 1944. A lucrat la primărie, ca gardian. S-a căsătorit cu Lina Ionescu şi au avut patru copii: Elena, decedată în 2004, Steliana, pensionară, Dumitru, pensionar, şi Viorel, inginer metrologie în Bucureşti. Veteranul a decedat în anul 1994.

75. Soldat Nicolae PLEŞEA, s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia, în perioada 16 noiembrie 1942 - 12 mai 1944, în Crimeea. A fost luat prizonier în momentul când vânătorii de munte se pregăteau de îmbarcare în vapoare şi avioane, pentru a se retrage la Constanţa. A fost ţinut în detenţie în perioada 12 mai 1944 - 2 octombrie 1948. A lucrat ca tâmplar. S-a căsătorit în 1938 cu Maria Văcărelu şi au avut nouă copii: Gheorghe, inginer silvic, fost şef al Inspectoratului Silvic Prahova, Dumitru, pensionar, Elena, pensionară, Ion, inginer, Steliana, asistent medical, Eugen, taximetrist, Romeo, textilist, Alexandru, textilist, şi Viorel, tehnician silvic.

76. Soldat (sergent-major ANVR) Alexandru CĂLINOIU, s-a născut în anul 1917. Mobilizat la Brigada 1 Cavalerie, a participat la acţiuni militare pentru eliberarea părţii de nord a Bucovinei, Basarabiei, la luptele dintre Nistru şi Nipru, în Caucaz şi la Cotul Donului (22 iunie 1941 - 20 martie 1943). A fost rechemat şi la luptele din Basarabia, pe calea de întoarcere (12 aprilie - 23 august 1944). A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial 1941-1945". După război a lucrat la Centrul Regional Recepţie Produse Agricole şi la I.A.S. Valea Călugărească. S-a căsătorit în anul 1945 cu Ioana şi au avut doi copii: Ion, ofiţer M.A.I. în retragere, şi Alexandrina, profesoară de matematică.

77. Caporal (maistru militar ANVR) Neculaie VOINOIU, s-a născut în anul 1915. Mobilizat la marina militară, a fost fochist pe nava „Mărăşeşti", în perioada 22 iunie 1941 - 5 septembrie 1944. Din aprilie 1944 a contribuit la evacuarea luptătorilor şi materialelor din Crimeea. A fost decorat cu medaliile „Serviciul Credincios", cu spade, clasa a III-a şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945". A fost maistru la Rafinăria Astra şi proiectant la Institutul Petrochimic Ploieşti. S-a căsătorit cu Maria, în 1946, şi au avut doi copii: Elena, economist, şi Nicolae, inginer la Ministerul Muncii.

78. Soldat Silvestru POPA, s-a născut în anul 1915, la Starchiojd. Mobilizat la Divizia 5 Infanterie Buzău a luptat în Basarabia, la Odessa, unde a fost rănit, şi Cotul Donului. S-a căsătorit în anul 1947 cu Sevasta Dumbravă, căreia i-a crescut copilul ca şi cum ar fi fost al lui. A lucrat ca dulgher la Întreprinderea Forestieră Măneciu. A decedat în anul 1997.

79. Locotenent-colonel erou Eugen-Trandafir COTUNA, s-a născut la 29 martie 1952, în Drajna de Jos. Tatăl său, Alexandru, a decedat când Eugen era copil, iar mama a decedat în 2003. Eugen a absolvit Colegiul Militar

„Dimitrie Cantemir” Breaza, Şcoala Militară Ofiţeri Transmisiuni din Sibiu şi Academia Militară. Soţia ofiţerului, Ana, absolventă a Facultăţii de Chimie, lucrează la Ministerul Apărării. Din căsnicia lor au rezultat doi copii: Carmen, 29 de ani, şi Alexandru, 20 de ani. Fratele lui Eugen, Ion, care a fost colonel doctor, a decedat în 2006. În ziua de 24 decembrie 1989, împreună cu colonelul Troşca, din trupele U.S.L.A., şi cu alte cadre au fost chemaţi să apere sediul M.Ap.N., dar au fost împuşcaţi mişeleşte din ordinul generalului Nicolae Militaru, fostul ministru al Apărării Naţionale.

80. Sergent-major (ANVR) Gheorghe DOICILĂ, s-a născut în anul 1912. Mobilizat la Regimentul 10 Infanterie Focşani a fost rănit în luptele din Ucraina, la data de 11 noiembrie 1941, şi clasat invalid de război. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. A muncit în gospodăria proprie şi la CAP Drajna. S-a căsătorit cu Maria, în anul 1937, şi au avut o fiică, Ana, pensionară. Veteranul de război a decedat în anul 1994.

81. Locotenent Petre NICULESCU, s-a născut în anul 1914. A absolvit Liceul Militar din Cernăuţi şi Academia Militară de Marină, fiind declarat pilot-observator la Flotila de Hidroaviaţie Palazu Mare, Constanţa. A decedat în anul 1938, pe Lacul Razelm, în cadrul unei aplicaţii de luptă. A fost înmormântat cu onoruri militare în Cimitirul Militar „Ghencea” Bucureşti. La ceremonialul militar au participat reprezentanţi ai Ministerului Aerului şi Marinei, camarazi din Flotila de Hidroaviaţie, o delegaţie de ofiţeri şi subofiţeri, precum şi o companie de onoare de la Flotila de Aviaţie Pipera. În anul 1940 autorităţile din Drajna i-au ridicat o troiţă lângă Monumentul Eroilor dezvelit în anul 1929.

82. Caporal Gheorghe DUDU, s-a născut în anul 1921. A participat la război în perioada 15 noiembrie 1942 - 17 iulie 1943, cu Divizia 1 Blindată, în calitate de şofer, în zona Don, Kuban şi de la 23 august 1944 şi până la 20 februarie 1945 la luptele din Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia, cu Regimentul 9 Roşiori. După război a lucrat ca şofer la Sanatoriul T.B.C. Drajna. S-a căsătorit cu Smaranda şi a avut copiii: Elena, pensionară, Gheorghe, pensionar, şi Steliana, tehnician proiectant. A decedat în anul 1986, în Drajna de Jos.

83. Sergent-major (ANVR) Dumitru BUTOI, s-a născut în anul 1913. Mobilizat, la 22 iunie 1941, a participat la luptele din Bucovina de Nord, Basarabia şi între râurile Nistru şi Nipru, cu Batalionul 4 Vânători de Munte Predeal. Remobilizat în august 1944, pe frontul din Basarabia, a fost luat prizonier la 23 august 1944, de către trupele sovietice şi eliberat la data de 21 august 1945. A lucrat în gospodăria proprie şi apoi în C.A.P. Drajna. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945”. S-a căsătorit cu Elisabeta. Nu au avut copii. A decedat în anul 2000, în Drajna de Jos.

84. Sergent-major (ANVR) Ion MIU, s-a născut în anul 1922. Mobilizat la război în Regimentul 2 Transmisiuni Iaşi, a luptat de la 23 aprilie 1944 şi până la 18 iulie 1944, pe frontul Iaşi - Chişinău. La 18 iulie 1944 a fost mutat la Batalionul 50 Transmisiuni, luptând până la 27 aprilie 1945. A fost decorat cu medalia „Eliberarea de sub jugul fascist”. După război a lucrat ca lăcătuş de revizie în gara C.F.R. Ploieşti Sud. S-a căsătorit în anul 1949 cu Elisabeta,

împreună având doi copii: Nicolae, mecanic, decedat în 2005, şi Gheorghe, maistru la LUKOIL Ploieşti. A decedat în anul 1989, în Drajna de Jos.

85. Soldat erou Dumitru MIHĂILĂ, s-a născut în anul 1914. A participat la război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti şi a decedat în luptele de la Vigoda, din Ucraina, la data de 15 octombrie 1941. Eroul a căzut după forţarea unui râu şi realizarea unui cap de pod. Contraatacul ruşilor a produs decimarea tuturor ostaşilor din grupa care apăra podul (relatarea aparţine unui fost camarad de arme către fiul său,Vasile). A fost decorat, post-mortem, cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a. S-a căsătorit cu Elena Bolânu, în 1937, şi au avut un fiu, Vasile, maistru mecanic.

86. Caporal Gheorghe CIUCIULA, s-a născut în anul 1916. A participat la luptele purtate în Basarabia şi la Odessa, cu Regimentul 6 Artilerie Grea.

87. Plutonier-major Ioan COTUNĂ, s-a născut în anul 1923 şi a participat la luptele din Transilvania, în calitate de elev T.R.

88. Plutonier-adjutant Aurelian DUMITRU, s-a născut în anul 1923. A participat la lupte cu Şcoala Ofiţeri Rezervă Infanterie din Ploieşti, la Slănic. A fost absolvent al Academiei Comerciale.

89. Sergent-major (ANVR) Ştefan Ghionoiu, s-a născut în anul 1911. A participat la război cu Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, în perioada 9 aprilie - 10 septembrie 1944. A luptat pe fronturile din Moldova şi din Transilvania.

90. Sergent (plutonier ANVR) Dumitru IORDACHE, s-a născut în anul 1920. A participat la război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea" (15 august - 25 noiembrie 1942), în luptele de la Cotul Donului.

91. Fruntaş (sergent-major ANVR) Ioan IORGOIU, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Regimentul 1 Transmisiuni Aero. După război a fost diriginte P.T.T.R.

92. Caporal (plutonier ANVR) Ion LUPU, s-a născut în anul 1913 în Ogretin. A participat la război cu Compania Cercetare din Regimentul 32 Infanterie, luptând la Cotul Donului. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a.

93. Soldat (sergent-major ANVR) Gheorghe MAREŞ, s-a născut în anul 1921. A fost mobilizat în anul 1944, în funcţia de şofer, la Baza 1 Aeriană.

94. Soldat (sergent-major ANVR) Andrei MICU, s-a născut în 1920. A participat la război cu efectivele Diviziei 10 Infanterie, ca şofer.

95. Soldat (sergent-major ANVR) Ştefan MIHĂILĂ, s-a născut în anul 1911. A fost mobilizat pentru pază, în perioada ianuarie - decembrie 1942, în Transnistria.

96. Sergent (plutonier ANVR) Ştefan NICOARĂ, s-a născut în anul 1918, în Ogretin. A participat la război cu Regimentul 54 Artilerie.

97. Caporal (sergent-major ANVR) Anton RENŢEA, s-a născut în anul 1918. A participat la luptele din Basarabia şi de la Odessa.

98. Soldat (sergent-major ANVR) Alexandru PLĂIŞANU, s-a născut în anul 1914. A participat la luptele din Basarabia şi Odessa, în perioada 22 iunie - 16 octombrie 1941.

99. Sergent (plutonier ANVR) Dumitru RĂDULESCU, s-a născut în 1924. S-a înscris, voluntar, în Regimentul 1 Vânători (Infanterie) şi a participat la luptele din Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia.

100. Sergent (plutonier ANVR) Stelian SAVU, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentul 18 Infanterie Gorj, în perioada iulie - octombrie 1944.

101. Soldat (sergent-major ANVR) Ioan STANA, s-a născut în anul 1920. A participat la luptele din Transilvania şi Ungaria, cu Batalionul 4 Vânători de Munte din Predeal.

102. Fruntaş (sergent-major ANVR) Neculai ŞERBĂNOIU, s-a născut în anul 1916. A participat la luptele din Basarabia şi Odessa. cu Regimentul 19 Artilerie Ploieşti.

103. Soldat (sergent-major ANVR) Constantin TUDOR, s-a născut în anul 1914. A participat la luptele din Basarabia şi Odessa cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea", din Ploieşti, fiind decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a.

104. Caporal (sergent-major ANVR) Ion VASILE, s-a născut în anul 1923. A participat la război cu Batalionul 5 Vânători de munte Abrud.

105. Fruntaş (sergent-major ANVR) Stan VASILE, s-a născut în anul 1921. A participat la război în anul 1944, cu Regimentul 21 Infanterie Ilfov. A fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945".

106. Fruntaş (sergent-major ANVR) Gheorghe Vulpe, s-a născut în anul 1923. A participat la luptele din Cehoslovacia cu Regimentul 19 Infanterie Caracal.

107. Locotenent (rz.) Stelian CĂLINOIU, s-a născut în anul 1915, în Drajna de Jos. Mobilizat, în iunie 1941, a participat la luptele de eliberare a Basarabiei, la Odessa şi la Cotul Donului (22 iunie 1941 - 19 noiembrie 1942). A căzut prizonier la 19 noiembrie 1942 şi s-a înscris, la 2 octombrie 1943, în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu", participând la luptele din zona Sfântu Gheorghe, zona Oradea, în Ungaria şi Cehoslovacia. Activat, la 23 mai 1945, a lucrat în armată până la 23 iulie 1954, când a fost trecut în rezervă. A fost decorat cu medaliile „Victoria" (sovietică) şi „Eliberarea de sub jugul fascist". S-a căsătorit, în anul 1940, cu Steliana şi au avut un copil, Dumitru, inginer la Direcţia Generală din Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale. După trecerea în rezervă a muncit la C.A.P. Drajna, ca brigadier. A decedat în anul 1988.

De pe teritoriul comunei au fost concentraţi în timpul războiului de independenţă:

1. **Toma GHIONOIU** - a căzut în luptele de la Griviţa.
2. **Ion VĂCĂRESCU** - a căzut în luptele de la Griviţa.
3. **Ioan-Ene VĂCĂRELU** - a căzut în luptele de la Plevna.
4. **Ilie Ion NĂSTĂSOIU** - Smârdan.

De pe teritoriul comunei au fost concentraţi în timpul războiului de întregire statală şi naţională, 1916-1919: sergent Vasile DRAGOMIRESCU, sergent Grigore-Trică DUDU, sergent Andrei VĂCĂRELU, sergent Ştefan

VLĂSCEANU, sergent Ştefan MOŞOIU, sergent Nicolae ŢAPOREA, caporal Panait VĂCĂRELU, caporal Ion Anton PĂIŞ, caporal Nicolae BUTOI, caporal Traian LUDEA, caporal Dumitru BLENDEA, caporal Sterie SIMION, caporal Ion BLENDEA, caporal Ion POTOŞCA, caporal Alexandru VĂCĂRELU, soldat Radu BASA, soldat Petre NECŞIU, soldat Gheorghe MICU, soldat Neculae ŞERBAN, soldat Neculae BASA, soldat Anton TARSAR, soldat Gheorghe PORLOGEA, soldat Ion MIHĂILĂ, soldat Sterie COMAN, soldat Neculae CIUSCOIU, soldat Ioniţă BRATU, soldat Gheorghe VOINOIU, soldat Gheorghe PĂIŞ, soldat Petre VĂCĂRELU, soldat Toma COTUNA, soldat Vasile VIROAGĂ, soldat Ion GHIONOIU, soldat Ilie CORNEA, soldat Gheorghe DINESCU, soldat Stan MICU, soldat Toma ILIOIU, soldat Negoiţă BLENDEA, soldat Radu SIMION, soldat Neculae ARSENIE, soldat Alexandru CĂLINOIU, soldat Constantin PIUARU, soldat Ion LAZĂR, soldat Ioniţă CĂPITANU, soldat Gică CERNAT, soldat Mateiu BASA, soldat Dumitru RANCEA, soldat Ion LUNGU, soldat Ion ARSENIE, soldat Ion CIUSCOIU, soldat Ion RENŢEA, soldat Gheorghe BRATU, soldat Ion CIOBANU, soldat Sterie LUPEA, soldat Ştefan CĂLĂVIE, soldat Vasile ARSENIE, soldat Ion LUDEA, soldat Gheorghe VĂDUVA, soldat Petre BORDEA, soldat Vasile CURSARU, soldat Soare BOCĂNCEL, soldat Ion FLOREA, soldat Ion BOCĂNCEL, soldat Gheorghe GOGOT, soldat Constantin VĂCĂRELU, soldat Sterie PLĂIŞANU, soldat Gheorghe GRIGORESCU, soldat Petrache BASA, soldat Dumitru DOICILĂ, soldat Neculai MAREŞ, soldat Sterie MANU, soldat Gheorghe PLEŞEA, soldat Ilie POPA, soldat Mateiu BOŞOVEI, soldat Dumitru PLĂIŞANU, soldat Nicolae DUDU, soldat Ştefan VĂCĂRELU, soldat Gheorghe BLENDEA, soldat Ion NĂSTĂSOIU, soldat Gheorghe BORDEA, soldat Ion ARSENIE, soldat Neculae MIHĂILĂ, soldat Dumitru BURDUŞEL, soldat Nicolae MOŞOIU, soldat Gheorghe ŢAPOREA, soldat Ion FRASONE, soldat Neculae PLĂIŞANU, soldat Neculae PĂIŞ, soldat Niculae ARSENIE, soldat Gheorghe CIUSCOIU,soldat Gheorghe CĂLINOIU, soldat Neculae ROŞCA, soldat Gheorghe CĂLINOIU, soldat Neculae BORDEA, soldat Constantin GHIONOIU, soldat Neculae VĂDUVA, soldat Ilie RENŢEA, soldat Ion VĂCĂRELU, soldat Gheorghe PĂIŞ, soldat Ion TRĂSCĂU, soldat Sterie POPA, soldat Vasile ROŞCA, soldat Ilie MOŞOIU, soldat Ion POPESCU, soldat Dumitru SAVU, soldat Toma CREŢU, soldat Ion DOICILĂ, soldat Gheorghe VĂCĂRELU, soldat Alexandru STANCIU, soldat Sterie BOLDEA, soldat Neculae TĂTUC, soldat Dumitru LUPU, soldat Neculai SPÂNU, soldat Sterie CIOC, soldat Vasile POPA, soldat Gheorghe CĂLINOIU, soldat Dumitru CIOBANU, soldat Vasile BLENDEA, soldat Iamandi STANCIU, soldat Anton CURELEA, soldat Sterie BLENDEA, soldat Ivan BUZEA, soldat Ioan TUDOROIU, soldat Toma FECIORU, soldat Neculai BLENDEA, soldat Sterie VLĂSCEANU, soldat Ioan BORDEA, soldat Gheorghe GHIONOIU, soldat Moise IORGOIU, soldat Neculai MIHĂILĂ, soldat Gheorghe ROŞCA, soldat Ioan CURSARU, soldat Gheorghe CĂLIN, soldat Gheorghe NĂSTĂSOIU, soldat Gheorghe ROGOZEA, soldat Andreiu TURTURICĂ, soldat Dumitru ARSENIE, soldat Ion CURSARU, soldat Neculai BOLBOCEANU, soldat Soare CREŢU, soldat Neculai BURDUŞEH, soldat Petre RENŢEA, soldat Gheorghe VIROAGĂ, soldat Ilie BORDEA, soldat Gheorghe TRASCĂU, soldat

Gheorghe DRAGOMIR, soldat Panait BUZEA, soldat Oprea ARSENIE, soldat Alexandru CIOBANU, soldat Ilie BLENDEA, soldat Gheorghe GHIONOIU, soldat Vasile DURSINA, soldat Vasile BORDEA, soldat Vasile ILIOIU.

Eroi şi veterani din comuna Fulga[196]

Localitatea Fulga este situată în zona de şes din sud-estul judeţului Prahova, acolo unde râul Bălana formează limanul Fulga. Fulga se învecinează la est cu judeţul Buzău, la sud-est cu comuna Boldeşti-Gradiştea, la sud cu Ciorani, la vest cu comuna Colceag, şi la nord cu comuna Baba Ana. Numele vechi, atestat de documente, era Zmârciu sau Smârciul şi semnifica smârc, mocirlă sau mlaştină. Suprafaţa comunei este de 6.247 ha, din care 5.667 ha suprafaţă agricolă. Istoricul comunei este vechi. Numeroasele movile din preajma comunei, atribuite de tradiţie tătarilor, sunt după unii autori „*mormintele strămoşilor traco-geţi, iar originea satului de azi se pierde în negura vremii*". În mod cert satul este vechi, însă data atestării este 1 iunie 1526. Muzeul de Istorie şi Arheologie Prahova păstrează în patrimoniul său un fond de documente din secolul al XV-lea, care se referă la procesul de dezmembrare a obştii săteşti. Printre ele este zapisul din 21 ianuarie 1640 dat de jupâneasa Zamfira „*la mâna lui Stanciu Manii Smărceanul*" pentru vânzarea unei ocini „*ot sel Smârciul din hotarul lui Drăghici…*". În acelaşi an, la 21 iunie, Radu Armaşu vindea moşia sa de la Gorgănaşe fratelui său, Preda, pentru 15 unghii (galbeni ungureşti de aur), în valoare de 200 de bani vechi unghiul. La 11 aprilie 1645 „*Drăghici logofătul, sin Dragului ot Afumaţi*" vindea, mai multor megieşi din Smârciu, jumătatea sa de „*ocină de la Smârciu (…) ce merge din apa Cricovului până la Amarul*". La 6 august 1652 „*văleat 7160, Udrea, feciorul Balei ot Ruşi ot sud Ilfov*" vindea, la rândul său, uncheaşului Radu Podgoreanu, partea sa de moşie „*de în Afomăciorii cei Mici de la Amarul şi de la Călmăţuiu, de în judeţul Săcuianilor*". Un alt document, din data de 6 martie 1656, atestă vânzarea a 40 stânjeni din moşia Afomăciorii cei Mici, de către fraţii Dobre şi Dragu, „*feciorii lui Stan Albie ot Finţeşti*", către un anume Neagoe. Documentele menţionează că tot cu acel prilej vindea şi „*Călin sin Bocsii, iar frate cu Dobre şi cu Dragu ot Finţeşti moşie Afumăciorii cei Mici, stânjeni 18 (…) alături cu ceia stânjeni care sântu mai sus scrişi şi tot de întru moş.*". La 20 aprilie 1661 „*feciorii Buei portariul ot Brăneşti ot sud Saac*" Dima, Duca şi Micu vindeau lui Constandin Căpitanul, „*feciorul Negului portarului ot Vaideei ot sud Prahova*" 150 de stânjeni din moşia „*den Zmărci, den partea Toţească, aleasă şi împietrită (marcată) încă de părinţii noştri. Însă se ştie semnele în lungul, den valea lui Voico până la Petra Alecsie despre Cricov…*". La 24 decembrie 1662 fraţii Iane şi Preda, „*feciorii Nicăi logofătul ot Tătuleşti*", vindeau „*lui Neagoe şi a fie-său Radului de sat den Podgoreani (…) 240 de stânjeni de moşie de câmp den Călmăţuiu până în marginea Sărătorilor în tufe, care moşie să chiamă şutitilea, care iaste alăturea cu moşia mănăstirii Brebului pe din jos*". La 7 octombrie 1669 un anume Şerbu vindea lui „*Drăghici sin ego Dobre o moşie la Smărci, multă- puţină, cât să vă alege (…)*

[196]Datele au fost furnizate de fratele caporalului Ion Dumitru, plutonierul-adjutant Ştefan Dumitru, care este tată a două fete: Cornelia (inginer) şi Eugenia (economist).

cu ştirea fraţilor şi den sus şi den jos". La 30 martie 1682 apare pe aceste meleaguri, în calitate de cumpărător de moşii, aga Constantin Bălăceanu, ginerele lui Şerban Cantacuzino. El a cumpărat de la „*Drăgan, feciorul lui Dobre Zmărceanul, Vărul său Dumitru-feciorul lui Stan Zmârceanul, Iane, Stan şi Stoica, feciorii Bordii celui mic, Badea-socrul lui Drăghici, Stan şi Sâmbotin-feciorii lui Ciocârlan şi Coica zet Bărantoate părţile lor de moşie den Zmărciu (...), care moşie ne iaste şi nouă de la moşi şi de la părinţii noştri şi de cumpărătoare din hotarul ce să chiamă Tuliceasca şi din hotarul lui Moş şi din hotarul lui Drăghici şi din hotarul Feşteleascăi*". Făcând şi alte cumpărături, Constantin Bălăceanu ajunge să stăpânească, în anul 1682, peste 1201 stânjeni de pământ în această zonă. După asediul Vienei din anul 1683, Constantin Bălăceanu s-a înscris în oastea austriecilor cu gradul de colonel. Noul domnitor, Constantin Brâncoveanu, l-a acuzat de „hiclenie" (viclenie) şi i-a confiscat averea. El a căzut în luptele cu oastea Ţării Româneşti, de la Zărneşti, din 1690. În secolul al XVIII-lea s-a ivit un nou cumpărător de terenuri în zonă, în persoana marelui ban Dimitrache Ghica. Mănăstirea Brebu a făcut schimb de terenuri agricole cu banul Ghica, cedându-i terenurile din zona Fulga, în schimbul unei vii roditoare din „*dealul Bucovului pe piscul văii lui Gratie*". Este primul document care atestă denumirea de Fulga.

Ulterior moşia a trecut în stăpânirea beizadelei Grigore Ghica. Ţăranii din Fulga au atacat conacul lui Grigore Ghica în 1821 dar, după ajungerea la domnie a acestuia, în 1825, mulţi dintre ţărani au fost condamnați la ocnă. Ridicări la luptă a ţăranilor din Fulga, împotriva moşierilor, vor mai avea loc în 1848, 1898, 1907 şi 1910.

Ocupaţia de bază a locuitorilor comunei Fulga o constituie agricultura, creşterea animalelor, piscicultura şi apicultura. Şcoala a fost înfiinţată în anul 1848, fiind cunoscuţi învăţătorii Duţă Sorescu şi Teodor Ioniţă (1861). La sfârşitul secolului al XIX-lea erau 208 ştiutori de carte în comună. În această localitate a avut moşie şi specialistul în agricultură, economie şi politică liberală, Petre Aurelian.

Biserica a fost ctitorită, în anul 1834, de către vătaful Iordache Rusescu şi postelnicul Dimache, împreună cu soţia sa, Raliţa. În satele Fulga de Jos şi Fulga de Sus sunt amplasate două monumente ale eroilor. Datele au fost culese din Dicţionarul Istoric al Judeţului Prahova, autor profesor Mihai Apostol, Editura „Ploieşti-Mileniul III", 2004.

Mulţi dintre locuitorii din Fulga au participat la luptele celui de al Doilea Război Mondial: Chiran N. Ioan, Dumitru N. Petre, Enache Petre Dragu, Sârbu P. Păun, Dimache Gh. Alexandru, Panait C. Cătălin, Zapciu R. Alexandru, Nistor C. Ion, Cuzea A. Iancu, Chivu R. Nicolae, Ilie C. Paraschiv, Jercălău R. Ion, Zecheru T. Vasile, Ghiţă D. Gheorghe, Mihalcea R. Gheorghe, Militaru T. Aurel, Matache Gh. Aurel, Negoiţă M. Ion, Negoiţă N. Ion, Dragu I. Marin, Paraschiv O. Tudor, Stoian R. Răducanu.

1. Caporal Gheorghe ARION, fiul lui Ioan şi Elisabeta, s-a născut la 15 noiembrie 1914. Tatăl său, Ioan Arion, a fost preot la parohiile din Grădiştea, Tătaru şi Fulga. Împreună cu soţia sa, Elisabeta, a avut 7 copii: Elena, Virginia şi Eugenia, toate căsătorite cu preoţi, Gheorghe, Ilie (seminarist, decedat în anul 4 de studii, la Seminarul „Nifon" din Bucureşti), Petre, Ecaterina şi Nicolae.

Caporalul Gheorghe Arion a participat la campania militară din est cu Regimentul 7 Dorobanţi (Infanterie) Prahova, căzând în crâncenele lupte de la Odessa, din octombrie 1941.

Gheorghe Arion a fost căsătorit cu Ioana Iancu, născută în anul 1922. Împreună au dat viaţă unicului fiu, Leon, la data de 15 decembrie 1940. Mama lui Leon, rămasă văduvă la vârsta de 19 ani, l-a crescut foarte greu pe copilul lipsit de sprijinul şi de căldura unui cămin cu fraţi şi surori. Ioana, evlavioasă din fire, şi-a petrecut toată viaţa îmbrăcată în negru. A muncit din greu pământul pentru a putea plăti impozitele şi a achita cotele mari de produse agricole către stat. Fiul său, ajuns preot, îşi aminteşte cu mare tristeţe că mama vindea în fiecare an, înainte de Crăciun, porcul, şi înainte de Paşti, mieii, pentru a putea supravieţui.

Leon a urmat şcoala generală în comuna natală. În perioada 1954-1959 a urmat cursurile Seminarului Teologic din Buzău, către care fusese îndrumat de mama sa, care a îndeplinit dorinţa testamentară a bunicului Ioan, decedat în 1941.

Premiant la Seminar, Leon a urmat cursurile Institutului Teologic din Bucureşti, în perioada 1959-1963, luându-şi licenţa cu teza „Problematica socială a predicii secolului al XIV-lea". Inteligent şi ambiţios, Leon a urmat, în anii 1963-1966, în cadrul aceluiaşi institut, cursurile de doctorat, la zi, specializându-se în studiul Noului Testament. În anul 1968 a susţinut examenul aprofundat de admitere la teza de doctorat.

Preotul Leon Arion şi-a început cariera preoţească în luna iulie 1967, la Parohia „Sfântul Gheorghe Nou", din municipiul Ploieşti, unde slujeşte şi în prezent. Prin eforturi proprii, susţinute de enoriaşi, în anii 1971-1973 a fost rezidită biserica parohială, fostă ruină timp de 30 de ani, care fusese distrusă parţial în timpul bombardamentului anglo-american din 4 aprilie 1944. A fost finalizată biserica cea nouă, la data de 6 august 1974, iar târnosirea s-a făcut la data de 8 mai 1985. A fost refăcută şi completată, în anii 1973-1975, Casa Parohială din Strada Boldescu, nr. 16, care timp de 30 de ani a funcţionat în calitate de Capelă Parohială.

În anii 1990-1994 preotul Leon Arion a fost ales protopop al Protoeriei Ploieşti. Preotul a funcţionat şi ca lector la Institutul Teologic Bucureşti, în anul universitar 1976-1977, predând Studiul Noului Testament. Din anul 1991 a funcţionat ca lector în cadrul Universităţii Oradea. Absolvind examenul de doctorat, la data de 7 februarie 1995, la Facultatea de Teologie „Andrei Şaguna" din cadrul Universităţii „Lucian Blaga" din Sibiu, cu teza „Epistola I Sobornicească a Sfântului Apostol Ioan, introducere, traducere şi comentariu", apreciată cu calificativul „foarte bine", a fost promovat conferenţiar la Facultatea de Teologie din cadrul Universităţii Oradea, din anul 1996. Aici a funcţionat neîntrerupt, până la data de 1 decembrie 2000, când s-a transferat, pe acelaşi post şi cu acelaşi grad didactic, la Facultatea de Teologie din cadrul Universităţii „Valahia" din Târgovişte. În anul universitar 2001-2002 a primit titlul de profesor universitar, iar în anul universitar 2003-2004 a fost numit şef de catedră la specialitatea Asistenţă Socială.

Preotul Leon Arion a publicat 6 cărţi şi peste 20 de studii de specialitate în reviste teologice româneşti şi străine. În anul 1991 preotul Leon Arion a participat la Congresul Diaconal din Aix-en-Provence, din Franţa, susţinând, în limba franceză, un referat care a fost publicat în revista „Communion et

Diaconie", în numărul din iulie-august 1991. Preotul doctor Leon Arion este căsătorit cu Rodica Puia, casnică, împreună având 4 copii: Mihai (preot), Alexandru (lector universitar, doctor în teologie), Ioan (preot) şi Elena (teolog, asistent al directorului economic Gheaţă de la Rafinăria VEGA).

2. Caporal Ion DUMITRU, s-a născut în anul 1920. A satisfăcut stagiul militar în Regimentul 72 Infanterie Mizil, în anul 1942. După efectuarea perioadei de instrucţie a fost mobilizat şi a participat la război împreună cu trupele Regimentului 32 Dorobanţi (Infanterie) „Mircea" din Ploieşti, fiind luat prizonier la data de 19 noiembrie 1942. A decedat în vagonul de marfă care-i transporta pe prizonieri spre lagărul Oranki.

Ion Dumitru a fost căsătorit cu Tudora Dimache, având împreună doi copii: Ecaterina (casnică) şi Tănase (agricultor). Soţia îşi aminteşte cu multă durere de ultima îmbrăţişare primită de la soţul său: „*În luna iunie 1942 Regimentul 32 Dorobanţi desfăşura o aplicaţie pe raza comunei Fulga. Eu, însoţită de fetiţă şi de băiat, ne deplasam la ogor şi Ionel ne-a văzut. Fără să ceară permisiunea comandantului de pluton a ieşit din formaţie şi ne-a îmbrăţişat, fapt pentru care a fost pedepsit să alerge în jurul formaţiei plutonului de zeci de ori*". Excesul de zel al comandantului de pluton le-au marcat viaţa pentru totdeauna, soţiei şi copiilor, gest amplificat de dispariţia lui în război.

3.Caporal Petre STOIAN[197], fiul lui Dionisie şi Ioana-Maria, s-a născut în anul 1916. A rămas orfan de tată în vara anului 1917, atunci când Dionisie, tatăl sau, a căzut în luptele de la Mărăşeşti. Petre Stoian a satisfăcut stagiul militar, în anul 1938, în Regimentul 32 Dorobanţi (Infanterie) „Mircea" din Ploieşti. Mobilizat în aceeaşi unitate, ca observator-cercetaş, caporalul Petre Stoian a căzut în luptele de la Cotul Donului, la data de 19 noiembrie 1942.

Eroi şi veterani din comuna Lipăneşti[198]

Comuna Lipăneşti este dispusă pe malul stâng al râului Teleajen, fiind o aşezare de câmpie. Se învecinează la sud-est cu oraşul Boldeşti-Scăeni, la sud-vest cu comuna Păuleşti, la vest cu oraşul Plopeni, la nord-vest cu comuna Dumbrăveşti, iar la nord-est cu comuna Măgurele. Denumirea comunei vine de la boierii locali Lipănescu (prin extensie rezultă pluralul Lipăneşti). Comuna este compusă din satele: Lipăneşti (reşedinţa comunei), Satul Nou, Şipotu şi Zamfira. Suprafaţa comunei măsoară 1.824 ha, din care 1.385 ha constituie suprafaţă agricolă. Actualele sate sunt cunoscute din secolul al XVIII-lea. Biserica mică din cimitirul mănăstirii Zamfira a fost ctitorită în anul 1743, de jupâneasa negustorului Manoil Apostol, Zamfira (de unde şi numele mănăstirii, dar şi al satului), împreună cu nora sa, Smaranda Bălăceanu, urmaşa boierilor Bălăceanu (ramura prahoveană). Se pare că satul a fost întemeiat în secolul anterior sau chiar mai înainte. Primul document scris, care atestă că aşezările din Lipăneşti

[197]Col.(rz) Constantin Chiper, Veterani în slujba patriei, vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, pag. 127.
[198]Col.(rz) Constantin Chiper, Veterani în slujba patriei, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, Bucureşti, 2008, pag. 219-223.

datează din februarie 1784 şi constituie „catastiful din avutul sfintei mănăstiri a Târgşorului, atât mişcătoare cât şi nemişcătoare”. În 1815 Dionisie Fotino, în Istoria vechii Dacii, pomenea Lipăneştii (63 familii), Şipotul (57 familii) şi Zamfira (31 familii). Din 1968 Lipăneşti este declarată comună de sine stătătoare. Şcoala, care a început să funcţioneze din 1838, se numeşte, din anul 2005, „Şcoala Eroilor” (prima din ţară cu acest nume), în amintirea celor care s-au jertfit în războiul pentru întregire statală şi naţională (1916-1919) şi în războiul pentru reîntregire statală şi naţională (1941-1945). Există aici un colectiv de cadre didactice entuziaste, cu un foarte dezvoltat spirit patriotic. Datele au fost culese din lucrarea profesorului Mihai Apostol: Dicţionar Istoric al judeţului Prahova, Editura „Ploieşti-Mileniul III”, 2004.

De pe teritoriul comunei au fost concentraţi în cel de al Doilea Război Mondial:

1. Fruntaş (sergent-major ANVR) Victor ALEXANDRU, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentul 89 Infanterie Braşov, luptând la Cotul Donului (15 august 1942 - 3 februarie 1943) şi pe frontul din Moldova (aprilie - august 1944). Mutat la Regimentul 2 Dorobanţi (Infanterie) Râmnicu Vâlcea, a participat la dezarmarea trupelor germane (23 - 31 august 1944), la eliberarea Transilvaniei (5 septembrie - 25 octombrie 1944), eliberarea Ungariei (5 octombrie 1944 - 15 ianuarie 1945) şi a Cehoslovaciei (15 ianuarie - 9 mai 1945).

2. Soldat (sergent-major ANVR) Constantin ANTON, s-a născut în anul 1920, în Plopeni. Mobilizat în Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploieşti a participat la dezarmarea trupelor germane în Prahova şi apoi la luptele pentru eliberarea părţii de nord a Transilvaniei (este momentul când Regimentul 32 Infanterie, Partea Operativă se uneşte cu Regimentul 90 Infanterie Orăştie, Partea Operativă). A participat şi la eliberarea Ungariei şi Cehoslovaciei. Locuieşte în Lipăneşti.

3. Soldat (sergent-major ANVR) Niculai CÂRCIOIU, s-a născut în anul 1919 şi a participat la marea bătălie de la Cotul Donului, cu Regimentul 5 Pionieri.

4. Soldat (sergent-major ANVR) Ion GHINDGANU, s-a născut în anul 1922. A participat la război cu Regimentul 1 Artilerie Antiaeriană, ca mecanic auto.

5. Soldat (sergent-major ANVR) Gheorghe HEROIU, s-a născut în Şoimari. A fost mobilizat la Batalionul 3 Vânători Munte Braşov.

6. Plutonier (maistru militar principal ANVR) Petre IANCU, s-a născut în 1917. A participat la război cu Batalionul 3 Vânători Munte (1941-1943) şi cu Regimentul 32 Infanterie (8 iunie - 14 octombrie 1944). A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă”, cu spade, clasa a III-a.

7. Sergent (plutonier ANVR) Gheorghe ION, s-a născut în anul 1918. A participat la misiuni de apărare antiaeriană, cu Regimentul 5 Apărare Antiaeriană.

8. Fruntaş (sergent-major ANVR) Constantin IONESCU, s-a născut în anul 1922. A participat la luptele de pe frontul din Moldova şi la eliberarea Transilvaniei, cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, fiind decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă”, cu spade, clasa a III-a.

9. Fruntaş (sergent-major ANVR) Nicolaiu ION, s-a născut în anul 1921. A participat la război cu Regimentele 7 Prahova şi 6 Infanterie.

10. Sergent (plutonier ANVR) Dumitru PAHONŢU, s-a născut în anul 1912. A participat la război cu Regimentul 19 Artilerie Ploieşti, în perioada 1943-1944. A fost decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a.

11. Sergent (plutonier ANVR) Niculae PAHONŢU, s-a născut în anul 1921. A participat la luptele de eliberare a Transilvaniei, Ungariei şi Cehoslovaciei.

12. Sergent (plutonier ANVR) Aldea PANĂ, s-a născut în anul 1913. A participat la război cu Batalionul 24 Vânători Munte, în perioada 1943-1944. A fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a, şi „Serviciul Credincios", cu spade, clasa a III-a.

13. Fruntaş (sergent-major ANVR) Mihai-Iorgu PĂPUŞĂ, s-a născut la 26 martie 1919. A fost singurul din cei şase copii ai lui Mihai şi Anica care a participat la războiul pentru reîntregirea statală şi naţională a României. A fost încorporat, la 30 martie 1941, pentru a satisface stagiul militar la Partea Sedentară a Regimentului 9 Dorobanţi (Infanterie) Râmnicu Sărat. După efectuarea perioadei de instrucţie a plecat în Moldova, în zona Slobozia-Conachi, unde se afla Partea Operativă a Regimentului 9 Infanterie. A participat la luptele de eliberare a Basarabiei, unde a fost rănit la pulpa piciorului stâng, la 17 iulie 1941. A fost trimis la Spitalul Militar zonal Roman, care se afla în localul Seminarului Ortodox.

După spitalizare a primit două luni de concediu medical, de care a profitat căsătorindu-se cu Dumitra Nicolescu. Înapoiat pe front a fost avansat la gradul de fruntaş şi a participat la luptele de la Cotul Donului, despre care-şi aminteşte: „*În ziua de 21 noiembrie 1942 am fost luat prizonier, împreună cu alţi camarazi. Duşi într-un lagăr am fost împărţiţi pe detaşamente de lucru. Un grup, din care am făcut parte şi eu, a fost repartizat la repararea maşinilor agricole. Într-o noapte din luna iunie 1943, împreună cu Mihai Huţanu din Fălticeni şi Ion Gheorghe din Brăila, am evadat din lagăr şi, după 9 zile de mers prin păduri, am ajuns la Zaporoje, împreună cu Mihai Huţanu (Ion Gheorghe a murit lângă o clae de fân şi l-am îngropat la marginea unei păduri). Aici comandantul Comenduirii Germane ne-a dat uniforme germane şi hrană. Un căpitan din armata română ne-a interogat o săptămână, crezându-ne spioni. După o săptămână de refacere ne-a trimis cu documente de transport la Râmnicu Sărat. Am ajuns la 15 septembrie 1943 şi ni s-au dat două luni de concediu. În luna noiembrie m-am prezentat la unitate şi în luna ianuarie 1944 am fost mutat la Partea Sedentară a Diviziei 5 Infanterie Buzău. Până la 20 august 1944 am lucrat la atelierul de reparat maşini.De aici am fost mutatla Caracal şi am lucrat la atelierul de reparat maşini până în septembrie 1945, când am fost trecut în rezervă.*

După înapoierea acasă am fost şofer la Schela Boldeşti. Pentru participarea la război am fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a, şi „Crucea Comemorativă a celui de al doilea război mondial. 1941-1945".

14. Sergent (plutonier ANVR) Stratilat RISTEA, s-a născut în anul 1920. A fost mobilizat la Regimentul 7 Artilerie Antiaeriană Prahova.

15. Caporal (sg-maj ANVR) Ion STANA, s-a născut în anul 1920. A fost mobilizat la Regimentul 10 Grăniceri.

16. Soldat (sergent-major ANVR) Gheorghe ŞANDRU, s-a născut în anul 1919. A fost mobilizat la Regimentul 7 Prahova, participând la eliberarea Basarabiei, la luptele de la Cotul Donului, la cele de pe frontul din Moldova şi la eliberarea Transilvaniei.

Eroi şi veterani din comuna Măgurele[199 / 200]

Comuna este amplasată în zona de interferenţă a câmpiei cu dealul, pe Valea Teleajenului. Se învecinează cu comuna Gornet, la est, cu comuna Bălţeşti, la sud-est, cu oraşul Boldeşti Scăeni, la sud, cu comuna Lipăneşti la sud-vest, cu comuna Dumbrăveşti, la vest, cu comuna Vărbilău, la nord-vest şi cu comuna Gura Vitioarei, la nord. Numele de Măgurele vine de la dealurile din jur şi este confirmat în documentele Ţării Româneşti de pe la începutul secolului al XVI-lea, mai precis de prin 1510-1512. Comuna este formată din satele: Măgurele (reşedinţa comunei, situată central), Coada Malului şi Iazul. Suprafaţa comunei măsoară 2.747 ha, din care 2.035 ha reprezintă suprafaţă agricolă. La Coada Malului a fost descoperit, în 1936, un tezaur de argint, daco-getic, păstrat astăzi la Muzeul Naţional de Istorie a României, din care fac parte un colier, două brăţări, două fibule (agrafe de metal cu care se încheiau veşmintele) şi un tub protector pentru un lanţ din zale. Localitatea este atestată documentar prin hrisovul emis de Vlad Călugărul, la 2 septembrie 1493, logofătului Staico, ginerele domnitorului prin căsătoria sa cu fiica acestuia, Caplea, şi întâiul său sfetnic, şi fiilor săi, Pârvu şi Barbu, prin care se cofirma stăpânirea satului Bucov şi a jumătăţii satului Suhara, scutiţi de slujbe şi dăjdii. Se arăta în acel document că o parte din Bucov o cumpărase de la jupân Vlaicu din Cozleci, căruia îi dase, în schimb, Topliţele toate (sat dispărut, situat lângă actualul sat Iazul) şi 5.000 de aspri. După un secol au fost emise de la cancelaria lui Mihai două hrisoave (la 20 mai 1597 şi la 10 mai 1598), primul emis la Ploieşti, care amintesc şi de ocinele cuvenite slujitorului domnesc, postelnicul Ştefu, la Frijureni (un alt sat dispărut, aflat pe teritoriul actualei localităţi Măgurele) şi în apropiere la Ghitioara, Valea Călugărească şi în alte părţi. Se presupune că atât Topliţele cât şi Frijurenii erau aşezări constituite cu mult înainte, începuturile lor putând fi datate prin secolul al XIV-lea, sau chiar mai vechi. La 25 septembrie 1630 voievodul Leon Tomşa întărea ocini în Măgurele spătarului Leca, cel pe care Mihai îl trimisese cu oaste în jurul Oradiei Mari, asediate de turci, în 1598, dar care ulterior l-a trădat. Alte înscrieri sunt din anii 1777-1786, cu privire la pricina dintre slugerul Mihalache Conduratu şi cumnatul său Mihalache sin stolnicul Scarlat pentru stăpânirea părţilor de moşie din Măgurele. Contemporană cu aceste documente este construirea bisericii „Sf. Ioan

[199]Col.(rz) Constantin Chiper, Veterani în slujba patriei, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, Bucureşti, 2008, pag. 223-231.

[200]Unele date au fost culese şi din lucrarea profesorului Mihai Apostol: Dicţionar Istoric al judeţului Prahova, Editura „Ploieşti-Mileniul III”, 2004.

Botezătorul" din Măgurele (1780), de către Ancuţa Onicească şi fiul ei, căminarul Ioan Caramanlău.

În anul 1888 întreprinzătorul Alexandru Ghiuţă a deschis la Măgurele o fabrică de gaz cu o capacitate de producţie de 307 tone anual, la un capital investit de 10.000 lei. În 1900 s-a deschis la Măgurele noua fabrică de gaz „Speranţa". În 1907 ţăranii din Măgurele s-au răsculat împotriva proprietarului de pământ Săbăreanu, care nu respecta învoielele agricole. În 1908 au fost expropriate suprafeţe de teren necesare pentru construcţia liniei ferate Ploieşti - Măgurele.

Până la 1845 localitatea Măgurele a făcut parte din fostul judeţ Saac. În 1872 se menţionează comuna Măgurele de Jos, care împreună cu satele Coada Malului şi Măgurele de Sus făceau parte din plasa Podgoria a judeţului Prahova. În 1897 cele două Măgurele apar unificate, având în componenţă cătunele Coada Malului, Protosinghelu şi Zamfira. În 1968 comuna Măgurele avea în subordine satele: Coada Malului, Făgetul, Fundeni şi Iazul. După un an satele Fundeni şi Făgetul au revenit la Gura Vitioarei. Şcoala a început să funcţioneze din 1838. În faţa bisericii se află un frumos monument al eroilor comunei, ridicat prin grija regretatului primar, profesorul Iulian Muşat, decedat în februarie 2007.

De pe teritoriul comunei au fost concentraţi în cel de al Doilea Război Mondial:

1. Sergent Gheorghe DINU, fiul lui Cristu şi Ecaterina, s-a născut la 9 noiembrie 1915 în localitatea Protosingher, comuna Măgurele. A avut doi fraţi şi două surori: Ion, decedat pe frontul de est, Aurel, gospodar în sat, Elisabeta, decedată, şi Maria, decedată. Mobilizat la Regimentul 35 Infanterie (fost Silistra), a fost înscris şi la Şcoala Ofiţeri Rezervă Infanterie nr. 2 din Bacău. A participat la luptele de eliberare a părţii de nord a Bucovinei şi Basarabiei şi la cele de la Cotul Donului, unde a fost rănit la mâna dreaptă. Operat de un medic german şi-a revenit şi a fost remobilizat, fiind luat prizonier de război la 23 august 1944, în luptele de la Purcani, judeţul Cetatea Albă. Dus în lagărele sovietice a îndeplinit misiunea de translator pentru limba germană. S-a înscris în Divizia de Voluntari „Horia, Cloşca şi Crişan", revenind în ţară în 1946. Absolvind Liceul Comercial a lucrat în calitate de merceolog în domeniul farmaceutic şi, ulterior, controlor la I.C.S. Alimentara. Fiind invalid de război scria cu mâna stângă. S-a căsătorit în anul 1948 cu Viorica Voica, având o fiică, Eugenia, absolventă a Liceului „Nicolae Bălcescu" (şefă de promoţie în 1966) şi a Facultăţii de Istorie din Bucureşti, profesoară de Istorie la Colegiul Economic „Virgil Madgearu". Eugenia este căsătorită cu inginerul Nicolae Teodosiu, absolvent al Facultăţii Automatică Bucureşti, care a lucrat la S.C. Conpet S.A.

Gheorghe Dinu a divorţat de soţia Viorica, în anul 1952, motivând că a fost ameninţat de organele de conducere ale P.M.R. cu excluderea din partid şi din serviciu, întrucât soţia provenea din rândurile micii burghezii. Din a doua căsnicie a rezultat Eftimie, absolvent de liceu în Ploieşti, salariat la S.C. Amplo S.A. Ploieşti, finul familiei Teodosiu.

Tatăl lui Nicu Teodosiu, Alexandru Teodosiu s-a născut la 24 ianuarie 1916 la Adjud. A participat la dezarmarea trupelor germane la Slănic Prahova, în zilele de 27-30 august 1944, fiind elev al Şcolii Militare Ofiţeri în Rezervă Infanterie nr.1 Ploieşti, detaşată în aprilie 1944 la Slănic Prahova. Fratele său,

eroul Nicolae Teodosiu, luat prizonier la Cotul Donului, a fost internat în Lagărul „Oranki". S-a înrolat în Divizia de Voluntari „Tudor Vladimirescu" şi a decedat în luptele de eliberare a Cehoslovaciei, în munţii Tatra. Alexandru Teodosiu a decedat la data de 10 octombrie 1900 în Ploieşti.

2. Caporal erou Nicolae CRISTESCU, s-a născut la data de 16 octombrie 1916. A participat la război cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, în campaniile militare din Est. A decedat în luptele de la Cotul Donului.

3. Caporal Ioan ALBU, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia. Rănit în luptele de la Sevastopol, la 14 iunie 1942, a fost spitalizat în ţară şi, în luna iulie 1943, a fost remobilizat, fiind rănit la mâna dreaptă în luptele purtate cu partizanii, la Baccisarai, în Crimeea.

4. Soldat erou Mişu APOSTOLESCU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat, în iunie 1941, la Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti şi a participat la eliberarea Basarabiei şi la luptele din Ucraina, de la Odessa. În ziua de 26 august 1941 a dispărut în timpul luptelor.

5. Caporal Stelian BRĂTIANU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Centrul de Instrucţie al Infanteriei Făgăraş.

6. Soldat Dumitru BUGHEANU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 83 Infanterie.

7. Fruntaş erou Gheorghe CĂPRARU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Regimentul 40 Artilerie, luptând şi apoi dispărând în ultima zi a bătăliei de la Stalingrad, la data de 3 februarie 1943.

8. Caporal Nicolae CÂRSTEA, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Regimentul 8 Grăniceri (1941-1943) şi la Batalionul 3 Vânători de Munte Braşov, dispărând în capul de pod de la Sevastopol, la 11 mai 1945. S-a înapoiat din captivitate la data de 26 noiembrie 1946.

9. Soldat Ştefan DINU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 85 Infanterie.

10.Sergent Gheorghe DUMITRICĂ, s-a născut în anul 1916 şi mobilizat la Divizionul 3 Artilerie Călăreaţă.

11.Caporal Ioan ENACHE, s-a născut în anul 1916 şi mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploiești.

12.Sergent Ioan ENACHE, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 6 Grăniceri.

13.Soldat Ioan GHIŢĂ, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 1 Artilerie Moto.

14.Caporal erou Gheorghe GHEORGHE, s-a născut în anul 1916. Mobilizat în Regimentul 83 Infanterie, a fost rănit mortal în luptele de la Davideni, Neamţ, la data de 28 iulie 1944.

15.Soldat Nicolae ILIE, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentul 83 Infanterie.

16.Soldat Ioan IONESCU, s-a născut în 1916. A fost mobilizat în Regimentul 83 Infanterie şi Batalionul 1 Vânători Munte Sinaia.

17. Fruntaş Mihail ILIE, s-a născut în anul 1916 şi mobilizat la Batalionul 8 Vânători de Munte Bistriţa Năsăud.

18.Fruntaş Vasile MANU, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Regimentul 32 Infanterie „Mircea" Ploieşti, fiind rănit la mâna dreaptă, la data de 20 octombrie 1942.

19.Plutonier Zincă MIHALACHE, s-a născut în anul 1916. Absolvent al Şcolii Normale şi al Şcolii Ofiţeri Rezervă Infanterie Bacău, a fost mobilizat la Regimentul 10 Infanterie Focşani.

20.Caporal Toader MATEI, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Uzinele Mărgineanca, fiind adus de la regimentul 8 Grăniceri.

21.Caporal Nicolae MODORAN, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la uzinele Rogifer Tohan.

22.Caporal Constantin NICOLAE, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 5 Roşiori Lugoj şi, din februarie 1943, la C.F.R. Văleni de Munte.

23.Caporal erou Constantin NEGOIŢĂ, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Batalionul 12 Vânători de Munte Câmpeni, decedând în luptele de la Valea Arinului, în Caucaz, la 24 septembrie 1942.

24.Fruntaş erou Ilie OBILOIU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 82 Infanterie şi a fost grav rănit în luptele de la nord de Marea de Azov. A decedat în ambulanţa Diviziei 20 Infanterie.

25.Caporal erou Nicolae PREDA, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat la Regimentul 83 Infanterie şi a fost rănit la mâna stângă în ziua de 8 august 1942. A dispărut în ziua de 24 august 1944.

26. Soldat Gheorghe PETRICIOIU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Regimentul 7 Infanterie.

27.Fruntaş Ioan RĂDUCU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Regimentul 14 Infanterie Roman.

28.Soldat Gheorghe STOICA, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Batalionul 8 Vânători Munte Bistriţa-Năsăud.

29.Caporal Traian STĂNESCU, s-a născut în anul 1916. A fost mobilizat în Batalionul 10 Vânători de Munte Sighetul Marmaţiei.

30.Caporal erou Ilie SOARE, s-a născut în 1916. A participant la război în Batalionul 1 Instrucţie din Centrul de Instrucţie Făgăraş. A decedat în luptele de la Timoşenkenko, în Ucraina, la 27 septembrie 1941.

31.Sergent erou Gheorghe STOICA, s-a născut în anul 1916. A participat la război cu Batalionul 11 Vânători de Munte Beiuş. A fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a şi „Virtutea Militară de Război", clasa a II-a. A dispărut în luptele din Hudosol-Tinca, Bihor.

32.Caporal Ştefan BĂLĂCEANU, s-a născut în anul 1916. A fost reformat.

33. Soldat Vasile CÂRSTEA, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat în Regimentul 85 Infanterie.

34.Caporal Ioan ALEXANDRU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat în Regimentul 10 Infanterie Focşani, fiind rănit la Pavlovka, în Ucraina, la data de 27 august 1941. După refacere a fost din nou mobilizat. A dispărut în noiembrie 1943.

35.Soldat Florea CEAUŞU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat în Regimentul 7 Infanterie.

36.Caporal Vasile CEAUŞU, s-a născut în anul 1915. A participat la eliberarea Basarabiei şi la luptele de la Odessa, în Ucraina. A fost rănit şi a dispărut la 26 august 1941.

37.Caporal Ioan CRĂCIUNOIU, s-a născut în 1915. A participat la război cu Centrul de Instrucţie 4 Jandarmi şi C.I. 3 Jandarmi Bucureşti.

38.Fruntaş Dan ZINCĂ, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 2 Grăniceri.

39.Fruntaş Ioan DRAGOMIR, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la C.I. 4 Jandarmi.

40.Fruntaş Constantin DOBRE, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie.

41.Fruntaş erou Ioan ENACHE, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea“ Ploieşti. A dispărut la Cotul Donului, la data de 22 noiembrie 1942.

42.Caporal Ştefan GHIŢĂ - s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Secţia de Pompieri Ploieşti.

43.Sergent Nicolae IONESCU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie.

44.Caporal Ştefan MIRICĂ, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat în Regimentul 89 Infanterie.

45.Caporal Nicolae MILITARU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 9 Roşiori.

46.Sergent Ion MARIN, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 72 Infanterie.

47.Fruntaş Ştefan NICOLAE, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 5 Artilerie.

48.Soldat Ioan NEGOIŢĂ, s-a născut în anul 1915. A fost preot.

49.Caporal erou Ioan PASCU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 32 Infanterie „Mircea” Ploieşti, murind în luptele de la Orhei, la data de 18 iulie 1941.

50.Caporal Ştefan ROŞU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 30 Infanterie Muscel.

51.Fruntaş Dumitru STOICA, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 7 Infanterie.

52.Fruntaş Gheorghe TOBOC, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Regimentul 10 Infanterie Focşani.

53.Fruntaş Nicolae NIŢU, s-a născut în anul 1915. A fost mobilizat la Compania 5 Sanitară Buzău.

54. Soldat (sergent-major ANVR) Tudor ALDEA, s-a născut în anul 1923. A fost mobilizat la Regimentele 7 Infanterie şi 11 Infanterie „Siret” Galaţi.

55.Fruntaş (sergent-major ANVR) Aurică ALEXANDRU, s-a născut în anul 1922. A fost mobilizat la Regimentul 83 Infanterie, participând la eliberarea Transilvaniei, Ungariei şi Cehoslovaciei.

56.Sergent (plutonier ANVR) Alexandru DIMOFTE, s-a născut în anul 1922. A participat la eliberarea Transilvaniei, Ungariei şi Cehoslovaciei.

57.Fruntaş (sergent-major ANVR) Ion MILITARU, s-a născut în 1919. A luptat cu Regimentul 7 Infanterie Prahova, în anii 1941-1944, fiind decorat cu medalia „Bărbăţie şi Credinţă", cu spade, clasa a III-a.

58.Soldat (sergent-major ANVR) Aurică DINU, s-a născut în anul 1923. A participat la luptele din Transilvania, Ungaria şi Cehoslovacia, cu Regimentul 2 Care de Luptă Târgovişte.

59.Soldat (sergent-major ANVR) Gheorghe POPENECIU, anterior Ionescu, s-a născut în anul 1922. Absolvent al Şcolii Normale, a fost mobilizat în Centrul de Instrucţie nr. 5 Sărata, în perioada 1941-1943.

60.Soldat (sergent-major ANVR) Ştefan VASILE, s-a născut în 1923. A participat la eliberarea Transilvaniei, cu Regimentul 9 Grăniceri.

61.Plutonier Dumitru ONOIU, fiul lui Costică şi Maria, s-a născut la data de 19 noiembrie 1914, în Ploieşti. A participat la război cu Regimentul 2 Infanterie Fortificaţii şi Regimentul 7 Dorobanţi (Infanterie) Ploieşti în perioada 16 iulie 1941 - 9 mai 1945. A fost rănit pe câmpul de luptă la datele: 16 octombrie 1941 (în ziua căderii Odessei), 26 septembrie 1943 (în Ucraina) şi 12 martie 1945 (în Cehoslovacia). A fost decorat cu medaliile „Virtutea Militară", clasa a II-a (1942) şi „Virtutea Militară", clasa I-a (1945).

62. Caporal Petrache PÂRTOACĂ, s-a născut în comuna Aluniş. A participat la războiul de independenţă (1877-1878) cu Batalionul 2 Vânători (Infanterie) Prahova, remarcându-se în luptele de la Griviţa, Opanez şi Smârdan. Pentru vitejia probată pe câmpul de luptă, a fost decorat cu ordinele „Serviciul Credincios", „Carol I", cu mare cruce, şi „Coroana României", cu mare cruce, precum şi medaliile „Virtutea Militară", „Bărbăţie şi Credinţă" şi „Trecerea Dunării". A fost împroprietărit cu 5 ha de pământ dat de ţară. Pentru participarea la războiul de întregire statală şi naţională (1916-1919), cei doi fii ai săi au fost împroprietăriţi cu pământ şi răsplătiţi cu onoruri militare. În anul 1949 cei doi fii au fost deportaţi de către organele puterii de stat. Urmaşii lor au revenit în comună solicitând pământul moştenit de la părinţi, însă Petre Duţescu, primarul din anul 1949, în prezent administrator general al legii funciare, le-a refuzat cererea.

Eroi şi veterani din comuna Poenarii Burchii[201]

Comuna este situată pe malurile râului Ialomiţa, în câmpia din sud-vestul judeţului Prahova. Se învecinează la est cu comuna Gorgota, la sud cu judeţul Ilfov, la vest cu judeţul Dâmboviţa, la nord-vest cu comuna Şirna şi la nord cu comuna Tinosu. Numele şi componenţa comunei derivă din toponimul „poiană", cu sensul de „loc lipsit de vegetaţie lemnoasă, în interiorul pădurii (Codrul Vlăsiei), sau cu sol foarte umed", determinativul Burchii putând fi raportat la antroponimul omonim Burchi sau Burchiu. Comuna este formată din satele: Poenarii Burchii, Cărbunari, Ologeni, Pioneşti, Podu Văleni, Poenarii Rali, Poenarii Vechi şi Tătărăi. Suprafaţa comunei însumează 4.901 ha, din care 4.176 ha reprezintă teren agricol. Vechimea se marchează prin hrisovul semnat de

[201] Col.(rz) Constantin Chiper, Veterani în slujba patriei, vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, Bucureşti, 2008, pag. 231-234.

Mihai Viteazul, la data de 21 septembrie 1594, prin care întărea jupâniţei Ana o ocină în Poiana (Poenari).

Poenarii Rali este aşezarea dispusă în sud-vestul comunei Poenarii Burchi, pe malul drept al Ialomiţei. Denumirea localităţii ca şi în cazul Poenarilor Apostoli sau Burchi, derivă de la vreo poiană, determinativul Rali rezultând de la antroponimul lui Ralea Poenaru, proprietarul moşiei care ar fi înfiinţat aşezarea. Istoricul localităţii este amintit de generalul rus de origine germană Friedrich Wilhelm von Bauer (1731-1783) în scrierile sale şi cert este mai vechi. Dimitrie Frunzescu, în Dicţionarul Topografic şi Statistic al României (1872), precizează că localitatea era comună a plăşii Târgşor, având 400 de locuitori. Vechea denumire a localităţii ar fi fost Gârliciu, care înseamnă: intrare îngustă în pivniţă, sau locul pe unde merg oile la muls, sau jgheabul teascului, sau gaura de la mijlocul pietrei alergătoare a morii prin care grăunţele trec între cele două pietre unde se macină.

Dicţionarul Geografic al judeţului Prahova, ediţia 1897, menţionează comuna ca făcând parte din plasa Crivina, având o populaţie de 774 locuitori, care aveau 100 de case de locuit. Încă din 1838 învăţătorul Petru Dumitru din Poenarii Apostoli îi învăţa carte şi pe copii din Poenarii Rali, iar în 1861 învăţătorul Barbu Ştefan lucra chiar la Poenarii Rali. Şcoala a primit local propriu în 1908, la inaugurarea sa participând însuşi ministrul Cultelor şi Învăţământului Public, Spiru Haret. În perioada interbelică localitatea Rali mai funcţiona drept comună a plăşii Câmpu, fără a avea alte sate în componenţă. După reorganizarea administrativă din 1968 localitatea face parte din comuna Poenarii Burchi. Din Poenarii Burchi şi Poenarii Rali au fost concentraţi în cel de al Doilea Război Mondial: Dinu I. Ion, Ioniţă P. Stelian, Preda Gh. Vasile, Lepădatu D. Gheorghe, Sandu T. Nicolae, Ion M. Andrei, Sandu B. Gheorghe, Sterian Gh. Ioan, Ioniţă V. Gheorghe, Dinu I. Marin.

1. Locotenent Graţian GHEŢE, s-a născut la data de 9 august 1913, în municipiul Oradea. A fost al zecelea copil al unei familii de ţărani gospodari, din localitatea Nojorid, de lângă Oradea. Absolvent al Şcoalei Normale Române Unite din Oradea, în anul 1934, a funcţionat ca învăţător în Şcolile Şicula (Arad), Săpânţa (Maramureş) şi Bocsig (Arad). În localitatea Bocsi s-a împrietenit şi s-a căsătorit pentru o viaţă frumoasă cu învăţătoarea Georgeta Ghinea, descendentă, după mamă, a familiei Cazaban, originară din Carcasson, Franţa, şi, după tată, a profesorului Ghinea, din Poenarii Rali. Împreună au avut doi urmaşi: Rodica-Georgeta, căsătorită Dumitru, profesoară de limba română în Poenarii Rali şi Poenarii Burchi, şi Radu-Graţian, preşedinte al Asociaţiei Bancare, prim-vicepreşedinte al Alpha Bank din Bucureşti şi director general al CEC.

Învăţătorul Graţian Gheţe a absolvit Şcoala Militară Ofiţeri Rezervă Infanterie din Ploieşti, fiind avansat sublocotenent în anul 1938. A refuzat să se prezinte la concentrarea ordonată de stăpânirea horthyistă în octombrie 1940, dând curs mobilizării Marelui Stat Major din armata română, în luna iunie 1941, la Regimentul 92 Infanterie Arad. În calitate de comandant de pluton sublocotenentul Graţian Gheţe a participat la eliberarea Basarabiei (22 iunie - 26 iulie 1941), la încheierea luptelor fiind avansat la gradul de locotenent. De la 8 august 1941 a participat la luptele de la Odessa, unde a căzut prizonier de război,

fiind eliberat la 5 august 1945 din aspra detenţie. Pentru comportarea demnă în război a fost decorat cu Ordinul „Coroana României”, cu panglică, clasa a V-a.

La propunerea soţiei, în anul 1948 familia Gheţe s-a mutat în localitatea Poenarii Rali, la rudele soţiei din partea tatei, unde, timp de 25 de ani, profesorii Gheţe au educat şi instruit copiii din localitate. Graţian, care absolvise şi Facultatea de Istorie-Geografie, a predat aceste frumoase discipline şi a fost şi director al şcolii. Cei ce l-au avut profesor şi director îşi amintesc cu mult respect de dânsul, ca şi de soţia sa, învăţătoarea Georgeta Gheţe. Cei doi soţi sunt înmormântaţi în cimitirul din Poenarii Rali.

2. Sergent (ANVR) Constantin STAN, s-a născut la data de 15 noiembrie 1921, în localitatea Poenarii Rali. A participat la război cu Batalionul 3 Vânători Munte Braşov. După război a lucrat la Combinatul Petrochimic Brazi. A fost căsătorit cu Rada Radu, având o fiică, Mariana, care a fost profesoară de biologie şi director al Şcolii Poenari Rali, în prezent pensionară.

3. Caporal Grigore ANDREI, s-a născut la data de 2 aprilie 1883 în localitatea Poenarii Burchii, plasa Târgşor, judeţul Prahova. Părinţii săi, Ion şi Nastasia, au avut 18 copii, dintre care au trăit şase.

Grigore Andrei a satisfăcut stagiul militar în Batalionul 9 Vânători (Infanterie) Ploieşti, care apoi a fost mutat la Constanţa. A participat la cel de al Doilea Război Balcanic (1913) cu Regimentul 3 Vânători (Infanterie) Ploieşti şi la războiul pentru întregire statală şi naţională (1916-1919), tot cu aceeaşi unitate. Curajosul ostaş a luptat cu foarte multă dârzenie şi eroism la Mărăşeşti. După război a lucrat la C.F.R.

4. Sergent Vasile ANGHEL, s-a născut la 23 noiembrie 1922 la Poenarii Burchii, plasa Târgşor, judeţul Prahova. S-a căsătorit cu Voica Grigore, împreună având trei copii: Elena, pensionară, Geta, pensionară, Alexandru, electrician auto, decedat.

Vasile Anghel a fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar în anul 1942 la Grupul de Pompieri Ploieşti. În perioada 14 aprilie 1943 - 14 aprilie 1945 a fost mobilizat la Grupul de Pompieri Ploieşti, unitate foarte solicitată pe timpul bombardamentelor anglo-americane. Vasile Anghel căra morţii cu camionul şi-i ducea la cimitir. De multe ori lua o gustare aşezându-şi mâncarea pe corpurile morţilor. De la 14 aprilie 1945 şi până la 18 mai 1945 a îndeplinit misiuni în Compania de Pompieri Sibiu şi la 18 mai 1945 a fost mutat la Grupul de Pompieri Bucureşti. A fost lăsat la vatră la data de 11 iulie 1946.

După război, Vasile Anghel a lucrat la Atelierele „Griviţa Roşie” Bucureşti, ca sudor autogen şi tinichigiu auto. A fost decorat cu medalia „Victoria împotriva fascismului”.

Datele au fost culese de la ANVR Ploieşti, de către general de brigadă Pavel Ghiţă, şi de la Geta, fiica veteranului, căsătorită cu fostul maistru la CFR, Gică Iorgu, gospodari respectaţi în localitatea Poenarii Rali. Ei au trei copii: Daniel, Irina şi Felicia.

Gică Iorgu a condus Asociaţia „Cultul Eroilor” din Poenarii Rali.

Eroi şi veterani din comuna Şoimari[202] /[203]

Localitatea Şoimari este situată în zona colinară subcarpatică din estul judeţului Prahova, la confluenţa pârâurilor Lopatna şi Lopatniţa. La est se învecinează cu comuna Chiojdeanca, la sud cu comuna Podenii Noi, la sud-vest cu comuna Păcureţi, la vest cu comuna Surani, la nord-vest cu comuna Cărbuneşti, iar la nord-est cu judeţul Buzău. Denumirea comunei ar deriva fie de la ocupaţia primilor locuitori, care dresau şoimii pentru vânătoare, unde îi şi purtau pe braţ sau pe umăr, fie de la antroponimul Şoimu plus sufixul arii, care exprimă ideea de grup. Apare în documentele Ţării Româneşti de pe la 1520. Comuna are în componenţă satele Şoimari (reşedinţă, situat central), Lopatniţa şi Măgura. Suprafaţa comunei însumează 3.787 ha, din care 2.118 ha reprezintă suprafaţa agricolă. Localitatea a făcut parte din plaiul Teleajen al fostului judeţ Săcuieni şi este atestată ca atare în „Istoria Generală a Daciei sau a Transilvaniei, Ţerei Muntenesci şi a Moldovei", din anul 1815, concepută de Dionisie Fotino, dar şi în „Analele Parlamentare", din anul 1831, care consemnau că la acea dată aşezarea avea 101 familii. După 1 ianuarie 1845, când Săcuienii s-au desfiinţat, Şoimarii au trecut la judeţul Prahova. „Dicţionarul Geografic al Judeţului Prahova", ediţia 1897, consemna existenţa cătunului Atârnaţi, în componenţa comunei Şoimari. O statistică a industriei extractive din anul 1897 menţiona că la Şoimari existau puţuri din care se extrăgea petrol. Prin 1900-1901 aici funcţiona o fabrică de petrol, a lui V.N. Predescu. În perioada interbelică populaţia din zonă se ocupa cu pomicultura, creşterea animalelor şi munca în industrie. Şcoala a început să funcţioneze din 1838, având învăţător pe Nicolae Stanciu, schimbat în 1841 cu Dobre Cernat. Din Şoimari sunt originari sculptorul Gheorghe Damian (1901-1972), doctor inginer tehnolog Ion Zârnă (născut în 1931), artistul-plastic Ligia Popescu-Bălaj (născută în 1952) ş.a. Biserica a fost ridicată în anii 1868-1870. În anul 1976 s-a înălţat o cruce a eroilor şi în anul 2002 un monument al eroilor căzuţi în război.

1. Sergent Petre ALEXANDRU, s-a născut în anul 1891 în localitatea Şoimari. A satisfăcut stagiul militar, în perioada anilor 1913-1914, la Regimentul 19 Artilerie din Ploieşti. În anul 1913 a participat la cel de al doilea război balcanic, cu Regimentul 19 Artilerie, îndeplinind funcţia de servant la tun şi comandant de tun. În luna mai 1916 a fost concentrat pentru completarea instrucţiei şi în ziua de 14 august 1916 a fost mobilizat la Regimentul 19 Artilerie, subordonat Diviziei 5 Infanterie din Buzău. Unităţile subordonate diviziei au fost organizate în Grupul „Bratocea", descinzând, în noaptea de 14/15 august 1916, în Transilvania. Prin lovituri precise şi masate asupra dispozitivului inamic, ostaşii Regimentului 19 artilerie au pregătit acţiunile de luptă ale Diviziei 5 Infanterie Buzău, Brigăzii 9 Infanterie Ploieşti şi unităţilor de infanterie: Regimentul 3 Vânători Ploieşti, Regimentul 7 Prahova, Regimentul 32 „Mircea" din Ploieşti, precum şi ale Regimentului 6 Călăraşi Ploieşti.

[202] Col.(rz) Constantin Chiper, Veterani în slujba patriei, vol. 1, Editura Buratino, Ploieşti, pag. 239-243.

[203] Unele date au fost culese din „Dicţionarul Istoric al Judeţului Prahova", editat sub egida „Societăţii Culturale Ploieşti-Mileniul III", autor profesor Mihai Apostol.

Luptând cu multă dârzenie şi curaj, ostaşii marii unităţi au înaintat până la 1 septembrie 1916 în zona Odorhei şi apoi, până 15 septembrie, la nord de Braşov. Cu mult eroism au luptat bravii artilerişti şi în bătălia de pe Argeş – Neajlov, din luna noiembrie 1916. După refacerea din punct de vedere organizatoric, material şi al instrucţiei, artileriştii Regimentului 19 Artilerie s-au acoperit de glorie în luptele de la Mărăşeşti, din vara anului 1917 (25 iulie - 19 august). Pregătirile de artilerie ale unităţii de la Nămoloasa, Doaga şi Cosmeşti au rămas înscrise în Istoria Militară a Poporului Român. Petre Alexandru a fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă" şi „Virtutea Militară" şi a fost avansat, succesiv, până la gradul de sergent. S-a căsătorit, în anul 1921, cu Maria Bădicioiu şi a avut 7 copii: Leonte, Petruţa, Stela, Aurica, Nicolae (maistru strungar, pensionar, consilier la primărie), Constantin (subinginer, frigotehnist în Ploieşti).

2. Sergent Gheorghe DRAGOMIR, s-a născut în anul 1901 în localitatea Şoimari. A satisfăcut stagiul militar, în anii 1923-1924, în Regimentul 32 Infanterie „Mircea" din Ploieşti, fiind avansat la gradul de caporal. Unitatea s-a înfiinţat în anul 1883, la Brăila, cu efective asigurate de Batalionul 1 din fostul Regiment 9 Dorobanţi Făurei-Brăila. În anul 1889 unitatea a fost transferată la Mizil şi în 1893 la Ploieşti. Efectivele sale au participat la cel de al Doilea Război Balcanic (1913) şi la Războiul pentru întregirea neamului românesc (1916-1919), acoperindu-se de glorie în luptele din vara anului 1917 de la Mărăşeşti (în localitatea Doaga s-au desfăşurat legendarele atacuri în cămăşi din zilele de 25, 27, 28, 29, 31 iulie şi 6 august). Unitatea a participat şi la cel de al Doilea Război Mondial, cu dorinţa eliberării provinciilor româneşti răpite în anul 1940 de către statele vecine (Basarabia, partea de nord a Bucovinei, Ţinutul Herţei, partea de nord a Transilvaniei şi Cadrilaterul). Caporalul Gheorghe Dragomir a fost concentrat la data de 15 martie 1939 fiindcă asupra ţării planau norii negri ai celui de al Doilea Război Mondial. Avansat la gradul de sergent şi numit comandant de grupă la Compania Depozit, Gheorghe Dragomir a participat la luptele de eliberare a Basarabiei. Înapoiat în garnizoana Ploieşti, sg. Gheorghe Dragomir a fost mutat la Partea Sedentară a unităţii.

Gheorghe Dragomir a fost căsătorit cu Ioana Iordache, împreună având 7 copii: Aurelia, Elena şi Niculina, pensionare, Maria, decedată, Ion, pensionar, Constantin, maistru auto, ales primar ales în anul 2004, Marin, electrician auto, Luminiţa, asistent-şef la Spitalul Bălţeşti, judeţul Prahova.

3. Sergent Gheorghe-Vlaicu MUŞAT, s-a născut în anul 1910 în localitatea Şoimari. În anul 1925 Gheorghe-Vlaicu Muşat s-a înscris copil de trupă la o unitate militară din Braşov. În anii 1930-1932 s-a înscris voluntar, pentru satisfacerea stagiului militar, în Regimentul 32 Infanterie „Mircea". A fost concentrat în anul 1939, pentru instruire, la Inspectoratul de Jandarmi Teleorman. Mobilizat, la 22 iunie 1942, Gheorghe Muşat a participat la eliberarea Basarabiei şi la luptele de la Odessa, despre care a scris într-un memoriu personal, înainte de a deceda: „*În luptele de la Odessa o schijă de brand mi-a retezat o mână. Unui camarad de grupă i-a fost perforat abdomenul, ieşindu-i intestinele, şi nu ştiu dacă brancardierii l-au transportat la timp la spital pentru a fi salvat*". Gheorghe Muşat a fost clasat invalid de război, cu o invalidate de 80%, de către Comisia Medicală a Comandamentului 5 Teritorial.

A fost decorat cu medalia „Serviciul Credincios”, clasa a III-a. S-a căsătorit în anul 1930 şi a avut 5 copii: Gheorghe, Ioan, Constantin, Niculae şi Floarea. Toţi băieţii au fost muncitori. A avut peste 25 de nepoţi şi strănepoţi.

4. Sergent Vlaicu SĂRARU, s-a născut la 28 februarie 1912 în Şoimari. În anii 1932-1936 a satisfăcut serviciul militar în Regimentul 15 Infanterie „Războieni” Piatra Neamţ. Concentrat în anul 1939 şi mobilizat, la data de 22 iunie 1941, Vlaicu Săraru a participat la eliberarea Basarabiei, remarcându-se în luptele de la Otachi, în zona Nistru, la data de 21 iulie. Cu prilejul forţării Nistrului, unitatea a fost pusă la dispoziţia armatei germane. Trecând la ofensivă pe direcţia Moghilev - Pavlovka, în Ucraina, a ajuns la Bug. După îndeplinirea misiunii unitatea a participat la operaţiunea militară Odessa, acţionând în sectorul Vajni - Oktiabri - Dalnik până la căderea Odessei. În perioada 15 august - 22 septembrie 1942, reintrând în subordinea Diviziei 6 Infanterie Focşani, s-a deplasat la Cotul Donului, cu trenul, pe itinerariul Cernăuţi – Lemberg – Stalino – Nipru – Doneţ, ajungând la Cotul Donului, în seara zilei de 22 septembrie, unde a ocupat poziţie de luptă la Cota 133. În zorii zilei următoare unitatea a început atacul în satul Raspopinskaia. În bătălia de la Cotul Donului au căzut în lupte mulţi ostaşi din regiment. Înapoiat în ţară, la sfârşitul lunii martie 1943, fruntaşul Vlaicu Săraru a primit două luni de concediu. Remobilizat, în luna iunie 1943, Vlaicu Săraru a fost mutat la Grupul 9 Vânători de Munte, participând la luptele din Crimeea, apoi la luptele din zona Târgu Neamţ şi Piatra Neamţ (1944), căzând în lupte, la data de 20 aprilie 1944, la Tamaş. A fost avansat, post-mortem, la gradul de sg. şi decorat cu „Bărbăţie şi Credinţă” şi „Serviciul Credincios”.

A fost căsătorit cu Ileana Boştină, împreună având 3 copii: Vasilica (casnică), Dumitru (salariat la Uzina Mecanică Plopeni), Alexandru (şofer).

5. Sergent Ion DRĂJNEANU, s-a născut la data de 20 octombrie 1920 în satul Măgura, comuna Şoimari. A fost încorporat la 20 mai 1944 în Regimentul 3 Călăraşi Ploieşti. Unitatea s-a înfiinţat în anul 1872, formată din Escadroanele Ilfov, Vlaşca, Teleorman şi Ialomiţa. Era subordonată Diviziei a 2-a Infanterie, împreună cu Regimentul 4 Călăraşi Ploieşti, care avea în subordine Escadroanele Muscel, Dâmboviţa, Prahova şi Buzău. Regimentul 3 Călăraşi Bucureşti, comandat de locotentul-colonel Grigore Polizu, a participat la Războiul de independenţă (1877-1878), fiind prima unitate de cavalerie care a intrat în Plevna. Regimentul a dat o gardă care, împreună cu un escadron de ulani ruşi, a însoţit pe generalul Osman Paşa la Marele Cartier General al armatei ruse de la Bogot. În prima decadă a lunii decembrie 1877 Regimentul 3 Călăraşi, împreună cu un regiment de linie, a escortat un convoi de prizonieri turci la Bucureşti. Efectivele Regimentului 3 Călăraşi au participat şi la cel de al Doilea Război Balcanic (1913). În Războiul pentru întregirea statală şi naţională a poporului român (1916-1919), Regimentul 3 Călăraşi, comandat de coloneii Petre Ghigorţ şi Constantin Chiriac, subordonat Brigăzii 3 Roşiori şi Diviziei 1-a Cavalerie, s-a remarcat în bătăliile din toamna anului 1916 şi vara anului 1917. Mutat la Ploieşti, în anul 1941, Regimentul 3 Călăraşi, împreună cu celelalte unităţi din Brigada 8 Cavalerie (divizia s-a transformat în anul 1939 în brigadă), a participat la luptele din Bucovina. Forţând Prutul pe la Noua Suliţă au înaintat cu vigoare spre Hotin, eliberându-l prin lupte concentrice, şi au ieşit pe Nistru.

După traversarea Nistrului cavaleriştii au luptat eroic între Nistru şi Bug, iar la 18 septembrie au trecut Niprul, pe podul de vase de la Berislav, şi au înaintat spre Constantinovka - Elisabetovka, pătrunzând în Stepa Nogai, cu mari pierderi. La 1 octombrie 1941 a dat jertfa supremă comandantul Brigăzii 8 Cavalerie, colonelul Dănescu, cel mai brav dintre eroi. La 17 octombrie 1941, la sud de Kiselevka, a murit comandantul Regimentului 3 Călăraşi, locotenentul-colonel Ion Hristea, decorat câteva zile mai târziu cu ordinul „Mihai Viteazul", clasa a III-a. În ziua de 1 noiembrie 1941 efectivele Brigăzii 8 Cavalerie au fost trecute, pe un pod de vase, în Crimeea. Prin lupte dârze cavaleriştii au ajuns, la 6 noiembrie 1941, la Feodosia, în zona Mării Negre, şi apoi la Kerci, la 8 noiembrie. După lupte grele în Crimeea, Caucaz şi Stepa Kalmucă ostaşii Diviziei 8 Cavalerie (brigada se transformase în divizie, la 15 martie 1942) s-au retras pe frontul din nordul Moldovei, în vara anului 1944.

După satisfacerea perioadei de instrucţie la Partea Sedentară a Regimentului 3 Călăraşi, Ion Drăjneanu a fost trimis pe frontul din Moldova, iar în luna august a fost detaşat la Şcoala de Radiotelegrafişti din Centrul de Instrucţie Moto-Mecanizat Târgovişte. În seara de 23 august 1944 fruntaşul Ion Drăjneanu a fost încorporat, împreună cu alţi camarazi, în Detaşamentul Blindat, trimis de la Târgovişte la Aeroportul Băneasa. Timp de 4 zile ostaşii români au contribuit la dezarmarea trupelor germane din pădurea Băneasa. În ziua de 29 august ostaşii români care au luptat în împrejurimile capitalei au fost îmbarcaţi în 90 de maşini şi s-au deplasat la Câmpina, Braşov şi apoi la Făgăraş, contribuind la curăţarea drumurilor de ostaşii germani. Din zona Făgăraş Ion Drăjneanu a fost mutat, în ziua de 8 septembrie 1944, la Regimentul 3 Călăraşi, care se găsea la Şeica Mare. După o perioadă de refacere în zona Corneşti - Cetatea de Baltă, Regimentul 3 Călăraşi, împreună cu celelalte unităţi ale Diviziei 8 Cavalerie, a reintrat în luptă, la 16 septembrie, contribuind la lărgirea şi adâncirea capului de pod de la Bogata. În cursul nopţii de 22 spre 23 septembrie, cavaleriştii Diviziei 8 şi a Diviziei 9 Cavalerie au intrat în capul de pod de la Iernut şi în buclele râului Mureş de la vest de Oarba de Mureş. În zilele de 24 şi 25 septembrie cavaleriştii au contribuit la lărgirea capului de pod şi cucerirea Cotelor 409 şi 495 de pe Dealul Sângiorgiu, împreună cu Divizia 9 Infanterie din Constanţa. În zilele de 5 şi 6 octombrie ostaşii Diviziei 8 Cavalerie s-au aflat în apărare în zona Oarba de Mureş şi Hădăreni. În ziua de 9 octombrie 1944 Divizia 8 Cavalerie, comandată de generalul Corneliu Teodorini, a ajuns pe înălţimile de la est de Someşul Mic, iar în ziua de 16 octombrie pe aliniamentul Bonţida - Iclozel. La data de 25 octombrie 1944 cavaleriştii Diviziei 8 au ajuns în zona Boghiş, nu departe de Satu Mare. Înaintând pe teritoriul Ungariei, ostaşii Regimentului 3 Călăraşi, împreună cu ceilalţi din Divizia 8 Cavalerie, au ajuns pe Tisa, la 1 noiembrie. Cu bărci şi mijloace improvizate au traversat Tisa, în noaptea de 25/26 noiembrie, apoi râul Bodrog, la 1 decembrie, şi au pătruns în munţii Hegyalja. În ziua de 18 decembrie Armata a 4-a română a trecut pe teritoriul Cehoslovaciei. Fruntaşul Ion Drăjneanu a făcut Crăciunul la Iablonţa şi Sfântul Ioan la Silica. La 15 ianuarie 1945 s-a îmbolnăvit de hepatită. A fost internat în Spitalul Militar Zonal Sâmpetrini şi a revenit pe front, la 1 februarie, în zona Brezno. Timp de de 20 de zile a luptat în masivul Tatra. Partizanii cehi i-au sprijinit cu alimente. În continuare bravii cavaleriști au luptat eroic în

operaţiunea Banska-Bystrica şi masivul Fatra Mare, fiind citat prin ordin de zi şi Regimentul 3 Călăraşi, comandat de locotenentul-colonel Veniamin Cazacu, care a căzut în lupte la 14 aprilie 1945. La 12 mai ostaşii Diviziei 8 Cavalerie au ajuns pe aliniamentul Vatin - Sazomin şi de la 15 mai au staţionat în pădurile de la nord şi sud de localitatea Sklene, până la întoarcerea în ţară, în luna august 1945. În luna septembrie 1945 Ion Drăjneanu a fost lăsat la vatră. A fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă", „Eliberarea de sub jugul fascist" şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945".

În anul 1950 s-a căsătorit cu Ioana Ilie şi au o fiică, subinginer la Rafinăria „Lukoil", căsătorită cu inginerul Aurelian Apostol. Ion Drăjneanu a lucrat timp de 22 de ani la Cooperativa de Consum din Şoimari, în calitate de contabil şi apoi gestionar, până în anul 1986 când s-a pensionat.

6. Plutonier Aurelian NISTOROIU, s-a născut la data de 5 iulie 1923 în Şoimari. A fost încorporat, la 23 mai 1944, în Regimentul 10 Roşiori. Conform Înaltului Decret nr. 985, din 31 martie 1908, la 1 aprilie 1908 unele regimente de călăraşi s-au transformat în regimente de roşiori. Regimentul 10 Călăraşi Giurgiu s-a transformat în Regimentul 10 Roşiori, care în anul 1913 a fost mutat la Târgovişte, subordonat Brigăzii 2 Cavalerie Bucureşti. Regimentul 10 Roşiori a participat la Campania militară din Bulgaria (1913). În Războiul pentru întregire statală şi naţională, din anii 1916-1919, Regimentul 10 Roşiori, subordonat Diviziei 1 Cavalerie Bucureşti şi Brigăzii 1 Roşiori, a participat la luptele de pe frontul dunărean, în sectorul râul Vedea - gura Oltului, apoi în operaţiunea militară de la Flămânda şi, de la 1 octombrie 1916, a intrat în rezerva Grupului Apărării Dunării, primind misiunea supravegherii fluviului între râul Olt şi Feteşti Pod. De la 5 noiembrie 1916 efectivele Diviziei 1 Cavalerie au fost puse la dispoziţia Armatei 1-a, fiind deplasată la Craiova pentru a opri ofensiva inamicului în Oltenia. În contextul replierii forţelor române din Oltenia, care se înscrie în acţiunile preliminare ale bătăliilor de la Bucureşti sau de pe Argeş - Neajlov, a avut loc eroica luptă de la Robăneşti, localitate situată la 5 km de Balş, unde roşiorii români au făcut sacrificiul suprem. În continuare roşiorii şi călăraşii Diviziei 1 Cavalerie au dat lupte crâncene în sectorul Curtea de Argeş - Drăgăşani - Slatina, pentru a opri înaintarea inamicului către Piteşti - Costeşti. În perioada 20 noiembrie - 3 decembrie 1916 efectivele diviziei s-au retras pe itinerariul Greci - Căldăruşani - Ciocârlia - Balta - Bobocu - Râmnicu Sărat - Tecuci - Vaslui - Iaşi - Paşcani - Dumbrăveni, în judeţul Suceava, pentru refacere. Regimentul 10 Roşiori, reorganizat ca şi celelalte unităţi de cavalerie, fiind subordonat Brigăzii 3 Roşiori Călare, a trecut, de la 28 iulie 1917, în subordinea Armatei a 2-a române şi a fost dispus în zona Oneşti. Ziua de 29 iulie 1917 a constituit apogeul bătăliei de la Oituz. Până la 9 septembrie roşiorii şi cavaleriştii, luptând chiar şi pe jos, au contribuit, alături de infanteriştii şi artileriştii din Divizia 6 Infanterie Focşani, să împiedice trupele germane şi austro-ungare să pătrundă pe Valea Trotuşului. Regimentul 10 Roşiori a participat şi la campania militară din Ungaria, din anul 1919. În cel de al Doilea Război Mondial Regimentul 10 Roşiori a fost subordonat Diviziei a 6-a Cavalerie. Partea Sedentară a Regimentului 10 Roşiori a fost dislocată în garnizoana Ploieşti. Aurelian Nistoroiu a fost mutat la Regimentul 3 Călăraşi, la data de 25 noiembrie 1944, şi a fost trimis pe frontul din Ungaria, la data de 28

noiembrie 1944. Participând, după 18 decembrie 1944, şi la luptele din Cehoslovacia, în subordinea Diviziei a 8-a Cavalerie, Aurelian Nistoroiu a făcut Crăciunul la Iablonţa şi Sfântul Ioan la Silica. A fost grav rănit, la data de 3 februarie 1945, la Brezno, şi a fost internat în Spitalele de Zonă Interioară nr. 675, 352, 356 şi 366 din Bucureşti. Comisia Medicală l-a clasat cu invaliditate de 40%, fiindu-i afectat maxilarul superior. S-a căsătorit, în anul 1947, cu Maria Dănilă, cu care a avut 4 copii: Aurel (decedat), Maria (căsătorită, pensionară), Paula (căsătorită, şomeră) şi Ion (căsătorit, mecanic întreţinere la Uzina 1 Mai Ploieşti). Are 4 nepoţi.

Aurelian Nistoroiu fost decorat cu medaliile „Bărbăţie şi Credinţă" şi „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1945".

7. Caporal Grigore-Ilie DOBRESCU, s-a născut la data de 19 iunie 1929 în localitatea Şoimari. A iubit şi iubeşte armata fiindcă la vârsta de 12 ani s-a înscris copil de trupă în Regimentul 10 Roşiori din Ploieşti. Ambiţios şi perseverent, a participat la şedinţele de pregătire organizate în unitate pentru formarea culturii generale şi militare. În anul 1943, dând curs cererii sale, comandantul de unitate a obţinut aprobarea eşaloanelor superioare să fie trimis pe front. Ajuns la Partea Operativă a Regimentului 10 Roşiori, care se subordona Diviziei 6 Cavalerie, aflată în Crimeea, Grigore Dobrescu a îndeplinit misiuni de recunoaştere a poziţiilor de luptă inamice. A fost remarcat de şefii direcţi în misiunile de la Simferopol şi Sevastopol. Grigore Dobrescu îşi aminteşte cu foarte multă durere de pierderile pe care le-a suferit unitatea cu prilejul retragerii din Sevastopol, în luna aprilie 1944: „*La încheierea perioadei de retragere din Crimeea, în unitate au mai rămas valizi numai 50 de ostaşi, situaţie care explică tragedia pe care a suferit-o armata română în luptele din Caucaz, Kerci şi Crimeea*". Rămăşiţele Diviziei 6 Cavalerie înapoiate din Crimeea s-au unit, după 23 august 1944, cu părţile sedentare ale Regimentelor 9 Roşiori Bucureşti, 10 Roşiori Ploieşti şi 5 Călăraşi, din oraşul Călăraşi, şi au participat la dezarmarea trupelor germane din partea de nord-est a Munteniei şi din zona Prahova. În luna noiembrie 1944 Divizia 6 Cavalerie şi Regimentele 9 şi 10 Roşiori au fost desfiinţate, în baza prevederilor Convenţiei de Armistiţiu. Regimentul 3 Călăraşi a fost vărsat la Divizia 8 Cavalerie, subordonată Corpului 2 Armată şi Armatei a 4-a române. A participat la luptele de eliberare a părţii de nord a Transilvaniei, apoi a Ungariei şi Cehoslovaciei. Grigore-Ilie Dobrescu a fost mutat, în luna noiembrie 1945, la Regimentul 3 Călăraşi din Ploieşti, participând la război până la capitularea armatei germane, la data de 9 mai 1945. La data de 1 iunie 1945, prin Hotărâre Guvernamentală, s-a desfiinţat Corpul Copiilor de Trupă. Caporalul îşi aminteşte cu mult respect de comandanţii Regimentului 10 Roşiori: colonelul Niculescu (capturat de partizani în anul 1943, în Crimeea), maiorul Ilie Nedau şi colonelul Slăvescu.

Grigore-Ilie Dobrescu a fost trecut în rezervă la 10 iunie 1945. A satisfăcut stagiul militar în anii 1951-1954, în Unitatea Militară 0303 Oradea. S-a căsătorit, în anul 1955, cu Olimpia Stănescu, din mariajul lor rezultând copii: Larisa (profesoară, căsătorită cu preotul paroh Mihai Băzăvan), Otilia-Luiza (căsătorită cu Gheorghe Grigorescu, patron al „Rino-Service" S.A.), Florin (lucrează în Spania), Sorin (elev la Liceul Industrial din Boldeşti-Scăeni).

Grigore-Ilie Dobrescu a îndeplinit funcţiile de profesor (de geografie şi geologie) şi director al Şcolii Generale Şoimari. Având înclinaţii şi preocupări literare, a scris mai multe lucrări: „Monografia Comunei Şoimari", „Chestionarul Heraldic al Comunei Şoimari", monografia „Românii în Crimeea".

Caporalul Grigore-Ilie Dobrescu a fost decorat cu medalia „Crucea Comemorativă a celui de al Doilea Război Mondial. 1941-1944".

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ

1. Documente, Arhivele Militare Naţionale Române Bucureşti şi Piteşti.
2. Documente, Serviciul judeţean Prahova al Arhivelor Naţionale.
3. Documente, Muzeul de Istorie şi Arheologie Prahova.
4. Colectiv de autori, Istoria militară a poporului român, vol. III-VI, Editura Militară Bucureşti, 1989.
5. Documente privind istoria militară a poporului român, august 1944, partea a IV-a, Editura Militară, Bucureşti, 1979.
6. Prahova, vatră de istorie (studii şi cercetări), Ploieşti, 1977.
7. Colectiv de autori, Istoria Artileriei şi Rachetelor Antiaeriene, vol. 1 şi 2, Editura Modelism, Bucureşti, 1996-1997.
8. Gl. Alexandru Candiano-Popescu, Războiul neatârnării. Asaltul şi luarea redutei Griviţa, Bucureşti, 1912.
9. Colonel dr. Romanescu Gheorghe, colonel Marinescu, A., Armata română în războiul antihitlerist, Editura Militară, Bucureşti, 1980.
10. Colectiv de autori (coordonator, col. (rz) Romanescu, Gheorghe), Istoria Cavaleriei române, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, Bucureşti, 1998.
11. Gl.lt. Şuţa, I., Infanteria română, vol. 1 şi 2, Editura Militară, Bucureşti, 1977 şi 1982.
12. Colectiv de autori (coordonator gl. corp armată Bărboi, Vle) Veteranii pe drumul onoarei şi jertfei, Editura Vasile Cârlova, Bucureşti, 1996-1998.
13. Col. (rz), Suman, Gh., şi col. (rz) Pricop, Vasile, Istoria vânătorilor de munte, Editura Militară, Bucureşti, 1999.
14. Adăniloaie, N. Independenţa naţională a României, Bucureşti, 1986.
15. Giurăscu, C, Alexandru Ioan Cuza, Editura Militară, Bucureşti, 1973.
16. Kiriţescu, C, Istoria războiului pentru întregirea României, 1916-1919, vol. 2, Bucureşti, 1922.
17. Gl. mr. (rz) Zotter, T., Fragmente de epopee, Bucureşti, 1966.
18. Colectiv de autori (Pantea, A, Pavelescu, I., Ardeleanu, E) Românii la Stalingrad, Buc., 1992.
19. Colectiv de autori (coord. Jipa, R,) Decoraţii româneşti de război 1860-1947, Editura Universitaria, Bucureşti, 1993.
20. Colectiv de autori (Stănescu, E, Stănescu, I, Preda, G,) Cavaleri ai Ordinului „Mihai Viteazul", Editura Universul Cartfil, Ploieşti, 1996.
21. Stănescu, E., Cosma, M, Preda, G, Stănescu, I, Jertfele prahovenilor, Monumentele recunoştinţei, Editura Karta Grafic, Ploieşti, 2013.
22. Gl.bg. (rz) Ucrain, C, col. (rz) Chiper, C, Personalităţi militare prahovene, Editura PRINTEURO, Ploieşti, 2004.
23. Col.(rz) Chiper, C, Veterani în slujba patriei, vol.1, Editura Buratino, Ploieşti, 2005, Vol. 2, Editura Buratino, Ploieşti, 2006, Vol. 3, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, Bucureşti, 2008, Vol. 4, Editura George Tofan, Suceava, 2010.
24. Col. Chiper, C, Cronica Militară a judeţului Prahova, Editura Scrisul Prahovean-Ceraşu, 2012.

ISTORICUL CULTULUI EROILOR

„Neamul este etern prin Cultul Eroilor”
Nicolae Iorga

După încheierea Războiului pentru întregire statală şi eliberare naţională (1916-1919), pe întregul teritoriu al României se aflau ostaşi români înhumaţi, care căzuseră la datorie. De asemenea, se aflau şi militari din armatele străine. Conducerea statului român a emis Decretul-Lege din 14 ianuarie 1919, prin care s-au expropriat terenurile unde erau îngropaţi ostaşii morţi în războiul de întregire a neamului românesc, amenajându-se cimitire, mausolee şi monumente ale eroilor.

În baza Decretului nr. 4106, din 12 septembrie 1919, statul român a dat raportul ministrului de război Arthur Văitoianu pentru înfiinţarea **Societăţii „Mormintele Eroilor Căzuţi în Război”**, cu statut de persoană juridică, având nobilele misiuni de a îngriji şi păstra mormintele şi operele comemorative de război realizate, a descoperi noi morminte ale ostaşilor căzuţi pentru patrie, a aduce îmbunătăţiri cimitirelor eroilor şi a organiza ceremoniale religioase şi militare la mormintele eroilor.

Comitetul Central al Societăţii „Mormintele Eroilor Căzuţi în Război” a avut preşedinte de onoare pe Regina Maria şi preşedinte executiv pe Miron Cristea, Episcop de Caransebeş, Mitropolit primat şi primul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, începând din 1925. Din Comitetul Central al S.M.E.C.R. mai făceau parte: cinci doamne, soţii de generali morţi sau în viaţă, ministrul de război, ministrul de interne, ministrul domeniilor şi cultelor, ministrul lucrărilor publice, ministrul muncii şi ocrotirilor sociale, şeful marelui Stat Major al Armatei, comandantul Corpului Jandarmeriei Rurale, comandantul Corpului Grănicerilor, secretarul general din Ministerul de Război (M.Ap.N), un profesor universitar ales de colegii săi (Capitolul IV, art. 12,15,16 din lucrarea „Cultul Eroilor”, autor muzeograf principal, prof. Valeria Bălescu).

Societatea „Mormintele Eroilor Căzuţi în Război” era condusă de Ministerul de Război (după demobilizarea armatei şi trecerea ei la statutul de pace, la data de 1 aprilie 1921 s-a reînfiinţat Ministerul Apărării Naţionale) şi de Biserica Ortodoxă Română. Societatea şi-a desfăşurat activitatea sub această denumire până la data de 31 mai 1927, când, în conformitate cu prevederile Legii asupra mormintelor de război din România, decretată cu nr. 1699, şi-a schimbat denumirea în Societatea „Cultul Eroilor”, care a activat sub acest nume până în anul 1940.

Guvernul României, prin Decretul – Lege nr. 1693, din 20 aprilie 1920, a aprobat propunerile Bisericii Ortodoxe Române şi al Ministerului de Război pentru a se sărbători în fiecare an Ziua Eroilor, în ziua când se sărbătoreşte Înălţarea Domnului Iisus Hristos la ceruri.

La data de 24 august 1920 a fost adoptată Legea „Pentru cinstirea eroilor căzuţi”. Prin acest document se institua Ziua Eroilor, ziua celebrării eroimului românesc, care coincide cu Ziua Înălţării Domnului Iisus Hristos. În perioada 1923-1929, S.M.E.C.R. a avut în calitate de director executiv pe generalul prahovean Ion Manolescu.

Comitetului Central al Societăţii „Mormintele Eroilor căzuţi în Război” (1916-1921), a propus şi guvernul României a aprobat în luna mai 1923 procedurile pentru stabilirea **„Eroului Necunoscut”** care, a fost stabilit dintre osemintele a zece ostaşi, căzuţi în luptele de pe Valea Jiului (Rasoviţa), Valea Prahovei (Azuga), Ciucea (Transilvania), Bucureşti-Argeş-Neajlov (Bălăria), Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz, Târgu Ocna, Topraisar (Dobrogea), şi Chişinău (Basarabia), dispuse în zece sicrie din fag, zincate. Aceste sicrie au fost aduse în Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Mărăşeşti în ziua de 15 mai 1923 şi a fost desemnat elevul Amilcar Săndulescu din Liceul Militar „Dimitrie Sturza” Craiova, născut în localitatea Mădulari, judeţul Vâlcea, comuna Beica, orfan de război (tatăl a fost învăţător şi sublocotenent de rezervă, în Regimentul 2 Inf. Râmnicu Vâlcea care, a căzut în luptele de la Mărăşti, în iulie 1917), pentru a stabili prin premoniţie eroul necunoscut.

După ceremonialul religios, desfăşurat în prezenţa ministrului de război, generalul Gheorghe Mărdărescu, a Mitropolitului Moldovei, a Episcopului militar de Alba Iulia, a prefecţilor de Vrancea, Putna, Tecuci şi Bacău, acest tânăr s-a oprit în dreptul sicriului cu nr.4, exprimându-se: „Acesta este tatăl meu”. Aşa a fost stabilit eroul necunoscut.

Sicriul cu osemintele „Eroului Necunoscut” a fost transportat în capitală, cu trenul, traversând gările Mărăşeşti, Focşani, Râmnicu Sărat, Buzău, Ploieşti (a staţionat o oră în Gara Ploieşti Sud), a fost depus în Biserica „Mihai Vodă” din Bucureşti-Cotroceni şi înhumat în faţa Muzeului Militar Naţional din Parcul Carol I, în ziua de 17 mai 1923 (era Înălţarea Domnului şi Ziua Eroilor).

La ceremonialul militar şi religios a fost prezent regele Ferdinand I, care l-a primit pe Erou cu însemnul puterii – buzduganul regal. Regina mamă Maria a plâns. S-au ţinut cuvântări : M.S. Regele Ferdinand I şi primul ministru Ion I. C. Brătianu. După cuvântări, exact la ora 12:00 un gornist a sunat semnalul „Pentru Onor”. Regele a decorat Eroul Necunoscut cu Medalia „Virtutea Militară de Aur”, care a fost aşezată pe coşciug, între casca de fier cu care Eroul a înfruntat ploaia de gloanţe în lupte şi laurii care i-a câştigat de la ţară şi rege.

În timp ce trompetul suna semnalul „Pentru Onor”, în toată ţara, pentru două minute s-a oprit orice activitate. Clopotele bisericilor, sirenele fabricilor şi locomotivelor C.F.R. au transmis semnalele pentru reculegere şi linişte de la un capăt la altul al ţării.

Oficialităţile şi-au luat rămas bun de la Erou, mulţi plângând. Emoţia maximă a fost produsă de o văduvă şi trei orfane de război care, jelindu-l pe Marele Erou îşi jeleau mortul lor. În încheiere, sfârşitul expunerii primului-ministru, Ion I.C. Brătianu: „/…/ Prin opera ta se încununã virtutea naţională de pretutindeni şi din totdeauna. De lângă tine se desprind în lungul şir al vremurilor păstorii şi plugarii, sfetnicii şi vitejii, voievozii şi regii, femei şi bărbaţi, cei care au restituit, cei care au muncit, cei care au luptat, toţi câţi au pierit cu statornicie sau au biruit cu jertfă, pentru a păstra fiinţa neamului românesc şi a-i asigura întregi destinele lui”.

Conform legii adoptate la 31 mai 1927, S.M.E.C.R. s-a transformat în Societatea „Cultul Eroilor” şi în fiecare judeţ din România s-au înfiinţat Comitete judeţene ale Societăţii „Mormintele Eroilor Căzuţi în Război”, din luna mai 1927 Comitete judeţene ale Societăţii „Cultul Eroilor”.

În virtutea legilor adoptate, în perioada interbelică, S.M.E.C.R şi Societatea „Cultul Eroilor” au adunat în mausolee, cimitirele definitive ale eroilor şi cimitire civile, osemintele a 200.000 de eroi români şi militari străini, care se aflau în morminte izolate sau grupuri de morminte răzleţe; a repatriat din şi în străinătate rămăşiţele a peste 1.500 eroi, pe baza convenţiilor stabilite; a construit 106 cimitire militare definitive şi 13 mausolee; s-au asimilat mormintele de război şi cele ale ostaşilor şi civililor căzuţi în timp de pace în luptele pentru apărarea graniţelor, a ordinii publice şi a siguranţei naţionale.

La data de 27 iulie 1940 a fost adoptată Legea Regimului Mormintelor şi Operelor Comemorative de Război. La această dată, Societatea „Cultul Eroilor” şi-a schimbat denumirea, în Aşezământul Naţional „Regina Maria” pentru Cultul Eroilor (la doi ani după trecerea la viaţa veşnică a Reginei Maria/18 iulie 1938), în Castelul Pelişor din Sinaia. Noul organ de conducere a desfăşurat activităţi organizatorice şi educative, sub patronajul Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române şi a Ministerului Apărării Naţionale, până la data de 29 mai 1948, când a fost desfiinţat prin Decretul nr.48/1948 a Marii Adunări Naţionale, al Republicii Populare Române.

Majestatea Sa Regina Maria ne-a lăsat următoarele versuri, devenite nemuritoare: Nu vărsaţi lacrimi pe mormântul eroilor,/Ci mai curând slăviţi-i prin cântece/Aşa, ca faima lor să rămână un ecou,/Prin legenda veacurilor!

Regina Maria: „*…Socotesc că cei vii au o datorie de plătit morţilor, de aceea simt că curajul nu mă părăseşte când mă gândesc la această datorie şi chiar în clipele grele când îmi ajunge glasul celor vii, eu tot stărui căci voi morţilor mă ajutaţi. Ţin apoi să aflaţi că eu cinstesc mormintele voastre, că cercetez locurile voastre de odihnă, oricât de departe şi de risipite, şi că merg la ele de câte ori pot. M-am agăţat de locuri singuratice, de coaste prăpăstioase, de munţi, unde mă chemau cruci uitate. Erau locuri unde se dăduseră cele mai crâncene lupte, şi unde voi aţi căzut înfruntând duşmanul şi aţi fost înmormântaţi în grabă, fără ca un nume să fie săpat şi să amintească sfârşitul vostru…*”

La data de 1 aprilie 1920 a apărut primul număr al Buletinului Cultul Eroilor Noştri, editat de Societatea „Mormintele Eroilor Căzuţi în Război”. Buletinul avea pe frontispiciu cuvintele Reginei Maria:*Cei ce clădesc pe morţi trebuie să o facă pentru veşnicie*.

În perioada 1949-1975, activitatea de îngrijire a monumentelor şi cimitirelor eroilor şi de omagiere a eroilor s-a desfăşurat de către Ministerul Apărării Naţionale, administraţiile locale, cadre didactice din şcoli şi preoţi din cadrul parohiilor bisericilor.

Prin Decretul Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România nr. 117, din 1975, cu privire la regimul operelor comemorative de război şi a cimitirelor eroilor, eroii patriei au fost omagiaţi până în anul 1995, în fiecare an la 9 mai (Ziua independenţei de stat a României şi Ziua victoriei împotriva fascismului).

În anul 1990, Ministerul Apărării Naţionale a aprobat iniţiativa unui grup de cadre militare active pentru a înfiinţa Secţia pentru valorificarea tradiţiilor militare şi a patrimoniului istoric-militar naţional. În anul 1991, cadrelor active s-au alăturat un grup de ofiţeri în rezervă şi retragere, împreună înfiinţând „Comitetul Naţional pentru Restaurarea şi Îngrijirea Monumentelor şi

Cimitirelor Eroilor", care a primit personalitate juridică prin Hotărârea Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, nr. 664, din 19 noiembrie 1991.

De la înfiinţare, Comitetul Naţional pentru Restaurarea şi Îngrijirea Monumentelor şi Cimitirelor Eroilor, a preluat obiectivele şi activităţile fostului Aşezământ Naţional „Regina Maria" pentru Cultul Eroilor. Comitetul a funcţionat sub patronajul Ministerului Apărării Naţionale şi al Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române. În judeţele ţării s-au înfiinţat comitete judeţene, municipale, orăşeneşti şi comunale.

Răspunzând propunerii Preafericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la 30 mai 1995, prin Legea nr. 48, Parlamentul României a proclamat sărbătorirea Zilei Eroilor, în ziua care se sărbătoreşte Înălţarea Domnului Iisus Hristos la Ceruri, revenindu-se la tradiţia făurită în perioada interbelică, spre bucuria întregului popor român.

Cu prilejul celei de a treia Conferinţe Naţionale a „Comitetului Naţional pentru Restaurarea şi Îngrijirea Monumentelor şi Cimitirelor Eroilor", în ziua de 28 noiembrie 1997 s-a hotărât schimbarea denumirii C.N.R.Î.M.C.E. în Asociaţia Naţională „Cultul Eroilor". De asemenea, s-a hotărât reluarea tradiţiei interbelice, de editare a Revistei „România Eroică", care a devenit organul de presă al Asociaţiei Naţionale „Cultul Eroilor".

La 20 octombrie 2004 s-a desfăşurat cea de a V-a Conferinţă Naţională a Asociaţiei Naţionale „Cultul Eroilor", care a adoptat noul statut şi a hotărât înfiinţarea la nivel central a Consiliului Director Central şi a Consiliilor Directoare la sectoarele capitalei, la judeţe, municipii, oraşe şi comune din România.

Consiliul Director Central dorind să-şi perfecţioneze activitatea, în anul 2009 a revăzut prevederile statutului Asociaţiei, între altele stabilindu-se înfiinţarea în municipii, oraşe şi comune a Birourilor subfilialelor „Cultul Eroilor".

Adunarea generală a Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor din 20 martie 2011 a aprobat propunerea Biroului Executiv Central de a se adăuga în titulatura A.N.C.E. numele „Regina Maria". Această propunere a fost avizată de Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, în baza Hotărârii nr. 42.407/299/211, transmisă şi filialelor judeţene ale Asociaţiei. Şi pe această linie s-a revenit la tradiţia făurită în perioada interbelică.

Prin Hotărârea Guvernului României nr. 698, înregistrată în Monitorul Oficial nr. 619 din 19 august 2014, A.N.C.E. „Regina Maria" a primit Statutul de Utilitate Publică. În Statutul A.N.C.E. „Regina Maria", la Articolul 10, Aliniatul 1, se prevede acordarea S.U.P. şi filialelor şi subfilialelor sale de la sectoarele municipiului Bucureşti, municipiile, oraşele şi comunele din judeţele ţării.

Comitetul judeţean al S.M.E.C.R.

În Judeţul Prahova s-a înfiinţat Comitetul Societăţii **„**Mormintelor Eroilor Căzuţi în Război" în anul 1920. Primul preşedinte executiv a fost generalul Teodor Teutu (Tăutu), care împreună cu membrii subfilialelor, cu reprezentanţii administraţiilor locale, al Ministerului Apărării Naţionale şi Ministerului de Interne au adunat osemintele bunicilor noştri şi ale militarilor străini în Cimitire Civile şi Cimitirele militare, pe care le-au construit la „Bolovani" Ploieşti, la

Buşteni, Azuga, Sinaia, Comarnic, Câmpina, Vălenii de Munte, Tabla Buţii, Mizil. Remarcabile sunt preocupările pentru construirea de troiţe şi monumente ale eroilor în toate localităţile prahovene.

Comitetul Societăţii „Cultul Eroilor" Prahova a gândit şi propus în perioada interbelică să realizeze mausolee ale eroilor la Ploieşti în Cimitirul Eroilor „Bolovani", la Câmpina, Sinaia, Azuga şi Buşteni. Documentele se păstrează în Arhivele Militare Bucureşti (U.M. 02600). Au existat preocupări şi pentru realizarea de capele militare, însă nu au reuşit să adune banii necesari.

De asemenea, după încheierea victorioasă a Campaniei militare din vara anului 1917, prin marile bătălii de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz, precum şi a intervenţiilor unităţilor militare din judeţul Prahova în Basarabia, pentru alungarea trupelor ruseşti şi ucraineene peste Nistru, la data de 5 decembrie 1918 s-a desfăşurat în localul Berăriei „Moldavia" din centrul oraşului, strada M. Kogălniceanu, un banchet organizat de oficialităţile locale în onoarea ostaşilor ploieşteni şi prahoveni. Cu acest prilej au ţinut discursuri înflăcărate: colonelul în rezervă Ion Ştefănescu, fostul senator de Prahova, George Dobrescu, primarul oraşului Nelu Ionescu – Quintus, prefectul judeţului Prahova Ion Niculescu, deputatul Silviu Becescu, profesorul Grigore Niculescu, comandantul Diviziei 13 Infanterie Ploieşti, generalul de brigadă Ion Popescu, comandantul Brigăzii 9 Infanterie, colonelul Lascăr Caracaş.

Colonelul Ion Ştefănescu susţinut de colonelul Lascăr Caracaş şi de ceilalţi participanţi, a propus realizarea unui monument al eroilor din Primul Război Mondial, în Piaţa din faţa Primăriei oraşului Ploieşti.

Propunerea a fost reluată de Comitetul judeţean al Societăţii „Mormintele Eroilor Căzuţi în Război". De realizarea proiectului s-a ocupat arhitectul Toma Socolescu, însă membrii Comitetului de organizare nu au găsit fondurile băneşti, necesare realizării monumentului.

În această situaţie, Comitetul de Iniţiativă al Comitetului judeţean Prahova, l-a împuternicit pe marele arhitect Toma Socolescu să realizeze Proiectul Monumentului Eroilor din Cimitirul „Bolovani" care, a fost finalizat în anul 1924.

La data de 18 noiembrie 1923, în Ploieşti a fost pusă piatra fundamentală a Catedralei Eroilor Prahoveni din Războiul de Întregire a Neamului 1916-1919, lucrare care a fost finalizată în anul 1939.

Comitetul judeţean Prahova şi-a adus aportul la realizarea Crucii Eroilor de pe vârful Caraiman, proiect iniţiat de Regina Maria, pentru cinstirea memoriei eroilor căzuţi în Războiul pentru Întregirea Neamului Românesc, monument inaugurat la 14 septembrie 1928.

Asociaţia Judeţeană Prahova „Cultul Eroilor”[204] /[205] /[206]

Asociaţia Judeţeană Prahova „Cultul Eroilor” s-a înfiinţat la data de 24 octombrie 1994, din iniţiativa unor cadre militare active şi în rezervă, a unor preoţi creştini şi cadre didactice care, predau istoria, geografia, religia şi alte discipline şcolare. Printre fondatori au fost: col.(rz.) Traian Nechita – preşedinte, col.(rz) ing. Vasile Horaţiu – prim vicepreşedinte, col.(rz) Constantin Chiper – vicepreşedinte, col.(rz) Alexandru Dumitrescu – vicepreşedinte, col.(rz) Tudor Ciora – secretar, col.(rz) Ion Vişan – membru, col.(rz) ing. Ion Georgescu – membru, general de brigadă Costică Drăghici, preşedinte al Organizaţiei judeţene a cadrelor militare în Rezervă şi Retragere şi alţii reuşind să-şi creeze subfiliale în toate oraşele şi în majoritatea comunelor, care împreună cu reprezentanţii administraţiei de stat, cu cadrele militare active şi în rezervă sau retragere, cu veterani de război, cu cadre didactice şi preoţi creştini, cu majoritatea locuitorilor judeţului Prahova, cinstesc memoria înaintaşilor noştri.

În luna noiembrie, anul 2006, Asociaţia Judeţeană „Cultul Eroilor” Prahova a primit Statutul juridic şi în luna decembrie 2016 a fost reînnoit Statutul Juridic. Filiala noastră beneficiază de Statutul de Utilitate publică, din luna august 2011.

La data de 23 decembrie 2009 a decedat generalul de brigadă în rezervă Traian Nechita (avansat în acest grad, la data de 1 decembrie 2009). În ziua de 10 ianuarie 2010 a fost ales preşedinte al asociaţiei, col.(rtr) Constantin Chiper. La data de 2 septembrie 2019, col.(rtr) Constantin Chiper şi-a dat demisia din Funcţia de preşedinte al A.J.C.E. Prahova din motive de sănătate.

În prezent, Biroul Executiv Judeţean al Asociaţiei Judeţene „Cultul Eroilor” Prahova, filială a Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria” este format din următoarele persoane: col.(rtr) Puiu Cujbă – prim vicepreşedinte, vicepreşedinţi: inspector şcolar, prof.dr. Maria Mariana Gheorghe, col.(rz) Petrea Cujbă, col.(rtr) Gheorghe Stăncuţu, col.(rtr) Marian Dulă, secretar – col.(rtr) Alexandru Dumitrescu, membri – col.(rtr) Cristian Iliescu, col.preot Petrişor Cristea, col.(rtr) Aurel Panait, col.(rtr) Nicolae Moise, col.(rtr)g. Ion Cristea, mr.(rz) Dan Cazan, col.(rz) Antonela Voicu, maistru militar principal (rz) Gabriel Enache, prof.dr. Polin Zorilă, prof. Cecilia Stoica, prof. Liliana Popescu şi prof. Romică Bălănică.

La această dată, în judeţul Prahova există 77 subfiliale ale Asociaţiei „Cultul Eroilor”, conduse de Birouri municipale, orăşeneşti şi comunale, compuse din preşedinte, un vicepreşedinte, un secretar, un casier, şi 3 membri, care împreună cu lucrătorii de la organele locale, cadrele didactice din şcoli şi preoţii de la biserici se ocupă de îngrijirea cimitirelor, mormintelor, monumentelor şi troiţelor eroilor.

Începând cu anul 2000, în Colegii naţionale, licee şi şcoli gimnaziale îşi desfăşoară activitatea Cercurile „Cultul Eroilor”, sub îndrumarea Asociaţiilor

[204]Muzeograf principal, prof. Valeria Bălescu, Cultul Eroilor, Editura Militară Bucureşti, 2002.
[205]Oficiul Naţional pentru Cultul Eroilor, Manual privind strămutarea mormintelor de război, Bucureşti, 2014.
[206]Asociaţia Naţională a Veteranilor de Război, Tradiţii şi Istorie 1990-2005, Bucureşti, Editura Contrast 2005.

„Cultul Eroilor” şi a cadrelor didactice de istorie, religie, geografie şi de alte specialităţi. În judeţul Prahova există Cercuri ale „Cultului Eroilor” în toate Colegiile naţionale, licee şi majoritatea şcolilor gimnaziale.

Sarcinile Asociaţiilor şi ale Cercurilor „Cultul Eroilor” constau în participarea la îngrijirea monumentelor şi a cimitirelor eroilor, participarea la ceremonialele militare şi religioase organizate la aceste monumente, cu prilejul Zilei Eroilor şi al altor sărbători naţionale, precum şi organizarea şi desfăşurarea, unor acţiuni de cunoaştere a eroismului strămbunicilor şi bunicilor noştri în luptele desfăşurate împotriva intervenţioniştilor străini, pentru apărarea gliei strămoşeşti.

În anul 2019 s-a sărbătorit pe data de 6 iunie Ziua Eroilor, cu o bună mobilizare în Ploieşti, Câmpina, Breaza, Vălenii de Munte, Mizil, Slănic Prahova şi alte localităţi.

Pe data de 26 iunie s-a sărbătorit Ziua Drapelului României, remarcându-se acţiunile de la Ploieşti, Câmpina, Breaza, Vălenii de Munte, Mizil, Azuga, Buşteni, Sinaia, Comarnic, Băicoi, Blejoi, Slănic, Drajna, Ceraşu, Măneciu, Apostolache, Starchiojd.

În ziua de 29 iulie s-a sărbătorit Ziua Imnului Naţional. Cea mai reuşită acţiune s-a desfăşurat la Muzeul „Paul Constantinescu” din Ploieşti, datorită implicării entuziastului locotenent-colonel (rtr), prof.dr. Alexandru Bădulescu care, menţine la o cotă înaltă această instituţie de cultură.

Pe data de 20 iulie, membrii Asociaţiei au participat la manifestările dedicate Zilei Forţelor Aeriene, iar pe data de 25 iulie Ziua Radiolocaţiei.

Câţiva membri din Asociaţie au participat la sărbătorirea Zilei Marinei, fiind prezenţi în staţiunile de la Marea Neagră pentru odihnă şi tratament medical.

În perioada 11-18 august 2019, membrii Asociaţiei judeţene şi a subfilialelor municipale, orăşeneşti şi comunale au participat la Cursurile de vară ale Universităţii Populare „Nicolae Iorga” din oraşul Vălenii de Munte.

La începutul noului an şcolar, membrii Biroului Executiv al Asociaţiei au participat la Consfătuirile cu profesorii de Istorie şi Religie şi la deschiderea cursurilor la diferite şcoli.

Pe data de 12 septembrie 2019, membrii Biroului Executiv şi ai subfilialelor au participat la organizarea şi desfăşurarea unor expuneri în şcoli şi localităţi, prilejuite de împlinirea a 100 de ani de la înfiinţarea Societăţii Mormintelor Eroilor căzuţi în Războiul nostru cel Mare 1916-1919. Col.(rtr) Constantin Chiper a publicat în Ziarul Prahova un material Omagial, dedicat acestui eveniment.

Compartimentul cu probleme de gestionare imagine şi documentare istorică condus de col.(rz) Petrea Cujbă a avut deosebite realizări în anul 2018. Iniţiativa sa, exprimată în Biroul Executiv Central al Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria”, pentru prelevarea de pământ îmbogăţit cu sângele ostaşilor români, din zonele în care s-au desfăşurat cele mai crâncene acţiuni de luptă în războiul nostru cel mare 1916-1919 şi depunerea pungilor într-o urnă care, a fost depusă în Catedrala Episcopală din Alba Iulia pentru cinstirea memoriei ostaşilor români, jertfiţi pentru realizarea Marii Uniri din 1 decembrie 1918.

Din judeţul Prahova a fost prelevat pământ din Cimitirele Eroilor Azuga şi Tabla Buţii, acţiuni la care au participat coloneii (rtr.) Puiu Cujbă şi Petrea Cujbă, precum şi administraţiile locale, Colegiul Militar Naţional „Dimitrie Cantemir” Breaza şi Baza 2 Logistică „Valahia”.

Remarcabile sunt eforturile financiare suportate de col.(rz.) Petrea Cujbă pentru realizarea urnei şi deplasarea la Alba Iulia, împreună cu maistrul militar principal Gabriel Enache, stabilind împreună cu reprezentanţii administraţiei locale şi ai Bisericii Ortodoxe măsurile necesare desfăşurării ceremonialului militar şi religios cu ocazia depunerii urnei la Catedrala Întregirii Neamului din Alba Iulia.

De asemenea, au fost aduse pungi cu pământ şi de la Cimitirele Eroilor din Republica Moldova, prin eforturile preotului paroh de la Ţiganca şi Cania, Vasile Burduja, ajutat de ofiţerii în rezervă, inginerii Dan-Constantin Stănescu şi Neculai Ursu, care au fost împuterniciţi de Biroul Executiv al Asociaţiei Judeţene Cultul Eroilor Prahova să participe, împreună cu ceilalţi membri din Biroul Executiv Central al Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria", la festivităţile de la Alba Iulia, prilejuite de depunerea Urnei în Catedrala Episcopală de la Alba Iulia.

Ne bucurăm de iniţiativa maistrului militar principal Gabriel Enache de a vizita împreună cu membrii Cercului „Cultul Eroilor" din Şcoala Gimnazială „Nicolae Simache", însoţiţi şi de un grup de părinţi, Catedrala Episcopală de la Alba Iulia şi Muzeul Marii Uniri, admirând urna şi înscriindu-şi printre primii numele în Cartea de impresii. La scurt timp şi profesoara Cecilia Stoica a vizitat cu membrii Cercurilor „Cultul Eroilor" din Lipăneşti şi Podenii Noi, Catedrala de la Alba Iulia.

Prim vicepreşedintele Biroului Executiv al A.J.C.E.Ph. col.(rz.) Puiu Cujbă, împreună cu vicepreşedintele col.(rz.) Petrea Cujbă, conducerea Colegiului Economic „Virgil Madgearu", prof. Simona Lupu, însoţită de membrii Cercului „Cultul Eroilor" din Colegiul Economic, de cadre militare din Baza 2 Logistică „Valahia" Ploieşti, cadre militare din Brigada de Jandarmi Ploieşti şi conducerea Ocolului Silvic Ploieşti, au plantat în Parcul de Odihnă Ploieşti Vest, 100 de puieţi de stejar, personalizaţi cu nume de eroi din judeţul Prahova.

Deosebit de apreciată este iniţiativa directorului Colegiului Naţional „I.L. Caragiale", prof. Camelia Băjenaru care, în noiembrie 2017 şi aprilie 2018 a plantat împreună cu elevii din colegiu puieţi de stejar, în parcul Memorial Mărăşeşti.

Fraţii colonei Puiu Cujbă şi Petre Cujbă, împreună cu Ec. Mihaela Radu, directorul Bibliotecii „Nicolae Iorga" Ploieşti, inspector şcolar prof. dr. Mariana Gheorghe au lansat Cartea „Crucea de pe Caraiman", autor Eugen Cristescu, carte care a fost distribuită bibliotecilor din comunele prahovene, cu sprijinul financiar al vicepreşedintelui Consiliului Judeţean Ludmila Sfârloagă.

Din iniţiativa prof.dr. Polin Zorilă s-a desfăşurat în luna iunie, Sesiunea de eseuri în cadrul Proiectul interjudeţean „Ziditori de ţară şi realizările lor în spaţiul românesc", ediţia a 8-a.

Deşi toţi ne confruntăm cu criza financiară, un număr de profesori şi ofiţeri în rezervă, găsesc posibilităţi de publicarea unor cărţi cu tematică istorică şi literară: prof.dr. Maria Mariana Gheorghe, prof.dr. Polin Zorilă, prof.dr. Gheorghe Marinică, prof.dr. Ion Şt. Baicu, prof.dr. Traian Cepoiu, col.(rtr) Marian Dulă, col.(rtr) Constantin Chiper, Maior (rtr) Alexandru Cazan, Lt.(rtr) ing. Neculai Ursu, cpt.(rtr) ing. Dan-Constantin Stănescu ş.a.

Compartimentul Colaborare cu organele locale şi Asociaţiile veteranilor de război, a cadrelor militare în rezervă şi retragere din Ministerul Apărării Naţionale şi Ministerul Administraţiei şi Internelor, condus de col.(rtr.) Gheorghe Stăncuţu se bucură de bune aprecieri, în judeţul Prahova.

Compartimentul Colaborare cu Asociaţii din Republica Moldova, Cehia, Slovacia, Bulgaria, şi Germania, condus de col.(rtr) Marian Dulă organizează schimburi de experienţă, vizite reciproce, acţiuni de întreţinere a monumentelor şi cimitirelor eroilor.

În fiecare an, în luna august, participă la Cursurile de Vară ale Universităţii Populare „Nicolae Iorga" Vălenii de Munte, profesori şi elevi din Republica Moldova, Serbia, Ucraina şi Bulgaria. Anul acesta cursurile s-au desfăşurat în perioada 11-18 august, fiind foarte bine apreciate de către participanţi.

Tot mai mulţi profesori din judeţul Prahova desfăşoară excursii cu elevii în Republica Moldova, Bucovina de Nord, Bulgaria şi Serbia. Se remarcă şcolile din Ploieşti, Lipăneşti, Măgurele, Zamfira, Câmpina, Vălenii de Munte.

Biroul Executiv trebuie să intervină periodic pentru reactivarea unor subfiliale. În colegiile naţionale, licee şi şcoli gimnaziale îşi desfăşoară activitatea peste 190 Cercuri „Cultul Eroilor". Într-o bună parte din acestea este necesar să se încheie noi Protocoale de colaborare pentru a fi reactivate, întrucât membrii din şcolile gimnaziale trec în colegii şi licee, iar o bună parte avansează spre învăţământul superior. De asemenea, au intervenit mutaţii în statutul unui număr însemnat de cadre didactice care, îndrumă şi conduc Cercurile „Cultul Eroilor".

Este adevărat că, dna prof.dr. Maria Mariana Gheorghe conduce foarte bine Compartimentul învăţământ, Educaţie şi Îndrumarea Cercurilor „Cultul Eroilor", însă este nevoie şi de intervenţia celorlalţi membri din Biroul Executiv şi Birourile orăşeneşti şi comunale ale Asociaţiei.

Din iniţiativa Biroului Executiv al Asociaţiei Judeţene Cultul Eroilor Prahova, se editează, începând din anul 2011, Revista „Prahova Eroică". În paginile sale se omagiază eroismul strămunicilor, bunicilor şi părinţilor, făurit în luptele pentru apărarea independenţei naţionale, libertăţii, integrităţii teritoriale a României şi a fiinţei naţionale a poporului român. Cele mai mari eforturi pentru editarea revistei le depun col.(rz) Petrea Cujbă, prof.dr. Polin Zorilă şi prof. Marian Chirulescu.

Eroii căzuţi la datorie luminează puternic pământul patriei noastre. Ştiuţi sau neştiuţi, biruitori sau înfrânţi, anonimi sau rămaşi în legendă, ei au intrat în conştiinţa noastră ca şi limba, tradiţia sau frumuseţile plaiurilor româneşti. Ei s-au aruncat în braţele morţii în războaiele purtate de poporul român şi continuă să trăiască printre noi, ca şi cum ar fi vii.

Filiala Prahova şi subfilialele municipale, orăşeneşti şi comunale continuă să desfăşoare activităţi educative în şcoli şi localităţi sub egida Centenarului Marii Uniri din anul 1918. În luna septembrie şi octombrie 2019, Filiala Prahova a desfăşurat activităţi dedicate aniversării a 25 de ani de la înfiinţarea A.J.CE. Prahova: publicarea de către col.(rtr) Constantin Chiper în Ziarul Prahova a unui material dedicat acestui eveniment, prezentarea unei expuneri de către Dna prof. dr. Mariana Gheorghe la Prahova T.V., desfăşurarea în luna decembrie 2019 a adunării omagiale condusă de coloneii Puiu şi Petrea Cujbă.

Participând la ceremonialul religios şi militar, sub acordurile „Imnului Eroilor”, la festivităţile organizate cu prilejul Zilei Eroilor şi la alte sărbători naţionale, să depunem florile recunoştinţei şi să aprindem lumânări la mormintele eroilor noştri. După ce am ajuns acasă, să ne conducem după pildele poetului Nichita Stănescu, în poezia „Nu-l uitaţi!”:

Nu-l uitaţi pe cel căzut în război,
Lăsaţi-i din când în când un loc liber la masă
Ca şi cum ar fi viu între noi,
Ca şi cum s-ar fi întors acasă.

Nu-l uitaţi pe cel căzut în război,
Strigaţi-l din când în când pe nume,
Ca şi cum el ar fi viu printre noi
Şi-atunci el va surâde în lume.

POSTFAŢĂ

În anul 2016, în cadrul unui simpozion dedicat Unirii Principatelor Române, desfăşurat la Clubul Seniorilor Pensionari Petrotel Teleajen m-am adresat participanţilor, solicitându-le colaborarea pentru a studia documentele din Arhivele Militare Naţionale Piteşti, în scopul realizării unei monografii militare dedicate eroilor şi veteranilor de război prahoveni, în Războiul de independenţă 1877-1878, Primului Război Mondial 1916-1919 şi celui de al Doilea Război Mondial 1941-1945.

Surpriza a venit din partea unui grup de pensionari de la Clubul Seniorilor Pensionari Ploieşti: inginerii Neculai Ursu, Cezar Dragomir, Dan Stănescu, susţinuţi de soţiile lor, Mioara Ursu, Coca Dragomir şi Viorica Stănescu. Pe parcurs s-au ataşat grupului inginerii Dumitru Carp, Maria Coarfă, Gabriela Silvestru, Cristina Ruginescu şi col.(rz.) Emil Iorgu.

La scurt timp, m-am deplasat în comuna Filipeştii de Târg pentru înfiinţarea unei subfiliale a Asociaţiei Cultul Eroilor „Regina Maria" şi domnul primar Manole Aurelian m-a rugat să-l ajut cu numele eroilor din comună căzuţi în războaie, pentru a-i înscrie pe monumentele din comună. Rugămintea dânsului a găsit terenul fertil, explicându-i că voi începe documentarea la Arhivele Militare Naţionale Române din Piteşti, ajutat de un grup de membri ai asociaţiei Cultul Eroilor. Rugându-l să mă ajute cu un număr de funcţionari din primărie, pentru a culege datele din A.M.N.R. Piteşti a acceptat rugămintea şi începând din luna martie 2016 până în luna martie 2019 m-au ajutat din primărie funcţionarii: Sorin Tudorache, Ştefania-Raluca Pârâianu, Elena Tudor şi Ramona-Gabriela Tăsică.

Iată cum a fost posibil să adunăm din A.M.N.R. Piteşti eroii din localităţile jud. Prahova, din al Doilea Război Mondial. Ne-am deplasat la Piteşti cu maşinile personale ale inginerilor Neculai Ursu, Cezar Dragomir şi Dan Stănescu, precum şi cu maşina d-lui Sorin Tudorache de la Primăria Filipeştii de Târg, în funcţie de timpul dedicat de către pensionari şi colectivul primăriei. De menţionat faptul că, pensionarii şi-au plătit combustibilul şi unele cazări la Căminul Garnizoanei Piteşti, hoteluri civile şi consumul de hrană din pensiile proprii. Şi salariaţii primăriei Filipeştii de Târg şi-au asigurat hrana zilnică din salariile proprii. Pentru toate aceste fapte, Biroul Executiv al Asociaţiei Judeţene Cultul Eroilor Prahova, filială a Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria" vă adresează dumneavoastră, participanţi la această acţiune patriotică cele mai sincere mulţumiri.

Altă surpriză deosebit de plăcută mi-a oferit-o directorul Bibliotecii Judeţene „Nicolae Iorga", ec. Mihaela Radu. Pe lângă faptul că au fost aduse completări cu lucrări bibliografice bine documentate din bibliotecă, volumul face parte din lista de lucrări editate sub egida instituţiei. Dânsei şi colaboratoarelor sale, Laura Constantin și Nicoleta Berendei, cele mai sincere mulţumiri şi pentru participarea la corectarea textelor, completarea imaginilor foto şi finalizarea lucrării.

Personal, în calitate de fost preşedinte al Filialei Prahova până în luna septembrie 2019 şi încă vicepreşedinte al Asociaţiei Naţionale Cultul Eroilor „Regina Maria" Bucureşti, vă consider colaboratori pe membrii nominalizaţi ai Asociaţiei Judeţene Cultul Eroilor Prahova, pentru eforturile depuse la realizarea acestei lucrări.

O parte din datele culese de la A.M.N.R. sunt înscrise în această lucrare, altele au fost deja folosite de Primăriile şi Parohiile Bisericilor pentru înscrierea pe monumentele eroilor: Filipeştii de Târg, Băneşti, Buştenari, Podenii Noi, Poienarii Burchi, Ştefeşti ş.a.

Mulţumesc personalului Arhivelor Militare din Piteşti şi Bucureşti, care ne-au ajutat cu sursele de documentare şi personalului de la Căminul de garnizoană Piteşti pentru asigurarea cazării.

Deosebite mulţumiri Consiliului Judeţean Prahova şi Bibliotecii „Nicolae Iorga" din Ploieşti pentru sponsorizarea lucrării, care va ajunge în bibliotecile localităţilor şi şcolilor prahovene.

Autorul

ANEXE

Crucea Eroilor de pe Muntele Caraiman.
A fost realizată în perioada 1924 – 1928.
Autorul proiectului a fost arhitectul Ludovic Dolinschi.

Monumentul comemorativ al Eroilor din Primul Război Mondial,
Cimitirul Militar Bolovani, municipiul Ploiești, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, oraș Azuga, județul Prahova. Format din două grupuri statuare în mărime naturală, din bronz: stânga, o femeie simbolizând Patria sprijină un ostaș rănit; dreapta Ecaterina Teodoroiu în uniformă militară, în momentul când este lovită de un glonț ucigaș, lângă un soldat sprijinit de un tun. (sculptor Ioan Iordănescu,1937).

Monumentul Dorabanților, Azuga, județul Prahova – ridicat în 1904 în memoria Companiei a VIII-a Dorobanți din Prahova, care a luptat cu vitejie în Războiul de Independență (1877 – 1878).

Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial, orașul Băicoi, cartier Țintea, județul Prahova (inaugurat la data de 22 septembrie 1940, sculptor Georgescu).

Pe placa principală este inscripționat:
„Morți pentru patrie. 1910-1916”.

Monumentul Eroilor din orașul Boldești-Scăieni, județul Prahova, din Primul și al Doilea Război Mondial, proveniți din Boldești, Scăieni și Seciu.
Sculptor: ploieșteanul George Dumitru.

„Eroilor din Scaeni”.
Boldești-Scăieni, județul Prahova.
Monumentul Eroilor este ridicat în cinstea eroilor din Scăeni căzuți pe câmpurile de luptă în Primul Război Mondial (1916 - 1919), 1939.
Sculptor I. Iordănescu.

Monumentul Eroilor din orașul Breaza, județul Prahova, a fost ridicat în 1928. Obelisc cu motive decorative ce susţine un vultur de bronz cu aripile desfăcute. Ansamblul este opera celebrului sculptor al Casei Regale, Emil Becker.

Monumentul „Caporalul Mușat aruncând ultima grenadă”, orașul Bușteni, județul Prahova. Inaugurarea monumentului a avut loc la 9 septembrie 1928 în prezența autorităților și a Reginei Maria. Sculptor: Ion C. Dimitriu-Bârlad.

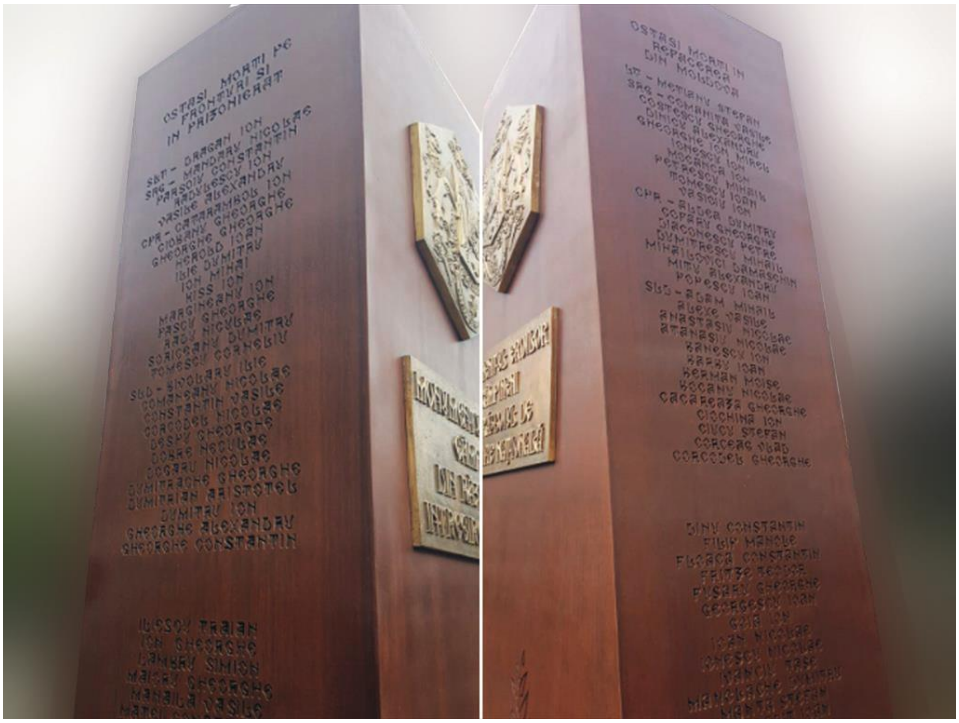

Monumentul Eroilor Câmpineni din Războiul de Întregire Națională, municipiul Câmpina, județul Prahova (1925).
Sculptor: Gheorghe Tudor.
Restaurat de sculptorul Alfred Dumitriu (inaugurat în 2019).

Monumentul din Cimitirul Eroilor de pe Strada Bobâlna, municipiului Câmpina.

Monumentul Eroilor Jandarmi, municipiul Câmpina, județul Prahova. Ridicat în onoarea celor 37 de soldaţi al Unității Militare 0865 din Câmpina, trimiși la Otopeni uciși pe data de 23 decembrie 1989.

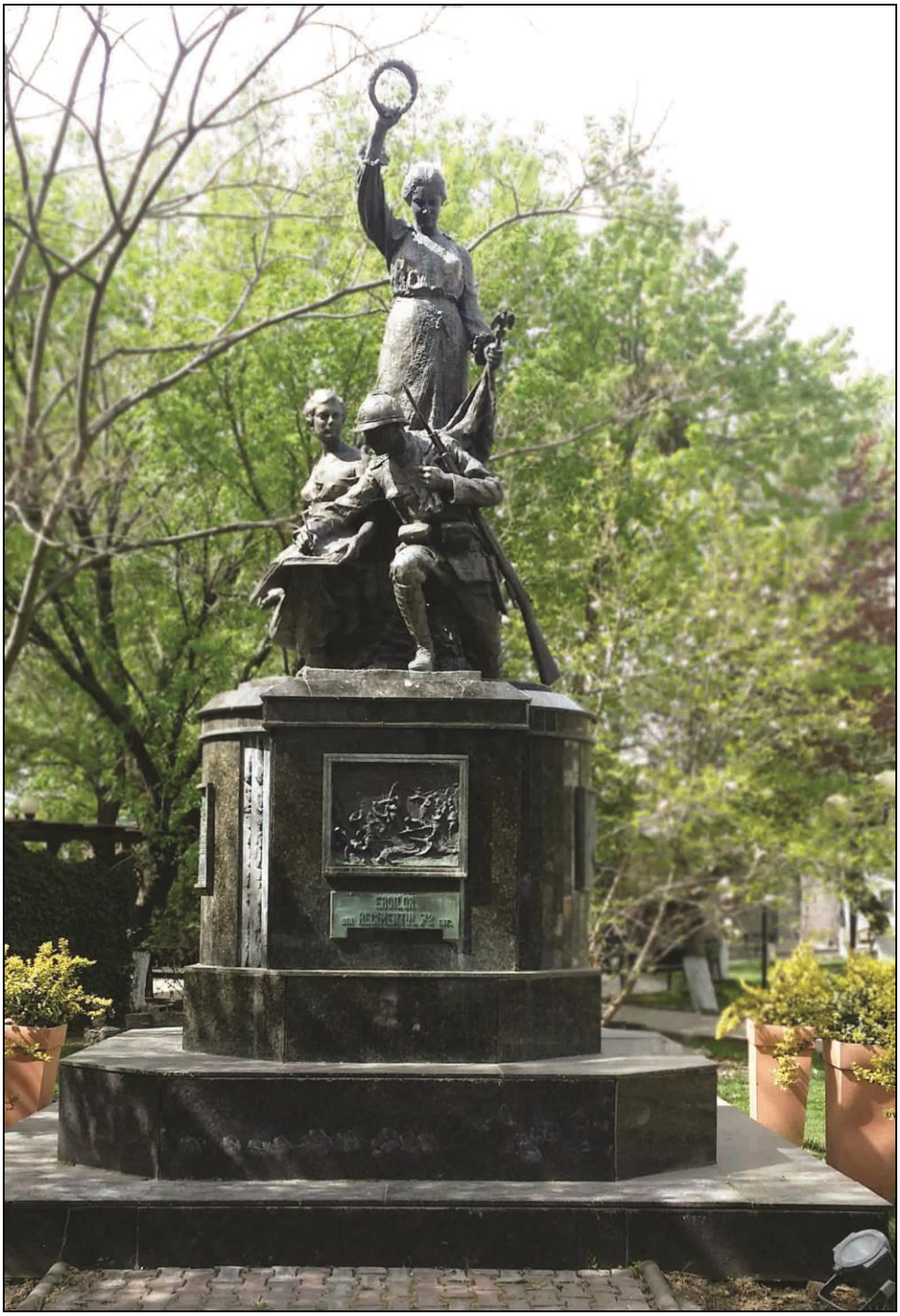

Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial, orașul Mizil, județul Prahova.
Sculptor: Ion Iordănescu. A fost inaugurat în anul 1921.

Cimitirul ostașilor căzuți în Primul Război Mondial, orașul Sinaia, județul Prahova. Cimitirul a fost înființat în anul 1923, de către Societatea „Mormintele Eroilor Căzuți în Război". În cimitir sunt înhumaţi 124 eroi căzuţi în Primul Război Mondial în cursul luptelor purtate în anul 1916 pe Valea Prahovei.

Cimitirul Eroilor Români din cel De-al Doilea Război Mondial, orașul Sinaia, județul Prahova. Este situat la intrarea din partea de sud a orașului (Calea București nr.79), lângă Cimitirul Eroilor sovietici. Cuprinde mormintele a 157 de eroi români căzuți în perioada septembrie 1941 – mai 1945.

Monumentul Eroilor din Războiul de Reîntregire Națională, orașul Slănic, județul Prahova (1929). Sculptor: Ion Schmidt-Faur.

Monumentul Eroilor căzuți în cel de al Doilea Război Mondial, orașul Urlați, județul Prahova. Ridicat în anul 1999 și inaugurat la data de 27 mai 2000, la propunerea Asociației Veteranilor de Război din Urlați.

Monumentul Eroilor urlățeni morți în Războiul pentru Întregirea Neamului, 1916-1918, orașul Urlați, județul Prahova. Inaugurat în 1926. Ctitor: medic Ștefănescu Mihail. Sculptor: D. Mățăoanu din București.

Monumentul Eroilor din Parcul Eroilor, centrul orașului Vălenii de Munte, județul Prahova. Semnificația Monumentului Eroilor: Complex al Unității Naționale, 8 cuburi = 8 Provincii Românești. Inaugurat în 24 ianuarie 1996.

Monument comemorativ al Eroilor – comuna Baba-Ana, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, la intrarea în comuna Bălțești, județul Prahova.
Ridicat în anul 2010 de morarul Nicolae Gavrilă.

Troiță ridicată în memoria eroilor neamului, comuna Bălțești, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Bălțești, satul Podenii Vechi, județul Prahova.

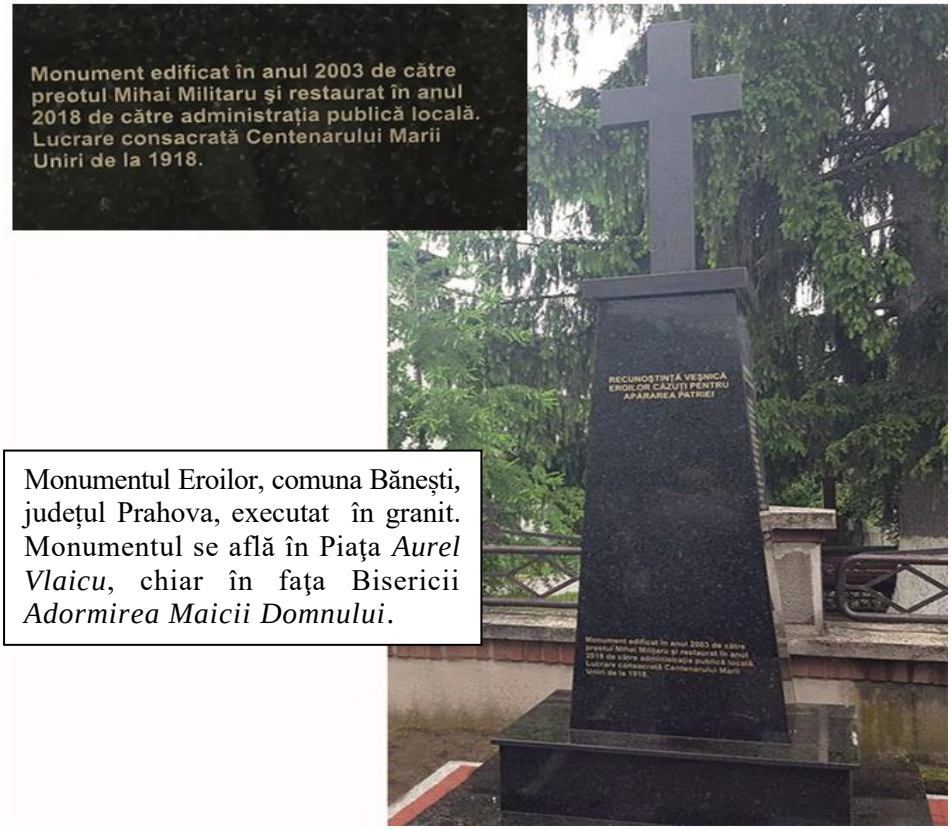

Monumentul Eroilor, comuna Bănești, județul Prahova, executat în granit. Monumentul se află în Piaţa *Aurel Vlaicu*, chiar în faţa Bisericii *Adormirea Maicii Domnului*.

Monumentul „Aurel Vlaicu", în comuna Bănești, județul Prahova (ridicat în perioada interbelică).

Monumentul Eroilor căzuți în Primul și al Doilea Război Mondial,
Comuna Bărcănești, sat Românești, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Berceni, județul Prahova (2006 / arh. Stoica Cecilia).

Monumetul Eroilor din comuna Blejoi, de formă piramidală, cu o flacără stilizată în partea superioară, realizat de sculptorul Mihai Tudor (monument ridicat în anul 2011).

Monumentul Eroilor pentru Întregirea Neamului din comuna Brebu, județul Prahova, este lucrat din piatră scoasă dintr-o carieră situată la 1 km mai sus de Cheile Brebului, de meșterul zidar Stan Davidescu. Sculptura și scrierea numelor eroilor a fost realizată de C.Gh. Brebeanu.

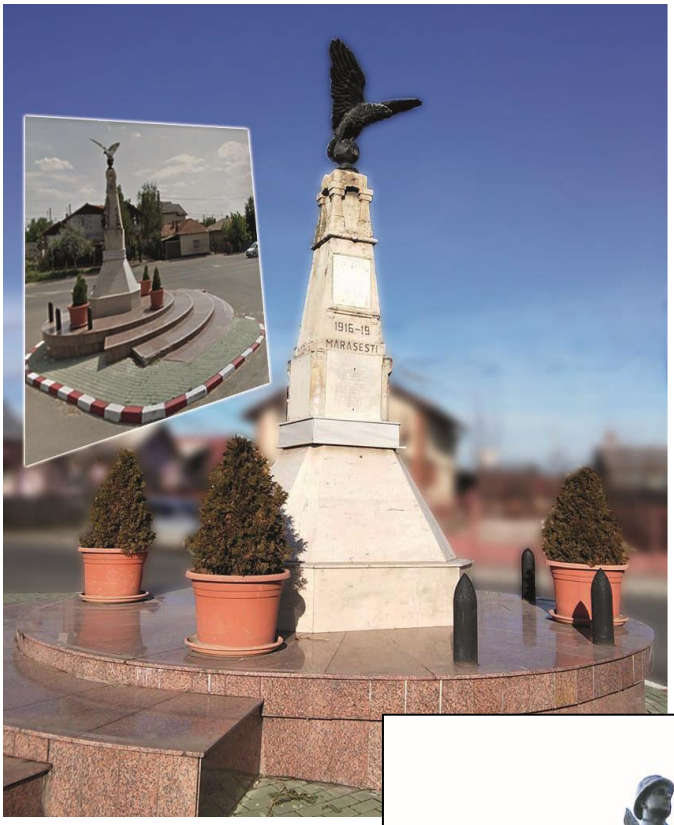

Monumentul Eroilor din comuna Bucov, județul Prahova, căzuți în Primul Război Mondial.
Sculptor: Themistocle Vidali.

Monumentul Eroilor din comuna Bucov, sat Pleașa județul Prahova, căzuți în Primul Război Mondial (1937).
Sculptor: Ioan Iordănescu.

Comuna Cornu, județul Prahova.
Monumentul Eroilor Neamului, dedicat celor decedați în Războiul de Independență și în cele două războaie mondiale, este opera în granit și bronz a sculptorului Nicolae Otto Kruch.
A fost construit în 1986 în parcul localității, pe locul numit la Aniniș.

Monumentul Eroilor, comuna Drajna, județul Prahova.

Monumentul comemorativ al eroilor din satul Drajna de Jos, înălțat în memoria celor căzuți în Primul Război Mondial, este reprezentat de o cruce și busturile a doi ostași, crucea fiind așezată pe un soclu de beton și ornată în partea de sus cu plăci de marmură albă. Inițiat pe 26 octombrie 1919 și inaugurat la 5 iunie 1922, face parte din primele monumente de pe Valea Teleajenului.
A fost ctitorit de Elena Kretzulescu.

Monumentul Eroilor, comuna Filipeștii de Pădure, Județul Prahova (1932). Restaurat în 1993.

Monumentul Eroilor care au murit în Primul Război Mondial, comuna Filipeștii de Târg, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Filipeștii de Târg, sat Brătășanca, județul Prahova.

Monumentul Eroilor,
comuna Florești, județul Prahova (1929).
Sculptor: Temistocle Vidali.

Monument al Eroilor, comuna Gorgota, județul Prahova (1938) – stânga.
Monument al Eroilor, comuna Gorgota, sat Fânari, județul Prahova – dreapta.

Monument al Eroilor, comuna Gorgota, sat Poienarii Apostoli, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Iordăcheanu, Pădurea Vărbila (fostă Hârșsa).
A fost lucrat de Theodor Vidali dupa un plan dat de lt Al. Simionescu (1926).

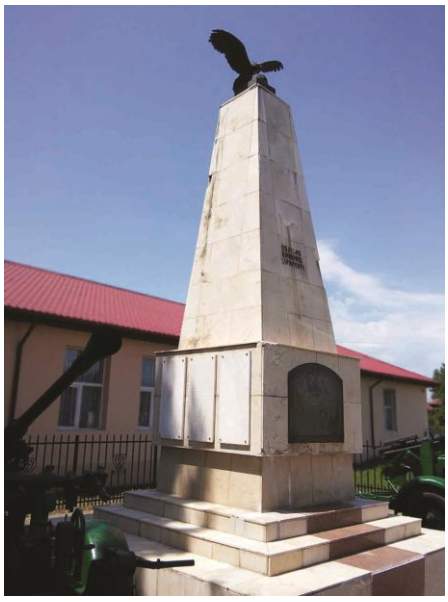

Monumentul Eroilor, comuna Lipănești, județul Prahova (situat în fața Școlii Gimnaziale „Eroilor” din localitate).

Monumentul Eroilor,
comuna Măgurele, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Măgureni, județul Prahova. Sculptor: Temistocle Vidali

Monumentul Eroilor, comuna Olari, sat Olarii Vechi, județul Prahova. (1923).
[DIN DRAGOSTEA ŞI PRIN DONAŢIA FRAŢILOR LOR DE ARME DIN ACEASTĂ COMUNĂ ŞI A VĂDUVELOR DE RĂZBOI]

Monumentul Eroilor, comuna Păulești, județul Prahova.
Este amplasat în Parcul cu Castani din localitate.

Monumentul Eroilor, comuna Plopu, sat Nisipoasa, județul Prahova.
[RIDICAT SUB DOMNIA MS. REGELUI CAROL II. DE PRIM. COM. HARSA. 1937]

Monumentul Eroilor, comuna Podenii Noi, județul Prahova.

Monumentul Eroilor,
comuna Poienarii Burchii,
Județul Prahova.
Sculptor: Temistocle Vidali.

Monumentul Eroilor, comuna Proviţa de Jos, județul Prahova (1926) – stânga.
Monumentul Eroilor, comuna Proviţa de Sus, județul Prahova, inaugurat la 30 noiembrie 1928 de Mitropolitul Moldovei Pimen Georgescu, fiu al comunei Proviţa de Sus – dreapta.

Monumentul Eroilor, comuna Puchenii Mari, Județul Prahova, închinat eroilor căzuți în Primul Razboi Mondial. Sculptor: Temistocle Vidali.

Monumentul Eroilor, comuna Puchenii Mari, sat Puchenii-Moșneni, Județul Prahova, închinat eroilor căzuți în Primul Razboi Mondial. Sculptor: Temistocle Vidali.

Monumentul Eroilor, comuna Secăria, județul Prahova, 1993 – stânga.

Monumentul Eroilor, comuna Șoimari, județul Prahova, 2001. Sculptor: Eugen Petri – dreapta.

Monumentul Eroilor, comuna Șotrile, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Ștefești, județul Prahova.

Monumentul Eroilor, comuna Telega, sat Bușteni, județul Prahova.
Sculptor: Temistocle Vidali.
Restaurat în 2018.

Monumentul Eroilor din Primul Război Mondial, comuna Telega, județul Prahova. Efigia (1948) este creaţia sculptorului Ion C. Dimitriu-Bârlad.

Monumentul Eroilor, comuna Vărbilău, Poiana Vărbilău, Sculptor: Temistocle Vidali.

Colecția Cartea **ARDUPH**

Seria: *Personalități*

9 786066 931724

Karta Graphic